

Наукові перспективи
Видавнича група

ЖУРНАЛ
Національні інтереси

України

*Створимо переможне
майбутнє України разом*

4(4)
2024

Військова академія (м. Одеса)

Видавнича група «Наукові перспективи»

*Всеукраїнська асамблея докторів наук з державного
управління*

«Національні інтереси України»

№ 4(4) 2024

2024

Military Academy (Odesa)

Scientific Perspectives Publishing Group

*All-Ukrainian Assembly of Doctors of Science in Public
Administration*

«National interests of Ukraine»

№ 4(4) 2024

2024

**“Національні інтереси України”: науково-практичний журнал. 2024.
№ 4(4) 2024. С. 689.**

Згідно наказу Міністерства освіти і науки України #1415 від 02.10.2024 журнал включений до Переліку наукових фахових видань України, категорія “Б”, спеціальності: 081 Право; 281 Публічне управління та адміністрування; 256 Національна безпека (за окремими сферами забезпечення і видами діяльності); 051 Економіка; 052 Політологія

*Рекомендовано до друку засіданням вченої ради Військової академії
(м. Одеса)*

Протокол #4 від 28 жовтня 2024 року

Програмні цілі науково-практичного журналу “Національні інтереси України” (далі – журнал): публікація оригінальних наукових статей із найактуальніших питань національної безпеки, публічного управління та адміністрування, права, економіки і політології України, зарубіжних країн для розвитку, удосконалення української національної науки та освіти; організація наукових дискусій

Наукове видання включено до міжнародної наукометричної бази Index Copernicus (IC), Research Bible та до міжнародної пошукової системи Google Scholar

Рік заснування: 2024.

Журнал виходить раз на місяць

Редакційна колегія:

Голова редакційної колегії:

Кириленко Володимир Анатолійович - доктор військових наук, професор, Заслужений діяч науки і техніки України, Начальник управління організації військової освіти Центрального управління військової освіти і науки Генерального штабу ЗСУ, полковник (Київ, Україна)

Почесний редактор:

Романенко Євген Олександрович - доктор наук з державного управління, професор, Заслужений юрист України, полковник Центрального науково-дослідного інституту Збройних Сил України, Президент громадської наукової організації «Всеукраїнська асамблея докторів наук з державного управління», полковник (Київ, Україна)

Головний редактор:

Мисик Анатолій Борисович - доктор військових наук зі спеціальності охорона державного кордону, професор, професор кафедри національної безпеки та управління факультету підготовки керівних кадрів Національної академії Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького (Хмельницький, Україна)

Члени редакції журналу Розділу «Воєнні науки, національна безпека, безпека державного кордону»:

1. Беньковська Наталя Борисівна - кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри мовної підготовки Інституту Військово-Морських Сил Національного університету «Одеська морська академія» (Одеса, Україна)
2. Братко Артем Володимирович – доктор військових наук зі спеціальності «Охорона державного кордону», доцент, професор кафедри прикордонної служби факультету безпеки державного кордону Національної академії Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького (Хмельницький, Україна)
3. Булгаков Руслан Валерійович - кандидат технічних наук, доцент, начальник кафедри забезпечення військ (сил) Військової академії (Одеса, Україна)
4. Головань В'ячеслав Григорович - кандидат технічних наук в галузі 25 – Воєнні науки, національна безпека, безпека державного кордону, спеціальності 255 – «Озброєння та військова техніка», професор, професор кафедри ракетно-артилерійського озброєння факультету підготовки спеціалістів ракетно-артилерійського озброєння Військової академії (Одеса, Україна)

5. Дружинін Віталій Світозарович - доктор філософії за спеціальністю 255 Озброєння та військова техніка, старший викладач кафедри забезпечення паливом та мастильними матеріалами Військової академії (Одеса, Україна)
6. Запорожець Тетяна Володимирівна - доктор наук з державного управління, доцент, професор кафедри глобальної та національної безпеки Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка (Київ, Україна)
7. Катеринчук Іван Степанович - доктор технічних наук, професор, Заслужений працівник освіти України, лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки, учений у галузі озброєння та військової техніки
8. Клименко Наталія Григорівна - доктор наук з державного управління, доцент, професор кафедри глобальної та національної безпеки Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка (Київ, Україна)
9. Козубцов Ігор Миколайович - доктор педагогічних наук, старший науковий співробітник, професор кафедри бойового застосування підрозділів зв'язку, доцент кафедри військово-гуманітарних дисциплін Військового інституту телекомунікацій та інформатизації імені Героїв Крут (Київ, Україна)
10. Кушнарєва Галина Олександрівна - кандидат технічних наук, доцент, професор кафедри забезпечення військ (сил) Військової академії (Одеса, Україна)
11. Кушнарєва Галина Олександрівна - кандидат технічних наук, доцент, професор кафедри забезпечення військ (сил) Військової академії (Одеса, Україна)
12. Левченко Ігор Славович - кандидат військових наук, доцент, доцент кафедри забезпечення паливом та мастильними матеріалами Військової академії (Одеса, Україна)
13. Максименко Юрій Анатолійович - кандидат технічних наук в галузі 253 "Військове управління (за видами збройних сил)", 254 "Забезпечення військ (сил)", 255 "Озброєння та військова техніка", доцент, начальник кафедри організації розвідувальної – інформаційної роботи та технічних засобів розвідки Військової академії (Одеса, Україна)
14. Маміч Віктор Володимирович - кандидат технічних наук в галузі 254 "Забезпечення військ (сил)", 255 – Озброєння та військова техніка, доцент, доцент кафедри організації розвідувальної-інформаційної роботи та технічних засобів розвідки Військової академії (Одеса, Україна)
15. Марутян Рена Рубенівна - доктор наук з державного управління, доцент, професор кафедри глобальної та національної безпеки Київського національного університету імені Тараса Шевченка (Київ, Україна)
16. Машков Олег Альбертович - доктор технічних наук, професор, Заслужений діяч науки і техніки України, Лауреат державної премії України в галузі науки і техніки, професор кафедри екологічної безпеки Державної екологічної академії післядипломної освіти та управління Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України (Київ, Україна)
17. Мейко Олександр Васильович - доктор наук з державного управління, Перший заступник ректора (перший проректор) з навчальної роботи Національної академії Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького (Хмельницький, Україна)
18. Мосов Сергій Петрович - доктор військових наук, професор, професор кафедри авіації та авіаційного пошуку і рятування Інституту державного управління та наукових досліджень з цивільного захисту (Київ, Україна)
19. Пастернак Ігор Миколайович - кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри продовольчого та речового забезпечення Військової академії (Одеса, Україна)
20. Помаза-Пономаренко Аліна Леонідівна - доктор наук з державного управління, начальник наукового відділу проблем державної безпеки навчально-науково-виробничого центру Національного університету цивільного захисту України ДСНС України (Харків, Україна)
21. Попов Сергій Афанасійович - кандидат технічних наук в галузі 254 "Забезпечення військ (сил)", 255 – Озброєння та військова техніка, Доктор з державного управління 28 – публічне управління та адміністрування, доцент, професор, професор кафедри організації розвідувальної інформаційної роботи та технічних засобів розвідки Військової академії (Одеса, Україна)
22. Потеряйко Сергій Петрович - доктор наук з державного управління, професор, заступник начальника науково-організаційного відділу Інституту державного управління та наукових досліджень з цивільного захисту (Київ, Україна)
23. Рабоча Тетяна Валентинівна - кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри забезпечення військ (сил) Військової академії (Одеса, Україна)
24. Стоянова-Коваль Світлана Савівна - доктор економічних наук, професор Військової академії (Одеса, Україна)
25. Тарадуда Дмитро Віталійович - кандидат технічних наук, доцент, заступник начальника кафедри організації та технічного забезпечення аварійно-рятувальних робіт факультету цивільного захисту Національного університету цивільного захисту України ДСНС України (Харків, Україна)
26. Фаріон Олег Борисович – доктор військових наук зі спеціальності «Охорона державного кордону», професор, професор кафедри прикордонної безпеки факультету підготовки керівних кадрів Національної академії Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького (Хмельницький, Україна)
27. Чорна Катерина Павлівна - доктор наук з державного управління, доцент, проректор Міжрегіональної Академії Управління персоналом (Київ, Україна)
28. Якиминська Любова Вікторівна - кандидат історичних наук, доцент, викладач кафедри продовольчого та речового забезпечення Військової академії (Одеса, Україна)

Члени редакції журналу Розділу «Право»:

1. Бухтіярова Ірина Геннадіївна - кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри публічного управління та адміністрування Національної академії внутрішніх справ
2. Калинюк Степан Степанович - кандидат юридичних наук, доцент кафедри господарського права юридичного факультету ДВНЗ «Ужгородський національний університет» (Ужгород, Україна)
3. Кришевич Ольга Володимирівна - кандидат юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального права Національної академії внутрішніх справ (Київ, Україна)
4. Куртакова Ганна Олександрівна - доктор філософії в галузі права, кандидат юридичних наук, доцент кафедри цивільно-правових дисциплін та міжнародного права Навчально-наукового інституту права ім. князя Володимира Великого, начальник відділу організації практики та позанавчальної роботи МАУП (Київ, Україна)
5. Кушнір Ірина Павлівна – доктор юридичних наук зі спеціальності «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право», доцент, заступник начальника кафедри адміністративної діяльності факультету правоохоронної діяльності Національної академії Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького (Хмельницький, Україна)
6. Оробець Костянтин Миколайович - кандидат юридичних наук, доцент, асистент кафедри кримінально-правової політики Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого (Харків, Україна)
7. Пастух Ігор Дмитрович - доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри публічного управління та адміністрування Національної академії внутрішніх справ
8. Стрельченко Оксана Григорівна - доктор юридичних наук, професор, професор кафедри публічного управління та адміністрування Національної академії внутрішніх справ

9. Тимчишин Андрій Михайлович - доктор юридичних наук, доцент, завідувач кафедри права та гуманітарних дисциплін Відокремленого структурного підрозділу закладу вищої освіти «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна», Івано-Франківська філія (Івано-Франківськ, Україна)
10. Шевчук Олександр Михайлович - доктор юридичних наук, професор, професор кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого (Харків, Україна)

Члени редакції журналу Розділу «Економіка»:

1. Абуселідзе Георгій - завідувач кафедри фінансів, банківської справи та страхування Батумського державного університету імені Шота Руставелі (Батумі, Грузія)
2. Бабчинська Олена Іванівна - доктор економічних наук, доцент, доцент кафедри менеджменту та адміністрування Державного торговельно-економічного університету (Київ, Україна)
3. Божидай Ірина Ігорівна - кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри менеджменту, бізнесу та адміністрування, заступник декана факультету менеджменту, адміністрування та права Державного біотехнологічного університету
4. Вишневецька Оксана Василівна - кандидат економічних наук, старший науковий співробітник, провідний науковий співробітник відділу інвестиційного та матеріально-технічного забезпечення ННЦ «Інститут аграрної економіки»
5. Гетьман Ольга Олександрівна - кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри менеджменту Харківського національного університету автомобільно-дорожнього університету (Харків, Україна)
6. Залуцька Христина Ярославівна - доктор економічних наук, професор, професор кафедри економіки підприємства та інвестицій Національного університету «Львівська політехніка» (Львів, Україна)
7. Канцір Ірина Анатоліївна - кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри теоретичної та прикладної економіки Національного університету «Львівська політехніка» (Львів, Україна)
8. Карпінський Борис Андрійович - доктор економічних наук, професор, професор кафедри публічного адміністрування та управління бізнесом Львівського національного університету імені Івана Франка (Львів, Україна)
9. Квасній Любов Григорівна - кандидат економічних наук, доцент, професор кафедри математики та економіки Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка (Дрогобич, Україна)
10. Кривенко Надія Василівна - кандидат економічних наук, старший науковий співробітник, старший науковий співробітник відділу економіки аграрного виробництва Національного наукового центру «Інститут аграрної економіки»
11. Македон Вячеслав Владиславович - доктор економічних наук, професор, професор кафедри міжнародної економіки і світових фінансів Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара. (Дніпро, Україна)
12. Новаковська Ірина Олексіївна - доктор економічних наук, професор кафедри земельного кадастру НУБіП України, член-кор НААН (Київ, Україна)

Члени редакції журналу Розділу «Публічне управління та адміністрування»:

1. Гончарук Наталія Трохимівна - доктор наук з державного управління, професор, Заслужений діяч науки і техніки України, професор кафедри державного управління і місцевого самоврядування Навчально-наукового інституту державного управління Національного технічного університету «Дніпровська політехніка» (Дніпро, Україна)
2. Дзяна Галина Олексіївна - кандидат наук з державного управління, доцент, доцент кафедри публічного врядування Інституту адміністрування, державного управління та професійного розвитку Національного університету «Львівська політехніка» (Львів, Україна)
3. Клименко Наталія Григорівна - доктор наук з державного управління, професор кафедри глобальної та національної безпеки Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка (Київ, Україна)
4. Медведчук Оксана Валеріївна - кандидат наук з державного управління, доцент, Начальник відділу нормативно-методичного забезпечення та управління проектами Міждержавної гільдії інженерів-консультантів (Київ, Україна)
5. Мельниченко Олександр Анатолійович - доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри громадського здоров'я та управління охороною здоров'я, Харківський національний медичний університет (Харків, Україна)
6. Непомнящий Олександр Михайлович - доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри архітектури і просторового планування факультету архітектури, будівництва та дизайну Національного авіаційного університету, експерт Експертної ради МОН з питань атестації наукових кадрів з суспільних наук (Київ, Україна)
7. Пахомова Тетяна Іванівна - доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри місцевого самоврядування та розвитку територій Навчально - наукового інституту публічної служби та управління Національного університету «Одеська політехніка» (Одеса, Україна)
8. Прав Юрій Григорович - доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри засобів захисту інформації Національного авіаційного університету (Київ, Україна)
9. Торічний Вадим Олександрович - доктор наук з державного управління зі спеціальності «Державне управління у сфері державної безпеки та охорони громадського порядку», доцент, професор кафедри національної безпеки та управління факультету підготовки керівних кадрів Національної академії Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького (Хмельницький, Україна)

Члени редакції журналу Розділу «Політологія»:

1. Горло Наталя Віталіївна - доктор політичних наук, професор, професор кафедри політології Запорізького національного університету (Запоріжжя, Україна)
2. Лавриненко Ганна Андріївна - кандидат політичних наук, доцент кафедри політології та соціології Київського столичного університету імені Бориса Грінченка (Київ, Україна)
3. Примуш Микола Васильович - доктор політичних наук, професор, професор кафедри політології та державного управління Донецького національного університету імені Василя Стуса (Вінниця, Україна)
4. Третяк Олексій Анатолійович - доктор політичних наук, професор, в. о. завідувача кафедри політології, соціології та публічного управління Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара (Дніпро, Україна)
5. Хорішко Лілія Сергіївна - доктор політичних наук, професор, професор кафедри політології Запорізького національного університету (Запоріжжя, Україна)

Статті розміщені в авторській редакції. Відповідальність за зміст та орфографію поданих матеріалів несуть автори

ЗМІСТ

РОЗДІЛ «Воєнні науки, національна безпека,
безпека державного кордону»

Вдовенко Н.М., Шарило Ю.Є., Маргасова В.Г., Коробова Н.М. <i>БАЗОВІ ПІДХОДИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ МАШИНОБУДІВНОГО КОМПЛЕКСУ З ОРІЄНТАЦІЄЮ НА СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКЕ МАШИНОБУДУВАННЯ ТА БЛАКИТНУ ЕКОНОМІКУ</i>	14
Гребенюк Д.О. <i>ТРАНСФОРМАЦІЯ КОНЦЕПЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ</i>	22
Гулай В.В., Базилюк К.Ф. <i>ГЛОБАЛЬНИЙ ІНДЕКС МИРОЛЮБНОСТІ (GLOBAL PEACE INDEX) ЯК АНАЛІТИЧНИЙ ІНСТРУМЕНТАРІЙ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ СИСТЕМОЮ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ: ДИНАМІКА РЕЙТИНГІВ УКРАЇНИ ЗА 2015-2024 РР.</i>	29
Єсіпова О.О., Ковтуненко А.В. <i>МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОСОБОВОГО СКЛАДУ ПІД ЧАС ПІДГОТОВКИ З РАДІАЦІЙНОГО, ХІМІЧНОГО, БІОЛОГІЧНОГО ЗАХИСТУ</i>	38
Задолинний В.А., Гулей Б.С. <i>ЦИФРОВА ТРАНСФОРМАЦІЯ ВІЙСЬКОВОЇ ЛОГІСТИКИ</i>	44
Косовський С.В., Булгаков Р.В. <i>ОПТИМІЗАЦІЯ НОРМ ХАРЧУВАННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ: ВПРОВАДЖЕННЯ ЗБАЛАНСОВАНОГО СПІВВІДНОШЕННЯ БІЛКІВ, ЖИРІВ ТА ВУГЛЕВОДІВ</i>	50
Кузенко Ю.І., Левченко І.С., Фірсов А.В. <i>ОПТИМІЗАЦІЯ СИСТЕМИ ТРАНСПОРТУВАННЯ ПАЛЬНО-МАСТИЛЬНИХ МАТЕРІАЛІВ У ЗОНІ БОЙОВИХ ДІЙ</i>	61
Марутян Р.Р. <i>«TRUTH DECAY» (ЗАНЕПАД ПРАВДИ) ЯК ЗАГРОЗА НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ: АНАЛІЗ СТАНУ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СТІЙКОСТІ АМЕРИКАНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА</i>	75
Петрів Ю.П., Залож В.В. <i>МОДЕЛЬ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ СТРУКТУРИ УПРАВЛІННЯ ПРОЄКТНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ В ДЕРЖАВНІЙ ПРИКОРДОННІЙ СЛУЖБІ УКРАЇНИ</i>	81
Романов Д.О. <i>ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІ ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК СКЛАДОВА ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ ДЕРЖАВИ</i>	90
Троцький Р.С., Манжос О.О., Андрусенко С.І., Нечипоренко В.С. <i>РОЛЬ ЦИВІЛЬНОГО МЕДИЧНОГО ТРАНСПОРТУ ПІД ЧАС ВІДСІЧІ ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ ТА ЇХНЯ АДАПТАЦІЯ ДО ВОЄННИХ ПОТРЕБ</i>	101

Фасій Б.В. <i>НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА І ПРАВА ЛЮДИНИ: БАЛАНС МІЖ СВОБОДОЮ ТА ЗАХИСТОМ</i>	112
Черненко К.Л. <i>СУЧАСНІ МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ФУНКЦІОНАЛЬНИХ СТАНІВ У ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ПОВІТРЯНИХ СИЛ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ</i>	119
Шаповалов А.А. <i>ІНФОРМАЦІЙНИЙ ТЕРОРИЗМ: ТЕХНОЛОГІЇ МАНІПУЛЯЦІЇ СВІДОМІСТЮ ТА МЕТОДИ ПРОТИДІЇ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ВІЙН</i>	128
Якиминська Л.В. <i>ВІДПОВІДНІСТЬ ПНСП-10 СПОЖИВЧИМ ПОТРЕБАМ, ВИКЛАДЕНИМ У ВИМОГАХ СТАНДАРТУ НАТО АМЕДР-1.11 ДО ІНДИВІДУАЛЬНИХ НАБОРІВ СУХИХ ПРОДУКТІВ</i>	136

РОЗДІЛ «Право»

Tsyhikalo H.D., Dekusar G.G. <i>COMPUTER CRIMES: SOME GLIMPSES ON THE PROBLEM</i>	141
Адаманов А.Д. <i>ПРАВА ДИТИНИ: СУТНІСНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ</i>	146
Андрусів В.Г., Гуфенко М.М. <i>СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДОНОРСТВА КРОВІ ТА ЇЇ КОМПОНЕНТІВ В УКРАЇНІ</i>	155
Барчук В.Б., Логінов О.А. <i>ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПОВНОВАЖЕНИМ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ПРАВ ЛЮДИНИ ОХОРОНИ ПРАВ ЛЮДИНИ ЯК СКЛАДОВОЇ БЕЗПЕКИ ЛЮДИНИ</i>	165
Верба О.Б. <i>ДОГОВІР СКЛАДСЬКОГО ЗБЕРІГАННЯ: ДІЄВІСТЬ НОРМ ІНСТИТУТУ З ОГЛЯДУ НА ЗАХИСТ ПРАВ ОСІБ У ВИКОНАВЧОМУ ПРОВАДЖЕННІ З ЦИХ КАТЕГОРІЙ СПРАВ</i>	172
Глушкова Д.В. <i>МІЖНАРОДНЕ ГУМАНІТАРНЕ ПРАВО ТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ДЕРЖАВ ЗА ВОЄННІ ЗЛОЧИНИ</i>	178
Демчук А.М., Ленгер Я.І. <i>ЕКОЛОГО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ВИКОРИСТАННЯ ВІДНОВЛЮВАНИХ ДЖЕРЕЛ ЕНЕРГІЇ</i>	184
Жукова І.В. <i>ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ</i>	194

Оболенцев М.В. <i>ГЕНЕЗА ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ У ФОРМІ ДІЗНАННЯ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ ВІД СТАРОДАВНІХ ЧАСІВ ДО СЬОГОДЕННЯ</i>	200
Омельчук О.М., Гуцул І.А. <i>МОТИВАЦІЙНІ ОСНОВИ ТА ПСИХОЛОГІЧНІ ДЕТЕРМІНАНТИ МИТНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ В УКРАЇНІ</i>	209
Прохоренко М.М., Алієв Р.В. <i>ВОЛОНТЕРСЬКА ДОПОМОГА ЗБРОЙНИМ СИЛАМ УКРАЇНИ ЯК ЕЛЕМЕНТ МЕХАНІЗМУ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА ТА ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ</i>	216
Скриньковський Р.М. <i>ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ ДЕРЖАВНОЇ ОХОРОНИ В УКРАЇНІ</i>	224
Троцюк Н.В., Ходаківська К.А. <i>ЗАХИСТ ПРАВ ТА ВІДНОВЛЕННЯ ОСНОВОПОЛОЖНИХ СВОБОД ЛЮДИНИ В УМОВАХ ВІЙНИ: ПРАВОВИЙ АСПЕКТ</i>	231
Хоменко О.В. <i>ПОНЯТТЯ ПРИНЦИПІВ СПІВВІДНОШЕННЯ МІЖНАРОДНОГО ГУМАНІТАРНОГО ТА ВНУТРІШНЬОДЕРЖАВНОГО ПРАВА</i>	238

РОЗДІЛ «Економіка»

Бусарева Т.Г. <i>ВІДНОВЛЕННЯ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ ШЛЯХОМ РОЗВИТКУ ТНК</i>	249
Благополучна А.Г., Джого О.В., Іщенко Н.В. <i>ЗАСТОСУВАННЯ СТАНДАРТІВ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ НАССР ТА ISO 22000 У ТЕХНОЛОГІЇ ВИРОБНИЦТВА ПРОДУКЦІЇ РЕСТОРАННОГО ГОСПОДАРСТВА</i>	255
Винничук Р.О., Макогін П.О., Ханик В.А. <i>СИНЕРГІЯ КРЕДИТНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ТА УПРАВЛІННЯ ЗНАННЯМИ ДЛЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ ТА ЦИФРОВОЇ ЕКОНОМІКИ</i>	261
Вознюков Є.В. <i>МЕХАНІЗМ РЕГУЛЮВАННЯ РИНКУ ПРАЦІ: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ</i>	267
Гілета О.І., Комаровський В.І., Фалик О.П. <i>УПРАВЛІННЯ ЛОГІСТИЧНИМ ПОТЕНЦІАЛОМ ТА ЯКІСТЮ ПІДПРИЄМСТВ ХАРЧОВОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЗИТИВНОЇ РИНКОВОЇ РЕПУТАЦІЇ НА ЗОВНІШНІХ РИНКАХ</i>	276
Гончар С.Й. <i>ХАРАКТЕРИСТИКА УПРАВЛІННЯ КАДРАМИ В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ ПЕРСОНАЛУ: ВИКЛИКИ Й МОЖЛИВОСТІ</i>	283

Губіна О.Ю. <i>ТІНІЗАЦІЯ РИНКУ ПРАЦІ ЯК ВИКЛИК ДЛЯ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ</i>	291
Ємцев В.І., Ємцева Г.Ф., Шпакович В.І. <i>ВІТЧИЗНЯНЕ ЯЄЧНЕ ПТАХІВНИЦТВО: СТАН, ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПРОБЛЕМИ ФУНКЦІОНУВАННЯ В УМОВАХ ВІЙНИ</i>	299
Журба О.М., Парфьонова О.Д. <i>ДОСВІД ПОВОЄННОЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ РЕСПУБЛІКИ КОРЕЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЙОГО ВИКОРИСТАННЯ В УКРАЇНІ</i>	308
Захарченко О.С. <i>АНАЛІЗ ЦИФРОВИХ ІННОВАЦІЙ В МИТНОМУ АДМІНІСТРУВАННІ ТА ЇХ РОЛЬ У ПІДВИЩЕННІ ЕФЕКТИВНОСТІ КОНТРОЛЮ ЗА ТОВАРАМИ</i>	319
Захарчук В.С., Онушканич О.Я. <i>ПОТЕНЦІАЛ ПІДПРИЄМСТВ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА ПРИ НАЛАГОДЖЕННІ МІЖНАРОДНОЇ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В УМОВАХ ШОКОВИХ ЗБУРЕНЬ</i>	327
Каглинський О.Є. <i>ОГЛЯД ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕМЕНТІВ ШІ ДО ОПТИМІЗАЦІЇ ВИРОБНИЧИХ ПРОЦЕСІВ</i>	334
Кузнєцов О.М. <i>КІБЕРБЕЗПЕКА В ЕПОХУ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ</i>	341
Лахтадир С.Л. <i>ВПЛИВ ЗЕЛЕНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА ЗНИЖЕННЯ ЕНЕРГОСПОЖИВАННЯ У ПРОМИСЛОВOSTІ</i>	347
Нам'ясенко В.М. <i>ТЕОРЕТИЧНА МОДЕЛЬ СТИМУЛЮВАННЯ ПОВЕРНЕННЯ ВОЄННИХ БІЖЕНЦІВ</i>	355
Онофрійчук О.П., Коваль Л.А., Тимчук Б.П., Підгрушний В.А., Гордійчук О.Ю., Авдейчик О.М. <i>РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ ФІНАНСОВОГО МОНІТОРИНГУ У БАНКІВСЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ</i>	361
Петровська О.М., Тарнавська У.М. <i>МЕНТОРСТВО ЯК ЗАПОРУКА ЕФЕКТИВНОСТІ ПРАЦІ В СФЕРІ ВИЩОЇ ОСВІТИ</i>	370
Рощенко О.М. <i>ОПТИМІЗАЦІЯ АЛГОРИТМІВ ЦИФРОВОЇ ОБРОБКИ СИГНАЛІВ В УМОВАХ ЗАВАД</i>	379
Самофалова М.О. <i>АНАЛІЗ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ МАШИНОБУДІВНИХ ПІДПРИЄМСТВ</i>	385

Сень О.В., Рязанцев О.О., Кулик М.М., Нікітін Ю. М. ДЖЕРЕЛА ФІНАНСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ВІЙНИ	395
Серобян А.М. СТРАТЕГІЇ УПРАВЛІННЯ ВЕРТИКАЛЬНО ІНТЕГРОВАНИМИ СТРУКТУРАМИ В ПІДПРИЄМСТВАХ ПЕК УКРАЇНИ	403
Слободянюк О.В., Примаченко І.Ф., Калашников Е.А. ЕКОНОМІЧНА ЕФЕКТИВНІСТЬ КРІ-СИСТЕМИ В УПРАВЛІННІ ІТ-ПРОЄКТАМИ	413
Сорока О.В., Друмова Ю.А. СУЧАСНІ ТРЕНДИ В ПІДБОРІ ПЕРСОНАЛУ	422
Сорока О.В., Осадча Д.А. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ В СУЧАСНИХ УМОВАХ	431
Супруненко С.А., Муравйова І.А., Канцур І.Г. ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА ЯК ОСНОВА ДЛЯ РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ КРАЇНИ	440
Франков О.С. ВПРОВАДЖЕННЯ МІЖНАРОДНИХ ЕКОЛОГІЧНИХ СТАНДАРТІВ НА ПІДПРИЄМСТВАХ	449
Ходаківський С.В. ДОСЛІДЖЕННЯ ЗАГРОЗ ДЛЯ СИСТЕМ ЗБЕРІГАННЯ ЕНЕРГІЇ, ТАКИХ ЯК АКУМУЛЯТОРНІ СХОВИЩА, ТА ЗАХОДИ БЕЗПЕКИ	456
Хомайко Є.І. КЛАСТЕРНИЙ РОЗВИТОК В УКРАЇНІ: ВІД СТРАТЕГІЇ ДО ДІЙ	462

РОЗДІЛ «Публічне управління та адміністрування»

Антипенко І.В., Москаленко А.Г. НАЦІОНАЛЬНИЙ ДОСВІД ВИРОБЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ЗАКОНОТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВІДПОВІДНО ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ	471
Бельська Т.В., Кондрацький О.М. РЕВІТАЛІЗАЦІЯ ТЕРИТОРІЙ ПІСЛЯ ВІЙСЬКОВИХ ДІЙ: ВАЖЛИВІСТЬ МУНІЦИПАЛЬНИХ ПОСЛУГ У ВІДНОВЛЕННІ УКРАЇНИ	477
Гончаренко В.С. ВЕКТОРИ МОДЕРНІЗАЦІЇ НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ ЗАСАД УЧАСТІ ГРОМАДСЬКОСТІ В ПОВОЄННОМУ ВІДНОВЛЕННІ УКРАЇНИ	484

Євсєєв В.О. <i>НАЦІОНАЛЬНА СИСТЕМА ЗАХИСТУ КРИТИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ ЯК СКЛADOVA СИСТЕМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ТА МІЖНАРОДНОЇ БЕЗПЕКИ</i>	490
Квасній З.В., Строгуш Ю.Б., Зінько І.С. <i>ЕЛЕКТРОННІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ЕФЕКТИВНИЙ ІНСТРУМЕНТ РОЗВИТКУ ДЕМОКРАТІЇ</i>	496
Колісніченко Н.М., Холод М.В. <i>СІМЕЙНА (ДОМАШНЯ) ТА ІНКЛЮЗИВНА ОСВІТА: ДОСВІД ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ ДЛЯ УКРАЇНИ</i>	503
Коцан В.В. <i>ПРАВОВА СВІДОМІСТЬ УПРАВЛІНСЬКИХ КАДРІВ: ОСОБЛИВОСТІ ТА ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ</i>	511
Крейденко В.В. <i>ІНСТИТУЦІОНАЛІЗАЦІЯ ВЗАЄМОДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ГРОМА- ДЯНСЬКИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ ЯК ЧИННИК ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ</i>	517
Маринюк В.Л. <i>ОЦІНКА СУЧАСНОГО СТАНУ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ РИНКУ ПРАЦІ В УКРАЇНІ</i>	525
Матохнюк А. Ю. <i>ГОТОВНІСТЬ ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ</i>	532
Павелко І.І., Моторний В.О., Норчук Ю.В. <i>ДО ПИТАННЯ ПРОФЕСІОГРАФІЧНОГО ПІДХОДУ ПРИ АТЕСТУВАННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ТАКТИЧНОГО РІВНЯ ПІДГОТОВКИ</i>	539
Панчишин Б.І. <i>СИСТЕМА УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ РЕСУРСАМИ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ</i>	550
Прокопів І.І. <i>МЕХАНІЗМ УПРАВЛІННЯ ДОРОЖНІМ ГОСПОДАРСТВОМ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ</i>	558
Самойленко Л.Я., Стасько С.В. <i>ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ТА ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ В УМОВАХ ВІЙНИ</i>	564
Сидорчук О.Г., Соловій М.Б., Гуга Я.А. <i>УДОСКОНАЛЕННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ НАДАННЯ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ В ЗАКЛАДАХ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я</i>	574
Тарасюк О.І. <i>ВІЙСЬКОВА ПОЖЕЖНА ОХОРОНА УКРАЇНИ. ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ</i>	583

Харчун А.М. 591
*ОЦІНКА ВНУТРІШНІХ ФАКТОРІВ РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ
В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ*

Цюк Н.В. 598
*ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ
ЗАХИСТУ ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВІЙНИ*

Черніховський Р.І. 605
*ОСОБЛИВОСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ МЕДИЧНОГО
ОБСЛУГОВУВАННЯ В КРИЗОВИХ УМОВАХ*

Чумакова Г.В., Столецький А.В., Пасічнюк В.В. 612
*ОПТИМІЗАЦІЯ ІНСТРУМЕНТІВ ЗАХИСТУ ІНФОРМАЦІЇ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ
В УМОВАХ ЗРОСТАННЯ КІБЕРЗАГРОЗ*

РОЗДІЛ «Політологія»

Богаченко М.М. 624
*ПРОБЛЕМАТИКА ТА ВИКЛИКИ ПОЛІТИЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В УМОВАХ
РИНКОВОЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ*

Даниленко Л.І., Гачков А.М. 630
*ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ПАРЛАМЕНТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ В
УМОВАХ ЦИФРОВІЗАЦІЇ*

Лесняк В.Ю. 639
*ПОЛІТИЧНІ ЧИННИКИ СТАНОВЛЕННЯ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В
ПОЛЬЩІ В УМОВАХ ПЕРЕХОДУ ДО ДЕМОКРАТІЇ*

Лисянський П.Л. 648
*ПРОЄКТИ РОСІЙСЬКОГО ЕКСПАНСІОНІЗМУ У ПІВДЕННО-СХІДНИХ
РЕГІОНАХ УКРАЇНИ В ПЕРІОД 2007–2014 РОКІВ*

Максимчук О.В. 660
*ПОПУЛІСТСЬКІ ОРІЄНТАЦІЇ УКРАЇНЦІВ В УМОВАХ ТРАНСФОРМАЦІЙНИХ
ЗМІН*

Назарчук О.М. 669
*ПОЛІТИЧНІ ЕЛІТИ ЯК КЛЮЧОВІ ГРАВЦІ В СИСТЕМІ «ДЕРЖАВНА ВЛАДА–
БІЗНЕС–ГРОМАДЯНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО» В УКРАЇНІ*

Синюченко А.М. 681
*АЛЬТЕР-ПОЛІТИКА ЩОДО ЗАХИСТУ ПРАВ ПРЕКАРІАТУ: ВІД РАДИКАЛІЗМУ
ДО КОНСТРУКТИВНОГО ДІАЛОГУ*

Шановні колеги!

Щиро вітаю головного редактора, засновників, редакційну колегію та авторів із виходом чергового номеру фахового науково-практичного журналу “Національні інтереси України”.

Особливо в умовах війни, над нами нависають численні локальні та глобальні конфлікти. Відповіддю на ці виклики стають наукові розвідки та інтелектуальні рефлексії

наукових журналів, що дають можливість ознайомитися із останніми тенденціями у сфері освіти і науки, новітніми технологіями. Потрібно не сьогодні, не завтра, а вчора впроваджувати бойовий досвід у науковій праці та освіту.

З урахуванням цих реалій, хочу наголосити на своєчасності створення і виходу у світ журналу, що відповідає світовій тенденції до збереження та примноження військово-патріотичного спадку, виявлення та підтримання талановитих вчених з метою забезпечення воєнної безпеки України, усунення потенційних і реальних воєнних загроз національним інтересам.

Бажаю плідних наукових дискусій, професійного натхнення та задоволення від реалізації творчих задумів та ідей!

З повагою,

**Начальник Військової академії (м.Одеса),
генерал-майор, Герой України**

Андрій КОВАЛЬЧУК

РОЗДІЛ «Воєнні науки, національна безпека, безпека державного кордону»

УДК 338.2:338.45:629.12

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-14-21](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-14-21)

Вдовенко Наталія Михайлівна доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри глобальної економіки, Національний університет біоресурсів і природокористування України, вул. Героїв Оборони, 11, м. Київ, 03041, тел.: (044) 527-86-48, <https://orcid.org/0000-0003-0849-057X>

Шарило Юрій Євгенійович директор, Державна установа «Методично-технологічний центр з аквакультури», вул. Кониського, 82-а, м. Київ, <https://orcid.org/0000-0002-2610-8453>

Маргасова Вікторія Геннадіївна доктор економічних наук, професор, директор науково-дослідного інституту економіки, Київський національний університет технологій та дизайну, вул. Мала Шияновська, Київ, 01011, 2, <https://orcid.org/0000-0001-8582-2158>

Коробова Наталія Миколаївна кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри глобальної економіки, Національний університет біоресурсів і природокористування України, вул. Героїв Оборони, 11, м. Київ, 03041, тел.: (044) 527-86-48, <https://orcid.org/0000-0002-1434-2509>

БАЗОВІ ПІДХОДИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ МАШИНОБУДІВНОГО КОМПЛЕКСУ З ОРІЄНТАЦІЄЮ НА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКЕ МАШИНОБУДУВАННЯ ТА БЛАКИТНУ ЕКОНОМІКУ

Анотація. У статті акцентовано увагу на формуванні державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки машинобудівного комплексу в умовах надзвичайних викликів для України. На основі аналізу встановлено, що підходи до формування державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки машинобудівного комплексу потребують врахування як внутрішніх, так і зовнішніх факторів, що впливають на стабільність та розвиток даної галузі. Обґрунтовано важливість державної підтримки досліджень в машинобудівному комплексі, включаючи сільськогосподарське машинобудування. Доведено, що стимулювання розвитку сучасної інфраструктури є визначальними при обранні напрямків розвитку машинобудівного комплексу, які й забезпечать конкурентоспроможність національних виробників на світових ринках. Тому розроблено комплексний підхід для відновлення й розвитку сільськогосподарського машинобудування в Україні на основі впровадження інноваційних рішень є першочерговим для підвищення конкурентоспроможності аграрного сектору та забезпечення продовольчої безпеки країни. Застосування економічних теорій, таких як теорія інновацій Й. Шумпетера та теорія ендегенного зростання, дозволили запропонувати наукове підґрунтя для формування ефективних підходів щодо розвитку рибної галузі. Запропоновано до практичного використання модель АК, яка описує виробничу функцію без зменшення віддачі від капіталу. Акцентовано увагу на застосуванні базової моделі ендегенного зростання Ромера. Констатовано, що досягнення економічної безпеки машинобудівного комплексу з орієнтацією на сільськогосподарське машинобудування та блакитну економіку надає комплексний підхід і поєднує підтримку державних інвестицій, стимулювання наукових досліджень, соціальну відповідальність, екологічну спрямованість та адаптацію до глобальних економічних викликів.

Ключові слова: державна політика, економічна безпека, машинобудівний комплекс, сільськогосподарське машинобудування, блакитна економіка, галузь.

Vdovenko Nataliia Mykhaylivna Doctor of Economic Sciences, Associate Professor, Head of the Department, Department of Global Economy, National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine, St. Heroes of Defense, 10, Kyiv, 03041, tel.: (044) 527-86-48, <https://orcid.org/0000-0003-0849-057X>

Sharylo Yuriy Yevheniyovych Director, State Institution «Methodical and Technological Center for Aquaculture», St. Konyskogo, 82-a, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0002-2610-8453>

Marhasova Viktoriya Hennadiyivna Doctor of Sciences in Economics, Professor, Director of the Research Institute of Economics, Kyiv National University of Technologies and Design, St. Mala Shyianivska, 2, Kyiv, 01011, <https://orcid.org/0000-0001-8582-2158>

Korobova Nataliia Mykolaivna Candidate of economic sciences, associate professor, Associate Professor of the Department of Global Economy, National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine, St. Heroes of Defense, 10, Kyiv, 03041, tel.: (044) 527-86-48, <https://orcid.org/0000-0002-1434-2509>

ON BASIC APPROACHES OF STATE POLICY FOR ENSURING ECONOMIC SECURITY OF THE MACHINERY-BUILDING SECTOR WITH A FOCUS ON AGRICULTURAL MACHINERY PRODUCTION AND THE BLUE ECONOMY

Abstract. The article focuses on shaping state policy to ensure the economic security of the machinery-building sector under the extraordinary challenges facing Ukraine. Based on analysis, it has been established that both internal and external factors affecting the stability and development of the sector must be considered. The importance of state support for research and development in the machinery-building sector, including agricultural machinery production, is substantiated. It is demonstrated that fostering the development of modern infrastructure is crucial in determining the direction of growth for the machinery-building sector, which will, in turn, secure the competitiveness of national producers in global markets. Therefore, a comprehensive approach for the restoration and development of agricultural machinery manufacturing in Ukraine, grounded in the implementation of innovative solutions, is deemed essential for enhancing the competitiveness of the agricultural sector and ensuring the country's food security. The application of economic theories, such as J. Schumpeter's innovation theory and the endogenous growth theory, provides a scientific basis for the formulation of effective development strategies for the fisheries sector. The AK model, which describes the production function without diminishing returns to capital, is proposed for practical use. Attention is drawn to the application of Romer's basic endogenous growth model. It is asserted that achieving economic security in the machinery-building sector, with an emphasis on agricultural machinery production and the blue economy, requires a holistic approach that combines state investment support, the promotion of scientific research, environmental responsibility, and adaptation to global economic challenges.

Keywords: state policy, economic security, machine-building complex, agricultural machine-building, blue economy, industry.

Постановка проблеми. Підходи до формування державної політики у сфері забезпечення економічної безпеки машинобудівного комплексу потребують врахування як внутрішніх, так і зовнішніх факторів, що впливають на стабільність та розвиток галузі. В умовах глобалізації, а також зростаючої конкуренції особливого значення набуває орієнтація на інноваційні технології, що дозволяють підвищувати продуктивність, знижувати витрати

виробництва та забезпечувати відповідність продукції міжнародним стандартам якості. Саме державна підтримка досліджень і розробок в машинобудівному комплексі, включаючи сільсько-господарське машинобудування, а також стимулювання розвитку сучасної інфраструктури є визначальними при обранні напрямків, які й забезпечать конкурентоспроможність національних виробників на світових ринках. У даному аспекті машинобудування виходить на порядок денний як комплексна галузь промисловості з виготовлення засобів виробництва для інших галузей, транспортних засобів, а також споживчих товарів і продукції оборонного призначення. Тому особливу увагу в подальших дослідженнях слід приділити й сільськогосподарському машинобудуванню, що сприятиме не лише підвищенню ефективності виробленої продукції, але й зміцненню її позицій на агропродовольчому ринку з огляду на процеси розвитку блакитної економіки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз впливу державної політики на економічну безпеку машинобудівного комплексу проводився як зарубіжними, так і вітчизняними вченими, де запропоновано механізми державної політики забезпечення економічної безпеки машинобудівного комплексу країни на основі відповідних цільових принципів. Редька О. наводить складові елементи механізму реалізації державної політики щодо забезпечення економічної безпеки машинобудівної галузі, що дозволяє діагностувати стан підприємства та визначати ефективність товаровиробництва [1, С. 449–452]. Прокопенко О., Гарматюк О., Казаков В. піднімають питання ефективності застосування державних системних регуляторних рішень, що забезпечує економічну безпеку господарсько-економічної діяльності підприємств машинобудівної галузі, дає можливість оцінити вплив відповідного централізованого державного рішення, зокрема імплементації системи публічних закупівель Prozorro, щоб отримати повноцінні показники економічної безпеки машинобудівного комплексу [2]. На думку Кузьминчук Н., Литовченко О., Ізвекова О., висвітленій у науковій праці «Маркетингове забезпечення державного регулювання економічної безпеки машинобудування» обґрунтовано значення машинобудування як пріоритетної галузі економіки та її роль в формуванні національної безпеки держави, сформовано уявлення про взаємодію державного регулювання в процесі зміцнення економічної безпеки підприємств машинобудування [3, С. 54–61]. При цьому вченими Бойко О., Башинська М. проведено факторний аналіз індикаторів економічної безпеки машинобудівного комплексу країни [4, С. 30–37]. П. Ромер у 1986 р. опублікував статтю, де представив модель, що пояснює економічне зростання через інвестиції в знання та технології [11], а Ф. Агіон і П. Ховітт у 1992 р. розробили модель зростання через «творче руйнування» [13]. Р. Лукас у 1988 р. запропонував модель, що акцентує увагу на важливості людського капіталу та навчання в процесі роботи для економічного зростання [12]. Дослідники Перегуда Ю. [7, С. 504–510], Коробова Н., Поліщук О. [8, С. 113–117], Горбашевська М. [9, С. 195–200], Іщук С. [10] обґрунтовують, що фінансово-економічна безпека машинобудування має забезпечувати провідну роль у розвитку та роботі самої економічної системи країни для її подальшого функціонування в умовах надзвичайних економічних і фінансових викликів.

Мета статті - полягає в науковому обґрунтуванні базових підходів щодо реалізації державної політики в аспекті забезпечення економічної безпеки машинобудівного комплексу, збалансованого розвитку національної економіки з орієнтацією на сільськогосподарське машинобудування й блакитну економіку.

Виклад основного матеріалу. Досягнення відповідного рівня економічної безпеки як складової національної безпеки в практичному аспекті забезпечить стабільний розвиток країни та конкурентоспроможність її галузей. В умовах глобальних викликів, зважаючи на нестабільність міжнародних ринків, технологічні зміни та екологічні загрози, виникає потреба у розробці сучасних моделей в реалізації підходів до забезпечення економічної безпеки галузей, які в подальшому сформулюють базові напрямки економічного розвитку України. Водночас машинобудівний комплекс, зокрема його складові, які пов'язані з виробництвом сільськогосподарської техніки та обладнання для розвитку блакитної економіки, є основоположним сегментом промисловості, що забезпечить економічний, інноваційний розвиток, продовольчу безпеку країни.

Розвиток сільськогосподарського машинобудування, блакитної економіки виступають пріоритетними напрямками, які сприяють не лише зростанню внутрішнього виробництва, а й зміцненню експортного потенціалу. Орієнтація на ці сфери з боку держави при формуванні державної політики, нині дозволяє формувати економічно вигідну модель розвитку, що враховує сучасні екологічні тенденції та потреби продовольчої безпеки. Забезпечення економічної безпеки машинобудівного комплексу, зокрема в галузях, які підтримують розвиток сільського господарства та морських ресурсів, потребує застосування комплексних підходів із застосуванням економічних, фінансових, інноваційних, регуляторних, екологічних інструментів. Вказане визначає актуальність дослідження базових підходів державної політики у сфері економічної безпеки, орієнтованих на розвиток машинобудівного комплексу, з акцентом на сільськогосподарське машинобудування та підтримку блакитної економіки.

Маємо відзначити, що машинобудівний комплекс відіграє провідну роль у забезпеченні засобами виробництва як матеріального сектору, так і сфери послуг, виступаючи підґрунтям науково-технічного прогресу. Наприклад, у 2004 р. його частка становила 13,4 % від загального обсягу промислової продукції України, а середньорічна чисельність промислово-виробничого персоналу досягала 31,2 %. А вже станом на 2023 р., частка машинобудування в структурі реалізації промислової продукції зросла на 1,1 в.п. до 6,8 %, порівняно з 2021 роком. Вказане свідчить про поступове відновлення та адаптацію галузі до сучасних надзвичайних викликів, зокрема в умовах введення воєнного стану.

Водночас, за даними Державної служби статистики України, у 2023 р. спостерігалось зростання промислового виробництва: у грудні 2023 р. до грудня 2022 р. промислове виробництво в Україні зросло на 22,6 %. Можемо зробити висновок, що наявні позитивні тенденції в промисловому секторі, включаючи машинобудування. Порівняння даних за 2004 р. та 2023 р. демонструє те, що, незважаючи на виклики, машинобудівний комплекс України продовжує відігравати провідну роль у промисловості країни, адаптуючись до нових умов та сприяючи економічному розвитку. При цьому сільськогосподарське машинобудування є ключовою складовою машинобудівного комплексу України, забезпечуючи аграрний сектор необхідною технікою та обладнанням. Зокрема, виробництво збиральної техніки в останні п'ять років демонструвало динаміку зниження, а падіння в 2022 р. стало найбільшим серед усіх секторів сільськогосподарського машинобудування. Внаслідок введення воєнного стану відбулося стрімке зниження обсягів експорту сільськогосподарської техніки, найбільше падіння відбулося в секторах збиральної техніки (-59 %) та елеваторного обладнання (-41 %). Відносно машинобудування для рибної галузі в Україні зберігається тенденція до впливу низки викликів. Зокрема, рибницькі підприємства використовують техніку, яка не відповідає сучасним стандартам ефективності та екологічності; недостатнє фінансування стримує розвиток нових технологій та модернізацію виробничих потужностей. Незважаючи на важливість галузі, відсутні цільові програми для стимулювання виробництва спеціалізованого обладнання для рибного господарства, оскільки машинобудування для рибної галузі в Україні охоплює виробництво різноманітного обладнання, необхідного для ефективного функціонування рибного господарства. Основні види обладнання включають: а) обладнання для вилову риби. Риболовецькі судна: спеціалізовані плавзасоби, оснащені сучасними системами навігації та засобами для масового вилову риби й інших водних біоресурсів; б) знаряддя лову: сітки, трали, неводи та інші пристрої, призначені для різних методів рибальства; в) обладнання для переробки риби: лінії обробки: машини для очищення, філетування, нарізки та пакування риби; г) консервні лінії: обладнання для виробництва рибних консервів, включаючи стерилізацію, герметизацію; д) обладнання для зберігання та транспортування: холодильні установки: камери й контейнери для зберігання свіжої, а разом з тим і замороженої риби; ж) транспортні засоби: спеціалізовані автомобілі та судна з системами охолодження для перевезення рибної продукції; з) обладнання для аквакультури: системи рециркуляції води: установки для підтримання оптимальних умов у рибних господарствах; к) годівниці й аератори: пристрої для автоматизованого годівлі риби, насичення води киснем.

Відновлення та розвиток сільськогосподарського машинобудування в Україні на основі впровадження інноваційних рішень є досить важливим для підвищення конкурентоспроможності аграрного сектору, а також забезпечення продовольчої безпеки країни. Застосування економічних теорій, таких як теорія інновацій Й. Шумпетера та теорія ендогенного зростання, може надати наукове підґрунтя для формування ефективних стратегій розвитку рибної галузі.

Шумпетер Й. в теорії інновацій підкреслював роль інновацій як рушійної сили економічного розвитку, акцентуючи на «творчому руйнуванні», де старі технології замінюються новими, сучасними та більш ефективними. Для сільськогосподарського машинобудування це означає необхідність постійного оновлення технологій та впровадження нових продуктів, що відповідають сучасним вимогам ринку.

Теорія ендогенного зростання стверджує, що економічне зростання є результатом внутрішніх факторів, таких як інвестиції в людський капітал, інновації та знання. Відповідно, для розвитку сільськогосподарського машинобудування необхідно інвестувати в наукові дослідження та розробки, підготовку кваліфікованих кадрів і створення сприятливого середовища для інновацій. При цьому сприяння розвитку малих і середніх підприємств у галузі машинобудування дозволить швидше адаптуватися до змін ринку, включаючи агропродовольчий ринок і до того ж впроваджувати нові технологічні рішення.

Теорія ендогенного зростання була розроблена в 1980-х роках як відповідь на обмеження неокласичних моделей економічного зростання, які розглядали технологічний прогрес як зовнішній фактор. Провідними науковцями, які зробили значний внесок у розвиток цієї теорії, є:

Пол Ромер у 1986 р. опублікував статтю «Increasing Returns and Long-Run Growth», де представив модель, що пояснює економічне зростання через інвестиції в знання та новітні технології. Він підкреслив роль інновацій та наукових досліджень як рушійних сил довгострокового зростання [11].

Роберт Лукас у 1988 р. запропонував модель, яка акцентує увагу на важливості людського капіталу та навчання в процесі роботи для економічного зростання. Він показав, що інвестиції в освіту та підвищення кваліфікації працівників можуть призвести до стійкого зростання економіки [12].

Агіон Ф. та Ховітт П. у 1992 р. розробили модель зростання через «творче руйнування», засновану на ідеях Йозефа Шумпетера. Ця модель підкреслює роль інновацій та конкуренції в стимулюванні економічного зростання [14]. Ці вчені заклали основу для сучасного розуміння ендогенного зростання, підкреслюючи важливість внутрішніх факторів, таких як інновації, знання та людський капітал, у забезпеченні довгострокового економічного розвитку.

У теорії ендогенного зростання широко використовується модель АК, яка описує виробничу функцію без зменшення віддачі від капіталу. Ця модель представлена рівнянням (1):

$$Y = A \times K \quad (1)$$

де, Y – обсяг виробленої продукції в сільськогосподарському машинобудуванні; A – постійний коефіцієнт, що відображає рівень технології й ефективності; K – обсяг капіталу в секторі сільськогосподарського машинобудування.

У цій моделі передбачається, що віддача від капіталу є постійною, тобто відсутній ефект спадної віддачі, характерний для неокласичних моделей. Це означає, що збільшення капіталу призводить до пропорційного зростання випуску сільськогосподарської продукції, що підкреслює важливість інвестицій у капітал і технології для забезпечення економічного зростання. Наприклад, коефіцієнт технологічної ефективності (A) становить 0,5, обсяг капіталу (K): 100 млн грн. Тоді згідно з моделлю АК, обсяг випуску (Y) визначається як:

$$Y = 0,5 \times 100\,000\,000 = 50\,000\,000 \text{ грн}$$

За цих умов, сільськогосподарське машинобудівне підприємство з обсягом капіталу 100 млн грн і коефіцієнтом технологічної ефективності 0,5 може прогнозувати випуск продукції на суму 50 млн грн. При цьому, коефіцієнт A відображає рівень технологій та ефективності

виробництва. Підвищення цього коефіцієнта, наприклад, через інвестиції в нові технології або підвищення кваліфікації працівників, призведе до збільшення обсягу випуску при тому ж рівні капіталу. Цей приклад демонструє, як інвестиції в капітал та технології можуть впливати на продуктивність підприємства в рамках моделі АК.

Також у теорії ендегенного зростання широко використовується модель Ромера. Ця модель стала основою для пояснення того, як внутрішні фактори (ендегенні змінні), зокрема технологічний прогрес і накопичення знань, можуть сприяти економічному зростанню. На відміну від неокласичних моделей, де технологічний прогрес вважається екзогенним, тобто зовнішнім і незмінним у довгостроковій перспективі, модель Ромера трактує технологічний прогрес як результат інвестицій у наукові дослідження, освіту та інновації, які збільшують знання і сприяють продуктивності. Основою цієї моделі є припущення, що знання є нелімітованим ресурсом, який має властивість позитивних зовнішніх ефектів (externalities) – зокрема, чим більше знань створено, тим більше можливостей для подальшого розвитку. Модель Ромера також враховує важливість дослідницьких робіт та їх вплив на економічне зростання через збільшення продуктивності праці й капіталу. Дана модель показує, що зростання можливе за умови постійних інвестицій в інновації та розвиток блакитної економіки, що підкреслює роль органів державної влади, приватного сектора в створенні умов для безперервного зростання.

Базова модель ендегенного зростання Ромера представлена в формулі (2):

$$Y = AK^{\alpha}L^{1-\alpha} \quad (2)$$

де: Y – загальний випуск продукції (ВВП), A – рівень технологічного прогресу або знань, який змінюється з часом і є ендегенним, K – капітал, L – робоча сила, α – еластичність випуску за капіталом (частка капіталу у виробничій функції), $0 < \alpha < 1$.

У моделі Ромера технологічний прогрес A також залежить від інвестицій у знання та науково-дослідні роботи й розробки. Зазвичай його зростання доцільно описати додатковим рівнянням (3):

$$\frac{dA}{dt} = \delta AL_A \quad (3)$$

де: $\frac{dA}{dt}$ – темп зростання знань, δ – коефіцієнт продуктивності інноваційної діяльності, L_A – частка робочої сили, залучена у дослідницькі роботи.

Вказана система рівнянь відображає основну гіпотезу та ідею, що зростання блакитної економіки можливе за рахунок інновацій, які виникають завдяки інвестиціям у людський капітал і знання.

Для розрахунку за моделлю Ромера в сільськогосподарському машинобудуванні необхідно задати конкретні значення для змінних. Наприклад, припустимо такі значення, де капітал (K) = 1000 одиниць (умовні одиниці капіталовкладень), робоча сила (L) = 500 одиниць (кількість робітників), рівень технологічного прогресу (A) = 1,5 (початковий індекс знань), еластичність за капіталом (α) = 0,3 (частка капіталу у виробництві), коефіцієнт продуктивності інноваційної діяльності (δ) = 0,05, частка робочої сили $L_A = 50$.

Загальний випуск продукції Y :

$$Y = AK^{\alpha}L^{1-\alpha} = Y = 1.5 \times 1000^{0.3} \times 500^{1-0.3}$$

Темп зростання знань:

$$\frac{dA}{dt} = 0.05 \times 1.5 \times 50$$

За результатами розрахунків встановлено, що загальний випуск продукції Y для сільськогосподарського машинобудування становить приблизно 923,36 одиниць. Темп

зростання знань становить майже 3,75 одиниць на рік. Водночас, такі результати показують вплив інвестицій у капітал, робочу силу і дослідницькі роботи на виробничу спроможність і технологічний прогрес у секторі сільськогосподарського машинобудування.

Висновки. Таким чином, узагальнюючи вищезазначене констатуємо, що досягнення економічної безпеки машинобудівного комплексу з орієнтацією на сільськогосподарське машинобудування та блакитну економіку спонукає до пошуку комплексного підходу, що поєднує підтримку державних інвестицій, наукових досліджень, екологічну відповідальність та адаптацію до глобальних економічних викликів. Можна зробити висновок, що у контексті блакитної економіки, яка спрямована на стале використання морських і водних ресурсів, машинобудівний комплекс відіграє важливу роль у створенні та підтримці технологічної бази для розвитку аквакультури, рибного господарства в цілому й інших суміжних сфер. Інтеграція машинобудівних підприємств у розвиток блакитної економіки дозволяє не лише зміцнити їх економічну безпеку, але й сприяє збереженню екологічного балансу та підтримці біорізноманіття, що є базовим аспектом для розвитку. Вказане дає можливість подолати першочергові виклики у забезпеченні економічної безпеки машинобудівного комплексу шляхом адаптації до сучасних екологічних стандартів і вимог сталого розвитку. Встановлено, що сільськогосподарське машинобудування буде спроможним реагувати на зміну кліматичних умов, потреби ресурсозбереження та мінімізації впливу на довкілля, а державна політика, орієнтована на підтримку цих напрямів, буде здатна розробляти заходи до стимулювання виробництва техніки для галузі, а також використання відновлюваних джерел енергії, впровадження інноваційних підходів до управління природними ресурсами. Для відновлення та розвитку сільськогосподарського машинобудування в Україні необхідно впроваджувати інноваційні рішення, підвищувати якість продукції та розширювати ринки збуту. Це сприятиме підвищенню конкурентоспроможності української техніки на міжнародному ринку та забезпечить аграрний сектор сучасними засобами механізації.

Література:

1. Редька О. Механізм реалізації державної політики щодо забезпечення економічної безпеки машинобудівної галузі. *Herald of Khmelnytskyi National University. Economic Sciences*. 2024. 326 (1). С. 449–452. DOI: <https://doi.org/10.31891/2307-5740-2024-326-71>
2. Прокопенко О.В., Редька О.З., Гарматюк О.О., Казаков В. В. Аналіз впливу державної політики на економічну безпеку машинобудівного комплексу. *Академічні візії*. 2023. Вип. 20. URL: <https://www.academy-vision.org/index.php/av/article/view/441>
3. Кузьминчук Н., Литовченко О., Ізвекова О. Маркетингове забезпечення державного регулювання економічної безпеки машинобудування. *Підприємництво та інновації*. 2024. (31). С. 54–61. DOI: <https://doi.org/10.32782/2415-3583/31.9>
4. Бойко О.В. Башинська М.І., Редька О.З. Факторний аналіз індикаторів економічної безпеки машинобудівного комплексу країни. *Економіка: реалії часу*. Науковий журнал. 2016. № 3 (25). С. 30–37.
5. Сак Т.В. Діагностика причин кризи машинобудівних підприємств України. *Економіка та суспільство*. 2018. № 19.
6. Козик В.В., Масюк В.М. Виявлення ризиків і загроз машинобудівного підприємства, що перебуває у стані кризи. *Бізнес Інформ*. 2014. № 7. С. 315–324.
7. Вдовенко Н.М., Перегуда Ю.А. Фінансові інструменти сталого розвитку підприємств аграрного бізнесу в аспекті економічної безпеки держави й впливу тіньової і поведінкової економіки. *Наукові записки Львівського університету бізнесу та права*. 2023. Вип. 38. С. 504–510. DOI: <http://dx.doi.org/10.5281/zenodo.10902106>
8. Вдовенко Н.М., Коробова Н.М., Поліщук О.В. Стратегічні пріоритети формування економічної безпеки і діджиталізації управлінської звітності для розвитку малих форм господарювання на сільських територіях. *Український журнал прикладної економіки та техніки*. №. 2024. Т. 9. № 3. С. 113–117. DOI: <https://doi.org/10.36887/2415-8453-2024-3-20>
9. Горбашевська М.О. Фінансово-економічна безпека підприємств машинобудівельної галузі. *Вісник Приазовського державного технічного університету. Серія: Економічні науки*. 2017. № 34. С. 195–200.
10. Розвиток машинобудування в Україні: проблеми та шляхи їх вирішення: монографія, за ред. Ішук С.О. Львів. 2022. 137 с.

11. Paul M. Romer (1986). Increasing Returns and Long-Run Growth The Journal of Political Economy, Vol. 94, 5, 1002-1037. URL: <http://surl.li/crjpnr>
12. Lucas R. Expectations and the Neutrality of Money (англ.). Journal of Economic Theory [англ.]. 1972. Vol. 4. P. 103–124. doi:10.1016/0022-0531(72)90142-1.
13. Lucas R. Methods and Problems in Business Cycle Theory (англ.). Journal of Money, Credit and Banking. 1980. Vol. 12. P. 696–715.
14. Агіон Ф., Ховітт П. Економіка зростання. Кембридж, Массачусетс: MIT Press, 2009. 680 с.
15. Lucas R., Stokey N.L., Edward C. (1989). Prescott Recursive methods in economic dynamics. Harvard University Press.

References:

1. Red'kva O. (2024). Mekhanizm realizatsiyi derzhavnoyi polityky shchodo zabezpechennya ekonomichnoyi bezpeky mashynobudivnoyi haluzi. [The mechanism of implementation of the state policy on ensuring the economic security of the machine-building industry]. Herald of Khmelnytskyi National University. Economic Sciences. no. 326 (1). pp. 449–452. DOI: <https://doi.org/10.31891/2307-5740-2024-326-71> [in English]
2. Prokopenko O.V., Red'kva O.Z., Harmatyuk, O.O., Kazakov V. V. (2023). Analiz vplyvu derzhavnoyi polityky na ekonomichnu bezpeku mashynobudivnoho kompleksu. [Analysis of the influence of state policy on the economic security of the machine-building complex]. Akademichni viziyyi. no. 20. URL: <https://www.academy-vision.org/index.php/av/article/view/441> [in Ukrainian]
3. Kuz'mynchuk N., Lytovchenko O., Izvyekova O. (2024). Marketynhove zabezpechennya derzhavnoho rehulyuvannya ekonomichnoyi bezpeky mashynobuduvannya. [Marketing support of state regulation of economic safety of mechanical engineering]. Pidpryyemnytstvo ta innovatsiyi. no. 31. pp. 54–61. DOI: <https://doi.org/10.32782/2415-3583/31.9.2> [in Ukrainian]
4. Boyko O.V. Bashyns'ka M.I., Red'kva O.Z. (2016). Faktorny analiz indyikatoriv ekonomichnoyi bezpeky mashynobudivnoho kompleksu krayiny. [Factor analysis of indicators of economic security of the machine-building complex of the country]. Ekonomika: realiyi chasu. Naukovyy zhurnal. no. 3 (25). pp. 30–37. [in Ukrainian]
5. Sak T.V. (2018). Diahnostyka prychnyn kryzy mashynobudivnykh pidpryyemstv Ukrayiny. [Diagnosis of the causes of the crisis of machine-building enterprises of Ukraine]. Ekonomika ta suspil'stvo. no. 19. [in Ukrainian]
6. Kozyk V.V., Masyuk V.M. (2014). Vyyavlennya ryzykiv i zahroz mashynobudivnoho pidpryyemstva, shcho perebuvaye u stani kryzy. [Identification of risks and threats of a machine-building enterprise in a state of crisis]. Biznes Inform. no. 7. pp. 315–324. [in Ukrainian]
7. Vdovenko N. M., Perehuda YU. A. (2023). Finansovi instrumenty staloho rozvytku pidpryyemstv ahrarynoho biznesu v aspekti ekonomichnoyi bezpeky derzhavy y vplyvu tin'ovoyi i povedinkovoyi ekonomiky. [Financial instruments for the sustainable development of agrarian business enterprises in the aspect of the economic security of the state and the influence of the shadow and behavioral economy]. Naukovi zapysky L'viv's'koho universytetu biznesu ta prava. no. 38. pp. 504–510. DOI: <http://dx.doi.org/10.5281/zenodo.10902106> [in Ukrainian]
8. Vdovenko N.M., Korobova N.M., Polishchuk O.V. (2024). Stratehichni priorytety formuvannya ekonomichnoyi bezpeky i didzhitalizatsiyi upravlins'koyi zvitnosti dlya rozvytku malykh form hospodaryuvannya na sil's'kykh terytoriyakh. [Strategic priorities for the formation of economic security and digitalization of management reporting for the development of small forms of business in rural areas]. Ukrayins'kyi zhurnal prykladnoyi ekonomiky ta tekhniky. no. 9. 3. pp. 113–117. DOI: <https://doi.org/10.36887/2415-8453-2024-3-20> [in Ukrainian]
9. Horbashevs'ka M.O. (2017). Finansovo-ekonomichna bezpeka pidpryyemstv mashynobudivl'noyi haluzi. [Financial and economic security of machine-building enterprises]. Visnyk Pryazov's'koho Derzhavnoho Tekhnichnoho Universytetu. Seriya: Ekonomichni nauky. no. 34. pp. 195–200. [in Ukrainian]
10. Ishchuk S. O. (2022). Rozvytok mashynobuduvannya v Ukrayini: problemy ta shlyakhy yikh vyrishennya. [Development of mechanical engineering in Ukraine: problems and ways to solve them]. Lviv. 137 p. [in Ukrainian]
11. Paul M. Romer (1986). Increasing Returns and Long-Run Growth. [Increasing Returns and Long-Run Growth]. The Journal of Political Economy. Vol. 94. no. 5. pp. 1002-1037. URL: <http://surl.li/crjpnr> [in English]
12. Lucas R. (1972). Ochikuvannya ta neytralitet hroshey. [Expectations and the Neutrality of Money]. Journal of Economic Theory. no. 4. pp. 103–124. DOI:10.1016/0022-0531(72)90142-1 [in English]
13. Lucas R. (1980). Metody ta problemy teorii dilovoho tsyklu. [Methods and Problems in Business Cycle Theory]. Journal of Money, Credit and Banking. no. 12. pp. 696–715. [in English]
14. Ahion F., Khovitt P. (2009). Ekonomika zrostannya. []. Kembrydzh, Massachuset's: MIT Press, 680 p. [in English]
15. Lucas R., Stokey N.L., Edward C. (1989). Rekursyvni metody Preskotta v ekonomichniy dynamitsi [Prescott Recursive methods in economic dynamics]. Harvard University Press. [in English]

УДК 35 + 341

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-22-28](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-22-28)

Гребенюк Дмитро Олегович PhD, доцент кафедри міжнародного та європейського права, Національний університет «Одеська юридична академія», <https://orcid.org/0000-0001-9682-3017>

ТРАНСФОРМАЦІЯ КОНЦЕПЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Анотація. Упродовж останніх десятиліть поняття національної безпеки зазнало суттєвих змін особливо під впливом як внутрішніх, так і зовнішніх факторів. З настанням ери глобалізації світова система безпеки пройшла через кілька етапів трансформації, від традиційного розуміння загроз, пов'язаних із збройними конфліктами, до усвідомлення багатовимірних викликів сучасного світу, таких як тероризм, кіберзагрози, енергетична безпека, зміни клімату та пандемії. Традиційне розуміння національної безпеки концентрувалося переважно на захисті державних кордонів, армії та уряду від зовнішніх загроз. Однак глобалізація, розвиток технологій і зростання взаємозалежності держав привели до необхідності перегляду цієї концепції. Новітні виклики вимагали розширення розуміння безпеки, тому національна безпека тепер охоплює не лише військову сферу, а й економічну стабільність, соціальну гармонію, екологічну стійкість та інформаційну безпеку. Поступова зміна акцентів в національній безпеці також відобразилася в міжнародному праві та політичних стратегіях держав. Національні уряди змушені реагувати на виклики, що виходять за межі державних кордонів, укладаючи міжнародні угоди, зміцнюючи партнерства та застосовуючи новітні технології для захисту населення. Відповідно, концепція національної безпеки стає все більш інтегрованою у глобальні процеси, що передбачає тісну співпрацю між державами та міжнародними організаціями, як універсального так і регіонального характеру. Тому в науковій статті концентрується дослідницький фокус, на тому, що концепція національної безпеки суттєво відрізняється в різних регіонах світу через різні історичні, культурні, економічні та географічні фактори. Суттєво приділяється увага трансформації концепції національної безпеки крізь призму діяльності акторів глобальних змін та регіональних об'єднань.

Ключові слова: Національна безпека, національний інтерес, міжнародне право, міжнародні відносини, європейський союз, глобалізація, концепція, доктрина, еволюція.

Hrebeniuk Dmytro Olehovych PhD, Associate Professor of the Department of International and European Law, National University 'Odesa Law Academy', <https://orcid.org/0000-0001-9682-3017>

TRANSFORMATION OF THE NATIONAL SECURITY CONCEPT

Abstract. In recent decades, the concept of national security has undergone significant changes, especially under the influence of both internal and external factors. With the advent of the globalisation era, the global security system has gone through several stages of transformation, from the traditional understanding of threats related to armed conflicts to the awareness of multidimensional challenges of the modern world, such as terrorism, cyber threats, energy security, climate change and pandemics. The traditional understanding of national security focused mainly on the protection of state borders, army and government from external threats. However, globalisation, advances in technology and the growing interdependence of states have led to the need to revise this concept. New challenges have required a broader understanding of security, so national security now encompasses not only the military sphere, but also economic stability, social harmony, environmental sustainability and information security. The gradual shift in national security emphasis has also been reflected in international law and political strategies of states. National governments are forced to respond to

challenges that transcend state borders by entering into international agreements, strengthening partnerships and using the latest technologies to protect the population. Accordingly, the concept of national security is becoming increasingly integrated into global processes, which involves close cooperation between states and international organisations, both universal and regional. Therefore, the article focuses on the fact that the concept of national security differs significantly in different regions of the world due to various historical, cultural, economic and geographical factors. Considerable attention is paid to the transformation of the concept of national security through the prism of the activities of actors of global change and regional associations.

Keywords: National security, national interest, international law, international relations, European Union, globalisation, concept, doctrine, evolution.

Постановка проблеми. Особливої актуальності набуває питання трансформації національної безпеки для держав, які перебувають в стані збройного конфлікту або зазнають геополітичних загроз. Сучасні виклики, пов'язані з такими явищами, як гібридна війна, кіберзагрози, інформаційна війна та інші новітні форми агресії, які вимагають не лише гнучкого реагування, але й суттєвого реформування національних стратегій безпеки. Традиційні підходи, що базувалися виключно на військових аспектах захисту, сьогодні не є достатніми для повноцінного забезпечення суверенітету та територіальної цілісності держави, особливо в умовах глобалізації та зростаючої взаємозалежності між основними акторами.

Матеріали і методи. Методологічний апарат даної наукової статті включає комплекс методів та підходів, що дозволяють всебічно дослідити генезис та сучасні аспекти ключового питання. Системний підхід дозволяє розглядати об'єкт дослідження як складну систему, що складається з різних взаємопов'язаних елементів. Він допомагає зрозуміти, як зміни в одній сфері впливають на інші елементи системи національної безпеки. Метод компаративістики дозволяє порівнювати підходи до забезпечення національної безпеки в різних державах. Багатогранність даної проблематики дозволяє залучити до дослідження міждисциплінарний підхід, що в свою чергу дозволить розглядати питання національної безпеки в комплексному контексті та уникати однобічного підходу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Важливу роль під час розкриття проблематики відіграє використання допоміжних джерел, як-от науково-методична література та дослідницькі праці вчених. Серед яких слід виділити В.І. Білого, З.С. Варналій, О.О. Вовка, О.В. Коломієць, Р. Пасічного та Г.П. Ситника.

Мета статті - полягає в спробі здійснити комплексне дослідження процесу трансформації концепції національної безпеки в умовах сучасних викликів. Дослідницький фокус буде концентруватись на вивченні еволюції поглядів на безпеку, змін у стратегіях держав та міжнародних організацій, а також визначення нових загроз і ризиків для національної безпеки.

Виклад основного матеріалу. Події останніх років, зокрема збільшена кількість збройних конфліктів, показали, що концепція національної безпеки повинна бути динамічною і здатною до швидкої адаптації до мінливих умов [1]. Традиційні механізми поступово втрачають здатність ефективно виконувати власну функцію, оскільки сучасні форми агресії можуть мати руйнівні наслідки для національної стабільності без застосування класичних військових засобів. Тому концепція національної безпеки має розглядати широкий спектр викликів від військових до соціальних, екологічних, інформаційних та економічних. Багатогранність загроз призводить до необхідності зміни парадигми у розробці національних стратегій безпеки. Від держав вимагається створення гнучких і адаптивних систем реагування, які включають превентивні механізми, ефективну систему стратегічних комунікацій, посилення міжвідомчої координації та тісну співпрацю з міжнародними організаціями. Важливим аспектом трансформації є інтеграція нових технологій у процеси забезпечення національної безпеки, зокрема в сферах кібербезпеки, штучного інтелекту та аналітики великих даних, які здатні відігравати суттєву роль у прогнозуванні і нейтралізації загроз.

Тому дослідження трансформації концепції національної безпеки є не лише теоретичною, але й практичною необхідністю в сучасних реаліях. Національна безпека більше не обмежується питаннями суто державного захисту від зовнішніх загроз, а визначається як здатність держави забезпечити стабільний розвиток, захист населення, критичної інфраструктури та ключових національних інтересів в умовах нових глобальних викликів. Дане дослідження спрямоване на аналіз основних тенденцій і викликів, з якими стикаються сучасні держави в сфері безпеки, а також на вивчення ефективності міжнародних механізмів захисту національних інтересів.

Важливу роль у сучасних підходах до забезпечення національної безпеки відіграють міжнародні інституції, які створюють системи колективної безпеки та захисту держав. Це включає діяльність таких організацій, як Організація Об'єднаних Націй, НАТО, ОБСЄ та Європейський Союз. Інституціональні механізми цих організацій сприяють забезпеченню глобальної стабільності через механізми дипломатії, санкцій, миротворчої діяльності та взаємного захисту в умовах зростаючої міждержавної взаємозалежності.

Поняття «національна безпека» є ключовим елементом будь-якої державної стратегії, спрямованої на захист суверенітету, територіальної цілісності та основних інтересів країни в умовах внутрішніх і зовнішніх загроз. Це поняття тісно пов'язане з ширшим концептом «безпеки», що охоплює комплекс заходів і механізмів, спрямованих на захист життєво важливих інтересів держави та суспільства.

В епоху глобальних змін спостерігається суттєва трансформація держав. Глобалізація ставить під сумнів традиційні уявлення про національний суверенітет і змушує держави адаптуватися до нових умов міжнародних відносин. З погляду концепції глобалізму, держава поступово втрачає свою центральну роль на світовій арені, поступаючись місцем міжнародним організаціям, транснаціональним корпораціям та іншим суб'єктам глобального простору [5, с. 281]. Водночас, зростає роль наднаціональних структур, які впливають на процеси ухвалення рішень на національному рівні. Однією з основних характеристик цього процесу є «ерозія» внутрішнього суверенітету держав, яка проявляється в обмеженні можливостей урядів контролювати соціальні, політичні та економічні процеси в межах визнаних кордонів. Це явище також пов'язане з обмеженням зовнішнього суверенітету, коли держави змушені враховувати норми і стандарти, встановлені міжнародними інституціями або регіональними об'єднаннями. Як наслідок, національна ідентичність може зазнавати змін або бути під загрозою, оскільки держави підпорядковують свої інтереси загальним вимогам глобального порядку [10, с. 108].

Існує кілька підходів до тлумачення цих процесів. Згідно з першою теорією, глобалізація призводить до значної втрати державами їхніх традиційних функцій з управління політичними та соціальними процесами, як всередині, так і в міжнародному середовищі. Прихильники цього підходу вважають, що національні уряди поступаються впливом глобальним акторам, що обмежує їхню спроможність ефективно контролювати національні процеси. Інша теорія, навпаки, стверджує, що глобалізація не запроваджує принципово нових змін у міжнародну структуру, де суверенні держави, як і раніше, відіграють центральну роль. Згідно з цим підходом, держави зберігають ключові функції управління, хоч і змушені реагувати на нові виклики глобалізації через взаємодію з іншими державами та міжнародними інституціями.

Ці підходи підкреслюють складність трансформаційних процесів у системі національної безпеки та суверенітету в умовах глобалізації. З одного боку, держава продовжує залишатися первинним суб'єктом міжнародних відносин, однак її здатність до управління безпекою і суверенітетом значно змінюється під впливом глобальних акторів і зовнішніх факторів, таких як міжнародні норми, угоди та регіональні об'єднання.

Достатньо інформативною є думка Р. Пасічного про те, що: «стратегія національних держав у пошуках адекватних відповідей на виклики глобалізації ґрунтується на активній участі у регіональному й глобальному інтеграційних процесах. У будь-якому випадку втрата частини суверенітету б'є по національному інтересу і становить загрозу національній безпеці держави. Саме тому у період глобалізації надзвичайно важливим є чітке окреслення понять

«національний інтерес», «національна безпека». Чітко визначивши ці поняття, ми зможемо розробити стратегію національної безпеки» [10, с. 109].

Під поняттям «концепція» у контексті трансформації національної безпеки варто розуміти: 1) систему поглядів та принципів, що визначають підходи до забезпечення безпеки держави; 2) спосіб інтерпретації і розуміння ключових загроз та викликів, а також основну ідею будь-якої теорії, що стосується захисту національних інтересів. Водночас різноманіття наукових досліджень у сфері національної безпеки стало результатом численних підходів, кожен з яких пропонує своє бачення щодо формування стратегій безпеки. Ці підходи часто є досить суперечливими або навіть протилежними, що зумовлює необхідність їх систематизації та узагальнення, з метою формування більш цілісної концепції національної безпеки в сучасних умовах [8, с.46].

Концепція національної безпеки у різних державах формується відповідно до унікальних політичних, економічних, географічних, і соціальних чинників, які визначають національні інтереси та потенційні загрози. Однак, загальні наукові підходи до цього поняття передбачають наявність спільних елементів, які можна простежити у більшості держав. У класичному розумінні національна безпека охоплює сукупність заходів, які держава вживає для захисту своєї території, суверенітету та життєво важливих інтересів від зовнішніх та внутрішніх загроз. Вона включає військові аспекти, зокрема оборону держави, але також політичні, економічні, соціальні, екологічні та технологічні компоненти, що відображає багатогранність сучасного поняття безпеки. Важливим прикладом є концепція національної безпеки Сполучених Штатів, яка традиційно була зосереджена на військових аспектах і підтримці глобального лідерства. Однак, після терористичних атак 11 вересня 2001 року, вона зазнала значних змін. Було додано нові елементи, такі як боротьба з тероризмом, кібербезпека, запобігання розповсюдженню зброї масового ураження і підтримка демократії. Концепція національної безпеки США орієнтована на забезпечення глобального порядку, в якому країна відіграє центральну роль, а також на підтримку міжнародних союзів та партнерств.

Варто зазначити, що концепція національної безпеки США функціонує за принципом динамічної рівноваги. При зростанні зовнішньої загрози, голова держави отримує розширені повноваження, а баланс сил між гілками влади зміщується на користь виконавчої, характерно, що в даному аспекті підкреслюється інституційна адаптивність. Конгрес вимушений відійти на другий план, поступаючись місцем президентській адміністрації. Однак, у час коли відсутня загроза відбувається розширення демократичних процедур, посилюється роль законодавчої гілки та громадянського суспільства. Зазначена «турбулентність» пов'язана з циклічними змінами в американському суспільстві, де періодично домінують державні чи приватні інтереси [7, с. 142].

На рівні Європейського Союзу національна безпека трансформується у загальноєвропейську безпекову стратегію, яка враховує співпрацю між державами-членами. Підхід *sui generis* об'єднання заснований на багаторівневому концепті, який включає не тільки традиційні військові аспекти, але й питання енергетичної, економічної та екологічної безпеки [4, с. 13]. Важливою частиною є також забезпечення прав людини та інституційної спроможності. Внутрішня безпека ЄС тісно пов'язана із зовнішньою політикою та співпрацею з міжнародними організаціями [6, с. 695].

В межах ЄС розроблений комплекс заходів, спрямованих на забезпечення економічної безпеки, які відображені в національних стратегіях. Дана концепція передбачає трансформаційні процеси, пов'язані з переходом до ринкової економіки та демократичних устроїв. Однак, незважаючи на значні досягнення, регіон все ще стикається з низкою викликів, зокрема, з необхідністю подолання розриву в рівні розвитку між державами та зміцнення інституційної спроможності [9, с. 92].

На дому етапі дослідження варто зазначити, що національна безпека — це здатність держави зберігати свою цілісність, суверенітет та самостійність у прийнятті політичних, економічних, соціальних та інших рішень, а також функціонувати як незалежний суб'єкт у

системі міжнародних відносин. Політика національної безпеки, у свою чергу, має на меті реалізацію національних інтересів через сукупність дій, використовуючи всі доступні засоби. За словами Г. Кіссінджера, політика національної безпеки охоплює всі заходи, які суспільство вживає для забезпечення власної життєздатності та досягнення своїх цілей на міжнародній арені [2, с. 94].

Політика національної безпеки має на меті забезпечення вільного розвитку та процвітання суспільства. Вчені вважають, що оптимальний рівень безпеки особистості, суспільства та держави досягається через реалізацію комплексу заходів, спрямованих на попередження та нейтралізацію загроз. Стійкість суспільства залежить від здатності влади інтегрувати зусилля, а також від адаптаційних можливостей політичної системи в умовах ризиків. Основні принципи забезпечення національної безпеки включають дотримання законності, системність та комплексність заходів, попередження загроз, а також ефективну взаємодію всіх структур безпеки.

Важливо підкреслити, що принципи слугують основою для розробки стратегій і політик, які забезпечують ефективний захист держави, суспільства та особистості від різноманітних загроз. У сучасному світі, де виклики безпеки стають дедалі складнішими та багатограннішими, принципи національної безпеки виступають не лише як теоретичні орієнтири, а й як практичні інструменти, що сприяють адаптації держав до нових реалій. Характерні засади є основними орієнтирами, що визначають підходи до забезпечення безпеки держави, суспільства та особистості. Вони формують основу для розробки та реалізації стратегій, політик і заходів у сфері національної безпеки.

Принцип законності передбачає дотримання норм та вимог законодавства у сфері національної безпеки. Всі дії держави та її органів повинні здійснюватися відповідно до Конституції та законів, що забезпечує легітимність заходів і захищає права громадян. Згідно з принципом системності, забезпечення національної безпеки має бути комплексним і системним. Це означає, що всі заходи - політичні, економічні, соціальні, інформаційні та правові - повинні взаємодіяти і доповнювати один одного, забезпечуючи цілісний підхід до безпеки. Принцип комплексності дозволяє зацентрувати увагу на необхідності врахування різних аспектів і загроз безпеці. Державні органи повинні координувати зусилля у боротьбі з різноманітними викликами, забезпечуючи таким чином багатогранний захист. За допомогою принципу превентивності підкреслюється важливість запобігання загрозам і ризикам ще до їх реалізації. Включає в себе активні дії з моніторингу ситуації, прогнозування можливих загроз та їх нейтралізації на ранніх стадіях. Принцип адаптивності допомагає у сучасних умовах, коли загрози можуть змінюватися і еволюціонувати, важливо, щоб механізми забезпечення безпеки були гнучкими та здатними швидко реагувати на нові виклики. Це включає в себе постійне оновлення стратегій та політик у відповідь на змінювані умови. Характерно, що принцип взаємодії полягає в необхідності координації дій між різними суб'єктами забезпечення національної безпеки, такими як державні органи, силові структури, приватний сектор та суспільство. Ефективна комунікація і співпраця між усіма учасниками є критично важливими для успішного виконання завдань. Достатньо актуальним є принцип відкритості та прозорості, тому активне залучення суспільства до процесів формування політики національної безпеки, забезпечення доступу до інформації про загрози та заходи, які вживаються для їх нейтралізації, сприяє формуванню довіри та підтримки з боку громадян. Кожен з цих принципів має суттєве значення для створення ефективної системи національної безпеки, яка здатна забезпечити стабільність і процвітання держави в умовах сучасних викликів [3].

Висновок. Підсумовуючи дане дослідження варто зазначити, що концепції національної безпеки проходять етап трансформації, відображаючи нові реалії глобалізованого світу, де традиційні загрози поєднуються з сучасними викликами. Держави змушені переглядати власні стратегії та співпрацювати на глобальному рівні, аби ефективно реагувати на загрози, що виходять за межі їхніх національних кордонів. Сучасна правова реальність вимагає як внутрішньої адаптації, так і тісної міжнародної координації, що особливо важливо для

забезпечення довготривалої безпеки. Перспектива подальшого дослідження цієї проблематики є надзвичайно важливою та багатовекторною. По-перше, це включає детальне вивчення впливу новітніх технологій, таких як штучний інтелект і цифрові мережі, на національну та міжнародну безпеку, що породжує нові можливості, але й нові загрози. По-друге, слід досліджувати питання стійкості до змін клімату та екологічних катастроф, які стають одним із ключових аспектів національної безпеки, особливо для регіонів, вразливих до природних катаклізмів. Окремо важливо вивчати взаємодію держав з міжнародними організаціями та регіональними об'єднаннями, використовуючи правовий аналіз щодо ефективності наявних інструментів колективної безпеки та можливості їх удосконалення. Даний аспект також стосується створення нових міжнародних правових механізмів, здатних краще враховувати специфіку глобальних та регіональних викликів. Перспективним так вбачається вивчення регіональних підходів до забезпечення національної безпеки в контексті власних особливостей. Зазначений аспект дозволить не лише краще зрозуміти специфіку регіональних викликів, а й розробити ефективніші моделі співпраці для їх подолання.

Література:

1. Сайт інформаційного агентства «Bloomberg» It's Not Just Ukraine and Gaza: War Is on the Rise Everywhere. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://www.bloomberg.com/opinion/articles/2023-12-10/it-s-not-just-ukraine-and-gaza-war-is-on-the-rise-everywhere>
2. Білий В. І. Основні напрями забезпечення національної безпеки держави / В.І. Білий, В.М. Михальчук // Інвестиції: практика та досвід. – 2021. – № 7. – С. 92–98.
3. Вовк О.О. Теоретико - правовий погляд на принципи забезпечення національної безпеки / О.О. Білий // Наше право. – 2013. – № 7. – С. 13–19.
4. Гребенюк Д.О. Законотворчі повноваження парламенту Європейського Союзу як наднаціонального інституту: міжнародно-правове дослідження : дис. ...доктора філос. спец. 293 / Гребенюк Дмитро Олегович. – Одеса : НУ «ОЮА», 2024. – 242 с.
5. Гребенюк Д.О. Становлення концепції наднаціонального парламентаризму в сучасному міжнародному праві / Д.О. Гребенюк // Науковий вісник УжНУ Серія «Право». – 2023. – № 80(6). – С. 278 – 283.
6. Гребенюк Д.О. Фрагментація та поляризація фактори які створюють Європейський Союз актором головних змін / Д.О. Гребенюк // Юридичний науковий електронний журнал. – 2022. – № 5. – С. 695 – 696.
7. Коломієць О.В. Англосаксонська модель національної безпеки США / О.В. Коломієць // Грані політології. – 2012. - № 2. – С. 141–144.
8. Копанчук В. О. Екологічна безпека як складова національної безпеки України: сучасні концепції та підходи. / В.О. Копанчук // Вісник НАДУ Серія «Державне управління». – 2020. - № 2. – С. 45–59.
9. Онищенко В. О., Матковський А. В. Міжнародний досвід забезпечення економічної безпеки держави / В.О. Онищенко, А.В. Матковський. // Економіка менеджмент підприємництво. – 2014. - № 26. – С. 85–97.
10. Пасічний Р. Національна безпека України в епоху глобалізації / Р. Пасічний // Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку. – 2012. - № 24. – С. 108 – 112.

References:

1. Sait informatsiinoho ahentstva «Bloomberg» It's Not Just Ukraine and Gaza: War Is on the Rise Everywhere. [Site of news agency «Bloomberg»] Retrieved from <https://www.bloomberg.com/opinion/articles/2023-12-10/it-s-not-just-ukraine-and-gaza-war-is-on-the-rise-everywhere>
2. Bilyi, V. I, & Mykhalchuk, V.M. (2021). Osnovni napriamy zabezpechennia natsionalnoi bezpeky derzhavy [The main directions of ensuring the national security of the state] *Investytsii: praktyka ta dosvid - Investments: practice and experience*, 7, 92–98 [in Ukrainian].
3. Vovk O.O. (2013). Teoretyko - pravovyi pohliad na pryntsypy zabezpechennia natsionalnoi bezpeky [Theoretical and legal view of the principles of national security]. *Nashe pravo - Our right*, 7, 13–19 [in Ukrainian].
4. Hrebenuk, D.O. (2024) Zakonotvorchii povnovazhennia parlamentu Yevropeiskoho Soiuzu yak nadnatsionalnoho instytutu: mizhnarodno-pravove doslidzhennia [Legislative Powers of the Parliament of the European Union as a Supranational Institution: an International Legal Study]. *Doctoral thesis*. Odesa: NU «OLA» [in Ukrainian].
5. Hrebenuk D.O. (2023) Stanovlennia kontseptsii nadnatsionalnoho parlamentaryzmu v suchasnomu mizhnarodnomu pravi [Formation of the Concept of Supranational Parliamentarism in Modern International Law]. *Naukovyi visnyk UzhNU Serii «Pravo» - Scientific Bulletin of UzhNU Series 'Law'*. 80(6), 278 – 283 [in Ukrainian].

6. Hrebeniuk D.O. (2022) Frahmentatsiia ta poliaryzatsiia faktory yaki stvoriuiut Yevropeiskyi Soiuz aktorom holovnykh zmin [Fragmentation and polarisation factors that make the European Union an actor of major changes]. *Yurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal - Legal scientific electronic journal*. 5, 695 – 696 [in Ukrainian].
7. Kolomiets O.V. (2012) Anhlosaksonska model natsionalnoi bezpeky SSHa [The Anglo-Saxon Model of US National Security]. *Hrani politolohii - Facets of political science*. 2, 141–144 [in Ukrainian]
8. Kopanchuk V. O. (2020) Ekolohichna bezpeka yak skladova natsionalnoi bezpeky Ukrainy: suchasni kontseptsii ta pidkhody [Environmental Security as a Component of Ukraine's National Security: Modern Concepts and Approaches]. *Visnyk NADU Seriiia «Derzhavne upravlinnia» - NAPA Bulletin Series 'Public Administration'*. 2, 45–49 [in Ukrainian].
9. Onyshchenko, V. O., Matkovskyi, A. V. (2014) Mizhnarodnyi dosvid zabezpechennia ekonomichnoi bezpeky derzhavy [International experience in ensuring economic security of the state]. *Ekonomika menedzhment pidpriemnytstvo - Economics management entrepreneurship*. 26, 85–97 [in Ukrainian].
10. Pasichnyi R. (2012) Natsionalna bezpeka Ukrainy v epokhu hlobalizatsii [National security of Ukraine in the era of globalisation]. *Ukrainska natsionalna ideia: realii ta perspektyvy rozvytku - Ukrainian national idea: realities and prospects for development*. 24, 108 – 112 [in Ukrainian].

УДК 327:314 (477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-29-37](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-29-37)

Гулай Василь Васильович доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри міжнародної інформації, Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79013, <https://orcid.org/0000-0002-7609-7967>

Базилук Ксенія Федорівна кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри міжнародної інформації, Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79013, <https://orcid.org/0000-0002-6189-8446>

ГЛОБАЛЬНИЙ ІНДЕКС МИРОЛЮБНОСТІ (GLOBAL PEACE INDEX) ЯК АНАЛІТИЧНИЙ ІНСТРУМЕНТАРІЙ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ СИСТЕМОЮ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ: ДИНАМІКА РЕЙТИНГІВ УКРАЇНИ ЗА 2015-2024 РР.

Анотація. Актуальні виклики, загрози та небезпеки національній безпеці окремих держав Центральної та Східної Європи та міжнародній безпеці загалом потребують пошуку та використання нових дослідницьких методик для державного управління системою національної безпеки в цілому. Метою дослідження є аналіз динаміка Глобального індексу миролюбності України за 2015-2024 рр.

Найперше розкривається методика розрахунків Глобального індексу миролюбності (GPI) за 23 індикаторами, що об'єднані у три змістовні групи категорій: внутрішнього та міжнародного конфлікту; внутрішня та міжнародна безпека; мілітаризації.

Автори виходять з того, що процеси мілітаризації надзвичайно складні й багатоаспектні, їх вимірювання та міжнародні порівняння ґрунтуються на багатовимірних статистичних оцінках (індексах), які є підставою для позиціонування країн у світовій системі координат.

Зокрема, для України цей індекс є важливими орієнтирами в оцінці як внутрішньої та і зовнішньої безпеки, впливу на міжнародну репутацію країни та може використовуватися для прийняття стратегічних рішень у сфері національної безпеки та оборони. Відповідно емпіричною базою для порівняльного аналізу виступає Україна та інші держави Центральної та Східної Європи вказаного періоду, виходячи із низки спільних рис історичного минулого, геополітичного розташування та позиціонування на міжнародній арені.

Виходячи із складових категорій даного рейтингу, встановлено, що для України за 2017-2024 рр. погіршилися значення категорій «Внутрішнього та міжнародного конфлікту» (з 2,534 до 3,009) та «Мілітаризація» (з 3,218 до 4,22), але у 2024 р. покращився рівень «Внутрішньої та міжнародної безпеки» (з 3,34 до 2,893), який вийшов на рівень 2021 р.

Ключові слова: Глобальний індекс миролюбності, Україна, національна безпека, державне управління.

Hulai Vasyl Vasylovich Doctor of Political Sciences, Professor, Head of the Department of International Information, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandera, 12, Lviv, 79013, ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7609-7967>

Bazyliuk Kseniia Fedorivna Candidate of Technical Sciences, Associate Professor, Associate Professor at the Department of International Information, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandera, 12, Lviv, 79013, <https://orcid.org/0000-0002-6189-8446>

GLOBAL PEACE INDEX (GPI) AS AN ANALYTICAL TOOL FOR NATIONAL SECURITY GOVERNANCE: DYNAMICS OF UKRAINE'S FROM 2015 to 2024

Abstract. The current challenges, threats, and risks to national security in certain Central and Eastern European countries, as well as to international security in general, necessitate the search for and application of new research methodologies for managing national security system. This study aims to analyze the dynamics of the Global Peace Index for Ukraine from 2015 to 2024.

The study first outlines the methodology for calculating the Global Peace Index, which is based on 23 indicators grouped into three major categories: measures of ongoing domestic and international conflict, measures of safety and security in countries, and militarization.

The authors argue that militarization processes are highly complex and multifaceted, with measurements and international comparisons based on multidimensional statistical assessments (indices) that serve as a basis for positioning countries within the global system of coordinates.

For Ukraine, in particular, this index serves as an important benchmark for evaluating both internal and external security, impacting the country's international reputation and informing strategic decision-making in national security and defense.

The empirical basis for this comparative analysis comprises Ukraine and other Central and Eastern European countries during the specified period, taking into account shared historical backgrounds, geopolitical positioning, and standing on the international stage.

Analysis of the index components indicates that for Ukraine, from 2017 to 2024, there was a deterioration in the categories of "Measures of ongoing domestic and international conflict" (from 2.534 to 3.009) and "Militarization" (from 3.218 to 4.22). However, in 2024, there was an improvement in "Measures of safety and security in countries" (from 3.34 to 2.893), reaching the level seen in 2021.

Keywords: Global Peace Index, Ukraine, national security, public administration.

Постановка проблеми. Пропонована проблема є актуальною в науково-теоретичному та політико-прикладному аспектах дозволяючи розширити інструментарій державного управління національною безпекою України в реаліях збройної агресії Російської Федерації та загрози актуалізації криз та конфліктів на пострадянському просторі загалом.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Цілком погоджуємося із дослідниками, що на сьогодні питання безпеки для України є надзвичайно актуальним, адже, згідно з дослідженнями рейтингових агентств, рівень безпеки в суспільстві та рівень внутрішніх і зовнішніх конфліктів в нашій державі характеризується як «небезпечний» [2, с. 183].

Як слушно зауважує А. Єріна, процеси мілітаризації надзвичайно складні й багатоаспектні, їх вимірювання та міжнародні порівняння ґрунтуються на багатовимірних статистичних оцінках (індексах), які є підставою для позиціонування країн у світовій системі координат [4, с. 198].

Окремі аспекти використання міжнародних безпекових індексів й рейтингів також розглядаються з економічної, соціологічної та психологічної точок зору в публікаціях вітчизняних науковців.

Одночасно варто вказати на наукові цінність аналітичних матеріалів в інтернет-ресурсах, які присвячені характеристиці актуальних результатів міжнародних безпекових рейтингових оцінок загалом та показників Глобального індексу миролюбства зокрема [1; 3].

Разом з тим варто вказати на відсутність узагальнюючих публікацій про аналітичний інструментарій державного управління системою національної безпеки нашої держави в реаліях сучасної російсько-української війни.

Метою дослідження є характеристика методики розрахунків Глобального індексу миролюбності (Global Peace Index (GPI)) та позиціонування України періоду 2015-2024 рр. як аналітичний інструментарій державного управління системою національної безпеки нашої держави.

Виклад основного матеріалу. Як відомо, за допомогою індексів вивчають динаміку головних параметрів системи, порівнюють параметри різних систем, виявляють вплив певних чинників за зміну явища і відносне відхилення параметрів [6, с. 259].

Важливим джерелом інформації щодо потенціалу й розвитку окремих країн за будь-яким профілем є міжнародні рейтинги, а критерієм упорядкування країн виступає багатовимірна рейтингова оцінка, яку називають індексом. В арсеналі інструментів компаративного аналізу військової могутності числиться декілька загальновизнаних індексів, серед них: Глобальний індекс мілітаризації – Global Militarization Index (GMI), Глобальний індекс боєздатності армій – Global Firepower (GFP), Глобальний індекс миролюбності – Global Peace Index (GPI) та ін. [4, с. 194].

У найзагальніших рисах Глобальний індекс миролюбності оцінює рівень конфліктності країн, враховуючи кількість війн, кількість загиблих, рівень організованої злочинності, кількість біженців, кількість ув'язнених, кількість тяжких злочинів, кількість офіцерів поліції, військові витрати, доступність зброї, імпорту та експорту зброї та інші показники [8, с. 123].

Концептуальні основи для визначення миролюбності, визначаючи показники для такого вимірювання, демонструючи взаємозв'язок між миром, бізнесом та процвітанням, що повинно сприяти усвідомленню культурних, економічних та політичних факторів у такій справі розробляє Інститут економіки та миру (Institute for Economics and Peace, IEP) – як глобальний аналітичний центр зі штаб-квартирою у Сідней (Австралія) та з філіями в Нью-Йорку, Мехіко та Оксфорді [3].

Основну роботу зі складання рейтингу виконує команда експертів IEP, до якої входять: аналітики у сфері міжнародних відносин, економісти, фахівці з безпеки, статистики [3]. Крім того, IEP співпрацює з міжнародними організаціями, академічними інститутами та державними установами для отримання найповнішої та достовірної інформації [1]. Зокрема, з Інститутом Аспена (Aspen Institute), глобальними організаціями Economists for Peace and Security («Економісти за мир і безпеку»), United Nations Global Compact («Глобальний договір ООН»), Центром стратегічних та міжнародних досліджень з США (Center for Strategic and International Studies) та Кренфілдським університетом з Великобританії (Cranfield University), а також з Організацією економічного співробітництва та розвитку (Organisation for Economic Co-operation and Development), Секретаріатом Співдружності Націй (Commonwealth Secretariat), Програмою розвитку ООН (United Nations Development Programme) та Управлінням підтримки миротворчої діяльності ООН (UN Peacebuilding Support Office) [3].

Методика розрахунків Глобального індексу миролюбності є чітко структурованою та відповідним чином регламентованою. Зокрема, вона включає: зважування показників (кожному показнику присвоюється певна вага залежно від його значущості для загальної оцінки миролюбності країни); нормалізацію даних (всі показники приводяться до єдиної шкали для забезпечення порівнюваності); розрахунок підсумкового індексу (на основі всіх показників обчислюється загальний бал для кожної країни) [1].

При аналізі рейтингу Global Peace Index варто враховувати наступні обмеження: суб'єктивність оцінок (деякі показники, що використовуються в рейтингу, можуть бути важко вимірюваними або суб'єктивними, що впливає на точність оцінок); часовий лаг (дані, які використовуються для складання рейтингу, можуть відставати від реальної ситуації, особливо в умовах швидких змін); усереднення показників (загальний рейтинг країни може приховувати значні регіональні відмінності в рівні безпеки всередині країни); культурні відмінності (поняття «безпеки» може варіюватися в різних культурах, що не завжди враховується в глобальних рейтингах); вплив медіа (сприйняття безпеки країни може бути спотворено міжнародним медіа-висвітленням, що не завжди відображає реальну ситуацію) [1].

Попри все Глобальний індекс миролюбності є важливим інструментом для розуміння міжнародних та регіональних тенденцій у сфері безпеки, проте його слід розглядати в контексті інших показників і досліджень для отримання повної картини.

Отже, щорічний Глобальний індекс миролюбності складається на основі всебічного аналізу 23 індикаторів для кожної країни, внесеної до переліку (табл. 1).

Таблиця 1.

Індикатори Глобального індексу миролюбності

№	Індикатор	Значення
1	Кількість внутрішніх та зовнішніх воєн	Загальна кількість
2	Кількість загиблих у зовнішніх війнах	Загальна кількість
3	Кількість загиблих у внутрішніх війнах	Загальна кількість
4	Рівень організованих внутрішніх конфліктів	Якісна оцінка за п'ятибальною шкалою
5	Відносини із сусідніми країнами	Якісна оцінка за п'ятибальною шкалою
6	Ступінь недовіри між громадянами (сприйняття злочинності)	Якісна оцінка за п'ятибальною шкалою
7	Відсоток біженців від загальної кількості населення	Відсоток біженців від загальної кількості населення країни-джерела
8	Політична нестійкість	Якісна оцінка за п'ятибальною шкалою
9	Рівень політичного терору	Якісна оцінка
10	Можливість терористичних актів	Якісна оцінка за п'ятибальною шкалою
11	Кількість вбивств	Навмисні вбивства, включаючи дітовбивства, на 100 000 осіб
12	Рівень тяжких злочинів	Якісна оцінка за п'ятибальною шкалою
13	Ймовірність буйних демонстрацій	Якісна оцінка за п'ятибальною шкалою
14	Кількість ув'язнених	Кількість в'язнів на 100 000 осіб
15	Кількість офіцерів поліції та служб безпеки	Кількість задіяних в охороні правопорядку на 100 000 осіб
16	Відсоток військових витрат від ВВП	Витрати на збройні сили у відсотках від ВВП
17	Кількість військовослужбовців	Кількість військовослужбовців на 100 000 осіб
18	Імпорт звичайних видів зброї Імпорт звичайних видів зброї на 100 000 осіб	Імпорт звичайних видів зброї Імпорт звичайних видів зброї на 100 000 осіб
19	Експорт звичайних видів зброї	Експорт звичайних видів зброї на 100 000 осіб
20	Військова присутність у складі військ ООН	Загальна кількість
21	Кількість важкого озброєння	Кількість зброї на 100 000 осіб
22	Доступність стрілецької зброї та зброї легкого калібру	Якісна оцінка за п'ятибальною шкалою
23	Рівень організованих зовнішніх конфліктів	Якісна оцінка за п'ятибальною шкалою

Джерело: 5, с. 30

Глобальний індекс миролюбства характеризується трьома вимірами: тривалого внутрішнього та міжнародного конфлікту (Measures of ongoing domestic and international conflict);

соціального захисту й безпеки в країні (Measures of safety and security in countries);

мілітаризації держави (Militarization) [7, с. 49].

Оночасно у вітчизняній літературі вони також подаються відповідно як «Внутрішній та міжнародний конфлікт», «Внутрішня та міжнародна безпека» та «Мілітаризація».

Індикатори, що не мають п'ятибальної шкали, зводяться до такої оцінки за формулою: $x = (x - \text{Min}(x)) / (\text{Max}(x) - \text{Min}(x))$, (1) де $\text{Max}(x)$ і $\text{Min}(x)$ – максимальне й мінімальне значення індикатора країн, представлених в індексі. Після цього отримане значення від 0 до 1 конвертується в оцінку від 1 до 5. Кожному індикатору потім присвоюється вага згідно з рішенням міжнародної команди експертів щодо його значення. Далі оцінки групуються за двома зваженим підіндексами, такими як внутрішня миролюбність (становить 60% фінальної оцінки країни) та зовнішня миролюбність (становить 40 % фінальної оцінки країни)[5, с. 29].

Рейтингове місце України в Глобальному індексі миролюбства поряд країнами-лідерами та державами-аутсайдерами на прикладі показників 2018 року ілюструє табл. 2.

Таблиця 2.

Найбільш та найменш миролюбні країни світу у 2018 році

Місце в рейтингу	Країна	Глобальний індекс миролюбства	Зміни позиції відносно 2017 року
1	Ісландія	1,096	-
2	Нова Зеландія	1,192	-
3	Австрія	1,274	1
4	Португалія	1,318	-1
5	Данія	1,353	-
...	...	...	...
152	Україна	3,113	+2
153	Судан	3,155	+2
154	Росія	3,160	-1
...	...	...	...
159	Сомалі	3,367	-
160	Ірак	3,425	1
161	Південний Судан	3,508	-1
162	Афганістан	3,585	-
163	Сирія	3,600	-

Джерело: 5, с. 32.

У ширшій ретроспективі динаміку рейтингу України в Глобальному індексі миролюбності показано у табл 3.

Таблиця 3.

Рейтинг держав світу за Глобальним індексом миролюбності періоду 2018-2022 рр.

Рейтинг	Держава	2022 (за 2021)	Держава	2021 (за 2020)	Держава	2020 (за 2019)	Держава	2019 (за 2018)
1	Ісландія	1,107	Ісландія	1,1	Ісландія	1,078	Ісландія	1,072
2	Нова Зеландія	1,269	Нова Зеландія	1,253	Нова Зеландія	1,198	Нова Зеландія	1,221
3	Ірландія	1,288	Данія	1,256	Португалія	1,247	Португалія	1,274
4	Данія	1,296	Португалія	1,267	Австрія	1,275	Австрія	1,291
5	Австрія	1,3	Словенія	1,315	Данія	1,283	Данія	1,316
6	Португалія	1,301	Австрія	1,317	Канада	1,298	Канада	1,327
7	Словенія	1,316	Швейцарія	1,323	Сінгапур	1,321	Сінгапур	1,347
8	Чехія	1,318	Ірландія	1,326	Чехія	1,337	Словенія	1,355
9	Сінгапур	1,326	Чехія	1,329	Японія	1,366	Японія	1,369
10	Японія	1,336	Канада	1,33	Швейцарія	1,366	Чехія	1,375
	153 Україна	2,971	143 Україна	2,66	148 Україна	2,927	150 Україна	2,950

Джерело: 8, с. 123.

Зокрема, дослідниця В. Хадавердієва вказує, що найвищий Глобальний індекс миролюбності за результатами 2022 р. мали Ісландія, Нова Зеландія, Ірландія, Данія, Австрія, Португалія, Словенія, Чехія, Сінгапур та Японія. Україна, наприклад, знаходиться на 153 місці зі 163 (табл. 3). Погіршення цього показника в Україні було спричинене російсько-українським конфліктом, який різко загострився після вторгнення російських військ у лютому 2022 року [8, с. 123].

Деталізовану характеристику позицій України за основними складовими Глобального індексу миролюбності демонструє табл. 4.

Таблиця 4.

Динаміка рейтингової оцінки України за Глобальним індексом миролюбності протягом 2014-2020 рр.

Критерії	2014 рік	2015 рік	2016 рік	2017 рік	2018 рік	2019 рік	2020 рік
	Місце у рейтингу/ Оцінка	Місце у рейтингу/ Оцінка	Місце у рейтингу/ Оцінка	Місце у рейтингу/ Оцінка	Місце у рейтингу/ Оцінка	Місце у рейтингу/ Оцінка	Місце у рейтингу/ Оцінка
1. Рівень соціальної безпеки	98/2,529	145/3,190	150/3,384	148/3,340	150/3,328	145/3,259	147/3,307
2. Масштаби внутрішніх і міжнародних конфліктів	157/3,200	151/2,830	156/3,272	156/3,218	159/3,494	153/3,173	149/3,077
3. Ступінь милітаризації	124/1,986	126/1,670	158/2,810	152/2,534	140/2,272	133/2,157	128/2,099
Загальне значення індексу	141/2,546	150/2,845	156/3,287	154/3,184	152/3,113	150/2,950	148/2,927

Аналіз табл. 4 дозволяє вітчизняним дослідникам зробити висновки про погіршення Глобального індексу миролюбності у 2020 році в порівнянні з 2019 роком на 2 позиції. Така ситуація зумовлена поступовим наростанням напруженості на сході країни, що особливо

проявилось у 2021 році. Дестабілізація ситуації негативно впливає на стан економіки та економічні процеси всередині країни. Такі фактори стимулюють подальшу активізацію міграційних процесів, які на даний момент стримуються епідемією COVID-19, однак за умов подолання наслідків та проявів епідемії, цілком реально прогнозувати стрімке зростання міграції населення (особливо економічно активного) [2, с. 184].

Отже, для України методологія GPI є важливою, оскільки враховує внутрішні та зовнішні конфлікти, рівень злочинності та мілітаризацію – фактори, які мають значний вплив на поточну ситуацію в країні та її міжнародний іміджу, серед іншого, забезпечуючи необхідні умови для державного управління системою національної безпеки в цілому.

Узагальнюючи, може констатувати, що рівень рейтингу GPI для України впродовж 2015-2024 рр. суттєво погіршився: від 150-ї позиції у 2015 р. до 157-ї – у 2024 р.

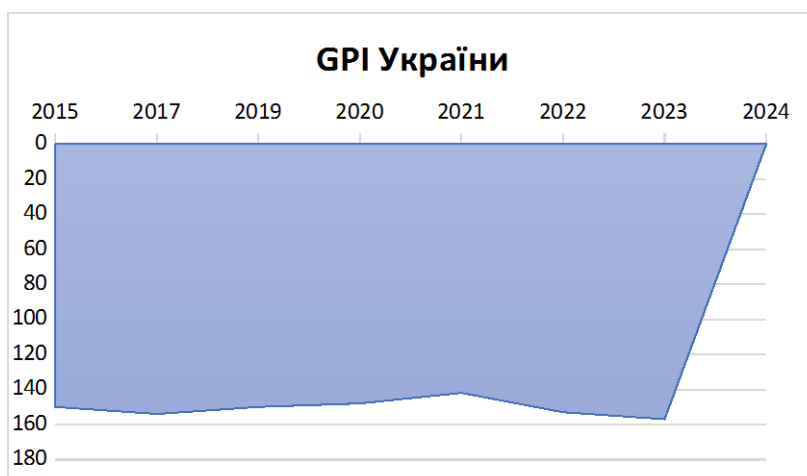

Рис. 1 Рейтинг GPI для України

Джерело: сформовано авторами на основі [9-17].

Якщо ж аналізувати складові категорії рейтингу, то очевидно, що за 2017-2024 рр. погіршилися значення категорій «Внутрішні і міжнародні конфлікти» (з 2,534 до 3,009) та «Мілітаризація» (з 3,218 до 4,22), але у 2024 р. покращився рівень внутрішньої та міжнародної безпеки в Україні (з 3,34 до 2,893), який вийшов на рівень 2021 р.

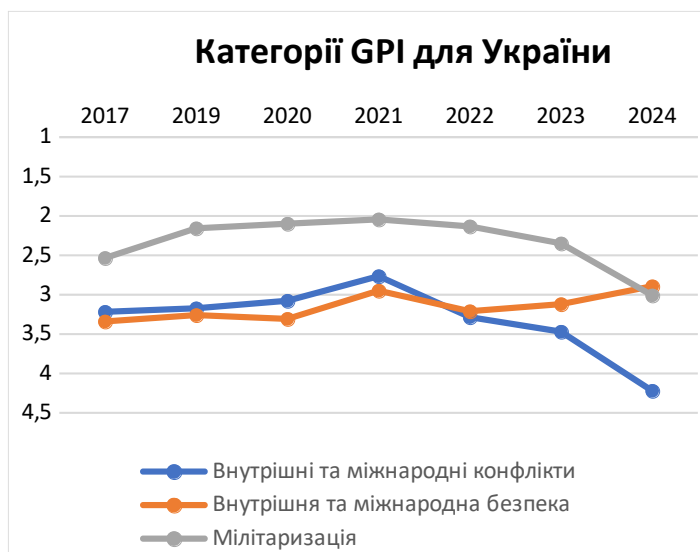

Рис. 2 Динаміка рейтингу GPI для України за основними категоріями

Джерело: сформовано авторами на основі [9-17].

Висновки. Таким чином, Глобальний індекс миролюбності (Global Peace Index) може розглядатися як цінний аналітичний інструментарій державного управління системою національної безпеки. Докладна характеристика позиціонування України в Global Peace Index загалом та за окремими категоріями зокрема впродовж періоду 2015-2024 рр. дозволяє визначити фактори, що негативно впливали на позиції України у Глобальному індексі миролюбності, серед іншого, завдаючи шкоди іміджу нашої держави на міжнародній арені. Разом з тим вартим уваги є ширше використання методики GPI у системі державного управління національною безпекою для підготовки та реалізації ефективних політико-правових рішень, що ґрунтуються на належній методологічній базі однієї з провідних міжнародних аналітичних структур – Інституту економіки та миру (Institute for Economics and Peace, IEP).

Література:

1. Булакене Н. Рейтинг найбезпечніших країн світу 2024 року <https://migronis.com/uk/blog/ranking-of-the-safest-countries-in-the-world-2024>
2. Гавловська Н. І., Рудніченко Є. М., Рудніченко М. М. Міграційні процеси в системі національної економіки та їх вплив на економічну безпеку держави. Вісник Хмельницького національного університету Економічні науки. 2021. № 1. С. 180-187.
3. Глобальний індекс миру: світ все більш охоплює нестабільність, хоча існують і позитивні тренди. <https://bintel.org.ua/analytics/voenni-voprosy/konflikt-zones/globalnij-indeks-miru-svit-vse-bilsh-oxoplyuye-nestabilnist/>
4. Єріна А. М. Статистичні профілі мілітаризації глобального. Бізнес Інформ. 2019. № 9. С. 193-199.
5. Ківа А. А., Кисляков С. С., Грінько І. М. Проблеми становлення світового миру та їх вплив на глобальну економіку. Науковий погляд: економіка та управління. 2018. № 1. С. 28-35.
6. Політична наука: Методи досліджень: підручник / за ред. О. А. Габрієляна. Київ: ВЦ «Академія», 2012. 320 с.
7. Сальнікова, С., Мурадян О., Сидоров М. Міжнародні макросоціальні показники як аналітичні інструменти в соціології. 2020. Соціологічні студії. № 2. С. 41–54.
8. Худавердієва В. Психологічні критерії моделей державного управління в умовах глобалізації та європейської інтеграції України. Вісник Львівського університету. Серія психологічні науки. 2022. Спецвипуск. С. 118–127.
9. GLOBAL PEACE INDEX 2024. URL: <https://www.visionofhumanity.org/wp-content/uploads/2024/06/GPI-2024-A3-map-poster.pdf>
10. GLOBAL PEACE INDEX 2023. URL: <https://www.visionofhumanity.org/wp-content/uploads/2023/06/GPI-2023-A3-map-poster.pdf>
11. GLOBAL PEACE INDEX 2022. URL: <https://www.economicsandpeace.org/wp-content/uploads/2022/06/GPI-2022-web.pdf>
12. GLOBAL PEACE INDEX 2021. <https://www.visionofhumanity.org/wp-content/uploads/2021/06/GPI-2021-A3-map-poster-1.pdf>
13. GLOBAL PEACE INDEX 2020. URL: <https://www.visionofhumanity.org/wp-content/uploads/2020/10/GPI-2020-A3-map-poster.pdf>
14. GLOBAL PEACE INDEX 2019. <https://www.visionofhumanity.org/wp-content/uploads/2020/10/GPI-2019-A3-map-poster.pdf>
15. GLOBAL PEACE INDEX 2018. <https://www.economicsandpeace.org/wp-content/uploads/2020/08/Global-Peace-Index-2018-2-1.pdf>
16. GLOBAL PEACE INDEX 2017. <https://reliefweb.int/report/world/global-peace-index-2017>
17. GLOBAL PEACE INDEX 2015. https://www.economicsandpeace.org/wp-content/uploads/2015/06/Global-Peace-Index-Report-2015_0.pdf

References:

1. Bulaken, N. Reitynh naibezpechnishykh krain svitu 2024 roku [The rating of the safest countries in the world in 2024. <https://migronis.com/uk/blog/ranking-of-the-safest-countries-in-the-world-2024> [in Ukrainian].
2. Havlovska, N. I., Rudnichenko, Ye. M., Rudnichenko, M. M. (2022). Mihratsiini protsesy v systemi natsionalnoi ekonomiky ta yikh vplyv na ekonomichnu bezpeku derzhavy [Migration processes in the national economic system and their influence on the economic security of the state]. Visnyk Khmelnytskoho natsionalnoho universytetu Ekonomichni nauky [Visnyk Khmelnytskoho natsionalnoho universytetu Ekonomichni nauky], № 1, pp. 180-187. [in Ukrainian].
3. Hlobalnyi indeks myru: svit vse bilsh okhopliuie nestabilnist, khocha isnuut i pozytyvni trendy [Global Peace Index: The world is increasingly gripped by instability, although there are also positive trends]<https://bintel.org.ua/analytics/voenni-voprosy/konflikt-zones/globalnij-indeks-miru-svit-vse-bilsh-okhoplyuye-nestabilnist/> [in Ukrainian].
4. Yerina, A. M. (2019). Statystychni profili militaryzatsii hlobalnoho prostoru [Statistical profiles of the militarization of global space]. Biznes Inform [Business Inform], № 9, pp. 193-199 [in Ukrainian].
5. Kiva, A. A., Kysliakov, S. S., Hrinko, I. M. (2018) Problemy stanovlennia svitovoho myru ta yikh vplyv na hlobalnu ekonomiku [Problems of establishing world peace and their impact on the global economy]. Naukovyi pohliad: ekonomika ta upravlinnia [Scientific view: economics and management], № 1. С. 28-35. , pp. 28-35. [in Ukrainian].
6. Politychna nauka (2012): Metody doslidzen: pidruchnyk / za red. O. A. Habriieliana . Kyiv: VTs «Akademiia». Political science: research methods: a textbook / edited by O. A. Gabrielana. Kyiv: Center« Academy» , 320 p. [in Ukrainian].
7. Сальнікова, С., Мурадян О., Сидоров М. Міжнародні макросоціальні показники як аналітичні інструменти в соціології. 2020. Соціологічні студії. Salnikova, S., Muradian, O., Sydorov, M. (2020) Mizhnarodni makrosotsialni pokaznyky yak analitychni instrumenty v sotsiologii [International macro-social indicators as analytical tools in sociology]. Sotsiologichni studii [Sociological studies], № 2, pp. 41-54. [in Ukrainian].
8. Khudaverdiieva, V. (2022) Psykholohichni kryterii modelei derzhavnogo upravlinnia v umovakh hlobalizatsii ta yevropeiskoi intehtratsii Ukrainy [Psychological criteria of public administration models in the conditions of globalization and European integration of Ukraine]. Visnyk Lvivskoho universytetu. Seriiia psykholohichni nauky. 2022. Spetsvypusk [Bulletin of Lviv University. Psychological sciences series. 2022. Special edition, pp. 118-127. [in Ukrainian].
9. GLOBAL PEACE INDEX 2024. URL: <https://www.visionofhumanity.org/wp-content/uploads/2024/06/GPI-2024-A3-map-poster.pdf>
10. GLOBAL PEACE INDEX 2023. URL: <https://www.visionofhumanity.org/wp-content/uploads/2023/06/GPI-2023-A3-map-poster.pdf>
11. GLOBAL PEACE INDEX 2022. URL: <https://www.economicsandpeace.org/wp-content/uploads/2022/06/GPI-2022-web.pdf>
12. GLOBAL PEACE INDEX 2021. <https://www.visionofhumanity.org/wp-content/uploads/2021/06/GPI-2021-A3-map-poster-1.pdf>
13. GLOBAL PEACE INDEX 2020. URL: <https://www.visionofhumanity.org/wp-content/uploads/2020/10/GPI-2020-A3-map-poster.pdf>
14. GLOBAL PEACE INDEX 2019. <https://www.visionofhumanity.org/wp-content/uploads/2020/10/GPI-2019-A3-map-poster.pdf>
15. GLOBAL PEACE INDEX 2018. <https://www.economicsandpeace.org/wp-content/uploads/2020/08/Global-Peace-Index-2018-2-1.pdf>
16. GLOBAL PEACE INDEX 2017. <https://reliefweb.int/report/world/global-peace-index-2017>
17. GLOBAL PEACE INDEX 2015. https://www.economicsandpeace.org/wp-content/uploads/2015/06/Global-Peace-Index-Report-2015_0.pdf

УДК 378.091.3.014

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-38-43](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-38-43)

Єсіпова Ольга Олександрівна кандидат педагогічних наук, науковий співробітник науково-організаційного відділу, Національна академія Національної гвардії України, майдан Захисників України, 3, м. Харків, 61047, тел.: (066) 458-69-24, <https://orcid.org/0000-0002-7068-0545>

Ковтуненко Артем Віталійович викладач кафедри тактики командно-штабного факультету, Національна академія Національної гвардії України, майдан Захисників України, 3, м. Харків, 61001, <https://orcid.org/0000-0002-3062-2121>

МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОСОБОВОГО СКЛАДУ ПІД ЧАС ПІДГОТОВКИ З РАДІАЦІЙНОГО, ХІМІЧНОГО, БІОЛОГІЧНОГО ЗАХИСТУ

Анотація. У статті розглядається проблема морально-психологічного забезпечення військовослужбовців під час підготовки до дій в умовах радіаційної, хімічної та біологічної загрози. Сучасні глобальні загрози, що забезпечують через можливість застосування зброї масового ушкодження, техногенні катастрофи чи терористичні акти, роблять питання підготовки військових підрозділів особливо актуальними. Психологічні чинники, як-от стрес, страх перед невидимими загрозами та високий рівень небезпеки, можуть суттєво вплинути на здатність військових швидко й обґрунтовано прийняти рішення, що може зменшити їхню боєготовність.

Зважаючи на це, автори акцентують увагу на необхідності розвитку стресостійкості, підтримки високого морального духу, лідерських якостей командирів та згуртованості підрозділів. Сучасні дослідження показують, що навіть високотехнічні системи захисту не є достатніми без належної психологічної підготовки особового складу. Розглядаються методи підвищення стійкості до стресу через психологічні тренінги, навчання управлінню стресом, а також заходи підтримки бойового духу та командної єдності. Важливими складовими є інформаційно-освітні програми, спрямовані на підвищення відомості про загрози та методи захисту від них.

Стаття також аналізує роль командирів у процесі морально-психологічного забезпечення, їх вплив через особистий приклад, здатність приймати швидкі та зважені рішення, створення здорового психологічного клімату в підрозділах. Висновки підтверджують, що комплексний підхід до морально-психологічного забезпечення дозволяє ефективно готувати військові дії в складних і екстремальних умовах, підвищуючи їхню стійкість, мотивацію та згуртованість колективу. Це сприяє зниженню рівня, страху та невпевненості, що під час стресового моменту впливає на загальну боєготовність та ефективність виконання бойових завдань навіть в умовах підвищеного ризику.

Ключові слова: морально-психологічне забезпечення, особовий склад, РХБЗ.

Yesipova Olha Oleksandrivna Ph.D. of Pedagogical Sciences, Researcher at the Scientific and Organisational Department, National Academy of the National Guard of Ukraine, Sq. Zakhystnykiv Ukrayiny, 3, Kharkiv, 61047, tel.: (066) 458-69-24, <https://orcid.org/0000-0002-7068-0545>

Kovtunencko Artem Vitaliiovych Lecturer, Department of Tactics, Command and Staff Faculty, National Academy of the National Guard of Ukraine, Sq. Defenders of Ukraine, 3, Kharkiv, 61001, <https://orcid.org/0000-0002-3062-2121>

MORAL AND PSYCHOLOGICAL SUPPORT OF PERSONNEL DURING TRAINING ON RADIATION, CHEMICAL AND BIOLOGICAL PROTECTION

Abstract. The article deals with the problem of moral and psychological support of military personnel in preparation for actions in conditions of radiation, chemical and biological threats. The current global threats, which are provided through the possibility of using weapons of mass destruction, man-made disasters or terrorist acts, make the issue of training military units particularly relevant. Psychological factors, such as stress, fear of invisible threats and high levels of danger, can significantly affect the ability of the military to make quick and informed decisions, which can reduce their combat readiness.

In view of this, the authors emphasize the need to develop stress resistance, maintain high morale, leadership skills of commanders and unit cohesion. Modern research shows that even highly technical defence systems are not sufficient without proper psychological training of personnel. The article discusses methods of increasing stress resistance through psychological training, stress management training, and measures to maintain morale and team unity. An important component is information and education programmes aimed at raising awareness of threats and methods of defence against them.

The article also analyses the role of commanders in the process of moral and psychological support, their influence through personal example, ability to make quick and balanced decisions, and creation of a healthy psychological climate in units. The conclusions confirm that a comprehensive approach to moral and psychological support allows for effective preparation of military operations in difficult and extreme conditions, increasing their resilience, motivation and team cohesion. This helps to reduce the level of fear and uncertainty, which during a stressful moment affects the overall combat readiness and effectiveness of combat missions, even in high-risk conditions.

Keywords: moral and psychological state, factors of modern combat, personnel, personnel behavior.

Постановка проблеми. У сучасних умовах зростання глобальних загроз, пов'язаних з можливістю застосування радіаційної, хімічної та біологічної зброї, проблема підготовки військових підрозділів набуває особливої важливості. Подібні загрози можуть бути як наслідком збройних конфліктів, так і терористичних актів, техногенних катастроф або аварій на небезпечних виробництвах. Відповідно, військовослужбовці мають бути не лише технічно підготовлені до таких ситуацій, але й психологічно готові діяти в екстремальних умовах.

Морально-психологічне забезпечення стає ключовим фактором у досягненні ефективності підготовки та злагодженої роботи особового складу. Психологічні чинники, такі як стрес, страх перед невідомими загрозами та висока ступінь небезпеки, можуть серйозно вплинути на здатність військових приймати правильні рішення та виконувати свої обов'язки в умовах, що загрожують життю. Тому питання формування стійкості до стресу, розвитку лідерських якостей, підтримки високого морального духу та згуртованості підрозділу є актуальним і невід'ємним елементом підготовки особового складу.

Сучасні конфлікти доводять, що без належного морально-психологічного забезпечення навіть високотехнічні системи захисту можуть бути недостатньо ефективними, якщо особовий склад не готовий до дій в умовах радіаційного, хімічного або біологічного ураження. Таким чином, розвиток та впровадження психологічних тренінгів, навчальних програм з управління стресом, а також комплексних методів підтримки особового складу є надзвичайно важливими для забезпечення ефективного виконання завдань.

Актуальність теми зростає також у контексті підвищення терористичних загроз та ескалації конфліктів у різних частинах світу. Військовослужбовці мають бути готовими до виконання завдань у нових реаліях, де небезпека використання радіаційної, хімічної чи біологічної зброї є одним із ключових викликів. Тому питання морально-психологічного забезпечення стає невід'ємною частиною ефективної системи підготовки та захисту не лише військових, а й цивільного населення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженням морально-психологічної підготовки присвячувалися наукові праці наступних науковців

П.П. Криворучко, І.І. Ліпатов, О.П. Макаревич, О.Д. Сафін, В.В. Стасюк, О.В. Тімченко, А.І. Черкашин та інші. Фактори сучасного бою на морально-психологічний стан та поведінку особового складу досліджували М.Й. Варій, М.І. Дяченко, Л.А. Кандилович, В.І. Ковальов, І.І. Ліпатов, В.Ф. Місюра, В.Д. Рябчук, В.В. Стасюк, В.В. Ягупов та інші. Морально-психологічну підготовку особового складу під час захисту з радіаційного, хімічного, біологічного захисту вивчали В.В. Весер, Т.Б. Заріцький, О.С. Капінус, В.В. Мохарівський, В.О. Олійник та інші.

Мета статті є аналіз важливості морально-психологічної підготовки особового складу під час виконання завдань із захисту від радіаційних, хімічних та біологічних загроз, а також визначення методів, які сприяють формуванню психологічної стійкості, адаптивності та готовності до екстремальних умов.

Виклад основного матеріалу. Основною проблемою морально-психологічного забезпечення під час підготовки до дій в умовах радіаційної, хімічної та біологічної загрози є складність підтримання психологічної стійкості та морального духу військовослужбовців в умовах, що характеризуються високим рівнем небезпеки для життя та здоров'я. Такі загрози є невидимими, непередбачуваними та часто незворотними, що значно посилює рівень стресу серед військових, знижує їхню здатність швидко реагувати та приймати обґрунтовані рішення [3].

Однією з ключових проблем є психологічна неготовність особового складу до дій в умовах підвищеного ризику. Військовослужбовці можуть стикатися зі страхом перед невідомими та невидимими загрозами, такими як радіаційне опромінення, токсичні хімічні речовини або біологічні агенти, які можуть призвести до серйозних уражень або смерті. Цей страх здатен викликати панічні реакції, знизити боєготовність та порушити координацію дій у підрозділі [4].

Інша важлива проблема пов'язана з недостатньою мотивацією та відсутністю впевненості у засобах захисту та власних силах. Незважаючи на наявність захисного спорядження та технічних засобів, якщо особовий склад не повністю впевнений у їх ефективності або не знає, як ними правильно користуватися, це може спричинити додатковий стрес і зневіру. Військовослужбовці можуть відчувати себе вразливими або недостатньо захищеними, що негативно впливає на їхню моральну готовність до виконання бойових завдань.

Окрім того, важливою складовою проблеми є соціально-психологічний вплив на військових у колективі. У стресових умовах бойових операцій, де є ризик масового ураження, порушується командна взаємодія, знижується рівень довіри до лідерів, і це може призвести до дезорганізації дій підрозділу. Командири мають особливу роль у підтримці морального духу і впевненості своїх підлеглих, але якщо вони самі не демонструють стійкості та компетентності, це ще більше підсилює психологічний тиск на особовий склад [1].

Таким чином, проблема морально-психологічного забезпечення в умовах підготовки до радіаційної, хімічної та біологічної загрози включає кілька взаємопов'язаних аспектів: необхідність підвищення стресостійкості військовослужбовців, забезпечення їх впевненості у засобах захисту, підтримка морального духу і довіри у підрозділі, а також своєчасне надання психологічної допомоги для мінімізації наслідків емоційного стресу та виснаження.

Морально-психологічне забезпечення є важливою частиною підготовки військовослужбовців, особливо під час підготовки до дій в умовах радіаційної, хімічної та біологічної загрози. Виділимо, на нашу думку основні цілі морально-психологічного забезпечення, які спрямовані на підтримку і зміцнення психологічної стійкості особового складу:

- формування психологічної стійкості. Основною метою морально-психологічного забезпечення є розвиток у військовослужбовців здатності витримувати високий рівень стресу та діяти ефективно в екстремальних умовах, пов'язаних із загрозами радіаційного, хімічного та біологічного ураження. Психологічна стійкість допомагає військовим контролювати свої емоції, швидко адаптуватися до складних обставин та зберігати ясність мислення у небезпечних ситуаціях.

- підвищення мотивації особового складу. Морально-психологічне забезпечення також має на меті формування та підтримку високого рівня мотивації військовослужбовців до виконання бойових завдань. Мотивація, заснована на почутті обов'язку, патріотизмі та розумінні важливості виконання завдань, допомагає військовим діяти впевнено навіть в умовах підвищеного ризику для життя. Ця мотивація знижує страх перед невідомими загрозами та сприяє ефективному виконанню завдань.

- зміцнення командної єдності та взаємодії. Морально-психологічне забезпечення спрямоване на підтримку здорового психологічного клімату у військовому підрозділі, підвищення довіри та взаємодопомоги між військовослужбовцями. Командна згуртованість є важливим фактором успіху в умовах загрози, адже тільки злагоджені та дисципліновані дії всієї команди можуть забезпечити ефективне виконання бойових завдань. У цьому контексті лідерство та підтримка командирів також відіграють ключову роль.

- підтримка морального духу. Окрім психологічної стійкості, важливою метою є підтримка морального духу особового складу на високому рівні. Моральний дух залежить від впевненості військовослужбовців у своїх силах, у правильності виконання завдань та захисту від загроз. Моральна підтримка та впевненість у лідерстві командирів допомагають зберігати високий бойовий дух навіть в умовах підвищеного ризику.

- забезпечення психологічної підготовки до дій в умовах невизначеності. Військовослужбовці повинні бути готові діяти в умовах високої невизначеності та небезпеки, що є характерним для радіаційних, хімічних та біологічних загроз. Морально-психологічне забезпечення ставить за мету навчити військових контролювати страх перед невідомими загрозами та невидимими агентами, що можуть викликати паніку та нерациональні дії.

- інформаційно-освітня підтримка. Інформаційно-освітня підтримка для військовослужбовців є аспектом, що дозволяє їм мати чіткі виявлення про можливості загрози, а також про методи захисту від них [1, 2].

Для морально-психологічного забезпечення особового складу під час підготовки до дій в умовах радіаційного, хімічного та біологічного захисту вимагає використання комплексних методів, спрямованих на підтримку психологічної стійкості, мотивації та командної єдності. Ці методи забезпечують ефективну підготовку військових до дій у стресових і небезпечних умовах.

Так для формування психологічної стійкості військовослужбовців використовують методи психологічної підготовки, зокрема тренінги з управління стресом: військовослужбовці навчаються технікам контролю емоцій та управління стресом. Це включає когнітивно-поведінкові методи, дихальні вправи та техніки релаксації, які допомагають знизити рівень тривоги і підвищити психологічну стійкість у критичних ситуаціях. Моделювання бойових умов: симуляції можливих ситуацій радіаційного, хімічного або біологічного ураження, що допомагають військовослужбовцям практично відпрацьовувати навички швидкого реагування в реальних умовах, максимально наближених до бойових. Психологічні тренінги для підвищення самооцінки: вправи на підвищення впевненості в собі і своїх силах допомагають подолати страх перед невідомими загрозами.

Для зміни мотивації військовослужбовців використовують методи мотиваційної підтримки спрямовані на формування внутрішньої впевненості та прагнення виконати завдання. Серед них патріотичні лекції та бесіди (під час таких занять підкреслюється важливість служби, захисту країни та відповідальності перед громадянами. Це сприяє підвищенню морального духу військовослужбовців та формуванню почуття обов'язку), система заохочень і винагород (відзначення військовослужбовців за досягнення в підготовці та виконанні завдань сприяє підвищенню мотивації до якісного виконання бойових завдань) тощо.

Для зміцнення командної єдності та взаємодії, використовують методи підтримки командної єдності, серед них: колективні тренування (під час спільних тренувань у складних умовах, військовослужбовці вчаться діяти як одна команда, що підвищує їхню довіру один до одного і розвиває навички командної взаємодії), психологічні ігри та командоутворюючі заходи

(групові вправи, що сприяють формуванню відчуття єдності та відповідальності перед колективом), групова підтримка (обговорення проблем і переживань у рамках групових зустрічей або під час занять з психологами допомагає вирішувати внутрішні конфлікти і посилює командну згуртованість).

Важливою складовою морально-психологічного забезпечення є реабілітація після стресових ситуацій або бойових операцій. Це допомагає військовим повернутися до нормального психологічного стану. Методи, які використовують для психологічної реабілітації це індивідуальні консультації з психологами (після складних операцій військовослужбовці можуть потребувати особистих консультацій для обговорення пережитих стресових ситуацій та отримання професійної допомоги), групові сеанси психологічної підтримки (військовослужбовці обмінюються досвідом і обговорюють спільні проблеми, що дозволяє їм усвідомити, що вони не самотні у своїх переживаннях), терапевтичні вправи (використання технік арт-терапії, медитацій або фізичних вправ для зниження рівня емоційного виснаження та відновлення психологічного здоров'я) [5].

Для надання інформаційно-освітньої підтримки військовослужбовцям важливо забезпечити їх точність та повну інформацію про наявні загрози та методи захисту від них. З цією метою з військовими проводяться навчальні заходи, спрямовані на розпізнавання загроз та вивчення засобів захисту (вони повинні розуміти властивості радіаційних, хімічних і біологічних агентів, дозволяти шляхи їх поширення та дослідження для здоров'я). Практичне відпрацювання навичок (регулярне тренування з використанням захисного спорядження, такого як протигазу та захисні костюми) допоможе розвинути швидкість та ефективність його застосування в бойових умовах. Військовослужбовці також повинні отримувати актуальну інформацію про нові технології захисту та змінені загрози.

В умовах підвищеного стресу можуть виникати конфлікти між військовослужбовцями, які важливо вирішувати часом. Для цього застосовуються основні методи регулювання конфліктів: mediaція та переговори (залучення кваліфікованих спеціалістів для вирішення конфліктів у підрозділах через переговори та media, які дозволяють уникнути ескалації напруги) і групові обговорення (структуровані зустрічі, під час яких військовослужбовці мають можливість спільно обговорювати конфліктні ситуації, що дозволяє вирішувати проблеми мирно та зберегти командну єдність) [1, 2].

Керівництво військових підрозділів відіграє ключову роль у процесі морально-психологічного забезпечення особового складу, особливо під час підготовки до дій у складних і небезпечних умовах, таких як радіаційне, хімічне та біологічне ураження. Командири та офіцери впливають на моральний стан, психологічну стійкість і мотивацію своїх підлеглих через особистий приклад, прийняття важливих рішень і створення ефективної комунікації в колективі. Розглянемо основні аспекти ролі керівництва в цьому процесі.

- особистий приклад та лідерство. Командир є центральною фігурою у підрозділі, і його особиста стійкість до стресу та спокій під час екстремальних ситуацій визначають моральний стан особового складу.

- прийняття рішень і відповідальність. Командири та офіцери приймають рішення, які можуть прямо впливати на життя і здоров'я особового складу в умовах радіаційної, хімічної та біологічної загрози. Важливо, щоб їхні рішення були обґрунтованими та вчасними: В умовах небезпеки, коли кожна секунда має значення, керівники повинні швидко приймати зважені рішення. Це знижує рівень тривожності у підлеглих та підвищує їхню впевненість у безпеці й ефективності виконання завдань.

- створення здорового морально-психологічного клімату. Одна з важливих функцій керівництва - створення позитивного психологічного клімату в підрозділі. Це досягається через: забезпечення відкритої комунікації, сприяння командній згуртованості, розв'язання конфліктів: Конфлікти всередині підрозділу можуть знижувати бойовий дух і ефективність. Командир повинен оперативно вирішувати конфліктні ситуації та забезпечувати збереження здорових взаємовідносин між військовослужбовцями [1,5, 6].

Таким чином керівництво військових підрозділів займає критично важливу роль у забезпеченні морально-психологічного стану особового складу, особливо в умовах небезпеки. Через особистий приклад, здатність приймати відповідні рішення та створювати здоровий психологічний клімат, командири та офіцери сприяють підвищенню стійкості, впевненості та згуртованості своїх підлеглих. Це ефективно підготувати військовослужбовців до виконання завдань у складних та екстремальних умовах, знижуючи рівень тривожності та підвищуючи боєздатність.

Висновки. Отже, проблема морально-психологічного забезпечення під час підготовки до дій в умовах радіаційної, хімічної та біологічної загрози є багатогранною і потребує комплексного підходу. Для ефективного подолання психологічних викликів військовослужбовців, пов'язаних зі стресом, страхом перед невидимими загрозами та невпевненістю у засобах захисту, необхідно зміцнити їхню психологічну стійкість, підвищити мотивацію, забезпечити підтримку командної єдності та взаємодії. Важливими є також інформаційно-освітні заходи та випадкова психологічна допомога, яка повністю адаптується до умов підвищеного ризику, підтримує впевненість у своїх силах і засобах захисту, а також забезпечує бойову ефективність навіть в екстремальних ситуаціях. Лідерство та компетентність командирів у цьому процесі є ключовими факторами, які сприяють створенню здорового морально-психологічного клімату і підтримці високого морального духу.

Література:

1. Єсіпова О.О. Вплив факторів сучасного бою на морально-психологічний стан та поведінку військовослужбовців. *Перспективи та інновації науки*. 2024. 10(44). С. 886-893.
2. Організація психологічної підготовки у Збройних Силах України: методичний посібник / За редакцією генерал-майора В. Ключкова Київ: «Центр учбової літератури», 2023. 325 с.
3. Морально-психологічне забезпечення у Збройних Силах України: підручник / Стасюк В.В., Агаєв Н.А., Дикун В.Г., Чорний В.С. Київ : ТОВ "7БЦ", 2020. 755 с.
4. Трофименко П.Є., Сорокоумов Г.В., Демидко Л.С. Основи інженерної підготовки, тактичного маскування та радіаційного, хімічного, біологічного захисту в артилерійських підрозділах: підручник. Суми: СумДУ, 2021. 266 с.
5. Ягупов В.В. Військова та соціальна психологія. Київ: Видавничополіграфічний центр Київського університету, 2000. 522 с.
6. Support of Combat and Moral and Psychological Training of Military Personnel. URL: <http://surl.li/pwrlf> (дата звернення: 18.10.2024).

References:

1. Yesipova O.O. (2024). Vplyv faktoriv suchasnoho boiu na moralno-psykholohichni stan ta povedinku viiskovosluzhbovtiv [The influence of modern combat factors on the moral and psychological state and behaviour of military personnel]. *Perspektyvy ta innovatsii nauky*. 2024. 10(44). p. 886-893. [in Ukrainian].
2. Orhanizatsiia psykholohichnoi pidhotovky u Zbroinykh Sylakh Ukrainy: metodychnyi posibnyk [Organisation of psychological training in the Armed Forces of Ukraine] / Za redaktsiieiu heneral-maiora V. Klochkoval Kyiv: «Tsentr uchbovoi literatury», 2023. 325 p. [in Ukrainian].
3. Moralno-psykholohichne zabezpechennia u Zbroinykh Sylakh Ukrainy: pidruchnyk [Moral and psychological support in the Armed Forces of Ukraine]: / Stasiuk V.V., Ahaiev N.A., Dykun V.H., Chorny V.S. Kyiv: TOV "7BTs", 2020. 755 p. [in Ukrainian].
4. Trofymenko P.Y., Sorokoumov H.V., Demydko L.S. (2021) Osnovy inzhenernoi pidhotovky, taktychnoho maskuvannia ta radiatsiinoho, khimichnoho, biolohichnoho zakhystu v artyleriiskykh pidrozdilakh [Fundamentals of engineering training, tactical camouflage and radiation, chemical and biological protection in artillery units]: pidruchnyk. Sumy: SumDU, 2021. 266 p. [in Ukrainian].
5. Yahupov V.V. (2000). Viiskova ta sotsialna psykholohiia [Military and social psychology]. Kyiv: Vydavnychopolihrafichnyi tsentr Kyivskoho universytetu, 2000. 522 p. [in Ukrainian].
6. Support of Combat and Moral and Psychological Training of Military Personnel. URL: <http://surl.li/pwrlf> (date of access: 18.10.2024). [in English].

УДК 656:355.41

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-44-49](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-44-49)

Задолинний Віктор Андрійович викладач кафедри ремонту та експлуатації автомобільної та спеціальної техніки факультету підготовки спеціалістів забезпечення та експлуатації військової техніки, Військова академія (м. Одеса), вул. Фонтанська дорога, будинок 10, м. Одеса, 65009, <https://orcid.org/0009-0009-4460-5451>

Гулей Богдан Степанович викладач кафедри автомобілів та автомобільного господарства факультету бойового застосування військ, Національна академія сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, вул. Героїв Майдану, 32, м. Львів, 79026, тел.: (032) 238 65 34, <https://orcid.org/0009-0001-4540-7045>

ЦИФРОВА ТРАНСФОРМАЦІЯ ВІЙСЬКОВОЇ ЛОГІСТИКИ

Анотація. У статті детально розглядається процес цифрової трансформації військової логістики, що набуває дедалі більшої актуальності у контексті сучасного ведення бойових дій і забезпечення національної безпеки. Дослідження спрямоване на глибоке розуміння впливу передових технологій на логістичні процеси військових структур, де вагоме місце займає застосування штучного інтелекту (ШІ), Інтернету речей (IoT), великих даних і автоматизації. Ці технології сприяють кардинальним змінам у плануванні, управлінні та виконанні логістичних операцій, забезпечуючи швидший, точніший і економічніший підхід до розподілу ресурсів.

Особлива увага у статті приділена можливостям штучного інтелекту для підвищення ефективності логістичних процесів через оптимізацію маршрутизації, прогнозування попиту та ресурсних потреб, а також забезпечення автоматизованого моніторингу й управління ланцюгами постачання. Інтеграція IoT дозволяє військовим отримувати й обробляти дані про стан обладнання та запасів у реальному часі, що особливо важливо у динамічних умовах бойових дій. Використання великих даних, у свою чергу, надає змогу проводити глибокий аналіз операційних процесів, покращуючи ухвалення рішень та зменшуючи час реакції на зміни.

У статті акцентується на необхідності комплексного впровадження цифрових технологій для досягнення вищого рівня продуктивності, швидкості та точності логістичних операцій, а також для зниження витрат і вдосконалення управління військовими ресурсами. Водночас розглядаються виклики, пов'язані з цією трансформацією, зокрема проблеми кібербезпеки, які постають перед військовими організаціями, а також необхідність постійного навчання і підвищення кваліфікації персоналу для ефективної роботи з новими цифровими інструментами.

У статті також розглянуто питання, як цифрові технології можуть підтримувати оперативну стійкість і адаптивність військової логістики в умовах високої невизначеності. Зокрема, наголошується на важливості побудови комплексної системи інформаційної підтримки, що дозволить військовим підрозділам швидше адаптуватися до змін у бойових умовах та оперативно реагувати на логістичні виклики. Це передбачає використання розподілених обчислювальних систем для збору та обробки даних у реальному часі, що забезпечує надійний контроль за станом запасів, техніки, транспортних засобів та іншими важливими ресурсами. Таким чином, цифрові технології не тільки сприяють покращенню ефективності, але й формують нові підходи до стратегічного планування та управління логістикою, дозволяючи військовим структурам діяти більш узгоджено та результативно в сучасному багатовимірному середовищі.

Висновки, представлені у статті, мають потенціал для практичного використання військовими стратегами, логістичними фахівцями та науковцями. Зокрема, вони можуть

слугувати керівництвом для країн, які прагнуть адаптуватися до новітніх викликів та застосовувати цифрові технології для покращення логістичних можливостей, що забезпечують конкурентні переваги у сучасному складному бойовому середовищі.

Ключові слова: військова логістика, штучний інтелект, інтернет речей, аналітика великих даних, автоматизація, роботизація, блокчейн.

Zadolynnyi Viktor Andriyovych Lecturer of the Department of Repair and Operation of Automotive and Special Equipment of the Faculty of Training of Specialists in the Support and Operation of Military Equipment, Military Academy (m. Odesa), Fontanskaya Road, building 10, Odesa, 65009, <https://orcid.org/0009-0009-4460-5451>

Hulei Bohdan Stepanovych Lecturer of the Department of Automobiles and Automotive Industry of the Faculty of Combat Application, Hetman Petro Sahaidachny National Army Academy, Geroyiv Majdanu, 32, Lviv, 79026, тел.: (032) 238-65-34, <https://orcid.org/0009-0001-4540-7045>

DIGITAL TRANSFORMATION OF MILITARY LOGISTICS

Abstract. The article provides a detailed examination of the process of digital transformation in military logistics, which is becoming increasingly relevant in the context of modern warfare and national security. The research aims to gain a deep understanding of the impact of advanced technologies on the logistical processes of military structures, with a significant focus on the application of artificial intelligence (AI), the Internet of Things (IoT), big data, and automation. These technologies contribute to radical changes in the planning, management, and execution of logistical operations, ensuring a faster, more accurate, and cost-effective approach to resource distribution.

Particular attention is given to the capabilities of artificial intelligence to enhance the efficiency of logistical processes through route optimization, demand forecasting, and resource needs assessment, as well as providing automated monitoring and management of supply chains. The integration of IoT allows military personnel to receive and process real-time data on the status of equipment and supplies, which is especially important in the dynamic conditions of combat. The use of big data, in turn, enables in-depth analysis of operational processes, improving decision-making and reducing response times to changes.

The article emphasizes the necessity of comprehensive implementation of digital technologies to achieve higher levels of productivity, speed, and accuracy in logistical operations, as well as to reduce costs and improve the management of military resources. At the same time, it addresses the challenges associated with this transformation, including cybersecurity issues faced by military organizations, as well as the need for continuous training and upskilling of personnel to effectively work with new digital tools.

The article also explores how digital technologies can support operational resilience and adaptability in military logistics under conditions of high uncertainty. In particular, it highlights the importance of building a comprehensive information support system that will enable military units to adapt more quickly to changes in combat conditions and respond promptly to logistical challenges. This involves the use of distributed computing systems for real-time data collection and processing, ensuring reliable monitoring of the status of supplies, equipment, vehicles, and other critical resources. Thus, digital technologies not only enhance efficiency but also shape new approaches to strategic planning and logistics management, allowing military structures to operate more cohesively and effectively in the modern multidimensional environment.

The conclusions presented in the article have the potential for practical application by military strategists, logistics professionals, and researchers. Specifically, they can serve as guidance for countries seeking to adapt to emerging challenges and leverage digital technologies to improve logistical capabilities that provide competitive advantages in today's complex combat environment.

Keywords: military logistics, artificial intelligence, Internet of Things, big data analytics, automation, robotization, blockchain.

Постановка проблеми. Військова логістика відіграє ключову роль у забезпеченні бойової готовності, ефективності та оперативності військових операцій збройних сил. Вона включає в себе планування, реалізацію та контроль за рухом та зберіганням військових ресурсів. Ці ресурси включають не тільки зброю та боєприпаси, а й матеріально-технічне забезпечення, включаючи медичне обладнання, продукти харчування, транспорт і паливо. Незважаючи на те, що принципи логістики залишаються відносно постійними, сучасні війни та конфлікти постійно кидають нові виклики. З розвитком технологій і цифрових рішень, військова логістика зазнає значних змін, що відкриває нові можливості та створює нові виклики. Ця стаття досліджує основні аспекти цифрової трансформації військової логістики, її переваги та труднощі, з якими стикаються сучасні армії.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Цифрова трансформація є невід'ємною частиною сучасної військової логістики. Впровадження новітніх цифрових технологій, таких як штучний інтелект (ШІ), Інтернет речей (IoT), блокчейн і великі дані (BigData), дозволяє суттєво підвищити ефективність і гнучкість логістичних операцій. У цьому аналізі розглянемо основні тенденції, дослідження та публікації, які висвітлюють поточний стан і перспективи цифрової трансформації військової логістики.

Актуальність проблематики підтверджується останніми дослідженнями, в яких висвітлено підходи до побудови нової моделі взаємодії логістичних процесів із використанням сучасних технологій.

Перші дослідження з теорії та практики військової логістики здійснив Є. В. Крикавський [3]. Ця тема набула подальшого розвитку в дослідженнях Р. І. Сапіги, який розробив концепцію функціонування військової логістичної системи ЗСУ, запропонував науково-методичні рекомендації щодо організаційно-економічного забезпечення функціонування військової логістичної системи ЗСУ, а також розробив науково-практичні пропозиції щодо організації військової логістики Збройних сил України в миротворчих операціях ООН у вимірі воєнно-економічної безпеки держави [1]. Цей напрям набуває поширення у контексті загострення військового конфлікту Росія – Україна. Зокрема, О. І. Ступницький пояснює, що за сучасних умов в Україні виокремлення і використання елементів військової логістики у межах загального логістичного потенціалу країни визначається особливим співвідношенням його матеріальної і послугової складових. Розгортання російської агресії об'єктивно призвело до розуміння негайного переходу від використання моделі логістики кризових ситуацій до залучення елементів моделі військової логістики, яка здатна функціонувати і під час миру, і під час воєнних дій [2].

Мета статті - виявлення сучасного стану військової логістики в Україні, а також визначення головних напрямів цифрової трансформації військової логістики.

Виклад основного матеріалу. Цифрова трансформація військової логістики відкриває безпрецедентні можливості для покращення ефективності та гнучкості операцій. Однак, незважаючи на значні успіхи, залишаються ключові питання, які ще потребують вирішення. Вони охоплюють як технічні, так і організаційні аспекти, а також етичні і правові виклики.

1. Штучний Інтелект та Машинне Навчання.

Штучний інтелект (ШІ) та машинне навчання є одним з найпотужніших інструментів для оптимізації військової логістики. Ці технології дозволяють автоматизувати процеси аналізу даних, прогнозування потреб у ресурсах та оптимізації маршрутів доставки.

Використання аналітики дозволяє прогнозувати потреби та уникати надмірних запасів або нестачі матеріалів, що зменшує витрати та підвищує ефективність. ШІ застосовується для прогнозного обслуговування військової техніки, що дозволяє виявляти потенційні проблеми до їхнього виникнення. Це знижує час простою та підвищує надійність техніки. ШІ допомагає в оптимізації маршрутів для транспортування ресурсів, враховуючи різні фактори, включаючи погоду, стан доріг і ризики безпеки. Це дозволяє скоротити час доставки та знизити витрати. Також штучний інтелект надає інструменти для підтримки прийняття рішень, аналізуючи величезні обсяги даних і пропонуючи оптимальні варіанти дій. Це дозволяє військовим командирам швидше та точніше реагувати на зміни в ситуації.

Армія США активно використовує ІІІ для управління запасами, що дозволяє скорочувати витрати та підвищувати точність планування. Згідно з аналізом McKinsey, використання ІІІ може знизити витрати на підтримку техніки на 15-20%. Попри існуючі виклики, перспективи використання ІІІ у військовій логістиці є надзвичайно обнадійливими. У майбутньому очікується подальше впровадження та вдосконалення технологій ІІІ, що дозволить:

- автоматизувати Більше Процесів: ІІІ буде все більше автоматизувати процеси, знижуючи потребу в людській праці та підвищуючи ефективність операцій.
- підвищити Гнучкість та Адаптивність: Використання ІІІ дозволить військовій логістиці швидше реагувати на зміни та непередбачені обставини, підвищуючи адаптивність до нових викликів.
- забезпечити Більшу Прозорість: Технології ІІІ допоможуть створити більш прозорі ланцюги постачання, що знизить ризики корупції та несанкціонованого доступу до ресурсів.

2. Інтернет Речей (IoT) та Сенсорні Технології.

IoT дозволяє створити інтегровану мережу пристроїв, які можуть взаємодіяти між собою та забезпечувати збір і обмін даними в режимі реального часу. Це критично важливо для моніторингу стану техніки, запасів і умов навколишнього середовища. IoT сенсори забезпечують постійний моніторинг стану військової техніки, що дозволяє виявляти та усувати потенційні проблеми до їх виникнення. Це особливо важливо для підтримки бойової готовності та мінімізації часу простою техніки. НАТО впроваджує IoT для покращення моніторингу логістичних ланцюгів, що дозволяє значно знизити час на обслуговування техніки та підвищити оперативну ефективність. IoT сенсори допомагають оптимізувати процеси управління запасами та складування, забезпечуючи точний облік і контроль за станом зберігання ресурсів. Це дозволяє знижувати витрати на зберігання та забезпечувати оперативне постачання необхідних матеріалів. Системи управління запасами з використанням IoT сенсорів дозволяють відстежувати рівні запасів у режимі реального часу та автоматично замовляти додаткові ресурси при досягненні критичних значень. Сенсорні технології дозволяють забезпечувати безпеку та відстеження вантажів під час транспортування, що важливо для запобігання втратам і крадіжкам. IoT сенсори можуть забезпечувати контроль за умовами зберігання, такими як температура та вологість, що критично важливо для чутливих матеріалів. Використання IoT сенсорів для відстеження контейнерів з боєприпасами дозволяє контролювати умови їх зберігання та транспортування, забезпечуючи безпеку та збереження вантажу.

3. Блокчейн для Безпеки та Трасування.

Блокчейн-технології забезпечують високий рівень прозорості та безпеки у відстеженні логістичних ланцюгів, що є особливо важливим для запобігання підробкам і забезпечення автентичності постачання. НАТО використовує блокчейн для забезпечення надійності та безпеки постачання чутливих матеріалів, що є ключовим аспектом у захисті критичної інфраструктури.

4. Аналітика великих даних (BigData).

Великі дані дозволяють здійснювати глибокий аналіз логістичних процесів, що сприяє оптимізації ресурсів і підвищенню оперативної ефективності. Використання аналітики великих даних допомагає виявляти закономірності та тенденції, що важко побачити за допомогою традиційних методів. BigData дозволяють аналізувати і оптимізувати весь ланцюг постачання, від виробництва до доставки на фронт. Це включає аналіз даних про маршрути, час доставки, витрати та ефективність постачання. BigData допомагають забезпечувати ситуаційну обізнаність, аналізуючи дані з різних джерел та надаючи інформацію про поточну оперативну ситуацію. Це дозволяє командирам приймати більш інформовані рішення. Система аналізу даних, розроблена для НАТО, використовує дані з різних джерел, включаючи сенсори, розвіддані та метеорологічні звіти, для забезпечення командирів актуальною інформацією про ситуацію на полі бою. Зважаючи на стрімкий розвиток технологій, BigData мають величезний

потенціал для подальшого вдосконалення військової логістики. У майбутньому очікується глибша інтеграція ІІІ та BigData. Поєднання аналітики великих даних з штучним інтелектом дозволить створювати більш інтелектуальні системи управління логістикою.

5. Автоматизація та роботизація.

Автоматизація та використання робототехніки значно знижують потребу в людській праці та підвищують швидкість і точність виконання логістичних операцій. Автономні транспортні засоби та дрони можуть виконувати завдання в небезпечних умовах, знижуючи ризики для персоналу. Автономні транспортні засоби, такі як вантажівки та дрони, здатні здійснювати доставку ресурсів та обладнання без втручання людини. Вони можуть працювати у складних умовах, виконуючи завдання з високою точністю і знижуючи ризик для персоналу. Роботи для складування можуть виконувати різноманітні завдання на складах, включаючи переміщення вантажів, сортування та інвентаризацію. Вони здатні працювати цілодобово, значно підвищуючи продуктивність і точність управління запасами. Роботизовані системи складування, такі як Kiva роботи, використовуються для автоматизованого переміщення товарів на військових складах, що дозволяє зменшити час на пошук і підготовку матеріалів до відправлення. Роботи можуть використовуватися для технічного обслуговування та ремонту військової техніки, що знижує потребу в людській праці та підвищує швидкість і точність виконання робіт. Це особливо корисно в умовах обмеженого доступу або підвищеної небезпеки. Роботизовані системи обслуговування можуть виконувати діагностику та ремонт бойових машин, знижуючи потребу в людській присутності в небезпечних зонах. Роботи для розмінування та забезпечення безпеки виконують завдання, які надто небезпечні для людей, такі як розмінування полів та виявлення вибухових пристроїв. Вони здатні діяти в складних умовах, забезпечуючи безпеку для військовослужбовців. Інтеграція штучного інтелекту з автоматизованими та роботизованими системами відкриває нові можливості для їхньої самонавчання, адаптації до змін і автономності. Це дозволить створювати більш інтелектуальні системи, здатні самостійно приймати рішення в умовах невизначеності.

Цифрова трансформація військової логістики відкрита для багатьох перспективних досліджень і інновацій. Нижче наведено кілька ключових напрямків для майбутніх досліджень.

1. Глибока інтеграція ІІІ та автоматизації. Подальші дослідження повинні зосереджуватися на глибшій інтеграції штучного інтелекту з автоматизованими системами. Це включає розробку адаптивних алгоритмів, які можуть самостійно приймати рішення у невизначених умовах, і поліпшення взаємодії між людиною та машиною. *Напрямок дослідження:* Вивчення ефективності автономних систем, які використовують ІІІ для оптимізації логістичних маршрутів у реальному часі.

2. Покращення кібербезпеки. З розвитком цифрових технологій у військовій логістиці зростає необхідність у забезпеченні надійного захисту від кібератак. Дослідження в цій області мають зосереджуватися на розробці нових методів захисту даних та систем, включаючи застосування блокчейн технологій для підвищення прозорості та безпеки. *Напрямок дослідження:* Розробка кібербезпекових рішень для захисту автоматизованих логістичних систем від несанкціонованого доступу та атак.

3. Етичні та правові питання. Автоматизація та роботизація піднімають важливі етичні та правові питання, включаючи відповідальність за дії автономних систем та їхній вплив на рішення в бойових умовах. Дослідження в цій галузі мають допомогти у розробці політик і регулювань, що забезпечують безпечне і етичне використання нових технологій. *Напрямок дослідження:* Аналіз правових аспектів використання автономних систем у військових операціях та розробка відповідних нормативних актів.

4. Аналіз впливу на версонал. Цифрова трансформація значно змінює роль людського фактора у військовій логістиці. Дослідження мають зосереджуватися на вивченні впливу автоматизації на персонал, необхідності у нових навичках та адаптації процесів навчання. *Напрямок дослідження:* Оцінка потреб у навчанні та розвитку для військових кадрів у контексті широкого впровадження автоматизованих систем.

5. Вдосконалення технологій сенсорів та IoT. Подальше вдосконалення сенсорних технологій і інтернету речей дозволить ще більше підвищити точність і оперативність збору даних. Це включає розробку нових сенсорів, що можуть працювати в екстремальних умовах, і систем, здатних обробляти та аналізувати великі обсяги даних у реальному часі. *Напрямок дослідження:* Розробка нових типів сенсорів та їх інтеграція з існуючими системами для поліпшення ситуаційної обізнаності у військовій логістиці.

Висновки. Цифрова трансформація військової логістики є невід’ємною частиною модернізації збройних сил. Впровадження передових технологій відкриває нові можливості для підвищення ефективності та безпеки операцій. Проте, разом з цим виникають нові виклики, що вимагають глибоких досліджень і адаптації стратегій. Подальші наукові дослідження і розвиток інноваційних рішень сприятимуть тому, щоб збройні сили могли максимально використовувати переваги цифрових технологій, забезпечуючи високу готовність і стійкість до нових викликів.

Література:

1. Sapiga I.P. Структуризація системи логістичного забезпечення Збройних Сил України // Вісн. Нац. ун-ту “Львівська політехніка”. – 2009. – № 658.8: Логістика.
2. Ступницький О.І. Формування логістики кризових ситуацій у контексті військового конфлікту Росія – Україна. / Ступницький О.І. – Актуальні проблеми міжнародних відносин. Випуск 121 (частина I). – 2014. – с. 210-219.
3. Крикавський Є.В., Патора Р. Логістика: традиційні і нетрадиційні сфери використання // Вісн. Нац. ун-ту «Львівська політехніка». – 2006.-№552: Логістика.- с. 62-75.

References:

1. Sapiga, I.R. (2009). Strukturizacija sistemi logistichnogo zabezpechennja Zbrojnih Sil Ukraїni [Structuring of the logistic support system of the Armed Forces of Ukraine]. *Visn. Nac. un-tu "L'vivs'ka politehnika" - Bull. National Lviv Polytechnic University*, 658 [in Ukrainian].
2. Stupnic'kij ,O.I. (2014). Formuvannja logistiki krizovih situacij u konteksti vijs'kovogo konfliktu Rosija – Ukraїna [Formation of the logistics of crisis situations in the context of the military conflict between Russia and Ukraine]. *Aktual'ni problemi mizhnarodnih vidnosin - Actual problems of international relations*, 121, I, 210-219 [in Ukrainian].
3. Krikavs'kij, Є.V., Patora, R. (2006). Logistika: tradicijni i netradicijni sferi vikoristannja [Logistics: traditional and non-traditional spheres of use]. *Visn. Nac. un-tu "L'vivs'ka politehnika" - Bull. National Lviv Polytechnic University*, 552, 62-75 [in Ukrainian].

УДК 355.65.12

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-50-60](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-50-60)

Косовський Сергій Володимирович старший викладач кафедри забезпечення військ (сил), Військова академія (м. Одеса), Фонтанська дорога, 10, м. Одеса, 65009, тел.: (097) 757-53-35, <https://orcid.org/0009-0007-7324-1971>

Булгаков Руслан Валерійович начальник кафедри забезпечення військ (сил), Військова академія (м. Одеса), Фонтанська дорога, 10, м. Одеса, 65009, тел.: (067) 996-19-41, <https://orcid.org/0000-0002-8825-718X>

ОПТИМІЗАЦІЯ НОРМ ХАРЧУВАННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ: ВПРОВАДЖЕННЯ ЗБАЛАНСОВАНОГО СПІВВІДНОШЕННЯ БІЛКІВ, ЖИРІВ ТА ВУГЛЕВОДІВ

Анотація. Ця стаття присвячена дослідженню необхідності перегляду та вдосконалення існуючих норм харчування для українських військовослужбовців. На основі аналізу чинних керівних документів та останніх наукових досліджень щодо оптимального співвідношення макронутрієнтів, обґрунтовано потребу впровадження нових стандартів харчування, які враховують сучасні вимоги до фізичної та психічної витривалості військових. Розглянуто досвід армій НАТО у впровадженні збалансованого харчування та адаптації міжнародних стандартів до умов Збройних Сил України.

Проведено аналіз енергетичних потреб військовослужбовців у бойових умовах, та обґрунтовано необхідність підвищення калорійності раціону. Досліджено психологічні аспекти харчування в умовах стресу, що є актуальним для військовослужбовців під час ведення бойових дій. Досліджено роль мікронутрієнтів у підтримці здоров'я військовослужбовців. Вивчено вплив кліматичних умов на харчування військових, що важливо для адаптації раціону в різних географічних зонах. Розглянуто питання харчування військовослужбовців у екстремальних умовах, за допомогою швидкокорозчинних продуктів з урахуванням їхньої енергетичної цінності.

Особливу увагу приділено впливу поточного військового конфлікту з Російською Федерацією на харчові потреби військових, а також медичним обґрунтуванням для змін у нормах харчування. Запропоновані рекомендації спрямовані на підвищення боєздатності та загального здоров'я військовослужбовців, з урахуванням перспектив подальших досліджень у цій сфері.

Зформульовано рекомендації щодо: 1) Підвищення калорійності раціону. 2) Оптимізації співвідношення макроелементів білків, жирів та вуглеводів. 3) Підтримки психічного здоров'я. 4) Гідратації та електролітного балансу. 5) Раціонального використання ресурсів.

Ключові слова: оптимізація норм харчування, збалансоване співвідношення макронутрієнтів, харчові потреби військовослужбовців, фізична витривалість, психічна витривалість, практики харчування НАТО, адаптація міжнародних стандартів харчування, вплив військового конфлікту, медичні обґрунтування.

Kosovskyi Serhii Volodymyrovych senior lecturer of the Department of Troops (Forces) Support, Faculty of Rear Support Specialist Training, Military Academy (Odesa), Fontanskaya road, 10, Odesa, 65009, tel.: (097) 757-53-35, <https://orcid.org/0009-0007-7324-1971>

Bulhakov Ruslan Valeriyovych Chief of Department of Troops (Forces) Support, Military Academy (Odesa), Fontanskaya road, 10, Odesa, 65009, tel.: (067) 996-19-41, <https://orcid.org/0000-0002-8825-718X>

OPTIMIZATION OF NUTRITION STANDARDS FOR UKRAINIAN ARMED FORCES PERSONNEL: IMPLEMENTING A BALANCED RATIO OF PROTEINS, FATS, AND CARBOHYDRATES

Abstract. This article examines the necessity to revise and enhance the current nutrition standards for Ukrainian military personnel. Based on an analysis of existing regulatory documents and recent scientific research on optimal macronutrient ratios, the need for new nutrition standards that meet modern requirements for physical and mental endurance of soldiers is substantiated. The experience of NATO armies in implementing balanced nutrition and adapting international standards to the conditions of the Ukrainian Armed Forces is considered.

An analysis of the energy needs of military personnel in combat conditions was carried out, and the need to increase the caloric content of the diet was substantiated. The psychological aspects of nutrition under conditions of stress, which is relevant for military personnel during combat operations, have been studied. The role of micronutrients in maintaining the health of military personnel was investigated. The influence of climatic conditions on the nutrition of the military, which is important for adapting the diet in different geographical zones, has been studied. The issue of nutrition of military personnel in extreme conditions, with the help of fast-dissolving products, taking into account their energy value, is considered.

Special attention is given to the impact of the ongoing military conflict with the Russian Federation on the dietary needs of the military, as well as the medical and health justifications for changes in nutrition standards. The proposed recommendations aim to improve the combat readiness and overall health of military personnel, taking into account the prospects for further research in this field.

Recommendations were formulated regarding: 1) Increasing the caloric content of the diet. 2) Optimization due to the macronutrients of proteins, fats and carbohydrates. 3) Mental health support. 4) Hydration and electrolyte balance. 5) Rational use of resources.

Keywords: optimization of nutrition standards, balanced macronutrient ratio, military personnel dietary needs, physical endurance, mental endurance, NATO nutrition practices, international nutrition standards adaptation, impact of military conflict, medical justifications.

Постановка проблеми. У сучасних умовах забезпечення оптимального харчування військовослужбовців є критично важливим завданням, що впливає на їхню боєздатність та загальний стан здоров'я. Однією з основних проблем є відсутність збалансованого співвідношення білків, жирів та вуглеводів у раціонах харчування, що може призвести до зниження фізичної витривалості та когнітивних функцій військових. Іншою проблемою є необхідність адаптації існуючих норм харчування до специфічних умов бойових дій, зокрема, врахування підвищених енергетичних потреб та стресових факторів.

Завданням даної статті є аналіз та оцінка чинних керівних документів, що регулюють норми харчування у Збройних Силах України, з метою виявлення їхніх недоліків та розробки рекомендацій щодо їхнього вдосконалення. Особлива увага приділяється досвіду армій НАТО у впровадженні збалансованого харчування та адаптації міжнародних стандартів до національних умов.

Також стаття розглядає вплив поточного військового конфлікту з Російською Федерацією на харчові потреби військових та надає медичні обґрунтування для необхідності внесення змін у норми харчування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз сучасних потреб в харчуванні військовослужбовців, враховуючи їхні фізичні та психічні навантаження в умовах служби відомо з [1].

Дослідження впливу харчування на фізичну підготовку військових, наголошуючи на важливості збалансованого раціону відомо з [2].

Аналіз енергетичних потреб військовослужбовців у бойових умовах, підкреслюючи необхідність підвищення калорійності раціону відомо з [3].

Дослідження психологічних аспектів харчування в умовах стресу, що є актуальним для військових під час бойових дій відомо з [4].

Дослідження ролі мікронутрієнтів у підтримці здоров'я військовослужбовців, пропонуючи доповнення до стандартного раціону відомо з [5].

Вивчення впливу кліматичних умов на харчування військових, що важливо для адаптації раціону в різних географічних зонах відомо з [6].

Розгляд питання харчування військових в екстремальних умовах, акцентуючи увагу на швидкорозчинних продуктах та їхній енергетичній цінності відомо з [7].

Дослідження генетичних факторів у визначенні харчових потреб військовослужбовців, що може допомогти в персоналізації раціону відомо з [8].

Аналіз інноваційних методи зберігання та транспортування продуктів для військових, підкреслюючи важливість збереження їхньої якості відомо з [9].

Автоматизація та цифрові технології у військовій логістиці, що можуть покращити управління харчовими запасами відомо з [10].

Дослідження зв'язку між харчуванням та психічним здоров'ям військовослужбовців, підкреслюючи важливість збалансованого раціону для зниження рівня стресу відомо з [11].

Порівняння практики харчування армій НАТО, що дозволяє перейняти найкращий досвід для адаптації в українських умовах відомо з [12].

Аналіз процесу адаптації міжнародних стандартів харчування до потреб Збройних Сил України, що є важливим для модернізації системи забезпечення відомо з [13].

Всебічний огляд харчових потреб військовослужбовців, підкреслюючи важливість збалансованого раціону для фізичної витривалості та загального здоров'я відомо з [12].

Дослідження, як оптимальне співвідношення білків, жирів та вуглеводів може покращити продуктивність військових відомо з [13].

Аналіз найкращої практики харчування армій НАТО, наводячи приклади з різних країн відомо з [14].

Стратегії харчування, що підвищують продуктивність військових, акцентуючи увагу на вплив макронутрієнтів відомо з [15].

Мета статті – це дослідження та обґрунтування необхідності перегляду чинних норм харчування для військовослужбовців Збройних Сил України з урахуванням найновітніших наукових досліджень у галузі військової діяльності та досвіду армії НАТО. Особливу увагу приділено оптимальному співвідношенню білків, жирів та вуглеводів у раціоні, що має безпосередній вплив на фізичну та психологічну продуктивність військових, особливо в умовах підвищених фізичних та емоційних навантажень, як під час активних бойових дій.

Статт також має на меті дослідити, як впровадження збалансованого складу макронутрієнтів може підвищити рівень бойової готовності та загального здоров'я військовослужбовців, зокрема за рахунок підвищення витривалості, швидкого відновлення після навантаження та зміцнення імунітету. Враховуючи сучасні потреби армії України в умовах війни проти росії, запропоновані зміни забезпечать адекватне харчування військових як на передовій, так і в тилу, що сприятиме підвищенню ефективності їх дій.

Виклад основного матеріалу. Забезпечення належного харчування військовослужбовців є однією з ключових складових підтримання їх фізичної та психологічної боєздатності. Умови служби, особливо під час активних бойових дій, вимагають від військових значних фізичних і моральних зусиль. Тому харчування повинно забезпечувати необхідний рівень енергії, макро- та мікронутрієнтів, необхідних для підтримання високого рівня витривалості, швидкого відновлення після навантажень та загального зміцнення здоров'я.

На сьогоднішній день норми харчування військовослужбовців Збройних Сил України регламентуються рядом керівних документів, включаючи накази Міністерства оборони України та постанови Кабінету Міністрів України. Вони встановлюють кількість та якість продуктів, які мають отримувати військовослужбовці, а також порядок організації харчування в армії. Однак, ці норми потребують оновлення з урахуванням сучасних досліджень в області харчування та досвіду провідних армій світу.

Сучасні наукові дослідження підкреслюють важливість збалансованого співвідношення білків, жирів та вуглеводів у раціоні військовослужбовців. Зокрема, правильний баланс цих макроелементів сприяє підтриманню високого рівня фізичної активності, швидкому відновленню м'язів після навантажень та покращенню когнітивних функцій, що є критично важливими для виконання бойових завдань.

Досвід армій країн НАТО показує, що впровадження норм, які визначають співвідношення білків, жирів та вуглеводів у раціоні, значно покращує загальний стан здоров'я військовослужбовців та їх боєздатність. Наприклад, армії США, Великої Британії та Німеччини вже мають подібні вимоги, що базуються на останніх наукових дослідженнях.

Військовий конфлікт України проти окупації РФ підкреслює необхідність адаптації норм харчування до умов бойових дій. Високі фізичні та емоційні навантаження, що супроводжують військові дії, вимагають підвищеної енергетичної цінності раціону та збалансованого вмісту нутрієнтів. Відповідно, впровадження нових норм харчування, які враховують сучасні наукові досягнення та бойовий досвід, є вкрай важливим для забезпечення ефективності та здоров'я військовослужбовців Збройних Сил України.

Таким чином, метою даного дослідження є обґрунтування необхідності внесення змін у норми харчування військовослужбовців Збройних Сил України та впровадження вимог щодо співвідношення білків, жирів та вуглеводів у раціоні на основі сучасних наукових досліджень та досвіду армій НАТО.

Огляд існуючих керівних документів:

Забезпечення належного харчування військовослужбовців Збройних Сил України регламентується рядом керівних документів, кожен з яких має свої специфічні вимоги та положення. У цьому розділі ми детально розглянемо основні нормативні акти, що регулюють норми харчування у Збройних Силах України, а також проаналізуємо їхню актуальність і відповідність сучасним вимогам.

Наказ Міністерства оборони України від 24 березня 2006 року № 142 визначає норми забезпечення військовослужбовців та деяких інших категорій осіб продовольством у мирний час. У документі детально описані кількісні показники продуктів, які мають входити до раціону військовослужбовців, включаючи м'ясо, рибу, овочі, фрукти, крупи та інші продукти. Проте, цей наказ не враховує специфічні потреби у співвідношенні білків, жирів та вуглеводів, що є важливими для підтримання оптимальної фізичної та когнітивної форми військовослужбовців.

Наказ Міністерства оборони України від 10 червня 2011 року № 318 затверджує Порядок забезпечення продовольством військовослужбовців Збройних Сил України у мирний час. Документ регулює організаційні аспекти забезпечення харчування, включаючи логістику, зберігання та приготування їжі. Хоча наказ і містить важливі положення щодо безпеки харчових продуктів та їхньої якості, він також не враховує сучасні наукові рекомендації щодо оптимального співвідношення макроелементів у раціоні військовослужбовців.

Постанова Кабінету Міністрів України від 29 березня 2002 р. № 426 визначає норми харчування військовослужбовців у мирний час. Вона встановлює загальні кількісні норми для різних продуктів, що мають бути включені до раціону. Однак, як і в попередніх документах, у постанові відсутні конкретні рекомендації щодо співвідношення білків, жирів та вуглеводів, що є ключовим для забезпечення належного рівня енергії та здоров'я військовослужбовців.

Закон України "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей" охоплює різні аспекти соціального та правового захисту військовослужбовців та їхніх сімей. У ньому зазначено, що держава повинна забезпечувати належний рівень матеріального забезпечення, включаючи харчування. Проте, конкретні норми та вимоги щодо складу раціону харчування військовослужбовців у законі не вказані.

Аналіз існуючих керівних документів показує, що нинішні норми харчування військовослужбовців Збройних Сил України базуються на кількісних показниках продуктів без урахування сучасних наукових рекомендацій щодо оптимального співвідношення білків, жирів та вуглеводів. Це може призводити до недостатньої ефективності харчування, особливо в умовах підвищених фізичних та психологічних навантажень під час бойових дій.

Для підвищення боєздатності та загального здоров'я військовослужбовців необхідно переглянути та оновити ці норми, враховуючи сучасні дослідження та досвід армій країн НАТО. Впровадження нових норм харчування, що забезпечують збалансоване співвідношення макроелементів, стане важливим кроком у забезпеченні ефективності та здоров'я військовослужбовців Збройних Сил України.

Останні дослідження щодо оптимального співвідношення нутрієнтів:

Підтримка оптимального рівня фізичної активності та когнітивних функцій військовослужбовців вимагає ретельного планування раціону харчування, що враховує співвідношення білків, жирів та вуглеводів. Останні дослідження у сфері нутриціології підтверджують, що збалансоване харчування є ключовим для забезпечення здоров'я та боєздатності військових. У цьому розділі розглянуто сучасні наукові дослідження, що визначають оптимальні пропорції нутрієнтів для військовослужбовців.

Сучасні дослідження в області харчування військовослужбовців демонструють важливість збалансованого співвідношення білків, жирів та вуглеводів у раціоні. Основні висновки таких досліджень:

1. Білки: Білки є основним будівельним матеріалом для м'язів та інших тканин організму. Дослідження показують, що військовослужбовці повинні споживати приблизно 1.2-1.7 грамів білка на кілограм маси тіла на день. Це забезпечує належне відновлення м'язів після фізичних навантажень та підтримання імунної системи.

2. Жири: Жири є важливим джерелом енергії та необхідними для підтримки здоров'я клітинних мембран. Оптимальний вміст жирів у раціоні військовослужбовців має становити приблизно 25-35% від загальної калорійності раціону. Особливу увагу слід приділяти ненасиченим жирним кислотам, які сприяють покращенню серцево-судинної системи.

3. Вуглеводи: Вуглеводи є основним джерелом енергії, особливо під час інтенсивних фізичних навантажень. Військовослужбовці повинні споживати приблизно 50-60% калорій з вуглеводів, з акцентом на складні вуглеводи, які забезпечують стабільний рівень енергії протягом дня.

Військовослужбовці під час бойових дій зазнають значних фізичних та психологічних навантажень, що висуває особливі вимоги до їхнього харчування:

1. Підвищені енергетичні потреби: Військові дії та інтенсивні тренування потребують високого рівня енергії. Збалансований раціон повинен включати достатню кількість калорій для підтримання витривалості та швидкого відновлення.

2. Гідратація: Вода є критично важливою для підтримання функцій організму. Військовослужбовці повинні споживати достатню кількість рідини для запобігання дегідратації, яка може призвести до зниження фізичної та когнітивної активності.

3. Мікронутрієнти: Вітаміни та мінерали грають важливу роль у підтримці здоров'я та функціонування організму. Особливу увагу слід приділяти вітамінам групи В, вітаміну С, кальцію, залізу та цинку, які необхідні для підтримання енергетичного обміну та імунної системи.

Збалансоване харчування, що включає правильне співвідношення білків, жирів та вуглеводів, має значний вплив на фізичну витривалість та когнітивні функції військовослужбовців:

1. Фізична витривалість: Білки сприяють відновленню м'язів, жири забезпечують тривалу енергію, а вуглеводи забезпечують миттєву енергію для інтенсивних навантажень. Збалансоване співвідношення цих макроелементів забезпечує оптимальну продуктивність під час фізичних вправ та бойових дій.

2. Когнітивні функції: Вуглеводи є основним джерелом енергії для мозку, тому їх достатня кількість у раціоні сприяє покращенню концентрації, пам'яті та реакції. Жири, зокрема омега-3 жирні кислоти, підтримують здоров'я мозку та покращують когнітивні функції.

Останні наукові дослідження підкреслюють важливість оптимального співвідношення білків, жирів та вуглеводів у раціоні військовослужбовців для забезпечення їх фізичної витривалості, когнітивних функцій та загального здоров'я. Врахування цих рекомендацій у

нормах харчування Збройних Сил України сприятиме покращенню боєздатності та ефективності військовослужбовців, особливо в умовах бойових дій.

Досвід армій НАТО:

Впровадження збалансованого співвідношення білків, жирів та вуглеводів у раціоні військовослужбовців є одним з ключових аспектів забезпечення їх боєздатності та загального здоров'я. Країни НАТО мають значний досвід у розробці та впровадженні ефективних норм харчування для своїх військових. У цьому розділі розглянуто вимоги щодо харчування у збройних силах різних країн НАТО, включаючи США, Велику Британію та Німеччину, а також порівняно їх з нормами харчування Збройних Сил України.

Армія США використовує чітко визначені норми харчування, що базуються на рекомендаціях Інституту медицини та Департаменту оборони. Основні принципи включають:

1. Білки: Військовослужбовці повинні споживати близько 1.2-1.5 грамів білка на кілограм маси тіла на день, залежно від рівня фізичної активності та умов служби. Білки забезпечують відновлення м'язів та підтримують імунну систему.

2. Жири: Жири повинні складати приблизно 25-30% від загальної калорійності раціону. Основна увага приділяється ненасиченим жирним кислотам, які є корисними для серцево-судинної системи та загального здоров'я.

3. Вуглеводи: Вуглеводи становлять близько 50-60% від загальної калорійності раціону. Це забезпечує стабільний рівень енергії, необхідний для виконання фізичних та когнітивних завдань.

Армія США також впровадила програму "Go for Green", яка спрямована на підвищення споживання здорових продуктів серед військовослужбовців, заохочуючи вибір продуктів, багатих на білки та складні вуглеводи, з низьким вмістом насичених жирів та цукру.

Збройні сили Великої Британії також приділяють велику увагу збалансованому харчуванню. Основні вимоги включають:

1. Білки: Військовослужбовці споживають близько 1.2-1.6 грамів білка на кілограм маси тіла на день. Це допомагає підтримувати м'язову масу та швидке відновлення після фізичних навантажень.

2. Жири: Жири становлять близько 30% від загальної калорійності раціону. Збройні сили акцентують увагу на споживанні корисних жирів, таких як омега-3 жирні кислоти, що сприяють здоров'ю серця та мозку.

3. Вуглеводи: Вуглеводи складають близько 50-60% від загальної калорійності раціону. Основний акцент робиться на складні вуглеводи, які забезпечують стабільний рівень енергії протягом дня.

Бундесвер, збройні сили Німеччини, також має чітко визначені норми харчування, що відповідають сучасним науковим рекомендаціям:

1. Білки: Військовослужбовці споживають близько 1.2-1.5 грамів білка на кілограм маси тіла на день. Це сприяє підтриманню м'язової маси та загальному здоров'ю.

2. Жири: Жири повинні складати близько 30% від загальної калорійності раціону, з акцентом на споживанні ненасичених жирів.

3. Вуглеводи: Вуглеводи становлять близько 50-60% від загальної калорійності раціону. Важливе значення надається споживанню складних вуглеводів, що забезпечують тривалу енергію.

Норми харчування Збройних Сил України, як було зазначено раніше, базуються на кількісних показниках продуктів без урахування оптимального співвідношення білків, жирів та вуглеводів. Це може призводити до недостатнього забезпечення військовослужбовців необхідними нутрієнтами, особливо в умовах бойових дій.

Впровадження норм харчування, аналогічних до тих, що використовуються в арміях країн НАТО, допоможе забезпечити належний рівень енергії та загального здоров'я військовослужбовців ЗСУ. Зокрема, це включає підвищення кількості білків для підтримання м'язової маси, оптимізацію вмісту жирів для забезпечення здоров'я серця та мозку, а також збільшення частки складних вуглеводів для стабільного енергетичного забезпечення.

Досвід армій країн НАТО показує, що збалансоване співвідношення білків, жирів та вуглеводів у раціоні військовослужбовців є критично важливим для підтримання їхньої фізичної та когнітивної боєздатності. Впровадження подібних норм у Збройних Силах України стане важливим кроком до покращення здоров'я та ефективності військовослужбовців, особливо в умовах військового конфлікту з рф.

Військовий конфлікт України проти окупації рф: вплив на харчові потреби:

Військовий конфлікт в Україні, що триває з 2014 року, створює унікальні виклики для забезпечення харчування військовослужбовців. Високі фізичні та психологічні навантаження, екстремальні умови та постійна бойова готовність значно підвищують потреби військових у калоріях та нутрієнтах. У цьому розділі розглянуто, як умови бойових дій впливають на харчові потреби військовослужбовців Збройних Сил України та обґрунтовано необхідність адаптації норм харчування.

Військові операції часто супроводжуються інтенсивними фізичними навантаженнями, включаючи тривалі марші, бойові дії, транспортування важкого обладнання та виконання різних тактичних завдань. Ці навантаження призводять до значних витрат енергії, які потрібно компенсувати через харчування. Відповідно до останніх досліджень, військовослужбовці під час бойових дій можуть потребувати до 4000-4500 ккал на день, що набагато перевищує енергетичні потреби у мирний час.

Постійна бойова готовність, небезпека, стрес та відсутність нормального відпочинку суттєво впливають на психічний стан військовослужбовців. Психологічні навантаження підвищують потребу в певних мікронутрієнтах, таких як вітаміни групи В, вітамін С та магній, які підтримують нервову систему та допомагають боротися зі стресом. Також важливу роль відіграють вуглеводи, які забезпечують стабільний рівень глюкози у крові та допомагають підтримувати когнітивні функції.

Військові дії часто відбуваються у складних кліматичних умовах, таких як холод, спека, висока вологість або сухість. Такі умови можуть впливати на обмін речовин і збільшувати потребу в рідині та електролітах для запобігання дегідратації. Наприклад, під час літньої спеки необхідно забезпечити додаткове споживання води та солей, щоб підтримувати гідратацію та електролітний баланс організму.

В умовах військових дій важливо забезпечити ефективне використання доступних харчових ресурсів. Це включає оптимізацію логістики, зберігання та розподілу продуктів, щоб уникнути втрат і забезпечити стабільне постачання якісної їжі до військових підрозділів. Важливо також враховувати можливість тривалого зберігання продуктів та їхню стійкість до умов транспортування.

З урахуванням вищезазначених факторів, необхідно адаптувати норми харчування військовослужбовців Збройних Сил України до умов бойових дій. Основні аспекти адаптації включають:

1. Підвищення калорійності раціону: Збільшення калорійності раціону до 4000-4500 ккал на день для забезпечення енергетичних потреб військових.
2. Оптимізація співвідношення макроелементів: Забезпечення збалансованого співвідношення білків, жирів та вуглеводів. Білки повинні складати приблизно 15-20% від загальної калорійності раціону, жири - 25-30%, а вуглеводи - 50-60%.
3. Підтримка психічного здоров'я: Забезпечення достатнього споживання мікронутрієнтів, таких як вітаміни групи В, вітамін С та магній, для підтримки нервової системи та боротьби зі стресом.
4. Гідратація та електролітний баланс: Забезпечення достатнього споживання рідини та електролітів для підтримання гідратації та запобігання дегідратації в екстремальних умовах.
5. Раціональне використання ресурсів: Оптимізація логістики, зберігання та розподілу продуктів для забезпечення стабільного постачання якісної їжі до військових підрозділів.

Військовий конфлікт в Україні створює унікальні виклики для забезпечення харчування військовослужбовців. Високі фізичні та психологічні навантаження, екстремальні умови та необхідність раціонального використання ресурсів вимагають адаптації норм харчування. Впровадження нових норм, що враховують збільшені енергетичні потреби, оптимальне співвідношення макроеlementів, підтримку психічного здоров'я та забезпечення гідратації, стане важливим кроком до покращення боєздатності та загального здоров'я військовослужбовців Збройних Сил України.

Медичні обґрунтування:

Оптимальне харчування військовослужбовців має вирішальне значення для підтримки їхнього фізичного здоров'я, психічної стійкості та боєздатності. Правильно збалансований раціон допомагає запобігти різним захворюванням, покращує відновлення після фізичних навантажень та знижує ризик травм. У цьому розділі розглянуто медичні обґрунтування для впровадження змін у норми харчування Збройних Сил України.

Білки є основним будівельним матеріалом для м'язів та інших тканин організму. Військовослужбовці, які зазнають інтенсивних фізичних навантажень, потребують підвищеної кількості білків для забезпечення належного відновлення та росту м'язів. Дослідження показують, що споживання білка на рівні 1.2-1.7 грамів на кілограм маси тіла на день є оптимальним для військових, що сприяє підтримці м'язової маси та запобігає м'язовій втомі.

Жири є важливим джерелом енергії, особливо під час тривалих фізичних навантажень. Вони також необхідні для підтримки здоров'я клітинних мембран, вироблення гормонів та абсорбції жиророзчинних вітамінів (A, D, E, K). Оптимальний вміст жирів у раціоні військовослужбовців має становити 25-35% від загальної калорійності, з акцентом на ненасичені жирні кислоти, які сприяють здоров'ю серцево-судинної системи.

Вуглеводи є основним джерелом енергії для організму, особливо під час інтенсивних фізичних навантажень. Вони забезпечують швидкий доступ до енергії та підтримують рівень глюкози в крові. Військовослужбовці повинні споживати приблизно 50-60% калорій з вуглеводів, з акцентом на складні вуглеводи, які забезпечують стабільний рівень енергії протягом дня.

Вуглеводи є основним джерелом енергії для мозку. Достатня кількість вуглеводів у раціоні сприяє підтримці когнітивних функцій, таких як пам'ять, концентрація та швидкість реакції. Нестача вуглеводів може призводити до зниження рівня глюкози в крові, що негативно впливає на мозкову діяльність і може призводити до швидкої втоми та зниження бойової готовності.

Ненасичені жирні кислоти, зокрема омега-3 жирні кислоти, відіграють важливу роль у підтримці здоров'я мозку. Вони сприяють покращенню когнітивних функцій, зменшенню запальних процесів та підтримують психічне здоров'я. Включення до раціону продуктів, багатих на омега-3, таких як риба, горіхи та насіння, може позитивно впливати на психічний стан військовослужбовців.

Оптимальне харчування сприяє підтримці імунної системи, що є критично важливим для військовослужбовців, які часто піддаються стресу та фізичним навантаженням. Білки, вітаміни (особливо вітамін С та вітаміни групи В) та мікроелементи (цинк, залізо) є ключовими для підтримки імунної функції.

Фізичні травми є частою проблемою серед військовослужбовців. Білки та мікроелементи, такі як кальцій та магній, відіграють важливу роль у відновленні тканин та кісток. Включення цих нутрієнтів у раціон допомагає швидшому загоєнню ран та відновленню після травм.

Ненасичені жирні кислоти та антиоксиданти сприяють здоров'ю серцево-судинної системи. Зменшення споживання насичених жирів та трансжирів, а також збільшення споживання продуктів, багатих на антиоксиданти (фрукти, овочі, горіхи), може знизити ризик серцево-судинних захворювань.

Медичні обґрунтування підкреслюють важливість збалансованого харчування для військовослужбовців. Оптимальне співвідношення білків, жирів та вуглеводів у раціоні сприяє

підтримці фізичного та психічного здоров'я, підвищує витривалість, покращує когнітивні функції та знижує ризик захворювань і травм. Впровадження нових норм харчування, які враховують ці фактори, є критично важливим для забезпечення боєздатності та загального здоров'я військовослужбовців Збройних Сил України, особливо в умовах військового конфлікту з РФ.

Висновки. Існуючі норми харчування Збройних Сил України не повністю враховують підвищені енергетичні та нутрієнтні потреби військовослужбовців в умовах бойових дій. Впровадження нових норм, що базуються на наукових дослідженнях та досвіді армій НАТО, є критично важливим для підтримки боєздатності та здоров'я військових.

Оптимізація співвідношення макроелементів, підвищення споживання білків та вуглеводів, забезпечення достатньої гідратації та споживання мікронутрієнтів сприятиме покращенню фізичного та психічного здоров'я військовослужбовців. Це допоможе підвищити витривалість, знизити ризик травм та захворювань, покращити відновлення після фізичних навантажень та підтримати когнітивні функції.

Нові норми харчування мають враховувати специфічні умови бойових дій, такі як високі фізичні та психологічні навантаження, екстремальні кліматичні умови та необхідність раціонального використання ресурсів. Це забезпечить належний рівень підтримки військовослужбовців у найскладніших умовах.

Впровадження норм харчування, аналогічних до тих, що використовуються в арміях країн НАТО, допоможе забезпечити належний рівень енергії та загального здоров'я військовослужбовців ЗСУ. Це сприятиме підвищенню боєздатності та покращенню загальної ефективності військових підрозділів.

Подальші дослідження мають бути спрямовані на вдосконалення норм харчування з урахуванням нових наукових даних та практичного досвіду. Особливу увагу слід приділити вивченню індивідуальних потреб військовослужбовців у різних умовах служби, розробці адаптивних раціонів харчування та впровадженню сучасних технологій у сфері військової логістики та харчування.

Рекомендації:

1. Підвищення калорійності раціону

Для забезпечення енергетичних потреб військовослужбовців у бойових умовах рекомендовано збільшити калорійність раціону до 4000-4500 ккал на день. Це допоможе компенсувати значні енергетичні витрати під час виконання фізичних та тактичних завдань.

2. Оптимізація співвідношення макроелементів

- Білки: Рекомендовано збільшити споживання білків до 1.2-1.7 грамів на кілограм маси тіла на день, що становить приблизно 15-20% від загальної калорійності раціону. Це забезпечить підтримку м'язової маси та швидке відновлення після фізичних навантажень.

- Жири: Жири повинні складати 25-35% від загальної калорійності раціону, з акцентом на ненасичені жирні кислоти (омега-3 та омега-6), які сприяють здоров'ю серцево-судинної системи.

- Вуглеводи: Вуглеводи повинні становити 50-60% від загальної калорійності раціону. Основну частку мають складати складні вуглеводи, які забезпечують стабільний рівень енергії протягом дня.

3. Підтримка психічного здоров'я

Забезпечити достатнє споживання мікронутрієнтів, таких як вітаміни групи В, вітамін С та магній, які підтримують нервову систему та допомагають боротися зі стресом. Включення до раціону продуктів, багатих на ці нутрієнти, сприятиме покращенню психічного здоров'я військовослужбовців.

4. Гідратація та електролітний баланс

Забезпечити достатнє споживання рідини та електролітів, особливо в умовах екстремальних кліматичних умов. Рекомендовано включити до раціону напої та продукти, що містять електроліти (наприклад, ізотонічні напої), для підтримання гідратації та запобігання дегідратації.

5. Рациональное использование ресурсов

Оптимізувати логістику, зберігання та розподіл продуктів харчування для забезпечення стабільного постачання якісної їжі до військових підрозділів. Особливу увагу приділити продуктам тривалого зберігання, які стійкі до умов транспортування.

Література:

1. Антропова І.В. Потреби в харчуванні військовослужбовців: актуальні дослідження / І.В. Антропова, Т.В. Захарченко // Журнал військової медицини. – 2020. – №18(3). – С.112-119.
2. Білий О.П. Вплив харчування на фізичну підготовку військових / О.П. Білий, М.С. Петренко // Військова справа. – 2019. – №14(2). – С. 67-73.
3. Василенко В.К. Енергетичні потреби військовослужбовців у бойових умовах / В.К. Василенко // Військово-медичний вісник. – 2021. – №20(1). – С. 45-52.
4. Долгіх А.Г. Психологічні аспекти харчування в умовах стресу / А.Г. Долгіх, І.М. Кравчук // Психологія та здоров'я. – 2018. – №12(4). – С. 89-96.
5. Жуков П.Л. Мікронутрієнти та їх роль у підтримці здоров'я військовослужбовців / П.Л. Жуков // Журнал клінічної медицини. – 2022 – №22(2) – С. 34-42.
6. Ковальчук О.В. Вплив кліматичних умов на харчування військових / О.В. Ковальчук, В.М. Сорока // Клімат та здоров'я. – 2017. – №10(3) – С. 55-63.
7. Литвиненко А.М. Харчування військових в екстремальних умовах / А.М. Литвиненко // Журнал військової логістики. – 2020. – №15(1). – С. 102-110.
8. Мельник С.А. Генетичні фактори у визначенні харчових потреб військовослужбовців / С.А. Мельник // Генетика та харчування. – 2019. – №9(2). – С. – 77-85.
9. Петров І.В. Інноваційні методи зберігання та транспортування продуктів для військових / І.В. Петров // Військова логістика – 2021. – №18(2). – С. 42-51.
10. Романенко Ю.Ю. Автоматизація та цифрові технології у військовій логістиці / Ю.Ю. Романенко, П.М. Сидоренко // Інформаційні технології у військовій справі. – 2020. – №17(4). – С. 58-66.
11. Сухомлин В.О. Харчування та психічне здоров'я військовослужбовців / В.О. Сухомлин, М.С. Харченко // Військова психологія. – 2022. – №19(1). – С. 34-42.
12. Шевченко Д.Г. Порівняння практик харчування армій НАТО / Д.Г. Шевченко // Журнал міжнародної військової співпраці. – 2019 – №16(3). – С. 33-41.
13. Яковенко Т.В. Адаптація міжнародних стандартів харчування до потреб ЗСУ / Т.В. Яковенко, О.А. Зайцев // Журнал військової медицини. – 2020 – №18(2). – С. 49-56.
14. Brown T. Nutritional Needs of Military Personnel: A Comprehensive Review / T. Brown // Military Health Journal. – 2019 – №27(3). – S. 89-97.
15. Johnson R. Innovations in Military Nutrition: Balancing Macronutrients for Optimal Performance / R. Johnson & K. Williams // International Journal of Military Nutrition 2020. – №32(4) – S. 112-121.
16. Smith J. Best Practices in Military Nutrition: Lessons from NATO / J. Smith // Defense Nutrition Review. 2018. – №25(1). – S. 44-53.
17. Anderson L. Nutritional Strategies for Enhancing Military Performance / L. Anderson // Journal of Defense Studies. 2021. – №20(2). – S. 67-75.

References:

1. Antropova, I.V., & Zakharchenko, T.V. (2020). Nutritional Needs of Military Personnel: Current Research [Nutritional needs of military personnel: current research]. *Military Medicine Journal*, 18(3), 112-119. [in Ukrainian].
2. Bilyi, O.P., & Petrenko, M.S. (2019). The Impact of Nutrition on Physical Training of Military Personnel [The influence of nutrition on the physical training of the military]. *Military Affairs*, 14(2), 67-73. [in Ukrainian].
3. Vasylenko, V.K. (2021). Energy Needs of Military Personnel in Combat Conditions [Energy needs of military personnel in combat conditions]. *Military Medical Bulletin*, 20(1), 45-52. [in Ukrainian].
4. Dolgikh, A.H., & Kravchuk, I.M. (2018). Psychological Aspects of Nutrition in Stressful Conditions [Psychological aspects of nutrition under conditions of stress]. *Psychology and Health*, 12(4), 89-96. [in Ukrainian].
5. Zhukov, P.L. (2022). Micronutrients and Their Role in Maintaining Military Health [Micronutrients and their role in maintaining the health of military personnel]. *Journal of Clinical Medicine*, 22(2), 34-42. [in Ukrainian].
6. Kovalchuk, O.V., & Soroka, V.M. (2017). The Impact of Climatic Conditions on Military Nutrition [The influence of climatic conditions on the nutrition of the military]. *Climate and Health*, 10(3), 55-63. [in Ukrainian].
7. Lytvynenko, A.M., (2020). Military Nutrition in Extreme Conditions [Food for the military in extreme conditions]. *Military Logistics Journal*, 15(1), 102-110. [in Ukrainian].
8. Melnyk, S.A. (2019). Genetic Factors in Determining Nutritional Needs of Military Personnel [Genetic factors in determining the nutritional needs of military personnel]. *Genetics and Nutrition*, 9(2), 77-85. [in Ukrainian].

9. Petrov, I.V. (2021). Innovative Methods of Storage and Transportation of Food for Military Personnel [Innovative methods of storage and transportation of products for the military]. *Military Logistics*, 18(2), 42-51. [in Ukrainian].
10. Romanenko, Yu.Yu., & Sydorenko, P.M. (2020). Automation and Digital Technologies in Military Logistics [Automation and digital technologies in military logistics]. *Information Technology in Military Affairs*, 17(4), 58-66. [in Ukrainian].
11. Sukhomlyn, V.O., & Kharchenko, M.S. (2022). Nutrition and Mental Health of Military Personnel [Nutrition and mental health of military personnel]. *Military Psychology*, 19(1), 34-42. [in Ukrainian].
12. Shevchenko, D.H. (2019). Comparison of NATO Military Nutrition Practices [Comparison of feeding practices of NATO armies]. *Journal of International Military Cooperation*, 16(3), 33-41. [in Ukrainian].
13. Yakovenko, T.V., & Zaitsev, O.A. (2020). Adapting International Nutrition Standards to the Needs of the Armed Forces of Ukraine. [Adaptation of international food standards to the needs of the Armed Forces]. *Military Medicine Journal*, 18(2), 49-56. [in Ukrainian].
14. Brown, T. (2019). Nutritional Needs of Military Personnel: A Comprehensive Review [Nutritional Needs of Military Personnel: A Comprehensive Review]. *Military Health Journal*, 27(3), 89-97.
15. Johnson, R., & Williams, K. (2020). Innovations in Military Nutrition: Balancing Macronutrients for Optimal Performance [Innovations in Military Nutrition: Balancing Macronutrients for Optimal Performance]. *International Journal of Military Nutrition*, 32(4), 112-121.
16. Smith, J. (2018). Best Practices in Military Nutrition: Lessons from NATO [Best Practices in Military Nutrition: Lessons from NATO]. *Defense Nutrition Review*, 25(1), 44-53.
17. Anderson, L. (2021). Nutritional Strategies for Enhancing Military Performance [Nutritional Strategies for Enhancing Military Performance]. *Journal of Defense Studies*, 20(2), 67-75.

УДК 623.4

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-61-74](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-61-74)

Кузенко Юрій Іванович викладач кафедри, Військова академія, м. Одеса, <https://orcid.org/0000-0001-6725-058X>

Левченко Ігор Славович кандидат військових наук, доцент, доцент кафедри, Військова академія, м. Одеса, <https://orcid.org/0000-0002-9696-0369>

Фірсов Андрій Володимирович старший викладач кафедри, Військова академія, м. Одеса, <https://orcid.org/0000-0001-5698-3163>

ОПТИМІЗАЦІЯ СИСТЕМИ ТРАНСПОРТУВАННЯ ПАЛЬНО-МАСТИЛЬНИХ МАТЕРІАЛІВ У ЗОНІ БОЙОВИХ ДІЙ

Анотація. У цій статті досліджуються методи оптимізації системи транспортування пально-мастильних матеріалів (ПММ) у зоні бойових дій, що є ключовим фактором забезпечення бойової готовності та оперативної ефективності військових підрозділів. В умовах сучасних військових конфліктів, питання логістики ПММ стають надзвичайно актуальними через підвищені ризики для безпеки, складність планування маршрутів та необхідність мінімізації витрат. Стаття аналізує чинники, що суттєво впливають на ефективність транспортування ПММ, зокрема: безпеку маршрутів, інтенсивність експлуатації техніки, погодні умови та активність ворожих сил.

Методологія дослідження ґрунтується на комплексному підході, включаючи розробку математичних моделей для оптимізації логістичних маршрутів, застосування геоінформаційних систем (ГІС) для точного планування та контролю процесів транспортування, а також симуляційне моделювання для тестування і оцінки запропонованих рішень в умовах, максимально наближених до реальних бойових дій. Особлива увага приділяється питанням мінімізації втрат ПММ під час транспортування, забезпеченню безперервності постачання та скороченню часу доставки до підрозділів.

Результати дослідження показують, що впровадження оптимізованих маршрутів, інтеграція сучасних технологій, таких як автоматизовані системи управління логістикою та ГІС, дозволяє значно покращити логістичні процеси. Зокрема, оптимізація маршрутів сприяє зниженню витрат на транспортування, підвищенню швидкості і надійності доставки ПММ, що особливо важливо в умовах швидко змінюваної оперативної обстановки на полі бою.

У статті також запропоновано практичні рекомендації щодо впровадження оптимізованих рішень у військову логістику. Зокрема, рекомендації спрямовані на покращення взаємодії між підрозділами, автоматизацію логістичних процесів, а також посилення заходів безпеки під час транспортування ПММ у зонах бойових дій. Ці рішення дозволять підвищити ефективність логістичних операцій, знизити ризики, пов'язані з втратами пального, та забезпечити стабільну підтримку військових підрозділів, що діють у складних та небезпечних умовах.

Ключові слова: пально-мастильні матеріали (ПММ), оптимізація системи транспортування, логістика у зонах бойових дій, безпека маршрутів, інтенсивність використання техніки, погодні умови, гео-інформаційні системи (ГІС), симуляційне моделювання, мінімізація ризиків витрат, автоматизоване управління логістикою.

Kuzenko Yurii Ivanovich Lecturer of the department, Military academy, Odesa, <https://orcid.org/0000-0001-6725-058X>

Levchenko Ihor Slavovich Candidate of Military Sciences, associate professor, Associate professor of the department, Military academy, Odesa, <https://orcid.org/0000-0002-9696-0369>

Firsov Andrii Volodymyrovych Senior lecturer of the department, Military academy, Odesa,
<https://orcid.org/0000-0001-5698-3163>

OPTIMIZATION OF THE FUEL AND LUBRICANTS TRANSPORTATION SYSTEM IN COMBAT ZONES

Abstract. This article investigates methods for optimizing the fuel and lubricants (F&L) transportation system in combat zones, a critical factor for maintaining the combat readiness and operational effectiveness of military units. In the context of modern military conflicts, F&L logistics becomes highly relevant due to increased security risks, the complexity of route planning, and the need to minimize costs. The article analyzes key factors that significantly influence the efficiency of F&L transportation, including route security, the intensity of equipment use, weather conditions, and the presence of enemy forces.

The research methodology is based on a comprehensive approach, including the development of mathematical models to optimize logistics routes, the use of Geographic Information Systems (GIS) for precise planning and monitoring of transportation processes, and simulation modeling to test and evaluate the proposed solutions in conditions that closely resemble real combat situations. Special attention is paid to minimizing F&L losses during transportation, ensuring the continuity of supplies, and reducing delivery time to units.

The research results demonstrate that implementing optimized routes and integrating modern technologies such as automated logistics management systems and GIS significantly improves logistics processes. In particular, route optimization helps reduce transportation costs, increase the speed and reliability of F&L delivery, which is especially important in the rapidly changing operational environment on the battlefield.

The article also offers practical recommendations for implementing optimized solutions in military logistics. Specifically, the recommendations aim to improve coordination between units, automate logistics processes, and enhance security measures during F&L transportation in combat zones. These solutions will improve the efficiency of logistics operations, reduce risks associated with fuel losses, and provide stable support to military units operating in complex and dangerous conditions.

Keywords: fuel and lubricants (F&L), transportation system optimization, combat zones logistics, route security, equipment usage intensity, weather conditions, geographic information systems (GIS), simulation modeling, minimizing wastage risks, automated logistics management.

Постановка проблеми. Проблема підвищення ефективності транспортування пально-мастильних матеріалів (ПММ) у зоні бойових дій, що є ключовим елементом військової логістики. В умовах активних бойових операцій забезпечення безперебійної роботи військової техніки та підтримання боєздатності підрозділів напряму залежить від оперативного постачання ПММ. Проте цей процес стикається з численними труднощами, такими як загроза атак з боку противника, складні рельєфні умови, обмеженість транспортних ресурсів і високий рівень ризику для персоналу, який здійснює транспортування.

Неефективна система доставки може призвести до затримок, втрат ресурсів або їхнього дефіциту на передовій, що, у свою чергу, суттєво знижує бойову готовність військових частин. Особливо актуальними стають питання безпеки транспортування, оптимізація маршрутів, мінімізація втрат ПММ під час перевезення та зниження ризиків для особового складу. Стаття аналізує існуючі підходи до транспортування ПММ та пропонує інноваційні рішення, спрямовані на оптимізацію цього процесу з використанням сучасних технологій, таких як автоматизовані системи управління та геоінформаційні системи.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Останні дослідження у сфері військової логістики показують значний прогрес у застосуванні новітніх технологій для покращення транспортування пально-мастильних матеріалів (ПММ). Вагомим аспектом є роль логістичних систем у підтримці військових операцій, де досліджуються шляхи покращення координації між

підрозділами та оптимізації ресурсів [1, с. 45-58]. Автоматизовані системи управління військовою логістикою суттєво скорочують час на прийняття рішень та підвищують ефективність у складних умовах бойових дій [2, с. 89-97].

Використання геоінформаційних систем для точного планування транспортних маршрутів дозволяє більш ефективно контролювати рух ПММ у зоні бойових дій [3, с. 33-40]. Сучасні алгоритми оптимізації маршрутів допомагають зменшити витрати та покращити швидкість доставки, що має вирішальне значення для оперативного забезпечення [4, с. 102-110].

Інноваційні підходи до контролю якості ПММ підвищують надійність роботи військової техніки [5, с. 75-82].

Комплексний підхід до безпеки транспортування ПММ, особливо у зонах бойових дій, залишається критично важливим для збереження ресурсів [6, с. 21-29]. Симуляційне моделювання стає потужним інструментом для прогнозування та випробування різних сценаріїв транспортування [7, с. 55-63], а розвиток навичок військових логістів сприяє вдосконаленню процесів постачання [8, с. 60-68].

Ефективність логістичних операцій також залежить від застосування зворотного зв'язку та аналізу [9, с. 49-56], [10, с. 35-42]. Прогресивні системи логістики пропонують нові рішення для підвищення надійності постачання [11, с. 77-85], тоді як інноваційні рішення, зокрема у сфері управління паливними ланцюгами, підкреслюють важливість технологій [12, с. 94-103].

Моделювання процесів постачання дозволяє мінімізувати втрати і підвищити ефективність роботи [13, с. 58-66]. Заходи безпеки на транспорті ПММ знижують ризики під час перевезення [14, с. 42-51], а блокчейн-технології можуть покращити прозорість та безпеку процесів [15, с. 33-41].

Таким чином, сучасні дослідження створюють основу для подальших вдосконалень у системі транспортування ПММ у військових умовах.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. В умовах сучасних бойових дій, транспортування пально-мастильних матеріалів (ПММ) залишається однією з найважливіших логістичних задач. Однак, система доставки ПММ до військових підрозділів в зоні бойових дій стикається з низкою проблем, які раніше не отримали належного вирішення. Перш за все, це питання безпеки транспортування в умовах активних бойових дій, де конвої з ПММ є потенційними цілями для противника.

Сучасні дослідження висвітлюють важливість нових методів захисту та мінімізації ризиків під час транспортування, але є потреба в комплексних рішеннях, що поєднують технологічні інновації та тактичне планування.

Другою невирішеною проблемою є недостатня гнучкість маршрутів транспортування, що призводить до затримок та підвищених витрат. Хоча алгоритми оптимізації маршрутів вже існують, їх адаптація до швидко змінюваних умов бойової обстановки залишається важливим питанням.

Також недостатньо дослідженими є питання інтеграції автоматизованих систем управління та контролю якості ПММ під час доставки, що може суттєво підвищити надійність постачання та мінімізувати втрати ресурсів.

Постановка завдання. Транспортування пально-мастильних матеріалів (ПММ) у зоні бойових дій є складними багатофакторними завданнями, які впливають на оперативну ефективність та ефективність військових підрозділів. Однією з головних проблем є забезпечення безпеки перевезень в умовах підвищеної загрози від противника. Транспортні засоби для ПММ є пріоритетними цілями для ворога, що збільшує ризики втрати важливих ресурсів.

Іншою важливою проблемою є непередбачуваність умов транспортування. Погодні умови, стан доріг та ландшафт, які можуть значно ускладнити доставку ПММ, особливо у важкодоступних районах. До цього додається необхідність швидкого реагування на зміни в оперативній обстановці, що потребує високого рівня гнучкості в плануванні логістичних операцій.

Також, важливим завданням є забезпечення ефективного контролю та моніторингу запасів ПММ. Нерідко виникають проблеми з координацією між рядом підрозділів, що

призводить до затримки у постачанні та нераціонального використання ресурсів. Недостатня автоматизація процесів управління логістикою ускладнює оперативність прийняття рішень та адаптацію до змінних умов бойових дій.

Вирішення цих завдань потребують комплексного підходу та впровадження сучасних технологій, що є предметом подальших досліджень у цій статті.

Виклад основного матеріалу. Забезпечення військових підрозділів пально-мастильними матеріалами (ПММ) є критично важливим аспектом логістичного забезпечення, особливо в умовах бойових дій. ПММ необхідні для функціонування транспортних засобів, бойової техніки та стаціонарних агрегатів, без яких неможливе виконання бойових завдань. Оптимізація системи транспортування ПММ у зоні бойових дій сприяє підвищенню ефективності військових операцій, знижує ризики втрат та витрат, а також забезпечує надійну підтримку бойової готовності підрозділів.

Метою даного дослідження є розробка та впровадження методів оптимізації системи транспортування ПММ у зоні бойових дій. Це включає аналіз існуючих проблем, розробку математичних моделей для планування маршрутів, впровадження сучасних технологій моніторингу та контролю, а також оцінку ефективності запропонованих рішень.

Для досягнення поставленої мети необхідно вирішити наступні завдання:

- Аналіз основних проблем транспортування ПММ у бойових умовах.
- Розробка математичних моделей для оптимізації маршрутів доставки.
- Використання гео-інформаційних систем (ГІС) для планування та моніторингу логістичних операцій.
- Проведення симуляційного моделювання для оцінки ефективності запропонованих рішень.
- Надання практичних рекомендацій щодо впровадження розроблених методів у реальних умовах.

Методологія дослідження включає використання математичних моделей та алгоритмів оптимізації для планування маршрутів транспортування ПММ, застосування ГІС для моніторингу та управління логістичними операціями, а також симуляційне моделювання для тестування ефективності запропонованих рішень. Додатково проводиться аналіз сучасних технологій та методів, які можуть бути інтегровані в систему військової логістики для підвищення її ефективності та надійності.

Безпека Транспортування в умовах бойових дій.

Однією з найбільших проблем транспортування пально-мастильних матеріалів (ПММ) в умовах бойових дій є забезпечення безпеки перевезень. Військові конвої з ПММ часто стають мішенями для ворога. Знищення таких ресурсів може значно послабити бойову ефективність підрозділів. Напади на конвої можуть включати засідки, мінування доріг, обстріли та інші види атаки, що створює високий рівень ризику для персоналу та техніки. Крім того, втрата ПММ внаслідок таких атак може призвести до критичних ситуацій, коли військові підрозділи залишаються без деяких ресурсів для продовження бойових дій.

Непередбачуваність умов транспортування.

Транспортування ПММ у зоні бойових дій ускладнюється непередбачуваністю умов. Погодні фактори, такі як дощ, сніг, туман або сильний вітер, можуть суттєво вплинути на швидкість та безпеку перевезення. Крім того, стан доріг, що часто скорочується внаслідок бойових дій або слабого належного обслуговування, ускладнює рух конвоїв, особливо в гірських або лісистих районах. Ландшафтні особливості, такі як річки, яри та інші природні перешкоди, можуть вимагати додаткових зусиль для подолання, що також впливає на ефективність логістичних операцій.

Проблеми координації та моніторингу.

Ефективне транспортування ПММ вимагає високого рівня координації між військовими підрозділами та службами. Однак в умовах цих дій часто виникають проблеми з комунікацією та координацією дій, що призводить до затримки у постачанні та нераціонального використання

ресурсів. Недостатня координація може призвести до ситуацій, коли підрозділи забезпечуються ПММ із запізненням або в недостатній кількості, що негативно впливає на їх бойову готовність. Також важливою є проблема моніторингу запасів ПММ. Відсутність сучасних систем обліку та моніторингу ускладнює управління запасами та оперативні рішення.

Виклики автоматизації логістики.

Автоматизація процесів управління логістикою ПММ є фактором підвищення ефективності та швидкості логістичних операцій. Однак впровадження автоматизованих систем в умовах бойових дій одразу стикається із викликами. По-перше, складність і висока вартість таких систем можуть стати перешкодою для їх широкого використання. По-друге, необхідність адаптації автоматизованих систем до конкретних умов бойових дій вимагає значних ресурсів та часу. Також варто врахувати фактори кібербезпеки, оскільки автоматизовані системи можуть піддаватися кібератакам, що призведе до втрати контролю над логістичними операціями.

Отже, основні проблеми транспортування ПММ у зоні бойових дій включають забезпечення безпеки перевезень, непередбачуваність умов транспортування, проблеми координації та моніторингу, а також автоматизації логістичних процесів. Ці проблеми вимагають комплексного підходу та впровадження сучасних технологій і методів для їх вирішення, що буде детально розглянуто в наступних розділах статті.

Розробка математичних моделей.

Для оптимізації маршрутів транспортування паливо-мастильних матеріалів (ПММ) у зоні бойових дій необхідно використовувати математичні моделі, які враховують різноманітні фактори впливу. Основними завданнями є мінімізація витрат, зниження ризику витрат та забезпечення своєчасної доставки ПММ. Для цього застосовуються алгоритми лінійного та нелінійного програмування, а також евристичні методи для розв'язання задач комбінаторної оптимізації.

Математична модель враховує такі параметри, як:

- Відстань між пунктами доставки та складськими базами.
- Час, необхідний для транспортування.
- Рівень загрози на різних ділянках маршруту.
- Пропускна здатність доріг.
- Вартість перевезення на різних маршрутах.

Застосування таких моделей дозволяє налаштувати оптимальні маршрути, які мінімізують ризики та витрати, а також забезпечать надійність постачання.

Використання гео-інформаційних систем (ГІС).

Гео-інформаційні системи (ГІС) є інструментом для планування та моніторингу логістичних операцій у зоні бойових дій. Використання ГІС дозволяє інтегрувати просторові дані з іншими параметрами місцевості, які впливають на процес транспортування ПММ. ГІС використовуються для:

- Планування маршрутів з урахуванням географічних та кліматичних умов.
- Моніторинг стану доріг та їх доступність.
- Визначення безпечних зон для зупинок та розвантажень.
- Аналіз ризиків та вразливих точок на маршрутах.

ГІС дозволяє також здійснити візуалізацію даних у реальному часі, що полегшує оперативне прийняття рішень та корекцію маршрутів у випадку зміни параметрів.

Симуляційне моделювання логістичних операцій.

Симуляційне моделювання є простим методом для тестування та оцінки ефективності розроблених логістичних рішень. Моделювання дозволяє створити віртуальну копію логістичної системи, де можна випробувати різні сценарії та методи транспортування ПММ. Основні етапи симуляційного моделювання включають:

- Створення моделі логістичної мережі з урахуванням усіх значущих параметрів.
- Проведення експериментів із швидкими маршрутами та методами доставки.

- Аналіз результатів та визначення найефективніших рішень.
- Оцінка впливу різних факторів (погодні умови, загроза з боку ворога, стан доріг) на логістичні операції.

Симуляційне моделювання дозволяє мінімізувати ризики та оптимізувати процеси без необхідності проведення реальних польових випробувань, які можуть бути витратними та небезпечними.

Методи оцінки ризиків та витрат

Для ефективного управління логістикою ПММ важливі чіткі методи оцінки ризиків та витрат. Основними аспектами тут є:

- Аналіз ризиків: виявлення наявних загроз та вразливих місць на маршрутах, оцінка їх впливу на процес транспортування. Методи оцінки ризиків включають використання наймовірніших моделей, аналіз сценаріїв та експертних оцінок.
- Оцінка витрат: Визначення прямих та непрямих витрат на транспортування ПММ, включаючи витрати на паливо, амортизацію техніки, оплату праці персоналу, а також витрати, пов'язані з ризиками (захисні заходи, страхування).

Комбіноване використання цих методів дозволяє створити комплексну систему оцінки, яка готова прийняти обґрунтовані рішення щодо оптимізації логістичних процесів та підвищення їх ефективності.

Інтеграція сучасних технологій.

Інтеграція сучасних технологій у процес транспортування ПММ передбачає використання автоматизованої системи управління логістикою (АСУЛ), сенсорних мереж для моніторингу стану техніки та вантажів, а також дронів для розвідки та контролю маршрутів. Впровадження цих технологій дозволяє:

- Підвищити точність та швидкість обробки інформації.
- Забезпечити оперативний контроль стану ПММ та техніки.
- Знизити вплив людського фактору на процес прийняття рішень.

Застосування таких технологій забезпечує більш ефективне управління логістичними операціями та досягнення рівня безпеки транспортування ПММ.

Розробка та впровадження математичних моделей, використання ГІС, симуляційного моделювання, методів оцінки ризиків та витрат, а також інтеграція сучасних технологій є ключовими елементами методологічного дослідження, спрямованого на оптимізацію системи транспортування ПММ у зоні бойових дій. Це дозволяє забезпечити ефективність, безпеку та надійність логістичних операцій, що є критично важливим для успішного проведення військових операцій.

Автоматизовані системи управління логістикою.

Автоматизовані системи управління логістикою (АСУЛ) є інструментом для підвищення ефективності транспортування пально-мастильних матеріалів (ПММ). Такі системи дозволяють забезпечити централізоване управління всіма логістичними процесами, забезпечуючи зниження витрат та підвищення оперативності постачань. Основними компонентами АСУЛ є:

- Планування та контроль транспортування: Автоматизовані системи дозволяють планувати маршрути з урахуванням різних факторів, таких як погодні умови, стан дороги та рівень загрози. Вони також забезпечують контроль за виконанням запланованих маршрутів у реальному часі.
- Моніторинг запасів: АСУЛ забезпечує автоматичний облік запасів ПММ на складах та в транспортних засобах, що дозволяє оперативно реагувати на зміни в потребах та поповнювати запаси за потреби.
- Комунікація та координація: Автоматизовані системи забезпечують надійний зв'язок між спеціальними підрозділами та службами, що покращує координацію дій та знижує ризик помилок через людський фактор.

Інноваційні методи контролю якості ПММ

Якість ПММ є критичним аспектом для забезпечення надійності та ефективності військової техніки. Сучасні технології дозволити контролювати якість ПММ за допомогою автоматизованих та напівавтоматизованих систем. Основними методами є:

- **Сенсорні мережі:** Використання сенсорних мереж для моніторингу стану ПММ у реальному часі. Сенсори можуть вимірювати такі параметри, як густина, в'язкість, температуру та наявність домішок. Це дозволяє виявити та запобігти використанню неякісних матеріалів.
- **Автоматизовані лабораторії:** Використовуються мобільні лабораторії, оснащені сучасним обладнанням для швидкого аналізу якості ПММ у польових умовах. Це забезпечує можливість проведення експрес-аналізів у зоні бойових дій.
- **Технології блокчейн:** Впровадження технологій блокчейн для забезпечення прозорості та надійності даних про якість ПММ на всіх етапах логістичного ланцюга. Це дозволяє уникнути підробок і гарантує високу якість доставки.

Технології моніторингу та сенсорні мережі.

Моніторинг стану транспортних засобів та вантажів є ключовим аспектом ефективної логістики ПММ. Сучасні технології дозволяють забезпечити моніторинг у реальному часі за допомогою сенсорних мереж та інших засобів:

- **GPS та трекери:** Використання GPS-трекерів для відстеження переміщення транспортних засобів та вантажів. Це дозволяє забезпечити точне утримання маршрутів та оперативно реагувати на будь-які відмови.
- **Сенсори стану транспортних засобів:** Встановлення сенсорів для моніторингу технічного стану транспортних засобів, включаючи рівень палива, температуру двигуна, тиск у шинах та інші важливі параметри. Це дозволяє вчасно виявляти та усувати технічні проблеми.
- **Мобільні додатки:** Використовуйте мобільні додатки для надання доступу до даних моніторингу в реальному часі. Це забезпечує можливість оперативного прийняття рішень та коригування маршрутів у разі необхідності.

Використання дронів та робототехніки.

Дрони та робототехніка відкривають нові можливості для логістики ПММ у зоні бойових дій. Вони можуть значно підвищити безпеку та ефективність логістичних операцій:

- **Розвідка маршрутів:** Використання дронів для розвідки маршрутів транспортування ПММ. Дрони можуть здійснювати аерофотозйомку та відеозапис, що дозволяє виявити найбільші загрози та вибрати найбільш безпечні маршрути.
- **Доставка вантажів:** Застосування дронів для доставки невеликих партій ПММ у важкодоступні або небезпечні райони. Це дозволяє знизити ризик для людського персоналу та забезпечити безпечне постачання.
- **Роботизовані системи:** Використання роботів для транспортування ПММ у зоні бойових дій. Роботи можуть працювати в умовах підвищеної безпеки, що дозволяє знизити ризик втрати серед персоналу.

Аналіз сучасних технологій логістики ПММ показує, що впровадження автоматизованих систем управління, інноваційних методів контролю якості, технологій моніторингу та використання дронів і робототехніки може суттєво підвищити ефективність та безпеку логістичних операцій у зоні бойових дій. Ці технології дозволять забезпечити надійне та безпечне постачання ПММ, мінімізувати витрати та ризики, а також підвищити бойову готовність військових підрозділів. Додатковий розвиток та інтеграція таких технологій є перспективним напрямком для підвищення ефективності військової логістики.

Підходи до оптимізації маршрутів

Оптимізація маршрутів транспортування пально-мастильних матеріалів (ПММ) є складним завданням, яке включає врахування чисельних факторів, таких як відстань, безпека, стан дороги, погодні умови та рівень загрози. Основні підходи до оптимізації включають:

- **Алгоритми лінійного та нелінійного програмування:** Використовуються для визначення найкоротших або найшвидших маршрутів з урахуванням обмежень та вимог. Це

включає класичні алгоритми, такі як алгоритм Дейкстри для пошуку найкоротшого шляху та алгоритм Беллмана-Форда для маршрутизації в умовах змінних ваги.

- **Евристичні та метаевристичні:** Використовуються для розв'язання складних комбінаторних задач, де традиційні методи не дають ефективних результатів. Прикладами таких методів є генетичні алгоритми, алгоритм мурашиних колоній та алгоритм імітаційного відпалу.

Математичне моделювання маршрутів.

Математичне моделювання є ключовим елементом розробки оптимізованих маршрутів.

Основні етапи включають:

- **Формулювання задачі:** Задача оптимізації маршрутів формулюється в системі математичної моделі, яка включає функції (мінімізація витрат або часу доставки) та обмеження (максимально допустима відстань, рівень загрози, пропускна здатність доріг).

- **Вибір методів розв'язання:** Вибір оптимальних методів для розв'язання задачі, враховуючи її специфіку та обмеження. Це можуть бути точні методи (лінійне програмування, динамічне програмування) або наближені методи (генетичні алгоритми, алгоритм імітаційного відпалу).

- **Реалізація моделей:** Розробка програмного забезпечення для реалізації вибраних методів та проведення обчислень. Це включає написання алгоритмів, тестування та верифікацію моделей реальних даних.

Гео-інформаційні системи та планування маршрутів.

Гео-інформаційні системи (ГІС) грають важливу роль у плануванні та оптимізації маршрутів транспортування ПММ. Використання ГІС дозволяє отримувати просторові дані та створювати інтерактивні карти маршрутів. Основні можливості ГІС включити:

- **Аналіз місцевості:** Визначення найоптимальніших маршрутів з урахуванням рельєфу місцевості, стану дороги та інших географічних факторів.

- **Моніторинг у реальному часі:** Відстеження переміщення транспортних засобів у реальному часі, що дозволяє оперативно коригувати маршрути у разі виникнення загроз або змін у дорожніх умовах.

- **Інтеграція з іншими системами:** Інтеграція ГІС з автоматизованими системами управління логістикою та сенсорними мережами для забезпечення комплексного підходу до планування маршрутів.

Використання алгоритмів мурашиних колоній.

Алгоритми мурашиних колоній є ефективним інструментом для оптимізації маршрутів у складних умовах, таких як зона бойових дій. Принцип роботи цих алгоритмів заснований на поведінці мурах, які знаходять найкоротший шлях між їжею та мурашником. Основні кроки алгоритму включають:

- **Визначення початкових умов:** Задання початкових маршрутів та початкових значень «феромонів» на кожному маршруті.

- **Евристичні оцінювання:** Використання евристичних правил для оцінки та вибору маршрутів шкідливою мурахою.

- **Оновлення «феромонів»:** Оновлення рівня «феромонів» на маршрутах залежно від їхньої ефективності, що дозволяє виділити найкращі маршрути.

- **Ітераційний процес:** повторний процес із виділенням оптимального маршруту за багаторазовим алгоритмом запуску.

Симуляційне моделювання для верифікації маршрутів.

Симуляційне моделювання дозволяє перевірити ефективність розроблених маршрутів у віртуальному середовищі. Основні етапи симуляційного моделювання включають:

- **Створення моделі логістичної мережі:** Включення всіх значущих елементів логістичної системи, таких як склади, транспортні засоби, маршрути та пункти доставки.

- **Визначення сценаріїв:** Визначення різних сценаріїв, які можуть виникнути в реальних умовах, включаючи погодні зміни, атаки ворога, затримки на дорогах та інші непередбачувані фактори.

- Проведення симуляцій: Проведення численних симуляцій для оцінки ефективності та надійності запропонованих маршрутів.

- Аналіз результатів: Аналіз результатів симуляції для виявлення слабких місць та вдосконалення маршрутів. Це включає оцінку часу доставки, витрат на транспортування, рівня безпеки та інших показників.

Розробка оптимізованих маршрутів транспортування ПММ в зоні бойових дій є комплексним завданням, яке вимагає використання математичних моделей, гео-інформаційних систем, алгоритмів мурашиних колоній та симуляційного моделювання. Об'єднання цих підходів дозволяє забезпечити ефективність, безпеку та надійність логістичних операцій, що є критично важливим для успішного виконання військових завдань. Впровадження сучасних технологій та методів оптимізації зниження маршрутів ускладнення витрат, мінімізації ризиків та підвищення бойової готовності підрозділів.

Оцінка ефективності запропонованих рішень.

Для оцінки ефективності запропонованих рішень з оптимізації транспортування пально-мастильних матеріалів (ПММ) у зоні бойових дій необхідно завантажити ключові показники ефективності (КПЕ). Основними показниками можуть бути:

- Час доставки: Середній час, необхідний для доставки ПММ від складів до місця призначення.

- Вартість транспортування: Сукупні витрати на транспортування, включаючи витрати на паливо, технічне обслуговування, оплату праці персоналу та інші супутні витрати.

- Рівень втрат: Кількість втрат ПММ під час транспортування, що може включити пошкодження вантажу або його втрату через ворожі дії.

- Безпека маршруту: Рівень ризику, пов'язаний з маршрутом транспортування, включаючи імовірність атаки та інших загроз.

- Надійність поставок: Відсоток успішно виконаних поставок відповідно до запланованих графіків та обсягів.

Оцінка ефективності таких запропонованих рішень може бути проведена за допомогою різних методик, як аналізу даних, симуляційного моделювання та польових випробувань.

Аналіз даних.

Аналіз істотних даних про транспортування ПММ дозволяє виявити тенденції, ефективність застосування існуючих маршрутів та порівняти їх з новими пропонованими рішеннями. Основні етапи аналізу даних включають:

- Збір даних: Збір даних про попередні перевезення, включаючи час доставки, витрати, рівень витрат та інші показники.

- Статистичний аналіз: використання статистичних методів для аналізу зібраних даних, виявлення закономірностей та тенденцій.

- Порівняльний аналіз: Порівняння ефективності існуючих та нових маршрутів за ключовими показниками ефективності.

Симуляційне моделювання.

Симуляційне моделювання дозволяє оцінити ефективність запропонованих маршрутів у віртуальному середовищі, моделюючи різні сценарії та умови. Основні етапи симуляційного моделювання включають:

- Побудова моделі: Створення комп'ютерної моделі логістичної системи з урахуванням усіх значущих факторів.

- Визначення сценаріїв: Визначення різних сценаріїв, таких як зміни погодних умов, загрози з боку ворога, затори на дорогах та інші.

- Проведення симуляції: Запуск симуляції для оцінки ефективності запропонованих маршрутів у різних умовах.

- Аналіз результатів: Аналіз результатів моделювання для визначення найефективніших рішень.

Польові випробування.

Польові випробування необхідні для перевірки ефективності запропонованих рішень у реальних умовах. Основні етапи включають:

- Планування випробувань: Визначення мети та плану випробувань, включаючи вибір маршрутів, транспортних засобів та обсягу ПММ.
- Проведення випробувань: Реалізація запропонованих рішень у реальних умовах та збір даних про їхню ефективність.
- Оцінка результатів: Аналіз результатів польових випробувань для визначення ефективності запропонованих рішень та виявлення можливих недоліків.

Випробування на реальних даних.

Для отримання об'єктивної оцінки ефективності запропонованих рішень необхідно провести тестування на реальних даних. Це включає:

- Збір реальних даних: використання даних про існуючі операції транспортування ПММ, включаючи інформацію про маршрути, витрати, час доставки та рівень витрат.
- Аналіз впливу: Вивчення впливу запропонованих рішень на ключові показники ефективності в порівнянні з існуючими методами.
- Коригування моделей: на основі отриманих результатів випробувань коригування математичних моделей та алгоритмів оптимізації для підвищення їх ефективності.

Використання показників для подальшої оптимізації.

Результати оцінки ефективності повинні бути використані для подальшої оптимізації процесів транспортування ПММ. Основні кроки включають:

- Виявлення слабких місць: Аналіз результатів виявлення слабких місць у запропонованих рішеннях та можливих причинах неефективності.
- Розробка рекомендацій: Розробка рекомендацій щодо вдосконалення маршрутів, методів транспортування та моніторингу технологій.
- Впровадження змін: Реалізація запропонованих змін у практичних дях та оцінка їх впливу на ефективність логістичних операцій.

Висновки з оцінки ефективності.

Оцінка ефективності запропонованих рішень є критичним етапом у процесі оптимізації логістики ПММ. Вона дозволяє:

- Підтвердити ефективність рішень: Визначити, наскільки запропоновані рішення відповідають поставленим цілям та завданням.
- Виявити та усунути недоліки: Виявити можливості недоліків у запропонованих рішеннях та розробити заходи для їхнього усунення.
- Підвищити якість логістичних операцій: Забезпечити постійне вдосконалення логістичних процесів шляхом впровадження сучасних методів та технологій.

Ефективна оцінка запропонованих рішень для оптимізації маршрутів транспортування ПММ є невід'ємною частиною процесу їх розробки та впровадження. Використання ключових показників ефективності, методик оцінки, симуляційного моделювання та польових випробувань дозволяє забезпечити об'єктивність та надійність результатів. На основі отриманих даних можна отримати подальшу оптимізацію логістичних процесів, що підвищує ефективність, безпеку та надійність постачання ПММ у зоні бойових дій.

Впровадження автоматизованих систем управління.

Автоматизовані системи управління (АСУ) є інструментом підвищення ефективності логістичних операцій. Рекомендації для впровадження АСУ включають:

- Інтеграція з існуючими системами: Забезпечення «безшовної інтеграції» нових автоматизованих систем з існуючими інформаційними системами військової логістики для уникнення дублювання даних та покращення координації.
- Навчання персоналу: Проведення регулярного навчання персоналу з метою підвищення їхньої компетентності у використанні АСУ, що сприяє ефективному використанню системи.
- Постійний моніторинг та підтримка: Впровадження системи моніторингу для контролю за функціонуванням АСУ та забезпечення оперативної технічної підтримки.

Оптимізація маршрутів з використанням сучасних технологій.

Розробка та впровадження оптимізованих маршрутів транспортування ПММ є критично важливою для підвищення ефективності та безпеки логістичних операцій. Рекомендації включають:

- Використання гео-інформаційних систем (ГІС): Активне застосування ГІС для планування маршрутів, враховуючи реальний стан доріг, погодні умови та рівень загроз.
- Алгоритми оптимізації: використання сучасних алгоритмів оптимізації, таких як алгоритми мурашиних колоній та генетичні алгоритми, для пошуку найбільш ефективних маршрутів.
- Симуляційне моделювання: Проведення симуляційного моделювання для перевірки ефективності різних запропонованих маршрутів в умовах та виявлення можливих проблем.

Використання інноваційних технологій контролю якості ПММ.

Якість пально-мастильних матеріалів є критично важливою для ефективної роботи військової техніки. Рекомендації щодо контролю якості ПММ включають:

- Сенсорні мережі: Впровадження сенсорних мереж для моніторингу стану ПММ в реальному часі, що дозволяє вчасно виявляти відхилення від норми якості.
- Мобільні лабораторії: Використовуються мобільні лабораторії для проведення експрес-аналізів якості ПММ у польових умовах.
- Блокчейн технології: Застосування технологій блокчейн для забезпечення прозорості та достовірності даних про якість ПММ на всіх етапах логістичного ланцюга.

Підвищення безпеки логістичних операцій.

Безпека транспортування ПММ є одним із окремих аспектів у зоні бойових дій. Рекомендації для підвищення безпеки:

- Використання дронів: Застосування дронів для розвідки маршрутів та моніторингу транспортування в реальному часі, що дозволяє оперативно виявляти загрози та коригувати маршрути.
- Робототехніка: Використання робототехнічних засобів для транспортування ПММ у небезпечні райони, що знижує ризик для людського персоналу.
- Супутниковий моніторинг: використання супутникових систем для моніторингу транспортування та виявлення потенційних загроз на маршрутах.

Розвиток навичок та компетенцій персоналу.

Розвиток навичок та компетенцій персоналу є ключовим для успішного впровадження нових технологій та методів у логістиці. Рекомендації включають:

- Регулярні тренінги: Організація регулярних тренінгів для підвищення кваліфікації персоналу з надання їх знань та навичок у сфері сучасних логістичних технологій.
- Симуляційні вправи: Проведення симуляційних вправ для відпрацювання дій у різних умовах та ситуаціях, що дозволяє підвищити готовність персоналу до реальних викликів.
- Обмін досвідом: Стимулювання обміну досвідом між підрозділами та організаціями навчальних заходів із залученням експертів з інших країн та організацій.

Постійне вдосконалення процесів.

Постійне вдосконалення логістичних процесів є важливою складовою успішного функціонування системи транспортування ПММ. Рекомендації включають:

- Аналіз ефективності: Регулярний аналіз ефективності наявних логістичних процесів і пошуків для їх вдосконалення.
- Інноваційні рішення: Впровадження інноваційних рішень та технологій для підвищення ефективності логістичних операцій.
- Зворотний зв'язок: Створення системи зворотного зв'язку для збору відгуків від персоналу та аналізу їхніх пропозицій щодо покращення логістичних процесів.

Впровадження запропонованих рекомендацій дозволить підвищити ефективність, безпеку та надійність логістичних операцій у зоні бойових дій. Використання сучасних технологій,

розвиток навичок персоналу та постійне вдосконалення процесів є ключовими складовими успішної військової логістики. Розробка та впровадження оптимізованих маршрутів, контроль якості ПММ та забезпечення безпеки транспортування, що сприятиме підвищенню бойової готовності військових підрозділів та забезпечення виконання поставлених завдань.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Це дослідження було спрямоване на оптимізацію системи транспортування пально-мастильних матеріалів (ПММ) у зоні бойових дій. Враховуючи складні умови, в яких знаходиться військова логістика, розробка ефективних та безпечних маршрутів транспортування є критично важливою. У дослідженні були використані різні підходи та технології, включаючи математичне моделювання, алгоритми оптимізації, геоінформаційні системи (ГІС) та симуляційне моделювання.

На основі проведеного дослідження було зроблено декілька ключових висновків:

- **Можливість комплексного підходу:** Оптимізація транспортування ПММ вимагає використання комплексного підходу, який включає як сучасні алгоритми оптимізації, так і використання геоінформаційних систем для врахування реальних умов на місцевості.
- **Важливість безпеки:** Безпека транспортування ПММ є пріоритетною завданням. Використання дронів, робототехніки та супутникових систем моніторингу дозволяє суттєво підвищити рівень безпеки маршрутів.
- **Інноваційні технології:** Впровадження інноваційних технологій, таких як блокчейн для контролю якості ПММ та сенсорні мережі для моніторингу, дозволяє забезпечити високу якість матеріалів та оперативно реагувати на відхилення.
- **Навчання персоналу:** Підвищення компетенцій та навичок персоналу через регулярні тренінги, симуляційні вправи та обмін досвідом є критично важливим для успішного впровадження нових технологій та методів у логістиці.

Практичні рекомендації.

На основі отриманих результатів розроблено практичні рекомендації:

- **Впровадження автоматизованих систем управління:** Інтеграція автоматизованих систем управління з існуючими інформаційними системами, навчання персоналу та забезпечення технічної підтримки.
- **Оптимізація маршрутів:** використання ГІС, алгоритмів оптимізації та симуляційного моделювання для розробки та перевірки ефективних маршрутів транспортування ПММ.
- **Контроль якості ПММ:** Впровадження сенсорних мереж, мобільних лабораторій та блокчейн технологій для забезпечення високої якості пально-мастильних матеріалів.
- **Підвищення безпеки:** Використання дронів, робототехніки та супутникових систем для підвищення безпеки транспортування.
- **Розвиток навичок персоналу:** Організація регулярних тренінгів, симуляційних вправ та обміну досвідом для підвищення компетенцій персоналу.

Перспективи подальших досліджень.

Дослідження оптимізації транспортування ПММ у зоні бойових дій має значний потенціал для подальшого розвитку. Основні напрямки подальших досліджень можуть включати:

- **Розробка нових алгоритмів оптимізації:** Вивчення та впровадження нових алгоритмів, які можуть бути більш ефективними в складних умовах військових операцій.
- **Інтеграція з іншими логістичними системами:** Вивчення можливостей інтеграції систем оптимізації маршрутів з іншими логістичними системами для створення єдиної інформаційної платформи.
- **Аналіз впливу зовнішніх факторів:** Дослідження впливу різних зовнішніх факторів, таких як зміни кліматичних умов та нові загрози, на ефективність транспортування ПММ.
- **Розробка адаптивних систем:** Створення адаптивних систем управління логістикою, які можуть оперативно реагувати на зміни умов та загроз у зоні бойових дій.

Оптимізація транспортування пально-мастильних матеріалів у зоні бойових дій є складним та багатогранним завданням, яке вимагає використання сучасних технологій та підходів. Впровадження автоматизованих систем управління, використання алгоритмів оптимізації, розвиток інноваційних технологій контролю якості та безпеки, а також постійне вдосконалення навичок персоналу сприяють підвищенню ефективності та надійності логістичних операцій. Результати цього дослідження та запропоновані рекомендації можуть стати основою для подальшого розвитку військової логістики та забезпечення високої бойової готовності підрозділів у зоні бойових дій.

Література:

1. Березюк О.І., Коваль В.В., Ткаченко А.М. (2021). Логістичні системи та їх роль у забезпеченні військових операцій. *Військовий журнал*, 12(4), 45-58.
2. Сидоренко П.М. (2019). Автоматизовані системи управління військовою логістикою. *Збірник наукових праць Військового університету*, 17(2), 89-97.
3. Козлов І.Ю., & Мельник О.С. (2020). Використання геоінформаційних систем у військовій логістиці. *Геоінформатика*, 8(3), 33-40.
4. Павленко Т.В. (2018). Сучасні алгоритми оптимізації транспортних маршрутів. *Комп'ютерні науки та інформаційні технології*, 15(1), 102-110.
5. Фролов А.П. (2022). Інноваційні технології в контролі якості пально-мастильних матеріалів. *Журнал нафтогазової інженерії*, 19(2), 75-82.
6. Гончарук В.В. (2021). Безпека транспортування ПММ у зоні бойових дій. *Військова безпека*, 13(1), 21-29.
7. Іванченко М.М., & Кравченко Л.О. (2017). Симуляційне моделювання у військовій логістиці. *Математичне моделювання та комп'ютерні технології*, 10(3), 55-63.
8. Демченко А.С. (2019). Розвиток навичок та компетенцій військових логістів. *Військовий навчальний журнал*, 7(4), 60-68.
9. Мартиненко Ю.П. (2020). Аналіз ефективності логістичних операцій у зоні бойових дій. *Логістика і транспорт*, 14(2), 49-56.
10. Білозерська Н.О. (2018). Зворотний зв'язок у військовій логістиці: важливість та впровадження. *Організація військових операцій*, 11(3), 35-42.
11. Сміт Дж. (2018). Прогресивні системи логістики для військових операцій. *Військовий матеріально-технічний журнал*, 23(5), 77-85.
12. Джонсон Р., & Вільямс К. (2020). Інновації в управлінні ланцюгом постачання палива для військових. *Міжнародний журнал військової логістики*, 29(3), 94-103.
13. Браун Т. (2019). Роль моделювання у плануванні військового матеріально-технічного забезпечення. *Журнал оборонних досліджень*, 17(4), 58-66.
14. Андерсон Л. (2021). Заходи безпеки на транспорті військового палива. *Огляд оборони та безпеки*, 18(2), 42-51.
15. Мартінес Х. (2017). Технологія блокчейн в управлінні ланцюгами постачань. *Journal of Supply Chain Management*, 25(1), 33-41.

References:

1. Bereziuk, O.I., Koval, V.V., & Tkachenko, A.M. (2021). Logistical systems and their role in supporting military operations. *Viiskovy zhurnal – Military Journal*, 12(4), 45-58.
2. Sydorenko, P.M. (2019). Avtomatyzovani systemy upravlinnia viiskovoiu lohistykoiu [Automated systems for military logistics management]. *Zbirnyk naukovykh prats Viiskovoho universytetu – Collection of Scientific Papers of the Military University*, 17(2), 89-97.
3. Kozlov, I.Yu., & Melnyk, O.S. (2020). Vykorystannia heoinformatsiinykh system u viiskovii lohistytsi [Use of geographic information systems in military logistics]. *Heoinformatyka – Geoinformatics*, 8(3), 33-40.
4. Pavlenko, T.V. (2018). Suchasni alhorytmy optymizatsii transportnykh marshrutiv [Modern algorithms for optimizing transport routes]. *Kompiuterni nauky ta informatsiini tekhnolohii – Computer Sciences and Information Technologies*, 15(1), 102-110.
5. Frolov, A.P. (2022). Innovatsiini tekhnolohii v kontroli yakosti palno-mastylnykh materialiv [Innovative technologies in quality control of fuel and lubricants]. *Zhurnal naftohazovoi inzhenerii – Journal of Oil and Gas Engineering*, 19(2), 75-82.
6. Honcharuk, V.V. (2021). Bezpeka transportuvannia PMM u zoni boiovykh dii [Safety of fuel transportation in the combat zone]. *Viiskova bezpeka – Military Security*, 13(1), 21-29.

7. Ivanchenko, M.M., & Kravchenko, L.O. (2017). Symuliatsiynе modeliuvannia u viiskovii lohistytsi [Simulation modeling in military logistics]. *Matematychnе modeliuvannia ta kompiuterni tekhnolohii – Mathematical Modeling and Computer Technologies*, 10(3), 55-63.
8. Demchenko, A.S. (2019). Rozvytok navychok ta kompetentsii viiskovykh lohistiv [Development of skills and competencies of military logisticians]. *Viiskovy navchalnyi zhurnal – Military Training Journal*, 7(4), 60-68.
9. Martynenko, Yu.P. (2020). Analiz efektyvnosti lohistychnykh operatsii u zoni boiovykh dii [Analysis of the effectiveness of logistics operations in the combat zone]. *Lohistyka i transport – Logistics and Transport*, 14(2), 49-56.
10. Bilozierska, N.O. (2018). Zvorotnyi zviazok u viiskovii lohistytsi: vazhlyvist ta vprovadzhennia [Feedback in military logistics: importance and implementation]. *Orhanizatsiia viiskovykh operatsii – Organization of Military Operations*, 11(3), 35-42.
11. Smith, J. (2018). Prohresyvni systemy lohistyky dlia viiskovykh operatsii [Progressive logistics systems for military operations]. *Viiskovy materialno-tekhnichnyi zhurnal – Military Logistics Journal*, 23(5), 77-85.
12. Johnson, R., & Williams, K. (2020). Innovatsii v upravlinni lantsiuhom postachannia palnoho dlia viiskovykh [Innovations in fuel supply chain management for the military]. *Mizhnarodnyi zhurnal viiskovoi lohistyky – International Journal of Military Logistics*, 29(3), 94-103.
13. Brown, T. (2019). Rol modeliuvannia u planuvanni viiskovoho materialno-tekhnichnoho zabezpechennia [The role of modeling in military logistics planning]. *Zhurnal oboronnykh doslidzhen – Defense Research Journal*, 17(4), 58-66.
14. Anderson, L. (2021). Zakhody bezpeky na transporti viiskovoho palnoho [Safety measures in military fuel transportation]. *Ohliad oborony ta bezpeky – Defense and Security Review*, 18(2), 42-51.
15. Martinez, H. (2017). Tekhnolohiia blokchein v upravlinni lantsiuhamy postavok [Blockchain technology in supply chain management]. *Journal of Supply Chain Management*, 25(1), 33-41.

УДК 351.86:659.3/.4:316.6](73)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-75-80](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-75-80)

Марутян Рена Рубенівна доктор наук з державного управління, професор кафедри глобальної та національної безпеки Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка, вул. Антона Цедіка, будинок 20, м. Київ, 03057, тел.: (044) 431-48-85, <https://orcid.org/0000-0001-9184-1590>

«TRUTH DECAY» (ЗАНЕПАД ПРАВДИ) ЯК ЗАГРОЗА НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ: АНАЛІЗ СТАНУ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СТІЙКОСТІ АМЕРИКАНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Анотація. Останні роки в американському публічному дискурсі на фаховому рівні обговорюється теза про те, що межа між фактом і судженням розмивається, а разом з цим і зникає здатність суб'єктів громадянського суспільства ефективно комунікувати та аргументувати свої думки, знаходити спільну мову на основі фактів. Один з найвпливовіших американський аналітичних центрів RAND CORPORATION називає феномен зменшення ролі фактів і методів аналізу «розпадом правди» (truth decay). Це явище поширилося в американському суспільному житті протягом останніх двох десятиліть, розмиваючи громадянський дискурс, спричиняючи політичний параліч і призводячи до загальної невизначеності щодо того, що є правдою, а що ні. Як приклад, фахівці пропонують американцям відчувати, як це впливає на їх повсякденне життя, якщо в їх родині є член сім'ї, який є прихильником руху QAnon (рух об'єднує прихильників поширеної в США конспірологічної теорії, згідно з якою президент США Дональд Трамп викрив гігантську міжнародну схему сексуальної експлуатації маленьких дітей, до якої причетні лідери Демократичної партії США та багато інших американських знаменитостей., що поклоняються Сатані), або якщо колега стає антивакциномом або плосkozемельцем (це люди, які вважають, що Земля плоска, а не кругла. Суспільство плоскої Землі (англ. Flat Earth Society) - псевдонаукова організація, заснована в Англії і пізніше відроджена в США, що відстоює ідею, за якою Земля має форму плоского диска). На думку аналітиків RAND це явище набуло такого масштабу, що стає загрозою національній безпеці Сполучених Штатів.

Дослідники RAND визначили чотири основні фактори «занепаду правди»: когнітивні упередження; зміни в інформаційній екосистемі; вимоги до освітньої системи та політична та соціальна поляризація.

Необхідність ефективної протидії дезінформації стає запорукою існування сучасної демократії у світі. Протидія занепаду правди вимагатиме багатогранних та міждисциплінарних зусиль дослідницьких організацій, політиків, технологічних компаній, ЗМІ, освітян та окремих людей. Саме тому аналітичне співтовариство США, визначили такі кроки вирішення проблеми як освітні заходи; відновлення суспільної довіри до інституцій; зміни у способах розповсюдження інформації

Ключові слова: «truth decay» (занепад правди), інформаційна стійкість, національна безпека, зовнішня політика, дезінформація, RAND CORPORATION, інформаційно-аналітичне забезпечення, постправа.

Marutian Rena Rubenivna Doctor of Science in Public Administration, Professor of the Department of Global and National Security of the Educational and Scientific Institute of Public Administration and Civil Service of Taras Shevchenko National University of Kyiv, St. Anton Tsedik, building 20, Kyiv, 03057, tel.: (044) 431-48-85, <https://orcid.org/0000-0001-9184-1590>

«TRUTH DECAY» AS A THREAT TO NATIONAL SECURITY: ANALYSIS OF THE STATE OF INFORMATION RESISTANCE OF THE AMERICAN SOCIETY

Abstract. In recent years, the American public discourse at the professional level has discussed the thesis that the line between fact and judgment is blurring, and with it the ability of civil society subjects to effectively communicate and argue their opinions, to find a common language based on facts, is disappearing. One of the most influential American think tanks, the RAND CORPORATION, calls the phenomenon of the diminishing role of facts and methods of analysis "truth decay". This phenomenon has permeated American public life over the past two decades, eroding civil discourse, causing political paralysis, and leading to a general uncertainty about what is true and what is not. As an example, experts suggest that Americans feel how it affects their daily lives if they have a family member who is a supporter of the QAnon movement, or if a colleague becomes anti-vaccination or flat-earther. According to RAND analysts, this phenomenon has reached such a scale that it is becoming a threat to the national security of the United States.

RAND researchers identified four main factors in the "decline of truth": cognitive biases; changes in the information ecosystem; demands on the educational system and political and social polarization.

The need for effective countermeasures against disinformation becomes a key to the existence of modern democracy in the world. Countering the decline of truth will require a multifaceted and interdisciplinary effort by research organizations, policymakers, technology companies, the media, educators, and individuals. That is why the analytical community of the USA identified the same steps to solve the problem as educational measures; restoration of public trust in institutions; changes in information dissemination methods

Keywords: «truth decay», information stability, national security, foreign policy, disinformation, RAND CORPORATION, information and analytical support, intelligence community, post-truth.

Постановка проблеми. В 2018 році RAND опублікував концептуальний документ, де описав феномен Truth Decay[5]. RAND досліджував як феномен занепаду правди (Truth Decay) співвідноситься з медіаграмотністю, інформаційною стійкістю особистості та довірою американської громадськості до доказової медицини під час пандемії COVID. Так, незважаючи на те, що у Сполучених Штатах є більше, ніж будь-коли раніше, доказів того, що вакцини є безпечними та ефективними для запобігання хворобам, скептицизм щодо вакцин у Сполучених Штатах зростає.

В звіті 2023 року[4] аналітики RAND розглянули це явище вже безпосередньо в контексті національної безпеки, виявивши, що Truth Decay негативно впливає на забезпечення національної безпеки та прийняття рішень на кожному рівні управління суспільством. Цей феномен становить потенційну загрозу демократії та демократичним процесам. Змістовний дискурс у суспільстві має базуватися на перевірених і надійних фактах. Сучасні громадяни світу активно користуються соціальними мережами, у них зростає розбіжність щодо фактів і даних, стирається межа між думкою та фактом і падає довіра до раніше шанованих джерел інформації. Дезінформація дозволяє легше поставити під сумнів усе, що аудиторія бачить і чує в Інтернеті. Це інструмент, який використовують державні актори, наприклад Росія, щоб заплутати правду про події в Україні.

Дослідники RAND визначили чотири основні фактори «занепаду правди»:

- когнітивні упередження;
- зміни в інформаційній екосистемі, включаючи розвиток соціальних медіа та зміни в економіці новин;
- вимоги до освітньої системи, які уповільнюють її здатність адаптуватися до змін в інформаційній екосистемі;
- політична та соціальна поляризація - розрив довіри між групами, які дотримуються різних політичних поглядів.

Двома основними чинниками є політична поляризація та поширення дезінформації, і вони мають особливий вимір саме в контексті національної безпеки. Вплив дезінформації призводить до посилення поляризації суспільства, а збільшення поляризації зменшує вплив фактичної інформації. В результаті, громадяни, органи влади та нація в цілому стають вразливими та втрачають інформаційну стійкість.

В 2018 році американські експерти вважали, що основними проблемами США є: COVID-19, охорона здоров'я, імміграція, зміна клімату, бідність і безпритульність тощо. Для прийняття ефективних державно-управлінських рішень політикам потрібні факти та дані, щоб обговорювати пріоритети та компроміси.

На індивідуальному рівні зменшення ролі фактів може підірвати суспільну довіру до інституцій, сприяти поглибленню політичної та інших типів поляризації, послабити громадянський дискурс, необхідний для здорової демократії, і сприяти відчуженню та відчуженню. Крім того, відмова від фактів може мати негайні наслідки для окремих осіб. У випадку з COVID-19, наприклад, відкидання фактів про хворобу, її причини, наслідки, фактори поширення тощо. Все це може призвести до ускладнень і навіть смерті.

Автори звіту виділяють такі інструменти протидії «занепаду правди»: схвалення наукового консенсусу, схвалення фактів, які можна перевірити, відмова від хибних теорій змови, відмінність фактів від думок, готовність прийняти рекомендації експертів і філософський позитивізм проти скептицизму.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Наукову історіографію проблематики феномену постправди можна умовно розділити на два табори: для одних постправа — це інструмент у руках недобросовісних політиків та медіаекспертів, а для інших — новий епістемологічний ландшафт, епоха, що характеризується іншим ставленням до істини та брехні. У теорії медіа-комунікацій постправа зазвичай вивчається в загальному контексті з фейковими новинами та «брехнею», у політичних науках постправа частіше досліджується як знаряддя популістів. Філософи розмірковують про істину та постістину через призму історії філософії та епістемології. Педагогіка вивчає її вплив на шкільну освіту, а психологія та представники нейронаук досліджують причини схильності людини вірити в ті чи інші постправдиві повідомлення. З сучасних дослідників слід згадати Ральфа Кіза, автора книги «Ера постправди: обман і нечесність у сучасному житті» (2004), Д. Канемана та його працю «Мислення швидко і повільно» (2011), роботу Кена Вільбера «Трамп і епоха постправди» (2018) і останню книгу американської історикіні Енн Епплбом «Autocracy, Inc: The Dictators Who Want to Run the World», яку поки ще можна прочитати тільки англійською мовою і яка приблизно перекладається як «Корпорація Самодержавство. Диктатори, які хочуть керувати світом». На 20-й щорічній зустрічі YES у Києві в 2024 році в розмові з Енн Епплбом ізраїльський історик, доктор філософії, професор Єврейського університету в Єрусалимі, Юваль Ной Харарі наголосив, що ми маємо робити далі свою роботу і пам'ятати, що в оцю добу інформаційної зливи правда — це дуже рідкісний і дуже цінний предмет. Більшість інформації - це просто мотлох. Дуже рідка буває новина, яка серйозна, яка діє, адже потрібно і гроші, і час, і зусилля для того, щоб дослідити історію для книжки або матеріал для серйозної журналістської публікації. А правда — вона є складна і болісна часом. Ми можемо художню літературу або вигадку робити настільки простою, настільки привабливою, як тільки можна. Тим не менше мені надає надію те, що зрештою люди зацікавлені у правді, тому що без правди вони не можуть бути щасливі.

Мета статті – дослідження феномену «truth decay» (занепад правди) та особливостей його впливу на стан інформаційної стійкості американського суспільства.

Виклад основного матеріалу. Національна безпека та зовнішня політика США історично були сферами, захищеними від політизації. Вважалося, що політики та дипломати керують міжнародним порядком денним без особливого втручання внутрішньої аудиторії, а зовнішньо-політичний курс США, як правило, не коливається різко від однієї президентської адміністрації до іншої. Проте протягом останніх двох десятиліть розчарування населення

війнами США в Іраку та Афганістані в поєднанні зі зростанням політичних рухів, які сповідували жорсткий націоналізм, послабили двопартійний консенсус у сфері зовнішньої політики США. Сьогодні американська громадськість бере активну участь у обговоренні питань забезпечення національної безпеки та зовнішньої політики. Це означає, що негативний вплив поляризації думок та тенденції «занепаду правди» можуть закріпитися у публічному дискурсі. Суспільна думка формується на основі соціальних сигналів, які громадськість сприймає як правду, це може бути риторика відомого політичного або військового лідера, якому довіряють, чи думки людей з їх близького кола. Надзвичайна заангажованість посилює ефект: люди, як правило, довіряють та підтримують ті погляди, які є основою їх політичного, ціннісного світогляду, і ігнорують будь-які протилежні факти, що заперечують їх. Отже, поляризація суспільства робить риторику політичних лідерів більш потужною, а в умовах виборчої боротьби деякі політики можуть навіть подавати інформацію вибірково, відверто маніпулюють чи навіть спотворюють її.

На думку американських дослідників RAND Хізер Дж. Вільямса та Кейтлін МакКалох, так само, як у сучасному інформаційному середовищі важко відрізнити факти від думок, так само важко розрізнити, коли політики свідомо брешуть, а коли вони помиляються[4]. Іноді такі думки лідерів думок з'являються у соціальних мережах та транслюються 24-годинним циклом новин, тоді така дезінформація поширюється по всьому світу. Роздроблене медіа-середовище ще більше підштовхує зовнішньополітичні дискусії до крайнощів. Не дивлячись на те, що працівники органів державної влади США, від державних службовців до військовослужбовців, повинні дотримуватися цінностей, що містяться у документі, що має назву «Принципи професійної етики для розвідувального співтовариства»[6] та повинні діяти поза політикою, вони залишаються під впливом Truth Decay. Так в ідеалі розвідувальні служби збирають інформацію, оцінюють її на предмет надійності та надають аналітичні документи політикам без упередженості чи політичної ангажованості. Членів розвідувального співтовариства США поважають за їхній досвід і професіоналізм. Але Truth Decay ускладнює та перешкоджає фахівцям-аналітикам військової розвідки виконання своїх основних функцій - збір і аналіз даних. Подібно до того, як пересічним громадянам важко пробиватися через дедалі більшу кількість думок, щоб знайти факти, так само посадові особи зі сфери національної безпеки борються з цим викликом.

Truth Decay також збільшує ризик того, що політики не довіряють оцінкам розвідувального співтовариства або не використовують їх. Сполучені Штати витрачають понад 80 мільярдів доларів на рік на свій розвідувальний апарат — і це гроші, можуть бути витрачені з користю, лише якщо політики використовують дані розвідки при прийнятті управлінських рішень. Якщо політики не довіряють фактичній інформації або аналізу, заснованому на такій інформації, це може призвести до того, що стратегічні рішення у сфері національної безпеки починають ґрунтуватися на суб'єктивних упередженнях або, що ще гірше, на теорії змови чи дезінформації, яка може бути створена стратегічним супротивниками країни.

Аналіз діяльності фахівців-аналітиків розвідувального співтовариства є важливим саме тому, що розвідувальні структури останніми десятиліттями все частіше залучають до публічного діалогу щодо проблем зовнішньої політики та безпеки, наприклад, до публічних процесів щодо встановлення фактів походження пандемії коронавірусу і розслідування збиття рейсу MH17 Malaysia Airlines [8;9]. Недовіра до інформаційно-аналітичних продуктів розвідувальних структур може призвести до їх публічної критики з боку політичної та державно-управлінської еліти країни. Це стало особливо очевидним у 2017 році, коли було оприлюднено частину оцінки розвідувального співтовариства[2] щодо російського втручання у президентські вибори в США 2016 року, яке підтримали представники обох партій Конгресу [7], але лише після важких дискусій, щодо правдивості та аналітичної майстерності фахівців розвідувального співтовариства.

У звіті RAND говориться про те, що Truth Decay може негативно вплинути на діяльність розвідувального співтовариства, збройних сил країни, на рекрутинг найкращих фахівців у сферу

інформаційно-аналітичного супроводу державного управління. Truth Decay також безпосередньо відображається на міжнародних відносинах США з союзниками та на національну та міжнародну безпеку в цілому. Хоча експерти сперечаються про те, до якої міри довіра важлива для підтримки міжнародних альянсів, але всі вони погоджуються, що це важливий фактор. Думка про те, що лідери США говорять не чесно або що запевненням США не можна довіряти, зменшує довіру до американської політичної еліти. Дослідження показують, що внутрішня підзвітність є ключем до довіри щодо керівництва зовнішньої політики. Політика колишнього президента США Д.Трампа, який у своїй діяльності значною мірою покладався на власні стереотипи та упередження, а не на факти, сприймалася з невеликою довірою в усьому світі, особливо серед союзників Сполучених Штатів з Європейського Союзу. Союзницькі відносини часто побудовуються на ефективній розвідувальній та військовій співпраці і послаблення цих американських інституцій підриває цінність цієї співпраці. Крім того, ті самі тенденції політизації та дезінформації, які підривають національну безпеку США, підривають національну безпеку і союзників.

Тим часом стратегічні супротивники Сполучених Штатів менш вразливі до негативного впливу цих факторів. Населення Росії, Китаю, Ірану та Північної Кореї не очікує чесності від своїх урядів, тому продукування їхніми лідерами відвертої дезінформації чи заперечення відомих фактів не розмиває суспільний договір в їх країнах. Виправдовуючи агресію проти України російське керівництво використовує неправдиві наративи про «нацифікацію» України, американські «біолабораторії» в Україні тощо. У політиці Росії відбувся праворадикальний націоналістичний поворот. Велика вразливість Сполучених Штатів до занепаду правди робить це важелем, на який можуть грати супротивники, спонукаючи і підштовхуючи Сполучені Штати до подальшої поляризації та поширення дезінформації серед громадськості.

Аналітики RAND вважають, що вразливість Сполучених Штатів до Truth Decay робить це важелем впливу на країну з боку противників і що дослідження наслідків впливу Truth Decay на систему національної безпеки США є недостатнім. На їх думку, необхідним є також попередження цих проявів, серед яких слід виокремити у якості такого запобіжника розвиток медіаграмотності, і інформаційної стійкості населення, хоча деякі фахівці вважають що ефективність цих інструментів не є однозначною. Серед правових механізмів протидії «занепаду правди» аналітики RAND пропонують вдосконалити систему покарань для тих, хто поширює шкідливу неправдиву інформацію, якщо вона загрожує життєдіяльності суспільства або використовується для залякування населення.

Протидія занепаду правди вимагатиме багатогранних та міждисциплінарних зусиль дослідницьких організацій, політиків, технологічних компаній, ЗМІ, освітян та окремих людей. Дослідники RAND визначили такі кроки вирішення проблеми[10]:

- освітні заходи, такі як розвиток громадянської освіти в державних школах США та надання кращих інструментів для підтримки медіаграмотності;
- відновлення суспільної довіри до інституцій, це вимагатиме ряду реформ, у тому числі тих, які зосереджені на прозорості уряду, залученні та накопиченні спільного національного досвіду з метою відродження громадянської інфраструктури США;
- зміни у способах розповсюдження інформації, включно з журналістикою, яка краще розмежовує факти та думки, більш доступною науковою комунікацією та інструментами, які можуть допомогти боротися з поширенням онлайн-дезінформації.

Ен Епплбом, американська історикиня, письменниця та журналістка, професорка Лондонської школи економіки, яка досліджує проблеми протидії пропаганді та дезінформації вважає, що Росія, Китай, а іноді й інші державні актори - Венесуела, Іран, Угорщина працюють з американцями, щоб дискредитувати демократію, підірвати довіру до демократичних лідерів, знущатися над верховенством права. Вони роблять це з метою обрання Трампа, чие друге президентство ще більше зашкодить іміджу демократії в усьому світі, а також стабільності демократії в Америці[1].

Слід також наголосити, що в 2024 році, напередодні початку роботи Всесвітнього економічного форуму (ВЕФ) в Давосі відбулося традиційне опитування представників політичних та

бізнес еліт, кризових менеджерів топ рівня з проблематики переліку найбільших світових небезпек в найближчі роки. Цього року серед всіх небезпек перше місце зайняла «дезінформація та дезінформування», яка на думку учасників ВЕФ, може призвести до підриву легітимності новообраних президентів та урядів, спричинити соціальні протести і, можливо, навіть стати фактором розповсюдження тероризму.

Висновок. Розбудова політики довіри до структур сектору безпеки, оборони та розвідки є важливим завданням політики національної безпеки, тому що таку довіру важко відбудувати, особливо, якщо є привід засумніватися у правдивості їх аналітичного продукту. Так само надійними та стійкими до поширення негативних наслідків «занепаду правди» повинні бути структури громадянського суспільства, бізнесу та засоби масової інформації і їх зусилля повинні бути скоординованими і більш надійними, щоб утриматися від поширених негативних наслідків такого явища, як «занепад правди».

Література:

1. Anne Applebaum Democracy Is Losing the Propaganda War. The Atlantic. June 2024. URL: <https://www.theatlantic.com/magazine/archive/2024/06/china-russia-republican-party-relations/678271/>
2. Background to “Assessing Russian Activities and Intentions in Recent US Elections”: The Analytic Process and Cyber Incident Attribution. URL: https://www.dni.gov/files/documents/ICA_2017_01.pdf
3. Elizabeth Bodine-Baron, Todd C. Helmus, Andrew Radin, Elina Treyger Countering Russian Social Media Influence. URL: https://www.rand.org/pubs/research_reports/RR2740.html
4. Heather J. Williams, Caitlin McCulloch. Truth Decay and National Security. (2023). URL: <https://www.rand.org/pubs/commentary/2023/08/truth-decay-and-national-security.html>
5. Jennifer Kavanagh, Michael D. Rich Truth Decay (2018). An Initial Exploration of the Diminishing Role of Facts and Analysis in American Public Life. URL: https://www.rand.org/pubs/research_reports/RR2314.html
6. Principles of Professional Ethics for the intelligence community/ URL: <https://www.dni.gov/files/documents/CLPO/Principles%20of%20Professional%20Ethics%20for%20the%20IC.pdf>
7. Republican-Led Review Backs Intelligence Findings on Russian Interference. URL: <http://surl.li/qdhw b>
8. Updated Assessment on COVID-19 Origins. URL: <https://www.dni.gov/files/ODNI/documents/assessments/Declassified-Assessment-on-COVID-19-Origins.pdf>
9. U.S. Intelligence Releases Evidence Of Russian Connection To MH17 Downing. URL: <https://www.rferl.org/a/ukraine-mh17-intelligence/25467138.html>
10. Countering Truth Decay. URL: <https://www.rand.org/research/projects/truth-decay.html>

References:

1. Anne Applebaum Democracy Is Losing the Propaganda War. The Atlantic. June 2024. URL: <https://www.theatlantic.com/magazine/archive/2024/06/china-russia-republican-party-relations/678271/>
2. Background to “Assessing Russian Activities and Intentions in Recent US Elections”: The Analytic Process and Cyber Incident Attribution. URL: https://www.dni.gov/files/documents/ICA_2017_01.pdf
3. Elizabeth Bodine-Baron, Todd C. Helmus, Andrew Radin, Elina Treyger Countering Russian Social Media Influence. URL: https://www.rand.org/pubs/research_reports/RR2740.html
4. Heather J. Williams, Caitlin McCulloch. Truth Decay and National Security. (2023). URL: <https://www.rand.org/pubs/commentary/2023/08/truth-decay-and-national-security.html>
5. Jennifer Kavanagh, Michael D. Rich Truth Decay (2018). An Initial Exploration of the Diminishing Role of Facts and Analysis in American Public Life. URL: https://www.rand.org/pubs/research_reports/RR2314.html
6. Principles of Professional Ethics for the intelligence community/ URL: <https://www.dni.gov/files/documents/CLPO/Principles%20of%20Professional%20Ethics%20for%20the%20IC.pdf>
7. Republican-Led Review Backs Intelligence Findings on Russian Interference. URL: <http://surl.li/qdhw b>
8. Updated Assessment on COVID-19 Origins. URL: <https://www.dni.gov/files/ODNI/documents/assessments/Declassified-Assessment-on-COVID-19-Origins.pdf>
9. U.S. Intelligence Releases Evidence Of Russian Connection To MH17 Downing. URL: <https://www.rferl.org/a/ukraine-mh17-intelligence/25467138.html>
10. Countering Truth Decay. URL: <https://www.rand.org/research/projects/truth-decay.html>

УДК 351.746.2:005.8

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-81-89](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-81-89)

Петрів Юрій Петрович доктор філософії у галузі права, бригадний генерал, начальник, Південне регіональне управління Державної прикордонної служби, вул. Святослава Караванського, будинок 1, м. Одеса, 65000, тел.: (067) 313-56-68, <https://orcid.org/0000-0002-5830-4969>

Залож Віктор Вікторович кандидат військових наук, доцент, Заслужений працівник освіти України, доцент кафедри управління факультету професійної освіти та лідерства, Національна академія Державної прикордонної служби, вул. Шевченка, будинок 46, м. Хмельницький, 29000, тел.: (067) 400-88-66, <https://orcid.org/0000-0001-8974-8661>

МОДЕЛЬ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ СТРУКТУРИ УПРАВЛІННЯ ПРОЄКТНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ В ДЕРЖАВНІЙ ПРИКОРДОННІЙ СЛУЖБІ УКРАЇНИ

Анотація. Впровадження у Міністерстві оборони, Державній прикордонній службі України та інших складових сектору безпеки і оборони сучасних підходів до здійснення оборонного планування на основі спроможностей та методології програмно-проектного менеджменту, потребують формування єдиного підходу до управління проектами. Водночас слід зазначити, що питання управління проектною діяльністю в Державній прикордонній службі України майже не досліджені, а проектний менеджмент ще не набув широкого застосування в її структурах. Це підкреслює необхідність впровадження проектного менеджменту в діяльність прикордонного відомства, що, у свою чергу, вимагає подальших досліджень та наукового обґрунтування рекомендацій щодо управління проектною діяльністю, зокрема побудови раціональної моделі організаційної структури управління проектною діяльністю. Саме цієї проблематиці і присвячена дана стаття.

Для побудови моделі організаційної структури управління проектною діяльністю обрано метод організаційного моделювання та зроблено висновок, що організаційну структуру доцільно формувати за матричним принципом, що найбільшою мірою відповідає програмно-цільовому характеру проектної діяльності прикордонного відомства. Запропонована модель складається з постійних та тимчасових суб'єктів проектної діяльності, передбачає розподіл повноважень та відповідальності в вертикалі управління між учасниками процесу з метою забезпечення їх необхідними ресурсами для прийняття управлінських рішень, а також можливості ескалації проблемних питань, здійснення моніторингу і контролю за виконанням програм проєктів та досягненням цілей.

В цілому запропонована модель наочно показує, як відбувається процес управління проектною діяльністю, вона відповідає висунутим вимогам і дозволяє забезпечити чітке управління ресурсами, злагоджену комунікацію і контроль на кожному етапі проектної діяльності. Перспективами подальших досліджень вважаємо розробку науково-методичного апарату вибору оптимального варіанту проєкту в умовах невизначеності та ризику.

Ключові слова: Державна прикордонна служба України, проектне управління, організаційна структура управління, модель.

Petriv Yurii Petrovych Doctor of Philosophy in Law, brigadier general, Head of the Southern Regional Directorate of the State Border Guard Service, St. Svyatoslav Karavanskyi, 1, Odesa, 65000, tel.: (067) 313-56-68, <https://orcid.org/0000-0002-5830-4969>

Zalozh Viktor Viktorovich Candidate of Military Sciences, Associate Professor, Honored Worker of Education of Ukraine, Associate Professor of the Department of Management of the Faculty of Professional Education and Leadership, National Academy of the State Border Guard Service, St. Shevchenko, 46, Khmelnytskyi, 29000, tel.: (067) 400-88-66, <https://orcid.org/0000-0001-8974-8661>

MODEL OF ORGANIZATIONAL STRUCTURE FOR PROJECT MANAGEMENT IN THE STATE BORDER GUARD SERVICE OF UKRAINE

Abstract. The introduction of modern approaches to defense planning based on capabilities and program and project management methodology in the Ministry of Defense, the State Border Guard Service of Ukraine, and other components of the security and defense sector requires the formation of a unified approach to project management. At the same time, it should be noted that the issues of project management in the State Border Guard Service of Ukraine have hardly been studied, and project management has not yet been widely used in its structures. This emphasizes the need to introduce project management into the activities of the border agency, which, in turn, requires further research and scientific substantiation of recommendations for project management, in particular, the construction of a rational model of the organizational structure of project management. This article is devoted to this issue.

To build a model of the organizational structure of project activity management, the method of organizational modeling was chosen and it was concluded that the organizational structure should be formed according to the matrix principle, which best suits the programmatic and targeted nature of the project activities of the border agency. The proposed model consists of permanent and temporary subjects of project activities, provides for the distribution of powers and responsibilities in the vertical management between the participants in the process in order to provide them with the necessary resources for making management decisions, as well as the possibility of escalating problematic issues, monitoring and controlling the implementation of project programs and achieving goals.

In general, the proposed model clearly shows how the project management process takes place, it meets the requirements and allows for clear resource management, coordinated communication and control at each stage of the project activity. Prospects for further research include the development of a scientific and methodological apparatus for choosing the optimal project option under conditions of uncertainty and risk.

Keywords: State Border Guard Service of Ukraine, project management, organizational management structure, model.

Постановка проблеми. В умовах сьогодення прикордонники на різних ділянках, окрім здійснення охорони державного кордону (далі – ДК) України, разом із іншими складовими сил оборони виконують завдання щодо захисту країни та відновлення контролю над ДК на деокупованих територіях. У зв'язку з цим, керівництво Державної прикордонної служби України (далі – ДПСУ) активно працює над впровадженням сучасних європейських і світових стандартів забезпечення безпеки ДК.

Сучасна практика охорони та захисту ДК свідчить, що розвиток ДПСУ та її структур можливий лише на основі постійної адаптації до змін у зовнішньому середовищі, яке динамічно розвивається та значною мірою впливає на їхню діяльність. Це зумовлює необхідність впровадження та ефективного управління організаційними змінами, спрямованими на адаптацію до мінливих умов для досягнення високих результатів з ефективним використанням наявних ресурсів.

У проектно-орієнтованій системі сучасного управління організаційними змінами виникає потреба у трансформації системи управління проектами, що реалізує ДПСУ, шляхом активного впровадження міжнародних стандартів проектного менеджменту. Такий підхід орієнтується на дотримання чітких параметрів за часом, фінансами, а також використання матеріальних і людських ресурсів.

Інтеграція теоретичних підходів у практику реалізації проектів та програм ДПСУ стає особливо актуальною з огляду на необхідність виконання заходів, передбачених «Концепцією забезпечення національної системи стійкості». Це потребує покращення управління проектною діяльністю в умовах обмеженого часу, фінансової нестабільності та оптимізації використання наявних ресурсів.

Отже, важливою передумовою підвищення рівня безпеки ДК є формування у сучасних керівників органів ДПСУ знань та навичок, пов'язаних із використанням сучасного проектного

підходу для вирішення стратегічних завдань розвитку прикордонного відомства. Це сприятиме орієнтації процесів на досягнення запланованих результатів з мінімальними витратами часу та ресурсів, а також засвоєнню методології управління проектами як прогресивного інструменту управління.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Результати аналізу наукової літератури дозволяють стверджувати про суттєві тенденції до зростання кількості наукових публікацій у сфері управління проектами. Протягом останніх років кількість публікацій за терміном «project» значно зросла. У тому числі, це стосується і публікацій у базі Web of Science та Scopus.

Дослідженню та розвитку проектного управління присвятили свої праці українські дослідники, такі як: С. Д. Бушуєв, Д. А. Бушуєв, Л. П. Батенко, Р. З. Будинський, В. А. Верба, В. О. Куліченко, А. В. Лезіна, Д. О. Саричев та інші. Проведені ними дослідження еволюції методів і підходів до проектного управління допомогли сформуванню власний погляд на періодизацію розвитку практик проектного менеджменту та визначити сучасні тенденції, зумовлені глобалізацією і розвитком інформаційних технологій.

На основі аналізу зазначених публікацій було визначено поточний стан, пріоритети та перспективні напрями досліджень у сфері управління проектами. Такий аналіз дозволив оцінити рівень досліджень у світі та в Україні, а також виявити невирішені проблеми.

Водночас слід зазначити, що питання управління проектною діяльністю в ДПСУ майже не досліджені, а проектний менеджмент ще не набув широкого застосування в органах ДПСУ. Це підкреслює необхідність впровадження проектного менеджменту в діяльність прикордонного відомства, що, у свою чергу, вимагає подальших досліджень та наукового обґрунтування рекомендацій щодо управління проектною діяльністю, зокрема побудови раціональної організаційної структури управління (далі – ОСУ) проектною діяльністю. Таким чином, актуальність даної теми статті є очевидною.

Метою статті є розробка моделі ОСУ проектною діяльністю в ДПСУ, що базується на сучасних підходах до управління проектами, відповідає вимогам, що висуваються до ОСУ, та специфіці завдань прикордонного відомства.

Виклад основного матеріалу. Проектна діяльність – це складова загальної системи забезпечення безпеки ДК, що доповнює функціональну діяльність (виконання операційних задач) і застосовується для створення, розвитку нових та утилізації застарілих спроможностей ДПСУ. У сучасних умовах функціонування ДПСУ більшість стратегічних завдань виконується на основі проектного підходу. Спершу визначаються конкретні цілі, а далі здійснюються спроби їх досягнення з урахуванням часових, ресурсних та фінансових обмежень, використовуючи альтернативні рішення.

Впровадженням у Міністерстві оборони України, ДПСУ та інших складових сектору безпеки і оборони (далі – СБО) сучасних підходів до здійснення оборонного планування, які відповідають аналогічним процесам у провідних державах – членах НАТО, та ґрунтуються на методі оборонного планування на основі спроможностей та методології програмно-проектного менеджменту потребують визначення порядку та формування єдиного підходу до управління проектами для забезпечення їх своєчасного виконання з оптимальним використанням ресурсів та досягнення цілей, визначених стратегічними документами планування у сферах національної безпеки і оборони, та рішень керівництва [1], [2].

Для управління проектною діяльністю формується ОСУ – ієрархічна система, яка забезпечує планування, реалізацію і контроль виконання проектів. Її основна мета полягає в тому, щоб забезпечити чіткий розподіл ролей, відповідальності та повноважень серед учасників проектною діяльності, а також оптимізувати ресурси та процеси для досягнення проектних цілей. Правильно обрана модель ОСУ проектною діяльністю має відповідати стратегії, враховувати особливості середовища її реалізації та забезпечувати внутрішню збалансованість параметрів організаційної структури [3], [4]. На думку багатьох науковців, ефективність ОСУ, яка у результаті проявляється в успішному реалізації проектів, може бути досягнута за умови, що при її формуванні дотримуються основні вимоги [4] – [7]:

адаптивність (здатність ОСУ швидко пристосовуватися до змін у зовнішньому середовищі);
гнучкість та динамізм (здатність ефективно реагувати на вдосконалення технологій та впровадження інновацій);

адекватність (постійна відповідність ОСУ параметрам керованої системи);
спеціалізація (функціональна автономність структурних підрозділів, чітке визначення сфери відповідальності кожної управлінської ланки);

оптимальність (налагодження раціональних зв'язків між різними рівнями та ланками ОСУ);

оперативність (запобігання безповоротним змінам у керованій системі під час ухвалення рішень);

надійність (гарантована точність передачі інформації);

економічність (збалансованість витрат на утримання ОСУ з можливостями органів ДПСУ);

простота (зрозумілість для персоналу, легкість адаптації до цієї форми управління та участі в досягненні мети).

Отже, основними показниками оптимальної ОСУ проектною діяльністю є:

чітко визначені цілі, функції та завдання;

швидка передача інформації та ефективний зворотний зв'язок завдяки максимальному спрощенню структури, що досягається зменшенням рівнів управління, оптимізацією керованості та збалансуванням централізації й децентралізації;

єдність структурних ланок при чіткому розмежуванні функцій і відсутності їх дублювання;

раціональний розподіл управлінських рішень між різними рівнями управління;

оптимальний розподіл повноважень та відповідальності між рівнями та ланками ОСУ;

економічність;

гнучкість і динамічність, тобто здатність швидко адаптуватися до нових зовнішніх та внутрішніх умов;

стабільність, яка полягає у здатності зберігати баланс під впливом внутрішніх і зовнішніх чинників.

Обираючи методичний апарат автори виходили з того, що широкі можливості для побудови моделі ОСУ проектною діяльністю ДПСУ, створює організаційне моделювання. Це один з методів дослідження, в основі якого лежить кібернетична модель, що дозволяє для кожного рівня (ланки) управління розподілити повноваження і відповідальність які, у свою чергу, є базою для побудови й оцінки різних варіантів організаційної структури.

На наше переконання, переваги даного методу у наступному:

1) системність підходу – організаційне моделювання дозволяє створити цілісну модель, яка охоплює всі аспекти проектної діяльності, що забезпечує кращу інтеграцію процесів і ресурсів, на відміну від менш комплексних підходів;

2) гнучкість і адаптивність – метод дозволяє швидко коригувати структуру управління у відповідь на зміни у зовнішньому середовищі чи внутрішніх умовах, що є ключовою перевагою в динамічних умовах, де інші методи можуть бути занадто статичними;

3) персоналізація – організаційне моделювання дозволяє враховувати специфіку ДПСУ, її місію, цілі та завдання, тоді як інші методи можуть надавати більш універсальні, але менш ефективні рішення для конкретних потреб відомства;

4) оптимізація витрат ресурсів – даний підхід дозволяє моделювати різні варіанти ОСУ, не прибігаючи до експериментів, проведення яких пов'язано, як правило, з великими витратами ресурсів;

5) оптимізація процесів – цей метод дозволяє раціонально планувати процеси, що сприяє зменшенню дублювання функцій, покращенню комунікації та підвищенню ефективності, тоді як інші методи можуть не забезпечувати такої глибокої оптимізації;

6) інноваційність – цей метод легко інтегрує нові технології та управлінські практики, що робить його більш сучасним і адаптованим до швидкого розвитку технологій, порівняно з іншими методами, які можуть бути більш традиційними і менш динамічними;

7) полегшене прийняття рішень – завдяки чіткій структурі і налагодженим горизонтальним та вертикальним зв'язкам метод забезпечує швидке прийняття управлінських рішень, що важливо для проектної діяльності ДПСУ, особливо в умовах невизначеності, тоді як інші методи можуть бути складнішими і повільнішими у реалізації.

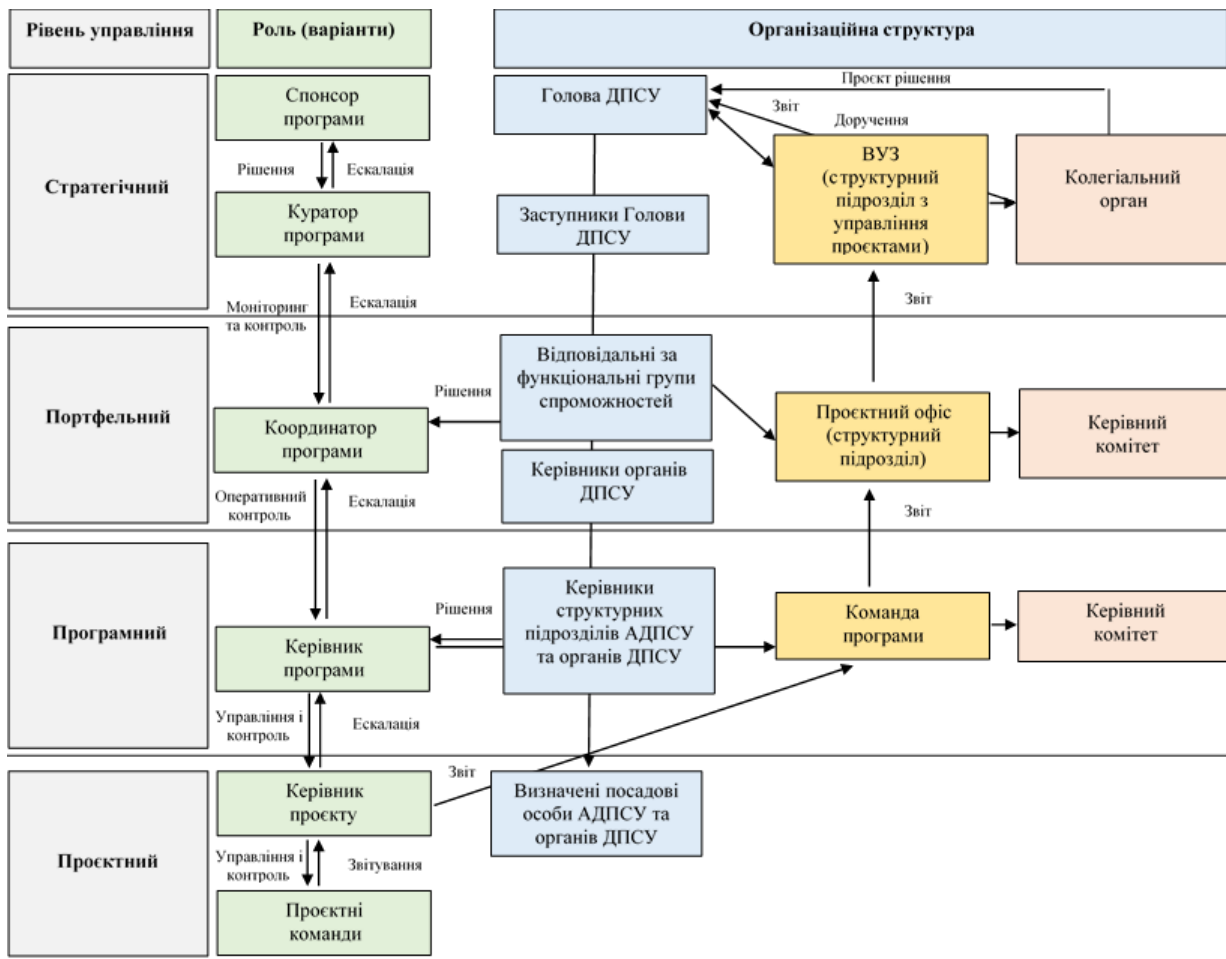
На підставі зазначеного в роботі зроблено висновок, що саме метод організаційного моделювання є найбільш універсальним і сучасним для побудови моделі ОСУ проектною діяльністю ДПСУ. Основні етапи реалізації методу організаційного моделювання для побудови моделі ОСУ проектною діяльністю наведено на рис. 1.

За результатами проведеного дослідження також зроблено висновок, що в системі ДПСУ організаційну структуру управління проектною діяльністю доцільно формувати за матричним принципом. Саме матрична структура найбільшою мірою відповідає програмно-цільовому характеру проектної діяльності прикордонного відомства і надає можливість гнучко маневрувати людськими та іншими ресурсами за рахунок перерозподілу їх між проектами.

Рис. 1 Загальна блок-схема побудови ОСУ проектною діяльністю методом організаційного моделювання

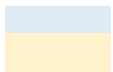
З використанням методу організаційного моделювання в роботі побудовано модель ОСУ програмами проєктів в ДПСУ, що наведена на рис. 2.

Примітка:

- управлінська та виконавча вертикаль програми проєктів діяльності

- посадові особи ДПСУ

- структурні підрозділи, ДПСУ, що забезпечують роботу колегіальних органів, які задіяні у проєктній діяльності, здійснюють моніторинг та контроль виконання програм, можуть бути задіяні для ескалації проблемних питань

- колегіальні органи проєктної діяльності

- взаємодія в рамках управління проєктом

Рис. 2 Модель організаційної структури управління програмами проєктів в ДПСУ (авторський варіант)

Запропонована модель ОСУ програмами проєктів в ДПСУ (рис. 2) забезпечить оперативність процесу прийняття рішень та ефективність управління ресурсами з метою досягнення цілей та складається з постійних та тимчасових суб'єктів проєктної діяльності, а саме [1]:

колегіального органу Адміністрації ДПСУ, який приймає рішення в сфері проєктної діяльності на стратегічному рівні;

структурного підрозділу, який координує проєктну діяльність та забезпечує роботу колегіального органу, який приймає рішення в сфері проєктної діяльності;

керівних комітетів, які приймають рішення на програмному рівні (рівень керівника програми);

структурних підрозділів, які координують проектну діяльність на рівні керівників функціональних груп, керівників програм та забезпечують роботу керівних комітетів;

проектних команд, які створено на тимчасовій основі з визначених посадових осіб ДПСУ та консультантів.

Ключовим елементом організаційної структури є система зв'язків між суб'єктами управління проектами, що відображає підпорядкування та взаємозалежності між ними (рис. 2).

Колегіальний орган, який приймає рішення в сфері проектної діяльності ДПСУ:

розглядає питання, які виходять за межі повноважень і компетенцій керівників програм; надає пропозиції Голові ДПСУ для прийняття рішень щодо: затвердження комплексу програм (проектів); запуску, закриття програм проектів та окремих проектів, які не увійшли до комплексу програм (проектів); запитів на зміни в програмах проектів та окремих проектів; вирішення ресурсних конфліктів між програмами проектів (проектами); визначення пріоритетності програм проектів; закриття програм проектів розвитку спроможностей в разі їх завершення або дострокового припинення.

Структурний підрозділ, який координує проектну діяльність:

здійснює моніторинг та контроль виконання програм проектів (проектів);

готує звіт про стан реалізації програм проектів визначеним керівникам;

надає методологічну підтримку керівникам програм проектів (проектів);

організовує роботу колегіальних органів, які приймають рішення в сфері проектної діяльності.

здійснює загальне керівництво та координує розроблення і виконання документів з управління програмами проектів (проектами);

залучає, у разі необхідності, та організовує роботу з консультантами та радниками (у тому числі іноземними) з питань проектної діяльності;

визначає вимоги до фахової підготовки учасників проектної діяльності різних рівнів управління та виконання, ініціює впровадження навчальних та курсових програм з їх підготовки в вищих військових навчальних закладах.

Керівний комітет:

готує проекти рішень щодо питань, які потребують спільного вирішення колегіальним органом, який приймає рішення в сфері проектної діяльності;

надає пропозиції щодо обсягів ресурсного забезпечення програми проектів та окремих проектів відповідно до встановлених пріоритетів;

погоджує запропоновані керівником програми проектів, керівниками проектів рішення та пропозиції;

забезпечує участь у прийнятті рішень та розробці узгоджених пропозицій структурних підрозділів ДПСУ з визначених питань;

залучає визначених консультантів та радників до розробки пропозицій щодо вирішення окремих питань проектів та програми проектів в цілому.

Організаційна структура управління проектною діяльністю передбачає розподіл повноважень та відповідальності у вертикалі управління між учасниками процесу з метою забезпечення їх необхідними ресурсами для прийняття управлінських рішень, а також можливості ескалації проблемних питань, здійснення моніторингу і контролю за виконанням програм проектів та досягненням цілей.

Організаційна (рольова) структура управління проектною діяльністю може відрізнятися в залежності від специфіки проектів, але в кожній програмі визначають такі ролі [1], [2]:

ініціатор програм проектів – особа (група осіб, або структурний підрозділ), що на етапі запуску програми проектів виступає з ініціативою (пропозицією) запуску програми проектів, в подальшому може виступати в програмі проектів у якості замовника, куратора, керівника чи іншої заінтересованої сторони;

замовник програми проєктів – особа, яка визначає основні вимоги до її результатів, заінтересована в отриманні результатів проєктів та вигід від реалізації програми та, зазвичай, є їх майбутнім власником (користувачем);

спонсор програми проєктів – посадова особа, яка заінтересована в отриманні вигід від реалізації програми та має достатні права і повноваження для забезпечення її необхідними ресурсами (людськими, матеріальними, фінансовими, тощо);

керівник програми – особа, яка затверджена Спонсором програми, здійснює управління програмою та безпосередньо відповідає за досягнення цілей програми і вигід від її реалізації;

керівник проєкту – особа, яка затверджена Керівником програми проєктів або керівником структурного підрозділу ДПСУ, інших органів управління для керівництва проєктною командою, здійснює управління окремим проєктом, що входить до складу програми та відповідає за досягнення цілей та отримання результатів цього проєкту.

За необхідності та з метою делегування повноважень спонсора програми може призначатись:

куратор програми – визначена спонсором програми проєктів особа, яка є відповідальною за реалізацію програми проєктів на стратегічному рівні, заінтересована у досягненні мети програми, здійснює адміністративну, організаційну та іншу підтримку програми та забезпечує її успішну реалізацію;

координатор програми – особа, призначена куратором програми проєктів для надання підтримки керівнику програми з питань інформаційної, комунікаційної, моніторингової та контрольної діяльності. Він має достатні повноваження (посадові або делеговані) для виконання своїх функцій;

Проєктну команду формують для безпосереднього виконання заходів проєкту. До складу проєктної команди входять:

виконавці проєкту, які виконують завдання у відповідності до базового плану проєкту;

консультанти проєкту, які виконують такі функції: надають пропозиції до проєкту базового плану проєкту; здійснюють оцінки якості виконання заходів базового плану проєкту; надають інші експертні консультації проєктній команді за потреби.

Висновки. Отже, запропонована модель ОСУ наочно показує, як відбувається процес управління проєктною діяльністю, вона відповідає висунутим вимогам і дозволяє забезпечити чітке управління ресурсами, злагоджену комунікацію і контроль на кожному етапі проєктної діяльності. Перспективами подальших досліджень вважаємо розробку науково-методичного апарату забезпечення управління проєктною діяльністю в ДПСУ, зокрема: методики вибору оптимального варіанту проєкту в умовах невизначеності та ризику.

Література:

1. Військовий стандарт 01.040.010 (Видання 1). Оборонне планування. Програмно-проєктний менеджмент. Управління програмою/підпрограмою проєктів. Прийнято та надано чинності: наказ начальника Управління стандартизації, кодифікації та каталогізації від 14.09.2021 № 54. Київ. 2021. 57 с.
2. Військовий стандарт 01.040.011 (Видання 1). Оборонне планування. Програмно-проєктний менеджмент. Управління проєктами. Прийнято та надано чинності: наказ начальника Управління стандартизації, кодифікації та каталогізації від 17.09.2021 № 56. Київ. 2021. 64 с.
3. Залож В. В., Мальцев А. Ю., Глуздань О. П. Оцінка ефективності організаційної структури управління Державної прикордонної служби України. *Збірник наукових праць Національної академії Державної прикордонної служби України. Серія : військові та технічні науки*. Хмельницький, 2022. № 1-2 (87). С. 33-53. <https://doi.org/10.32453/3.v87i1-2.1081>
4. Залож В. В., Мейко О. В., Серватюк В. М. Аналіз організаційної структури управління Державної прикордонної служби України. Проблемні питання та протиріччя в структурі управління. *Збірник наукових праць Національної академії Державної прикордонної служби України. Серія : військові та технічні науки*. Хмельницький, 2016. № 2 (68). С. 29-42.
5. Городнов В. П., Фик О. В. Математичне моделювання, оцінка ефективності і синтез організаційних структур підприємств : монографія. Нар. укр. акад. Харків : НУА, 2005. 92 с.
6. Мальцев А. Ю. Аналіз функціонування системи управління Державної прикордонної служби України. *Збірник наукових праць Національної академії Державної прикордонної служби України. Серія : військові та технічні науки*. Хмельницький, 2015. № 4 (66). С. 174-185.
7. Немцов В. Д., Довгань Л.Є., Сініок Г. Ф. Менеджмент організацій : Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. Київ : ЕксОб, 2002. 388 с..

References:

1. Viys'kovyy standart 01.040.010 (Vydannya 1). Oboronne planuvannya. Prohramno-proyektyny menedzhment. Upravlinnya prohramoyu/pidprohramoyu proyektiv. [Military Standard 01.040.010 (Edition 1). Defense planning. Program and project management. Project program/subprogram management]. Pryynyato ta nadano chynnosti: nakaz nachal'nyka Upravlinnya standartyzatsiyi, kodyfikatsiyi ta katalohizatsiyi vid 14.09.2021 № 54. Kyiv. 2021. 57 p. [in Ukrainian].
2. Viys'kovyy standart 01.040.011 (Vydannya 1). Oboronne planuvannya. Prohramno-proyektyny menedzhment. Upravlinnya proyektamy. [Military Standard 01.040.011 (Edition 1). Defense planning. Program and project management. Project management]. Pryynyato ta nadano chynnosti: nakaz nachal'nyka Upravlinnya standartyzatsiyi, kodyfikatsiyi ta katalohizatsiyi vid 17.09.2021 № 56. Kyiv. 2021. 64 p. [in Ukrainian].
3. Zalozh V. V., Mal'tsev A. YU., Hluzdan' O. P. (2022). Otsinka efektyvnosti orhanizatsiynoyi struktury upravlinnya Derzhavnoyi prykordonnoyi sluzhby Ukrainy. [Evaluation of the effectiveness of the organizational structure of the management of the State Border Service of Ukraine]. *Zbirnyk naukovykh prats' Natsional'noyi akademiyi Derzhavnoyi prykordonnoyi sluzhby Ukrainy. Seriya : viys'kovi ta tekhnichni nauky*. Khmel'nyts'kyi, no. 1-2 (87), pp. 33-53. <https://doi.org/10.32453/3.v87i1-2.1081> [in Ukrainian].
4. Zalozh V. V., Meiko O. V., Servatiuk V. M. (2016). Analiz orhanizatsiynoyi struktury upravlinnia Derzhavnoi prykordonnoi sluzhby Ukrainy. Problemni pytannia ta protyrichchia v strukturi upravlinnia [Analysis of the organizational structure of the State Border Guard Service of Ukraine. Problematic issues and contradictions in the management structure]. *Zbirnyk naukovykh prats*. Ch. II (seriya: viiskovo-tekhichni nauky). Khmelnytskyi, no. 2 (68), pp. 29–42. [in Ukrainian].
5. Horodnov V. P., Fyk O. V. (2005)/ Matematychnye modelyuvannya, otsinka efektyvnosti y syntezy orhanizatsiynykh struktur pidpryemstv [Mathematical modeling, evaluation of efficiency and synthesis of organizational structures of enterprises] : monohrafiya. Nar. ukr. akad. Kharkiv : NUA. 92 p. [in Ukrainian].
6. Mal'tsev A. YU. (2015). Analiz funktsionuvannya systemy upravlinnya Derzhavnoyi prykordonnoyi sluzhby Ukrainy. [Analysis of the functioning of the management system of the State Border Service of Ukraine]. *Zbirnyk naukovykh prats' Natsional'noyi akademiyi Derzhavnoyi prykordonnoyi sluzhby Ukrainy. Seriya : viys'kovi ta tekhnichni nauky*. Khmel'nyts'kyi, no. 4 (66), pp. 174–185. [in Ukrainian].
7. Nemtsov V. D., Dovhan L. Ie., Siniok H. F. (2002). Menedzhment orhanizatsii [Management of Organizations] : Navch. posib. dlia stud. vyshch. navch. zakl. Kyiv : EksOb, 388 p. [in Ukrainian].

УДК 005.36

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-90-100](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-90-100)

Романов Дмитро Олександрович начальник, Військовий інститут телекомунікацій та інформатизації імені Героїв Крут, <https://orcid.org/0009-0008-5522-7591>

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІ ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК СКЛАДОВА ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ ДЕРЖАВИ

Анотація. Цифрова трансформація державного управління стала необхідною умовою ефективного функціонування сучасної держави і Україна активно долучається до цього процесу. Впровадження інтелектуальних інформаційних технологій (ІІТ) стає критично важливим для підвищення ефективності державних послуг, прозорості управлінських процесів та забезпечення довіри громадян до державних інституцій. У статті розглядаються основні напрями застосування ІІТ у державному секторі, зокрема аналіз великих даних, штучний інтелект, машинне навчання, Інтернет речей (IoT) та системи кібербезпеки.

У статті аналізується, яким чином обробка великих даних сприяє прийняттю обґрунтованих управлінських рішень, забезпечуючи державні органи інструментами для виявлення тенденцій, прогнозування ризиків та оптимізації ресурсів. Штучний інтелект і машинне навчання, у свою чергу, дозволяють автоматизувати рутинні процеси та виявляти корупційні ризики, забезпечуючи вищий рівень прозорості та продуктивності державних установ. Одним з важливих елементів цифрової трансформації є створення цифрових платформ для взаємодії громадян із державою, як-от «Дія» в Україні, що дозволяє громадянам отримувати державні послуги онлайн, спрощуючи адміністративні процедури та скорочуючи час на обробку запитів. Інтернет речей, як складова інтелектуальної інфраструктури, забезпечує оперативний збір даних у режимі реального часу, що сприяє ефективному управлінню транспортом, енергетикою та безпекою в містах. Однак, із поширенням цифрових технологій зростає потреба у захисті державної інфраструктури, що підвищує актуальність питань кібербезпеки. У статті аналізується значення використання інтелектуальних систем для моніторингу загроз, виявлення аномалій та захисту даних громадян.

Обґрунтовано необхідність впровадження інтелектуальних технологій для підвищення ефективності державних послуг, зменшення бюрократичних бар'єрів та формування надійної системи кіберзахисту, що є важливими компонентами сучасного електронного урядування.

Підсумовується, що застосування інтелектуальних інформаційних технологій у державному управлінні України не тільки сприяє поліпшенню якості послуг, але й стає основою для розвитку цифрової економіки, забезпечуючи сталий розвиток та конкурентоспроможність країни на світовій арені.

Ключові слова: інтелектуальні інноваційні технології, цифрова трансформація, державне управління, штучний інтелект, великі дані, автоматизація, Інтернет речей, смарт-міста, інформаційна безпека, етика технологій.

Romanov Dmytro Oleksandrovich Commandant, Kruty Heroes Military institute of Telecommunications and Information Technology, <https://orcid.org/0009-0008-5522-7591>

INTELLECTUAL INFORMATION TECHNOLOGIES AS A COMPONENT OF THE DIGITAL TRANSFORMATION OF THE STATE

Abstract. The digital transformation of state administration has become a necessary condition for the effective functioning of the modern state, and Ukraine is actively involved in this process. The implementation of intelligent information technologies (IIT) is becoming critical for increasing the

efficiency of public services, transparency of management processes, and ensuring citizens' trust in public institutions. The article examines the main areas of application of IIT in the public sector, including big data analysis, artificial intelligence, machine learning, the Internet of Things (IoT), and cyber security systems.

The article analyzes how big data processing facilitates informed management decisions, providing government agencies with tools to identify trends, predict risks, and optimize resources. Artificial intelligence and machine learning, in turn, make it possible to automate routine processes and identify corruption risks, ensuring a higher level of transparency and productivity of public institutions. One of the important elements of digital transformation is the creation of digital platforms for interaction between citizens and the state, such as "Diya" in Ukraine, which allows citizens to receive government services online, simplifying administrative procedures and reducing the time for processing requests. The Internet of Things, as a component of intelligent infrastructure, provides operational data collection in real time, which contributes to the effective management of transport, energy and security in cities. However, with the spread of digital technologies, the need to protect state infrastructure increases, which increases the relevance of cyber security issues. The article analyzes the importance of using intelligent systems to monitor threats, detect anomalies, and protect citizens' data.

The need for the introduction of intelligent technologies to increase the efficiency of public services, reduce bureaucratic barriers and form a reliable cyber protection system, which are important components of modern electronic government, is substantiated.

It is concluded that the application of intelligent information technologies in the state administration of Ukraine not only contributes to the improvement of the quality of services, but also becomes the basis for the development of the digital economy, ensuring the sustainable development and competitiveness of the country on the world stage.

Keywords: intelligent innovative technologies, digital transformation, public administration, artificial intelligence, big data, automation, Internet of things, smart cities, information security, technology ethics.

Постановка проблеми. Цифровізація в сучасному світі є глобальним процесом, який викликаний стрімким розвитком інформаційних технологій, мікроелектроніки і комунікацій. При цьому основним напрямом трансформації суспільства виступає цифровізація, яка ґрунтується на тотальному впровадженні інформаційних технологій та орієнтована на глибоке перетворення продуктів, бізнес- і операційної моделі процесів взаємодії між користувачами і постачальниками послуг. Основні переваги цифровізації пов'язані з динамічними підходами використання даних і створенням цифрових платформ, що збільшує достовірність інформації та оперативність в доступі до інформації та її обробці. Цифрова трансформація стала однією з пріоритетних тенденцій розвитку державного управління у сучасному світі. Вона сприяє не лише підвищенню ефективності, прозорості та підзвітності урядових процесів, але й дає можливість адаптувати державні інституції до нових потреб суспільства. Однак, для того щоб реалізувати всі переваги цифровізації, необхідно інтегрувати інноваційні технології, що виходять за межі звичайної автоматизації, такі як штучний інтелект (ШІ), аналіз великих даних, Інтернет речей (IoT) та інші інтелектуальні технології.

У державно-правовому сенсі цифрову трансформацію можна розглядати як політику і процес впливу держави на суспільство загалом, його інституції, апарат самої держави, економіку і бізнес із метою впровадження цифрових інформаційно-комунікаційних технологій в їх життєдіяльність.

Основна проблема полягає у необхідності перебудови традиційних підходів до державного управління та забезпечення ефективного впровадження інтелектуальних інноваційних технологій. В умовах складної державної інфраструктури, де процеси часто ускладнені бюрократичними бар'єрами та застарілими системами, виникає ряд питань: як інтегрувати інтелектуальні технології у державний сектор, забезпечивши при цьому захист

даних, прозорість прийняття рішень, етичне використання ШІ, а також безпеку інформації. Існують також інші виклики, пов'язані з адаптацією інноваційних технологій до конкретних умов державного управління, обмеженістю ресурсів, кадровим дефіцитом та браком технологічних компетенцій серед державних службовців.

Інтелектуальні інноваційні технології в державному управлінні відкривають нові можливості, включаючи зменшення навантаження на держслужбовців, автоматизацію рутинних завдань, підвищення точності прогнозування та адаптивність політик до змінних умов. Проте проблема залишається у визначенні найбільш оптимальних шляхів їх впровадження для досягнення максимального ефекту. Наприклад, залучення великих даних може значно покращити якість соціальних послуг, але їх збір та обробка потребують захисту приватності громадян. Так само впровадження ШІ для підтримки прийняття рішень вимагає врахування етичних аспектів, оскільки виникає ризик суб'єктивних упереджень або дискримінації.

Таким чином, дослідження ролі інтелектуальних інноваційних технологій у процесі цифрової трансформації держави є актуальним завданням. Воно передбачає пошук відповідей на питання: як держава може ефективно впровадити ці технології, які стратегії потрібно розробити для подолання існуючих викликів, та як забезпечити баланс між технологічним прогресом, етикою, прозорістю та безпекою. Постановка даної проблеми обґрунтовує необхідність проведення наукових досліджень та розробки стратегічних підходів до інтеграції інтелектуальних інноваційних технологій у державне управління для досягнення сталого розвитку держави та підвищення якості життя громадян.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У рамках дослідження інтелектуальних інноваційних технологій у державному управлінні варто звернути увагу на праці як українських, так і міжнародних вчених, які активно працюють у цій сфері. Кожне з цих досліджень демонструє внесок інтелектуальних технологій у модернізацію державного управління, при цьому акцентуючи на безпеці даних та етичних викликах. Нижче наведено перелік деяких сучасних дослідників, які займалися або займаються вивченням цього питання: Чарльз Лі та Марк Вонг (2021) – зосередилися на використанні штучного інтелекту для покращення державних послуг, підвищення ефективності управління та обробки великих даних, а також вивчили етичні питання, пов'язані з використанням ШІ, Р. Міллер і Т. Сміт (2020) – досліджували великі дані, показавши, як вони допомагають аналізувати соціально-економічні тенденції, моніторити ефективність політик та приймати обґрунтовані рішення, Сун Ванг (2020) – вивчав вплив IoT на управління міською інфраструктурою («смарт-міста»), що забезпечує кращу взаємодію між державними службами та знижує витрати, Ірина Синявська - розглянула розширення посади головного цифрового офіцера (CDTO) в державних установах України, що сприяє впровадженню цифрових реформ на національному рівні. Леонід Коваленко аналізував перспективи розширення цифрових послуг в Україні, зазначаючи, що активне створення інфраструктури для інтеграції ІТ в урядові процеси сприятиме сталому розвитку цифрової економіки. Анна Кларк та Ісмаїл Ахмед (2020) – зосередилися на проблемах кібербезпеки, досліджуючи вразливості цифрових систем та пропонуючи моделі захисту для запобігання витоку даних і забезпечення безпеки інформації у державних ІТ-системах.

Ці дослідники значно сприяли розумінню викликів і перспектив, пов'язаних із впровадженням інноваційних технологій у державному секторі, що підвищує якість управління та довіру суспільства до цифрових державних послуг.

Метою статті є дослідити вплив інтелектуальних інноваційних технологій (ІІТ) на процеси цифрової трансформації державного управління та розкрити можливості їхнього використання для підвищення ефективності, прозорості та доступності державних послуг. У межах цієї мети передбачається також аналіз актуальних викликів, пов'язаних із впровадженням ІІТ у державний сектор, таких як забезпечення кібербезпеки, етичність використання штучного інтелекту, питання конфіденційності та управління великими даними.

Виклад основного матеріалу. Попит суспільства на швидкісний обмін інформацією та стрімкий розвиток інтернет-технологій першої половини ХХІ ст. визначили перехід світової

економіки до фази постіндустріального розвитку, а постіндустріалізація, в свою чергу, тісно переплетена з явищем глобалізації [1].

Глобалізація - це історичний процес перетворення світу в єдину уніфіковану систему, з спільними характеристиками задля її вседоступності та швидкісного функціонування. Історично така система породжує дію чинників глобалізації, до яких входить:

- діджиталізація - це глобальна тенденція, що зачіпає всі області сучасної економіки і полягає в переформатуванні процесів створення, обміну та збереження інформації з аналогового на цифровий;

- автоматизація - один з напрямків науково-технічного прогресу, що використовує саморегулюючі технічні засоби та математичні методи з метою звільнення людини від участі в процесі отримання, перетворення та використання енергії, матеріалів, виробів або інформації;

- цифровізація - це використання цифрових технологій для зміни бізнес-моделі та надання нових можливостей підвищення доходів, це процес переходу до цифрового бізнесу, одне з найвідоміших понять, що використовується нині в секторі автомобільного транспорту в усьому світі.

Умови воєнного стану, пошук напрямів підвищення конкурентоспроможності змушують вітчизняні підприємства вирішувати низку питань, які пов'язані з виробничою діяльністю, ціноутворенням, організацією просування і збуту своїх товарів та послуг. Це вимагає від підприємств належного інформаційного забезпечення щодо ситуації на ринку, на якому вони функціонують [11].

Цифрова трансформація в Україні є процесом комплексного впровадження сучасних інформаційних технологій у всі сфери державного управління. Державна стратегія з цифрової трансформації спрямована на підвищення ефективності управлінських процесів, створення прозорої системи взаємодії між громадянами та урядом і покращення якості наданих державних послуг. Одним з основних інструментів цифрової трансформації є інтелектуальні інформаційні технології, які включають алгоритми штучного інтелекту, системи обробки природної мови, розпізнавання зображень і аудіо, а також методи аналізу даних.

Використання інтелектуальних інформаційних технологій в державному управлінні відкриває нові перспективи для підвищення якості послуг, що надаються державними установами, спрощення взаємодії між урядом і громадянами, а також забезпечення безпеки та захисту персональних даних. В Україні, як і в багатьох інших країнах, особливе значення надається впровадженню цифрових інструментів для оптимізації адміністративних процедур та зниження рівня корупції, що є одним із завдань сучасного розвитку державних інституцій. Основними напрямками застосування інтелектуальних інформаційних технологій у державному секторі виділяють такі:

1. Аналіз великих даних (Big Data). Обробка великих даних (Big Data) дозволяє державним установам здійснювати аналітичні дослідження, прогнозувати ризики, оптимізувати державні витрати та приймати обґрунтовані управлінські рішення. Великі дані використовуються для вирішення завдань у різних сферах державного управління - від охорони здоров'я до безпеки. Наприклад, МОЗ України застосовує аналіз великих даних для моніторингу та прогнозування епідемічних ситуацій, що дозволяє ефективніше реагувати на спалахи інфекційних захворювань. Збір та обробка великих обсягів даних дозволяє виявити патерни, які неможливо побачити без спеціальних алгоритмів і технологій, та визначати дії на основі виявлених тенденцій і ризиків. У сфері соціальної політики великі дані допомагають прогнозувати соціально-економічні тенденції та ефективніше розподіляти бюджетні ресурси. Інтелектуальний аналіз великих даних також сприяє оптимізації роботи соціальних служб, зменшуючи обсяги ручної обробки даних і знижуючи ризик помилок [3].

2. Штучний інтелект (ШІ) та машинне навчання (МН) є важливими складовими цифрової трансформації держави, оскільки дозволяють автоматизувати рутинні завдання, покращувати якість послуг та забезпечувати оперативне оброблення інформації. Наприклад, алгоритми ШІ можуть використовуватись для автоматичної обробки звернень громадян, що

дозволяє зменшити навантаження на працівників держустанов і скоротити час реагування на запити громадян. У сфері правосуддя в Україні ШІ може використовуватись для автоматизації процесів у судочинстві, включаючи автоматичний аналіз правових документів і пошук релевантних судових прецедентів.

Завдяки методам машинного навчання державні органи можуть виявляти корупційні ризики та порушення в державних закупівлях. Алгоритми, навчені на великих масивах даних, можуть виявляти аномалії в контрактах або платежах, що свідчать про можливі випадки шахрайства. Наприклад, Державна аудиторська служба України активно впроваджує інструменти штучного інтелекту для аналізу фінансових транзакцій і виявлення підозрілих операцій, що дозволяє ефективніше боротися з корупцією [2].

3. Цифрові платформи та мобільні додатки. Цифровізація державних послуг через створення онлайн-платформ і мобільних додатків є важливим кроком для підвищення доступності та зручності послуг для громадян. Наприклад, платформа «Дія» дозволяє громадянам України отримувати електронні послуги, замовляти документи, здійснювати онлайн-платежі, що значно знижує витрати часу та зусиль на комунікацію з державними установами. Одним із головних напрямів цифрової трансформації є створення цифрових платформ, які забезпечують зручний доступ громадян до державних послуг. В Україні впроваджено електронну платформу «Дія», яка є яскравим прикладом цифрового урядування. Платформа дозволяє громадянам отримувати доступ до широкого спектра державних послуг, таких як отримання документів, реєстрація бізнесу, подання податкових декларацій тощо, що значно спрощує взаємодію з державними установами. Наприклад, під час пандемії COVID-19 платформа надала можливість відслідковувати статус вакцинації та отримувати цифрові сертифікати. Це зменшило потребу громадян у відвідуванні медичних установ та полегшило контроль над вакцинацією на державному рівні. Іншим прикладом є «Малютко», система для реєстрації новонароджених, що об'єднує до 10 послуг у рамках одного звернення, що дозволяє значно зменшити бюрократичні процедури для батьків [3].

4. Інтернет речей (IoT) є ще одним важливим компонентом цифрової трансформації. Завдяки підключеним пристроям державні органи можуть збирати дані в реальному часі та приймати рішення на основі об'єктивної інформації. Наприклад, у сфері транспортної інфраструктури інтелектуальні системи дозволяють моніторити рух транспорту та регулювати світлофори для оптимізації дорожнього руху. У містах із розвинутою інфраструктурою IoT застосовуються для керування вуличним освітленням, контролю якості повітря та управління енергоспоживанням у громадських будівлях. IoT також активно використовується у сфері безпеки. У багатьох містах України впроваджено систему «Безпечне місто», яка дозволяє контролювати ситуацію на дорогах, моніторити громадські місця та оперативно реагувати на надзвичайні ситуації. Інтеграція IoT із системами штучного інтелекту сприяє побудові безпечної міської інфраструктури та підвищенню рівня комфорту для громадян.

5. Кібербезпека та захист даних. З поширенням цифрових технологій у державному управлінні зростає значення кібербезпеки, особливо з огляду на масштабні кібератаки останніх років, які мали значний вплив на державні установи по всьому світу, включно з Україною. Кібербезпека є одним із пріоритетних напрямів, оскільки інтелектуальні системи забезпечують не лише захист персональних даних громадян, але й захист критично важливої інфраструктури держави від кібератак.

Уряди використовують інструменти штучного інтелекту для виявлення кіберзагроз, моніторингу мережевого трафіку, аналізу підозрілої активності та оперативного реагування на інциденти. В Україні активізовано впровадження національної стратегії кібербезпеки, спрямованої на розвиток інтелектуальних систем захисту для зменшення ризиків у цифровому середовищі. Системи безпеки, засновані на методах машинного навчання, дозволяють прогнозувати загрози, аналізувати поведінкові аномалії в мережі та попереджати можливі атаки до їхнього виникнення. Це сприяє забезпеченню стійкості державних органів до кібератак, підвищенню рівня довіри громадян до електронних послуг і захисту національної безпеки.

Впровадження інтелектуальних інформаційних технологій у державному секторі України є стратегічним кроком у напрямку створення ефективного, прозорого та сучасного уряду. Це дозволяє не тільки підвищити якість наданих державних послуг, а й забезпечує основу для подальшого розвитку цифрової економіки та сталого зростання [4].

В Україні впровадження концепції Цифрової держави є одним із пріоритетів. До основних ініціатив і досягнень у цій галузі можна віднести:

- електронний уряд: в Україні активно розвивається електронний уряд (e-Government). Державні послуги стають доступними онлайн, їх надання здійснюється через цифрові платформи, такі як портал Дія (diia.gov.ua). Громадяни можуть отримувати електронні паспорти, довідки, реєструвати бізнес, подавати податкову звітність та багато іншого через Інтернет.
- е-декларування: запроваджено обов'язкове електронне декларування доходів та майна державними службовцями, що сприяє боротьбі з корупцією та підвищенню прозорості;
- електронні дані: впроваджено систему електронної податкової звітності та онлайн-сплати податків, що спрощує процедуру сплати податків для бізнесу та громадян;
- відкритий бюджет: запущено проєкт «Відкритий бюджет», який дозволяє громадянам відстежувати та контролювати видатки державного бюджету та брати участь у процесі прийняття рішень;
- доступ до Інтернету: в Україні проводяться роботи щодо розширення доступу до широкосмугового інтернету, включаючи розвиток інфраструктури та програми субсидування для малозабезпечених громадян;
- кібербезпека: посилення зусиль щодо забезпечення кібербезпеки, включаючи розробку стратегії з кібербезпеки та проведення навчальних програм.

Це лише деякі з ініціатив, пов'язаних із впровадженням концепції Цифрової держави в Україні. Країна продовжує розвивати цифрову інфраструктуру, покращувати якість державних послуг та стимулювати цифрову економіку загалом [9].

Інтелектуальні інформаційні технології (ІТ) мають широкий спектр застосування в цифровій трансформації держави. Використання технологій штучного інтелекту, обробки великих даних, Інтернету речей (IoT) і блокчейну є основними напрямками модернізації державного управління, що дозволяє значно підвищити ефективність, прозорість і швидкість взаємодії з громадянами. Україна, прагнучи досягти високих стандартів електронного урядування, активно впроваджує новітні технології, які стають важливою складовою реформи державних послуг. Щоб протистояти кризі, Національна рада з відновлення України працює над розробкою плану дій щодо цифровізації з акцентом на інфраструктуру, державні послуги та цифрову економіку. Серед невідкладних заходів, поки триває війна, Україні потрібно зосередитися на тому, щоб забезпечити підключення підприємств і громадян до Інтернету, а також на модернізації комунікацій та інфраструктури державних послуг. Рекомендації ОЕСР щодо широкосмугового зв'язку, є орієнтиром для розробників програм і регуляторних органів щодо розкриття повного потенціалу зв'язку для людей, компаній і уряду. В дуже короткостроковій перспективі Україні можуть допомогти наступні ключові рекомендації:

- у міру відбудови доріг Україні слід розглянути можливість прокладання оптоволоконних кабелів і підключення більшої кількості людей, навіть якщо оператори не зможуть надавати послуги протягом кількох років, у тому числі в сільській місцевості. З цією метою регулятор (НКРЕ) також міг би стимулювати провайдерів широкосмугового зв'язку прокладати більше оптоволоконних кабелів глибше в мережах і поступово відмовлятися від технологій xDSL (цифрова абонентська лінія), якщо це необхідно.
- оскільки адміністративне навантаження все ще існує в умовах поточного надзвичайного стану, Україна повинна зменшити його, щоб допомогти операторам швидше розвивати мережі.

Щоб гарантувати, що найбільша кількість фірм і державних установ зможе продовжувати роботу під час війни, впровадження програмного забезпечення та практик для дистанційної роботи є дуже важливим. Це також може підтримати продуктивність компаній і

допомогти розробити нові цифрові бізнес-моделі. Але для досягнення цієї мети додаткові інвестиції в навички працівників і управлінську практику є вирішальними, і в цьому питанні уряд може допомогти (наприклад, гранти на навчання, програми стажування для молодих працівників, співпраця з бізнес-асоціаціями/торговельними палатами) [10].

Україна має зосередитися на подальшому вдосконаленні свого багатоканального підходу та підтримці стабільності уряду як екосистеми платформи, щоб забезпечити громадянам, у тому числі переміщеним за кордоном, доступ до державних послуг. Багатоканальні стратегії мають вирішальне значення для забезпечення доступу до послуг через будь-який канал у будь-який час, але їх потрібно підтримати зусиллями, спрямованими на надання особистої підтримки тим, хто інакше був би виключений з цифрових технологій. Цей підхід значною мірою базується на створенні моделей для уряду як Платформи, яка забезпечує доступ до необхідних ресурсів та інструментів (включаючи державну інформаційну систему та центри обробки даних, де зберігаються дані громадян) [8].

Незважаючи на те, що Україна досягла чудових результатів у збереженні більшої частини цих основ, конфлікт підкреслив необхідність фізичного захисту цифрової інфраструктури управління, досягнення більшої інтеграції між державними організаціями та вдосконалення управління даними. Ці зусилля вимагатимуть мобілізації підтримки з боку партнерства зі спільнотою GovTech, а також навчання працівників державного сектору навичкам користувача цифрового управління та стимулювання керівників державного сектору знаходити способи заохочувати інновації та підтримувати гнучкість роботи [7].

У середньостроковій перспективі (2023-2025 рр.) можна запровадити численні фіскальні, регуляторні та фінансові механізми для підтримки розвитку післявоєнної цифрової економіки. Для компаній, і зокрема для малих і середніх підприємств (МСП), фінанси та працівники будуть двома основними ресурсами, необхідними для підтримки цифрового переходу. Що стосується фінансів, уряд України вже запровадив індивідуальний спеціальний режим оподаткування ІТ-сектору, який набув чинності 1 січня 2022 року та відомий як податковий режим «Дія Сіті».

Оскільки це новий пільговий режим оподаткування, його ще потрібно перевірити на відповідність міжнародним стандартам, зокрема критеріям, встановленим ще у 1998 році Форумом з шкідливих податкових практик (FHTP) щодо нездорової податкової конкуренції та оновленим у 2015 році в рамках Проекту «Розмивання оподатковуваної бази й виведення прибутку з-під оподаткування» (BEPS), асоційованим учасником якого є Україна. За умови, що цей режим оподаткування відповідає узгодженим міжнародним стандартам, він забезпечить висококонкурентний і привабливий режим оподаткування для цифрових та інноваційних ІТ-компаній і співробітників, які працюють у таких компаніях. Будь-які фіскальні заходи, які будуть чи вже запроваджені Україною та входять до сфери діяльності FHTP, повинні бути проаналізовані на предмет відповідності критеріям FHTP та повинні відповідати їм. Якщо для стимулювання інвестицій і розвитку цього сектору знадобляться будь-які подальші фіскальні заходи, слід проаналізувати та розглянути, як існуючі податкові пільги та спеціальні податкові режими підтримують розвиток цифрової економіки та чи будуть додаткові фіскальні заходи потрібними чи корисними [5].

Можна запровадити численні заходи, щоб фірми в цифровій економіці могли отримати доступ до фінансування (наприклад, Фонд кредитних гарантій для підтримки цифрових інвестицій) і талановитих кадрів (наприклад, впровадження пільгових візових режимів для висококваліфікованих працівників, субсидії для високоякісних навчальних програм з метою кращого опанування нових технологій, таких як штучний інтелект/ML або блокчейн/DLT), включаючи МСП за межами ІТ-сектору. Інші горизонтальні заходи, такі як скорочення бюрократичних процедур для стартапів, також можуть бути ефективними

У довгостроковій перспективі (2026 - 2032 рр.) Україна може зосередитися на розбудові надійної інфраструктури даних для вимірювання цифрової економіки та підтримки політики, заснованої на фактичних даних. Україна може розглянути можливість інтеграції до

Європейської статистичної системи (ESS), яка має на меті надавати порівняльні показники для підтримки політики, заснованої на фактичних даних. Інтеграція України до ESS сприяла б включенню її даних до різних баз даних ОЕСР, у тому числі Інструменту цифрової трансформації, що має на меті допомогти країнам оцінити їхній стан цифрового розвитку та сформулювати політику у відповідь, Ширококутний портал ОЕСР або Обсерваторію політики ШІ ОЕСР, або базу даних AI-Diffuse, яка збирає порівняльні дані фірм про впровадження штучного інтелекту та інших цифрових технологій і їх вплив на зростання продуктивності. Розширення встановлених макроекономічних статистичних результатів для включення рамкової програми цифрових таблиць пропозиції/використання (Digital SUT) стане доказом будь-якого успіху в переході на цифрові технології в українській економіці. Рамкова програма Digital SUT була прямо згадана в Дорожній карті G20 щодо Спільної рамкової програми вимірювання цифрової економіки як засіб покращення видимості цифрової трансформації, що відбувається у відповідних економіках [6].

Часто керівники IT-служб комерційних компаній, а також керівники IT-служб державних структур приділяють мало уваги своїм колегам, які працюють у державних органах. З іншого боку, державні керівники також виявляють байдужість та неохоче спілкуються з представниками приватного сектору. Замкнутість державних директорів інформаційних технологій є традиційним явищем серед посадових осіб різних національностей. Наприклад, США державні СІО, хоча об'єднані в асоціацію, неохоче контактують як у межах своєї країни, так й з зарубіжними колегами. Українські державні СІО, своєю чергою, не мають такого об'єднання. Однак кількість керівників IT-служб в органах державного управління та їх вплив на життя пересічних громадян не менш значуща, ніж у «комерційних» СІО, а можливостей набагато більше. Взаємодія між керівниками IT-служб у державних та комерційних організаціях є важливим фактором для успішної цифровізації держави. Співпраця та обмін досвідом можуть сприяти розвитку ефективних стратегій та використання передових технологій.

Автоматизація державної влади, відома як e-Government або електронний уряд, є використання інформаційно-комунікаційних технологій для підвищення ефективності та прозорості діяльності державних органів та залучення громадян в управління державою. Автоматизація державної влади має спільну мету підвищення ефективності управління, особливе завдання щодо підвищення прозорості та відкритості роботи державних органів, а також залучення громадян до процесу прийняття рішень. Цифрова держава в Україні має свої особливості, пов'язані з національним контекстом та проблемами, з якими стикається країна. Проблеми, з якими стикається Україна в контексті цифровізації держави, включають:

- корупція: Україна має проблеми з корупцією, яка може перешкоджати успішній цифровізації держави. Необхідно вжити заходів для забезпечення прозорості та відкритості у процесі розробки та впровадження цифрових інструментів, щоб мінімізувати можливість зловживань та корупції;
- нестача фінансування та обмежені бюджетні ресурси: Україна стикається з обмеженими бюджетними ресурсами, що ускладнює фінансування та розвиток цифрових державних проєктів. Необхідно шукати та залучати додаткові джерела фінансування, у тому числі через міжнародні організації та партнерство з приватним сектором;
- кібербезпека: як і у багатьох інших країнах, кібербезпека залишається актуальною проблемою в Україні. Необхідно посилити заходи щодо захисту цифрових систем та даних громадян від кіберзагроз та хакерських атак;
- відсутність єдиної стратегії та координації: необхідно розробити єдину стратегію цифровізації держави та забезпечити її реалізацію з координацією різних державних органів та структур. Ефективна координація та співробітництво між різними рівнями влади, включаючи центральні та регіональні органи, є важливими для успішного впровадження цифрових інструментів;

Загалом успішна цифровізація держави в Україні потребує подолання зазначених проблем та надання особливої уваги розробці стратегії, забезпеченню кібербезпеки, залученню фінансування та співпраці між державними та приватними структурами [9].

Цифрові технології не лише створюють величезний потенціал для підвищення продуктивності компаній, вони також можуть покращити економічну стійкість та підтримати відновлення економіки під час війни. Від початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну у лютому 2022 року український уряд досягнув значних успіхів на шляху прискорення цифрової трансформації та продовжує підтримувати цифровізацію. Незважаючи на те що цифрові технології вже приносять чималу користь Україні, малі та середні підприємства ще не повністю реалізували потенціал цифровізації. Окрім проблем, пов'язаних з війною, інші фактори, як-от недостатня обізнаність, дефіцит кваліфікованих кадрів, секторальні особливості і фінансові обмеження, ускладнюють розповсюдження цифрових технологій.

Уряд має на меті і надалі сприяти цифровізації МСП і наразі готує Стратегію підтримки МСП на період до 2027 року. Протягом 2023 року ОЕСР надала Україні рекомендації щодо використання цифрових технологій, щоб підвищити продуктивність, підсилити стійкість і сприяти відновленню. Україна продемонструвала вражаючу кіберстійкість і продовжує докласти значних політичних зусиль для протидії загрозам, що постійно зростають. Спираючись на це, наступні кроки можуть доповнити поточний підхід і підвищити його ефективність:

- у короткостроковій перспективі - допомогти МСП захистити себе від ризиків цифрової безпеки: МСП часто не вистачає обізнаності, ресурсів і досвіду для оцінки свого цифрового ризику; вони виглядають як «слабка ланка» в мережах, будучи легшою точкою доступу для хакерів, щоб націлитися на більші фірми, і це може зрештою підірвати стійкість. Крім того, у випадку України надмірна залежність від російського програмного забезпечення, такого як 1С, створює додаткові вразливі точки. Таким чином, пріоритетом має бути сприяння використанню альтернативного програмного забезпечення, в ідеалі українською мовою, оскільки мова залишається бар'єром. Цьому можна сприяти шляхом цільової фінансової підтримки для стимулювання зміни в поєднанні з навчанням. Окрім цього, можна запровадити додаткові інструменти для підвищення обізнаності МСП про існуючі ризики, допомогти їм керувати ними та реагувати на потенційні атаки та, зрештою, підвищити їх довіру до цифрових технологій.

- у середньостроковій перспективі - посилити співпрацю між усіма зацікавленими сторонами для підвищення потенціалу та стійкості: хоча міжнародна співпраця між Україною та партнерами зростає, обмежена співпраця між державними та приватними зацікавленими сторонами залишається проблемою. Відповідно до Рекомендації ОЕСР щодо управління ризиками цифрової безпеки, співпраця всередині та між організаціями та секторами може бути активізована, до прикладу, через державно-приватне та секторальне партнерство.

- у довгостроковій перспективі - зміцнити політичні рамки щодо кібер/цифрової безпеки, забезпечивши ефективне впровадження, моніторинг і оцінку.

Цілі слід систематично пов'язувати з конкретними заходами, вимірними показниками, цільовими значеннями та бюджетними лініями, а також чітко розподіляти відповідальність за кожну дію, щоб уникнути застережень, про які повідомлялося в попередніх стратегіях.

Висновки. Інтелектуальні інформаційні технології відіграють критично важливу роль у процесі цифрової трансформації державного управління, сприяючи розвитку прозорості, ефективності та доступності державних послуг. В Україні, з її прагненням до впровадження сучасних цифрових рішень у всіх сферах державного управління, застосування інтелектуальних технологій є основоположним для створення цифрової економіки та покращення взаємодії між урядом і громадянами. Подальший розвиток таких технологій, зокрема в аналізі великих даних, штучному інтелекті, кібербезпеці та інтеграції цифрових платформ, є важливим фактором стійкості та конкурентоздатності української держави на міжнародній арені.

Інтелектуальні інформаційні технології є основним рушієм цифрової трансформації державного сектору, оскільки вони забезпечують інструменти для підвищення ефективності, прозорості та доступності державних послуг. Аналіз застосування цих технологій у державному управлінні України дозволяє зробити кілька важливих висновків.

По-перше, інтелектуальні технології, такі як аналіз великих даних (Big Data), суттєво покращують здатність державних органів до управління інформаційними потоками. Обробка

великих обсягів даних забезпечує державним установам можливість ухвалювати обґрунтовані рішення, надавати більш таргетовані послуги та прогнозувати соціально-економічні зміни. Це важливо в умовах обмежених ресурсів та високої динамічності викликів, з якими стикається держава. Великі дані є цінним інструментом для планування та розвитку систем охорони здоров'я, соціального забезпечення, освіти та інших ключових сфер суспільного життя.

По-друге, штучний інтелект і машинне навчання стають невід'ємними компонентами цифровізації державних процесів. Вони дозволяють автоматизувати рутинні операції, такі як обробка заяв громадян чи адміністративних документів, і значно скорочують витрати часу та ресурсів. Впровадження штучного інтелекту у державне управління також сприяє боротьбі з корупцією: алгоритми ШІ можуть виявляти потенційні ризики корупційних дій на основі аналізу даних про фінансові транзакції та аномалії у державних закупівлях. Це допомагає забезпечити вищий рівень прозорості та підзвітності державних установ, що є основою для зміцнення довіри громадян до державних структур.

По-третє, створення та розвиток цифрових платформ для надання державних послуг є важливим кроком у забезпеченні доступності та зручності для громадян. Цифрові платформи, такі як «Дія», дозволяють об'єднати низку послуг в одному інтерфейсі, що значно спрощує взаємодію з державними установами. Завдяки таким платформам громадяни можуть швидко та ефективно отримувати послуги, мінімізуючи потребу у фізичних візитах до установ і зменшуючи рівень бюрократії. Це особливо актуально для України, де такі цифрові інструменти допомагають скоротити адміністративне навантаження і створюють нові можливості для електронного урядування.

По-четверте, Інтернет речей (IoT) відкриває нові можливості для створення інтелектуальної інфраструктури, особливо у великих містах. Підключені до інтернету пристрої дозволяють збирати та аналізувати дані в реальному часі, що сприяє більш точному моніторингу та управлінню міською інфраструктурою - від системи громадського транспорту до безпеки на дорогах і контролю стану повітря. У контексті цифрової трансформації це дозволяє державі краще розподіляти ресурси, забезпечувати більш високу якість послуг та формувати стійку міську інфраструктуру.

Однак розвиток цифрових технологій у державному секторі підвищує важливість кібербезпеки. Масштабні цифрові перетворення несуть нові ризики для захисту персональних даних громадян та безпеки національної інфраструктури. Інтелектуальні системи безпеки, що використовують методи машинного навчання та штучного інтелекту, є необхідними для своєчасного виявлення кіберзагроз, запобігання можливим атакам і захисту критичних державних ресурсів. З огляду на зростаючу кількість кіберзагроз, забезпечення кібербезпеки є пріоритетним завданням для української держави в умовах цифрової трансформації.

Таким чином, інтелектуальні інформаційні технології виступають не лише інструментом, а й основою для модернізації державного управління в Україні. Їх широке застосування допомагає підвищити ефективність державних послуг, зміцнити довіру громадян до уряду та створити базу для подальшого розвитку цифрової економіки. Цифрова трансформація державного управління, побудована на основі інтелектуальних технологій, є стратегічно важливим напрямом, що забезпечує стійкий розвиток країни та її конкурентоздатність на глобальному рівні.

Література:

1. Сидоренко С. В. Глобалізація як головна тенденція XXI століття / С. В. Сидоренко // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії. - 2006. - Вип. 24.
2. Гончаренко, І. (2022). «Штучний інтелект у правосудді: перспективи для України» / І. Гончаренко // Журнал правових досліджень. - 2022 - 12(3), 54-67.
3. Сайт Міністерства цифрової трансформації України. (2023). «Цифровізація державних послуг: Звіт про результати». [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://mintsify.gov.ua>.
4. Сайт Європейської комісії. (2021). «Digital transformation in government: challenges and opportunities». [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://ec.europa.eu>.

5. Закон «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні». - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1946-20#Text>

6. Сайт Організації економічного співробітництва і розвитку «Цифровізація для відновлення України» [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://www.oecd.org/uk/publications/7ab01ffd-uk.html>.

7. Правдивець О.М. Управління розвитком системи економічної безпеки підприємства в умовах цифровізації: стратегічні пріоритети та інноваційність: монографія. Київ: Університет економіки та права "КРОК" – К.: В-во Купріянова О.О., 2024. – 268 с. Режим доступу: <https://dspace.krok.edu.ua/handle/krok/3795>

8. Примітка до Програми цифрової трансформації ОЕСР: розробка та надання державних послуг у цифрову епоху. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://www.oecd.org/ukraine-hub.html>

9. ОЕСР, Програма цифрового урядування ОЕСР: шість вимірів цифрового урядування - 2020 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: https://cdn.prod.website-files.com/625d81ec8313622a52e2f031/631986262b4bd804ce8d34b6_UA%20Digitalisation%20Recovery_UKR.pdf.

10. Сайт союзу «Золотий вік України» [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://zovu.org/digital-state-problems-tool/>.

11. Кальвіно Ф. «Усунення цифрового розриву: роль навичок, нематеріальних активів і програм», [Електронний ресурс] / Документи ОЕСР з питань науки, технологій і промисловості, видавництво ОЕСР, Париж 2022. - № 126. - Режим доступу: <https://doi.org/10.1787/e33c281e-en>.

12. Седікова І.О. Управління персоналом в умовах глобальних інформаційних процесів [Електронний ресурс] / І. О. Седікова, К. Б. Козак, Д. В. Седіков. - Економіка, 2022. - Т.14, вип. 2. С.51-57 - Режим доступу: <https://journals.ontu.edu.ua/index.php/fie/article/view/2324>

References:

1. Sydorenko, S. V. (2006). «Globalizatsiya yak holovna tendentsiya XXI stolittya» Глобалізація як головна тенденція XXI століття [*Globalization as the main trend of the XXI century*]. Gumanitarny visnyk Zaporizkoi derzhavnoi akademii - 2006. - 24. [in Ukrainian].

2. Gontcharenko, I. (2022). Schutchny intelekt u pravosuddi: perspektyvy dlya Ukrainy ["*Artificial intelligence in justice: prospects for Ukraine*"] Zhurnal pravovyh doslidzhen. - 12(3), 54-67. [in Ukrainian].

3. Sait Ministerstva tsyfrovoy informatsii Ukrainy «Tsyfrovizatsiya derzhavnyh poslug: zvit pro rezultaty» (2023) [*Website of the Ministry of Digital Transformation of Ukraine. "Digitalization of public services: report on results"*] Retrieved from <https://mintsifry.gov.ua>. [in Ukrainian].

4. Sait Evropeyskoi komisii (2021). [*Website of the European Commission «Digital transformation in government: challenges and opportunities»*]. www.ec.europa.eu Retrieved from <https://ec.europa.eu>. [in English].

5. Zakon «Pro vnesennya zmin do Podatkovogo kodeksu Ukrainy stschodo stymulyuvannya rozvytku tsyfrovoy ekonomiky Ukrainy» [Law "On Amendments to the Tax Code of Ukraine on Stimulating the Development of the Digital Economy in Ukraine"] www.zakon.rada.gov.ua Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1946-20#Text>. [in Ukrainian].

6. Sait Organizacii ekonomichnogo spivrobitnytstva i rozvytku «Tsyfrovizatsiya dlya vidnovlennya Ukrainy» [*Organization of Economic Cooperation and Development "Digitalization for the Restoration of Ukraine"*] www.oecd.org Retrieved from <https://www.oecd.org/uk/publications/7ab01ffd-uk.html>. [in Ukrainian].

7. Pravdyvets, O. Upravlinia rozvitkom sistemy ekonomichnoi bezpeky pidpryemstva v umovah cifrovizacii: strategichni prioryety ta innovaciynist: monografia [Management of the development of the economic security system of the enterprise in the conditions of digitalization: strategic priorities and innovativeness] Monograph. Kyiv: University of Economics and Law "KROK" - 2024. – 268 s. Retrieved from : <https://dspace.krok.edu.ua/handle/krok/3795> [in Ukrainian].

8. Prymitka do Programy tsyfrovoy informatsii OESR:rozrobka ta nadannya derzhavnyh poslug u tsyfrovu epohu [*Note to the OECD Digital Transformation Programme: Designing and delivering public services in the digital age*] www.oecd.org Retrieved from <https://www.oecd.org/ukraine-hub.html>. [in English].

9. OESR, Programa tsyfrovogo uryaduvannya OESR: schist vymiriv tsyfrovogo uryaduvannya (2020). [OECD, OECD Digital Governance Programme: Six Dimensions of Digital Governance] www.cdn.prod.website-files.com/625d81ec8313622a52e2f031/631986262b4bd804ce8d34b6_UA%20Digitalisation%20Recovery_UKR.pdf. [in Ukrainian].

10. Sait Soyuzu «Zolotyj vik Ukrainy» [Website of the "Golden Age of Ukraine" union] www.zovu.org Retrieved from <https://zovu.org/digital-state-problems-tool/>. [in Ukrainian].

11. Kalvino, F. Usunennya tsyfrovogo rozryvu: rol navytschok, nematerialnyh aktyviv i program (2022). ["Bridging the Digital Divide: The Role of Skills, Intangibles and Programs"] Paris – vydavnytstvo OESR - № 126. - Retrieved from <https://doi.org/10.1787/e33c281e-en>. [in English].

12. Sedikova, I. O. & Kozak K. B. Upravlinnya personalom v umovah globalnyh informatsijnyh procesiv (2022). [Personnel management in the conditions of global information processes]. / Ekonomika - T.14 – 2. - C.51-57 - Retrieved from <https://journals.ontu.edu.ua/index.php/fie/article/view/2324> [in Ukrainian].

УДК 355/359:623.1/.7

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-101-111](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-101-111)

Троцький Руслан Сергійович кандидат педагогічних наук, начальник кафедри управління підрозділами Національної гвардії України Київський інститут Національної гвардії України, вул. Оборони Києва, 7, м. Київ, 03179, тел.: (097) 675-89-34, <https://orcid.org/0009-0006-8584-8634>

Манжос Олексій Олександрович старший викладач кафедри бойового та логістичного забезпечення – начальник служби РХБ захисту-начальник служби екологічної безпеки Київський інститут Національної гвардії України, вул. Оборони Києва, 7, м. Київ, 03179, тел.: (067) 684-57-15, <https://orcid.org/0000-0003-0832-4483>

Андрусенко Сергій Іванович викладач кафедри бойового та логістичного забезпечення, Київський інститут Національної гвардії України, вул. Оборони Києва, 7, м. Київ, 03179, тел.: (066) 322 99 66, <https://orcid.org/0000-0003-1817-6496>

Нечипоренко Володимир Сергійович викладач кафедри бойового та логістичного забезпечення, Київський інститут Національної гвардії України, м. Київ, вул. Оборони Києва, 7, тел.: (096) 113 48 57, <https://orcid.org/0009-0005-2462-0081>

РОЛЬ ЦИВІЛЬНОГО МЕДИЧНОГО ТРАНСПОРТУ ПІД ЧАС ВІДСІЧІ ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ ТА ЇХНЯ АДАПТАЦІЯ ДО ВОЄННИХ ПОТРЕБ

Анотація. Ця наукова стаття присвячена дослідженню адаптації цивільних медичних транспортних засобів для військових потреб. Дослідження спрямоване на вивчення організаційних заходів, процесів та стратегій, які використовуються для забезпечення ефективності адаптації автомобільного медичного транспорту. демонструє винахідливість, що теж свого роду мистецтво.

Медична евакуація є важливим елементом лікувально-евакуаційних заходів в умовах ведення бойових дій. Вона дозволяє швидко і ефективно доставити поранених і хворих до медичних закладів, де вони можуть отримати необхідну допомогу. Аналізуючи схему лікувально-евакуаційних заходів під час інтенсивних бойових дій видно, що медична евакуація виконується не тільки на колісній техніці, а й завдяки важкій броньованій техніці, що призводить до потреби збільшення її номенклатури у підрозділах Національної гвардії України.

Дослідження розглядає різні аспекти логістики, включаючи планування та керування запасами, транспортування, складське управління, інфраструктуру та технології, забезпечення якості, координацію та співпрацю між різними військовими підрозділами та оборонними структурами. Автомобілі чи інші види транспорту, які колись були символами повсякденного життя, перетворюються на важливі інструменти проведення військових операцій. Значна увага приділяється аналізу процесів, таких як планування операцій, управління матеріально-технічними резервами, транспортування та постачання матеріалів, обслуговування техніки та медичне забезпечення, також розглядаються логістичні стратегії та інновації, які сприяють поліпшенню ефективності логістичного забезпечення.

Розуміння цих аспектів логістичного забезпечення через аналіз надають цінну інформацію та висновки щодо найкращих практик, стратегій та інновацій у галузі логістики. Це може стати основою для подальшого розвитку та впровадження ефективних логістичних стратегій в інших контекстах і організаціях.

Ключові слова: адаптація цивільних транспортних засобів; логістичне забезпечення; порівняльний аналіз; організаційні структури; процеси логістичного планування; управління матеріально-технічними резервами; постачання та транспортування матеріалів; обслуговування техніки; інновації в логістичному забезпеченні; стратегії логістичного забезпечення.

Trotskyi Ruslan Serhiyovych Candidate of Pedagogical Sciences, Head of the Department of Management of Units of the National Guard of Ukraine, Kyiv Institute of the National Guard of Ukraine, St. Oborony Kyiv, 7, Kyiv, 03179, tel.: (097) 675 89 34, <https://orcid.org/0009-0006-8584-8634>

Manzhos Oleksiy Oleksandrovich senior lecturer of the Department of Combat and Logistic Support - head of the RHC protection service - head of the environmental security service, Kyiv Institute of the National Guard of Ukraine, St. Oborony Kyiv, 7, Kyiv, 03179, tel.: (067) 684 57 15, <https://orcid.org/0000-0003-0832-4483>

Andrusenko Serhii Ivanovich lecturer at the Department of Combat and Logistic Support, Kyiv Institute of the National Guard of Ukraine, St. Oborony Kyiv, 7, Kyiv, 03179, tel.: (066) 322 99 66, <https://orcid.org/0000-0003-1817-6496>

Nechyporenko Volodymyr Serhiyovych lecturer at the Department of Combat and Logistic Support, Kyiv Institute of the National Guard of Ukraine, St. Oborony Kyiv, 7, Kyiv, 03179, tel.: (096) 113 48 57, <https://orcid.org/0009-0005-2462-0081>

THE ROLE OF CIVIL MEDICAL TRANSPORT DURING REFUSAL OF ARMED AGGRESSION AND THEIR ADAPTATION FOR MILITARY NEEDS

Abstract. This scientific article is devoted to the study of the adaptation of civilian medical vehicles for military needs. The study is aimed at studying the organizational measures, processes and strategies used to ensure the effectiveness of the adaptation of road medical transport. demonstrates ingenuity, which is also a kind of art.

Medical evacuation is an important element of medical evacuation measures in the conditions of hostilities. It allows you to quickly and efficiently deliver the wounded and sick to medical institutions, where they can receive the necessary assistance. Analyzing the scheme of medical evacuation measures during intense hostilities, it can be seen that medical evacuation is performed not only on wheeled vehicles, but also thanks to heavy armored vehicles, which leads to the need to increase its number in the units of the National Guard of Ukraine.

The study examines various aspects of logistics, including inventory planning and management, transportation, warehouse management, infrastructure and technology, quality assurance, coordination and cooperation between various military units and defense structures. Cars or other forms of transport, which were once symbols of everyday life, are turning into important tools of military operations. Considerable attention is paid to the analysis of processes such as operations planning, management of material and technical reserves, transportation and supply of materials, maintenance of equipment and medical support, and logistics strategies and innovations that contribute to improving the efficiency of logistics support are also considered.

Understanding these aspects of logistics through analysis provides valuable insights and insights into logistics best practices, strategies and innovations. This can become the basis for the further development and implementation of effective logistics strategies in other contexts and organizations.

Keywords: adaptation of civil vehicles; logistic support; comparative analysis; organizational structures; logistics planning processes; management of material and technical reserves; supply and transportation of materials; maintenance of equipment; innovations in logistics support; logistics support strategies.

Постановка проблеми. Забезпечення медичним транспортом є критично важливим аспектом для успішної військової діяльності України. Забезпечення ефективного розгортання військ, постачання матеріалів та медичної техніки, а також обслуговування військових операцій вимагає детального планування, координації та виконання вимог і стандартів. Однак, існують виклики і проблеми, що впливають на логістичне забезпечення України.

Постановка проблеми полягає у необхідності розгляду організації постачання медичного автомобільного транспорту та їхньої адаптації під вимоги військових підрозділів з метою виявлення основних проблем, які впливають на ефективність та розвиток. Також важливо дослідити виклики, з якими стикається Україна у логістичному забезпеченні та ідентифікувати можливі шляхи подолання цих викликів.

Ця стаття має на меті заповнити прогалини в літературі, шляхом проведення аналізу забезпечення підрозділів медичною технікою та визначення основних проблем, викликів та перспектив в цій сфері. Результати дослідження можуть послужити основою для вдосконалення логістичного планування та управління в рамках країни та сприяти покращенню ефективності військових операцій та безпеки в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми логістичного забезпечення були досліджені в публікаціях таких авторів: В.О. Дачковський [1], Д. Керстьєнс [2], П. Вільямс [3] та інші.

Проте дослідження в цій галузі недостатньо розкрили порівняльний аналіз логістичного забезпечення в рамках НАТО. Такий аналіз є критичним для виявлення сильних та слабких сторін у логістичних системах різних країн, а також для визначення найкращих практик і можливостей для вдосконалення.

Мета статті - Дослідження спрямоване на аналіз організаційних структур, процесів та стратегій, які використовуються для адаптації цивільного медичного транспорту. Головною метою є результати цієї роботи можливо використовувати у подальшому під час вивчення питань щодо визначення технічних вимог до зразків автомобільної техніки якими можливо оснастити підрозділи військових частин НГУ, що залучаються до забезпечення громадської, державної та воєнної безпеки.

Виклад основного матеріалу. Протягом історії транспортні засоби відігравали ключову роль у формуванні ходу ведення війни. Від колісниць древніх імперій до сучасних високотехнологічних дронів, їхній вплив на тактику ведення бойових дій та логістику залишається незаперечним. Аналізуючи минулі конфлікти крізь призму використання техніки, ми можемо сказати, як різні транспортні засоби впливали на перебіг битв, а також стратегічні пересування військ та постачання.

Ефективна відсіч російським загарбникам під час широкомасштабного вторгнення росії на територію нашої країни значною мірою залежить від здатності вітчизняного транспорту оперативно здійснювати всі види перевезень у необхідних обсягах за для задоволення потреб Збройних сил України, Національної гвардії України та інших утворених відповідно до законів України військових формувань, національної економіки та цивільного населення.

Повномасштабна війна росії проти України підкреслила надзвичайну важливість транспортного комплексу для нашої економіки та суспільства. З початком вторгнення загарбників на українську землю повністю припинилось повітряне сполучення зі світом, а також були заблоковані морські порти. Тому всі перевезення вантажів по країні та за кордон почали здійснюватися автомобільним та залізничним транспортом, які з перших днів війни допомогли мільйонам українців виїхати до сусідніх країн чи у більш безпечні регіони Вітчизни, врятувавши тим самим багатьом з них життя.

З метою стабілізації та забезпечення оптимальних умов функціонування транспортного сектору України органи державної влади на період дії правового режиму воєнного стану запровадили низку першочергових заходів.

З метою забезпечення достатньої кількості кваліфікованих водіїв спрощено процедуру підготовки та допуску до керування транспортними засобами, зокрема водіям, які мають

посвідчення категорії В, Кабінет Міністрів України дозволив керувати вантажними автомобілями.

Спрощено порядок перетину державного кордону України військовозобов'язаним водіям, як і працівникам підприємств залізничного транспорту, віком від 18 до 60 років, які здійснюють вантажні перевезення для потреб ЗСУ та інших утворених відповідно до законів України військових формувань, а також медичних вантажів та вантажів гуманітарної допомоги, надається відтермінування від призову на військову службу під час мобілізації.

З 1 квітня 2022 р. скасовано ввізне мито, акциз і податок на додану вартість, що мали сплачуватися фізичними особами під час ввезення на митну територію України автомобільних транспортних засобів згідно з визначеним переліком, а також встановлено особливості пільгового розмитнення для юридичних осіб.

На митну територію України для потреб ЗСУ та підрозділів Територіальної оборони станом на 24 березня 2022 р. завезено як гуманітарну допомогу декілька тисяч автомобільних транспортних засобів. Також Державна митна служба на потреби оборони передала понад одну тисячу конфіскованих автомобілів, тимчасово дозволено використання національного посвідчення водія України, строк дії якого закінчився; для широкого залучення власників автомобільного транспорту (як фізичних, так і юридичних осіб) до забезпечення логістики перевезень гуманітарних вантажів розгорнуто офіційну платформу гуманітарної допомоги «Спів Дія».

Задля забезпечення максимально оперативного надходження гуманітарної допомоги 14 європейських країн запровадили без дозвільний проїзд до України для перевізників гуманітарних вантажів; з урахуванням безпекових потреб воєнного стану для забезпечення ефективних пасажирських та вантажних перевезень автомобільним транспортом зменшено кількість блокувань на дорогах України, надалі цей процес триватиме.

Розуміння тонкощів використання транспортних засобів у військових операціях допомагає розробляти ефективні військові доктрини, що враховують можливості сучасних машин. Ці знання дозволяють забезпечити швидке переміщення військ, точну доставку боєприпасів та успішне виконання різноманітних завдань на полі бою.

Сучасна війна характеризується постійним рухом – війська, припаси та обладнання постійно переміщуються як на передовій, так і в логістичних вузлах далеко за ними. Після російського вторгнення в Україну постало питання – як оснастити українську армію достатньою кількістю транспортних засобів, зокрема тих, що використовуються для наземного переміщення [4]. Роль цивільної техніки (зокрема автомобілів) під час війни часто недооцінюють. Автомобілі легкі в пересуванні, якщо порівнювати їх з іншими важкоброньованими транспортними засобами. Вони можуть пересуватися вузькими дорогами, сільською місцевістю та навіть бездоріжжям, дозволяючи військам швидко реагувати ситуації, що змінюються. Це особливо важливо для швидкого розгортання військ, проведення маневрів і встановлення ліній постачання на полях битв.

На відміну від спеціалізованих військових транспортних засобів, які вимагають тривалого виробництва та значного фінансування, легкові автомобілі та навіть вантажівки можна придбати у великій кількості. Запчастини до них легко знайти, а також вони потребують менш спеціалізованих механіків порівняно зі складними військовими автомобілями. Це спрощує ремонт і підтримує їх працездатність навіть у суворих умовах війни з обмеженими ресурсами.

Важливим є й те, що автомобілі можна використовувати для збору розвідданих. Вони дозволяють військовим зливатися з місцевим населенням і збирати важливу інформацію й при цьому не привертати зайвої уваги.

Зокрема, наприклад, багі або гольф кари (здебільшого у випадку окупантів)[5] використовуються для проведення спецоперацій, швидких атак або глибокого проникнення на територію ворога, проведення розвідки, коректування артилерійського вогню та в якості командних машин [6].

Під час війни, ми переконалися, що цивільний транспорт – основа ланцюга постачання. Волонтери, а також військові мають можливість привозити на лінію фронту чи в інші необхідні місця усе: від боєприпасів і їжі до медичних товарів і запчастин. За цей час, неодноразово було доведено, що автомобілі відіграють ключову роль в евакуації не лише цивільних осіб, але й поранених з поля бою.

Важливо зазначити, що такий транспорт допомагає й при доставці гуманітарної допомоги.

Однак важливо визнати недоліки. Перш за все, у порівнянні з бронетехнікою, цивільні автомобілі мають мінімальний захист від ворожого вогню та вибухів. Саме це робить їх непридатними для використання під час прямих бойових зіткнень. Також можна зазначити те, що незважаючи на велику кількість, цивільні транспортні засоби зазвичай мають меншу вантажопідйомність порівняно зі спеціальними військовими транспортними засобами.

Мобільність, доступність, простота в обслуговуванні та універсальність цивільних транспортних засобів роблять їх незамінними для переміщення військ, налагодження логістики, розвідки та навіть евакуації. Автомобілі та інші вантажні машини доповнюють броньовані.

Бронеавтомобілі стали помітною частиною парку техніки силових структур та армій більшості країн світу. Їх використовують для патрулювання кордону, контролю правопорядку, проведення миротворчих операцій, робіт по розмінуванню, безпосередньо бойових дій та евакуації поранених. Майже у кожній війні кінця XX-початку XXI століття використовувалися броньовані машини різних типів, виробників та модифікацій.

Україна у цьому сенсі не виключення — на озброєнні кожної зі складових сектору безпеки і оборони перебувають, як вітчизняні, так і іноземні автомобілі з підвищеним захистом.

У вересні команда «Повернись живим» завершила проект з придбання та доставки в Україну 11 броньованих машин TLC 79 APC-SH FIGHTER на базі Toyota Land Cruiser 79, загальною вартістю 2 мільйони 321 тисячу євро. Ці автівки ми передаємо Збройним Силам України – підрозділу, який, станом на осінь 2022 року, вибиває росіян на Півдні.

Та чи потрібні армії такі машини в умовах повномасштабної війни з рф, які завдання вони можуть виконувати й для чого благодійній організації, що займається допомогою війську, реалізовувати подібний проект?

У цьому тексті ми коротко розглянемо виникнення бронеавтомобілів, основні методи їхнього застосування на сучасному полі бою, згадаємо досвід використання ББМ протягом 2014-2022 років під час війни з росією на Донбасі та прочинимо завісу першої угоди Фонду «Повернись живим» із закупівлі бронетехніки для війська.

Перші бронеавтомобілі розробили напередодні Першої світової війни. Їх створювали на базі цивільних автівок, нова для того часу техніка мала з озброєння здебільшого кулемети чи легкі гармати. Під час протистояння Антанти та Центральних держав у 1914-1918 роках кожна з країн-учасниць мала на озброєнні панцерники й застосовувала їх на полі бою з різною ефективністю.

Тодішня військова думка розглядала броньовані авто, як вогневий засіб, легшу версію танків, а не як техніку для перевезення особового складу – бронетранспортер. Це бачення домінувало й протягом 20-30-х років XX століття, що вилилося у створення легкоброньованих бойових машин, які були не здатні перевозити десант. Для цих цілей тодішні армії використовували вантажівки чи бронетранспортери, як от німецький Sd.Kfz. 251 чи американські M2.

Під час та після Другої світової війни стало зрозуміло, що легке бронювання, невисока вогнева потужність і наявність протитанкових засобів нівелюють роль панцерників на полі бою за війни високої інтенсивності. Їхнє місце у повоєнній десятилітті посіли бойові машини піхоти, що мали більший рівень захисту, потужнішу зброю та місце для переміщення особового складу.

Проте потреба у маневреній, легкоброньованій техніці для проведення рейдових дій, розвідки та доставки десанту на поле бою збереглися. Перші спроби створити подібний засіб відбулися у США ще у 1930-х: 1937 року почалося виробництво розвідувального автомобіля

M3 Scout Car. M3 активно використовувався у Другій світовій війні як розвідувально-дозорна машина, легкий бронетранспортер, командно-штабна машина, артилерійський тягач або носій озброєння, зазвичай – міномета.

Саме її можна вважати однією з перших бронемашин у її сучасному розумінні – легка платформа на базі автомобіля з захистом від стрілецького озброєння та шрапнелі, яка може виконувати різноманітні функції на полі бою та в тилу. Проте тоді ця ідея не набула широкого поширення: і США, і СРСР віддали перевагу побудові спеціалізованої легкоброньованої техніки під конкретні завдання. До такого рішення прийшли в тому числі і через те, що сторони Холодної війни готувалися до протистояння один з одним, не виключали застосування зброї масового ураження, а тому військова техніка мала витримувати роботу в таких несприятливих умовах.

Ідея створення універсального панцерника на базі позашляховика повертається у другій половині XX століття. Війни високої інтенсивності із застосуванням усього спектру озброєнь не відбувалися, конфлікти набували здебільшого локального або регіонального характеру, де сторони мали обмежений доступ до важкої бронетехніки та артилерії. Зокрема в Африці, де після розпаду колоніальних імперій масово спалахнули революції, громадянські війни та міжетнічні конфлікти, потрібна була мобільна та відносно дешева техніка для виконання завдань з патрулювання та протидії противнику зі стрілецьким озброєнням, кулеметами та гранатометами.

Одним із перших успішних кейсів тут стає легкоброньована машина Mamba APC виробництва південноафриканської компанії Land Systems OMC, перші модифікації якої були створені на основі малої вантажівки Toyota Dyna у кінці 1980-х. Її тактико-технічні характеристики відповідали специфіці завдань миротворців ООН та інших миротворчих контингентів, саме тому Mamba у кількох своїх версіях використовувалася у Місії спостерігачів ООН в Анголі (MONUA), Силах охорони ООН (UNPROFOR) в Хорватії та Боснії і Герцеговині, Бригаді втручання Сил ООН (FIB) у Сомалі, а ще – у британському контингенті в Косово та американських ПВК в Іраку.

Машина мала захист від стрілецького озброєння та мін, була маневреною та могла випускатися як для Сил безпеки, спецпідрозділів, так і нести бойові модулі й десант на борту.

Після набуття популярності легких бронеавтомобілів наприкінці XX — на початку XXI століття існує два принципи побудови техніки подібного класу. Перший – створення власного унікального шасі під конкретне технічне завдання від військових. Такий підхід застосовують країни, що мають відповідні фінансові можливості та потребу у військах, за якої масове виробництво цієї специфічної бронетехніки буде економічно виправданим. Прикладом тут є США та їхній Oshkosh L-ATV, який замінив броньовані HMMWV у Корпусі морської піхоти та Армії США. L-ATV був з нуля створений для участі в урядовій програмі, відповідно його шасі — від самого початку військове й не має цивільного аналога.

Другий – використання посиленого чи оригінального шасі цивільної вантажівки або позашляховика для створення броньованого авто. Mamba APC та й більшість його сучасних аналогів побудовані саме таким чином, наприклад, Plasan SandCat.

Розробка невеликої ізраїльської компанії Plasan збирається на базі цивільних версій Ford F-серії. З 2004 року випущено вже 4 генерації SandCat, а за повідомленнями Plasan існує 15 модифікацій панцерника під різні завдання, в тому числі й з бойовими модулями, протитанковими ракетами та артилерією на борту.

Виробниками броньовика є 15 країн, *серед яких* Ізраїль, Республіка Корея, Мексика, Канада, Швеція, Польща, а також ще кілька країн Африки та Латинської Америки. Інформації про точну кількість проданих SandCat станом на 2022 рік немає, проте у відкритих джерелах повідомлялося про понад 700 реалізованих одиниць різних модифікацій до 2018 року.

Виробляє бронеавтомобілі не тільки материнська ізраїльська компанія Plasan, з 2008 року ліцензію на виробництво отримала американська корпорація Oshkosh. У 2016 році, місцевим партнером Plasan для по виробництву SandCat в Мексиці є IBN Military Industries.

Автівки брали участь у нарковійні у Мексиці, а також під час війни між Азербайджаном та Вірменією за Нагірний Карабах восени 2020-го. Про останнє відомо завдяки *повідомленню* вірменських медіа, які активно поширювали знімки знищених бронемашин.

Зважаючи на наявні фото з військового параду 2018 року у Баку, можна припустити, що азербайджанська армія придбала велику партію цих броньованих машин різних комплектацій: від версії без озброєння до варіацій з бойовими модулями, ізраїльськими ПТРК Spike та мінометами й вочевидь застосувала їх під час боїв за Карабах. Україна теж згадується, як країна-оператор 3-ї генерації SandCat. 24 березня 2017 року з'явилася *публікація* видання Defence Blog, у якій згадується отримання першого зразка панцерника для потреб Служби безпеки. Скільки ізраїльських бронемашин перебуває на озброєнні українських силових відомств невідомо.

Броньовики у війні з рф на Донбасі

Нині броньовані авто для нашого сектору безпеки і оборони техніка не нова. Проте у 2014 року після початку російської агресії виявилось, що ця ніша ні у Збройних Силах, ні у інших відомствах, які протидіяли військовому вторгненню рф не зайнята, а потреба у такому роді техніки присутня і достатньо гостра. Адже в перші місяці війни з росією у 2014-му чіткої та постійної лінії фронту просто не існувало — окупанти намагалися взяти під контроль та утримувати великі населені пункти і агломерації в Донецькій та Луганській областях. Це дозволяло українським військам проводити рейдові дії, вибивати ворога з позицій, охоплювати підрозділи російських бойовиків, змушуючи їх полишати населені пункти під загрозою оточення, після чого проводити зачистку. До цього також варто додати, що в той період бойових дій високою була активність диверсійно-розвідувальних груп противника, для протидії яким теж була важлива швидкість та мобільність.

Однак наявна номенклатура озброєння ЗСУ (зокрема й Високо мобільних десантних військ, які могли і вміли виконувати такі завдання), а ще Нацгвардії, ДПСУ чи добровольчих підрозділів могла запропонувати для подібних задач бронетранспортери (БТР – ПЖ.) та бойові розвідувальні-дозорні машини (БРДМ-2 – ПЖ), кількість яких, а також моторесурс та загальний технічний стан не дозволяв закрити нагальну потребу військових. Другим варіантом було використання цивільного транспорту: легковиків, вантажівок та позашляховиків, вони мали більшу швидкість, але не були захищені, що спричиняло додаткові втрати при потрапленні у засідку чи під час зачистки сіл і містечок.

Тож ще у 2014-му році в підрозділи, залучені до Антитерористичної операції, почали надходити закордонні броньовики на цивільних шасі, а згодом й українські виробники почали презентувати розробки чи купувати ліцензії на виробництво існуючих панцерників. За задумом, закупівля цієї відносно дешевої бронетехніки, могла з одного боку, підвищити маневреність армії та інших силових структур на Донбасі, збільшити рівень захищеності груп, що беруть участь у зачистках населених пунктів та у рейдових діях по тилах російських окупаційних військ. Або ж просто пересуваються прифронтовими територіями, де є вірогідність потрапляння у пастку ворожих ДРГ. З іншого боку, зашиті у броню позашляховики могли компенсувати втрату радянської бронетехніки у боях на Донбасі.

До прикладу, тоді ж на озброєння ЗСУ і Національної гвардії були прийняті бронеавтомобілі KRAZ Spartan та Cougar, що вироблялися за ліцензією канадсько-еміратської компанії Streit Group. Spartan був таким собі «старшим братом» – більші габарити та маса, потужніший двигун та шасі від Ford F-550. Cougar же створювався на базі Toyota Land Cruiser 79, був на 3 тони легшим, меншим, але з тим самим класом захисту та місткістю десантного відсіку – 6 осіб. Натомість він поступався потужністю двигуна, кліренсом та розміром коліс.

Обидві машини постачалися до Збройних Сил, зокрема Spartan – до Високо мобільних десантних військ (Зараз ДШВ — ПЖ), НГУ, Cougar надійшов ще й до Державної прикордонної служби. 10 одиниць меншого KRAZ'а Міністерство оборони України *передало* в тимчасове користування Спеціальній моніторинговій місії ОБСЄ.

Після Дебальцевської операції, лінія фронту стабілізується й потреба у подібній техніці на передовій стає не такою нагальною. На той момент кількість пропозицій від вітчизняних

виробників броневих автомобілів на ринку озброєнь значно зростає. Сімейство панцерників у війську поповнюють «Дозор-Б» чи його польський варіант «Oncilla», розроблений ХКБМ ім. Морозова на власному шасі ще в середині 2000-х, виробі НВО «Практика» – «Козак-2», «Козак-5», броневий автомобіль «Новатор» від компанії «Українська бронетехніка». Окрім спеціальних броньованих машин, створюються й MRAP – техніка, що має кращий захист від засідок й витримує підлив на саморобних вибухових пристроях й мінах. MRAP розроблялися вже на шасі вантажівок і почастішали значно більші габарити й вагу, і відповідно, меншу маневреність.

Попри те, що броневий автомобіль, за заявленими тактико-технічними характеристиками, мали витримувати вибух 2 протипіхотних гранат, непоодинокими є випадки, коли внаслідок наїзду на міну чи СВП, екіпаж машини залишався живий, хай і з пораненнями різного ступеню тяжкості.

Наприклад, той же KRAZ Cougar 4 грудня 2015 року підірвався на керованому фугасі, але всі, хто були в ній, залишилися цілими. Того ж року такий самий автомобіль прикордонників потрапив у засідку і був обстріляний, але самостійно виїхав з поля бою. Автомобіль отримав загалом 76 кульових влучань, десять із яких – у лобове скло, але ніхто із екіпажу не загинув. Ба більше — на заводі KRAZ змогли відновити та передати прикордонникам один екземпляр бронемашини, який так само підірвався на фугасі.

Якщо говорити про озброєння, то зазвичай такий клас бронетехніки несе на борту кулемет калібру 7,62 мм або 12,7 мм, відомо також про встановлення на цю платформу автоматичних гранатометів, як от радянський АГС-17 чи американський Mk.19 для підвищення вогневої потужності. Наступним етапом стало використання панцерників під більш важке озброєння – наприклад, ПТРК «Стугна» на «Новаторі», а компанії «Богдан» та «Українська бронетехніка» навіть представили 120-мм мобільні мінометні комплекси на базі броневих автомобілів «Барс-8» та MRAP «Варта» відповідно.

Протягом середини 2014-го – початку 2022 року Збройні Сили та інші складові Сил оборони закуповували десятки броньованих різних виробників і модифікацій. Тільки БМ «Козак-2» станом на 2020 рік силовіки придбали 240 одиниць. Цей «зоопарк» з броневих автомобілів має очевидні недоліки – необхідність закуповувати комплектуючі та освоювати обслуговування й застосування одразу кількох шасі, хай і таких відомих, як Ford, Toyota та Dodge.

Проте з початком повномасштабного вторгнення росіян, ця проблема відходить на другий план. Наші війська теж несли втрати в людях і засобах ураження – танках, САУ, БМП та БТР. Броневий автомобіль – не виняток. І саме їх, а також MRAP різних модифікацій найчастіше отримує Україна в рамках матеріально-технічної допомоги від партнерів для відновлення боєздатності своєї армії.

«Запит від військ на техніку, в тому числі і броньовану, як от спеціальні броньовані автомобілі, з'явився буквально в березні 2022 року й доволі масовий, оскільки Збройні Сили вирости в рази: територіальна оборона, егерські, мотопіхотні бригади, Корпус резерву. Техніки треба було багато», – згадує директор Фонду «Повернись живим» Тарас Чмут.

І на сьомий місяць після повномасштабного вторгнення питання забезпечення підрозділів бронетехнікою досі є вкрай актуальним. Йдеться про тисячі одиниць, які необхідні для переозброєння та закриття поточних потреб батальйонів та бригад Сил оборони, що беруть участь у бойових діях. Саме тому команда Фонду «Повернись живим» теж включилася в цей процес, придбала 11 броневих автомобілів та передасть їх 36 окремії бригаді морської піхоти ім. контр-адмірала Михайла Білинського, яка брала участь у боях за Маріуполь, зокрема і у обороні заводу «Азовсталь».

Після відновлення та доукомплектування технікою, в тому числі і тою, яка надійшла Україні в рамках МТД від партнерів, морпіхи знову беруть активну участь у бойових діях й в цих умовах бригаді потрібен швидкий та захищений транспортний засіб, який можна застосовувати під час міських боїв, рейдів по тилах окупантів чи переміщення військових зоною бойових дій.

Наявність шасі відомого позашляховика в даному випадку робить поточний ремонт доступним – на базі ремонтних підрозділів чи власними силами можна буде усувати дрібні поломки, відповідно техніка не випадатиме з процесу бойових дій на тривалий час.

Що ж придбали?

Команда Фонду «Повернись живим» коштом благодійників придбала 11 бронеавтомобілів **LC79 APC-SH Fighter2** вартістю 2 мільйона 321 тисячу євро. Панцерники створені в США на шасі Toyota Land Cruiser 79, повністю відповідають вимогам Європейського комітету стандартизації (CEN) та мають захист рівня FB6.

Автівки витримують влучання куль калібрів 5,56x45мм, 5,45x39 мм, 7,62x39 та 7,62x51 мм на відстані не менше 10 метрів, а також вибух двох ручних протипіхотних гранат DM51.

За своїми заявленими характеристиками **LC79 APC-SH Fighter2** схожий з вже представленим у військах **KRAZ Cougar** – бронеавтомобілі мають однаковий клас захисту та шасі позашляховика Toyota Land Cruiser 79.

Стандартну для «японця» систему підвіски, а також амортизації було перероблено для того, аби вона задовольняла потреби важчого броньованого корпусу та навантажень при використанні у бойових умовах. Панцерник має на борту турбований восьми циліндровий дизельний двигун об'ємом 4,5 л і потужністю 195 кінських сил, що забезпечує максимальну швидкість у 100 км/год. Окрім цього, **Fighter2** обладнаний туреллю для озброєння, зокрема кулеметів та автоматичних гранатометів, на кшталт американського Mk.19, а також може перевозити 6 людей у десантному відсіку. Директор «Повернись живим» Тарас Чмут так описує причини, через які організація вирішила реалізувати проект саме з таким класом бронетехніки:

«Фонд передає армії дуже багато нових пікапів – це транспорт для мобільності військ. Наступний рівень, відносно пікапів – це спеціальні броньовані машини. Умовно кажучи, це заводське броньоване шасі позашляховика. Машини забезпечують базовий захист екіпажу від куль та уламків. Звичайно, якщо говорити про вогневу потужність, це не БТР, чи БМП, але спеціальний броньований автомобіль може нести кулемети 7,62 мм, 12,7 мм, імовірно на них будуть поставлені американські Browning або 40-мм гранатомети Mk.19 – для цього передбачені усі можливості».

Для команди Фонду придбання та ввезення в Україну 11 панцерників – вже третя спроба долучитися до забезпечення війська легкою бронетехнікою. Ще навесні була здійснено дві спроби закупити бронеавтомобілі через українських спец експортерів. Через останніх, вони виявилися невдалими. Отримавши ліцензію на закупівлю товарів подвійного та військового призначення, у «Повернись живим» вирішили спробувати реалізувати угоду самостійною. У результаті 11 автівок – вже в Україні й відправляються на фронт.

Тарас Чмут додав, що перший успішний кейс з бронетехнікою готові трансформувати у нові проекти у цьому напрямку:

«Запит на подібну техніку з військ величезний. На жаль, ціна теж немаленька, тому ми обмежені в ресурсах, але команда «Повернись живим» буде продовжувати шукати можливості закуповувати не тільки нові пікапи, а й машини подібного класу і можливо більш потужні зразки — MRAP, бронетранспортери: колісні чи гусеничні з значно більшим потенціалом на полі бою».

Висновки. На сьогоднішній день в Україні роль цивільного медичного транспорту під час відсічі збройної агресії є одним з вирішальних факторів для нашої перемоги. Саме завдяки постійному розвитку цього сектору ми зможемо забезпечити швидку евакуацію поранених до медичних закладів, де можуть надати вже профільну допомогу.

Отже, встановивши основні фактори, які впливають на спроможність медичної автомобільної техніки в різних умовах виконувати завдання з евакуації поранених, травмованих з поля бою продемонстровано необхідність збільшення номенклатури медичної евакуаційної техніки, що дасть змогу транспортування поранених військовослужбовців з району ведення бойових дій. Роблячи аналіз наявної техніки можна визначити, для евакуації поранених є велика необхідність у модернізуванні наявних зразків та розробленні нових транспортних засобів.

Результати цієї роботи можливо використовувати у подальшому під час вивчення питань щодо визначення технічних вимог до зразків медичної автомобільної техніки якими можливо оснастити підрозділи військових частин Національної гвардії України, що залучаються до забезпечення громадської, державної та воєнної безпеки.

Література:

1. Дачковський В. О. Концептуальні основи функціонування підсистеми відновлення в системі логістичного забезпечення Збройних Сил України / В.О. Дачковський // Тези доповідей науково-практичного семінару «Проблеми розвитку озброєння та військової техніки Збройних Сил України» (2-3 травня 2018 року). - Київ : НУОУ, 2018 - С. 29.
2. Керстьєнс Д. Логістичне планування НАТО та сучасні виклики. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://nuou.org.ua/assets/documents/logstichne-planuvannya-nato-ta-suchasn-vikliki.pdf>.
3. Вільямс П. Гнучка логістика у нестабільному сучасному середовищі безпеки. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.nato.int/docu/review/uk/articles/2018/10/09/gnuchka-logstika-u-nestabl-nomu-suchasnomu-seredovishch-bezpeki/index.html>.
4. Сайт Організації Північноатлантичного договору [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.nato.int/>.
5. НАТО 2022. Стратегічна концепція. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.nato.int/strategic-concept/>.
6. Довідник НАТО з логістики [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.nato.int/docu/logi-en/logist97.htm>.
7. Указ Президента України №473/2021 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 20 серпня 2021 року «Про Стратегічний оборонний бюлетень України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.president.gov.ua/documents/4732021-40121>.
8. Доктрина з планування розвитку в Національній гвардії України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ngu.gov.ua/wp-content/uploads/2023/03/vkp-ngu-5-0006.01-doktryna-z-planuvannya-rozvytku-v-ngu.pdf>.
9. Руснак І. Біла книга 2021. Оборонна політика України: інформаційний бюлетень [Електронний ресурс] / І. Руснак, О. Меліхов, В. Шостак, О. Буняк, С. Затолокін, С. Масловський, - Київ: Міністерство оборони України, 2022. – 124 с. - Режим доступу: https://www.mil.gov.ua/content/files/whitebook/WhiteBook_2021_Draft_Final_03.pdf
10. Поліщук В.П. НГУ здійснює евакуацію постраждалих, які опинилися у водяній пастці на Херсонщині. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://armyinform.com.ua/2023/06/10/ngu-zdiysnyuye-evakuacziyu-postrazhdalyh-yaki-opynylsya-u-vodyanij-pastczi-na-hersonshhyni/>.
11. «Золота година». Бойові медики Нацгвардії показали як евакуюють поранених побратимів і розповіли про п'ять факторів успішної евакуації (ВІДЕО). - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://ngu.gov.ua/zolota-godyna-bojovi-medyky-naczgvardiyi-pokazaly-yak-evakujovuyut-poranenyh-pobratymiv-i-rozpovily-pro-pyat-faktoriv-uspishnoyi-evakuacziyi-video/>.
12. Казан Е.М. Проблеми військово-медичної освіти в роки незалежності України та шляхи їх вирішення в час АТО. / Е. М. Казан // Гілея: науковий вісник. - 2018. - №135.
13. Білий В.Я. Військово-медична доктрина/ В.Я. Білий, В.В. Пасько, О.О. Сохін // Наука і оборона. — 2000. — № 4. — С.18-23.
14. Приймаченко Д. В. Окремі проблеми вилучення транспортних засобів у період дії воєнного стану. [Електронний ресурс] / Д.В. Приймаченко, Р. М. Опацький // Юридичний науковий електронний журнал. - 2023. - № 2. - С. 360-363. - Режим доступу: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-2/85>.
15. Гулійчук Д. "Труни на колесах": окупанти почали застосовувати багі для штурмів – як з ними борються ЗСУ. [Електронний ресурс] - Режим доступу: <https://tsn.ua/ato/grobi-na-kolesah-okupanti-pochali-zastosovuvati-baggi-dlya-shturmiv-yak-z-nimi-boryutsya-zsu-2543842.html>.
16. Артюх А. Бойові багі: світовий тренд чи машина війни майбутнього? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://nova.net.ua/boiovi-bahi-svitoviy-trend-chy-mashyna-viiny-maibutnoho/>.

References:

1. Dachkovsky V.O. (2012) Kontseptual'ni osnovy funktsionuvannya pidsystemy vidnovlennya v systemi lohistychnoho zabezpechennya Zbroynykh Syl Ukrayiny. [Conceptual bases of functioning of the restoration subsystem in the system of logistic support of the Armed Forces of Ukraine]. Proceedings from: PROVT ZSU '18: Naukovo-praktychnyy seminar «Problemy rozvytku ozbroynennya ta viys'kovoyi tekhniki Zbroynykh Syl Ukrayiny» - Scientific and practical seminar "Problems of the development of weapons and military equipment of the Armed Forces of Ukraine". (P.29). Kyiv: NUOU [in Ukrainian].

2. Kerstjens D. Lohistychne planuvannya NATO ta suchasni vyklyky. [Logistics planning of NATO and modern challenges.]. *nuou.org.ua*. Retrieved from <https://nuou.org.ua/assets/documents/logstichne-planuvannya-nato-ta-suchasn-viklyki.pdf>. [in Ukrainian].
3. Williams P. (2018) Hnuchka lohistyka u nestabil'nomu suchasnomu seredovyschi bezpeky [Flexible logistics in the volatile modern security environment]. *nato.int*. Retrieved from <https://www.nato.int/docu/review/uk/articles/2018/10/09/gnuchka-logstika-u-nestabl-nomu-suchasnomu-seredovishch-bezpeki/index.html> [in Ukrainian].
4. Sait Orhanizatsiyi Pivnichnoatlantynchoho dohovoru [Site of North Atlantic Treaty Organization]. *nato.int*. Retrieved from <https://www.nato.int/> [in Ukrainian].
5. NATO 2022. Stratehichna kontseptsiya. [NATO 2022. Strategic concept.]. *nato.int*. Retrieved from <https://www.nato.int/strategic-concept/> [in Ukrainian].
6. NATO Logistics Handbook. *nato.int* Retrieved from: <https://www.nato.int/docu/logi-en/logist97.htm> [in English].
7. Ukaz Prezidenta Ukrayiny №473/2021 «Pro rishennya Rady natsional'noyi bezpeky i oborony Ukrayiny vid 20 serpnia 2021 roku «Pro Stratehichnyy oboronnyy byuletyn' Ukrayiny» [Decree of the President of Ukraine No. 473/2021 "On the decision of the National Security and Defense Council of Ukraine dated August 20, 2021 "On the Strategic Defense Bulletin of Ukraine"]. (n.d.). *president.gov.ua*. Retrieved from <https://www.president.gov.ua/documents/4732021-40121> [in Ukrainian].
8. Doktryna z planuvannya rozvytku v Natsional'niy hvardiyi Ukrayiny [The doctrine of development planning in the National Guard of Ukraine]. (n.d.). *ngu.gov.ua*. Retrieved from <https://ngu.gov.ua/wp-content/uploads/2023/03/vkp-ngu-5-0006.01-doktryna-z-planuvannya-rozvytku-v-ngu.pdf> [in Ukrainian].
9. Rusnak I., Melikhov O., Shostak V., Bunyak O., Zatolokin S., Maslovskiy S.(2022) *Bila knyha 2021. Oboronna polityka Ukrayiny* [White book 2021. Defense policy of Ukraine]. Kyiv: Retrieved from https://www.mil.gov.ua/content/files/whitebook/WhiteBook_2021_Draft_Final_03.pdf [in Ukrainian].
10. Polishchuk V.P. NHU zdiysnyuye evakuatsiyu postrazhdalyykh, yaki opynylysya u vodyaniy pasttsi na Khersonshchyni. [NSU carries out the evacuation of victims who were trapped in water in the Kherson region]. *armyinform.com.ua*. Retrieved from: <https://armyinform.com.ua/2023/06/10/ngu-zdiysnyuye-evakuatsiyu-postrazhdalyyh-yaki-opynylysya-u-vodyaniy-pasttsi-na-hersonshchyni/> [in Ukrainian].
11. «Zolota hodyna». Boyovi medyky Nats'hvardiyi pokazaly yak evakuyovuyut' poranenykh pobratymiv i rozpovily pro p'yat' faktoriv uspishnoyi evakuatsiyi (VIDEO). ["Golden Hour". Combat medics of the National Guard showed how to evacuate wounded comrades and talked about five factors of successful evacuation (VIDEO)]. (n.d.) *ngu.gov.ua*. Retrieved from: <https://ngu.gov.ua/zolota-godyna-bojovi-medyky-naczgvardiyi-pokazaly-yak-evakuyovuyut-poranenyh-pobratymiv-i-rozpovily-pro-pyat-faktoriv-uspishnoyi-evakuatsiyi-video/> [in Ukrainian].
12. Kazan, E.M. (2018). Problemy viys'kovo-medychnoyi osvity v roky nezalezhnosti Ukrayiny ta shlyakhy yikh vyrishennya v chas ATO [Problems of military medical education during the years of independence of Ukraine and ways to solve them during the ATO]. *Hileya: naukovyy visnyk - Gilea: Scientific Bulletin*, 135. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/gileya_2018_135_19 [in Ukrainian].
13. Belyi V.Ya., Pasko V.V. & Sokhin O.O. (2000). Viys'kovo-medychna doktryna [Military medical doctrine]. *Nauka i oborona - Science and defense*, 4, 18-23 [in Ukrainian].
14. Priymachenko, D.V., & Opatskii R. M. (2023). Okremi problemy vyluchennya transportnykh zasobiv u period diyi voyennoho stanu. [Separate problems of seizure of vehicles during martial law]. *Yurydychnyy naukovyy elektronnyy zhurnal - Legal scientific electronic journal*, 2, 360-363. Retrieved from <http://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-2/85> [in Ukrainian].
15. Guliichuk D. (2024) "Truny na kolesakh": okupanty pochaly zastosovuvaty bahi dlya shturmiv – yak z nymy boryut'sya ZSU. ["Coffins on wheels": the occupiers began to use buggies for assaults - how the Armed Forces of Ukraine fight them.]. *tsn.ua*. Retrieved from: <https://tsn.ua/ato/grobi-na-kolesah-okupanti-roshali-zastosovuvati-bari-dlya-shturmiv-yak-z-nimi-boryutsya-vsu-2543842.html> [in Ukrainian].
16. Artyukh A. Boyovi bahi: svitovyy trend chy mashyna viyny maybutn'oho? [Battle buggies: a global trend or a war machine of the future?]. (n.d.). *nova.net.ua*. Retrieved from <https://nova.net.ua/boiovi-bahi-svitovyi-trend-chy-mashyna-viiny-maibutnoho/> [in Ukrainian].

УДК 347.1:351.746.1:342.72/73

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-112-118](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-112-118)

Фасій Богдан Володимирович кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права, декан факультету судового та міжнародного права, Національний університет «Одеська юридична академія», вулиця Академічна, будинок 2, кабінет 414, м. Одеса, 65009, тел.: (063) 442-04-57, <https://orcid.org/0000-0002-8715-930X>

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА І ПРАВА ЛЮДИНИ: БАЛАНС МІЖ СВОБОДОЮ ТА ЗАХИСТОМ

Анотація. Актуальність заявленої тематики наукового дослідження зумовлюється особливостями забезпечення національної безпеки в період кризових ситуацій. Стаття досліджує підходи до поняття національної безпеки, виділяє характерні ознаки даного поняття та підкреслює необхідність пошуку балансу між національною безпекою та правами люди. Держава часто стикається з дилемою: як захистити національні інтереси та безпеку своїх громадян, не порушуючи їхніх основоположних прав і свобод. З одного боку, гарантування національної безпеки вимагає впровадження суворих заходів, таких як контроль за інформаційними потоками, обмеження доступу до певних ресурсів та застосування силових заходів. З іншого боку, ці дії можуть впливати на права людини, такі як право на приватність, свободу пересування, свободу слова, свободу творчості та інші фундаментальні права. В таких випадках, важливо знайти баланс між захистом національної безпеки та дотриманням міжнародних стандартів у сфері прав людини. Принцип пропорційності, який полягає у необхідності обмеження прав людини лише до тієї міри, яка виправдана об'єктивною загрозою, є основним інструментом для забезпечення цього балансу. Провідними методами дослідження є діалектичний та системний методи, що дозволяють розглянути комплекс прав, який може бути обмежений задля забезпечення національної безпеки. Системний метод дає можливість визначити критерії за яких можуть вводитись такі обмеження.

Теоретична цінність статті полягає в аналізі взаємодії національної безпеки та прав людини, що сприяє поглибленню наукових знань у цій сфері. Практична цінність статті полягає у можливості використання висновків запропонованих в даному науковому дослідженні для вдосконалення законодавства та стандартів, спрямованих на захист прав людини в умовах забезпечення національної безпеки. Особливо цінність наукової статті підкреслюється сучасними реаліями, з якими зіштовхнулась Україна при боротьбі з пандемією та боротьбі за власну незалежність.

Ключові слова: безпека, національна безпека, суспільний інтерес, національний інтерес, права людини, обмеження прав, захист прав.

Fasii Bohdan Volodymyrovych candidate of legal sciences, associate professor, associate professor of the Department of Civil Law, Dean of the Faculty of Judicial and International Law, National University "Odesa Law Academy", 65009, St. Akademichna, building 2, office 414, Odesa, tel.: (063) 442-04-57, <https://orcid.org/0000-0002-8715-930X>

FACIY B.V. NATIONAL SECURITY AND HUMAN RIGHTS: THE BALANCE BETWEEN FREEDOM AND PROTECTION

Abstract. The relevance of the stated research topic is determined by the peculiarities of ensuring national security during periods of crisis. The article explores approaches to the concept of national security, highlights the characteristic features of this concept, and emphasizes the need to find a balance between national security and human rights. The state often faces the dilemma of how to

protect national interests and the security of its citizens without infringing on their fundamental rights and freedoms. On the one hand, guaranteeing national security requires the implementation of strict measures, such as controlling information flows, restricting access to certain resources, and applying force. On the other hand, these actions can affect human rights, such as the right to privacy, freedom of movement, freedom of speech, freedom of creativity, and other fundamental rights. In such cases, it is important to find a balance between the protection of national security and adherence to international human rights standards. The principle of proportionality, which requires limiting human rights only to the extent justified by an objective threat, is a key tool for ensuring this balance. The leading research methods are the dialectical and systemic approaches, which allow for an examination of the range of rights that may be restricted to ensure national security. The systemic method makes it possible to define the criteria under which such restrictions may be introduced.

The theoretical value of the article lies in the analysis of the interaction between national security and human rights, contributing to the deepening of scientific knowledge in this field. The practical value of the article is in the potential application of the conclusions proposed in this research to improve legislation and standards aimed at protecting human rights in the context of ensuring national security. The scientific value of the article is particularly emphasized by the current realities Ukraine faces in combating the pandemic and in its struggle for independence.

Keywords: security, national security, public interest, national interest, human rights, rights limitations, rights protection.

Постановка проблеми. Тема балансу між національною безпекою та захистом прав людини набуває особливої актуальності в умовах зростання сучасних загроз, як зовнішніх, так і внутрішніх. В Україні, де військовий збройний конфлікт триває з 2014 року, питання національної безпеки стали пріоритетом державної політики [1]. Водночас із забезпеченням безпеки, держава зобов'язана дотримуватись міжнародних стандартів у сфері прав людини, що створює потребу у пошуку правового балансу між захистом суспільства та збереженням індивідуальних свобод. Забезпечення цього балансу є особливо складним під час криз, коли виникає вибір: обмеження права для швидкого реагування на загрози чи не обмежувати права на боротьба із загрозами буде складнішою та довготривалою.

На міжнародному рівні ця проблематика також є однією із ключових. Боротьба із тероризмом, кіберзлочинністю, пандемією та іншими глобальними викликами часто вимагає від урядів ухвалення рішень, що можуть обмежувати окремі права та свободи громадян. Європейський суд неодноразово розглядав випадки, коли держави застосовували обмежувальні заходи для забезпечення національної безпеки чи суспільного інтересу, але такі дії часто призводили до порушень прав людини [2]. У світлі цього, міжнародні зобов'язання України щодо захисту прав людини під час надзвичайних ситуацій (таких як пандемія та воєнний стан) стають критичними для формування стійкого порядку.

У зв'язку з розвитком нових технологій і зміною характеру сучасних загроз, таких як гібридна війна і кіберзлочинність, зростає потреба у розробці правових механізмів, що дозволять забезпечити національну безпеку без надмірного втручання в права громадян. Дослідження проблеми балансу між безпекою та правами людини в сучасних умовах має на меті не лише забезпечити відповідність українського законодавства міжнародним стандартам, але й створити правові механізми, що зможуть ефективно реагувати на нові загрози без шкоди для демократичних свобод.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремі питання забезпечення національної безпеки були предметом дослідження вітчизняних вчених, таких як: О. Борисова, М. Бойчук, О. Бондар, В. Васьковська, М. Левицька, В. Мельник, О. Скрипнюк, В. Сорокун, В. Тихий, та інші. Попри значні здобутки доктрини у сфері забезпечення національної безпеки, питання пошуку балансу між національною безпекою та правами людини залишається малодослідженим.

Метою статті є визначення механізмів балансування між забезпеченням національної безпеки та захистом прав людини в Україні, зокрема в мовах кризових ситуацій та зростаючих загроз, таких як військовий конфлікт, пандемія, тероризм і кіберзлочинність.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до ст. 1 Закону України «Про національну безпеку України», національна безпека України розуміється як захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу та інших національних інтересів України від реальних та потенційних загроз.

У своїй праці «Національна безпека України: еволюція проблем внутрішньої політики» О. С. Власюк розглядає національну безпеку України як багатокомпонентну систему самозбереження українського народу, яка спрямована на забезпечення вільного існування та розвитку на рівні організації у формі суверенної держави. На думку автора, національна безпека включає комплекс державних та суспільних гарантій, що забезпечують стабільність і розвиток як українського суспільства загалом, так і кожного громадянина окремо, з акцентом на захист базових цінностей, законних інтересів та джерел духовного і матеріального розвитку від потенційних та реальних загроз, як внутрішніх, так і зовнішніх [3, с.25].

Левицька М.Б. визначає національну безпеку як стан захищеності громадянина, суспільства і держави [4, с.5]. Це підкреслює важливість захисту всіх рівнів соціуму — від окремої особи до загальнонаціонального рівня. Тобто національна безпека охоплює як особисті права і свободи громадян, так і стабільність суспільства та держави в умовах загроз, незалежно від їхнього характеру — чи то внутрішні, чи зовнішні загрози.

У концентрованому вигляді концепція безпеки являє собою систему офіційно затверджених засадничих поглядів держави та суспільства на національні цінності й інтереси, а також на методи та механізми захисту від можливих і реальних загроз. Успіх державної політики залежить не лише від чіткого формулювання та загального сприйняття суспільством національних цінностей, інтересів і цілей, але й від ясного розуміння вибраних або можливих шляхів, засобів і методів їх реалізації в контексті управління національною безпекою. Тобто, ефективність цієї політики визначається тим, наскільки точно визначені інструменти і механізми її втілення у державному управлінні та захисті національних інтересів [6, с.35].

На думку Чижова Д.А., політика національної безпеки держави спрямована на забезпечення високого рівня захисту національних інтересів, що дозволяє створити необхідні умови для стійкого розвитку особистості, суспільства та держави в цілому [6, с. 100]. Такий підхід гарантує стабільність соціальних, політичних та економічних процесів, що є ключовими елементами стратегії державного управління та забезпечення безпеки на всіх рівнях соціальної структури.

На основі вищезазначеного, можемо визначити національну безпеку як комплекс політичних, військових, економічних, інформаційних, правових та інших заходів, спрямованих на захист суверенітету, територіальної цілісності та внутрішньої стабільності держави від зовнішніх і внутрішніх загроз. Вона передбачає забезпечення умов для розвитку суспільства, захист прав і свобод громадян, а також збереження основних функцій держави в умовах криз та загроз.

Ознаки національної безпеки визначають її сутність та ключові аспекти, що дозволяють оцінити стан захищеності держави і суспільства від загроз. Серед основних ознак національної безпеки можна виділити такі:

1. захист незалежності держави, недоторканності її кордонів та території від зовнішніх посягань або спроб розчленування;
2. наявність ефективної системи державного управління, що здатна підтримувати внутрішню політичну стабільність, забезпечувати законність і порядок, а також захищати від спроб дестабілізації або зовнішнього втручання у внутрішні справи;
3. здатність держави забезпечувати стабільне економічне зростання, конкурентоспроможність на міжнародному рівні, енергетичну незалежність, а також захист від економічних криз і маніпуляцій;
4. забезпечення соціального миру та захисту прав людини;
5. наявність ефективних збройних сил, здатних захистити країну від зовнішніх загроз, таких як агресія, окупація або тероризм;

6. захист від інформаційних загроз, таких як кіберзлочинність, дезінформація, пропаганда та шпигунство;

7. здатність держави захищати свої природні ресурси і забезпечувати екологічну стійкість для запобігання катастрофам або деградації навколишнього середовища;

8. дотримання правових норм та принципів, які захищають державу та суспільство від внутрішніх загроз, таких як корупція, злочинність і порушення прав людини;

9. наявність ефективної зовнішньої політики, що сприяє укладенню міжнародних договорів, участі в альянсах і міжнародних організаціях, які забезпечують безпеку держави у глобальному контексті.

Кожна з цих ознак взаємопов'язана, і недотримання однієї з них може вплинути на загальний рівень національної безпеки, що потребує системного підходу до її забезпечення.

Важливою складовою національної безпеки є не лише захист держави від внутрішніх та зовнішніх загроз, але й забезпечення збалансованого підходу до захисту прав людини, що потребує ретельного узгодження між національними інтересами і міжнародними зобов'язаннями у сфері прав людини. Загалом, права людини та національна безпека тісно пов'язані між собою. З одного боку, держава може обмежувати права людини з метою забезпечення національної безпеки, а з іншого боку, тільки при необхідному рівні національної безпеки, можуть бути забезпечені права людини.

При цьому, певні права, закріплені в Конституції України, не можуть бути обмежені за жодних обставин. До них належать такі права, як право на життя, право на захист гідності, право на свободу віросповідання та право на недоторканність приватного життя [7]. Закон не допускає їх обмеження, оскільки реалізація цих прав не становить загрози для інших людей і не перешкоджає здійсненню інших прав (на відміну від, наприклад, обмежень на пересування осіб, хворих на коронавірус, або тих, хто ухиляється від мобілізації).

Сучасні виклики спонукають держави до обмеження прав людини в ім'я забезпечення національної безпеки, створюючи складний баланс між необхідністю захисту прав громадян та захистом національної безпеки країни.

Конфлікт між національною безпекою та правами людини виникає, коли заходи, спрямовані на забезпечення захисту держави, можуть призводити до обмеження базових прав і свобод громадян, що викликає необхідність критичного аналізу механізмів, які регулюють це співвідношення у сучасному суспільстві.

На влучно зазначає Гуренко Д., досягнення національної безпеки неможливе без певних обмежень прав людини. Однак, надання державі необмеженого права здійснювати такі обмеження за власною оцінкою, мотивуючи це потребою забезпечення національної безпеки, створює ризик виникнення зловживання та державного свавілля. З метою запобігання подібним зловживанням, був розроблений механізм обмеження прав людини, що забезпечує баланс між захистом національних інтересів і дотриманням фундаментальних прав та свобод. Такий механізм може бути застосований державою лише за умови дотримання таких вимог: наявність легітимної мети, законності, пропорційності обмежень легітимній меті.

Легітимна мета означає необхідність та доцільність впровадження механізму обмеження прав людини. Держава несе обов'язок доказування, і саме повинна продемонструвати, що її законні інтереси, зокрема національна безпека, зазнають загрози, і що ця загроза є реальною.

Окрім того, обмеження прав людини повинно бути законним, тобто таким, що передбачене виключно законом (а не постановою уряду чи указом президента). Законодавчо має бути встановлений механізм, який передбачає обмеження прав людини в умовах наявної загрози.

Крім того, обмеження повинно бути пропорційним загрозі. Це означає, що держава має довести відсутність альтернативного засобу, ніж той, який застосовано [8].

Сьогодні, одним із найбільш поширених конфліктів є зіткнення між правом на приватність і заходами національної безпеки, особливо в умовах масового спостереження. Наприклад, після терактів 11 вересня 2001 року багато країн ухвалили закони, які розширили

повноваження державних органів щодо стеження за громадянами [9]. Це може призводити до збору даних, прослуховування телефонних розмов та моніторингу електронних комунікацій, що прямо порушує право на недоторканність приватного життя.

Інший приклад конфлікту стосується обмежень свободи слова. Уряди часто вдаються до цензури та обмеження доступу до інформації під приводом захисту національної безпеки, що може призводити до порушення права на вільне висловлювання думки.

В умовах загрози тероризму або насильницьких актів держави можуть застосовувати жорсткі заходи проти підозрюваних у тероризмі, що також може призводити до неналежного поведіння та катування, порушуючи права людини. Також важливо зазначити, що в ситуаціях, коли держави оголошують надзвичайний стан, вони можуть запроваджувати обмеження, які негативно впливають на права людини, такі як свобода зібрань або право на справедливий суд. У таких випадках може виникати питання, де проходить межа між необхідністю забезпечення безпеки та повагою до прав людини. Цей баланс є надзвичайно складним, і кожен випадок потребує ретельного аналізу для визначення, чи дійсно такі обмеження є пропорційними та обґрунтованими в конкретних умовах. Таким чином, конфлікти між правами людини і національною безпекою ставлять перед суспільством складні питання, що вимагають пошуку компромісів і забезпечення відповідності дій держави міжнародним стандартам прав людини.

Держава має реагувати на конфлікти між правами людини і національною безпекою, дотримуючись принципу балансу, що передбачає повагу до прав і свобод громадян при забезпеченні безпеки. По-перше, важливо проводити оцінку ризиків та загроз, щоб зрозуміти, які конкретні заходи необхідні для захисту національних інтересів, і при цьому враховувати, які права можуть бути порушені. По-друге, держави повинні ухвалювати закони та стандарти, які чітко регламентують межі дій органів влади у питаннях національної безпеки, щоб уникнути зловживань. Це може включати механізми контролю та підзвітності, такі як незалежні наглядові органи, що здійснюють моніторинг дій правоохоронних органів.

Також важливо забезпечити прозорість у прийнятті рішень, інформуючи громадськість про причини та обґрунтування вжитих заходів безпеки. Це допоможе зміцнити довіру між державою і суспільством. Важливим аспектом є проведення навчання для державних службовців та правоохоронців, щоб вони усвідомлювали значення прав людини і дотримувалися їх у своїй діяльності. Держава також має залучати громадянське суспільство до обговорення питань безпеки, що сприятиме розвитку діалогу і формуванню спільних рішень.

Дослідження балансу між публічними і приватними інтересами акцентує увагу на принципі пропорційності, який передбачає, що загальний інтерес держави не може повністю придушувати права особи. Цей принцип полягає в тому, що обмеження прав повинні відповідати конкретній загрозі та бути пропорційними щодо її масштабу. Важливим також є принцип економічної ефективності, який вимагає, щоб введені обмеження не завдавали економічної шкоди більшої, ніж загроза, яку вони мають усунути. Наприклад, обмеження, запроваджені під час пандемії, мали негативний економічний вплив, що викликало невдоволення серед населення. Тому, обмежувальні заходи повинні мати чіткі терміни, бути тимчасовими і застосовуватися лише в кризових умовах для забезпечення балансу між правами та суспільним добробутом [10, с.122].

Держави повинні розробляти стратегії, які не тільки зосереджуються на репресивних заходах, але й передбачають профілактику конфліктів і пропаганду культури прав людини. Це включає інвестування в освіту, соціальні програми та заходи, спрямовані на зменшення соціальної нерівності та напруги, які можуть призводити до загроз національній безпеці. Тільки комплексний підхід дозволить ефективно реагувати на конфлікти між правами людини і національною безпекою, зберігаючи при цьому демократичні цінності і права громадян.

Висновки. Проблема взаємозв'язку між національною безпекою та правами людини є надзвичайно актуальною, особливо в сучасних умовах постійних загроз тероризму, збройних конфліктів і нових викликів, пов'язаних із кіберзлочинністю та глобалізацією. Одним із

ключових аспектів цього питання є необхідність досягнення балансу між забезпеченням національної безпеки та дотриманням прав людини. Держава зобов'язана гарантувати безпеку своїх громадян, що часто вимагає впровадження жорстких заходів контролю, які можуть включати обмеження доступу до інформації, свободи пересування або вираження поглядів. Однак такі заходи не повинні порушувати основоположні права людини, і тут виникає проблема пропорційності – наскільки обґрунтованими і доцільними є обмеження прав для досягнення безпеки. Принцип пропорційності полягає в тому, що держава повинна застосовувати лише ті заходи, які є необхідними для запобігання реальним загрозам, і уникати надмірного втручання в права людини. Наприклад, у боротьбі з тероризмом держава може вдаватися до тимчасових обмежень прав, але такі обмеження повинні бути чітко регламентовані законом і підлягати судовому контролю.

Судовий захист є важливим механізмом для забезпечення цього балансу. Рішення Європейського суду з прав людини неодноразово наголошували на необхідності правової пропорційності під час впровадження державою заходів безпеки, які обмежують права громадян. Судді часто зосереджуються на тому, щоб оцінити, чи є застосовані заходи адекватними та чи не порушують вони фундаментальних прав більше, ніж це обґрунтовано необхідністю. Також на національному рівні суди виконують роль наглядачів за законністю та конституційністю заходів держави, які впроваджуються для забезпечення національної безпеки. Це особливо важливо в умовах надзвичайного стану, коли існує ризик зловживання владою і необґрунтованого обмеження прав громадян. У таких випадках суди мають перевіряти, чи відповідають дії держави конституційним принципам та міжнародним зобов'язанням у сфері прав людини.

Однак варто зазначити, що у випадках, коли спостерігається тенденція до надмірного використання заходів безпеки на шкоду правам і свободам громадян, це в свою чергу може призвести до поступової деградації демократичних цінностей та верховенства права. Застосування суворих заходів без належного контролю може спричинити ерозію правової держави, де права людини мають бути першочерговими. Це підкреслює важливість інституційного нагляду та правового захисту з боку судів, омбудсменів та правозахисних організацій, які можуть стримувати потенційні порушення та забезпечувати правовий баланс у контексті загроз безпеці.

Сучасні держави мають адаптувати своє законодавство до цих нових викликів, одночасно дотримуючись міжнародних стандартів прав людини. У світовому контексті ключовим є не тільки юридичне, але й моральне питання: чи здатна держава забезпечити демократичні принципи, коли стоїть перед загрозою? Загалом, конфлікт між національною безпекою та правами людини є складним і багатограним питанням, яке потребує як правової визначеності, так і постійного моніторингу з боку судової системи та громадянського суспільства.

Література:

1. Turchynov O. Ukraine's Security Challenges and the Crisis of Global Order. The American Interest. URL: https://www.the-american-interest.com/2015/09/22/ukraines-security-challenges-and-the-crisis-of-global-order/?fbclid=IwAR1gB_be6wUX1-UDeQxfJ6dlHXkAwHjyY3PjiTK0isWmN_DaRezifMGvro
2. General anti-COVID measures prohibiting public events in breach of the Convention. URL: <https://www.rolplatform.org/general-anti-covid-measures-prohibiting-public-events-in-breach-of-the-convention/>
3. Власюк О. С. Національна безпека України: еволюція проблем внутрішньої політики: *Вибр. наук. праці*. Київ: НІСД, 2016. 528 с.
4. Левицька М.Б. Теоретико-правові аспекти забезпечення національної безпеки органами внутрішніх справ України : *автореф. дис. ... канд. юрид. наук* : 12.00.01. НАН України. Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. Київ, 2002. 17 с.
5. Нашинець-Наумова А. Концептуальні підходи щодо забезпечення національної безпеки: інформаційно-правові та інституційні засади. *Підприємництво, господарство і право*. Київ. № 1. 2017. С. 34–39.
6. Чижов Д.А. Національна безпека як елемент системи забезпечення прав і свобод людини та громадянина. *Держава та регіони*. Серія: Право. 2021. № 4 (74). С. 96–101.

7. Гуренко Д. Права людини та національна безпека. Центр безпекових досліджень «СЕНСС». URL: <https://censs.org/prava-lyudyny-ta-natsionalna-bezpeka/>

8. Медійна документація про теракт 11 Вересня. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/Медійна_документація_про_теракт_11_Вересня

9. Кірієнко Т.П. Принципи обмеження прав і свобод крізь призму забезпечення безпеки людини. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. Серія ПРАВО*. Вип. 81: ч. 1. 2024. С. 116-124.

References:

1. Turchynov, O. (2015). Ukraine's Security Challenges and the Crisis of Global Order. The American Interest. www.the-american-interest.com Retrieved from https://www.the-american-interest.com/2015/09/22/ukraines-security-challenges-and-the-crisis-of-global-order/?fbclid=IwAR1gB_be6wUX1-UDeQxfJ6dlHXkAwHjyY3PjiTK0isWmN_DaRezifMGvro [in English].

2. General anti-COVID measures prohibiting public events in breach of the Convention. www.rolplatform.org Retrieved from <https://www.rolplatform.org/general-anti-covid-measures-prohibiting-public-events-in-breach-of-the-convention/> [in English].

3. Vlasjuk, O. S. (2016). *Nacional'na bezpeka Ukraïni: evoljucija problem vnutrishn'oi politiki* [National security of Ukraine: evolution of domestic policy problems]. Київ: NISD [in Ukrainian].

4. Levic'ka, M.B. (2002). Teoretiko-pravovi aspekti zabezpechennja nacional'noi bezpeki organami vnutrishnih sprav Ukraïni [Theoretical and legal aspects of ensuring national security by internal affairs bodies of Ukraine]. *Extended abstract of candidate's thesis*. К.: NAN Ukraïni. In-t derzhavi i prava im. V.M. Korec'kogo [in Ukrainian].

5. Nashinec'-Naumova, A. (2017) Konceptual'ni pidhodi shhodo zabezpechennja nacional'noi bezpeki: informacijno-pravovi ta institucijni zasadi [Conceptual approaches to ensuring national security: informational, legal and institutional foundations]. *Pidpriemnictvo, gospodarstvo i pravo - Entrepreneurship, economy and law*, 1. 2017, 34–39 [in Ukrainian].

6. Chizhov, D.A. (2021). Nacional'na bezpeka jak element sistemi zabezpechennja prav i svobod ljudini ta gromadjanina [National security as an element of the system of ensuring the rights and freedoms of a person and a citizen]. *Derzhava ta regioni. Serija: Pravo - State and regions. Series: Law*, 4 (74), 96-101 [in Ukrainian].

7. Gurenko, D. Prava ljudini ta nacional'na bezpeka. Centr bezpekovich doslidzhen' «SENSS» [Human rights and national security. Center for Security Research "SENSS"]. censs.org Retrieved from <https://censs.org/prava-lyudyny-ta-natsionalna-bezpeka/> [in Ukrainian].

8. Medijna dokumentacija pro terakt 11 Veresnja [Media documentation about the September 11 terrorist attack]. uk.wikipedia.org Retrieved from https://uk.wikipedia.org/wiki/Medijna_dokumentacija_pro_terakt_11_Veresnja [in Ukrainian].

9. Kirienko, T.P. (2024). Principi obmezhenja prav i svobod kriz' prizmu zabezpechennja bezpeki ljudini [Principles of restriction of rights and freedoms through the prism of ensuring human security]. *Naukovij visnik Uzhgorods'kogo Nacional'nogo Universitetu. Serija PRAVO - Scientific Bulletin of the Uzhhorod National University. The RIGHT series*, 81, 1. 2024, 116-124 [in Ukrainian].

УДК 796-053.7:616

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-119-127](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-119-127)

Черненко Костянтин Леонідович слухач кафедри морально психологічного забезпечення Інституту стратегічних комунікацій, Національний університет оборони України, <https://orcid.org/0009-0002-3809-4615>

СУЧАСНІ МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ФУНКЦІОНАЛЬНИХ СТАНІВ У ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ПОВІТРЯНИХ СИЛ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Анотація. У статті проаналізовано сучасні методи дослідження функціональних станів військовослужбовців, зокрема у контексті їхньої готовності до виконання завдань у екстремальних умовах. Основний фокус дослідження спрямований на проаналізовані психологічні та фізіологічні аспекти, які впливають на ефективність військовослужбовців. Визначено, що зростання небезпеки може негативно позначатися на ефективності виконання специфічних завдань, приводячи до нещасних випадків або небойових травм. Також з'ясовано важливість системного підходу до адаптації військовослужбовців до змін у навколишньому середовищі.

Дослідження включає детальний розгляд фізіологічних методів, таких як вимірювання серцевого ритму, артеріального тиску, рівнів стресових гормонів, а також використання електрокардіограми та електроенцефалограми для оцінки стану нервової системи. Окрема увага приділяється психологічним методам, які включають психометричні тести на стресостійкість, адаптивність та інші важливі психологічні аспекти.

В рамках біохімічних методів дослідження акцентовано на аналізі крові та інших біологічних рідин для виявлення рівнів біохімічних маркерів, що свідчать про стресові реакції або загальний стан здоров'я. Такі дані є критично важливими для швидкого виявлення змін, які можуть впливати на військову ефективність у екстремальних умовах.

Поведінкові методи дослідження, засновані на спостереженні за поведінкою військовослужбовців в різних умовах, зокрема під час виконання завдань у контрольованих та реальних бойових ситуаціях, дозволяють визначити, як функціональні стани впливають на їхню діяльність.

Обрунтовано та доведено необхідність інтеграції розглянутих методів у повсякденну військову практику для оптимізації тренувальних програм і підвищення загальної готовності військових. Сформовані висновки підкреслюють значення систематичного дослідження функціональних станів для підтримки високого рівня боєздатності та ефективності військовослужбовців, а також наголошують на перспективах подальших досліджень у даній сфері.

Ключові слова: методи, функціональні стани, військовослужбовці, психічні стани, стрес, біохімічні методи.

Chernenko Kostiantyn Leonidovych student of the department of moral and psychological support Institute of Strategic Communications, National University of Defense of Ukraine, <https://orcid.org/0009-0002-3809-4615>

MODERN METHODS OF INVESTIGATING THE FUNCTIONAL CONDITIONS OF MILITARY OFFICERS OF THE AIR FORCES OF THE ARMED FORCES OF UKRAINE

Abstract. The article analyzes modern methods of researching the functional states of servicemen, in particular in the context of their readiness to perform tasks in extreme conditions. The

main focus of the study is aimed at the analyzed psychological and physiological aspects that affect the effectiveness of military personnel. It is determined that the increase in danger can negatively affect the performance of specific tasks, leading to accidents or non-combat injuries. The importance of a systematic approach to the adaptation of military personnel to changes in the environment is also clarified.

The study includes a detailed examination of physiological methods such as measuring heart rate, blood pressure, stress hormone levels, and the use of electrocardiograms and electroencephalograms to assess the state of the nervous system. Special attention is paid to psychological methods, which include psychometric tests for stress resistance, adaptability and other important psychological aspects.

Within the framework of biochemical research methods, emphasis is placed on the analysis of blood and other biological fluids to detect the levels of biochemical markers that indicate stress reactions or general health. Such data are critical for quickly identifying changes that may affect military effectiveness in extreme environments.

Behavioral research methods based on observing the behavior of military personnel in various conditions, in particular during the performance of tasks in controlled and real combat situations, allow to determine how functional states affect their activities.

The necessity of integrating the considered methods into everyday military practice to optimize training programs and increase the general readiness of the military is substantiated and proven. The conclusions drawn emphasize the importance of a systematic study of functional states to maintain a high level of combat capability and efficiency of military personnel, and also emphasize the prospects for further research in this area.

Keywords: methods, functional states, military personnel, mental states, stress, biochemical methods.

Постановка проблеми. Проблема дослідження функціональних станів у військовій сфері вимагає ретельного наукового підходу з огляду на значні виклики, що постають перед військовими особами у періоди військових конфліктів і тривалих навантажень. Функціональні стани військовослужбовців, включаючи їхню працездатність, психоемоційний баланс та фізіологічну адаптацію до екстремальних умов, визначають ефективність виконання поставлених завдань та можуть суттєво впливати на результати військових операцій. Такі стани є динамічними і залежать від багатьох факторів, включаючи тип і тривалість бойових дій, індивідуальні психологічні особливості особи, рівень фізичної підготовки та наявність підтримуючих систем, таких як медичне забезпечення та психологічна допомога.

Значущість дослідження функціональних станів полягає у розробці ефективних методів їх оцінювання та корекції, що може сприяти зниженню негативного впливу стресових факторів, оптимізації робочої спроможності та підвищенню загальної ефективності військового колективу. Однак, нестача уніфікованих і чітко визначених методик, які б враховували специфіку військових умов, є значним бар'єром для систематичного впровадження наукових підходів у практику військових підрозділів.

Саме тому, ключовим аспектом даного дослідження є інтеграція психологічних, фізіологічних та медичних знань для створення комплексної методології оцінювання та адаптації функціональних станів, яка б враховувала всі аспекти військового обслуговування та експлуатації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Інтенсивний розвиток методів дослідження функціональних станів військовослужбовців є важливим для оптимізації військової діяльності та підтримання бойового потенціалу під час криз та воєнних конфліктів. Особливе значення з цієї проблематики мають наукові погляди Н. Завалої та В. Пономаренка, які вивчали особливості впливу екстремальних ситуацій на психічний стан військовослужбовців. Вони акцентують на необхідності розроблення спеціалізованих методик, які б враховували унікальність військових умов.

Крім того, Н. Агаєва, О. Кокун, І. Пішко, Н. Лозінська, В. Остапчук зробили значний внесок у методологію оцінки та інтервенції. У їх наукових дослідженнях описано різноманітні методи, що дозволяють деталізовано аналізувати стан військових, що стикаються зі стресовими та травматичними ситуаціями.

У наукових працях В. Санташова і О. Герасименка представлено інноваційний підхід до діагностики психічних станів, що використовує проєктивну техніку портретних виборів для ідентифікації непомітних на перший погляд кризових ознак.

Проаналізувавши наукові погляди вчених, визначено, що на сьогодні не достатньо висвітлено сучасні методи дослідження функціональних станів у військовослужбовців. Це обумовило актуальність даного дослідження, оскільки поява новітніх методик та підходів може значно покращити розуміння та управління цими станами, що в свою чергу збільшить ефективність військових підрозділів та знизить вплив негативних психічних реакцій.

Мета статті – проаналізувати сучасні методи дослідження функціональних станів у військовослужбовців.

Виклад основного матеріалу. У сучасних умовах розвитку військових формувань держави, зросла актуальність питань, пов'язаних із професійною готовністю та психологічними станами військовослужбовців, особливо в контексті екстремальних умов служби. Значення цих аспектів посилюється в умовах, де висока небезпека може призводити до зниження ефективності виконання специфічних завдань, нещасних випадків, або навіть небойових травм через дезорганізацію, помилкові рішення або фізичну та психологічну невідповідність. Суб'єктивні переживання можуть включати відчуття внутрішнього напруження, страху, розгубленості та інші емоційні стани [3, с. 94].

Розкриття причин несприятливих змін у професійній діяльності в екстремальних умовах та розробка методів їх запобігання стають пріоритетними завданнями. Це передбачає детальне визначення системи факторів, що впливають на сприйняття екстремальної ситуації військовослужбовцями та особливостей їх діяльності під час таких умов. Такий аналіз сприяє формуванню інтегрованого розуміння ситуації та системної реакції адаптації, що уможливує гнучке змінювання активності особи відповідно до змін в оточуючому середовищі. Це включає не тільки професійну фізичну готовність, але й відповідний психічний стан, який є тимчасовою характеристикою системи психіки та являє собою конкретний прояв взаємодії психічних процесів під час здійснення фізичного навантаження в рамках військово-спеціальної діяльності [3, с.94-95].

Особливості психічних станів у таких умовах вимагають спеціального підходу, адже високі вимоги військової служби часто перевищують вже сформовані адекватні реакції, що призводить до гострих проявів стресу, емоційної та психічної напруженості, що можуть впливати як на підвищення, так і на зниження ефективності діяльності. Визначення кореляції між психічними станами та ефективністю військово-практичної діяльності стає ключовим для оптимізації підготовки та передбачення успішності операцій у екстремальних умовах.

Ключовими для оцінювання ефективності військовослужбовців та розробки стратегій підвищення їхньої адаптивності та витривалості в екстремальних умовах є методи дослідження функціональних станів у військовій сфері. Функціональні стани охоплюють широкий спектр фізіологічних, психологічних та поведінкових параметрів, які відображають спроможність особи ефективно виконувати свої завдання.

Методи дослідження функціональних станів особливо важливі у військовій сфері, де необхідно точно оцінювати фізичне та психічне здоров'я військовослужбовців. Серед них, фізіологічні методи займають центральне місце, оскільки дозволяють вимірювати безпосередні і об'єктивні показники функціонального стану організму.

Ці методи охоплюють широкий спектр технік. Зокрема, вони включають вимірювання серцевого ритму, що може вказувати на зміни у рівнях фізичного навантаження або стресу. Артеріальний тиск є ще одним важливим показником, який відображає, як серцево-судинна система реагує на фізичні виклики або емоційні збурення.

Рівні гормонів стресу, таких як адреналін та кортизол, надають інформацію про біохімічну реакцію організму на стресові стани. Збільшення їх концентрації може свідчити про гостру стресову реакцію, в той час як тривале підвищення може вказувати на хронічний стрес.

Електрокардіограма (ЕКГ) та електроенцефалограма (ЕЕГ) є додатковими інструментами, які використовуються для детального аналізу стану серцевої мускулатури та активності мозку відповідно. ЕКГ допомагає виявити будь-які ненормальності у роботі серця, що можуть виникнути під час стресу або в результаті фізичного перевантаження. ЕЕГ дозволяє оцінити електричну активність мозку, що може бути змінена внаслідок психічного стресу, недосипання або інших нейрологічних умов.

Таким чином, фізіологічні методи дослідження надають комплексний підхід до оцінювання та моніторингу стану здоров'я військовослужбовців, що є необхідним для забезпечення їхньої готовності до виконання завдань та довгострокового добробуту.

Психологічні методи дослідження відіграють важливу роль у військовій сфері, оскільки вони дозволяють глибше зрозуміти внутрішній світ військовослужбовців, їх емоційний стан, мотиваційні процеси та адаптивні стратегії. Ці методи забезпечують можливість оцінки стресостійкості особистості, яка є критично важливою умінням у контексті виконання бойових завдань та діяльності в екстремальних умовах.

Психологічне тестування може включати різноманітні психометричні тести, які розроблені для оцінки широкого спектру психологічних характеристик. Тести на стресостійкість дозволяють визначити, наскільки добре індивід здатний впоратися з психологічним навантаженням та утримувати ефективність у складних умовах. Вони можуть вимірювати, як особа реагує на стрес, як швидко відновлюється після стресових подій, та які стратегії використовує для зниження негативного впливу стресу [1].

Оцінка адаптивності є ще одним важливим аспектом психологічних досліджень. Вона включає аналіз здатності особи адаптуватися до змінних умов середовища та ефективно вирішувати виникаючі проблеми. Тести на адаптивність можуть виявити, наскільки гнучко особа може змінювати свою поведінку в реакції на нові виклики та обставини.

Крім того, широкий спектр психометричних тестів допомагає оцінити емоційний стан військовослужбовців, їхню мотивацію, інтереси, цінності, а також інші ключові психологічні аспекти, які впливають на їхню поведінку та загальну психічну стійкість. Це дозволяє військовим психологам розробляти більш цілеспрямовані та ефективні програми для підтримки психічного здоров'я та покращення загальної працездатності [9, с. 135].

Біохімічні методи дослідження відіграють важливу роль у медичній практиці, зокрема у контексті військової медицини, де точна діагностика та швидке виявлення змін у фізіологічному стані військовослужбовців можуть мати критичне значення. Ці методи базуються на аналізі крові та інших біологічних рідин, таких як сеча або спинномозкова рідина, що дозволяє визначати рівні різних біохімічних маркерів.

Один з основних напрямків застосування біохімічних методів – це визначення рівнів стресових гормонів, таких як кортизол або адреналін. Значні коливання в рівнях цих гормонів можуть свідчити про фізіологічну реакцію на стрес, що є важливим для оцінювання стану здоров'я військових у екстремальних умовах.

Крім того, біохімічні методи використовуються для моніторингу загального стану здоров'я, через аналіз таких показників, як рівні глюкози, холестерину, білків, ферментів, електролітів та інших речовин в крові. Наприклад, підвищені рівні печінкових ферментів можуть вказувати на потенційні проблеми з печінкою, що можуть виникнути внаслідок токсичного впливу довкілля або вживання певних медикаментів.

Аналіз крові та інших рідин також може виявити наявність токсичних речовин, що є особливо актуальним у військових умовах, де солдати можуть бути вимушені працювати в оточенні, забрудненому хімічними речовинами, димами або іншими токсичними агентами. Вчасне виявлення та ідентифікація таких токсинів може сприяти швидкому вжиттю заходів для зниження їхнього впливу на здоров'я.

Використання біохімічних методів в військовій медицині не тільки сприяє забезпеченню високого рівня медичного обслуговування військовослужбовців, але й дозволяє вживати профілактичних заходів для зниження ризиків розвитку серйозних захворювань, оптимізації фізичного стану та підтримки загального рівня готовності військових до виконання своїх завдань.

Поведінкові методи дослідження відіграють важливу роль у вивченні функціональних станів військовослужбовців, оскільки дозволяють оцінювати, яким чином фізичні, психологічні та емоційні стани впливають на поведінку особи в контексті її професійної діяльності. Основою цих методів є систематичне спостереження за поведінкою особи під час виконання специфічних завдань, як у контрольованих симуляційних умовах, так і в реальних бойових або польових умовах.

Ці методи надають можливість аналізувати як очевидні, так і тонкі аспекти поведінки, що включають реакції на стрес, прийняття рішень у критичних ситуаціях, здатність до командної взаємодії та адаптації до змінних умов діяльності. Симуляційні вправи, які можуть імітувати бойові сценарії, дозволяють військовослужбовцям випробувати свої навички у безпечному, контрольованому середовищі, де можна внести корективи без ризику для життя.

З іншого боку, спостереження за поведінкою у реальних умовах дозволяє збирати дані про те, як військовослужбовці адаптуються до реальних умов та як вони виконують свої обов'язки під час фактичних бойових дій. Це надає цінну інформацію не тільки про індивідуальні здібності, але й про ефективність військового тренування та підготовки.

Поведінкові методи також включають вивчення вербальних та невербальних реакцій, способи комунікації, рівень ініціативності та лідерські якості під час виконання завдань. Це допомагає визначити психологічну готовність військовослужбовців до ведення бойових дій та їхню здатність витримувати довготривалий стрес.

Використання поведінкових методів надає важливу інформацію, яка може бути використана для оптимізації процесів військової підготовки, підвищення морального та психологічного стану військових підрозділів, а також для розробки стратегій, спрямованих на покращення загальної ефективності та дієздатності військових сил [8].

Методи дослідження функціональних станів у військовій сфері відіграють критичну роль у підтриманні та оптимізації здоров'я та ефективності військовослужбовців. Ці методи використовуються для діагностики, моніторингу та втручання, що дозволяє забезпечити високий рівень готовності та витривалості військового персоналу.

Діагностика в цьому контексті означає раннє виявлення та ідентифікацію фізіологічних та психологічних проблем, які можуть перешкоджати військовослужбовцям ефективно виконувати свої обов'язки. Наприклад, швидке виявлення симптомів посттравматичного стресового розладу (ПТСР) або інших пов'язаних зі стресом розладів є важливим для забезпечення своєчасної психологічної підтримки та відповідного лікування, яке може знизити довгостроковий вплив цих умов на здоров'я військовослужбовців [2].

Моніторинг включає регулярне відстеження функціональних станів військовослужбовців для оцінки, як тренування, дісти, режими відпочинку та інші інтервенції впливають на їхню працездатність та загальне здоров'я. Цей систематичний підхід дозволяє адаптувати військові тренувальні програми та стратегії підтримки здоров'я таким чином, щоб максимізувати їх ефективність та знизити ризики здоров'я, пов'язані з військовою службою.

Основна мета моніторингу полягає у комплексній оцінці поточного стану на основі аналізу всіх доступних даних, прогнозуванні майбутніх тенденцій, а також у співпраці з керівними структурами для розроблення рекомендацій з управління розвитком процесів, виходячи з визначених цілей та потенційного впливу на об'єкт моніторингу. Моніторингова система передбачає збір, систематизацію та аналітичну обробку інформації, що стосується поточного стану об'єкта, впливових факторів та можливих змін у стані об'єкта. В процесі прогнозування розробляються рекомендації для управлінських рішень, які вважаються необхідними та достатніми для ефективного керування об'єктом моніторингу.

Згідно з нормативно-правовими документами, реалізація низки заходів дозволяє створити ефективну систему для оцінювання стану психологічної готовності військовослужбовців та проведення систематичного моніторингу цього стану. В організаційно-методичних вказівках з питань гуманітарного і соціального розвитку у Збройних Силах України визначено як одне з ключових завдань здійснення систематичного моніторингу соціальних процесів у колективах, що включає захист прав та соціальних гарантій військовослужбовців, військово-зобов'язаних та резервістів.

Окремо у вказівках про морально-психологічне забезпечення Збройних Сил України виокремлено основні зусилля у проведенні професійно-психологічного відбору та психологічного діагностування в процесі прийняття на військову службу та в ході її проходження, формуванні необхідного рівня психологічної готовності до виконання завдань, встановлених державою, та організації якісного психологічного супроводу військовослужбовців [4].

Основний нормативно-правовий документ, що визначає функції та ключові завдання структур морально-психологічного забезпечення в Збройних Силах України, це Положення про структури морально-психологічного забезпечення. Цей документ встановлює рамки для організації діяльності МПЗ у ЗСУ, яка включає як повсякденне забезпечення життєдіяльності військ, так і їх підготовку до застосування [7].

В рамках моніторингу психологічної готовності, структури МПЗ виконують ряд важливих завдань. Вони систематично оцінюють та визначають рівень морально-психологічного стану особового складу, а також прогнозують динаміку його змін у контексті підготовки та застосування ЗСУ. Також проводиться глибокий аналіз психологічних умов виконання військових завдань, оцінка впливу цих умов на морально-психологічний стан та поведінку військовослужбовців, що включає визначення їх психічної стійкості та готовності до виконання завдань [5].

Згідно із діючими керівними документами, серед основних завдань психологічного забезпечення є оцінка психологічних показників боєздатності підрозділів та окремих військових частин. Це включає моніторинг морально-психологічного стану особового складу та аналіз впливу психологічних чинників бою на морально-психологічний стан та поведінку військовослужбовців, що є критично важливим для забезпечення ефективного функціонування військових сил у складних бойових умовах [5].

В Інструкції з оцінки морально-психологічного стану особового складу Збройних Сил України, яка є ключовим документом для аналізу та оцінювання морально-психологічного стану військових, визначено низку основних завдань. Ці завдання включають визначення поточного морально-психологічного стану особового складу, ідентифікацію чинників, які позитивно чи негативно впливають на цей стан та здатність особового складу виконувати завдання за призначенням, а також прогнозування поведінки військовослужбовців під час підготовки та в ході виконання завдань [6].

Вивчення морально-психологічного стану особового складу проводиться як на індивідуальному, так і на груповому рівні, включаючи аналіз стану підрозділів та військових частин. Використовуються різні методики оцінки, серед яких експертна оцінка, експрес-опитування, а також проміжні методи, які включають спостереження за діяльністю і поведінкою військовослужбовців в різних ситуаціях, психологічне діагностування через анкетування та тестування.

Структура морально-психологічного стану особового складу охоплює кілька аспектів. Моральна налаштованість охоплює цінності, переконання та норми, що регулюють поведінку військовослужбовців, а емоційно-вольова налаштованість включає емоції, почуття та вольові якості, що впливають на їхню поведінку. Мотиваційна готовність включає стійкі мотиваційні утворення, які активізуються в певних умовах, і функціональна готовність відображає знання і досвід, необхідні для виконання службових обов'язків. Фахова здатність відображає професійні знання, навички та досвід, які забезпечують виконання завдань за відповідною військовою спеціальністю.

Крім того, особливого значення набуває програма втручання, що спрямоване на розробку та реалізацію програм, які покращують фізіологічні та психологічні стани військовослужбовців. Ці програми можуть включати стратегії для зниження стресу, підтримки психологічної стійкості, проведення фізичних тренінгів та впровадження інших адаптивних заходів, які допомагають військовим краще адаптуватися до вимог їхньої роботи та зменшувати вплив негативних аспектів військових дій.

Застосування цих методів у військовій сфері не тільки підвищує оперативну готовність і професійну ефективність військовослужбовців, але й сприяє підтримці їхнього фізичного та психологічного здоров'я, що є критично важливим для довгострокового добробуту та успішної військової кар'єри.

Отже, на основі проведеного аналізу систематизуємо отримані результати (табл. 1.1)

Таблиця 1.1

Сучасні методи вивчення функціональних станів у військовій сфері

Метод	Опис	Застосування
Фізіологічні методи	Включають вимірювання серцевого ритму, артеріального тиску, рівнів стресових гормонів (адреналін, кортизол), а також використання електрокардіограм (ЕКГ) і електроенцефалограм (ЕЕГ) для оцінки стану нервової системи.	Критично важливі для оцінки фізичної готовності та реакції на фізіологічні зміни під час бою або тренувань.
Психологічні методи	Охоплюють психологічне тестування на стресостійкість, адаптивність, а також різні типи психометричних тестів, які дозволяють оцінити емоційний стан, мотивацію та інші психологічні аспекти особистості.	Важливі для розуміння внутрішніх психологічних баталій та покращення стратегій психічної стійкості під час стресу.
Біохімічні методи	Використовують аналіз крові та інших біологічних рідин для визначення рівнів біохімічних маркерів, що можуть вказувати на фізіологічний стрес, стан здоров'я, а також наявність впливу токсичних речовин.	Необхідні для діагностики та швидкого виявлення змін у фізіологічному стані, що можуть вплинути на військову ефективність.
Поведінкові методи	Засновані на спостереженні за поведінкою та виконанням завдань у симуляційних та реальних умовах, щоб визначити, як функціональний стан впливає на реальну робочу діяльність.	Корисні для оцінки того, як добре солдати виконують свої завдання під час бойових дій та на тренуваннях, допомагають удосконалити військову підготовку та готовність.

Розуміння впливу екстремальних (бойових) факторів на працездатність та функціональні стани військовослужбовців Повітряних сил Збройних Сил України має вирішальне значення для забезпечення їх ефективності та безпеки під час виконання завдань. Інтеграція методів дослідження цих станів у повсякденну практику може значно підвищити не тільки оперативні здібності військовослужбовців, але й загальний рівень військової підготовки та готовності.

Застосування науково обґрунтованих методів дозволяє вчасно ідентифікувати як фізіологічні, так і психологічні зміни, які відбуваються з військовослужбовцями під впливом стресових бойових умов. Це включає моніторинг рівнів стресових гормонів, аналіз

психологічного стану, а також оцінку фізичної витривалості та готовності до виконання задач. Регулярний моніторинг та оцінка дозволяють не тільки реагувати на поточні потреби, але й прогнозувати майбутні виклики, оптимізувати тренувальні програми та підготовку, що забезпечує кращу адаптацію військовослужбовців до умов бойових дій.

Крім того, систематичне застосування цих методів сприяє підвищенню загального рівня здоров'я та благополуччя персоналу. Виявлення та лікування фізіологічних чи психологічних проблем на ранніх стадіях може запобігти розвитку більш серйозних ускладнень, які можуть негативно вплинути на діяльність військовослужбовців та їх здатність виконувати службові обов'язки. Також, належна увага до здоров'я та благополуччя військовослужбовців підвищує їх моральний дух та впевненість у власних силах, що є ключовим для підтримки високого рівня боєздатності.

Завдяки цьому підходу до тренувань та підготовки може бути адаптований таким чином, щоб максимально враховувати індивідуальні особливості кожного військовослужбовця, їхні фізичні та психологічні потреби, забезпечуючи тим самим ефективнішу підготовку та краще виконання бойових завдань. Це в свою чергу допомагає підвищити загальну ефективність та готовність Повітряних сил Збройних Сил України до виконання місій в сучасних бойових умовах.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Аналіз сучасних методів дослідження функціональних станів військовослужбовців у військовій сфері є критично важливим для підтримки високого рівня боєздатності та ефективності особового складу в екстремальних умовах. Розглядаючи комплекс психологічних та фізіологічних методів, можна ідентифікувати і відповідно реагувати на стресові стани, забезпечуючи адекватну підготовку та моніторинг здоров'я військовослужбовців.

Різноманітність дослідницьких методик, таких як фізіологічні, психологічні, біохімічні та поведінкові, дозволяє всебічно оцінювати як фізичну, так і психічну готовність до виконання бойових завдань. Важливість такого підходу полягає в можливості раннього виявлення можливих психофізіологічних відхилень, що можуть негативно вплинути на ефективність та безпеку дій військовослужбовців.

Оптимізація тренувальних програм та методів виховання з урахуванням індивідуальних особливостей кожного військовослужбовця є ключем до підвищення загальної ефективності та мінімізації ризиків у військових операціях. Інтеграція дослідження функціональних станів у повсякденну практику Збройних Сил дозволяє досягти більшої гнучкості та адаптивності військовослужбовців, підвищуючи тим самим їхню готовність до виконання завдань у сучасних бойових умовах.

Перспективи подальших досліджень полягають у розробці інтегрованих біоінформатичних систем для комплексного моніторингу та аналізу психофізіологічних параметрів, що дозволить підвищити точність діагностики станів, оптимізувати індивідуальні тренувальні програми та значно покращити оперативну готовність військовослужбовців до виконання завдань у екстремальних умовах.

Література:

1. Агаєв Н. А., Кокун О. М., Пішко І. О., Лозінська Н. С., Остапчук В. В., Ткаченко В. В. Збірник методик для діагностики негативних психічних станів військовослужбовців : *методичний посібник*. Київ : НДЦ ГП ЗСУ, 2016. 234 с.
2. Блінов О.А. Організація надання психологічної допомоги військовослужбовцям у воєнний час. Київ: НАОУ, 2006. 88 с.
3. Завалова Н.Д., Пономаренко В.А. Психічні стани людини в особливих умовах діяльності. *Психолог*. Київ, 1999. Т.4. №6. С.92-105.
4. Колесніченко О. С. Засади бойової психологічної травматизації військовослужбовців : монографія. Х. : ФОП Бровін О.В., 2018. 488 с.
5. Методологія дослідження морально-психологічного стану особового складу військ (сил) : навч.-метод. посіб. Київ : 7БЦ, 2023. 383 с.

6. Наказ Генерального штабу Збройних Сил України від 29.04.2017 №153 «Про затвердження Інструкції з оцінювання морально-психологічного стану особового складу Збройних Сил України». URL: <https://dovidnykmpz.info/psycho/nakaz-heneral-noho-shtabu-zbro-nykh-sy-6/>

7. Наказ Генерального штабу Збройних Сил України від 22.05.2017 №183 «Про затвердження Положення про структури морально-психологічного забезпечення Збройних Сил України». URL: <https://dovidnykmpz.info/zagalni/nakaz-heneral-noho-shtabu-zbro-nykh-sy/>

8. Приходько І.І., Тімченко О.В., Лиман А.А. Динаміка психічних станів військовослужбовців сил охорони правопорядку при виконанні службово-бойових завдань під час масових заворушень: монографія. Х.: НА НГУ, 2016. 130 с.

9. Санташов В., Герасименко О. Діагностика кризових станів військовослужбовців методом портретних виборів Л. Сонді. *Вісник Національного університету оборони України*, 2024. Вип. 80 (4). С. 132–142. <https://doi.org/10.33099/2617-6858-2024-80-4-132-142>

References:

1. Ahaiev N. A., Kokun O. M., Pishko I. O., Lozinska N. S., Ostapchuk V. V., Tkachenko V. V. (2016) Zbirnyk metodyk dlia diagnostyky nehatyvnykh psykhichnykh staniv viiskovosluzhbovtziv [Collection of methods for diagnosing negative mental states of military personnel] : metodychnyi posibnyk. Kyiv : NDTs HP ZSU. 234 s. [in Ukrainian]

2. Blinov O.A. (2006) Orhanizatsiia nadання psykholohichnoi dopomohy viiskovosluzhbovtziam u voiennyi chas [Organization of provision of psychological assistance to servicemen during wartime]. Kyiv: NAOU. 88 s. [in Ukrainian]

3. Zavalova N.D., Ponomarenko V.A. (1999) Psykhichni stany liudyny v osoblyvykh umovakh diialnosti [Mental states of a person in special conditions of activity]. Psykholoh. Kyiv. T.4. №6. S.92-105. [in Ukrainian]

4. Kolesnichenko O. S. (2018) Zasady boiovoi psykholohichnoi travmatyzatsii viiskovosluzhbovtziv [Basics of combat psychological traumatization of servicemen]: monohrafiia. Kh. : FOP Brovin O.V.. 488 s. [in Ukrainian]

5. Metodolohiia doslidzhennia moralno-psykholohichnoho stanu osobovoho skladu viisk (syl) [Methodology for the study of the moral and psychological state of personnel of troops (forces)]: navch.-metod. posib. Kyiv : 7BTs, 2023. 383 s. [in Ukrainian]

6. Nakaz Heneralnoho shtabu Zbroinykh Syl Ukrainy vid 29.04.2017 №153 «Pro zatverdzhennia Instruksii z otsiniuvannia moralno-psykholohichnoho stanu osobovoho skladu Zbroinykh Syl Ukrainy» [Order of the General Staff of the Armed Forces of Ukraine dated April 29, 2017 No. 153 "On the approval of the Instructions for assessing the moral and psychological state of personnel of the Armed Forces of Ukraine."] URL: <https://dovidnykmpz.info/psycho/nakaz-heneral-noho-shtabu-zbro-nykh-sy-6/>[in Ukrainian]

7. Nakaz Heneralnoho shtabu Zbroinykh Syl Ukrainy vid 22.05.2017 №183 «Pro zatverdzhennia Polozhennia pro struktury moralno-psykholohichnoho zabezpechennia Zbroinykh Syl Ukrainy» [Order of the General Staff of the Armed Forces of Ukraine dated May 22, 2017 No. 183 "On approval of the Regulation on the structure of moral and psychological support of the Armed Forces of Ukraine."]. URL: <https://dovidnykmpz.info/zagalni/nakaz-heneral-noho-shtabu-zbro-nykh-sy/>[in Ukrainian]

8. Prykhodko I.I., Timchenko O.V., Lyman A.A. (2016) Dynamika psykhichnykh staniv viiskovosluzhbovtziv syl okhorony pravoporiadku pry vykonanni sluzhbovo-boiovykh zavdan pid chas masovykh zavorushen [Dynamics of the mental states of military personnel of the law enforcement forces during the performance of official and combat tasks during mass riots]: monohrafiia. Kh. : NA NHU. 130 s. [in Ukrainian]

9. Santashov V., Herasymenko O. (2024) Diagnostyka kryzovykh staniv viiskovosluzhbovtziv metodom portretnykh vyboriv L. Son di [Diagnosis of crisis states of military personnel by the method of portrait elections L. Son di]. Visnyk Natsionalnoho universytetu oborony Ukrainy. Vyp. 80 (4). S. 132–142. <https://doi.org/10.33099/2617-6858-2024-80-4-132-142>[in Ukrainian]

УДК 327:316.422

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-128-135](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-128-135)

Шаповалов Андрій Анатолійович аспірант кафедри глобальної та національної безпеки Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, м. Київ, 03057, <https://orcid.org/0009-0004-2301-375X>

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ТЕРОРИЗМ: ТЕХНОЛОГІЇ МАНІПУЛЯЦІЇ СВІДОМІСТЮ ТА МЕТОДИ ПРОТИДІЇ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ВІЙН

Анотація. У статті проаналізовано зростаючу загрозу інформаційного тероризму в сучасному світі, що виникає на фоні розвитку цифрових технологій та глобальних комунікацій. Проаналізовано різноманітні технології маніпуляції свідомістю, які використовуються для дезінформації та психологічного тиску на населення. Особливу увагу приділено механізмам, що дозволяють зловмисникам впливати на масову свідомість через соціальні мережі, фейкові новини та інші платформи, які підривають довіру громадян до офіційних джерел інформації. Автором систематизовано форми прояву інформаційного тероризму, наголошуючи на тому, що такі технології використовуються не лише для поширення неправдивої інформації, але й для розколу суспільства, підвищення градусу напруги та конфліктності. Зроблено висновок про тісний зв'язок між інформаційним тероризмом і традиційними формами тероризму, підкреслюючи, що інформаційні атаки можуть загрожувати стабільності політичних систем, громадянським цінностям та основам демократії. Важливість медіаграмотності та критичного мислення населення зазначається як необхідна умова для ефективної протидії цим загрозам. У статті також розглядаються питання підвищення рівня освіти громадян у інформаційній сфері, що сприяє формуванню стійкості суспільства до інформаційних атак. Крім того, автором розроблено пропозиції щодо ефективних методів боротьби з інформаційним тероризмом, включаючи державні програми та освітні ініціативи, а також активне залучення громадянського суспільства до цих процесів. Підкреслюється, що успішна протидія інформаційному тероризму потребує комплексного підходу та співпраці між державними установами, приватним сектором і громадськими організаціями. В роботі акцентується увага на необхідності моніторингу та оцінки інформаційних загроз, що виникають у глобальному інформаційному просторі, та на розробці системи раннього виявлення інформаційних атак. Це дозволить не лише зменшити негативні наслідки від дезінформації, але й зміцнити довіру до державних інститутів. Запропоновано конструктивні рішення для формування стратегії ефективної протидії цій глобальній загрозі.

Ключові слова: інформаційний тероризм, технології маніпуляції свідомістю, дезінформація, глобальні інформаційні війни, соціальні мережі, медіаграмотність, психологічний тиск, демократичні цінності, інформаційна безпека.

Shapovalov Andrii Anatoliyovych graduate student of the Global and National Security Department of the Educational and Scientific Institute of Public Administration and Civil Service, Taras Shevchenko Kyiv National University, Kyiv, 03057, <https://orcid.org/0009-0004-2301-375X>

INFORMATION TERRORISM: CONSCIOUSNESS MANIPULATION TECHNOLOGIES AND COUNTERMEASURES IN GLOBAL INFORMATION WARS

Abstract. The article analyzes the growing threat of information terrorism in the modern world, which arises against the backdrop of the development of digital technologies and global

communications. Various technologies of mind manipulation used for misinformation and psychological pressure on the population are examined. Particular attention is paid to mechanisms that allow malicious actors to influence mass consciousness through social networks, fake news, and other platforms that undermine citizens' trust in official sources of information. The author systematizes the forms of manifestation of information terrorism, emphasizing that such technologies are used not only for the dissemination of false information but also for dividing society, increasing tensions, and fostering conflict. A conclusion is drawn about the close connection between information terrorism and traditional forms of terrorism, highlighting that information attacks can threaten the stability of political systems, civic values, and the foundations of democracy. The importance of media literacy and critical thinking among the population is noted as a necessary condition for effectively countering these threats. The article also addresses issues related to raising citizens' education levels in the field of information security, which contributes to building society's resilience to information attacks. In addition, the author proposes effective methods for combating information terrorism, including government programs and educational initiatives, as well as the active involvement of civil society in these processes. It is emphasized that successful counteraction to information terrorism requires a comprehensive approach and collaboration among government institutions, the private sector, and non-governmental organizations. Furthermore, the work highlights the necessity of monitoring and assessing information threats arising in the global information space and developing an early detection system for information attacks. This will not only help reduce the negative consequences of misinformation but also strengthen trust in state institutions. Overall, the article makes a significant contribution to the study of information terrorism and offers constructive solutions for forming strategies to effectively combat this global threat.

Keywords: information terrorism, mind manipulation technologies, misinformation, social networks, media literacy, psychological pressure, democratic values, information security.

Постановка проблеми. Інформаційний тероризм у сучасному світі став серйозною загрозою не лише національній, але й глобальній безпеці. Це явище виникло як відповідь на розвиток цифрових технологій і поширення інформації через Інтернет. Воно базується на маніпуляції свідомістю через дезінформацію, фейкові новини, пропаганду та інші методи психологічного впливу на населення. Інформаційний тероризм стає складною і багатошаровою загрозою в умовах розвитку цифрових технологій та інтернет-комунікацій, що створює нові можливості для ведення інформаційних війн. Ця проблема є особливо актуальною для країн, що перебувають у стані конфлікту або зазнають зовнішнього впливу, зокрема України, яка з 2014 року стала об'єктом військової та інформаційної агресії з боку Російської Федерації. Відтак комплексне дослідження технологій маніпуляції свідомістю та методів протидії інформаційному тероризму є необхідним для розробки ефективних заходів безпеки, захисту інформаційного простору та стійкості до маніпуляцій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Інформаційний тероризм почав активно досліджуватися в останні два десятиліття в контексті зростання глобальної мережі Інтернет та впливу нових медіа на суспільну свідомість. Тема інформаційного тероризму, його впливу на суспільство та методів протидії отримала значну увагу з боку науковців, особливо в контексті глобальних інформаційних війн. Вагомий внесок у дослідження цієї проблематики зробили такі вчені, як Ембер Бріттен-Хейл, яка аналізує інформаційні та когнітивні стратегії в контексті сучасних конфліктів, що є невід'ємною частиною війни [1], та Еан Кац, який досліджує використання дезінформації у військових конфліктах [2]. В їхніх роботах розглядаються методи та інструменти впливу на свідомість через маніпуляцію інформацією в сучасному цифровому просторі.

Дослідження, присвячені маніпулятивним технологіям у глобальних інформаційних війнах, також активно ведуться у сфері кібербезпеки та комунікативних технологій. До прикладу, праця Ш. Джаякумара зосереджена на аналізі кібертероризму та кібератак як

інструментів впливу на державні та недержавні структури, зокрема через соціальні мережі та онлайн-платформи. Вчений підкреслює, що кіберпростір стає полем бою, де інформаційні атаки мають потенціал серйозно впливати на соціально-політичну ситуацію в країнах [3].

Окремо слід відзначити роботи українських вчених, зокрема О.Курбана та О. Тихомирова, які досліджують особливості інформаційного тероризму в контексті агресії проти України; проблему споживання контенту в сучасних медіа, розвитку критичного мислення, яке базується на медіаграмотності та інформаційній стійкості. Особливу увагу вчені зосереджують на аналізі сучасних викликів, що виникли в українському медіа-інформаційному просторі внаслідок гібридної агресії з боку Росії [4; 5]. В їхніх дослідженнях акцентується увага на гібридних методах війни, де інформаційний компонент стає ключовим для формування громадської думки, підриву довіри до державних інститутів та посилення внутрішньої нестабільності.

На думку вітчизняних дослідників [6; 7], ефективна протидія інформаційним атакам мають особливе значення для стабільного розвитку демократичних країн, оскільки впливає на виборчі процеси та громадську думку. Науковці відзначають, що інформаційний тероризм є інструментом гібридної війни, що використовується для створення соціальної напруги.

У дослідженнях, присвячених інформаційному тероризму, спостерігаються декілька ключових тенденцій, що охоплюють різні аспекти цієї проблеми. Насамперед, увага науковців зосереджена на зростанні ролі інформаційних атак у сучасних військових конфліктах та геополітичних протистояннях. Інформаційний тероризм розглядається як невід'ємна складова глобальних інформаційних війн, що використовуються для впливу на суспільну свідомість і дестабілізацію політичних систем.

Попри значний обсяг досліджень за цим напрямом, залишаються актуальними питання ефективності методів протидії інформаційному тероризму, особливо в умовах постійно змінюваних технологій маніпуляції. Багато робіт зосереджені на теоретичних аспектах проблеми, проте практичні інструменти захисту інформаційного простору та забезпечення медіаграмотності суспільства потребують подальшого дослідження та впровадження.

Мета статті – дослідження основних технологій маніпуляції свідомістю та методів протидії в умовах глобальних інформаційних війн.

Виклад основного матеріалу. Інформаційний тероризм є важливим елементом сучасних міжнародних відносин та відіграє дедалі вагомішу роль у конфліктах різних масштабів. У XXI столітті, коли інформація стає найціннішим ресурсом, боротьба за контроль над нею перетворюється на критично важливу складову глобальної безпеки. Інформаційні війни стали складовою гібридних конфліктів, у яких держави і недержавні актори використовують інформаційні атаки для досягнення політичних і стратегічних цілей.

Особливістю інформаційного тероризму є те, що він здійснюється не лише через прямі фізичні атаки, а й через маніпуляції суспільною свідомістю, спрямовані на послаблення соціальних та політичних інституцій, підрив довіри до уряду, дестабілізацію економічних і політичних систем. Використання дезінформації, фейкових новин та пропаганди у глобальному інформаційному просторі стало потужним інструментом деморалізації цивільного населення, створення паніки та тиску на політичне керівництво країн. Сучасні технології маніпуляції свідомістю охоплюють широкий спектр методів, які дозволяють впливати на масову свідомість через медіа, соціальні мережі та цифрові платформи. Ефективність цих технологій базується на психологічних особливостях людського сприйняття, недоліках у критичному мисленні та здатності інформаційних систем поширювати вплив на глобальному рівні. Протидія маніпуляції свідомістю вимагає постійного підвищення рівня медіаграмотності, розвитку інструментів фактчекінгу та удосконалення законодавчої бази у досліджуваній сфері. У таблиці 1 систематизовано основні технології маніпуляції свідомістю, які активно використовуються в сучасному інформаційному просторі.

Таблиця 1.

Маніпулятивні технології, інструменти реалізації та їх вплив на суспільну думку

Технологія маніпуляції свідомістю	Характеристика	Інструменти реалізації
Дезінформація	Поширення неправдивої або спотвореної інформації для введення аудиторії в оману	Фейкові новини, маніпулятивне висвітлення подій
Пропаганда	Цілеспрямований вплив на суспільну думку через одностороннє висвітлення подій	Емоційні звернення, повторення основних наративів
Використання фейкових акаунтів та ботів	Масове поширення повідомлень за допомогою бот-мереж і фейкових акаунтів у соціальних мережах для впливу на громадську думку	Боти, фейкові акаунти
Селективна інформація	Вибіркове подання інформації, що відповідає політичній меті, водночас інші важливі аспекти ігноруються	Приховування деталей, актуалізація певних аспектів
Техніка «великої брехні»	Поширення настільки неправдоподібної інформації, що вона починає виглядати правдивою	Абсурдні заяви
Deepfake та маніпуляція зображеннями	Створення фальшивих відео або аудіо за допомогою технологій deepfake для маніпуляції громадською думкою або дискредитації осіб	Фальсифіковані відео та фото
Техніка «вкиду» (Hoax)	Раптове поширення фейкової новини або спотвореної інформації для викликання суспільної реакції	Шокуючі заголовки
Конспірологічні теорії	Поширення альтернативних версій подій через змови, які пояснюють реальність фантастичними версіями	Поширення версії про змови проти держави чи суспільства
Техніка «віддзеркалення»	Звинувачення опонентів у тих самих діях, що здійснюють самі маніпулятори для зміщення фокусу уваги	Звинувачення опонентів у дезінформації
Метод «витоку» інформації	Використання часткової або спотвореної інформації, яка подається як секретний документ або «витік», для створення враження відкриття прихованої правди	«Витік» секретних документів

Джерело: складено за [8-10]

Маніпулятивні технології мають глибокий та руйнівний вплив на суспільно-політичну ситуацію в Україні, особливо в контексті військової агресії з боку Росії. З 2014 року Україна зіткнулася з масштабною кампанією дезінформації, яка стала частиною гібридної війни, спрямованої не лише на військові дії, а й на маніпулювання свідомістю громадян, дестабілізацію внутрішньої політичної ситуації та підрив міжнародної підтримки України.

Основними наслідками впливу вказаних технологій на суспільно-політичну ситуацію в Україні вважаємо такі:

Дестабілізація громадської думки. Маніпулятивні технології країни-агресора спрямовані на створення хаосу в українському суспільстві шляхом поширення фейкових новин, маніпуляцій та пропаганди. Інформаційні атаки активно використовують емоційні теми —

війну на Донбасі, національні меншини, корупцію та інші соціально-політичні аспекти. Це сприяє підвищенню рівня недовіри до державних інститутів та урядових структур, поляризації суспільства, а також викликає фрагментацію серед різних соціальних груп [11]. Дослідження демонструють, що маніпуляції на основі таких чутливих тем, як національна ідентичність, значно посилюють розкол у суспільстві.

Підриєв довіри до державних інституцій. Однією з ключових цілей таких технологій є дискредитація української влади як всередині країни, так і на міжнародній арені. За допомогою маніпуляцій громадянам нав'язується думка про некомпетентність чи навіть зраду з боку політичного керівництва. Зокрема, пропаганда Росії активно використовує звинувачення української влади в корупції, неефективності управління й невирішеності конфлікту на Донбасі. Це знижує рівень підтримки уряду та робить суспільство більш вразливим до популістських і антидемократичних сил [12].

Створення соціальної напруги. Маніпулятивні технології активно спрямовуються на посилення внутрішньої напруги, особливо щодо таких питань, як мовний конфлікт між російськомовним та україномовним населенням, питання національної ідентичності та релігійні відмінності. Пропагандистські нарративи, поширювані через російські медіа, використовують маніпуляції, щоб поглибити конфлікти, зокрема на сході та заході країни, що сприяє послабленню національної єдності та погіршує здатність держави протидіяти зовнішнім загрозам.

Міжнародний вплив та дискредитація України. Вказані технології також спрямовані на дискредитацію України на міжнародній арені. Пропагандистські матеріали зображують Україну як «нацистську державу», що порушує права російськомовного населення, або як державу, яка не здатна впоратися з внутрішніми проблемами та конфліктами. Такі нарративи активно поширюються у світових медіа для зменшення рівня міжнародної підтримки України та створення перешкод для її інтеграції в європейські та світові структури. Наприклад, інформаційні атаки були спрямовані на дискредитацію українських реформ та спроб інтеграції до ЄС і НАТО [13].

Використання соціальних мереж як засобу поширення дезінформації. Соціальні мережі, такі як Facebook, Twitter, Telegram та інші, стали основними каналами поширення дезінформації в Україні. Фальшиві акаунти, боти та тролі активно використовуються для поширення фейкових новин, що робить інформаційний простір надзвичайно складним для управління. Це дозволяє маніпуляторам швидко поширювати неправдиву інформацію, яка стрімко стає «вірусною» і впливає на маси, породжуючи паніку або агресію [14].

У сучасному інформаційному просторі, де дезінформація та маніпулятивні технології стають потужними інструментами впливу на суспільство, питання протидії інформаційному тероризму набуває особливої актуальності. Це потребує скоординованих зусиль як з боку суб'єктів державного управління у сфері, так і громадянського суспільства, яке має активно залучатися до процесів протидії інформаційним загрозам. Ключовою складовою цієї боротьби є формування свідомої та проінформованої аудиторії, яка здатна критично оцінювати інформацію, що надходить, та ідентифікувати маніпулятивні методи.

Одним із ключових напрямків у цій боротьбі є *підвищення медіаграмотності населення*. Освіта в цій сфері повинна включати не лише навчання критичного мислення, але й формування навичок оцінки інформації, вміння розпізнавати маніпулятивні техніки, а також усвідомлення впливу медіа на формування думок. Цей аспект стає основою для побудови критично мислячого суспільства, здатного протистояти дезінформації. Важливу роль у цьому процесі відіграють освітні програми, доступні публікації, тренінги та онлайн-курси, які допомагають громадянам орієнтуватися в потоці інформації та адаптуватися до викликів інформаційного середовища.

Фактчекінг виступає потужним інструментом у боротьбі з поширенням неправдивої інформації. Створення незалежних платформ для перевірки фактів, співпраця з журналістськими організаціями та впровадження високих стандартів у сфері перевірки інформації є ключовими факторами для підвищення довіри до медіа та зниження впливу

дезінформації. Такі платформи можуть стати надійними джерелами інформації для громадськості, що дозволяє людям краще усвідомлювати ризики, пов'язані з неправдивими повідомленнями.

Для створення безпечного інформаційного простору та досягнення ефективних результатів, потрібне також належне *правове регулювання*. Розробка законодавства, що передбачає відповідальність за поширення неправдивої інформації, особливо в соціальних мережах, є важливою умовою для формування правових механізмів протидії інформаційним атакам. Правові норми мають передбачати не лише покарання за порушення, але й механізми для активного виявлення та блокування небезпечного контенту. Підтримка правозахисних організацій у моніторингу порушень прав у контексті інформаційних атак також є важливим аспектом правового захисту.

Оскільки технології відіграють все більшу роль у боротьбі з дезінформацією, впровадження новітніх рішень стає критично важливим. Впровадження алгоритмів для автоматичного виявлення фейкових новин, використання штучного інтелекту для аналізу контенту, а також розробка програмного забезпечення для блокування шкідливої інформації – це ефективні способи протидії маніпуляціям. Такі *технологічні рішення* дозволяють оперативно реагувати на загрози, забезпечуючи більшу безпеку в інформаційному просторі.

Важливість технологій доповнюється *активною роллю громадянського суспільства* в цій боротьбі. Залучення громадських організацій до інформаційних кампаній, проведення акцій, семінарів та вебінарів сприяє підвищенню обізнаності про ризики, пов'язані з дезінформацією, а також формуванню активної громадянської позиції.

Обмін інформацією, досвідом та розробка спільних стандартів дозволяють об'єднати зусилля різних країн у цій боротьбі. *Співпраця між державами*, міжнародними організаціями та неурядовими структурами здатне призвести до створення глобальних механізмів для моніторингу та реагування на інформаційні загрози.

Не менш важливою є роль психологічних методів у протидії маніпуляціям, яка має інтегруватися в загальний підхід до протидії дезінформації. Надання соціальної підтримки жертвам дезінформації, розробка ефективних комунікаційних стратегій та програм психологічної допомоги можуть суттєво підвищити стійкість суспільства до маніпулятивних впливів. *Пропаганда інформаційної гігієни*, яка навчає людей розпізнавати маніпуляції та запобігати їм, стає важливим інструментом у формуванні інформованої та критично мислячої аудиторії.

Таким чином, комплексний підхід, що включає підвищення медіаграмотності, фактчекінг, правове регулювання, технологічні рішення, громадянську активність, міждержавну співпрацю тощо, є необхідною умовою для протидії маніпулятивним впливам та забезпечення інформаційної безпеки в сучасному світі.

Висновки. Підсумовуючи, зазначимо, що інформаційний тероризм становить значну загрозу для національної безпеки, адже використовує сучасні технології та інструменти інформаційної війни для маніпуляції свідомістю населення, дестабілізації соціальних систем і підриву довіри до офіційних державних інституцій. Ця загроза особливо актуальна в контексті гібридної війни, що ведеться через цифрові платформи, соціальні мережі та медіа, оскільки дезінформація та маніпуляції можуть бути швидко поширені та досягати великої аудиторії. Осмислення механізмів, які лежать в основі інформаційних атак, є важливою передумовою для розробки ефективних заходів протидії, спрямованих на захист інформаційного простору країни та громадян від впливу пропаганди та фейкових новин. Враховуючи, що інформаційні атаки стають інструментом впливу на політичну стабільність і демократичні процеси, комплексний підхід до вирішення проблеми інформаційного тероризму повинен передбачати співпрацю державних інституцій, приватного сектору та громадських організацій задля зміцнення національної стійкості, підвищення рівня безпеки всередині країни та посилення її міжнародної позиції в умовах глобальних інформаційних війн.

Література:

1. Amber Brittain-Hale. Clausewitzian Theory Of War In The Age Of Cognitive Warfare. 2023. URL : <https://tdhj.org/blog/post/clausewitz-cognitive-warfare/>
2. Eian Katz. Liar's war: Protecting civilians from disinformation during armed conflict. *International Review of the Red Cross* (2020), 102 (914), 659-682. URL : <https://international-review.icrc.org/sites/default/files/reviews-pdf/2021-12/protecting-civilians-from-disinformation-during-armed-conflict-914.pdf>
3. Shashi Jayakumar. *Cyber Attacks by Terrorists and other Malevolent Actors: Prevention and Preparedness With Three Case Studies on Estonia, Singapore, and the United States*. URL : <https://www.icct.nl/sites/default/files/2023-01/Chapter-29-Handbook-.pdf>
4. Тихомиров, О. О. Ідея інформаційної гігієни в контексті інформаційної безпеки і захисту інформаційних прав людини. *Правові новели*. 2023. № 20. С. 59-65. URL : http://legalnovels.in.ua/journal/20_2023/8.pdf
5. О.Курбан. Проблема критичності мислення при споживанні медіаконтенту в умовах інформаційної війни. URL : <https://synopsis.kubg.edu.ua/index.php/synopsis/article/view/519>
6. Худолій А. О. Інформаційна війна 2014-2022 рр. : монографія. Острог : Видавництво Національного університету «Острозька академія», 2022. 208 с. URL : <https://eprints.ua.edu.ua/id/eprint/8754/1/12.pdf>
7. Національна стійкість України: стратегія відповіді на виклики та випередження гібридних загроз: національна доповідь / ред. кол. С. І. Пирожков, О. М. Майборода, Н. В. Хамітов, Є. І. Головаха, С. С. Дембіцький, В. А. Смолій, О. В. Скрипнюк, С. В. Стоєцький / Інститут політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. Київ, 2022. 552 с. URL : http://lib.rada.gov.ua/static/about/text/nats_dopovydy.pdf
8. Y. Benkler, R. Faris, H. Roberts. *Network Propaganda Manipulation, Disinformation, and Radicalization in American Politics*. 2018. URL : <https://academic.oup.com/book/26406>
9. Tucker, J. et al. *Social Media, Political Polarization, and Disinformation: A Review of the Scientific Literature*. 2018. URL : https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=3144139
10. Wardle, C., & Derakhshan, H. *Information Disorder: Toward an Interdisciplinary Framework for Research and Policymaking*. Council of Europe. 2017. URL : <https://rm.coe.int/information-disorder-report-november-2017/1680764666>
11. Т.Шинкар та ін. Маніпулятивні технології в аспекті інформаційної безпеки. *Society. Document. Communication. Соціум. Документ. Комунікація*. 2023, № 19. URL : <https://sdc-journal.com/index.php/journal/article/view/515>
12. Довіра до держави: як зберегти національну єдність заради перемоги. URL : <https://dif.org.ua/article/dovira-do-derzhavi-yak-zberegiti-natsionalnu-ednist-zaradi-peremogi>
13. Як російський інформаційний корабель пішов на...: суспільно-політичне видання. Наративи пропаганди під час повномасштабної війни. Видання Центру стратегічних комунікацій та інформаційної безпеки. К.: Саміт-книга, 2023. 488 с. URL : <https://spravdi.gov.ua/wp-content/uploads/2024/02/yak-rosijskij-informacziynyj-korabel-pishov-na%E2%80%A6-naratyvy-propagandy-pid-chas-povnomasshtabnoyi-vijny.pdf>
14. Інформаційні атаки в соціальних мережах: дослідження впливу російської дезінформації через рекламу в Facebook. Центр стратегічних комунікацій та інформаційної безпеки. URL : <https://spravdi.gov.ua/wp-content/uploads/2024/04/informacziyni-ataky-v-soczialnyh-merezhah.-doslidzhennya-vplyvu-rosijskoyi-dezininformacziyi-cherez-reklamu-v-facebook.pdf>

References:

1. Amber Brittain-Hale (2023).. Clausewitzian Theory Of War In The Age Of Cognitive Warfare. Retrieved from <https://tdhj.org/blog/post/clausewitz-cognitive-warfare/> [in English].
2. Eian, Katz (2020). Liar's war: Protecting civilians from disinformation during armed conflict. *International Review of the Red Cross* (2020), 102 (914), 659-682. Retrieved from <https://international-review.icrc.org/sites/default/files/reviews-pdf/2021-12/protecting-civilians-from-disinformation-during-armed-conflict-914.pdf> [in English].
3. Shashi, Jayakumar (2023). *Cyber Attacks by Terrorists and other Malevolent Actors: Prevention and Preparedness With Three Case Studies on Estonia, Singapore, and the United States*. Retrieved from <https://www.icct.nl/sites/default/files/2023-01/Chapter-29-Handbook-.pdf> [in English].
4. Tihomirov, O. O. (2023). Ideja informacijnoï gigieni v konteksti informacijnoï bezpeki i zahistu informacijnih prav ljudini [The idea of information hygiene in the context of information security and protection of human information rights]. *Pravovi noveli - Legal novels*, 20, 59-65. Retrieved from http://legalnovels.in.ua/journal/20_2023/8.pdf [in Ukrainian].
5. Kurban, O. *Problema kritichnosti mislennja pri spozhivanni mediakontentu v umovah informacijnoï vijni* [The problem of critical thinking when consuming media content in conditions of information war]. Retrieved from <https://synopsis.kubg.edu.ua/index.php/synopsis/article/view/519> [in Ukrainian].
6. Hudolij, A. O. (2022). *Informacijna vijna 2014-2022 rr.* [Information war 2014-2022]. Ostrog : Vidavnictvo Nacional'nogo universitetu «Ostroz'ka akademija». Retrieved from <https://eprints.ua.edu.ua/id/eprint/8754/1/12.pdf> [in Ukrainian].

7. Pirozhkov, S. I. , Majboroda, O. M. , Hamitov, N. V. , Golovaha, Є. I. , Dembic'kij, S. S. , Smolij, V. A., Skripnjuk, O. V., Stoe'kij, S. V. (2022). *Nacional'na stijkist' Ukraїni: strategija vidpovidi na vikliki ta viperedzhennja gibridnih zagroz* [National stability of Ukraine: strategy for responding to challenges and anticipating hybrid threats]. K.:Institut politichnih i etnonacional'nih doslidzhen' im. I. F. Kurasa NAN Ukraїni. Retrieved from http://lib.rada.gov.ua/static/about/text/nats_dopovyd.pdf [in Ukrainian].
8. Benkler, Y. , Faris, R. , Roberts, H. (2018). *Network Propaganda Manipulation, Disinformation, and Radicalization in American Politics*. Retrieved from <https://academic.oup.com/book/26406> [in English].
9. Tucker, J. et al. (2018). *Social Media, Political Polarization, and Disinformation: A Review of the Scientific Literature*. Retrieved from https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=3144139 [in English].
10. Wardle, C., & Derakhshan, H. (2017). *Information Disorder: Toward an Interdisciplinary Framework for Research and Policymaking*. Council of Europe. Retrieved from <https://rm.coe.int/information-disorder-report-november-2017/1680764666> [in English].
11. Shinkar, T. (2023). *Manipulativni tehnologii v aspekti informacijnōi bezpeki* [Manipulative technologies in the aspect of information security]. *Socium. Dokument. Komunikacija - Society. Document. Communication*, 19. Retrieved from <https://sdc-journal.com/index.php/journal/article/view/515> [in Ukrainian].
12. Dovira do derzhavi: jak zberegiti nacional'nu ednist' zaradi peremogi [Confidence in the state: how to preserve national unity for the sake of victory]. *dif.org.ua* Retrieved from <https://dif.org.ua/article/dovira-do-derzhavi-yak-zberegiti-natsionalnu-ednist-zaradi-peremogi> [in Ukrainian].
13. *Jak rosijs'kij informacijnij korabel' pishov na...: suspil'no-politichne vidannja. Narativi propagandi pid chas povnomasshtabnoї vijni. Vidannja Centru strategichnih komunikacij ta informacijnōi bezpeki* [How the Russian information ship went to...: socio-political publication. Propaganda narratives during full-scale war. Publication of the Center for Strategic Communications and Information Security]. K.: Samit-kniga. Retrieved from <https://spravdi.gov.ua/wp-content/uploads/2024/02/yak-rosijskyj-informacijnyj-korabel-pishov-na%E2%80%A6-naratyvy-propagandy-pid-chas-povnomasshtabnoyi-vijny.pdf> [in Ukrainian].
14. *Informacijni ataki v social'nih merezhah: doslidzhennja vplyvu rosijs'koї dezinformacii cherez reklamu v Facebook. Centr strategichnih komunikacij ta informacijnōi bezpeki* [Informational attacks on social networks: a study of the impact of Russian disinformation through Facebook advertising. Center for Strategic Communications and Information Security]. Retrieved from <https://spravdi.gov.ua/wp-content/uploads/2024/04/informacijni-ataky-v-soczialnyh-merezhah.-doslidzhennya-vplyvu-rosijskoyi-dezinformacziyi-cherez-reklamu-v-facebook.pdf> [in Ukrainian].

УДК 355.65

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-136-140](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-136-140)

Якиминська Любов Вікторівна кандидат історичних наук, доцент, викладач кафедри продовольчого та речового забезпечення, Військова академія (м. Одеса), Фонтанська дорога, 10, 65009, <https://orcid.org/0000-0003-0730-8764>

ВІДПОВІДНІСТЬ ПНСП-10 СПОЖИВЧИМ ПОТРЕБАМ, ВИКЛАДЕНИМ У ВИМОГАХ СТАНДАРТУ НАТО АМЕР-1.11 ДО ІНДИВІДУАЛЬНИХ НАБОРІВ СУХИХ ПРОДУКТІВ

Анотація. Поглиблення співпраці Збройних Сил України з країнами Північноатлантичного Альянсу передбачають, окрім іншого, впровадження в діяльність ЗС України стандартів НАТО. Одним з таких стандартів є вимоги до індивідуальних наборів сухих продуктів для використання у військах. Найбільш важливою вимогою до такого типу харчування є споживча цінність, а саме перелік вітамінів та мінералів, які необхідно вживати людині для підтримання нормальної життєдіяльності організму.

В рамках даного дослідження було зосереджено увагу на споживчих потребах, а саме на вмісті необхідних вітамінів та мінералів, необхідних для нормальної життєдіяльності організму військових в умовах виконання завдань за призначенням. Стандарт не передбачає конкретного переліку страв та продуктів, але містить вимоги до переліку вітамінів та мінералів, які обов'язково повинні входити до складу бойового раціону. Оскільки набори сухих продуктів використовуються в екстремальних умовах за неможливості забезпечити харчування гарячою їжею, важливо, щоб військові отримували всі необхідні для нормальної життєдіяльності мікро- та макроелементи. Було проведено попередній аналіз відповідності вмісту ПНСП-10 вимогам стандарту АМЕР-1.11 (без лабораторного дослідження).

Попередній аналіз вмісту ПНСП (повсякденного набору сухих продуктів), які використовуються у Збройних Силах України відповідно до національних вимог, затверджених керівними документами, не дає можливості надати повноцінний висновок щодо його відповідності вимогам чинного Стандарту, оскільки з 27 критеріїв (22 основних, 5 додаткових) 13 неможливо визначити без лабораторного аналізу. Це пов'язано з тим, що інформація щодо кількісного вмісту цих елементів у продуктах відсутня або є неповною.

Отже, отримання повних відомостей щодо наявності у продовольстві, що входить до складу повсякденного набору сухих продуктів (ПНСП №10), групи поживних речовин, які вказані в стандарті НАТО «Вимоги до індивідуальних наборів сухих продуктів для використання у військах», потребує глибокого лабораторного аналізу продовольства, яке входить до складу затверджених нормативними документами ЗС України наборів сухих продуктів.

Ключові слова. бойовий раціон, продовольче забезпечення, їжа, готова до вживання, стандарт.

Yakymynska Lyubov Viktorivna candidate of historical sciences, associate professor, lector of the Department of Food and Material Supply of the Military Academy (Odesa), Fontanska doroga, 10, 65009, <https://orcid.org/0000-0003-0730-8764>

CONFORMITY OF PNSP-10 TO CONSUMER NEEDS SET FORTH IN THE REQUIREMENTS OF THE NATO AMEDR-1.11 STANDARD FOR INDIVIDUAL SETS OF DRY PRODUCTS

Adstract. The deepening of the cooperation of the Armed Forces of Ukraine with the countries of the North Atlantic Alliance involves, among other things, the introduction of NATO standards into

the activities of the Armed Forces of Ukraine. One of these standards is the requirements for individual sets of dry products for use in the military. The most important requirement for this type of food is the consumer value, namely the list of vitamins and minerals that a person needs to consume to maintain the normal functioning of the body.

Within the framework of this study, attention was focused on consumer needs, namely on the content of necessary vitamins and minerals, necessary for the normal life of the body of the military in the conditions of the performance of tasks as assigned. The standard does not provide for a specific list of dishes and products, but it contains requirements for a list of vitamins and minerals that must be included in the combat ration. Since dry food kits are used in extreme conditions where it is impossible to provide food with hot food, it is important that the military receive all the micro and macro elements necessary for normal life. A preliminary analysis of compliance of the content of PNSP-10 with the requirements of the AMedP-1.11 standard was conducted (without laboratory testing).

Preliminary analysis of the content of PNSP (daily set of dry products), which are used in the Armed Forces of Ukraine in accordance with national requirements approved by the governing documents, does not make it possible to provide a full conclusion on its compliance with the requirements of the current Standard, since out of 27 criteria (22 basic, 5 additional) 13 cannot be determined without laboratory analysis. This is due to the fact that information on the quantitative content of these elements in products is missing or incomplete.

Therefore, obtaining complete information on the presence in the food, which is part of the daily set of dry products (PNSP No. 10), of the group of nutrients specified in the NATO standard "Requirements for individual sets of dry products for use in the military" requires in-depth laboratory analysis food, which is included in the set of dry products approved by regulatory documents of the Armed Forces of Ukraine.

Keywords: combat ration, food supply, food, ready-to-eat standard NATO.

Постановка проблеми. Питання взаємосумісності військ (сил) є необхідною передумовою для поглиблення співпраці і подальшого вступу України до Північно-Атлантичного Альянсу. Саме тому в Україні, зокрема, в галузі продовольчого забезпечення. Серед стандартів, які прямо чи опосередковано стосуються продовольчого забезпечення – вимоги, які висуваються до наборів сухих продуктів, що використовуються за неможливості забезпечення харчування гарячою їжею.

Характеристики індивідуальних наборів сухих продуктів були сформовані в результаті ґрунтового дослідження команди RTG-154 щодо розробки бойових раціонів (наборів сухих продуктів) для військ (сил) НАТО [1]. Прописані в стандарті [2]. Вимоги до них базуються на:

- загальних медичних і дієтологічних рекомендаціях щодо добової потреби у мікро- та макроелементах для нормального функціонування організму здорової людини;
- наукових дослідженнях американських військових дієтологів, які, відповідно до специфіки способів життєдіяльності військових у різних умовах, виокремили додаткові потреби організму, пов'язані зі стресовими умовами та функціонуванням в екстремальних умовах (ці особливості враховані у вимогах до бойових раціонів спеціального призначення) [2].

Набори сухих продуктів (бойові раціони), таким чином, мусять повністю задовольняти потреби військових у всіх необхідних для нормальної життєдіяльності організму макро- та мікроелементах, навіть за умови їх тривалого використання (впродовж місяця і більше).

Метою даної статті є аналіз відповідності наборів сухих продуктів, які використовуються у Збройних Силах України відповідно до вимог чинних нормативних документів [3], стандарту НАТО [2].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Напрацювання щодо формулювання вимог до загального харчування були покладені в основу Закону України «Про інформацію для споживачів щодо харчових продуктів» від 6 грудня 2018 року № 2639-VIII. Потреба людини для нормальної життєдіяльності організму у вітамінах та мінералах подана в додатку 9 цього закону «Референсні величини споживання».

Потреби військових з урахуванням посилених фізичних навантажень, впливу стресових факторів, тощо проаналізовані у дослідженні науковців американської асоціації дієтологів [4]. Ці рекомендації, а також результати власних компаративних досліджень були покладені в основу фінального рапорту дослідницької групи RTG-154 [5]. Особливої уваги заслуговують роботи, присвячені дослідженню ризиків продовольчої безпеки, які пов'язані з війною. Зокрема, Дж. Джеровіч підготував звіт, який був заслуханий на парламентській Асамблеї НАТО щодо загроз продовольчій безпеці в умовах воєн та військових конфліктів [6].

Дослідження в галузі продовольчого забезпечення військових значно активізувалися після початку відкритого російського вторгнення, що пов'язано з новими викликами, які постали перед практичною військовою логістикою. Зокрема, в українській науковій парадигмі піднімалися питання продовольчої безпеки в умовах ризику радіаційного зараження [7, 8]. Продовольча безпека розглядалася також в контексті управлінського менеджменту [9]. Порушувалися також окремі питання продовольчого забезпечення на лінії фронту [10]. Не оминули увагою й питання еволюції підходів до харчування воюючих армій [11].

Після імплементації стандарту AMedP-1.11 «Requirements of individual operational rations for military use» у ЗС України [12] окремі питання щодо впровадження цього стандарту у ЗС України стали предметом окремого аналізу дослідників [13;14].

Разом з тим, комплексне дослідження відповідності наборів сухих продуктів, які використовуються у Збройних Силах України на сьогодні відсутнє, що й обумовлює актуальність даної роботи.

Виклад основного матеріалу. Нормативний документ «Requirements of individual operational rations for military use» передбачає ряд вимог, які висуваються до наборів сухих продуктів (бойових раціонів), які можуть використовуватися силами Альянсу під час проведення військових операцій.

Вимоги охоплюють кілька важливих аспектів, а саме:

Якість продуктів: Стандарти НАТО вимагають використання продуктів високої якості, що впливає на їх зберігання, транспортування та споживання. При цьому все продовольство повинно легко відстежуватися на будь-якому з етапів вирощування, виробництва, транспортування і зберігання.

Харчова безпека: Продукти повинні відповідати нормам безпеки харчування. Це включає в себе відсутність шкідливих добавок, правильне пакування, терміни придатності тощо.

Логістика: Набори мають бути розроблені з урахуванням простоти транспортування, зберігання і використання. Варто відзначити, що Стандарти НАТО передбачають специфічні вимоги до упаковки наборів.

Сумісність з іншими системами постачання: Важливо, щоб набори сухих продуктів були сумісні з іншими елементами військового забезпечення (наприклад, нагрівальними компонентами), що полегшить інтеграцію в загальну систему логістики.

Споживчі потреби: Продукти повинні відповідати харчовим потребам військових та цивільних осіб у різних умовах. Це включає в себе врахування алергенів, культурних та релігійних аспектів.

В рамках даного дослідження було зосереджено увагу на споживчих потребах, а саме на вмісті необхідних вітамінів та мінералів, необхідних для нормальної життєдіяльності організму військових в умовах виконання завдань за призначенням. Стандарт не передбачає конкретного переліку страв та продуктів, але містить вимоги до переліку вітамінів та мінералів, які обов'язково повинні входити до складу бойового раціону. Оскільки набори сухих продуктів використовуються в екстремальних умовах за неможливості забезпечити харчування гарячою їжею, важливо, щоб військові отримували всі необхідні для нормальної життєдіяльності мікро- та макроеlementи [2, табл. 1, 2.]

Було проведено попередній аналіз відповідності вмісту ПНСП-10 вимогам стандарту AMedP-1.11 (без лабораторного дослідження).

Для цього використовували дані, вказані на упаковці страв (калорійність, білки, жири, вуглеводи). За всіма з вищезазначених показників ПНСП-10 відповідає вимогам Стандарту.

Разом з тим, інформація про вітамінно-мінеральний склад на пакуванні була відсутня. Саме тому для визначення кількісного складу необхідних речовин виокремлювалися інгредієнти, необхідні для приготування тієї чи іншої страви, і вже після цього для кожного з них окремо визначався вміст тих чи інших нутрієнтів. (таблиця 1).

Попередній аналіз дозволив визначити приблизний вміст деяких з перерахованих речовин. Більш точне визначення таким шляхом є неможливим, оскільки на збереження вмісту вітамінів у готових стравах впливають способи термічної обробки, тривалість зберігання тощо.

Разом з тим, визначити навіть приблизні дані щодо цілого ряду вітамінів не видається можливим. Зокрема, це вітаміни А, С, Д, Е, К, а також мінерали йод, селен, фтор.

Таким чином, для того, щоб дати остаточний висновок щодо відповідності вмісту ПНСП-10 вимогам стандарту AMedP-1.11 «Requirements of individual operational rations for military use», необхідно провести спеціалізоване лабораторне дослідження.

Визначення точного вмісту вітамінів та мінералів у ПНСП-10 дозволить визначити ті елементи, кількість яких є недостатньою, і доповнити раціон військових, як це рекомендовано Стандартом, вітамінно-мінеральним комплексом, додатковими стравами тощо, щоб забезпечити повноцінне харчування, яке відповідає вимогам затвердженого в Україні Стандарту.

Висновки. Стандарт НАТО «Вимоги до індивідуальних наборів сухих продуктів для використання у військах» передбачає, окрім вимог до калорійності та співвідношення білків, жирів і вуглеводів, відповідність продовольства ряду критеріїв, зокрема, щодо наявності в їхньому складі 22 основних та 5 додаткових поживних речовин (вітамінів та мінералів) [2].

Попередній аналіз вмісту ПНСП (повсякденного набору сухих продуктів), які використовуються у Збройних Силах України відповідно до національних вимог, затверджених керівними документами [3], не дає можливості надати повноцінний висновок щодо його відповідності вимогам чинного Стандарту, оскільки з 27 критеріїв (22 основних, 5 додаткових) 13 неможливо визначити без лабораторного аналізу. Це пов'язано з тим, що інформація щодо кількісного вмісту цих елементів у продуктах відсутня або є неповною.

Таким чином, для того, щоб отримати повні відомості щодо наявності у продовольстві, що входить до складу повсякденного набору сухих продуктів (ПНСП №10), групи поживних речовин, які вказані в стандарті НАТО «Вимоги до індивідуальних наборів сухих продуктів для використання у військах», необхідно провести глибокий аналіз продовольства, яке входить до складу затверджених нормативними документами ЗС України наборів сухих продуктів, з використанням лабораторних технологій.

Література:

1. Yakymynska, L., Pasternak, I., Olekhnovych, V., & Zakusilo, O. (2024). To the problem of improvement of combat rations according to feeding of NATO Response Force. *Social Development and Security*, 14(2), 143-150. <https://doi.org/10.33445/sds.2024.14.2.13>.
2. NATO Standard. AMedP-1.11 «Requirements of individual operational rations for military use». Edition B Version 1. April 2019.
3. Постанова Кабінету Міністрів України від 29.03.2002 р. № 426 «Про норми харчування військовослужбовців Збройних Сил, інших військових формувань та Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації, поліцейських, осіб рядового та начальницького складу підрозділів Державної фіскальної служби, осіб рядового, начальницького складу органів і підрозділів цивільного захисту», зі змінами // База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/426-2002-п#Text>.
4. Carol J. Baker-Fulco, LTC Gaston P. Bathalon, MAJ Maria E. Bovill, Harris R. Lieberman. (2001). Military dietary reference intakes: rationale for tabled values. Military Nutrition Division.
5. Nutrition Science and Food Standards for Military Operations. Final Report of RTO Task Group RTG-154. 2010.
6. Dzerowicz J. Food security and conflict: harvesting resilience in the face of a global crisis. NATO Parliamentary Assembly. Special report. Committee on democracy and security. 7 October 2023.
7. Yakymynska, L., Pasternak, I., & Ivanitskyi, D. (2023). To the problem of food safety in the Armed Forces under the threat of radiation contamination. *Social Development and Security*, 13(1), 144-151. <https://doi.org/10.33445/sds.2023.13.1.12>

8. Актуальні аспекти управління оборонними ресурсами сектору безпеки та оборони України : зб. наук. ст. (колект. монографія). - Київ: НУОУ, 2023. - 298 с.

9. Yakymynska, L., Pasternak, I., Zakharov, A., & Bondarenko, O. (2023). Personnel management as an element of food safety in the Ukrainian Armed Forces. *Social Development and Security*, 13(6), 150-158. <https://doi.org/10.33445/sds.2023.13.6.13>

10. Pasternak, O. Salamatin, L. Yakymynska. (2024). Genesis of the concept of "prisoner of war" in the XX–XXI centuries. *Чесць і закон*. No 1 (88), 1110115. DOI: <https://doi.org/10.33405/2078-7480/2024/1/88/302275>

11. Yakymynska, L., & Pasternak, I. (2024). Evolution of approaches to nutrition troops on the move. *Social Development and Security*, 14(3), 195-203. <https://doi.org/10.33445/sds.2024.14.3.13>

12. Каталог військових стандартів станом на 01.03.2024. Управління стандартизації, кодифікації та каталогізації. Київ, 2024. С. 24, С.26.

13. Yakymynska, L., Pasternak, I., Olekhnovych, V., & Zakusilo, O. (2024). To the problem of improvement of combat rations according to feeding of NATO Response Force. *Social Development and Security*, 14(2), 143-150. <https://doi.org/10.33445/sds.2024.14.2.13>

14. Pasternak I., Yakymynska L., Olekhnovych V., Stasiuk V. (2024). Applying development experience of combat rations for nato response force during the russian invasion. *The collection of scientific works of the National Academy of the National Guard of Ukraine*. 1 (43). С.87-92. <https://doi.org/10.33405/2409-7470/2024/1/43/307900>

References:

1. Yakymynska, L., Pasternak, I., Olekhnovych, V., & Zakusilo, O. (2024). To the problem of improvement of combat rations according to feeding of NATO Response Force. *Social Development and Security*, 14(2), 143-150. <https://doi.org/10.33445/sds.2024.14.2.13>.

2. NATO Standard. AMedP-1.11 «Requirements of individual operational rations for military use». Edition B Version 1. April 2019.

3. Постанова Кабінету Міністрів України від 29.03.2002 № 426 «Pro normy harchuvannia viiskovoslugbovtiv Zbroinyh Sul, inshyh viiskovyh formyvan ta Dergavnoi slugby spetsialnogo zviazku ta zahystu informatsii, politseiskuh, jsib riadovogo ta nachalnytskogo skladu pidrozdiliv Dergavnoi fiscalnoi slugby, osib riadovogo, nachalnytskogo skladu organiv i pidrozdiliv tsuvilnogo zahustu». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/426-2002-п#Text>.

4. Carol J. Baker-Fulco, LTC Gaston P. Bathalon, MAJ Maria E. Bovill, Harris R. Lieberman. (2001). Military dietary reference intakes: rationale for tabled values. Military Nutrition Division.

5. Nutrition Science and Food Standards for Military Operations. Final Report of RTO Task Group RTG-154. 2010.

6. Dzerowicz J. Food security and conflict: harvesting resilience in the face of a global crisis. NATO Parliamentary Assembly. Special report. Committee on democracy and security. 7 October 2023.

7. Yakymynska, L., Pasternak, I., & Ivanitskyi, D. (2023). To the problem of food safety in the Armed Forces under the threat of radiation contamination. *Social Development and Security*, 13(1), 144-151. <https://doi.org/10.33445/sds.2023.13.1.12>

8. Aktualni aspektu upravlinnia jbjronnymy resursamy sektory bespeky ta objrony Ukrainy: (kolektyvna monografia), 2023. - 298 s.

9. Yakymynska, L., Pasternak, I., Zakharov, A., & Bondarenko, O. (2023). Personnel management as an element of food safety in the Ukrainian Armed Forces. *Social Development and Security*, 13(6), 150-158. <https://doi.org/10.33445/sds.2023.13.6.13>

10. Pasternak, O. Salamatin, L. Yakymynska. (2024). Genesis of the concept of "prisoner of war" in the XX–XXI centuries. *Чесць і закон*. No 1 (88), 1110115. DOI: <https://doi.org/10.33405/2078-7480/2024/1/88/302275>

11. Yakymynska, L., & Pasternak, I. (2024). Evolution of approaches to nutrition troops on the move. *Social Development and Security*, 14(3), 195-203. <https://doi.org/10.33445/sds.2024.14.3.13>

12. Catalog of military standards as of March 1, 2024. Office of Standardization, Codification and Cataloging. Kyiv. P. 24, P.26.

13. Yakymynska, L., Pasternak, I., Olekhnovych, V., & Zakusilo, O. (2024). To the problem of improvement of combat rations according to feeding of NATO Response Force. *Social Development and Security*, 14(2), 143-150. <https://doi.org/10.33445/sds.2024.14.2.13>

14. Pasternak I., Yakymynska L., Olekhnovych V., Stasiuk V. (2024). Applying development experience of combat rations for nato response force during the russian invasion. *The collection of scientific works of the National Academy of the National Guard of Ukraine*. 1 (43). С.87-92. <https://doi.org/10.33405/2409-7470/2024/1/43/307900>

РОЗДІЛ «Право»

UDC 343.3

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-141-145](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-141-145)

Tsyhikalo Hanna Dmytrivna cadet of the 3rd year of the faculty of training specialists for pre-trial investigation bodies of the National Police of Ukraine Dnipro State University of Internal Affairs, Ave. Nauki, 26, Dnipro, 49005, tel.: (098) 459-04-10

Dekusar Ganna Gennadiivna Senior Lecturer of Language Training Department, Dnipro State University of Internal Affairs, St. Kalynova, 51/48, Dnipro, 49087, tel.: (050) 164-32-00, <https://orcid.org/0000-0001-8727-5944>

COMPUTER CRIMES: SOME GLIMPSES ON THE PROBLEM

Abstract. Computer crimes are a growing threat for today's society, as they harm individuals as well as companies and government institutions. Such offenses include identity theft, financial fraud, hacking of information systems and distribution of malicious software. With the development of digital technologies and networks, criminals are getting more and more opportunities to use cyberspace in their own interests. It is important to develop effective legal and technical measures to detect, prevent and investigate cybercrimes. An insufficient level of cyber security poses a serious threat to national security, the economy and the private life of citizens.

Intensive implementation of modern technologies is observed in Ukraine information technologies in various spheres of human activity, in particular in the activity of law enforcement agencies, which is hard to imagine without use of modern means of computer technology. This leads to qualitatively new opportunities for unauthorized access to resources and data information systems, the possibilities of unauthorized actions are expanding information and, along with this, the possibility of secretly removing information. Given that the problem of cybercrime is at the current stage of development of Ukraine acquires a global dimension and poses a threat to information society, the fight against it was reflected in normative and legal ones acts of the national and international levels. Cyber attacks have become much more frequent, therefore, it was decided to strengthen the mechanisms of protection of state computers systems.

The article is devoted to the analysis of the problem of computer crimes, which are becoming an increasing threat to modern society. The main types of cybercrime, such as data theft, fraud and hacking of information systems, as well as their impact on the economy, state institutions and private individuals, are considered. The article emphasizes the importance of comprehensive legal and technical measures development to combat cybercrime. Particular attention is paid to international cooperation and the need to raise the level of public awareness of cyber security. The article is useful for academics, cyber security professionals and people interested in information protection issues in the digital sphere.

Keywords: computer crimes, cyber security, cyber crime, data protection, information security, international cooperation.

Цигікало Ганна Дмитрівна кадетка 3-го курсу факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Національної поліції України, Дніпровський державний університет внутрішніх справ, просп. Науки, буд. 26, Дніпро, 49004, тел.: (098) 459-04-10

Декусар Ганна Геннадіївна старший викладач кафедри мовної підготовки, Дніпровський державний університет внутрішніх справ, вул. Калинова, буд. 51, кв. 48, Дніпро, 49087, тел.: (050) 164-32-00, <https://orcid.org/0000-0001-8727-5944>

КОМП'ЮТЕРНІ ЗЛОЧИНИ: ЕКСКУРС У ПРОБЛЕМУ

Анотація. Комп'ютерні злочини становлять зростаючу загрозу для сучасного суспільства, оскільки вони завдають шкоди окремим особам, а також компаніям і державним установам. Такі злочини включають крадіжку особистих даних, фінансове шахрайство, злом інформаційних систем і поширення шкідливого програмного забезпечення. З розвитком цифрових технологій і мереж злочинці отримують все більше можливостей використовувати кіберпростір у власних інтересах. Важливо розробити ефективні правові та технічні заходи для виявлення, запобігання та розслідування кіберзлочинів. Недостатній рівень кібербезпеки становить серйозну загрозу національній безпеці, економіці та приватному життю громадян.

В Україні спостерігається інтенсивне впровадження сучасних інформаційних технологій у різні сфери людської діяльності, зокрема в діяльність правоохоронних органів, яку важко уявити без використання сучасних засобів комп'ютерної техніки. Це призводить до якісно нових можливостей несанкціонованого доступу до ресурсів і даних інформаційних систем, можливостей несанкціонованих дій, розширення інформації і, разом з цим, можливості негласного видалення інформації. Враховуючи те, що проблема кіберзлочинності на сучасному етапі розвитку України набуває глобального масштабу та становить загрозу інформаційному суспільству, боротьба з нею знайшла відображення в нормативно-правових актах національного та міжнародного рівнів. Кібератаки значно почастишали, тому було вирішено посилити механізми захисту державних комп'ютерних систем.

Стаття присвячена аналізу проблеми комп'ютерних злочинів, які стають все більшою загрозою для сучасного суспільства. Розглянуто основні види кіберзлочинності, такі як викрадення даних, шахрайство та злом інформаційних систем, а також їх вплив на економіку, державні установи та приватних осіб. У статті наголошується на важливості розробки комплексних правових і технічних заходів протидії кіберзлочинності. Особливу увагу було приділено питанням міжнародної співпраці та необхідності підвищення рівня обізнаності населення щодо кібербезпеки. Стаття корисна для науковців, фахівців з кібербезпеки та людей, які цікавляться питаннями захисту інформації в епоху цифрових технологій.

Ключові слова: комп'ютерні злочини, кібербезпека, кіберзлочинність, захист даних, інформаційна безпека, міжнародне співробітництво.

The state of the research of the given problem. Nowadays the study of computer crime covers a wide range of aspects, including legal, technical and social. Scientists study cybercrime prevention methods, improve threat detection systems, and analyze the behavior of criminals in cyberspace. In the legal sphere, issues of responsibility for computer crimes are being actively investigated, in particular, the possibility of updating legislation to combat new types of cybercrime. Technical research focuses on the development of data protection tools and strengthening cyber security in the face of rapid technological development. However, despite the achievements in this area, the increase in the number and complexity of cybercrimes poses new challenges to researchers.

The given research does not pretend to be deep and detailed. The authors of the article attempt to highlight only certain aspects of the problem of cybercrimes, provide a general overview of the problem and indicate potential ways to overcome it. The following scientists were engaged in the research of the specified topic: O.V. Kolos, O.O. Zagumennyi, N.S. Kozak, I.I. Hopkalo, I.I. Borisova, S.A. Pravdyuk, I.V. Europina, V. Stratonov .M., Orlov S.O., Azarov D.S., Havryk S.Yu.

The task of the research includes: overview of various forms of computer crimes and their legal classification; analysis of the causes and factors contributing to the increase in the number of computer crimes; assessment of the consequences of computer crimes for society, economy and state structures; study of existing international and national approaches to combating computer crimes; suggesting possible ways to improve the system of preventing and countering computer crimes.

The **purpose** of the research is to analyze the essence, causes, types and consequences of computer crimes, as well as to find ways of their effective prevention and countermeasures.

Presentation of the main provisions. In the 21st century, despite the convenience and speed of modern means of communication, the use of information technologies has given rise to a new type of crime, which can generally be described as computer crimes. However, it should be noted that cybercrime is not limited to crimes committed on the Internet; it extends to all other types of crimes committed in the information and telecommunications sector, where information can be the subject of attacks, a means or instrument of crime.

According to the Convention on Cybercrime, which was implemented by Ukrainian legislation on October 11, 2005, and the Protocol thereto, cybercrimes are conditionally divided into five types: offenses against the confidentiality, integrity and availability of computer data and systems; related to computers; related to the content and violation of copyright and related rights, as well as the dissemination of racist and xenophobic material through computer systems [1, 2-10].

Modern researchers studying this problem propose dividing cybercrimes into types depending on the object and subject of the criminal offense. In particular, O.Yu.Dovzhenko, offers the following classification: crimes against constitutional rights and freedoms, such as violations of the inviolability of housing, secrets of correspondence; crimes against the honor and dignity of a person (distribution of defamatory information); property crimes (Internet fraud); crimes in the field of computer information (illegal access and creation of malicious programs); crimes against public morality (distribution of immoral products); crimes against state security (illegal access to state secrets); cyber terrorism [2, 9].

In the special literature, it is also noted that the most common types of such crimes are: carding; phishing; vishing; online fraud; piracy; card sharing; social engineering; refiling; illegal content and malware [3].

Given the huge range of cybercrimes, there are many ways to commit them. The method of committing a crime is understood as the system of behavior of the subject before, at the time and after the commission of the crime, which leaves various characteristic traces, with the help of which it is possible to get an idea of the essence of the event and data about the criminal. Today, there is no clear classification of the ways of committing these crimes, as the doctrinal approaches to its understanding are different [4].

The first group of methods is the removal of computer equipment. This is the so-called non-computer type of crime, where the electronic computing machine acts only as an object of criminal trespass (theft of someone else's property). The second group includes methods of obtaining information through interception. We encounter direct interception when a criminal, trying to obtain passwords or any secret information, connects to the cable. Negative interception consists in the fact that when using many computer equipment, radiation is released, which is later fixed and stored by the person. As for video and audio interception, such crimes are committed using well-known "bugs", "tablets" (types of listening devices), video-optical equipment, etc. There is a method of "garbage cleaning", in which the criminal uses the technical waste of the information process, left by the user after working with computer equipment [4].

Scientists, guided by the fact that the main feature of the systematization of methods is the criminal's action aimed at gaining access to computer equipment, singled out another group of methods related to data manipulation crimes: data or code substitution; illegal introduction of programs that perform unplanned actions; introduction of viruses or temporary attacks; illegal acquisition and use of personal credentials on other people's electronic devices; copying of programs with the overcoming of protection means, which involves the illegal creation of a copy of the key diskette, modification of the code of the protection system, simulation of access to the key diskette, removal of the protection system from the computer memory [5].

The main methods of unauthorized obtaining of information, formulated according to the data of foreign publications, are: use of eavesdropping devices (bookmarks); remote photography; interception of electronic radiation; mystification (masking under system requests); interception of acoustic radiation and restoration of the printer's text; embezzlement of media and industrial waste ("garbage collection"); reading data from arrays of other users; copying information carriers by

overcoming protection measures; masquerading as a registered user; use of software traps; illegal connection to equipment and communication lines; failure of protection mechanisms, etc. [6, 12-13].

Computer crimes cause significant harm to individuals, businesses, and government agencies alike, compromising data privacy and financial security. The loss or theft of personal information can lead to fraud, identity theft, and invasion of people's privacy. For businesses, cybercrime means financial losses, loss of customer trust and reputational risks. In addition, cyber attacks on critical infrastructure can pose a threat to national security and state stability. A wide range of potential negative consequences of computer crimes emphasizes the need for enhanced cyber security and effective countermeasures against such threats [7].

Combating computer crimes requires a combination of legal, technical and educational measures to prevent, detect and investigate such crimes. Modern cybercrime methods are constantly becoming more sophisticated, so it is important to adapt the legislation to adequately punish and prevent new forms of offenses. It is also necessary to improve data protection technologies to ensure the security of information systems and the privacy of users. Actively involving the public in raising awareness of cyber risks and safe use of the network can help reduce the number of cybercrimes. In addition, international cooperation plays an important role in joint efforts to counter threats in global cyberspace [8].

International cooperation is key in the fight against computer crime, as cybercriminals often operate beyond the jurisdictions of individual states. Coordination of actions between countries allows for more effective investigation of complex cybercrimes and tracking of cross-border criminal networks. An important aspect is the exchange of information and experience between law enforcement agencies, which contributes to a rapid response to cyber threats. In addition, countries should harmonize legislation to create a unified legal framework for combating cybercrime. Improving international agreements and joint training programs for specialists helps strengthen global cybersecurity and counter threats more effectively [9].

It can be argued that the state's cyber security policy is determined by focusing on national interests and threats to cyber security of Ukraine, and is also implemented by implementing appropriate concepts, doctrines, strategies and programs in various areas of cyber security in accordance with current legislation. Therefore, in order to combat crimes committed in cyberspace, the state should constantly strengthen the security of information systems, improve legislation in the field of cybercrimes, increase responsibility for committing criminal acts and information offenses in cyberspace, expand Ukraine's international cooperation in the field of safe use of information resources [10].

Conclusion. Computer crimes pose a serious threat to the security of society, the economy, and national interests, which requires a comprehensive approach to countering them. An important step is to strengthen the legal norms that regulate responsibility for cybercrimes and protect the rights of victims. It is also necessary to invest in the development of innovative technologies to detect and prevent cyber threats, increasing the level of cyber security at various levels. Cooperation between government agencies, the private sector and international partners is key to effectively combating these crimes. Involvement of specialists and educational programs for the public will help raise awareness of the risks and importance of personal data protection. In general, successful countermeasures against computer crimes are possible only if there is a concerted effort in the legal, technical and educational spheres.

Today, cybercrime poses a more serious threat to our state than it did 5 years ago. Despite the efforts of law enforcement agencies to combat cybercrime, their number, unfortunately, is not decreasing, but, on the contrary, is constantly increasing. The problem of preventing and stimulating cybercrime in Ukraine is a complex problem. Today, laws must meet the requirements of the modern level of technological development. The priority area is also the organization of interaction and coordination of efforts of law enforcement agencies, special services, and the judicial system, providing them with the necessary material and technical base. No state today is able to resist cybercrime on its own. There is an urgent need to intensify international cooperation in this area.

References:

1. Convention on cybercrime. Council of Europe; Convention, International document dated November 23, 2001. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_575
2. Dovzhenko O.Yu. Classification of cybercrimes in criminology. Combating crime: problems of practice and scientific and methodological support. 2019. P. 22.
3. Golub A. Cybercrime in all its manifestations: types, consequences and methods of combat. URL: <https://www.gurt.org.ua/articles/34602/>
4. Drozd V.P. Ways of committing computer crimes: thesis. Vector, 2020. URL: <https://dspace.nau.edu.ua/handle/NAU/50868>
5. Suprun V.O. Fighting crime with the use of computer technologies in Ukraine. Ministry of Education and Science of Ukraine, Mariupol State University, Faculty of Economics and Law, Department of Mathematical Methods and System Analysis. P. 270. URL: https://repository.mu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/1558/1/mat_metody_2020.pdf#page=270
6. Computer Crime: A Crime fighter's Handbook. D. Icove, K. Seger, W. Von Sorsch. O'Reylli & Associates, Inc., 1995. 437 p.
7. Prozur V. Use of generative adversarial networks to detect and prevent unauthorized interference in computer systems. Science and technology today. 2024. No. 8 (36). URL: <http://perspectives.pp.ua/index.php/nts/article/download/14404/14474>
8. Zheltukhina A., Kolosovskiy E., Zhidovtsev Ya. Law enforcement activity in the conditions of modern practice: combating cybercrime. Successes and achievements in science. 2024. No. 8 (8). URL: <http://perspectives.pp.ua/index.php/sas/article/download/15722/15794>
9. Novikov D.V. Cooperation between Ukraine and the EU in the fight against crime. 2023. URL: <https://dspace.nau.edu.ua/handle/NAU/60109>
10. Bazarnytska A., Olehivna Kh. Directions of countering cybercrimes. Information society: technological, economic and technical aspects of development (issue 78): materials of the International Scientific Internet Conference, (Ternopil, Ukraine–Perevorsk, Poland, June 8-9, 2023). NGO "Scientific Community"; WSSG w Przeworsku.–Ternopil: FO-P Shpak VB–204 p. 2023. S. 22.

Література:

1. Convention on cybercrime. Council of Europe; Convention, International document dated November 23, 2001. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_575
2. Dovzhenko O.Yu. Classification of cybercrimes in criminology. Combating crime: problems of practice and scientific and methodological support. 2019. P. 22.
3. Golub A. Cybercrime in all its manifestations: types, consequences and methods of combat. URL: <https://www.gurt.org.ua/articles/34602/>
4. Drozd V.P. Ways of committing computer crimes: thesis. Vector, 2020. URL: <https://dspace.nau.edu.ua/handle/NAU/50868>
5. Suprun V.O. Fighting crime with the use of computer technologies in Ukraine. Ministry of Education and Science of Ukraine, Mariupol State University, Faculty of Economics and Law, Department of Mathematical Methods and System Analysis. P. 270. URL: https://repository.mu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/1558/1/mat_metody_2020.pdf#page=270
6. Computer Crime: A Crime fighter's Handbook. D. Icove, K. Seger, W. Von Sorsch. O'Reylli & Associates, Inc., 1995. 437 p.
7. Prozur V. Use of generative adversarial networks to detect and prevent unauthorized interference in computer systems. Science and technology today. 2024. No. 8 (36). URL: <http://perspectives.pp.ua/index.php/nts/article/download/14404/14474>
8. Zheltukhina A., Kolosovskiy E., Zhidovtsev Ya. Law enforcement activity in the conditions of modern practice: combating cybercrime. Successes and achievements in science. 2024. No. 8 (8). URL: <http://perspectives.pp.ua/index.php/sas/article/download/15722/15794>
9. Novikov D.V. Cooperation between Ukraine and the EU in the fight against crime. 2023. URL: <https://dspace.nau.edu.ua/handle/NAU/60109>
10. Bazarnytska A., Olehivna Kh. Directions of countering cybercrimes. Information society: technological, economic and technical aspects of development (issue 78): materials of the International Scientific Internet Conference, (Ternopil, Ukraine–Perevorsk, Poland, June 8-9, 2023). NGO "Scientific Community"; WSSG w Przeworsku.–Ternopil: FO-P Shpak VB–204 p. 2023. S. 22.

УДК 340.1

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-146-154](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-146-154)

Адаманов Алім Діляверович аспірант, Інститут держави і права імені В.М. Корецького НАН України, вул. Троїхсвятительська, 4, м. Київ, 01001, тел.: (044) 278-80-24, <https://orcid.org/0009-0002-2013-8376>

ПРАВА ДИТИНИ: СУТНІСНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Анотація. Забезпечення та захист прав і свобод дитини є однією з найважливіших складових здійснюваної в державі політики, зокрема соціальної. Незважаючи на те, що за останні десятиліття на міжнародному рівні, а також на рівні національних демократичних держав, було прийнято чимало правових актів та докладено значних організаційних, матеріальних та інших зусиль, спрямованих на забезпечення належного режиму охорони та захисту прав дитини, фактичний стан справ у зазначеній сфері все ще свідчить про наявність багатьох проблем та викликів, які потребують адекватного реагування як з боку владних структур в державі, так і відповідних інститутів громадянського суспільства.

Специфіка інституту прав дитини обумовлюється насамперед змістовними характеристиками феномену дитинства, в процесі якого дитина набуває відповідних навичок, якостей, знань та вмінь, пізнає багатоманітний оточуючий світ та засвоює культуру того суспільства, в якому вона виховується та дорослішає. Саме тому, розглядаючи права дитини крізь призму загального інституту прав людини необхідно пам'ятати про те, що, по-перше, є окремі права, які можуть належати лише дитині в силу об'єктивно притаманних їй особливостей вікового розвитку (наприклад, право дитини на проживання разом з батьками, право дитини на піклування батьків, право дитини на контакт з батьками, які проживають окремо, тощо), і, по-друге, значна кількість законодавчо закріплених прав дитини мають певну специфіку їх практичної реалізації, що обумовлюється відповідними відмінностями правового статусу дітей та дорослих.

Сучасна правотворча діяльність у сфері прав дитини повинна враховувати відповідні виклики та загрози, які негативно впливають на повноцінний розвиток дитини, а отже на забезпечення її прав, свобод і законних інтересів. Йдеться, зокрема, про такі виклики правам дитини як цифрова експлуатація, соціальна нерівність, пандемії, війни, економічні проблеми, міграційні кризи тощо.

Обґрунтовано, що важливими аспектами подальшого розвитку інституту прав дитини має стати інтеграція принципів інклюзивності та поваги до культурного різноманіття.

Ключові слова: права дитини, дитинство, законодавство, право, мораль інформаційні технології, цифрова експлуатація дитини.

Adamanov Alim Diliaverovych graduate student, Institute of State and Law named after V.M. Koretsky NAS of Ukraine, St. Trohsvyatitelskaya, 4, Kyiv, 01001, tel.: (044) 278-80-24, <https://orcid.org/0009-0002-2013-8376>

CHILD RIGHTS: ESSENTIAL CHARACTERISTICS AND PERSPECTIVES OF DEVELOPMENT

Abstract. Ensuring and protecting the rights and freedoms of the child is one of the most important components of the state's policy, in particular social policy. Despite the fact that in recent decades, at the international level, as well as at the level of national democratic states, many legal acts have been adopted and considerable organizational, material and other efforts have been made to

ensure the proper protection of children's rights, the actual state of affairs in the specified area still indicates the presence of many problems and challenges that require an adequate response both from the power structures in the state and the relevant institutions of civil society.

The specificity of the Institute of Children's Rights is determined primarily by the meaningful characteristics of the phenomenon of childhood, in the process of which a child acquires relevant skills, qualities, knowledge and abilities, gets to know the multifaceted surrounding world and assimilates the culture of the society in which he (she) is brought up and grows up. That is why, when considering the rights of the child through the lens of the general institution of human rights, it is necessary to remember that, firstly, there are certain rights that can belong only to the child due to objectively inherent features of age development (for example, the right of the child to living together with parents, the child's right to parental care, the child's right to contact with parents who live separately, etc.), and, secondly, a significant number of legally enshrined children's rights have a certain specificity of their practical implementation, which is determined by the corresponding differences in the legal status of children and adults.

Modern law-making activity in the field of children's rights must take into account the relevant challenges and threats that negatively affect the full development of the child and, therefore, the provision of his rights, freedoms and legitimate interests. These include, in particular, such challenges to children's rights as digital exploitation, social inequality, pandemics, wars, economic problems, migration crises, etc.

It is substantiated that the integration of the principles of inclusiveness and respect for cultural diversity should be important aspects of the further development of the Institute of children's rights.

Keywords: child rights, childhood, legislation, law, morality, information technologies, digital child exploitation.

Постановка проблеми. Забезпечення та захист прав і законних інтересів дитини є однією з найважливіших складових здійснюваної в державі політики, зокрема соціальної. Незважаючи на те, що за останні десятиліття на міжнародному рівні, а також на рівні національних демократичних держав, було прийнято чимало правових актів та докладено значних організаційних, матеріальних та інших зусиль, спрямованих на забезпечення належного режиму охорони та захисту прав дитини, фактичний стан справ у зазначеній сфері все ще свідчить про наявність багатьох проблем та викликів, які потребують адекватного реагування як з боку владних структур в державі, так і відповідних інститутів громадянського суспільства. Адже і в сучасних реаліях чимало дітей продовжують зазнавати значних порушень своїх прав та інтересів з боку інших суб'єктів, у тому числі через такі ганебні явища як психічне і фізичне насильство щодо дитини, експлуатація та дискримінація дітей тощо. Зазначене ставить під сумнів ефективність деяких існуючих на сьогодні механізмів забезпечення та захисту прав і свобод дитини, а також вимагає здійснення нових доктринальних пошуків, зокрема теоретичного гатунку, спрямованих на розробку нових концептуальних підходів або моделей вирішення даної проблематики.

Актуальність переосмислення сутнісних характеристик прав дитини та перспектив їх подальшого розвитку обумовлюється також сучасними викликами та загрозами, які перманентно зростають та негативно впливають на свідомість та поведінку дітей, їх фізичне та психологічне здоров'я тощо. Йдеться, з-поміж іншого, про такі негативні явища як міграційні кризи, пандемії, війни, цифрова залежність та експлуатація дітей, які у своїй сукупності також підкреслюють необхідність перегляду існуючих теоретичних засад забезпечення та захисту прав дитини. При цьому важливо не лише виявити існуючі проблеми у даній сфері, але й запропонувати нові та більш адаптовані до сучасних викликів і загроз теоретичні підходи та концепти їх вирішення.

Необхідно також враховувати й те, що існуючі на сьогодні теоретичні моделі забезпечення та захисту прав дитини нерідко не враховують специфіку сучасних соціокультурних контекстів та комунікативних практик, що створює додатковий розрив між

теорією і практикою у цій сфері, а отже, негативно впливає на відповідну правореалізаційну діяльність. Саме тому дослідження теоретичних засад забезпечення та захисту прав та інтересів дитини набуває особливої значущості та має бути спрямоване на вироблення комплексного або інтегративного підходу до вирішення цієї складної проблеми, який повинен враховувати багатоманітність соціальних та інших чинників, які впливають на дитину та реалізацію її прав.

Мета статті – визначення змістовних параметрів поняття «права дитини», основних викликів і загроз їх належному забезпеченню та захисту в контексті сучасних реалій, а також перспективних напрямів подолання негативних чинників їх розвитку в умовах сьогодення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика забезпечення та захисту прав дитини не є новою у вітчизняній та зарубіжній юридичній думці, оскільки різноманітні питання, пов'язані з розумінням сутності та природи прав дитини, а також особливостей їх сучасного розвитку, досліджували такі вчені, як С. Бобровник, О. Богініч, А. Гетьман, С. Гусарев, О. Данильян, Ю. Колеснікова, Н. Крестовська, О. Львова, О. Марченко, Н. Оніщенко, Н. Опольська, Н. Пархоменко, О. Петришин, І. Світлак, С. Сунегін, Ю. Шемшученко тощо. Разом з тим, особливості сучасного етапу розвитку інституту прав дитини в Україні вимагають переосмислення значення окремих чинників їх трансформації в умовах сьогодення, у тому числі наслідків їх впливу на характер реалізації прав і свобод дитини, з метою вироблення на цій основі конкретних перспективних напрямів подолання різноманітних викликів і загроз їх сучасного розвитку, які посилюються в нинішніх реаліях суспільного життя. Зазначене, у свою чергу, потребує здійснення додаткових наукових досліджень питань, пов'язаних з цією проблематикою.

Виклад основного матеріалу. У науковій літературі під правами дитини, як правило, розуміють певні її можливості, реалізація яких забезпечує її гармонійний розвиток у визначених соціальних, економічних та культурних умовах. Саме завдяки гарантованим з боку держави та всього цивілізованого міжнародного співтовариства правам і свободам, кожна дитина має можливості не лише задовольняти особисті потреби та інтереси, зумовлені її віковими особливостями фізичного, інтелектуального та культурного розвитку, але й дорослішати, набувати нових знань, навичок та вмінь, розширювати свої комунікативні практики, а також утверджувати себе як розумну та розвинену особистість, яка здатна приймати самостійні рішення та нести за них відповідальність.

У цьому контексті слід погодитися з думкою Н. Опольської, яка наголошує на комплексному характері концепції забезпечення прав дитини, дослідження якої неможливе поза контекстом правильного розуміння низки суміжних з нею методологічних проблем. Відповідно, зазначену проблему, на думку дослідниці, необхідно досліджувати на основі соціально-еволюційної парадигми, історичного, герменевтичного, ціннісного підходів, за допомогою використання філософсько-світоглядних (наприклад, діалектичний метод, формально-логічний метод та ін.), загальнонаукових (наприклад, системно-структурний метод, методи індукції та дедукції тощо), конкретно-наукових та спеціально-наукових методів (наприклад, порівняльно-правовий, історико-правовий, спеціально-юридичний методи) [1, с. 38, 51].

Специфіка інституту прав дитини, на нашу думку, обумовлюється насамперед змістовними характеристиками феномену дитинства, в процесі якого дитина набуває відповідних навичок, якостей, знань та вмінь, пізнає багатоманітний оточуючий світ та засвоює культуру того суспільства, в якому вона виховується та дорослішає. Адже дитинство – це «певний хронологічний період життя людини, протягом якого реалізуються послідовні онтологічні зміни, розкриваються потенції, що закладають фундамент людського буття» [2, с. 74]. Для дитинства характерною є особлива ментальність, тип ставлення до світу, специфічна властивість розуму, свідомості, спектр емоційних станів та поведінкових реакцій, які мають позитивний (наприклад, дитяча довіра та щирість) та негативний (наприклад, відчуття незахищеності) прояв. Саме тому, розглядаючи права дитини крізь призму загального інституту прав людини необхідно пам'ятати про те, що, по-перше, є окремі права, які можуть належати лише дитині в силу об'єктивно притаманних їй особливостей вікового розвитку (наприклад,

право дитини на проживання разом з батьками, право дитини на піклування батьків, право дитини на контакт з батьками, які проживають окремо, тощо), і, по-друге, значна кількість законодавчо закріплених прав дитини мають певну специфіку їх практичної реалізації, що обумовлюється відповідними відмінностями правового статусу дітей та дорослих або повнолітніх та повністю дієздатних фізичних осіб.

Крім цього, формулюючи дефініцію поняття «права дитини», варто звертати увагу також на те, що дитина як особистість формується на підставі всієї системи умов, що існують у суспільстві, але насамперед, на нашу думку, за допомогою його культури, яка включає в себе всю сукупність взаємопов'язаних та взаємодіючих між собою соціальних регуляторів, які історично склалися у відповідному суспільстві та зумовлюють його визначену соціокультурну специфіку та ціннісно-нормативну матрицю. Адже права дитини – це насамперед історично обумовлені культурно-духовним, соціальним, економічним та політичним рівнем розвитку суспільства юридично забезпечені можливості дитини реалізовувати свої інтереси, визнані державою та легітимовані суспільством, що можуть здійснюватися дитиною як самостійно, так і за допомогою інших осіб, реалізація яких є необхідною умовою її належного виховання, соціалізації та розвитку [3, с. 17].

У вказаному контексті потрібно наголосити, що поряд із правовим вихованням сучасних дітей та молоді, на якому здебільшого акцентується увага у сучасному соціогуманітарному дискурсі [4; 5, с. 101-108; 6; 7, с. 28-32], не менш важливого значення набуває і моральне виховання особистості, яке спрямоване на виховання людяності та інших важливих моральних якостей дитини, що є складовими елементами корекції людських вчинків та поведінки. Адже моральна вихованість особистості, яка формується до досягнення нею повноліття, є необхідною передумовою її належної майбутньої соціалізації.

Як зазначається у сучасній юридичній літературі, зміст морально-правового виховання полягає у формуванні духовного, ціннісного ядра правової та моральної свідомості, цінностей свободи, справедливості, рівності та гуманізму. Мораль і право в ціннісному відношенні мають спільну основу, вони ґрунтуються на наявності свободи волі у людини і саме через неї вони пов'язані з її відповідальністю за власні вчинки. Соціально-трансформаційні процеси, низка реформ, зокрема в правовій сфері, актуалізують проблему формування та розвитку правової системи й норм права на основі накопиченого протягом тривалого історичного періоду морального потенціалу суспільства. Саме тому в контексті правового виховання необхідно означити проблему взаємозв'язку об'єктивного і суб'єктивного права, впливу моральних норм і принципів на суспільні відносини, у тому числі на формування та реалізацію правових норм. Важливо, щоб моральні норми та принципи виступали провідним критерієм права, основним мірилом змісту закону та всієї правореалізаційної практики. Ця вимога є цілком закономірною, оскільки зміст права та його норм впливає насамперед з моральних засад суспільства, історії народу, традицій та моральних принципів його життя [8, с. 26, 28-29].

Продовжуючи вказану думку, слід погодитися з Н. Крестовською, яка зазначає, що «специфічною ознакою ювенального права України, тобто системи правових норм, спрямованих на забезпечення виживання, розвиток та захист прав, свобод та інтересів дитини, є його ціннісний, моральний та релігійний вимір. Етичною основою ювенального права є низка моральних аксіом, які нерозривно поєднуються з правовими приписами аж до взаємопроникнення, утворюючи систему основоположних принципів ювенального права» [9, с. 324-325].

Необхідність забезпечення морального виховання дитини впливає також з низки положень українського законодавства, яке ґрунтується на основних міжнародних та європейських конвенціях, присвячених забезпеченню прав, свобод та інтересів дитини.

Так, наприклад, відповідно до частини дев'ятої статті 7 Сімейного кодексу України (далі – СК України) сімейні відносини регулюються на засадах справедливості, добросовісності та розумності, відповідно до моральних засад суспільства. При цьому вказана норма, як це впливає із назви статті 7, є однією із загальних засад регулювання сімейних відносин. Частина друга статті 150 СК України встановлює, що батьки зобов'язані піклуватися про здоров'я

дитини, її фізичний, духовний та моральний розвиток, а частина третя статті 151 цього ж Кодексу передбачає, що батьки мають право обирати форми та методи виховання дитини, крім тих, які не суперечать закону та моральним засадам суспільства.

У Законі України «Про охорону дитинства» також закріплені окремі норми щодо необхідності забезпечення повноцінного морального та духовного розвитку дитини. Серед таких приписів слід виділити, зокрема, наступні нормативні положення:

1) кожна дитина має право на рівень життя, достатній для її фізичного, інтелектуального, морального, культурного, духовного і соціального розвитку. Батьки або особи, які їх замінюють, несуть відповідальність за створення умов, необхідних для всебічного розвитку дитини, відповідно до законів України (стаття 8 Закону);

2) батьки або особи, які їх замінюють, мають право і зобов'язані виховувати дитину, піклуватися про її здоров'я, фізичний, духовний і моральний розвиток, навчання, створювати належні умови для розвитку її природних здібностей, поважати гідність дитини, готувати її до самостійного життя та праці (частина перша статті 12 Закону);

3) забороняється пропагування у засобах масової інформації культу насильства і жорстокості, розповсюдження порнографії та інформації, що зневажає людську гідність і завдає шкоди моральному благополуччю дитини (частина четверта статті 20 Закону).

У контексті зазначених міркувань потрібно також наголосити на тому, що сфера сімейних, так само як і інших відносин за участю дітей, безпосередньо пов'язана з такими важливими та близькими до неї сферами державного управління в цілому, як, наприклад, державна демографічна політика, державна політика щодо сім'ї, державна молодіжна політика, державна політика у сфері освіти, державна політика у сфері суспільної моралі, у сфері гендерних відносин тощо. Вказані сфери нормативно-правового регулювання так чи інакше пов'язані з правами дитини, у зв'язку із чим в процесі забезпечення, охорони та захисту прав дитини, у тому числі відповідної правотворчої та правозастосовної діяльності, необхідно враховувати системний підхід до вирішення проблем у цій сфері, що базується на тісній взаємодії відповідних суб'єктів: держави в особі відповідних владних органів, різноманітних інститутів громадянського суспільства і насамперед сім'ї, в якій виховується та розвивається дитина та, власне, самої дитини, яка поступово формується та соціалізується під впливом багатьох чинників.

З урахуванням зазначеного слід погодитися з думкою провідних науковців України, які наголошують на необхідності врахування принципу системності в процесі прийняття нових або зміни чинних правових норм, присвячених регулюванню різних питань правового статусу дитини. Адже з позицій даного принципу будь-який нормативно-правовий акт, що розробляється, повинен органічно інтегруватися в існуюче правове поле і у цьому зв'язку обов'язково потрібно враховувати чинне законодавство, узгоджуватися з його положеннями, орієнтуючись при цьому на перспективні соціальні очікування. Лише таким чином можна забезпечити справжню стабільність правового регулювання та уникнути «перевиробництва» нормативного матеріалу [3, с. 62].

Більше того, правотворча діяльність у сфері прав дитини на сучасному етапі розвитку світового співтовариства повинна також враховувати і відповідні виклики та загрози, які негативно впливають на повноцінний розвиток дитини, а отже на забезпечення її прав і свобод. Йдеться, зокрема, про такі виклики правам дитини як цифрова експлуатація, соціальна нерівність, пандемії, війни, міграційні кризи тощо.

Так, наприклад, проблему цифрової експлуатації дітей можна назвати побічним ефектом розвитку інтернету та комунікативних технологій і платформ, внаслідок якого діти все частіше стають жертвами так званого кібербулінгу, різноманітних інформаційних маніпуляцій, сексуальної експлуатації тощо.

У сучасній юридичній літературі вірно відзначається, що розвиток інформаційно-комунікативних технологій є діалектичним процесом, наслідки якого мають позитивний і негативний характер. Адже з одного боку, масштабне впровадження і використання цих

технологій та комп'ютерної техніки суттєво полегшує життя як окремої людини, так і суспільства в цілому, допомагає організовувати і вирішувати суб'єктам суспільних відносин значне коло важливих справ. Зокрема, електронні «помічники», наприклад, можуть брати на себе виконання певного обсягу рутинної повсякденної праці індивідів, залишаючи їм більше вільного часу для відпочинку, а розвиток Інтернету зруйнував комунікативні обмеження та сформував чимало нових сфер праці і розваг. З іншого боку, у зв'язку із всеохоплюючою комп'ютеризацією світове співтовариство зіткнулося з низкою проблем, викликів і загроз, неврахування або безвідповідальне ставлення до яких може перекреслити всі позитивні результати впровадження інформаційно-комунікативних технологій та навіть, з урахуванням сучасного розвитку науки і техніки загалом, поставити людство під загрозу самознищення. При цьому мова йде не лише про протиправну або злочинну діяльність з використанням комп'ютерних технологій та інтернету, масштаб якої, як свідчать відповідні джерела, щороку зростає у геометричній прогресії, але й про інші, менш помітні негативні явища, які стали наслідком цифрової трансформації суспільного розвитку та мають потенційно небезпечний характер для подальшого розвитку багатьох соціальних інститутів і насамперед традиційної сім'ї, яка забезпечує відтворюваність людського роду (наприклад, посилення соціальної нерівності та відчуження, запровадження нових форм соціальних обмежень, зростання так званого «цифрового аутизму» тощо) [10, с. 97-98].

Саме завдяки сучасним інформаційним технологіям та транскордонним електронним (цифровим) комунікаціям, які все більше проникають у життя навіть малолітніх дітей, у особистості поступово формується відчуття абсолютної свободи, а також прагнення до прагматизму і гедонізму, що розповсюджується у небачених і неможливих раніше масштабах. Адже у сучасному віртуальному просторі індивід може реалізовувати будь-які індивідуальні бажання та інтереси, у тому числі повністю аморальні та протиправні, оскільки анонімність, недостатня правова регламентація відповідних віртуальних практик, а також об'єктивна складність застосування інституту юридичної відповідальності до осіб, які вчинили правопорушення у віртуальному просторі або з використанням цифрових технологій, значно знижують рівень внутрішніх моральних бар'єрів до відповідної поведінки, спонукаючи тим самим до утвердження егоцентричних засад розвитку особистої волі та свідомості. Така ситуація поступово призводить до руйнування традиційних цінностей у найрізноманітніших сферах життя, зокрема, в мистецтві, освіті, управлінні, побуті тощо, на зміну яким приходять нові цінності, які загрожують не удосконаленням, а деградацією особистості і суспільства [11, с. 189].

Окрім цифрової експлуатації дитини, не менш значними викликами та загрозами для сучасних дітей виступають відповідні соціальні кризи та конфлікти, а в українському вимірі ще й довготриваюча російсько-українська війна, яка вже призвела не лише до загибелі багатьох дітей в Україні, але й до їх масової міграції та порушення у зв'язку із цим низки їх фундаментальних прав і свобод. В цих умовах неможливо вести мову про належний рівень забезпеченості доступу дітей до якісної освіти, своєчасних медичних послуг та соціального забезпечення, що не може негативно не позначитися на їх здоров'ї, насамперед психічному. З урахуванням нинішніх реалій потрібно визнати, що умови, в яких змушені жити українські діти, дають підстави констатувати, по-перше, тотальне порушення прав дитини, зокрема і права на здоров'я та його невід'ємну складову – психічне здоров'я, оскільки очевидним є те, що постійне перебування дітей у несприятливому для них середовищі (повітряні тривоги, обстріли, евакуація, життя на чужині тощо) травмують дитячу психіку, руйнують їх психічне здоров'я, і як наслідок, фактично відбувається порушення права дитини не лише на здоров'я [12, с. 192], але й на освіту, на відпочинок, на належне харчування, на житло, на захист від усіх форм насильства та експлуатації тощо.

Зазначені негативні чинники сучасного етапу розвитку прав дитини в Україні вимагають пошуку нових адекватних напрямів їх забезпечення та захисту, які, на нашу думку, повинні включати в себе наступні складові:

1. Посилення міжнародної співпраці України у сфері захисту прав дітей, що передбачає активну участь нашої держави у відповідних міжнародних ініціативах; створення платформ для

обміну даними про найкращі соціальні практики у даній сфері; створення міжнародних фондів для підтримки програм, спрямованих на захист прав дітей; активне залучення громадських організацій, діяльність яких спрямована на забезпечення та захист прав дітей, у відповідні міжнародні проекти, що надасть можливість враховувати локальну специфіку розвитку дитинства; розробку дієвих механізмів моніторингу виконання міжнародних зобов'язань держав у сфері захисту прав дітей тощо.

2. Прийняття комплексних програм підтримки дітей, що повинні включати в себе освітню, соціальну, економічну, медичну та культурну складові. При цьому необхідно зауважити, що ефективність таких програм або їх позитивна результативність безпосередньо залежатиме від правильного аналізу звичайних умов життя дітей в конкретній державі або регіоні, у тому числі проблеми насильства, соціальної нерівності, бідності, стану освіти та медичної допомоги тощо. Такі програми повинні включати в себе конкретні пропозиції, спрямовані на удосконалення законодавства у сфері охорони дитинства, а також чітко визначати механізми його практичної реалізації. Створення таких програм допоможе посилити ефективність реалізації дитиною гарантованих їй прав і свобод, а також підвищити рівень поінформованості суспільства та батьків про права дітей та способи їх захисту.

3. Впровадження інноваційних підходів у освіті, які повинні передбачати розробку та використання в системі освіти нових технологій і методів навчання, спрямованих як на підвищення якості освіти, так і на формування у дітей навичок безпечної поведінки в глобальному цифровому середовищі, а також на створення привабливого для дітей освітнього середовища, що сприяє їх всебічному розвитку. Також, не менш важливим, на нашу думку, є те, що сучасні інноваційні підходи у освіті повинні враховувати фактично неоднаковий характер потреб та інтересів дітей у сфері освіти. Основними аспектами таких освітніх підходів мають бути програми, які враховують унікальні здібності, інтереси та темпи навчання кожної дитини, а також програми, спрямовані на розвиток емоційного інтелекту, комунікативних навичок та відповідних їм соціальних практик; створення освітніх просторів, які сприяють співробітництву та інтеграції сучасних технологій з метою впровадження інтерактивних та доступних освітніх матеріалів; залучення дітей у проекти, які розвивають критичне мислення, креативність та лідерські якості, а також допомагають у застосуванні знань на практиці.

4. Створення для дітей безпечного інформаційного середовища, що передбачає комплекс заходів, спрямованих на захист дітей від шкідливого впливу відповідних загроз, які мають місце в сучасній мережі інтернет. В межах даного напрямку йдеться насамперед про розробку та прийняття ефективного законодавства, спрямованого на захист дітей від цифрових інформаційних загроз; про проведення різноманітних семінарів та тренінгів для дітей, батьків та вчителів стосовно безпечної поведінки в інтернеті та способах захисту особистої інформації; про використання програм та інструментів для фільтрації шкідливого чи небезпечного інформаційного контенту з метою обмеження доступу дітей до такої інформації; про використання програм для моніторингу інтернет-активності дітей тощо.

У контексті наведених вище роздумів слід погодитися з Н. Крестовською, яка вважає, що «забезпечення прав дитини відноситься до глобальних проблем сучасності, у вирішенні яких зацікавлена вся світова спільнота. Цей інтерес пояснюється визначальною роллю підростаючого покоління в гарантуванні життєздатності суспільства і прогнозуванні його майбутнього розвитку. Проте слід визнати, що жодна держава у світі не може претендувати на роль зразка у сфері дотримання прав дитини. Навіть для найдемократичніших та економічно розвинених держав характерні зростання правопорушності, а подекуди й злочинності неповнолітніх, наявність сімей з низьким життєвим рівнем, смертність дітей через недостатнє харчування та недостатнє медичне обслуговування, наявність безпритульних дітей. Усі ці чинники доводять неможливість вирішення проблем дитинства тільки національними засобами і викликають необхідність об'єднання зусиль світової спільноти в цілому, що і обумовило виникнення інституту міжнародно-правового захисту прав дитини [9, с. 164-165].

Висновки. Таким чином, можемо зробити наступні висновки з проведеного дослідження:

1. Інститут прав дитини в сучасних реаліях продовжує еволюціонувати з урахуванням соціальних, культурних та технологічних трансформацій сьогодення. Ефективність забезпечення та захисту прав дитини в цих умовах безпосередньо залежить від правильного врахування низки об'єктивних чинників, які впливають на свідомість, волю та поведінку сучасних дітей та вимагають розробки у зв'язку із цим нових концептів подальшого розвитку правового статусу дитини. Особливу увагу при цьому слід звернути на забезпечення морального виховання дітей, значення якого в умовах функціонування глобального інформаційного суспільства постійно знижується. У зв'язку із цим, важливими аспектами подальшого розвитку інституту прав дитини має стати інтеграція принципу інклюзивності, що передбачає можливість кожної дитини повноцінно розвиватися та реалізовувати свій потенціал в сучасному житті, та принципу поваги до культурного різноманіття, що спрямований на створення такого соціального середовища, в якому всі діти можуть належним чином розвиватися, зберігаючи свою культурну ідентичність, що сприяє формуванню більш консолідованого, солідарного та справедливого суспільства.

2. Основними викликами і загрозами правам дитини в умовах сьогодення є передусім цифрова експлуатація дітей, соціальна нерівність, пандемії, війни, економічні та міграційні кризи. Перспективи розвитку прав дитини в контексті сучасних викликів і загроз у цій сфері перебувають насамперед у площині посилення міжнародної співпраці України у сфері захисту прав дітей; розробки та прийняття комплексних програм підтримки дітей, що повинні включати в себе освітню, соціальну, економічну, медичну та культурну складові; впровадження інноваційних підходів у освіті; створення для дітей безпечного інформаційного середовища. Реалізація вказаних перспектив вимагає забезпечення активної участі всіх зацікавлених суб'єктів у відповідних процесах, зокрема, міжнародних організацій, держав та інститутів громадянського суспільства.

Література:

1. Опольська Н. М. Теоретико-правові засади забезпечення прав та свобод дитини: монографія. Вінниця: ПП «Едельвейс і К», 2011. 226 с.
2. Марченко О. Філософське дослідження феномена дитинства: проблеми та перспективи. *Humanities Studies*. 2024. № 20 (97). С. 71-82. DOI: <https://doi.org/10.32782/hst-2024-20-97-09>.
3. Концепція забезпечення і захисту прав дитини в Україні / Шемшученко Ю. С., Оніщенко Н. М., Пархоменко Н. М., Богініч О. Л. та ін. Київ: Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2013. 86 с.
4. Правове виховання в сучасній Україні: монографія / кол. авт.; за ред. В. Я. Тація, А. П. Гетьмана, О. Г. Данильяна. 2-ге вид., перероб. і допов. Харків: Право, 2013. 440 с.
5. Оніщенко Н. М. Правосудна діяльність і правове виховання: запити громадянського суспільства. *Часопис цивільного і кримінального судочинства*. 2016. № 1. С. 101-108.
6. Турчиняк Я. І. Правове виховання неповнолітніх. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2024. № 1. С. 767-771. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2024.01.136>. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2024/03/138.pdf>.
7. Колеснікова Ю. А. Правове виховання дітей у закладі дошкільної освіти. *Сучасні гуманітарні студії*. 2024. № 1. С. 28-32. DOI:10.60022/1(1)-3MHD.
8. Гриб В., Конотопенко О., Мельник Е. Моральні цінності в процесі правового виховання. *Вісник Львівського університету. Серія філос.-політолог. студії*. 2021. Вип. 35. С. 24-30.
9. Крестовська Н. М. Ювенальне право України: історико-теоретичне дослідження: монографія. Одеса: Фенікс, 2008. 332 с.
10. Сунегін С. О. Цифрова трансформація суспільно-державного розвитку: ризики інновацій: *Grail of Science*. 2021. № 7. С. 96-104. DOI 10.36074/grail-of-science.27.08.2021.014.
11. Сунегін С.О. Соціальна відповідальність в сучасному інформаційно-технологічному суспільстві: проблеми забезпечення. *Політика та право в умовах дії воєнного стану: пошук рішень: збірник матеріалів Міжнар. наук. конф. (м. Київ, 23 квітня 2024 року)* / за заг. ред. П. В. Горінова. Київ: Вид-во УДУ імені Михайла Драгоманова, 2024. С. 188-190.
12. Світлак І. І., Поджаренко К. Є. Юридичні гарантії забезпечення та захисту права дитини на психічне здоров'я в умовах війни. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 1. С. 185-194. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.01.28>. URL: <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2023/04/30.pdf>.

References:

1. Opol'ska, N. M. (2011). *Teoretiko-pravovi zasadi zabezpechennja prav ta svobod ditini* [Theoretical and legal principles of ensuring the rights and freedoms of the child]. Vinnicja: PP «Edel'vejs i K» [in Ukrainian].
2. Marchenko, O. (2024). Filosofs'ke doslidzhennja fenomena ditinstva: problemi ta perspektivi [Philosophical study of the phenomenon of childhood: problems and prospects]. *Humanities Studies*, 20 (97), 71-82. DOI: <https://doi.org/10.32782/hst-2024-20-97-09>. [in Ukrainian].
3. Shemshuchenko, Ju. S., Onishhenko, N. M., Parhomenko, N. M., Boginich, O. L. (2013). *Koncepcija zabezpechennja i zahistu prav ditini v Ukraïni* [The concept of ensuring and protecting children's rights in Ukraine]. Kiïv: Institut derzhavi i prava im.. V.M. Korec'kogo NAN Ukraïni [in Ukrainian].
4. Tacijj, V. Ja. , Get'man, A. P. , Danil'jan, O. G. (2013). *Pravove vihovannja v suchasnij Ukraïni* [Legal education in modern Ukraine]. Harkiv: Pravo [in Ukrainian].
5. Onishhenko, N. M. (2016). Pravosudna dijal'nist' i pravove vihovannja: zapiti gromadjans'kogo suspil'stva [Legal activity and legal education: requests of civil society]. *Chasopis civil'nogo i kriminal'nogo sudochinstva - Journal of civil and criminal justice*, 1, 101-108 [in Ukrainian].
6. Turchinjak, Ja. I. (2024). Pravove vihovannja nepovnolitnih [Legal education of minors]. *Analitichno-porivnjaj'ne pravoznavstvo - Analytical and comparative jurisprudence*, 1, 767-771. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2024.01.136>. Retrieved from <https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2024/03/138.pdf>. [in Ukrainian].
7. Kolesnikova, Ju. A. (2024). Pravove vihovannja ditej u zakladi doshkil'noï osviti [Legal education of children in a preschool education institution]. *Suchasni gumanitarni studii - Modern humanitarian studies*, 1, 28-32. DOI:10.60022/1(1)-3MHD. [in Ukrainian].
8. Grib, V., Konotopenko, O., Mel'nik, E. (2021). Moral'ni cinnosti v procesi pravovogo vihovannja [Moral values in the process of legal education]. *Visnik L'vivs'kogo universitetu. Serija filos.-politolog. Studii - Bulletin of Lviv University. Philosopher-political scientist series. studio*, 35, 24-30 [in Ukrainian].
9. Krestovs'ka, N. M. (2008). *Juvenal'ne pravo Ukraïni: istoriko-teoretichne doslidzhennja* [Juvenile law of Ukraine: historical and theoretical research]. Odesa: Feniks [in Ukrainian].
10. Sunegin, S. O. (2021). Cifrova transformacija suspil'no-derzhavnogo rozvitku: riziki innovacij [Digital transformation of social and state development: risks of innovation]. *Grail of Science*, 7, 96-104. DOI 10.36074/grail-of-science.27.08.2021.014. [in Ukrainian].
11. Sunegin, S.O. (2024). Social'na vidpovidal'nist' v suchasnomu informacijno-tehnologichnomu suspil'stvi: problemi zabezpechennja [Social responsibility in the modern information technology society: problems of provision]. *Proceedings from Mizhnarodna naukovu-praktychna konferentsiia « Politika ta pravo v umovah dii voennogo stanu: poshuk rishen'» – The International Scientific and Practical Conference «Politics and law in the conditions of martial law: the search for solutions»*. (pp. 188-190). Kiïv: Vid-vo UDU imeni Mihajla Dragomanova [in Ukrainian].
12. Svitlak, I. I., Podzharenko, K. Ć. (2023). Juridichni garantiï zabezpechennja ta zahistu prava ditini na psihichne zdorov'ja v umovah vijni [Legal guarantees of ensuring and protecting the child's right to mental health in conditions of war]. *Analitichno-porivnjaj'ne pravoznavstvo - Analytical and comparative jurisprudence*, 1, 185-194. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.01.28>. [in Ukrainian].

УДК 343.618

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-155-164](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-155-164)

Андрусів Валерій Григорович кандидат юридичних наук, завідувач кафедри кримінального права та процесу, Київський університет права НАН України, <https://orcid.org/0009-0004-9464-2094>

Гуфенко Михайло Максимович аспірант, Київський університет права НАН України, <https://orcid.org/0009-0003-3582-8174>

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДОНОРСТВА КРОВІ ТА ЇЇ КОМПОНЕНТІВ В УКРАЇНІ

Анотація. У статті проведено комплексний аналіз сучасних тенденцій та проблем правового регулювання суспільних відносин, що стосуються донорства крові та її компонентів в Україні, визначено основні проблемні аспекти донорства на основі аналізу положень Закону України «Про донорство крові та її компонентів» та інших нормативно-правових актів. Проаналізовано існуючі дефініції та підходи до донорства з точки зору добровільності та безоплатності, що є ключовими аспектами цього процесу. Обґрунтовано необхідність ревізії чинної нормативно-правової бази України, що регулює процеси донорства, на предмет відповідності її міжнародним підходам та практикам, особливо з урахуванням стандартів Європейського Союзу.

Розглянуто різноманітні доктринальні та законодавчі інтерпретації терміну «донорство», виявлено суперечності в існуючих дефініціях і концептуальних підходах до них. Визначено, що нормативно-правове регулювання донорства в Україні потребує подальшого удосконалення для того, щоб відповідати сучасним вимогам безпеки та етики в медичній практиці.

Охарактеризовано сучасні виклики, з якими стикається українська система донорства крові, включно з правовими, організаційними та етичними аспектами. Проаналізовано зміни в законодавстві, внесені з метою поліпшення процесів забору, зберігання та використання крові та її компонентів, а також вказано на необхідність реформ у цій сфері.

Сформовані висновки підкреслюють важливість нормативно-правової реформи для створення ефективної та безпечної системи донорства в Україні. Особлива увага приділена забезпеченню прав донорів та приймачів крові, а також необхідності гармонізації українського законодавства з міжнародними стандартами. Автори пропонують конкретні рекомендації для вдосконалення законодавчих ініціатив та подальшого розвитку донорства в Україні.

Ключові слова: правове регулювання, донорство крові, медичні інформаційні системи, міжнародні стандарти, безпека, препарати крові.

Andrusiv Valerii Hryhorovych Candidate of Juridical Sciences, Head of the Department of Criminal Law and Procedure, Kyiv University of Law of the NAS of Ukraine, <https://orcid.org/0009-0004-9464-2094>

Hufenko Mykhaylo Maksymovych postgraduate student, Kyiv University of Law of the NAS of Ukraine, <https://orcid.org/0009-0003-3582-8174>

ANALYSIS OF PROBLEMS OF LEGAL REGULATION OF THE PROCESSES OF ENSURING BLOOD DONATION AND ITS COMPONENTS

Abstract. The article provides a comprehensive analysis of the legal mechanisms that regulate blood donation and its components in Ukraine. The study defines the main legislative framework and legal norms related to donation based on the Law of Ukraine "On Donation of Blood and its

Components". Current definitions and approaches to donation are analyzed from the point of view of voluntariness and gratuity, which are key aspects of this process. The need to revise the existing regulations in accordance with international standards and practices, especially taking into account the standards of the European Union, is substantiated.

Various scientific and legal interpretations of the term "donation" are considered, contradictions in definitions and conceptual approaches are clarified. It was determined that the legal basis of donation in Ukraine needs further improvement in order to meet the modern requirements of safety and ethics in medical practice.

Modern challenges faced by the Ukrainian blood donation system are characterized, including legal, organizational and ethical aspects. Changes in the legislation introduced to improve the processes of collection, storage and use of blood and its components are analyzed, and the need for reforms in this area is also indicated.

The conclusions drawn emphasize the importance of regulatory and legal reform for the creation of an effective and safe donation system. Special attention is paid to ensuring the rights of blood donors and receivers, as well as the need to harmonize Ukrainian legislation with international standards. The authors offer specific recommendations for improving legislative initiatives and further development of donation in Ukraine.

Keywords: legal regulation, blood donation, medical information systems, international standards, safety, blood products.

Постановка проблеми. В Україні проблематика правового регулювання процесів забезпечення донорства крові та її компонентів набуває особливого значення у світлі зростаючого в рази попиту на них внаслідок повномасштабного вторгнення РФ на територію нашої держави, великої кількості постраждалих громадян України через атаки держави-терориста на українські міста та села а також нагальної необхідності реформування системи охорони здоров'я та зусилля держави, спрямовані на інтеграцію в європейське співтовариство та гармонізацію українського законодавства з законодавством ЄС. Однак, незважаючи на значний прогрес, зокрема, в актуалізації законодавчих норм, багато викликів залишаються невирішеними, включно із питаннями забезпечення якості та безпеки донорської крові, ефективності організаційних структур а також захисту прав донорів.

Регулювання донорства крові в Україні здійснюється на основі нормативно-правових актів, які визначають вимоги до збору, тестування, обробки, зберігання та розподілу крові та її компонентів. Проте, попри наявність цих норм, їх застосування часто супроводжується бюрократичними та технічними перешкодами, що впливає на ефективність загальної системи донорства. Крім того, існує проблема недостатньої інформованості громадськості про процеси та важливість донорства крові, що спричиняє низьку донорську активність.

У контексті регіональних і глобальних викликів, таких як пандемія COVID-19, з'являється ще більша потреба в адаптації правових рамок таким чином, щоб вони могли швидко реагувати на кризові ситуації, забезпечуючи сталість і безперебійність поставок крові. Також критично важливим є захист прав донорів, зокрема з питань конфіденційності та етичного використання донорської крові.

Враховуючи вищезазначене, дослідження правового регулювання донорства крові в Україні повинно включати комплексний аналіз існуючої нормативно-правової бази, оцінку її відповідності міжнародним стандартам, а також розробку пропозицій щодо її удосконалення. Це забезпечить не тільки підвищення рівня безпеки та ефективності донорства, але й сприятиме формуванню позитивного ставлення до донорства як важливої соціальної практики, здатної рятувати життя.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика регулювання медичної сфери, зокрема кримінально-правовий захист прав пацієнтів, заслуговує на активне обговорення у наукових колах, що підтверджується численними дослідженнями відомих юристів, таких як Р. А. Майданик, І. Я. Сенюта, З. С. Гладун, І. О. Богомазова, Є. А. Греков та А. О. Гаркуша та ін.

Втім, питання, пов'язані із донорством крові та її компонентів, не отримали належного аналізу в контексті медичного права, що вказує на існування значних прогалин у науковому осмисленні даної сфери. Це вимагає подальшого вивчення специфіки правового забезпечення донорства крові, враховуючи його критичну роль у системі охорони здоров'я.

Мета статті – комплексний аналіз правових механізмів регулювання процесів забезпечення донорства крові та її компонентів в Україні.

Виклад основного матеріалу. У контексті вивчення даної проблематики, необхідно зосередитись на концептуалізації терміну «донорство». Відповідно до юридичної енциклопедії, донорство (від англійського слова «donor», що означає жертводавець, та латинського «donare» – дарувати, жертвувати) розглядається як акт добровільного волевиявлення особи, що включає передачу крові або її компонентів для подальшого прямого використання у медичних, фармацевтичних чи наукових цілях [13]. Таке визначення відображено також у ст. 2 «Принципи донорства крові та її компонентів» Закону України «Про донорство крові та її компонентів» [6].

Досліджуючи концепцію «донорства крові та її компонентів», слід розглянути сучасні доктринальні підходи до неї. Американські вчені пропонують власне тлумачення: донорство крові та її компонентів є добровільним актом допомоги здоровій особі (донору) хворому через передачу частини своєї крові чи тканин для лікувальних потреб [2, С. 56].

Наукова спільнота не має консенсусу щодо визначення сутності донорства крові та її компонентів. Деякі дослідники розглядають це як вираз волі особи [2], інші – як комплекс заходів з наукових та організаційних міркувань [1; 4].

Інша інтерпретація пропонується І. Я. Сенютою, яка розуміє донорство як добровільну здачу крові та її компонентів донорами, включаючи заходи, спрямовані на організацію та забезпечення безпеки їх заготівлі [10, С. 26–32]. Порівнюючи це визначення з іншими, можна зазначити його більшу чіткість та змістовність, хоча воно також не є вичерпним [2].

На нашу думку, донорство крові та її компонентів можна визначити як добровільний акт волевиявлення особи, що включає донацію крові або її компонентів для подальшого використання у лікувальних цілях, виготовлення відповідних медичних препаратів чи для наукових досліджень, а також заходи, спрямовані на організацію та забезпечення безпеки заготівлі цих ресурсів.

Законодавство України у сфері донорства крові та її компонентів визначає, що донором може бути будь-яка дієздатна особа віком від 18 років, яка успішно пройшла необхідне медичне обстеження і не має медичних протипоказань для здачі крові [6]. Закон також забезпечує, що процедура забору крові дозволена лише за умови, що це не спричинить шкоди здоров'ю донора. Крім того, важливо зазначити, що донори мають право вибирати між безоплатним та оплачуваним донорством.

Як відомо, особи, які безоплатно здали кров понад 40 разів або плазму крові понад 60 разів, отримують статус «Почесного донора України», що супроводжується видачею відповідного посвідчення та нагрудного знака [6]. Вони також можуть бути нагороджені державними нагородами України за внесок у систему донорства.

У майбутньому Україна планує імплементувати модель безоплатного добровільного донорства, яка є стандартом у розвинених країнах. В рамках цієї стратегії вводиться єдиний національний реєстр донорів та електронна медична інформаційна система, яка дозволить контролювати обіг компонентів крові [6]. Також передбачено проведення національних інформаційно-освітніх кампаній для підвищення свідомості про важливість добровільного донорства.

Сьогодні українська система охорони здоров'я перебуває в стадії значних трансформацій, що спонукає до вдосконалення законодавства [4, С. 10–11]. Аналіз існуючих законодавчих рамок, які регулюють діяльність українських служб крові, порівняно з нормами Європейського Союзу, вказує на важливість оновлення застарілих економічних та медичних підходів до донорства в Україні та їх нормативно-правового підґрунтя.

Регулювання відносин у сфері донорства крові в Україні базується на законі України «Про донорство крові та її компонентів» і ряді інших законодавчих актів, зокрема «Основи

законодавства України про охорону здоров'я» [3], «Про ратифікацію Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом» [12], «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення» [7], «Про захист населення від інфекційних хвороб» і «Про протидію поширенню хвороб [8], зумовлених вірусом імунодефіциту людини (ВІЛ) та правовий і соціальний захист людей, які живуть з ВІЛ». Однак необхідно вжити заходів для гармонізації цих норм із міжнародними вимогами, з метою підвищення ефективності та безпеки донорської системи.

Стаття 428 Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії та їх державами-членами ставить за мету поступову гармонізацію українського законодавства і практики до принципів *acquis* ЄС, включно з регулюванням у сферах інфекційних захворювань, служб крові та трансплантації тканин та клітин. В рамках цього процесу, Додаток XLI до глави 22 «Громадське здоров'я» секції V «Економічне та галузеве співробітництво» Угоди зобов'язує Україну протягом трьох років від дати вступу в силу Угоди до впровадження положень чотирьох основних Директив ЄС, спрямованих на стандартизацію якості та безпеки забору, тестування, обробки, зберігання та розповсюдження крові та її компонентів [12].

Інтеграційний процес передбачає не лише адаптацію українського законодавства до норм ЄС, але й створення умов для ефективної регуляції національної служби крові на рівні з європейськими стандартами. Це вимагає узгодження законодавчих рамок щодо крові, її компонентів та похідних виробів між Україною та ЄС, зокрема щодо використання однакової термінології та правил регулювання. Втім, детальний аналіз чинного українського законодавства, пов'язаних з донорством крові, виявляє значні прогалини у правовій регуляції, що свідчить про недостатність заходів для забезпечення виконання міжнародних зобов'язань. Зокрема, після набуття чинності Угоди про асоціацію 27 вересня 2014 року, Україна фактично не забезпечує виконання зобов'язань щодо уніфікації стандартів у сфері донорства, порушуючи тим самим права пацієнтів на якісне лікування та медичну допомогу.

Закон України «Про донорство крові та її компонентів» нині є предметом критики за свою застарілість та формалізм. Зокрема, медичні фахівці підкреслюють високий рівень поширення гемотрансмісивних інфекцій, що вимагає невідкладного відгуку в законодавчих мірах [11].

Декларативний характер законодавства очевидний з положень статті 2 Закону України «Про донорство крові та її компонентів», яка призначена для деталізації протипоказань до донорства, однак на практиці реалізація даної норми стикається з низкою труднощів. З одного боку, законодавство визначає чіткі критерії щодо допустимості донорства, але з іншого — відсутність ефективних механізмів для їхнього контролю та належного виконання значно ускладнює процес застосування цих норм. Ця проблематика акцентує на важливості положення наказу МОЗ України від 09.03.2010 р. № 211, який зобов'язує медичні установи вести власні реєстри донорів без створення централізованого національного реєстру. Така вимога підсилює роль локальної відповідальності та ініціативи, водночас викликаючи додаткові питання щодо стандартизації та уніфікації процедур по всій країні.

Така система розподілу відповідальності є недостатньо ефективною для забезпечення безпеки на ключових етапах донорства, що підтверджує необхідність реформи в цій сфері, аби відповідати сучасним вимогам безпеки та якості медичного обслуговування.

Питання створення та функціонування єдиної бази донорів України, яка б забезпечувала оперативний облік осіб з підвищеним ризиком і запобігала їх участі в донорстві, неодноразово порушувалось науковцями, які також акцентували на необхідності реформування нормативно-правової бази служби крові відповідно до міжнародних угод, ратифікованих Україною [1, с. 148–154].

Згідно з частиною 5 статті 18 Закону України «Про донорство крові та її компонентів», обов'язок ведення Національного реєстру донорів покладено на центральний орган виконавчої влади, який відповідає за політику у сферах протидії ВІЛ/СНІДу та інших інфекційних захворювань.

У контексті державних програм, частина 1 статті 3 цього ж Закону вказує на наявність програми розвитку донорства крові та її компонентів, проте згадується лише програма на 2002–2007 роки, затверджена постановою КМУ від 26.10.2001 р. № 1403, яка на сьогодні не є чинною. Порівнюючи зі статистикою донорства в Україні, яка показує лише 11,28 донацій на 1000 жителів, тоді як в розвинених країнах цей показник становить 33 донації, можна констатувати недостатню ефективність вжитих заходів [11].

З огляду на ці виклики, очевидним стає недолік у нормативно-правовому регулюванні, який посилюється відсутністю централізації в процесах контролю за медикаментозним забезпеченням. Важливість адаптації українського законодавства до міжнародних рекомендацій, викладених у директивах ЄС, підкреслюється необхідністю впровадження сучасних стандартів управління якістю донорської крові, організації обліку та добору донорів, методичного забезпечення тестування крові та компонентів, а також систематичного нагляду за обігом донорських матеріалів. Всі ці заходи повинні бути зосереджені під егідою Національного центру служби крові, який б відповідав за виконання державної політики у сфері охорони здоров'я. Зміцнення інституційної бази та координація роботи Національного центру сприятиме не тільки підвищенню якості медичних послуг, але й ефективній реалізації законодавчих вимог щодо міжнародної торгівлі біологічними матеріалами.

Згідно з частинами 2 та 3 статті 22 Закону України «Про донорство крові та її компонентів», експорт донорської крові та її компонентів за кордон дозволений у випадках, коли необхідно отримати медичні препарати, які або не виробляються в Україні, або виробляються в недостатніх обсягах. Ця норма дозволяє забезпечити не тільки внутрішні потреби країни у критично важливих медичних ресурсах, але й відповідає міжнародним зобов'язанням України, адаптуючи національне законодавство до стандартів і практик Європейського Союзу.

Це можливо лише за умови, що ці препарати є необхідними для задоволення потреб системи охорони здоров'я держави, та за умови їх обов'язкового повернення в Україну або в обмін на нові технології у сфері виробництва препаратів з донорської крові. Також, компоненти та препарати донорської крові можуть бути продані за кордон лише за умови, що це не порушує забезпечення потреб українського населення в охороні здоров'я та видається спеціальний дозвіл від Кабінету Міністрів України, який визначає та затверджує обсяги необхідних запасів донорської крові, її компонентів та препаратів для забезпечення національних потреб у медичному обслуговуванні, включаючи створення відповідних резервів.

Правила міжнародної торгівлі донорською кров'ю та її продуктами, а також умови експорту донорської крові та її компонентів з України були уточнені у Постанові Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку реалізації за межі України компонентів донорської крові і препаратів, виготовлених з донорської крові та її компонентів, а також вивезення з України донорської крові та її компонентів» від 14 вересня 1998 року № 1427. Згідно з п. 1 цієї Постанови, експорт компонентів та препаратів донорської крові дозволений лише за умови, що такий експорт повністю задовольняє потреби охорони здоров'я населення України.

Аналіз проблематики експорту медичних препаратів, вироблених із донорської крові, які не знайшли внутрішнього використання в Україні, порушує питання про адекватність механізмів контролю за такими процесами.

Це висвітлює значні виклики у впровадженні ефективних систем нагляду і регуляції в області здоров'я, які необхідні для забезпечення безпечного і відповідального використання біологічних ресурсів.

Законодавство України включає норми, що передбачають створення умов та порядку державного страхування донорів для захисту їх від можливих інфекційних захворювань та інших здоров'язнижувальних наслідків, пов'язаних із донорством (ч. 4 ст. 8). Однак, ця норма часто має декларативний характер через відсутність чітко визначеного урядом порядку такого страхування.

Крім того, хоча закон передбачає пільги для донорів та особливі пільги для Почесних донорів України (ч. 4 ст. 10 та ч. 2 ст. 13), ці норми не завжди виконуються через недостатнє регулювання. Також існує проблема з наданням медичних виробів Почесним донорам, що передбачено ч. 1 ст. 13, але не реалізовано на практиці через відсутність встановленого урядом порядку.

Стаття 15 Закону України «Про донорство крові та її компонентів» описує обов'язки та вимоги до установ, що займаються збором, переробкою, зберіганням та реалізацією донорської крові, її компонентів та препаратів. Основна діяльність у цій сфері здійснюється спеціалізованими установами та відповідними підрозділами медичних закладів, які підпорядковані центральному органу виконавчої влади у сфері охорони здоров'я. Разом з тим, частина 2 цієї статті допускає, що переробку і зберігання донорської крові, а також реалізацію виготовлених з неї препаратів можуть виконувати і підприємницькі суб'єкти, забезпечуючи таким чином більшу гнучкість у виконанні цих функцій.

У контексті правового регулювання процесів донорства крові в Україні виникає важливе питання щодо законності діяльності суб'єктів, які не входять до системи управління центрального органу виконавчої влади, відповідального за формування державної політики у сфері охорони здоров'я, а також інших державних структур у цій галузі.

Згідно з частиною 3 статті 15 Закону України «Про донорство крові та її компонентів», взяття, переробка, зберігання та реалізація донорської крові і її компонентів, а також виготовлення з них препаратів дозволені лише за наявності відповідної ліцензії, яка видається центральним органом виконавчої влади у сфері охорони здоров'я, що ставить під сумнів діяльність приватних суб'єктів, які здійснюють ці процеси без належного ліцензування.

В контексті ліцензування, Закон України «Про ліцензування видів господарської діяльності» не включає специфічних положень щодо донорства крові та її компонентів як ліцензованого виду діяльності. В той же час, в Європейському Союзі, згідно з Директивою № 2002/98/ЄС [14], держави-члени зобов'язані забезпечити, що всі діяльності пов'язані зі збором, тестуванням, обробкою, зберіганням та розподілом людської крові та її складових проводяться установами, які мають відповідне призначення, уповноваження, акредитацію або ліцензію від компетентного органу.

Це підкреслює важливість чіткого визначення та дотримання ліцензійних умов у сфері донорства крові в Україні для забезпечення відповідності міжнародним стандартам якості та безпеки. Отже, необхідно вирішити питання правової регуляції та ліцензування в цій сфері, щоб унеможливити провадження діяльності суб'єктами, які не відповідають встановленим законодавчим вимогам. Ця потреба стає особливо актуальною у контексті війни, яку розв'язала росія на території України, що призводить до значних медичних та гуманітарних викликів, включаючи потребу у крові та її компонентах для поранених.

Українське законодавство в області донорства крові містить низку положень, які, на жаль, залишаються в основному декларативними. Частина 1 статті 19 Закону «Про донорство крові та її компонентів» окреслює керівництво організацією донорства в умовах стихійних лих, аварій, катастроф, епідемій чи інших надзвичайних ситуацій, проте конкретний порядок, передбачений законом, не був встановлений. Умови військового конфлікту, які Україна переживає сьогодні, вимагають термінового перегляду та уточнення законодавчих рамок для забезпечення ефективної реакції на критичні потреби в донорських матеріалах.

Аналогічно, частина 2 статті 19 передбачає фінансування заходів з організації донорства в цих умовах за рахунок резервних фондів Кабінету Міністрів України, включно з умовами військового стану, але також без наявності ясних прикладів реалізації цієї норми. Таке ж становище маємо і з передачею донорської крові, її компонентів та препаратів за кордон у якості гуманітарної допомоги, передбаченої частиною 1 статті 22.

У сфері регулювання обігу донорської крові та її компонентів в Україні відбулись значні зміни з прийняттям Закону України від 30 вересня 2020 року № 931-IX «Про безпеку та якість донорської крові та компонентів крові». Цей закон закріплює принцип добровільного та

безоплатного донорства, яке визначається як волонтерська згода донора на відбір крові та/або її компонентів без отримання фінансової винагороди, обмежуючись лише компенсацією витрат на харчування, транспорт та наданням додаткового вихідного дня для відновлення [5].

Забезпечення функціонування системи крові в країні відповідає Державна служба України з лікарських засобів та контролю за наркотиками, що має широкі повноваження від ліцензування господарської діяльності суб'єктів системи крові до забезпечення контролю за дотриманням встановлених стандартів безпеки та якості. Державне регулювання включає інспектування діяльності установ системи крові, реагування на серйозні несприятливі випадки, співпрацю з міжнародними організаціями та інше.

Закон також уточнює, що будь-яка організація незалежно від форми власності, яка бере участь у будь-якому аспекті заготівлі, тестування, переробки, транспортування, зберігання або розподілу крові та її компонентів для трансфузійних потреб, є суб'єктом системи крові. Це визначення розширює коло відповідальних учасників і сприяє створенню більш інтегрованої та безпечної національної системи обігу крові.

Ці законодавчі ініціативи формують фундамент для створення ефективної, безпечної та відповідальної системи крові в Україні, вирішуючи історичні проблеми в області донорства крові та регулювання її використання.

У контексті воєнного стану, оголошеного 07.03.2022, Міністерство охорони здоров'я України видало наказ № 424 «Про організацію забезпечення потреб донорською кров'ю та компонентами крові в умовах воєнного стану». Відповідно до цього наказу, суб'єкти системи крові мають здійснювати ряд заходів, спрямованих на забезпечення стійкого функціонування системи донорства під час військових дій та інших надзвичайних обставин [9].

Основні вимоги включають забезпечення залучення регулярних донорів, організацію прийому донорів у відповідності до комендантської години та заходів світломаскування, а також встановлення цілодобового режиму роботи. Суб'єкти системи крові зобов'язані утримувати належний рівень запасів крові та її компонентів для безоплатного забезпечення ключових державних структур, таких як Міністерство внутрішніх справ, Міністерство оборони, Державна служба з надзвичайних ситуацій, Служба безпеки та Державна прикордонна служба.

Крім того, встановлено вимоги для щоденної звітності про наявні оперативні запаси компонентів крові через інформаційно-аналітичну систему «MedData», а також тижневого звітування про планові потреби та фактичні залишки витратних матеріалів. Значну увагу приділено залученню та координації волонтерів та добровольців для маршрутизації донорів, організації реєстрації та інформаційного звітування. Для поліпшення процесу реєстрації на донорство, було розроблено ряд волонтерських онлайн-платформ та здійснено інтеграцію з медичними інформаційними системами. Це значно сприяло оптимізації процесу збору та розподілу донорської крові, підвищуючи ефективність загальної логістики та забезпечення медичних закладів відповідними ресурсами. Оновлення цих систем є ключовим аспектом у впровадженні новітніх технологічних рішень для забезпечення зручності та доступності донорських послуг для громадян.

На тлі цих заходів, експорт препаратів крові було тимчасово призупинено, щоб забезпечити належний рівень внутрішнього забезпечення. Відновлення експортних операцій можливе за умови наявності достатніх запасів, які не підлягають зниженню, та повинні бути гарантовані виробником. Ці запобіжні заходи мають на меті забезпечення стабільної підтримки державних медичних потреб у критичні періоди, особливо у випадку непередбачених обставин, які можуть вплинути на національну безпеку та здоров'я громадян. Високі вимоги до якості та безпеки крові та її компонентів є невід'ємною частиною цих регулятивних рамок.

Ці виклики ускладнюються адміністративними перешкодами та неузгодженістю дій в системі, зокрема, у забезпеченні безпеки компонентів донорської крові. Важливість цих заходів особливо критична в контексті запобігання передачі ВІЛ, гепатиту та інших гемотрансмісивних інфекцій у лікувально-профілактичних закладах, що має вирішальне значення для країни з високими показниками захворюваності на ВІЛ/СНІД і гепатит, які наближаються до рівня епідемії.

Необхідність удосконалення нормативно-правової бази служби крові в Україні визначається потребою оновлення регуляторних засад, які б краще відповідали сучасним вимогам якості та ефективності у використанні донорської крові, її компонентів та виготовлених з них препаратів, а також захисту прав донорів та реципієнтів. Запропоновані зміни до законодавства мають на меті не лише усунення термінологічних розбіжностей між національними актами та актами законодавства Європейського Союзу, але й запровадження чітких принципів державної політики щодо розвитку служби крові та її адекватного фінансування.

Зокрема, імплементація законодавства дозволить створити єдиний організаційний механізм для національної служби крові, визначити правовий статус її учасників, встановити кваліфікаційні вимоги до них, і закріпити на законодавчому рівні завдання та повноваження центрального органу виконавчої влади у сфері охорони здоров'я. Також передбачається регламентація процедур контролю за якістю і безпекою донорської крові, забезпечення впровадження системи гемонагляду, тестування зразків, а також запобігання поширенню інфекційних захворювань.

Крім того, нова нормативна база має включати положення про інформаційну політику закладів національної служби крові, правові засади обігу донорської крові, включаючи її збір, зберігання, транспортування, переробку та реалізацію. Також важливим є врегулювання статусу донора, умов його участі у донорстві, прав та обов'язків, а також пільг, що надаються донорам. Необхідно також встановити чіткі рамки для введення реєстру донорів крові та правила його ведення.

Врегулювання цих аспектів законодавчо допоможе забезпечити вищий рівень організації та безпеки у всій національній системі служби крові, підвищивши її ефективність і забезпечивши надійний захист здоров'я населення.

Отже, реалізація змін у законодавстві має включати: уточнення повноважень державного органу контролю щодо інспекцій і видачі обов'язкових приписів, право на заборону обігу продуктів крові, що не відповідають встановленим вимогам. З цією метою, необхідно вдосконалити регуляторні рамки, що дозволять ефективніше керувати процесами в сфері донорства та забезпечити вищий рівень біологічної безпеки.

Окрім того, важливо також детально регламентувати правовий статус донора, включаючи визначення умов, за яких особи можуть виконувати донорську функцію, їхні права та обов'язки, а також пільги, що їм надаються. Закріплення в законодавстві особливостей медичного обстеження донорів перед кожною донорською процедурою є ключовим для забезпечення безпеки і здоров'я як самого донора, так і реципієнтів.

А також, створення та ефективне управління реєстром донорів крові, який би забезпечив відстеження всіх етапів обігу донорської крові від забору до використання, включаючи контроль за якістю та безпекою на кожному етапі, а також фіксацію посттрансфузійних реакцій. Передбачення чітких вимог до інформації, що міститься в реєстрі, і встановлення обов'язків усіх учасників процесу донорства щодо її надання, є вирішальним для створення прозорої і відповідальної системи донорства крові.

Висновки та перспективи подальших досліджень. На основі проведеного аналізу проблематики правового регулювання процесів забезпечення донорства крові та її компонентів в Україні, можна констатувати, що попри значний прогрес у законодавчому оформленні цієї сфери, існують важливі аспекти, які вимагають подальшого удосконалення. Законодавче поле України в сфері донорства крові хоч і визначає основні рамки діяльності та вимоги до безпеки та якості крові, все ще містить ряд недоліків, що обмежують його ефективність і сучасність. Важливою є потреба гармонізації національного законодавства із європейськими директивами і стандартами, особливо у контексті захисту прав донорів та забезпечення високого рівня безпеки крові.

Проблеми, які потребують уваги, включають бюрократичні перешкоди у застосуванні норм, недостатню інформованість громадськості про процеси та важливість донорства, та

недоліки в системі захисту прав донорів. Реформування законодавства повинно також включати вдосконалення процесів контролю якості крові та її компонентів, а також підвищення донорської активності через освітні та мотиваційні кампанії.

Враховуючи значні трансформації в охороні здоров'я, що відбуваються в Україні, а також зовнішні виклики, як пандемія COVID-19, війна, виникає необхідність у гнучкому і адаптивному законодавстві, яке може швидко реагувати на кризові ситуації.

Література:

1. Білецька Г. А., Ковальова Я. О. Проблеми донорства крові та її компонентів в Україні. Юрист України. 2014. № 4 (29). С. 148–154
2. Донорство: залучення донорів крові та її компонентів : навч. посіб. / Л. Ботос та ін. ; за заг. ред. С. Гайдукової. Київ ; Вашингтон : Л.В. Андриевская, 2014. 197 с.
3. Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19 листопада 1992 р. № 2801-XII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12/ed19921119> (Дата звернення: 22.07.2024)
4. Пашков В. М. Проблеми донорства крові та її компонентів, або Індетермінізм національної служби крові. Щотижневик АПТЕКА. 2018. № 50 (1171). С. 10–11.
5. Про безпеку та якість донорської крові та компонентів крові [Електронний ресурс]: Закон України від 30.09.2020 № 931-IX (із зм. і доп.) / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/931-20#Text> (Дата звернення: 22.07.2024)
6. Про донорство крові та її компонентів : Закон України від 23 черв. 1995 р. № 239/95-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/239/95-вр> (дата звернення: 22.07.2024).
7. Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення : Закон України від 24 лютого 1994 р. № 4004-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4004-12>. (Дата звернення: 23.07.2024)
8. Про захист населення від інфекційних хвороб : Закон України від 06 квітня 2000 р. № 1645-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1645-14> (Дата звернення: 22.07.2024)
9. Про організацію забезпечення потреб донорською кров'ю та компонентами крові в умовах воєнного стану [Електронний ресурс]: Наказ МОЗ України від 07.03.2022 № 424 / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0424282-22#Text> (Дата звернення: 22.07.2024)
10. Сенюта І.Я. Законодавче забезпечення донорства в Україні. Вісник Львівського університету. 2008. № 46. С. 26–32.
11. Соколова Є. Препарати крові: хто гарантує якість та безпеку. Дзеркало тижня. 2007. № 5
12. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони від 27.06.2014 р. // Офіційний вісник України. 2014. № 75. Том 1. С. 83
13. Юридична енциклопедія в 6 т. / голова ред. кол. Ю.С. Шемшученко. Київ : Укр. енциклоп., 1998. Т. 2: Д–Й., 1999. 744 с.
14. Directive 2002/98/EC setting standards of quality and safety for the collection, testing, processing, storage and distribution of human blood components. URL: <http://eurlex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2003:033:0 030:0040:EN:PDF> (viewed on 22.07.2024).

References:

1. Biletska H. A., Kovalova Ya. O. (2014) Problemy donorstva krovi ta yii komponentiv v Ukraini [Problems of donating blood and its components in Ukraine]. *Yuryst Ukrainy*, 4 (29), 148–154 [in Ukrainian]
2. Botos L. (2014) Donorstvo: zaluchennia donoriv krovi ta yii komponentiv [Donation: involvement of blood donors and its components: training. manual]: navch. posib: L.V. Andriyevskaia. [in Ukrainian]
3. Osnovy zakonodavstva Ukrainy pro okhoronu zdorovia [Fundamentals of Ukrainian legislation on health care]: Zakon Ukrainy vid 19 lystopada 1992 r. № 2801-XII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12/ed19921119> (Data zvernennia: 22.07.2024) [in Ukrainian]
4. Pashkov V. M. (2018) Problemy donorstva krovi ta yii komponentiv, abo Indeterminizm natsionalnoi sluzhby krovi [Problems of donating blood and its components, or Indeterminism of the national blood service]. *Shchotyzhnevyyk APTEKA*, 50 (1171), 10–11. [in Ukrainian]
5. Pro bezpeku ta yakist donorskoi krovi ta komponentiv krovi [On the safety and quality of donor blood and blood components]: Zakon Ukrainy vid 30.09.2020 № 931-IX (iz zm. i dop.) / Verkhovna Rada Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/931-20#Text> (Data zvernennia: 22.07.2024) [in Ukrainian]
6. Pro donorstvo krovi ta yii komponentiv [On donating blood and its components] : Zakon Ukrainy vid 23 cherv. 1995 r. № 239/95-VR. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/239/95-vr> (data zvernennia: 22.07.2024). [in Ukrainian]

7. Pro zabezpechennia sanitarnoho ta epidemichnoho blahopoluchchia naseleennia [On ensuring sanitary and epidemic welfare of the population]: Zakon Ukrainy vid 24 liutoho 1994 r. № 4004-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4004-12>. (Data zvernennia: 23.07.2024) [in Ukrainian]

8. Pro zakhyst naseleennia vid infektsiinykh khvorob [On the protection of the population from infectious diseases]: Zakon Ukrainy vid 06 kvitnia 2000 r. № 1645-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1645-14> (Data zvernennia: 22.07.2024) [in Ukrainian]

9. Pro orhanizatsiiu zabezpechennia potreb donorskoïu kroviiu ta komponentamy krovii v umovakh voiennoho stanu [On the organization of meeting the needs of donor blood and blood components in the conditions of martial law]: Nakaz MOZ Ukrainy vid 07.03.2022 № 424 / Verkhovna Rada Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0424282-22#Text> (Data zvernennia: 22.07.2024) [in Ukrainian]

10. Seniuta I.Ia. (2008) Zakonodavche zabezpechennia donorstva v Ukraini [Legal provision of donation in Ukraine]. *Visnyk Lvivskoho universytetu*, 46, 26–32. [in Ukrainian]

11. Sokolova Ye. (2007) Preparaty krovii: khto harantuie yakist ta bezpeku [Blood preparations: who guarantees quality and safety]. *Dzerkalo tyzhnia*, 5 [in Ukrainian]

12. Uhoda pro asotsiatsiiu mizh Ukrainoiu, z odniiei storony, ta Yevropeiskym Soiuzom, Yevropeiskym spivtovarystvom z atomnoi enerhii i yikhnimy derzhavamy-chlenamy, z inshoi storony [Association Agreement between Ukraine, on the one hand, and the European Union, the European Atomic Energy Community and their member states, on the other hand] vid 27.06.2014 r. // *Ofitsiyni visnyk Ukrainy*. 2014. № 75. Tom 1. S. 83 [in Ukrainian]

13. Shemshuchenko Yu.S. (1999) Yurydychna entsyklopediia v 6 t. [Legal encyclopedia in 6 volumes]. Kyiv: Ukr. entsyklop., T. 2: D–I. [in Ukrainian]

14. Directive 2002/98/EC setting standards of quality and safety for the collection, testing, processing, storage and distribution of human blood components. URL: <http://eurlex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2003:033:0 030:0040:EN:PDF> (viewed on 22.07.2024). [in Ukrainian]

УДК 349.3:355.64

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-165-171](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-165-171)

Барчук Валерій Борисович кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри теорії та історії держави і права, Національна академія Служби безпеки України, вул. Максимовича, 22, м. Київ, 03066, тел.: (044) 527-76-08, <https://orcid.org/0000-0001-5024-9558>

Логінов Олександр Анатолійович кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри цивільно-правових дисциплін, Національна академія Служби безпеки України, вул. Максимовича, 22, м. Київ, 03066, тел.: (044) 527-76-08, <https://orcid.org/0000-0003-1804-7328>

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПОВНОВАЖЕНИМ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ПРАВ ЛЮДИНИ ОХОРОНИ ПРАВ ЛЮДИНИ ЯК СКЛАДОВОЇ БЕЗПЕКИ ЛЮДИНИ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню питань функціонування інституту омбудсмена в юридичному механізмі охорони прав людини як складової безпеки людини. Звертається увага на те, що різні теоретичні та практичні питання діяльності цього інституту, а також питання забезпечення безпеки особи розглядали у своїх працях вітчизняні науковці. Водночас безпосередня роль і місце інституту омбудсмена в охороні прав людини як складової безпеки особи залишається малодослідженою. Розглядаючи складові елементи поняття «безпека людини» автори доходять висновку про місце охорони прав людини у забезпеченні безпеки людини. Стверджується, що у текстах нормативно-правових актів досить часто використовуються юридичні конструкції, що визначають зміст поняття «охорона прав людини», тоді як сам термін зустрічається значно рідше порівняно з іншими складовими забезпечення прав людини. Одна з таких конструкцій зустрічається і у формулюванні основного призначення Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини у відповідному законі. Розглядаючи положення, що визначають мету парламентського контролю, що здійснюється омбудсманом, автори звертають увагу на те, що частина з них безпосередньо пов'язана з охороною прав людини. В статті подається структура юридичного механізму охорони прав людини і визначається місце омбудсмена серед його елементів. Аналізуються повноваження Уповноваженого, визначені законом, і виділяються ті форми і методи роботи, що застосовуються в тому числі з метою охорони прав людини. Окрема увага приділяється повноваженням Уповноваженого з виконання функцій національного превентивного механізму і підкреслюється важливість цих повноважень саме для охорони прав людини. Звертається увага і на ті можливості Уповноваженого в сфері охорони прав людини, яким, на думку авторів, не приділяється достатньо уваги. Наприкінці автори підкреслюють важливість діяльності омбудсмена по забезпеченню охорони прав людини як для безпеки людини так і для національної безпеки загалом.

Ключові слова: права людини, безпека людини, парламентський контроль, охорона прав людини, омбудсман, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, національна безпека.

Barchuk Valerii Borysovykh Candidate of juridical sciences, Docent, Associate Professor at the department of the theory and history of the state and law, National Academy of the Security Service of Ukraine, St. Maksymovycha, 22, Kyiv, 03022, tel.: (044) 527-76-08, <https://orcid.org/0000-0001-5024-9558>.

Lohinov Oleksandr Anatoliiovych Candidate of juridical sciences, Docent, Professor at the department of civil law, National Academy of the Security Service of Ukraine, St. Maksymovycha, 22, Kyiv, 03022, tel.: (044) 527-76-08, <https://orcid.org/0000-0003-1804-7328>

ENSURING THE PROTECTION OF HUMAN RIGHTS BY THE COMMISSIONER OF THE VERKHOVNA RADA OF UKRAINE AS A COMPONENT OF HUMAN SECURITY

Abstract. The article is dedicated to the study of the functioning of the ombudsman institution within the legal mechanism of human rights protection as a component of human security. It is emphasized that various theoretical and practical issues related to the activities of this institution, as well as the issues of ensuring individual security, have been addressed by domestic scholars in their works. At the same time, the direct role and place of the ombudsman institution in the protection of human rights as a component of individual security remains underexplored. Considering the component elements of the concept of 'human security,' the authors conclude on the role of human rights protection in ensuring human security. It is stated that legal constructs defining the content of the concept of 'human rights protection' are frequently used in the texts of normative legal acts, whereas the term itself is encountered much less often compared to other components of human rights protection. One of these constructs can also be found in the formulation of the main purpose of the Commissioner of the Verkhovna Rada of Ukraine for Human Rights in the relevant law. Examining the provisions that define the purpose of parliamentary oversight exercised by the ombudsman, the authors highlight that some of them are directly related to the protection of human rights. The article presents the structure of the legal mechanism for the protection of human rights and defines the place of the ombudsman among its elements. The powers of the Ombudsman, as defined by law, are analysed, and the forms and methods of work are highlighted, including those used for the purpose of protecting human rights. Special attention is given to the powers of the Ombudsman in performing the functions of the national preventive mechanism, emphasizing the importance of these powers specifically for the protection of human rights. Attention is also drawn to the opportunities available to the Ombudsman in the field of human rights protection that, in the authors' opinion, have not received sufficient attention. At the end, the authors emphasize the importance of the Ombudsman's activities in ensuring the protection of human rights, both for individual security and for national security as a whole.

Keywords: human rights, human security, parliamentary control, protection of human rights, ombudsman, Ukrainian Parliament Commissioner for Human Rights, national security.

Постановка проблеми. Відповідно до статті 3 Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю [1]. Як видно з цитованої статі однією з складових, яким держава надає статус найвищої соціальної цінності, є безпека людини.

Забезпечення безпеки людини передбачає втілення складного комплексу заходів, серед яких особливе місце посідають ті, що спрямовані на охорону прав людини. Пріоритетне місце у реалізації таких заходів займає держава, яка у статті 3 Конституції України визначила утвердження і забезпечення прав і свобод людини своїм головним обов'язком [1]. В системі державних суб'єктів, що наділені функцією охорони прав людини, важливу роль відіграє Уповноважений Верховної Ради України з прав людини.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Загалом теоретичні та практичні аспекти функціонування інституту омбудсмана є об'єктом наукових досліджень багатьох вчених, серед яких Банах С., Закоморна К., Марцеляк О., Наулік Н., Новіков М., Радишевська О., Семко М. та інші. Питанням забезпечення безпеки людини приділяли увагу у своїх працях Кормич Б., Маляренко Т., Монастирський Є., Тихий В., Українчук О. та інші. Водночас безпосередня роль і місце інституту омбудсмана в охороні прав людини як складової безпеки особи залишається малодослідженою.

Метою статті є дослідження діяльності Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини у юридичному механізмі охорони прав людини як складової забезпечення безпеки особи.

Виклад основного матеріалу. Передусім слід зазначити, що ми розуміємо під безпекою людини. На нашу думку безпеку людини можна визначити як забезпеченість життєво важливих інтересів людини, за яким відбувається її існування і розвиток в умовах впливу внутрішньодержавних і зовнішніх загроз. При цьому до змісту терміну «забезпеченість» ми включаємо такі складові, як закріплення, реалізація, охорона, захист та відновлення.

Слід також звернути увагу на те, що безпека людини являє собою систему з багатьма елементами. У цій статті автори зосередять увагу лише на правовому аспекті цього поняття, до якого, на нашу думку, слід віднести комплекс прав і свобод людини і громадянина, які опосередковують у праві життєво важливі інтереси людини, а також відповідні юридичні гарантії.

Таким чином, стає зрозумілим, що однією зі складових забезпечення правового аспекту безпеки особи є забезпечення охорони її прав і свобод.

Огляд положень різних нормативно-правових актів, що тією чи іншою мірою стосуються прав людини, дає можливість зрозуміти, що сам термін «охорона прав людини» вживається досить рідко порівняно, наприклад, із такими термінами, як «забезпечення прав людини», «реалізація прав людини» або ж «захист прав людини». Водночас, не дивлячись на це в законодавстві досить часто використовуються юридичні конструкції, які розкривають суть цього терміну.

Для того щоб зрозуміти про які юридичні конструкції йдеться слід зазначити, що охорона прав і свобод виконує запобіжні, превентивні функції і передусім асоціюється з комплексом профілактичних заходів, спрямованих на попередження порушень прав і свобод шляхом вивчення причин і умов, які їм сприяють, та вжиттям заходів по їх ліквідації або нейтралізації. Тобто охорона прав людини діє тоді, коли ще немає порушення права.

Відповідно до зазначеного у законодавстві найчастіше ми зустрічаємо такі юридичні конструкції, як «запобігання порушенням прав людини», «додержання прав людини», «унеможливлення порушення прав людини».

Згідно зі статтею 101 Конституції України Уповноважений Верховної Ради України з прав людини здійснює парламентський контроль за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина [1]. Стаття 1 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» доповнює це положення функцією захисту прав кожного на території України і в межах її юрисдикції [2].

Вже у першій частині ми зустрічаємо конструкцію «парламентський контроль за додержанням конституційних прав» тобто за їх непорушенням. Далі це функціональне призначення розкривається через зміст статті 3 Закону, яка визначає мету парламентського контролю, який здійснює Уповноважений. Серед положень цієї статті три безпосередньо стосуються охорони прав людини, а саме: додержання та повага до прав і свобод людини і громадянина суб'єктами, зазначеними у статті 2 Закону; запобігання порушенням прав і свобод людини і громадянина або сприяння їх поновленню; запобігання будь-яким формам дискримінації щодо реалізації людиною своїх прав і свобод. Окрім того, така мета контролю, як сприяння приведенню законодавства України про права і свободи людини і громадянина у відповідність з Конституцією України, міжнародними стандартами у цій галузі також може бути спрямована на охорону прав людини, оскільки саме по собі встановлення зазначених стандартів виступає певним запобіжником порушення прав людини.

Таким чином, забезпечення охорони прав людини як складової її безпеки здійснюється Уповноваженим шляхом досягнення визначених у законі елементів мети парламентського контролю за додержанням конституційних прав людини.

Очевидно важливим в контексті предмету цієї статті є і те як досягаються зазначені вище елементи мети. Для цього передусім розглянемо з чого складається юридичний механізм охорони прав людини.

На нашу думку він включає наступні елементи:

1. Правові норми, які забороняють порушувати права людини.

2. Процесуальні правові норми, за допомогою яких попереджуються порушення прав людини.

3. Суб'єкти, що здатні за своїми повноваженнями здійснювати попередження порушень прав людини.

4. Повноваження зазначених органів та посадових осіб, спрямовані на попередження порушення прав людини.

Отже, омбудсман виступає складовою механізму охорони, як суб'єкт, що має відповідні для цього повноваження, за допомогою яких і досягаються зазначені вище елементи мети парламентського контролю.

Як учасник процесу забезпечення охорони прав людини, Уповноважений використовує, відповідно до його повноважень, форми і методи діяльності, які застосовуються ним і у інших механізмах забезпечення прав людини – реалізації, захисту, відновлення.

В даному випадку слід зазначити, що найважливішу роль в цьому процесі відіграє основний метод діяльності українського омбудсмана – розгляд звернень, за допомогою якого Уповноважений не тільки намагається поновити порушені права людини, а й має можливість вжити заходів щодо запобігання виникнення подібних порушень у майбутньому. Це, як вбачається, пояснюється кількома причинами.

По-перше, Уповноважений отримує велику кількість звернень від громадян. Статистичні дані аналізу діяльності Уповноваженого з прав людини щодо роботи зі зверненнями містяться у його щорічних доповідях. Зокрема, у 2023 році до омбудсмана надійшло 95796 звернень, з яких 860 – колективних (18245 осіб) і 94936 індивідуальних. Тут варто зауважити, що кількість звернень до інституції зросла більш як удвічі порівняно із 2022 роком (42485 звернень упродовж 2022 року). Це пов'язано із розвитком та розгалуженістю мережі представництв Омбудсмана в регіонах України, та очікуванням на швидкий, ефективний і справедливий розгляд звернення і відновлення порушених прав. [3, С. 5].

По-друге, в силу своїх повноважень омбудсман має можливість знайомитися з важливими статистичними матеріалами про ситуацію з правами людини в країні загалом та в окремих її регіонах.

По-третє, крім статистичних даних він має право доступу і до інших документів, у тому числі і секретних.

По-четверте, Уповноважений наділений низкою важливих повноважень щодо безпосереднього контакту з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими і службовими особами (наприклад, Закон України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» надає йому право невідкладного прийому зазначеними суб'єктами (п. 1 ст. 13); право бути присутнім на засіданнях (п. 2 ст. 13); вимагати сприяти проведенню перевірок і експертиз (п. 6 ст. 13) та інші [2].

Аналіз отриманих даних в процесі розгляду звернень із застосуванням зазначених можливостей дозволяє виявляти і вивчати недоліки в діяльності органів влади та негативні тенденції в сфері прав людини загалом, які відповідним чином впливають або загрожують впливом в майбутньому правам людини, і за допомогою подань та інформування населення вживати необхідних заходів.

Так, наприклад, для забезпечення дотримання прав ВПО на належні умови проживання Секретаріат Уповноваженого здійснює постійні моніторингові візити до місць тимчасового проживання (МТП). Зокрема, протягом 2023 року Секретаріатом Уповноваженого проведено 1585 моніторингових візитів до МТП в 22 областях України. Крім того, впродовж 2023 року Уповноважений приділяв багато уваги захисту прав військовослужбовців, ветеранів та членів їх родин. Було проведено моніторинг діяльності 833 військово-лікарських комісій (ВЛК) по всій території України та результати були представлені Омбудсманом на найвищому рівні – пропозиції до вирішення виявлених проблем були надані РНБО та враховані в рішенні цього органу [3, С. 9].

Окрему увагу тут слід звернути на повноваження Уповноваженого з виконання функцій національного превентивного механізму відповідно до Факультативного протоколу до

Конвенції проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження та покарання, що передбачено статтею 19⁻¹ Закону [2]. До речі, термін «превентивний» говорить про те, що головною метою цього механізму є передусім запобігання порушенням тобто охорона права. В рамках здійснення цієї функції омбудсман здійснює регулярні відвідування місць, де утримуються особи, свободу яких тимчасово обмежено. У Законі зазначено досить значний перелік таких місць (п. 8 ст. 13). Результати таких відвідувань Уповноважений публікує у спеціальних доповідях про стан реалізації національного превентивного механізму в Україні [4]. В кожній з таких доповідей омбудсман інформує про факти порушення прав людини, виявлені ним під час перевірок, а також формулює конкретні рекомендації, спрямовані на запобігання виникненню таких порушень у майбутньому.

Окрім щорічних та спеціальних доповідей на стадії охорони прав людини також доцільним є використання Уповноваженим засобів масової інформації, соціальних мереж, які є ефективним інструментом впливу на формування суспільної свідомості. Наприклад, Уповноважений має власні сторінки у соціальних мережах, посилання на які є на його офіційному веб-сайті. З одного боку досить важливо щоб суспільство знало про поточну діяльність омбудсмана і виявлені ним факти порушень прав людини, а з іншого це виконує запобіжну функцію, оскільки попереджає потенційних порушників, наприклад, посадовців державних органів, що про допущені ними порушення дізнається широкий загал.

Одним з важливих, на нашу думку, заходів попередження порушень прав людини, що може використовувати Уповноважений, є також можливість сприяння правовій освіті посадових осіб органів державної влади та місцевого самоврядування. За допомогою цього заходу Уповноважений має змогу заздалегідь впливати на посадовців, з метою запобігання заподіяння ними в майбутньому порушень прав людини за допомогою адміністративних зловживань і створення конфліктних ситуацій.

Водночас, як вбачається, Уповноваженим не приділяється достатньо уваги використанню цього методу у своїй діяльності, хоча важливість його застосування у справі охорони прав людини є очевидною, враховуючи велику кількість звернень, що надходять до омбудсмана, на неправомірні дії працівників державних, в тому числі правоохоронних органів. Це може здійснюватись в рамках співпраці між омбудсманом і зазначеними органами, що можна врегулювати, наприклад, за допомогою меморандуму про співпрацю. Щодо останнього, то зазначеною формою документу, як свідчить офіційний веб-сайт Уповноваженого, досить часто оформлюються відносини співпраці омбудсмана з громадськими національними організаціями, з міжнародними організаціями захисту прав людини, засобами масової інформації тощо і досить рідко це здійснюється у відносинах з державними органами.

Ще одним важливим засобом попередження омбудсманом порушень прав людини є право Уповноваженого на конституційне подання (п. 3 ст. 13 Закону). За допомогою цього засобу Уповноважений ставить перед Конституційним Судом України питання про конституційність закону, інших актів визначених суб'єктів або їх окремих положень, що порушує конкретне право людини. І хоча в результаті дії таких актів або їх окремих положень вже можливо порушувались права людини, водночас визнання їх неконституційними унеможливить це у майбутньому.

Також важливе значення в процесі охорони прав людини здатні мати і подання Уповноваженого до органів державної влади та місцевого самоврядування, в яких омбудсман вимагає як припинити порушення конкретних прав людини так і змінити або взагалі припинити конкретну практику, що призводить до порушень, створити певні умови, що унеможливлять порушення, привести норми інструкцій у відповідність до закону тощо [5]. Метою таких вимог є запобігання порушенням прав людини в майбутньому.

Поза увагою не слід залишати і можливість омбудсмана вносити в установленому порядку пропозиції щодо вдосконалення законодавства України (п. 3⁻¹ ст. 13 Закону), що, як свідчать щорічні доповіді, ним також використовується. Не виникає сумніву, що такі пропозиції можуть бути пов'язані із вдосконаленням засобів охорони прав людини.

Ми переконані, що важливість діяльності Уповноваженого з прав людини щодо охорони прав людини передусім зумовлена тим, що необхідність у ній виникає на етапі формування загрози порушень прав людини, що є, відповідно, загрозою безпеці людини і реалізація якої у масовому відтворенні в кінцевому рахунку може призвести до виникнення загрози національній безпеці. За такої ситуації ця діяльність в межах ефективно діючого механізму охорони прав людини стає одним з основних засобів попередження настання таких наслідків, допомагає запобігти залученню державою додаткових людських і матеріальних ресурсів для подальшої нейтралізації загрози, оскільки здатна звести до мінімуму можливість певних факторів створювати сприятливі умови для виникнення порушень прав людини.

Висновки.

1. Однією зі складових забезпечення правового аспекту безпеки особи є забезпечення охорони її прав і свобод.

2. Не дивлячись на те, що сам термін «охорона прав людини» вживається у законодавстві досить рідко, водночас правові акти містять юридичні конструкції, які розкривають суть цього терміну. Це, зокрема, такі конструкції, як: «запобігання порушенням прав людини», «додержання прав людини», «унеможливлення порушення прав людини».

3. Забезпечення охорони прав людини як складової безпеки людини здійснюється Уповноваженим шляхом досягнення визначених у законі елементів мети парламентського контролю за додержанням конституційних прав людини.

4. Основними формами і методами роботи Уповноваженого, що використовуються ним для забезпечення охорони прав людини, є розгляд звернень, моніторингові візити до місць перебування осіб, свободу яких тимчасово обмежено, підготовка щорічних та спеціальних доповідей, використання засобів масової інформації для оприлюднення фактів порушень прав людини, сприяння правовій освіті посадових осіб органів державної влади та місцевого самоврядування; реалізація права на конституційне подання та подання Уповноваженого, внесення пропозицій стосовно вдосконалення законодавства.

5. Важливість діяльності Уповноваженого з прав людини щодо охорони прав людини передусім зумовлена тим, що необхідність у ній виникає на етапі формування загрози порушень прав людини, що є, відповідно, загрозою безпеці людини і реалізація якої у масовому відтворенні може призвести до виникнення загрози національній безпеці. За такої ситуації ця діяльність в межах ефективно діючого механізму охорони прав людини стає одним з основних засобів попередження настання таких наслідків.

Література:

1. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. 254к/96-ВР / Верховна Рада України. Відомості Верховної Ради України. 1996 р. №30. Ст. 141.
2. Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини : Закон України від 23 грудня 1997 р. 776/97-ВР / Верховна Рада України. Відомості Верховної Ради України. 1998. № 20. Ст. 99.
3. Щорічна доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини про стан додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина в Україні у 2023 році. URL: <https://ombudsman.gov.ua/report-2023/images/documents/annual-report-2023.pdf>. (дата звернення: 01.11.2024).
4. Спеціальна доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини «Про стан реалізації національного превентивного механізму в Україні за 2022 рік». URL: <https://ombudsman.gov.ua/storage/app/media/uploaded-files/spetsdopovid-npm-2022-na-druk-1compressed-1.pdf>. (дата звернення: 01.11.2024).
5. Подання Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини. Офіційний веб-сайт Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини. URL: <https://ombudsman.gov.ua/storage/app/media/uploaded-files/Подання%20знеособлене.pdf>. (дата звернення: 20.10.2024).

References:

1. Zakon Ukraïni “Konstitucija Ukraïni” [The Law of Ukraine “Constitution of Ukraine”]. (1996, June 28 Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of Verkhovna Rada of Ukraine. Kyiv: Parlam. vyd-vo [in Ukrainian].
2. Zakon Ukraïni “Pro Upovnovazhenogo Verkhovnoi Rady Ukraïni z prav ljudini” [The Law of Ukraine “About the Human Rights Commissioner of the Verkhovna Rada of Ukraine”]. (1997, December 23 Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of Verkhovna Rada of Ukraine. Kyiv: Parlam. vyd-vo [in Ukrainian].

3. Shhorichna dopovid' Upovnovazhenogo Verhovnoï Radi Ukraïni z prav ljudini pro stan doderzhannja ta zahistu prav i svobod ljudini i gromadjanina v Ukraïni u 2023 roci [Annual report of the Commissioner for Human Rights of the Verkhovna Rada of Ukraine on the state of observance and protection of human and citizen rights and freedoms in Ukraine in 2023]. *ombudsman.gov.ua* Retrieved from <https://ombudsman.gov.ua/report-2023/images/documents/annual-report-2023.pdf>. [in Ukrainian].

4. Special'na dopovid' Upovnovazhenogo Verhovnoï Radi Ukraïni z prav ljudini «Pro stan realizacii nacional'nogo preventivnogo mehanizmu v Ukraïni za 2022 rik» [Special report of the Commissioner of the Verkhovna Rada of Ukraine on human rights "On the state of implementation of the national preventive mechanism in Ukraine for 2022"]. *ombudsman.gov.ua* Retrieved from <https://ombudsman.gov.ua/storage/app/media/uploaded-files/spetsdopovid-npm-2022-na-druk-1compressed-1.pdf>. [in Ukrainian].

5. Podannja Upovnovazhenogo Verhovnoï Radi Ukraïni z prav ljudini [Submission of the Commissioner for Human Rights of the Verkhovna Rada of Ukraine]. *ombudsman.gov.ua* Retrieved from <https://ombudsman.gov.ua/storage/app/media/uploaded-files/Podannja%20zneosoblene.pdf>. [in Ukrainian].

УДК 347.952

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-172-177](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-172-177)

Верба Ольга Богданівна кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільно-правових дисциплін Інституту права Львівського державного університету внутрішніх справ, Голова вченої ради Громадської організації «Агенція з питань виконання рішень», адвокат, член Комітету цивільного права та процесу Ради адвокатів Львівської області, медіатор, член Дисциплінарної комісії приватних виконавців при Міністерстві юстиції України, Голова редакційної колегії Вісника Асоціації приватних виконавців України, член Експертної (науково-консультативної) ради Асоціації приватних виконавців України, член Центру підготовки та підвищення кваліфікації приватних виконавців, вул. Замарстинівська, 9, м. Львів, 790196 тел.: (067) 744-50-60, <https://orcid.org/0000-0001-9254-9575>

ДОГОВІР СКЛАДСЬКОГО ЗБЕРІГАННЯ: ДІЄВІСТЬ НОРМ ІНСТИТУТУ З ОГЛЯДУ НА ЗАХИСТ ПРАВ ОСІБ У ВИКОНАВЧОМУ ПРОВАДЖЕННІ З ЦИХ КАТЕГОРІЙ СПРАВ

Анотація. Стаття присвячена актуальній проблемі правового регулювання договору складського зберігання в Україні, зокрема, у контексті виконавчого провадження. Зроблено висновок про необхідність удосконалення чинного законодавства для забезпечення ефективного захисту прав кредиторів у випадку порушення зобов'язань за цим договором. Автором наголошено, що актуальним є забезпечення ефективного виконання судових рішень щодо порушень зобов'язань за цим договором. Дієвість норм як матеріального, так і процесуального права для забезпечення захисту прав кредиторів (потенційних стягувачів) у випадку невиконання боржниками своїх зобов'язань за договором складського зберігання є гарантією поновлення прав осіб. Проаналізовано сучасний стан законодавчого регулювання договору складського зберігання в Україні, виявлено прогалини в ньому. Особливу увагу приділено аналізу досвіду європейських країн у темпоральній ретроспективі, що дозволило визначити перспективні напрями розвитку вітчизняного законодавства. Автором наведено ситуації з практики, які призводять до судових процесів та відкриття виконавчих проваджень із окресленої категорії справ: неповернення товару зі складу (поклажодавець (власник товару) звертається до зберігача з вимогою повернути товар, але зберігач відмовляється або ухиляється від виконання своїх зобов'язань), невикплата коштів за зберігання (поклажодавець не сплачує обумовлену договором плату за зберігання), пошкодження або втрата товару (під час зберігання товар був пошкоджений або втрачений з вини зберігача), спори щодо умов договору (сторони не можуть домовитися щодо тлумачення умов договору, що призводить до виникнення спору). У статті обґрунтовано необхідність уточнення визначень ключових понять, розширення переліку підстав для припинення договору, удосконалення механізмів забезпечення виконання судових рішень та розробки типового договору складського зберігання.

Ключові слова: правове регулювання, договір, договір складського зберігання, суб'єкт господарювання, суд, виконання, виконуваність, виконавче провадження, виконавець, стягувач, боржник, звернення стягнення, заходи примусового виконання, процесуальний статус виконавця, дисциплінарна відповідальність виконавця, ухвала суду.

Verba Olha Bohdanivna Candidate of Juridical Sciences, Docent, Associate Professor of the Civil Law Disciplines Department at the Institute of Law of Lviv State University of Internal Affairs, Head of the Scientific Council of the Public Organization "Agency on Enforcement", Attorney, Member of the Civil Law and Procedure Committee of the Lviv Regional Bar Association, Mediator, Member of the Disciplinary Commission of Private Enforcement Officers under the Ministry of Justice of Ukraine, Chair of the Editorial Board of the Bulletin of the Association of Private Enforcement Officers of Ukraine, Member of the Expert (Scientific-Advisory) Council of the Association of Private Enforcement Officers of Ukraine, a member of the Training Center for Private Enforcement Officers, St. Zamarstivska, 9, Lviv, 79019, tel.: (067) 744-50-60, <https://orcid.org/0000-0001-9254-9575>

WAREHOUSE STORAGE AGREEMENT: THE EFFECTIVENESS OF LEGAL NORMS FOR THE PROTECTION OF RIGHTS IN ENFORCEMENT PROCEEDINGS REGARDING SUCH CASES

Abstract. This article is devoted to the pressing issue of legal regulation of warehouse storage agreements in Ukraine, particularly in the context of enforcement proceedings. The study concludes that there is a need to improve the current legislation to ensure effective protection of creditors' rights in case of breach of obligations under such agreements. The author emphasizes the need to ensure effective enforcement of court decisions regarding breaches of warehouse storage agreements. The effectiveness of both substantive and procedural laws in protecting the rights of creditors (potential claimants) in case of non-performance by debtors of their obligations under a warehouse storage agreement is a guarantee of the restoration of individuals' rights. The paper analyzes the current state of legal regulation of warehouse storage agreements in Ukraine and identifies existing gaps. Particular attention is paid to a historical analysis of the European experience, which allows for the identification of promising directions for the development of domestic legislation. The author provides real-world examples of situations leading to litigation and enforcement proceedings in this category of cases: non-return of goods from storage (when the bailor (owner of the goods) demands the return of the goods from the bailee, but the bailee refuses or avoids fulfilling their obligations), non-payment of storage fees (when the bailor fails to pay the agreed-upon storage fees), damage or loss of goods (when goods are damaged or lost during storage due to the bailee's fault), and disputes over contract terms (when the parties cannot agree on the interpretation of the contract terms, leading to a dispute). The article substantiates the need to clarify the definitions of key terms, expand the list of grounds for terminating the contract, improve the mechanisms for enforcing court decisions, and develop a standard warehouse storage agreement.

Keywords: legal regulation, contract, warehouse storage contract, business entity, court, implementation, enforceability, enforcement proceedings, enforcement officer, enforcement creditor, debtor, foreclosure, measures of enforcement, procedural status of the enforcement officer, enforcement officer's disciplinary liability, ruling of the court,

Постановка проблеми. Сфера господарювання, як невід'ємна частина економічного життя суспільства, потребує ефективних механізмів захисту прав та інтересів учасників цивільного обороту. Одним із таких механізмів є договір складського зберігання. Цей договір відіграє важливу роль у забезпеченні збереження майна та є невід'ємною частиною багатьох господарських операцій. Однак, актуальним питанням залишається забезпечення ефективного виконання судових рішень, що стосуються порушень зобов'язань за цим договором. Дієвість норм як матеріального, так і процесуального права для забезпечення захисту прав кредиторів (потенційних стягувачів) у випадку невиконання боржниками своїх зобов'язань за договором складського зберігання є вкрай актуальним. Ефективне виконання судових рішень є важливою проблемою сучасності. Порівняльний аналіз українського та європейського законодавства допоможе визначити перспективні напрями розвитку національного законодавства в цій сфері. Тому важливим є вивчення та аналіз позитивного передового європейського досвіду для вдосконалення національного законодавства та практики застосування норм про договір складського зберігання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У правовій доктрині досліджено деякі аспекти окресленої проблематики такими науковцями як: Н. С. Бутрин-Бока, Д. Є. Гречка, А. Демчук, Н. В. Майка, О. В. Павленко, І. В. Паракуда, О. В. Сєрих, О. С. Яворська. Однак комплексного дослідження цієї тематики немає.

Мета статті – проаналізувати проблематику правового регулювання договору складського зберігання в Україні, зокрема, у контексті поновлення прав осіб у виконавчому провадженні.

Виклад основного матеріалу. Договір складського зберігання є невід'ємною частиною господарських відносин, відіграючи важливу роль у забезпеченні збереження майна. Однак,

ефективність цього інституту значною мірою залежить від того, наскільки дієвими є механізми захисту прав кредиторів у випадку невиконання боржниками своїх зобов'язань. Саме тому актуальним є дослідження правового регулювання договору складського зберігання в контексті виконавчого провадження. Адже від того, наскільки чітко визначені права та обов'язки сторін у договорі, а також передбачені ефективні засоби захисту прав осіб, залежить стабільність економічних відносин і довіра до інститутів цивільного обороту.

Законодавцем України прийнято низку нормативно-правових актів, які забезпечують правове регулювання сфери складського зберігання, зокрема, норм, що напряду впливають на створення, реалізацію та припинення договірних зобов'язань у вищенаведеному напрямку розвитку суспільних відносин.

Серед кодифікованих актів – Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. № 436-IV [1] (далі – ГК України).

У ст. 294 ГК України визначаються питання зберігання на товарному складі.

Товарним складом визнається організація, що зберігає товари і надає пов'язані зі зберіганням послуги на засадах підприємницької діяльності.

Товарний склад є складом загального користування, якщо із закону, інших правових актів або виданого суб'єктам господарювання дозволу (ліцензії) випливає, що він зобов'язаний приймати на зберігання товари від будь-якого товароволодільця.

Зберігання на товарному складі здійснюється за договором складського зберігання.

До регулювання відносин, що випливають зі зберігання товарів за договором складського зберігання, застосовуються відповідні положення Цивільного кодексу України від 16.01.2003 р. № 435-IV [2] (далі – ЦК України).

Як можна побачити правове регулювання договірних відносин у сфері складського зберігання, що використовуються в процесі реалізації господарських правовідносин, не є інститутом, що чітко та в повній мірі регулюється саме положеннями ГК України. Наявні норми вищенаведеного кодексу мають відсильний характер і спрямовують на акцентування уваги суб'єктів господарювання на інший кодифікований акт – ЦК України.

Разом із тим, можна констатувати, що у вітчизняній правовій науці окремі питання договору зберігання на товарному складі фрагментарно висвітлювалися переважно при коментуванні положень ЦК України та в окремих наукових статтях. Комплексному та системному аналізу в науці господарського права вони не піддавалися.

Ще одним кодифікованим актом, що містить норми стосовно регулювання договірних відносин в частині складського зберігання є Митний кодекс України від 13.03.2012 р. № 4495-VI [3] (далі – МК України). Проте, зберігання товарів на складах митниці має свої специфічні особливості, оскільки воно є обов'язковим для певних категорій транспортних засобів та товарів, перелік яких визначений нормативно-правовими актами.

Договірні відносини при зберіганні товарів виникають тільки при використанні відповідних складів відкритого типу, де можуть зберігатися товари, що належать будь-яким особам, що підтверджується відповідними нормами МК України.

Відповідно до ч. 1 ст. 425 МК України взаємовідносини утримувача митного складу відкритого типу з особами, які розміщують товари на цьому складі, визначаються відповідним договором [3].

Крім цього, згідно з ч. 1 ст. 438 МК України взаємовідносини утримувача складу тимчасового зберігання відкритого типу з особами, які розміщують товари на цьому складі, визначаються відповідним договором, крім випадків, передбачених цим Кодексом [3].

Нормативним актом, яким закладено основи діяльності товарного складу та правового регулювання відносин складського зберігання, є Закон України «Про зерно і ринок зерна на Україні» від 04.07.2002 р. № 37-IV [4]. Так, за ст. 26 цього Закону Договір складського зберігання зерна є публічним договором, типова форма якого затверджується Кабінетом Міністрів України. За договором складського зберігання зерна зерновий склад зобов'язується за плату зберігати зерно, що передане йому суб'єктом ринку зерна. Договір складського

зберігання зерна укладається в письмовій формі, що підтверджується видачею власнику зерна складського документа. Зерно, прийняте на зберігання за простим або подвійним складським свідоцтвом, не може бути відчужене без правомірної передачі простого або подвійного складського свідоцтва. Якщо договір складського зберігання зерна передбачає, що зерновий склад має право розпоряджатися ним (або його частиною), то відносини сторін базуються на правилах про позику. Порядок повернення зерна обумовлюється окремо в договорі його зберігання [4].

Аналізуючи наведену норму, звертаємо увагу на підзаконний нормативно-правовий акт, який теж є складовою правового регулювання цього виду договору, а саме на постанову Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку випуску бланків складських документів на зерно, їх передачі та продажу зерновим складам та типового договору складського зберігання зерна» від 11.04.2003 № 510 [5], якою, як впливає з її назви, затверджено типову форму такого договору. Однак цей нормативний акт регулює відносини складського зберігання лише щодо зерна, інші ж товари залишаються поза увагою законодавця.

За Законом України «Про сертифіковані товарні склади та прості та подвійні складські свідоцтва» від 23.12.2004 р. № 2286-IV [6]. Відтак, відповідно до ст. 10 цього Закону за договором складського зберігання сертифікований склад зобов'язується за плату зберігати товар, переданий йому покладавцем, і повернути цей товар у схоронності. Договір складського зберігання укладається в письмовій формі. Письмова форма договору складського зберігання вважається дотриманою, якщо прийняття товару на товарний склад посвідчене простим або подвійним складським свідоцтвом. Умови договору складського зберігання визначаються за домовленістю сторін, а умови договору складського зберігання товару на сертифікованому складі загального користування визначаються відповідно до регламенту сертифікованого складу. Зобов'язання сторін за договором складського зберігання припиняються з погашенням відповідних складських свідоцтв, крім випадків, передбачених законом [6].

Використання цього виду договору є надзвичайно важливим для економіки України та часто використовується суб'єктами господарювання у своїй діяльності, зокрема, у господарських правовідносинах широко застосовується підприємствами гірничо-металургійного комплексу (далі – підприємство ГМК).

За цим договором найчастіше підприємство ГМК за плату зберігає свою продукцію, запчастини, паливо чи інше майно на складі іншого суб'єкта господарювання.

З практики можемо навести низку типових ситуацій, які призводять до судових процесів та відкриття виконавчих проваджень:

- 1) неповернення товару зі складу (поклажодавець (власник товару) звертається до зберігача з вимогою повернути товар, але зберігач відмовляється або ухиляється від виконання своїх зобов'язань);
- 2) невіплата коштів за зберігання (поклажодавець не сплачує обумовлену договором плату за зберігання);
- 3) пошкодження або втрата товару (під час зберігання товар був пошкоджений або втрачений з вини зберігача);
- 4) спори щодо умов договору (сторони не можуть домовитися щодо тлумачення умов договору, що призводить до виникнення спору).

Наявність договорів складського зберігання є надзвичайно важливим сектором договірних відносин в Україні особливо у воєнний час, адже використання складів для зберігання тих чи інших товарів, сировини зазнали великого руйнування та зумовили часткову неможливість виконання договірних зобов'язань.

Війна в Україні продемонструвала вразливість вітчизняної складської логістики. Зосередження в одному місці 70–80% всіх складських площ розташованих в Київській області, які були практично повністю зруйновані внаслідок бомбардувань, призвело до розривів ланцюгів постачання. В Київській області було зосереджено близько 1,8–2,2 млн. м². складських

приміщень, відповідно, зруйновані складські потужності необхідно було відновити протягом короткого періоду. Це завдання, компанії, в яких уціліла частина складських запасів, вирішували шляхом перевезення залишків на склади західної України. Однак, фірми зустрілися з новою проблемою, оскільки ні необхідні площі, ні якість складських операцій складів західного регіону України не відповідали потребам, що виникли [7, с. 201].

Європейський досвід укладення договору зберігання на товарному складі є цінним джерелом для удосконалення цього інституту у цивільному праві України.

У Європі зберігання на товарному складі як самостійний вид комерційної діяльності з'являється в кінці XVII ст. І до XIX ст. уже значно поширюється, проте законодавче регулювання діяльності товарних складів практично не здійснювалося до середини XIX ст.

З Англії товарні склади впродовж XIX ст. поширилися в Європі. Бурхливий розвиток товарних складів був зумовлений їх прогресивним економічним значенням, оскільки вони позбавляють товаровиробників (продавців) або покупців від необхідності облаштовувати й утримувати власні складські приміщення або користуватися такими приміщеннями шляхом найму їх у третіх осіб. Завдяки технічному оснащенню товарний склад краще, ніж інші зберігачі, забезпечує не лише кількісне, але і якісне збереження товару. Це пояснюється тим, що складські приміщення обладнувалися залежно від виду об'єкта зберігання – товару (зерна, продуктів харчування, продукції тваринництва, лікарських препаратів) [8, с. 69].

У Західній Європі рівень насичення складською нерухомістю на душу населення в 15–17 разів вищий. Якщо ж враховувати якісний показник, то в Західній Європі складська нерухомість відповідає сучасним вимогам, оснащена новим обладнанням, у той час як на Україні високоякісні склади (класу “А” і “В”) – дефіцит.

Договір складського зберігання за своєю правовою природою належить до договорів зберігання, які за правовою природою є договорами про надання послуг, а відтак на нього можуть поширюватися норми глави 63 «Послуги. Загальні положення» ЦК України, оскільки послуга зберігача зі складського зберігання є такою, що споживається в процесі його здійснення, не призводить до виникнення певного матеріалізованого новоствореного об'єкта.

Досвід законодавчої регламентації надання послуг зберігання в інших державах свідчить про те, що на рівні кодифікованих актів цивільного права, зокрема в Цивільних кодексах Республіки Молдова, Республіки Польща, Грузії, на відміну від ЦК України, у визначенні конструкції договору зберігання міститься вказівка виключно на рухомі речі як об'єкти надання відповідних послуг.

Перший спеціальний закон про товарні склади був виданий у Франції у 1848 р., згодом його змінив закон 1858 р., який потім був доповнений інструкцією 1859 р. і закон 1870 р. В Італії у 1882 р. норми про зберігання на товарних складах з'явилися в Торговому кодексі Італії, а також у спеціальному законі про порядок відкриття товарних складів.

Нідерланди, які не відставали від Англії в промисловому розвитку, також здійснили поштовх ідеї розвитку товарних складів. Такі склади засновувалися або самою державою, або підприємцями на комерційних засадах. Товарні склади, засновані в першій чверті XIX ст., виконували функції зберігання без свого кредитного значення [9, с. 74].

Висновки. Договір складського зберігання є важливим інструментом у сучасній господарській діяльності, проте його ефективність значною мірою залежить від чіткості правового регулювання та ефективності механізмів захисту прав кредиторів у випадку порушення зобов'язань. Аналіз українського законодавства свідчить про наявність нормативно-правової бази, яка регулює відносини у сфері складського зберігання. Однак, існують певні прогалини та невизначеності, які можуть ускладнювати захист прав осіб у виконавчому провадженні.

У багатьох країнах Європи інститут складського зберігання має більш розвинену законодавчу основу та ефективніші механізми захисту прав. Для удосконалення національного законодавства України у цій сфері необхідно: уточнити визначення ключових понять, розширити перелік підстав для припинення договору складського зберігання, удосконалити

механізми забезпечення виконання судових рішень у справах про договори складського зберігання, розробити ефективні заходи забезпечення позову, спростити процедуру стягнення заборгованості та відшкодування збитків.

Література:

1. Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. № 436-IV. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text>.
2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>.
3. Митний кодекс України від 13.03.2012 р. № 4495-VI. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17#Text>.
4. Про зерно та ринок зерна в Україні від 04.07.2002 р. № 37-IV. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/37-15#Text>.
5. Про затвердження Порядку випуску бланків складських документів на зерно, їх передачі та продажу зерновим складам та типового договору складського зберігання зерна : Постанова Кабінету Міністрів України; Порядок, Форма типового документа, Свідцтво, Договір від 11.04.2003 р. № 510. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/510-2003-%D0%BF#Text>.
6. Про сертифіковані товарні склади та прості і подвійні складські свідоцтва: Закон України від 23.12.2004 р. № 2286-IV. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2286-15#Text>.
7. Господарське право: особлива частина (правове регулювання господарських відносин в окремих галузях економіки): навчальний посібник / за ред. д-р юрид. наук, проф. Б. В. Дерев'янка. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2021. 314 с.
8. Бутрин-Бока Н. С., Майка Н. В. Договір зберігання: історія становлення та розвитку законодавчої платформи. *Науковий юридичний журнал «Правові новели»*. 2020. № 10. С. 65–74.
9. Яворська О., Демчук А. Європейський досвід укладення договору зберігання на товарному складі. *Історико-правовий часопис*. 2014. № 1 (3). С. 73–81.

References:

1. Hospodars'kyi kodeks Ukrayiny vid 16.01.2003 r. № 436-IV. [Commercial Code of Ukraine], January 16, 2003, No. 436-IV. [zakon.rada.gov.ua](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text) Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text> [in Ukrainian].
2. Tsyvil'nyy kodeks Ukrayiny vid 16.01.2003 r. № 435-IV. [Civil Code of Ukraine] of January 16, 2003, No. 435-IV. [zakon.rada.gov.ua](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text) Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text> [in Ukrainian].
3. Mytnyy kodeks Ukrayiny vid 13.03.2012 r. № 4495-VI. [Customs Code of Ukraine], as of March 13, 2012, No. 4495-VI. [zakon.rada.gov.ua](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17#Text) Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17#Text> [in Ukrainian].
4. Pro zerno ta rynek zerna v Ukrayini vid 04.07.2002 r. № 37-IV. [On Grain and the Grain Market in Ukraine], as of July 4, 2002, No. 37-IV, Law of Ukraine. [zakon.rada.gov.ua](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/37-15#Text) Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/37-15#Text> [in Ukrainian].
5. Pro zatverdzhennya Poryadku vypusku blankiv sklads'kykh dokumentiv na zerno, yikh peredachi ta prodazhu zernovym skladam ta typovoho dohovoru sklads'koho zberihannya zerna : Postanova Kabinetu Ministriv Ukrayiny; Poryadok, Forma typovoho dokumenta, Svidotstvo, Dohovir vid 11.04.2003 r. № 510. [On approval of the Procedure for issuing blank warehouse documents for grain, their transfer and sale to grain warehouses and a standard form of a grain storage agreement: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine]; Procedure, Form of a standard document, Certificate, Agreement dated 11.04.2003 No. 510. [zakon.rada.gov.ua](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/510-2003-%D0%BF#Text) Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/510-2003-%D0%BF#Text> [in Ukrainian].
6. Pro sertyfikovani tovarni sklady ta prosti i podviyni sklads'ki svidotstva: Zakon Ukrayiny vid 23.12.2004 r. № 2286-IV. [On Certified Commodity Warehouses and Simple and Double Warehouse Certificates]: Law of Ukraine No. 2286-IV of December 23, 2004. [zakon.rada.gov.ua](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2286-15#Text) Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2286-15#Text> [in Ukrainian].
7. Hospodars'ke pravo: osoblyva chastyna (pravove rehulyuvannya hospodars'kykh vidnosyn v okremykh haluzyakh ekonomiky): navchal'nyy posibnyk. [Commercial Law: A Special Focus on Sector-Specific Regulations: Textbook / edited by Dr. of Law, Prof. B. V. Derevyanko]. Odessa: Helvetika Publishing House, 2021. 314 p.
8. Butryn-Boka, N. S., & Mayka, N. V. (2020). Dohovir zberihannya: istoriya stanovlennya ta rozvytku zakonodavchoyi platformy. *Naukovyy yurydychnyy zhurnal «Pravovi novely»*. [The contract of storage: History of formation and development of the legislative platform]. *Legal Novelties*, 10, 65-74.
9. Yavorska, O., & Demchuk, A. (2014). Yevropeys'ky dosvid ukladennya dohovoru zberihannya na tovarnomu skladi. *Istoryko-pravovyy chasopys*. 2014. № 1 (3). S. 73–81. [European experience in concluding warehouse storage agreements]. *Historical and Legal Journal*, 1(3), 73-81.

УДК 341.1

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-178-183](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-178-183)

Глушкова Дар'я Валентинівна доктор філософії, доцент кафедри правоохоронної діяльності ННІ №5, Харківський національний університет внутрішніх справ, просп. Льва Ландау, 27, м. Харків, 61000, тел.: (057) 739-83-00, <https://orcid.org/0000-0001-5909-6367>

МІЖНАРОДНЕ ГУМАНІТАРНЕ ПРАВО ТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ДЕРЖАВ ЗА ВОЄННІ ЗЛОЧИНИ

Анотація. Війна є невід'ємною частиною історії людства. Її наслідки завжди супроводжуються порушенням прав людини та руйнуванням критично важливих та соціальних структур. Протягом тривалого часу війна залишалась поза правовим регулюванням, але з розвитком міжнародних відносин і усвідомлення наслідків збройних конфліктів міжнародна спільнота розробила правові механізми, спрямовані на пом'якшення впливу війни на цивільне населення і забезпечення відповідальності за воєнні злочини. Міжнародне гуманітарне право (МГП) – це правила, які говорять нам про те, як треба вести війну і як захищати цивільних людей під час збройних конфліктів. Метою міжнародного гуманітарного права (МГП) є зменшення страждань і встановлення, що дозволено, а що заборонено робити у війни.

В статті досліджується поняття воєнних злочинів та злочинів проти людяності, їх співвідношення та перелік, а також піднімаються проблемні питання притягнення до відповідальності за ці види міжнародних злочинів. Піднімаються питання основних принципів міжнародного гуманітарного права, які регулюють ведення збройних конфліктів (принцип пропорційності, неприпустимість жорсткого поводження та захист цивільного населення).

Необхідність ефективного регулювання національної судової системи відповідно до міжнародних стандартів кримінального суду для досягнення ефективного та справедливого правосуддя. Національні суди повинні інтегрувати міжнародні стандарти в своє законодавство та практику.

Негативний вплив збройних конфліктів на порушення прав людини, воєнні злочини, злочини проти людяності підвищують актуальність питання та викликають необхідність вдосконалення міжнародного законодавства, якому вдасться посприяти їх попередженню та належного притягнення до відповідальності за їх вчинення. Дотримання міжнародного гуманітарного права (МГП) край важливе для захисту прав людей під час війни та збройних агресій і для створення основи для миру та стабільності в міжнародних відносинах.

Ключові слова: міжнародне гуманітарне право, воєнні злочини, принцип справедливості, Міжнародний кримінальний суд, правосуддя.

Hlushkova Daria Valentynivna Doctor of Philosophy, Associate Professor of the Department of Law Enforcement, ESI No. 5, Kharkiv National University of Internal Affairs, Ave. Lev Landau, 27, Kharkiv, 61000, Ave. Lev Landau, 27 tel.: (057) 739-83-00, <https://orcid.org/0000-0001-5909-6367>

INTERNATIONAL LAW AND STATE RESPONSIBILITY FOR WAR CRIMES

Abstract. War is an integral part of human history. Its consequences are always accompanied by the violation of human rights and the destruction of critical and social structures. For a long time, war remained outside of legal regulation, but with the development of international relations and awareness of the consequences of armed conflicts, the international community developed legal mechanisms aimed at mitigating the impact of war on the civilian population and ensuring accountability for war crimes. International humanitarian law (IHL) is the rules that tell us how to wage war and how to protect civilians during armed conflicts. The purpose of international

humanitarian law (IHL) is to reduce suffering and to establish what is permissible and what is prohibited in war.

The article explores the concept of war crimes and crimes against humanity, their correlation and list, and also raises problematic issues of prosecution for these types of international crimes. Issues of the main principles of international humanitarian law that regulate the conduct of armed conflicts (principle of proportionality, inadmissibility of harsh treatment and protection of the civilian population) are raised.

The need for effective regulation of the national judicial system in accordance with international criminal court standards to achieve effective and fair justice. National courts should integrate international standards into their legislation and practice.

The negative impact of armed conflicts on human rights violations, war crimes, crimes against humanity increase the urgency of the issue and call for the need to improve international legislation, which will help prevent them and properly bring them to justice. Observance of international humanitarian law (IHL) is very important for the protection of people's rights during war and armed aggression and for creating a basis for peace and stability in international relations.

Keywords: international humanitarian law, war crimes, the principle of justice, the International Criminal Court, justice.

Постановка проблеми. Після повномасштабного вторгнення рф в Україну змінилось ставлення до міжнародного гуманітарного права як в експертному середовищі, так і в суспільстві. Але навіть попри велику кількість порушень не означає їх недоречності. Навпаки, це підкреслює важливість і необхідність їх існування.

Однією з ключових проблем є безкарність осіб, відповідальних за ці злочини, тим самим підриваючи довіру до міжнародних механізмів. Занадто багато випадків воєнних злочинів залишаються без належного розслідування та покарання. Є проблема недостатньої обізнаності про норми міжнародного гуманітарного права серед всіх верств населення. Це все призводить до порушення прав людини і гуманітарних норм під час збройних конфліктів.

Отже, виникає необхідність у глибокому аналізі міжнародного гуманітарного права та його застосування у контексті воєнних злочинів. Міжнародне співтовариство повинно більш активно реагувати на порушення норм міжнародного гуманітарного права та підтримувати зусилля України у забезпеченні прав людини. Наприклад: запровадження більш жорсткіших санкцій проти осіб, які відповідальні за воєнні злочини та посилення підтримки міжнародних організацій, які надають свою підтримку (Всесвітня продовольча програма ООН; Дитячий фонд ООН (ЮНІСЕФ); Управління Верховного комісара ООН у справах біженців; RED ROSE CDS LIMITED; Norwegian Refugee Council (NRC); MOM — Міжнародна організація з міграції; Місія Міжнародного Комітету Червоного Хреста в Україні; ACTED; БО «Людина в біді»; Відокремлений підрозділ Міжнародної організації HANDICAP в Україні (HANDICAP).

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У світлі останніх збройних конфліктів, зокрема повномасштабного вторгнення рф в Україну, багато дослідників звертають свою увагу на необхідність переосмислення та адаптації норм міжнародного гуманітарного права до нових викликів.

Наукове осмислення сутності воєнних злочинів через призму міжнародного гуманітарного права закладали у своїх наукових працях С. О. Акулов, І. В. Гловюк, О. М. Дуфенюк, А.С. Дядін, Е.Е.Кузьмін, В. М. Лисик, Ю. В. Орлов, Г. М. Перепилиця, Г. К. Тетерятник, С.О.Ткаченко, О. В. Червякова, М. Гнатівський, Т. Короткий та інші дослідники.

До питань кримінальної відповідальності за воєнні злочини зверталися під час розробки проблем міжнародного кримінального права та міжнародного гуманітарного права зарубіжні дослідники М. Бассіоуні, М. Боте, Г. Верле, А. Кассезе, Ж.-М. Хенкерте, Дж. Шварценбергер, У. Шабас та багато інших.

Однак, аналіз останніх досліджень вказує на потребу в комплексному підході до питання міжнародного гуманітарного права (МГП) та воєнних злочинів, що включає адаптацію до нових реалій, інтеграцію норм прав людини та підвищення обізнаності суспільства.

Мета статті – дослідження міжнародного гуманітарного права (МГП) та його вплив на забезпечення відповідальності за воєнні злочини.

Виклад основного матеріалу. Воєнні злочини є одним з видів основних злочинів проти міжнародного права поряд зі злочином агресії, злочинами проти людяності та геноцидом. Воєнними злочинами є серйозні порушення заборон, що містяться як у договірному, так і у звичаєвому міжнародному гуманітарному праві.

Термін воєнний злочин закріплений у Римському статуті Міжнародного кримінального суду, в якому в ч. 1 ст. 5 встановлено, що під юрисдикцію Міжнародного кримінального суду підпадають «найбільш тяжкі злочини, які викликають занепокоєння всього міжнародного співтовариства», а саме – злочин геноциду; злочини проти людяності; воєнні злочини; злочин агресії [1]. При цьому зміст воєнних злочинів розкривається в ст. 8 наведеного міжнародно-правового акта. Зокрема, в ч. 2 цієї статті вказано, що поняття «воєнні злочини» означає наступне:

- грубі порушення Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, а саме будь-яке з таких діянь проти осіб або майна, що охороняються згідно з положеннями відповідної Женевської конвенції;

- інші серйозні порушення законів і звичаїв, що застосовуються в міжнародних збройних конфліктах у встановлених рамках міжнародного права;

- у разі збройного конфлікту неміжнародного характеру, грубі порушення статті 3, спільної для чотирьох Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, а саме: будь-яке з таких діянь, вчинених стосовно осіб, які не беруть активної участі у бойових діях, у тому числі військовослужбовців, що склали зброю, та осіб, виведених зі строю в результаті хвороби, поранень, тримання під вартою чи з будь-якої іншої причини: посягання на життя й фізичну недоторканність, зокрема вбивство в будь-якій формі, каліцтво, жорстоке поводження та катування; посягання на людську гідність, зокрема образливе і принизливе поводження; захоплення заручників; винесення вироків і приведення їх до виконання без попереднього рішення, ухваленого створеним у встановленому порядку судом, який забезпечує дотримання всіх судових гарантій, які загально визнані обов'язковими;

- інші серйозні порушення законів і звичаїв, що застосовуються у збройних конфліктах неміжнародного характеру в установлених рамках міжнародного права [1]. При цьому з наведеного помітно, що норми Римського статуту Міжнародного кримінального суду також є відсильними, оскільки вказують на необхідність звернення до положень Женевських конвенцій, а саме:

- Конвенція про поліпшення долі поранених і хворих у діючих арміях [2];

- Конвенція про поліпшення долі поранених, хворих та осіб, які зазнали корабельної аварії, зі складу збройних сил на морі [3];

- Женевська конвенція про поводження з військовополоненими [4];

- Женевська конвенція про захист цивільного населення під час війни [5].

Як вбачається з вищенаведеного в національному законодавстві тлумачення «воєнні злочини» не знайшло свого відображення. Багато країн, включаючи Україну імплементують норми МГП, зокрема Женевські конвенції та Статут Міжнародного кримінального суду. Одним із можливих нововведень для впровадження чіткого визначення поняття «воєнні злочини» до законодавства України могло б бути створення окремого закону або внесення змін до Кримінального кодексу України. Ці нормативні перетворення деталізували б поняття «воєнні злочини» на основі міжнародних стандартів.

Загальний перелік воєнних злочинів передбачен у Статуті Міжнародного кримінального суду (Римський статут). Зокрема, це:

- умисне вбивство;

- тортури чи нелюдське поводження, включаючи біологічні експерименти;

- умисне завдання сильних страждань чи заподіяння важких тілесних ушкоджень чи шкоди здоров'ю;

- незаконне, безглузде та значне за обсягами знищення чи привласнення майна, що не викликане воєнною необхідністю;
- примушування військовополоненого чи іншої особи, яка користується міжнародним захистом, служити у збройних силах ворожої сторони;
- незаконне обмеження свободи;
- взяття заручників;
- умисний цілеспрямований напад на цивільне населення чи окремих цивільних осіб, які не беруть безпосередньої участі у воєнних діях;
- умисний напад на цивільні об'єкти, тобто об'єкти, які не є воєнними цілями;
- цілеспрямоване завдання ударів по персоналу, об'єктам, матеріалам, підрозділам чи транспортним засобам, задіяним у наданні гуманітарної допомоги чи місії по підтриманню миру відповідно до Статуту ООН;
- депортація або переміщення частини чи всього населення окупованої території як в межах відповідної території, так і за її межі;
- умисне завдання ударів по будівлях, що мають релігійне, освітнє, культурне, наукове чи благодійне призначення, історичним пам'яткам, госпіталях та місцях зосередження хворих та поранених, за умови, що вони не є воєнними цілями;
- примушування громадян протилежної сторони до участі у воєнних діях проти їх власної держави, навіть, якщо вони знаходились на службі воюючої сторони до початку війни;
- пограбування міста чи населеного пункту навіть, якщо він захоплений штурмом;
- застосування задушливих, отруйних чи інших газів та будь-яких аналогічних рідин, матеріалів чи засобів;
- посягання на людську гідність, в тому числі ставлення, що ображає чи принижує людську гідність;
- зґвалтування, наVERTання в сексуальне рабство, примушування до проституції, примусова вагітність, примусова стерилізація та будь-які інші види сексуального насильства;
- умисне вчинення дій, які піддають цивільне населення голоду, як способу ведення війни шляхом позбавлення його предметів, необхідних для виживання, включаючи умисне створення завад для допомоги та ін.

Виглядає так, що цей перелік потрібно розширювати, так як ми живемо в еру кібернетики, коли технології стали невід'ємною частиною нашого повсякденного життя, глибоко впливаючи на всі сфери діяльності людини – від комунікації до оборони. Як зазначає Кондратьєв В. В. воєнні кіберзлочини є серйозними порушеннями норм міжнародного гуманітарного права, які скоюються у кіберпросторі за допомогою ІТ технологій. З початком війни національне законодавство у сфері кібербезпеки зазнало істотних змін. Зміна складу злочину призвела до посилення притягнення до відповідальності винних осіб, дії яких хоча й не призвели до наслідків, але мали на меті посягання на технічну безпеку держави [6]. Воєнні кіберзлочини стали новим полем бою, де держави здійснюють атаки на критично важливу інфраструктуру. Як приклад: російські хакери систематично здійснюють атаки на українські енергетичні системи та не випадково це збігається з масовими ракетними ударами.

Хочемо звернути увагу, що з метою захисту природного середовища та попередження руйнівних наслідків варто включити екоцид у контексті міжнародного гуманітарного права до переліку воєнних злочинів із посиленням відповідальності. На думку У. Недільської та А. Федорова після війни ми будемо пожинати плоди бойових дій – руйнування екосистем, забруднення ґрунтів, зменшення біорізноманіття, зростання кількості шкідників у лісах. Крім того, відбудова країни потребуватиме значної кількості природних ресурсів. Також є ризик невиконання Україною вже поставлених кліматичних цілей, адже війна – це внесок у зміну клімату, а відновлення країни неминуче буде супроводжуватись значними викидами парникових газів [7]. Багато вчених у своїх працях відзначають важливість визнання екоциду як воєнного злочину. Міжнародне кримінальне право повинно відігравати ключову роль у регулюванні відповідальності за екологічні катастрофи, спричинені діями людей.

Відповідальність за міжнародні злочини є важливою складовою сучасного міжнародного права та міжнародного судового процесу. Для забезпечення розгляду цих злочинів і відповідальності винних осіб були створені міжнародні трибунали, такі як Міжнародний кримінальний суд (МКС) та Міжнародний трибунал з прав іншого кола. МКС є ключовим міжнародним органом, що вирішує справи щодо міжнародних злочинів, і має юрисдикцію над такими злочинами, включаючи військові злочини, злочини проти людяності, геноцид і військову агресію. Хочеться підняти питання стосовно створення спеціального трибуналу стосовно злочину агресії РФ проти України. Хоча МКС має юрисдикцію розслідувати та переслідувати військові злочини в Україні, він не має юрисдикції щодо злочину агресії в Україні, оскільки, на відміну від інших жорстоких злочинів, переслідуваних МКС, така юрисдикція вимагала б згоди як України, так і Росії. Це є важливим кроком у забезпеченні справедливості, відновленні правосуддя та захисті прав жертв агресії. Такий трибунал повинен стати потужним інструментом для покарання винних і запобігання подібним злочинам у майбутньому.

Україна кожного дня потерпає від воєнних дій РФ і є нагальна необхідність в створенні спеціального міжнародного трибуналу. Вже неодноразово як і на міжнародному рівні, так і на рівні держави було обговорено важливі питання, пов'язані зі створенням спеціального міжнародного трибуналу щодо злочину агресії проти України, можливі методи створення органу, особливості його функціонування, а також виклику на цьому шляху. На сьогоднішній день залишається нерозв'язаним тільки питання моделі, за якою він буде працювати. На думку автора, для України найбільш відповідною моделлю може бути гібридний трибунал, тому що саме цей трибунал дозволяє залучати як українських суддів та прокурорів, так і міжнародних. Дозволяє інтегрувати національне законодавство України у процедури трибуналу, що сприяє кращому розумінню місцевих умов та особливостей.

Принцип пропорційності ілюструє стаття 51 Додаткового протоколу I щодо ведення бойових дій: внаслідок атаки цивільному населенню необхідно завдати як найменшої шкоди, а коли її неможливо уникнути, шкода має бути пропорційна військовій перевазі. При цьому, невелика шкода цивільному населенню допускається як «супутні збитки» при атакуванні військової цілі, прямі напади на цивільних заборонені. Даний принцип є критично важливим для захисту цивільного населення і під час збройних конфліктів. Але є край важливим підкреслити взаємозв'язок між міжнародним гуманітарним правом (МГП) і міжнародним правом прав людини. Додавши цей пункт даний принцип може стати більш динамічним до сучасних викликів.

Принцип неприпустимості жорсткого поводження забороняє будь-які форми жорсткого, нелюдського або принизливого поводження, включаючи тортури, катування та неналежне ставлення до військовополонених. Не менш важливий принцип, але також вимагає доповнення програмами підтримки для жертв жорсткого поводження, що буде включати в себе психологічну допомогу, медичну реабілітацію та соціальну інтеграцію до нормального життя. Але повна його реалізація буде вимагати зусиль з боку держав, міжнародних організацій та громадського суспільства.

І останній принцип на який хотілось би звернути увагу, це принцип захисту цивільного населення. Цей принцип спрямований на забезпечення захисту осіб, які не беруть участь у бойових діях. Принцип захисту цивільного населення для підвищення ефективності потрібно «нести в маси». Підвищення обізнаності цивільного населення про їх права і механізми захисту в умовах збройних конфліктів – навчальні програми, інформаційні компанії та розповсюдження матеріалів про захист прав людини.

Висновки. Українське законодавство визначає міжнародне гуманітарне право як систему міжнародно визнаних правових норм і принципів, які застосовуються під час збройних конфліктів, встановлюючи права і обов'язки суб'єктів міжнародного права щодо заборони чи обмеження використання певних засобів і методів ведення збройної боротьби, забезпечуючи захист жертв конфлікту та визначаючи відповідальність за порушення цих норм. Ці правові

норми спрямовані на захист цивільного населення та осіб, які припинили участь у воєнних діях, від негативного впливу воєнних дій. Міжнародне гуманітарне право (МГП) покликане обмежити негативний вплив і наслідки воєнних дій з міркувань гуманності.

Незважаючи на потужний прогрес міжнародного гуманітарного права, існують певні недоліки ефективності у реальних конфліктах.

Сучасні виклики, такі як збройна агресія рф проти України, демонструють необхідність подальшого вдосконалення захисту прав людини в умовах збройних конфліктів та адаптації міжнародного гуманітарного права до нових реалій воєнних злочинів.

Міжнародні суди мають багато вад, головна з яких — тривалість. Процеси можуть тягнутися багато років. Часто обвинувачені не доживають до своїх вироків. Проте міжнародні суди над воєнними злочинцями мають важливе історичне значення, адже проливають світло на історичні події та роль у злочинах високопосадовців. Науковці кажуть про різні моделі майбутнього суду над росією. Одним з них є створення міжнародного суду за допомогою міжнародного договору між урядом України та ООН, як було у випадку Камбоджі. Інший шлях — створення окремого спеціального трибуналу за домовленістю кількох держав. Хай яку оберуть модель суду, сподіваємося, що російські воєнні злочинці з вищого політичного та військового керівництва рф понесуть повну відповідальність за свої дії.

Література:

1. Римський статут Міжнародного кримінального суду {Римський статут ратифіковано із заявами та поправками до нього Законом № 3909-IX від 21.08.2024} Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_588#Text.
2. Конвенція про поліпшення долі поранених і хворих у діючих арміях {Конвенцію ратифіковано із застереженнями Указом ПВР УРСР від 03.07.54} https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_151#Text
3. Конвенція про поліпшення долі поранених, хворих та осіб, які зазнали корабельної аварії, зі складу збройних сил на морі { Конвенцію ратифіковано із застереженнями Указом ПВР УРСР (114а-03) від 03.07.54} https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_152#Text
4. Женевська конвенція про поводження з військовополоненими {Конвенцію ратифіковано із застереженнями Указом ПВР УРСР від 03.07.54} https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_153#Text
5. Женевська конвенція про захист цивільного населення під час війни {Конвенцію ратифіковано із застереженнями Указом ПВР УРСР від 03.07.1954} https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_154#Text
6. Кондратьєв В. В. Перспективи притягнення до відповідальності за скоєння воєнних кіберзлочинів/ Львів 2023. - 367 с.
7. Федоров А., Недильська У. "Екологічні злочини, які спричинені воєнними діями на території України." Екологічні проблеми сучасності збірник наук. праць V Всеукраїнської студентської науково-практичної конференції 2023.

References:

1. Rymyskyi statut Mizhnarodnoho kryminalnoho sudu {Rymyskyi statut ratyfikovano iz zaiavamy ta popravkamy do noho Zakonom № 3909-IX vid 21.08.2024} Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_588#Text [in Ukrainian].
2. Konventsiiia pro polipshennia doli poranenykh i khvorykh u diiuchykh armiiakh {Konventsiiu ratyfikovano iz zasterezhenniamy Ukazom PVR URSR vid 03.07.54} Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_151#Text [in Ukrainian].
3. Konventsiiia pro polipshennia doli poranenykh, khvorykh ta osib, yaki zaznaly korabelnoi avarii, zi skladu zbroinykh syl na mori { Konventsiiu ratyfikovano iz zasterezhenniamy Ukazom PVR URSR (114a-03) vid 03.07.54} Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_152#Text [in Ukrainian].
4. Zhenevska konventsiiia pro povodzhennia z viiskovopolonenymy {Konventsiiu ratyfikovano iz zasterezhenniamy Ukazom PVR URSR vid 03.07.54} Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_153#Text [in Ukrainian].
5. Zhenevska konventsiiia pro zakhyst tsyvilnoho naselennia pid chas viiny {Konventsiiu ratyfikovano iz zasterezhenniamy Ukazom PVR URSR vid 03.07.1954} Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_154#Text [in Ukrainian].
6. KondratEv V. V. (2023) Perspektivi prityagnennya do vIdpovIdalnostI za skoEnnya voEnnih kIberzlochinIv/ LvIv - 367 s [in Ukrainian].
7. Fedorov A., Nedilska U. (2023) "EkologIchnI zlochini, yakI sprichinenI voEnnimi dIyami na teritorIYi UkraYini." EkologIchnI problemi suchasnostI zbIrnik nauk. prats V VseukraYinskoYi studentskoYi naukovopraktichnoYi konferentsI [in Ukrainian].

УДК 349.6:502.131.1:620.91

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-184-193](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-184-193)

Демчук Антон Михайлович кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільно-правових дисциплін, декан юридичного факультету, Волинський національний університет імені Лесі Українки, вул. Винниченка, будинок 30, офіс 221, м. Луцьк, тел.: (099) 527-02-80, <https://orcid.org/0000-0002-7827-0698>

Ленгер Яна Іванівна доктор юридичних наук, професор, професор кафедри конституційного, адміністративного та міжнародного права, Волинський національний університет імені Лесі Українки, вул. Винниченка, будинок 30, офіс 318, тел.: (050) 549-42-13, <https://orcid.org/0000-0003-2666-9709>

ЕКОЛОГО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ВИКОРИСТАННЯ ВІДНОВЛЮВАНИХ ДЖЕРЕЛ ЕНЕРГІЇ

Анотація. Дослідження присвячене аналізу еколого-правових засад розвитку відновлюваної енергетики в Україні у контексті відповідності європейським стандартам. Актуальність дослідження зумовлена потребою України адаптувати національне законодавство до європейських норм, зменшити екологічні ризики та підвищити енергетичну безпеку через розвиток відновлюваних джерел енергії. Метою дослідження є аналіз чинної нормативної бази та розробка рекомендацій для її вдосконалення з метою стимулювання використання відновлюваної енергетики та забезпечення екологічної стійкості. Результати дослідження показали, що відповідно до директив Європейської комісії та Європейського парламенту, частка відновлювальної енергії у загальному енергоспоживанні ЄС повинна досягти 32% до 2030 року. Україна, володіючи значним потенціалом у сфері відновлювальної енергетики, має можливості для розвитку як сонячної, так і вітрової енергетики. Проте, згідно з Енергетичною стратегією України до 2035 року «Безпека, енергоефективність, конкурентоспроможність», передбачено досягнення лише 20% частки відновлюваної енергії у валовому кінцевому енергоспоживанні, що не відповідає вимогам та стандартам ЄС. Імплементация європейських директив є критично важливою для запобігання негативним наслідкам, зокрема ризикам запровадження санкцій проти України, яка прагне інтеграції до Європейського Союзу. Для забезпечення сталого розвитку відновлюваної енергетики, особливо вітрової, необхідно вдосконалювати енергетичне законодавство. Законодавчі ініціативи мають включати створення умов для інтеграції «зелених» енергетичних об'єктів у міську інфраструктуру, що сприятиме як зменшенню витрат на електроенергію для населення, так і розв'язанню екологічних проблем. Крім того, необхідно розробити ефективну законодавчу базу, яка полегшить доступ до новітніх технологій та обладнання, а також впровадження «зеленого» тарифу для населення. Практичне значення роботи полягає у визначенні правових інструментів для інтеграції «зелених» технологій, що дозволить підвищити енергоефективність, зменшити витрати на енергоресурси та сприятиме виконанню міжнародних кліматичних зобов'язань України.

Ключові слова: відновлювана енергетика, енергетична стратегія, екологічна безпека, енергоефективність, нормативно-правова база, європейська інтеграція, зелений тариф.

Demchuk Anton Mykhailovych candidate of legal sciences, associate professor, associate professor of the Department of Civil and Legal Disciplines, dean of the Faculty of Law, Volyn National University named after Lesia Ukrainka, St. Vinnychenko, building 30, office 221, tel.: (099) 527-02-80, <https://orcid.org/0000-0002-7827-0698>

Lenher Yana Ivanivna Doctor of Law, Professor, Professor of the Department of Constitutional, Administrative and International Law, Lesya Ukrainka Volyn National University, , St. Vinnychenko, building 30, office 318, Lutsk, tel.: (050) 549-42-13, <https://orcid.org/0000-0003-2666-9709>

ECOLOGICAL AND LEGAL PRINCIPLES OF RENEWABLE ENERGY USE

Abstract. This study analyzes the ecological and legal foundations for the development of renewable energy in Ukraine in the context of compliance with European standards. The relevance of the research stems from Ukraine's need to align national legislation with European norms, reduce environmental risks, and enhance energy security through the development of renewable energy sources. The study aims to examine the existing regulatory framework and propose recommendations for its improvement to promote renewable energy use and ensure environmental sustainability. The research findings indicate that, according to the directives of the European Commission and the European Parliament, the share of renewable energy in the EU's total energy consumption should reach 32% by 2030. Ukraine, with significant potential in renewable energy, has opportunities for the development of both solar and wind power. However, under the Energy Strategy of Ukraine until 2035, "Security, Energy Efficiency, Competitiveness," the target for renewable energy is set at only 20% of gross final energy consumption, falling short of EU requirements and standards. The implementation of European directives is critical to prevent negative consequences, including the risk of sanctions against Ukraine, which seeks to integrate into the European Union. To ensure the sustainable development of renewable energy, particularly wind power, the energy legislation must be improved. Legislative initiatives should create conditions for the integration of "green" energy facilities into urban infrastructure, which would help reduce electricity costs for the population and address environmental challenges. Additionally, an effective legal framework should be developed to facilitate access to advanced technologies and equipment, along with the introduction of a "green" tariff for households. The practical significance of the study lies in identifying legal tools for the integration of "green" technologies, which would enhance energy efficiency, reduce energy costs, and support Ukraine in meeting its international climate commitments.

Keywords: renewable energy, energy strategy, environmental security, energy efficiency, regulatory framework, European integration, green tariff.

Постановка проблеми. Розвиток відновлювальних джерел енергії має ключове значення для сучасної України як з екологічної, так і з економічної точки зору. У контексті інтеграції до Європейського Союзу та зобов'язань відповідно до міжнародних кліматичних угод, країна потребує перегляду підходів до енергетичної політики та розробки нових правових механізмів, що стимулюватимуть розвиток відновлюваної енергетики. Нинішній рівень частки відновлюваної енергії в енергобалансі країни є недостатнім для досягнення стандартів ЄС, а зволікання з модернізацією законодавчої бази може створити ризики як у вигляді санкцій, так і втрати конкурентних переваг на європейському ринку [3].

Використання відновлювальних джерел енергії, таких як сонячна та вітрова енергетика, також сприяє вирішенню екологічних проблем, включаючи зменшення викидів парникових газів та зниження залежності від викопних видів палива. Правильне правове регулювання цього сектору є необхідним для забезпечення балансу між економічною доцільністю та екологічною стійкістю [5,6]. Отже, актуальність дослідження еколого-правових засад використання відновлюваних джерел енергії визначається як потребою у виконанні міжнародних зобов'язань, так і необхідністю підвищення енергетичної безпеки та збереження довкілля.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питання еколого-правових засад використання відновлюваних джерел енергії є досить добре висвітленим у вітчизняній науковій літературі, що видно з наведених джерел. У представленому списку домінують праці українських науковців, які зосереджуються на різних аспектах правового регулювання,

стимулювання та екологічних викликів, пов'язаних із розвитком відновлювальної енергетики в Україні.

Значний внесок у цю тему зробила О. Бодак [2], яка проаналізувала роль альтернативних джерел енергії в екологічному праві України. І. І. Григорєвська [4] порівнює правові підходи до регулювання відновлювальної енергетики в Україні та ЄС, що дозволяє виявити розбіжності й можливості адаптації європейського досвіду в українському законодавстві. На правові засади використання альтернативної енергії також звертають увагу Д. В. Кузьмін та М. М. Іващенко [9], які досліджують, як приватні домогосподарства можуть ефективно користуватися відновлюваними джерелами енергії за чинним законодавством. О. Кишко-Єрлі [7] аналізує право користування відновлювальними джерелами енергії, підкреслюючи необхідність подальшого вдосконалення правових інструментів для стимулювання їх використання. Водночас М. М. Кузьміна [10] розглядає проблеми створення об'єктів відновлювальної енергетики, наголошуючи на адміністративних та правових бар'єрах, що гальмують розвиток галузі. У цьому контексті О. Кулик [11] досліджує законодавчі методи стимулювання використання альтернативної енергії як в Україні, так і в ЄС, вказуючи на можливості для гармонізації підходів. М. В. Мельникова та Є. С. Градобоева [12] звертаються до практичних аспектів використання відновлювальної енергетики в міському середовищі, підкреслюючи її значення для забезпечення екологічної стійкості.

Попри значний масив досліджень та законодавчих документів, відчувається нестача систематизованого підходу до аналізу еколого-правових аспектів використання відновлюваних джерел енергії.

Мета статті – аналіз та визначення ефективних еколого-правових засад для розвитку відновлюваних джерел енергії в Україні з урахуванням європейського законодавства та міжнародних зобов'язань.

Виклад основного матеріалу. Еколого-правові засади розвитку відновлювальної енергетики України ґрунтуються на Директивах, розроблених Європейською комісією та затверджених Європейським парламентом, а також документах, ухвалених Радою Європи. Ключовим стимулом для цього сектору стала Директива 2009/28/ЄС, яка встановила юридично зобов'язуючі цілі збільшення частки відновлюваної енергії. У 2018 році було ухвалено нову Директиву 2018/2001/ЄС, що передбачала досягнення 32% частки відновлюваної енергії до 2030 року [4].

Україна володіє значним потенціалом використання відновлюваних джерел, однак їх частка в загальному енергетичному балансі країни залишається незначною [4]. Найбільший приріст потужностей сонячної енергетики спостерігається в Автономній Республіці Крим, Одеській, Дніпропетровській, Херсонській, Харківській, Запорізькій та Чернігівській областях. Ці ж регіони мають найвищий потенціал для подальшого розвитку цього виду енергетики. У сфері вітроенергетики найпомітніші результати демонструють АР Крим, Херсонська, Запорізька, Одеська, Донецька, Івано-Франківська та Луганська області [4].

Використання альтернативних джерел енергії приносить як економічні, так і екологічні вигоди. М. В. Мельникова та Р. В. Дегтяр [12] зазначають, що такі джерела енергії, як біомаса, гідроенергія, сонячна енергія, геотермальні води та вітер, можуть замінювати викопні види палива, знижувати залежність від імпортованого палива, сприяти розвитку окремих галузей промисловості й сільського господарства, а також зменшувати викиди парникових газів та інших шкідливих речовин. Однак розвиток цієї сфери стикається з певними проблемами. Найбільшими з них є значні початкові інвестиції, необхідні для створення інфраструктури та впровадження новітніх технологій, а також труднощі з точною оцінкою економічної вигоди від використання альтернативної енергетики у грошовому вимірі.

У сфері використання альтернативних джерел енергії важливо враховувати, що, попри їхню репутацію як екологічно безпечної альтернативи викопним видам палива, нещодавні дослідження демонструють потенційні негативні наслідки для довкілля та здоров'я людей [2].

Таблиця 1.

Екологічні ризики впровадження відновлювальної енергетики

<i>Джерело енергії</i>	<i>Екологічні ризики</i>
<i>Вітрові установки</i>	<i>Шум та інфразвук, перешкоди для комунікацій, негативний вплив на навігацію, травми птахів та міграційні перешкоди, вплив на морську фауну, зміни в повітряних потоках та кліматі</i>
<i>Сонячні станції</i>	<i>Велика площа землекористування, вміст небезпечних речовин (свинець, кадмій, галій, миш'як), ризики від виробництва, проблема утилізації після завершення терміну служби</i>
<i>Гідроенергетика</i>	<i>Затоплення територій, усихання малих річок, зміни екосистем, втрата біорізноманіття, зниження родючості ґрунтів</i>
<i>Геотермальна енергетика</i>	<i>Охолодження ґрунтових масивів, виснаження геотермальних джерел, негативний вплив на довкілля</i>
<i>Використання біопалива</i>	<i>Зниження родючості ґрунтів, забруднення ґрунтів, негативні наслідки для довкілля та здоров'я</i>

Примітка: систематизовано автором

Екологічний ризик виступає суттєвою ознакою екологічної небезпеки або екологічно небезпечної діяльності. Він виражає об'єктивний аспект такої діяльності, а саме ймовірність настання негативних наслідків для довкілля [18]. У юридичній літературі екологічний ризик визначається як сукупність обставин, передбачених екологічним законодавством, з якими пов'язується виникнення, зміна або припинення суспільних відносин у сфері поводження з екологічно небезпечними об'єктами. В свою чергу, в еколого-правовій доктрині екологічний ризик розглядається як підстава для виникнення, зміни або припинення суспільних відносин у сфері забезпечення екологічної безпеки [19]. Відповідно до статті 50 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» від 25 червня 1991 року, екологічна безпека означає стан довкілля, при якому попереджається погіршення екологічної ситуації та виникнення загрози для здоров'я людей [14].

У науковій літературі екологічна безпека розглядається з двох перспектив. По-перше, як система спеціальних юридичних заходів, що спрямовані на захист життєво важливих інтересів людини від небезпечних впливів довкілля. По-друге, як система законодавчих і підзаконних норм, що регулюють екологічно небезпечну діяльність, використання природних ресурсів та охорону навколишнього середовища, яке повинно бути безпечним для життя та здоров'я людей. Основою цієї концепції є забезпечення екологічної безпеки [8].

На основі аналізу чинного законодавства та наукових джерел, І. Бодак [2] виділяє кілька ключових юридичних ознак екологічної безпеки (рис.1.). Таким чином, у рамках еколого-правової науки виникає обґрунтована позиція щодо необхідності виокремлення в межах екологічного права спеціального правового інституту – права екологічної безпеки. Основним завданням цього інституту є правове регулювання екологічно небезпечних видів діяльності з метою попередження або мінімізації негативного впливу на навколишнє природне середовище та здоров'я людей.

Рис. 1 Ключові юридичні ознаки екологічної безпеки

Загалом же, інститут права, що регулює використання відновлюваних джерел енергії, має міждисциплінарний характер. Як зазначає О. Бодак [2], він охоплює норми екологічного, адміністративного, енергетичного, цивільного, господарського та фінансового права. Ці норми регулюють відносини між суб'єктами господарювання, а також між державою та фізичними і юридичними особами, що виникають у процесі виробництва, зберігання, транспортування, постачання та споживання енергії з альтернативних джерел. Додатково вони спрямовані на забезпечення охорони навколишнього середовища та екологічної й енергетичної безпеки [2].

Основним регулюючим законом відновлювальної енергетики в Україні є Конституція України, згідно якої (ст.13) земля, надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, розташовані в межах території України, а також ресурси континентального шельфу та виключної економічної зони є об'єктами права власності Українського народу. Це положення створює основу для використання відновлюваних джерел енергії у виробництві електроенергії. Подальше право народу на володіння, користування та розпорядження цими ресурсами відображено у законодавчих актах, таких як Закон України «Про власність», Кодекс України «Про надра», Водний кодекс та Лісовий кодекс.

Громадяни України, відповідно до Конституції, мають право на загальне користування природними ресурсами, яке реалізується фізичними особами для задоволення їхніх життєвих потреб, включаючи використання відновлюваних джерел енергії для особистих потреб. Спеціальне користування ресурсами, як зазначає О. Кишко-Єрлі [7], передбачає використання юридичними особами з метою товарного виробництва енергії або біопалива на основі спеціальних дозволів, які видаються Національною комісією, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг (НКРЕКП).

Чинне законодавство України щодо відновлювальної енергетики охоплює низку законів, серед яких «Про електроенергетику», «Про енергозбереження», «Про альтернативні види палива», «Про альтернативні джерела енергії», «Про ринок електричної енергії», «Про комбіноване виробництво теплової та електричної енергії (когенерацію) та використання скидного енергопотенціалу», «Про зелені аукціони» та інші нормативні акти. До цієї правової бази також належать підзаконні акти та міжнародні угоди, ратифіковані Україною.

Важливим інструментом правового регулювання у цій сфері є Закон України «Про електроенергетику», який регулює виробництво, розподіл, постачання та використання електричної енергії, включаючи ту, що виробляється з відновлюваних джерел. У статті 5 цього Закону визначаються принципи державної політики, серед яких підтримка розвитку альтернативної енергетики як екологічно чистої та безпальної підгалузі енергетики. Закон також передбачає право власності на об'єкти електроенергетики, яке може належати різним суб'єктам. Це надає власникам приватних домогосподарств можливість виробляти електроенергію з відновлюваних джерел на власних енергоустановках. Держава залишає за собою функції нагляду за безпекою експлуатації обладнання, забезпеченням раціонального використання енергії та дотриманням державних норм і стандартів. Закон також акцентує на підвищенні екологічної безпеки об'єктів електроенергетики та захисті прав споживачів.

Закон України «Про альтернативні джерела енергії» визначає основи державної політики у цій сфері, акцентуючи увагу на збільшенні обсягів виробництва енергії з відновлюваних джерел. У цьому документі приділяється увага екологічній безпеці, стандартизації обладнання та впровадженню науково-технічних інновацій. Стаття 9 цього Закону передбачає державне стимулювання використання альтернативних джерел енергії, зокрема шляхом створення сприятливих умов для будівництва інфраструктурних об'єктів та запровадження економічних важелів. Закон зобов'язує виробників електроенергії враховувати природні умови при плануванні будівництва та дотримуватися норм екологічної безпеки на всіх етапах експлуатації об'єктів відновлюваної енергетики. Крім того, державний нагляд забезпечує контроль за безпекою та ефективністю споживання енергії.

У напрямку раціонального використання енергетичних ресурсів важливим є Закон України «Про енергозбереження». Згідно закону енергозбереження є важливим ресурсом, адже зекономлена енергія прирівнюється до тієї, що вироблена завдяки зменшенню витрат. Стаття 3 цього Закону передбачає створення економічних і правових умов для стимулювання енергозбереження серед усіх суб'єктів, включаючи фізичних осіб. Закон також підкреслює необхідність впровадження новітніх енергозберігаючих технологій у поєднанні з реалізацією загальної енергетичної програми країни та дотриманням екологічних вимог.

Постанова Кабінету Міністрів України № 676 від 26 листопада 2014 року затвердила Положення про Державне агентство з енергоефективності та енергозбереження України (Держенергоефективності), яке виконує функції, передбачені Законом України «Про енергозбереження». Основними завданнями агентства є реалізація державної політики у сфері ефективного використання енергоресурсів, енергозбереження, а також розвиток відновлюваних джерел енергії та альтернативних видів палива. Держенергоефективності також відповідає за збільшення частки відновлюваних джерел у енергетичному балансі України та надання адміністративних послуг у цій сфері. Як приклад успішної ініціативи можна навести Урядову програму «тепліх кредитів», запущену у жовтні 2014 року, яка передбачає відшкодування 35% суми кредиту для придбання енергоефективного обладнання та матеріалів для фізичних осіб – власників приватних будинків [18].

У рамках цієї політики управління відновлювальною енергетикою була прийнята Енергетична стратегія України до 2035 року під назвою «Безпека, енергоефективність, конкурентоспроможність», яка акцентує увагу на проблемах застарілого мислення щодо надлишку традиційних енергоресурсів і на необхідності стимулювання ефективного використання енергії. Одним із завдань цієї стратегії є забезпечення сталого енергозабезпечення за прийнятними цінами та впровадження регулятивних методів управління для розвитку енергетичного сектору. Пріоритетними напрямками є прозорість регулювання, сприяння конкуренції, недискримінаційність ціноутворення та інноваційний розвиток. У сфері відновлюваної енергетики Стратегія ставить за мету зниження енергоємності економіки, диверсифікацію джерел енергії та збільшення частки відновлюваної енергії до 20% у валовому кінцевому енергоспоживанні [17].

Енергетична стратегія України не передбачає значного підвищення рівня енергоефективності економіки, яка наразі є найбільш енерговитратною в Європі. На одиницю ВВП в

Україні витрачається в 3–4 рази більше енергії, ніж у середньому в країнах Європейського Союзу. Стратегія прогнозує, що навіть у 2035 році питомий рівень енергоємності ВВП України залишатиметься вищим за поточний середній рівень цього показника серед країн ЄС, що свідчить про збереження технологічного відставання та значні втрати енергії. Водночас у стратегічних і державних документах наголошується на високому рівні зношеності тепло- та електроенергетичної інфраструктури, відсутності належного обліку енергоресурсів і потреби в підвищенні ефективності кінцевого споживання енергії [17].

Як зауважує О. Кулик [12], зволікання з імплементацією європейських директив може спричинити негативні наслідки для України, включно із запровадженням санкцій з боку Європейського Союзу. Це також може відтермінувати перспективу приєднання України до Європейської мережі операторів систем передачі електроенергії (ENTSO-E).

Для адаптації енергетичного законодавства до європейських стандартів і розвитку співпраці з ЄС у сфері відновлювальної енергетики Україна ухвалила низку нормативно-правових актів. Зокрема, одним із таких документів є План заходів щодо синхронізації об'єднаної енергетичної системи України з енергетичними системами країн-членів ЄС від 27 грудня 2018 року № 1097. Цей план передбачає реалізацію організаційних і технічних заходів, спрямованих на підвищення рівня енергетичної безпеки, покращення забезпечення споживачів електроенергією та створення умов для інтеграції енергетичної системи України до мереж системних операторів Європейської мережі ENTSO-E.

Для України нагальною є потреба вдосконалення енергетичного законодавства [9]. М.М. Кузьміна [10] зазначає, що одним із важливих рішень є інтеграція об'єктів «зеленої» енергетики в міську інфраструктуру, наприклад шляхом встановлення сонячних панелей та вітряків на дахах будівель. Вона також пропонує включити такі об'єкти до переліку тих, для яких не вимагається містобудівних дозволів, що полегшить їх впровадження.

Одним із важливих напрямків поліпшення умов життя громадян є не тільки зменшення витрат на електроенергію, але й вирішення екологічних питань. У цьому контексті важливим є дотримання статті 50 Конституції України та Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища», адже альтернативна енергетика має вищу екологічну сумісність порівняно з традиційною [16]. Україна, відповідно до статті 2 Кіотського протоколу, взяла курс на пріоритетне використання відновлюваних видів енергії, що відповідає її зобов'язанням щодо зменшення впливу на зміну клімату [9].

Розвиток відновлюваної енергетики в Україні супроводжувався тенденцією до полегшення доступу до технологій та обладнання, необхідних для цього напрямку. Держава стимулювала впровадження альтернативних джерел енергії через запровадження «зеленого» тарифу та податкових пільг. Об'єктами державного регулювання у сфері відновлюваної енергетики є всі етапи виробництва, транспортування, постачання, зберігання та споживання енергії з альтернативних джерел. Однак, державна політика щодо підтримки використання відновлюваних джерел у приватних домогосподарствах має декларативний характер через відсутність чітких механізмів реалізації.

Законодавчі ініціативи, спрямовані на стимулювання відновлюваної енергетики, повинні включати програмно-цільовий підхід, який базується на державній підтримці з урахуванням регіональних особливостей. Розроблення та впровадження національних, галузевих і місцевих програм у цій сфері, а також залучення органів місцевого самоврядування до розробки підзаконних актів, сприятимуть зростанню виробництва електроенергії з відновлюваних джерел на місцевому рівні. Показником ефективності таких програм стане стабільне зростання обсягів виробництва та споживання електроенергії з відновлюваних джерел [1].

Водночас розвиток енергетичного законодавства має спиратися на баланс між раціональним використанням природних ресурсів та збереженням природних процесів, що забезпечують сталість природокористування [13]. Це забезпечить більш комплексний підхід до розвитку відновлюваної енергетики та сприятиме інтеграції новітніх технологій у різні регіони країни.

Висновки. В Україні формується чітка нормативно-правова база, яка регулює розвиток відновлюваної енергетики. Відповідно до директив Європейської комісії та Європейського парламенту, впроваджується низка законодавчих документів, які сприяють підвищенню екологічної безпеки. Це має особливе значення, оскільки використання відновлювальних джерел енергії не лише позитивно впливає на підвищення енергетичної безпеки та зниження екологічного навантаження, а й може створювати певні ризики. Тому важливо забезпечити раціональний баланс у використанні таких ресурсів для досягнення стійкого розвитку.

Основні регулюючі документи, що забезпечують нормативну основу для розвитку відновлюваної енергетики, включають Конституцію України, Закон України «Про електроенергетику», закони про альтернативні джерела енергії та енергозбереження. Також важливим кроком стало затвердження Кабінетом Міністрів положення про Державне агентство з енергоефективності та енергозбереження України, що відіграє ключову роль у координації цієї діяльності. Основним документом, що визначає політику управління енергетичним сектором, є Енергетична стратегія України до 2035 року «Безпека, енергоефективність і конкурентність», яка передбачає збільшення частки відновлюваної енергетики до 20% у загальному енергоспоживанні.

Для досягнення цих цілей необхідно вирішити низку проблем у нормативно-правовій базі та усунути організаційні перешкоди, які обмежують швидкий розвиток енергетики. Вдосконалення законодавства, стимулювання інвестицій, забезпечення доступу до сучасних технологій та розвиток «зеленого» тарифу мають стати пріоритетами на шляху до сталого розвитку енергетичного сектору України.

Література:

1. Heffron J.R., Talus K. The evolution of energy law and energy jurisprudence: Insights for energy analysts and researchers. *Energy Research & Social Science*, 2016, № 19, 1–10, с. 1. DOI:10.1016/j.erss.2016.05.004
2. Бодак О. Місце альтернативних джерел енергії в системі об'єктів екологічного права України. *Екологічне право*. 2017. №7. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2017/7/12.pdf>
3. Відновлювальна енергетика та вплив на навколишнє середовище. Гарантований покупець, 2024. URL: https://www.gpee.com.ua/news_item/727
4. Григорєвська І. І. Правове регулювання відновлювальної енергетики: європейський та український підходи, 2023, (1), 9-15. <https://doi.org/10.32782/msd/2023.1.2>
5. Домбровська А.В., Чернікова А.В. Правове регулювання використання альтернативних джерел енергії як пріоритетний напрям інноваційного розвитку держав. URL: <https://ojs.kname.edu.ua/index.php/area/article/view/2129/2014>
6. Домбровська А.В., Бордюг О.О. Правове регулювання використання альтернативних джерел енергії в Україні. URL: <https://ojs.kname.edu.ua/index.php/area/article/view/2127>
7. Кишко-Єрлі О. Право користування відновлюваними джерелами енергії. *Право України*, 2011, № 2, 156-160, с. 159. URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/handle/123456789/23550>
8. Краснова Ю.А. Поняття та місце права екологічної безпеки в системі екологічного права України. *Науковий вісник НУБіП України: збірник наукових праць / Національний університет біоресурсів і природокористування України*. Київ, 2014. № 197, ч. 2, 138-146, с. 139. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvnuau_grav_2014_197%282%29_23
9. Кузьмін Д.В., Іващенко М.М. Правові засади використання відновлюваних джерел енергії приватними домогосподарствами на території України. *Право і суспільство*, 2019, № 2.
10. Кузьміна М.М. Проблеми створення об'єктів відновлювальної енергетики. *Підприємництво, господарство і право*, 2018, № 12, 115-118, с. 110. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2018/12/21.pdf>
11. Кулик О. Способи стимулювання використання альтернативних джерел енергії за законодавством України та Європейського Союзу. *Підприємництво, господарство і право*. 2018. № 4. С. 86–91.
12. Мельникова М.В., Градобоева Є.С. Аспекти використання відновлюваних джерел енергії у сфері життєзабезпечення міста. *Економіка і суспільство*. 2018. №19. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2018-19-118>
13. Мельникова М.В., Дегтяр Р.В. Екологічні аспекти розвитку альтернативної енергетики в промислово-розвинутому місті. *Ефективна економіка*, 2019, № 1. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7131> (дата звернення: 25.10.2024). DOI: 10.32702/2307-2105-2019
14. Мусієнко М.М., Серебряков В.В., Брайон О.В. Екологія. Охорона природи: Словник-довідник. Київ: Т-во «Знання», КОО, 2002. 550 с., с. 1, 110. URL: https://pdf.lib.vntu.edu.ua/books/Musienko_2004_376.pdf

15. Про альтернативні джерела енергії : Закон України від 20.02.2003 № 555-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 24. Ст. 155.
16. Про охорону навколишнього природного середовища. Закон України від 25.06.1991. Відомості Верховної Ради України, 1991, № 41, ст. 546.
17. Про схвалення Енергетичної стратегії України на період до 2035 року «Безпека, енергоефективність, конкурентоспроможність», 2017
18. Рибнікова Е.Ю. Економіко-правовий механізм стимулювання виробництва та використання альтернативної енергії в Україні. Південноукраїнський правничий часопис, 2017, № 3, 62–65, с. 64. URL: <http://www.sulj.oduvs.od.ua/archive/2017/3/17.pdf>
19. Шемшученко Ю.С. (заг. ред.). Екологічне право України. Академічний курс: підручник. Київ: ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2005. 848 с., с. 133. URL: https://chtyvo.org.ua/authors/Shemshuchenko_Yurii/Ekologichne_pravo_Ukrainy/

References:

1. Heffron, J. R., & Talus, K. (2016). The evolution of energy law and energy jurisprudence: Insights for energy analysts and researchers. *Energy Research & Social Science*, 19, 1–10. <https://doi.org/10.1016/j.erss.2016.05.004> [in English].
2. Bodak, O. (2017). Mistse alternatyvnykh dzherel enerhii v systemi obektiv ekolohichnoho prava Ukrainy [The place of alternative energy sources in the system of ecological law in Ukraine]. *Ekologichne pravo*, (7). Retrieved from <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2017/7/12.pdf> [in Ukrainian].
3. Vidnovliuvalna enerhetyka ta vplyv na navkolyshnie seredovyshche [Renewable energy and its impact on the environment]. (2024). *Harantovanyi pokupets*. Retrieved from https://www.gpee.com.ua/news_item/727 [in Ukrainian].
4. Hryhoretska, I. I. (2023). Pravove rehuliuвання vidnovliuvanoi enerhetyky: Yevropeyskyi ta ukraïnskyi pidkhody [Legal regulation of renewable energy: European and Ukrainian approaches]. (1), 9-15. <https://doi.org/10.32782/msd/2023.1.2> [in Ukrainian].
5. Dombrovska, A. V., & Chernikova, A. V. (n.d.). Pravove rehuliuвання vykorystannia alternatyvnykh dzherel enerhii yak priorytetnyi napriam innovatsiinoho rozvytku derzhav [Legal regulation of the use of alternative energy sources as a priority direction for innovative state development]. Retrieved from <https://ojs.kname.edu.ua/index.php/area/article/view/2129/2014> [in Ukrainian].
6. Dombrovska, A. V., & Bordiuha, O. O. (n.d.). Pravove rehuliuвання vykorystannia alternatyvnykh dzherel enerhii v Ukraini [Legal regulation of the use of alternative energy sources in Ukraine]. Retrieved from <https://ojs.kname.edu.ua/index.php/area/article/view/2127> [in Ukrainian].
7. Kyshko-Yerli, O. (2011). Pravo korestuvannia vidnovliuvalnykh dzherelamy enerhii [The right to use renewable energy sources]. *Pravo Ukrainy*, (2), 156-160. Retrieved from <http://dspace.nbuv.gov.ua/handle/123456789/23550> [in Ukrainian].
8. Krasnova, Yu. A. (2014). Poniattia ta mistse prava ekolohichnoi bezpeky v systemi ekolohichnoho prava Ukrainy [The concept and place of environmental safety law in the system of ecological law in Ukraine]. *Naukovyi visnyk NUBiP Ukrainy: zbirnyk naukovykh prats*, (197), 138-146. Retrieved from [http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvnau_prav_2014_197\(2\)_23](http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvnau_prav_2014_197(2)_23) [in Ukrainian].
9. Kuzmin, D. V., & Ivashchenko, M. M. (2019). Pravovi zasady vykorystannia vidnovliuvalnykh dzherel enerhii pryvatnykh domohospodarstvamy na terytorii Ukrainy [Legal principles for using renewable energy sources by private households in Ukraine]. *Pravo i suspilstvo*, (2) [in Ukrainian].
10. Kuzmina, M. M. (2018). Problemy stvorennia obektiv vidnovliuvanoi enerhetyky [Problems of creating renewable energy facilities]. *Pidpryemnytstvo, hospodarstvo i pravo*, (12), 115-118. Retrieved from <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2018/12/21.pdf> [in Ukrainian].
11. Kulyk, O. (2018). Sposoby stymuliuвання vykorystannia alternatyvnykh dzherel enerhii za zakonodavstvom Ukrainy ta Yevropeiskoho Soiuzu [Methods of promoting the use of alternative energy sources under the legislation of Ukraine and the European Union]. *Pidpryemnytstvo, hospodarstvo i pravo*, (4), 86-91 [in Ukrainian].
12. Melnykova, M. V., & Hradoboeva, Ye. S. (2018). Aspekty vykorystannia vidnovliuvalnykh dzherel enerhii u sferi zhyttiezabezpechennia mista [Aspects of using renewable energy sources in urban life support]. *Ekonomika i suspilstvo*, (19). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2018-19-118> [in Ukrainian].
13. Melnykova, M. V., & Dehtiar, R. V. (2019). Ekolohichni aspekty rozvytku alternatyvnoi enerhetyky v promyslovo-rozvynutomu misti [Environmental aspects of alternative energy development in an industrial city]. *Efektivna ekonomika*, (1). Retrieved from <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7131> (Accessed: 25.10.2024). <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2019> [in Ukrainian].
14. Musienko, M. M., Serebriakov, V. V., & Braion, O. V. (2002). Ekolohiia. Okhorona pryrody: Slovyk-dovidnyk [Ecology. Nature conservation: Dictionary-reference book]. Kyiv: T-vo «Znannia», KOO. Retrieved from https://pdf.lib.vntu.edu.ua/books/Musienko_2004_376.pdf [in Ukrainian].

15. Pro alternatyvni dzherela enerhii: Zakon Ukrainy vid 20.02.2003 № 555-IV [On Alternative Energy Sources: Law of Ukraine from 20.02.2003 No. 555-IV]. (2003). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, (24), Art. 155 [in Ukrainian].

16. Pro okhoronu navkolyshnoho pryrodnoho seredovyshcha: Zakon Ukrainy vid 25.06.1991 [On Environmental Protection: Law of Ukraine from 25.06.1991]. (1991). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, (41), Art. 546 [in Ukrainian].

17. Pro skhvalennia Enerhetychnoi stratehii Ukrainy na period do 2035 roku «Bezpeka, enerhoefektyvnist, konkurentospromozhnist» [On the Approval of the Energy Strategy of Ukraine until 2035: "Security, Energy Efficiency, Competitiveness"]. (2017) [in Ukrainian].

18. Rybnikova, E. Yu. (2017). Ekonomiko-pravovyi mekhanizm stymuliuvannia vyrobnytstva ta vykorystannia alternatyvnoi enerhii v Ukraini [Economic and legal mechanism for stimulating the production and use of alternative energy in Ukraine]. *Pivdenoukrainskyi pravnychi chasopys*, (3), 62–65. Retrieved from <http://www.sulj.oduvs.od.ua/archive/2017/3/17.pdf> [in Ukrainian].

19. Shemshuchenko, Yu. S. (Ed.). (2005). *Ekolohichne pravo Ukrainy. Akademichnyi kurs: pidruchnyk* [Environmental Law of Ukraine. Academic course: Textbook]. Kyiv: TOV «Vydavnytstvo «Yurydychna dumka». Retrieved from https://chtyvo.org.ua/authors/Shemshuchenko_Yurii/Ekolohichne_pravo_Ukrainy/ [in Ukrainian].

УДК 347

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-194-199](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-194-199)

Жукова Ірина Віталіївна кандидат наук з державного управління, доцент, директор, Видавнича група «Наукові перспективи», м. Київ, <https://orcid.org/0000-0003-4927-0610>

ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ

Анотація. Доведено, що до негативних та контраверсійних підходів вітчизняних дослідників відносно розгляд терміну «суб'єкт» лише у розрізі його взаємодії із іншими представниками соціального-правового простору в рамках правовідносин. У дійсності, подібна наукова позиція не дозволяє зосередитися на характеристиках (ознаках) «суб'єкта» як терміну, поняття та явища об'єктивної дійсності, що ускладнює його повноцінне дискурсне трактування.

Ураховуючи вищезазначене, запропоновано авторське бачення дефініціювання терміну «суб'єкт» у статичній та практичній парадигмах, водночас. «Суб'єктом» у статичному розумінні є індивід (особа), яка має право соціальної взаємодії на приватному (соціально-побутові правовідносини) та приватно-публічному рівнях (офіційні правовідносини). У той же час, розуміння терміну «суб'єкт» у розрізі динамічного складника, концентрується на урахуванні ним загальних правил офіційної (соціальної) взаємодії, на основі яких відбувається встановлення ним контактів із іншими індивідами (суб'єктами) та формується статус останнього у рамках певної професійної спільноти, або групи інституцій, де такий суб'єкт задіяний.

Зауважено, що статичне та практичне (динамічне) розуміння терміну «суб'єкт» має базуватися на урахуванні відмітних рис останнього в процесі аплікації власних умінь. Зокрема, йдеться про активність, свободу волі та персональну відповідальність. Так, активність передбачає цілеспрямоване та свідоме виконання суб'єктом певних дій, що входять до сфери його повноважень; свобода волі концентрується на здатності суб'єкта приймати рішення та впливати на об'єктивну дійсність, виходячи, насамперед, із власних цілей та завдань, мотивації та прогностичних намірів; персональна відповідальність суб'єкта знаходить прояв у свідомості його дії, за які він, згідно положень законодавства та звичаїв, несе відповідальність – включно із наслідками, що вони можуть спровокувати.

Запропоновано визначити суб'єкт публічного адміністрування як «посадову особу, або інституцію, яка відповідальна за реалізацію державної політики у різних галузях та реалізовує власне функціональне призначення шляхом використання методології, що застосовується на рівні переосмислення стандартів публічної служби, запровадження Е-демократії та Е-урядування, прозорості/гласності публічного управління та адміністрування тощо».

Такий підхід до осмислення поняття «суб'єкт публічного адміністрування» дозволяє мати гнучкіший погляд на функції останнього в рамках забезпечення ефективності функціонування державного апарату.

Ключові слова. Суб'єкт публічного адміністрування, державна політика, власне функціональне призначення, персональна відповідальність суб'єкта.

Zhukova Iryna Vitaliyvna Candidate of Sciences in Public Administration, Associate Professor, Director, Scientific Perspectives Publishing Group, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0003-4927-0610>

PROBLEMS OF ESTABLISHMENT AND DEVELOPMENT OF PUBLIC ADMINISTRATION SUBJECTS IN THE SPHERE OF GENERAL SECONDARY EDUCATION

Abstract. It is proved that the consideration of the term "subject" only in terms of its interaction with other representatives of the socio-legal space within the framework of legal relations is considered

to be a negative and controversial approach of domestic researchers. In fact, such a scientific position does not allow focusing on the characteristics (signs) of the "subject" as a term, concept and phenomenon of objective reality, which complicates its full discourse interpretation.

Taking into account the above, the author's vision of defining the term "subject" in static and practical paradigms, at the same time, is proposed. "Subject" in the static sense is an individual (person) who has the right to social interaction at the private (social-domestic legal relations) and private-public levels (official legal relations). At the same time, the understanding of the term "subject" in terms of a dynamic component focuses on his taking into account the general rules of official (social) interaction, on the basis of which he establishes contacts with other individuals (subjects) and forms the status of the latter within a certain professional community. or groups of institutions where such an entity is involved.

It is noted that the static and practical (dynamic) understanding of the term "subject" should be based on taking into account the distinctive features of the latter in the process of applying one's own skills. In particular, it is about activity, free will and personal responsibility. Thus, activity involves purposeful and conscious performance by the subject of certain actions that are within the scope of his powers; free will concentrates on the subject's ability to make decisions and influence objective reality, based, first of all, on one's own goals and objectives, motivation and prognostic intentions; the subject's personal responsibility is manifested in the consciousness of his actions, for which, according to the provisions of legislation and customs, he is responsible - including the consequences that they may provoke.

It is proposed to define the subject of public administration as "an official or an institution that is responsible for the implementation of state policy in various fields and implements its own functional purpose by using the methodology applied at the level of rethinking public service standards, introducing E-democracy and E-governance, transparency /glasnost of public management and administration, etc."

This approach to the understanding of the concept of "public administration entity" allows for a more flexible view of the latter's functions in the framework of ensuring the effectiveness of the functioning of the state apparatus.

Keywords. Subject of public administration, state policy, proper functional purpose, personal responsibility of the subject.

Постановка проблеми. Осмислення та наукове розуміння суб'єктного складу адміністрування (управління) у сфері загальної середньої освіти необхідно конкретизувати, виходячи із особливостей спрямування та координації даного виду діяльності. Останні детерміновані Законом України «Про освіту» та Законом України «Про повну загальну середню освіту», а, також, нормативно-правовими актами, що визначають стандарти адміністрування у сфері загальної середньої освіти на рівні Кабінету Міністрів України, Верховної Ради України, органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. У науковій літературі багато робіт, насамперед, дослідників у сфері права та державного управління. Мова іде про комплексний аналіз системних та ключових ознак суб'єкта публічного адміністрування у сфері загальної середньої освіти як юридико-правового феномену та окремих його компонентів. Однак, питання, пов'язані з системою механізму публічного адміністрування у сфері загальної середньої освіти в умовах швидких технологічних змін та соціально-економічних викликів, потребують подальших досліджень та систематизації.

Метою статті є дослідити сутність нормативно-правового підходу до розробки проблем становлення та розвитку суб'єктів публічного адміністрування у сфері загальної середньої освіти, а, також, сформулювати рекомендації щодо оптимізації відносин суб'єктів у галузі освіти, які є активними учасниками освітнього процесу.

Виклад основного матеріалу. Для конкретизування суб'єктів публічного адміністрування у сфері загальної середньої освіти в системі механізму публічного адміністрування у

сфері загальної середньої освіти доцільно систематизувати пов'язаний категоріальний апарат, до якого належать такі терміни, як «суб'єкт» та «суб'єкт публічного адміністрування».

Підходи до визначення терміну «суб'єкт» із позиції науки, відтак, запропонували вітчизняні та зарубіжні вчені. На моє переконання, найбільшої затребуваності набуває дослідження зазначеного феномену крізь призму юридичного складника, тобто у межах нормативно-визначених правовідносин.

На думку вітчизняного дослідника О. Курка [1, с. 118], котрий розглядав термінологічні межі категорії суб'єктів в адміністративному процесі, поняття «суб'єкт» підлягає розкриттю у вузькому та широкому значенні, одночасно.

У широкому значенні термін «суб'єкт» означає активного учасника певного процесу, підвиду правовідносин та (або) діяльності у конкретній сфері. До системних та ключових ознак суб'єкта як юридико-правового феномену учений відносить здатність до дій, наявність опції щодо прийняття рішень та можливість відповідати за власні дії як у соціальному, так і у нормативно-правовому вимірах, одночасно.

Зазначений вище підхід є, насамперед, декларативним поглядом на проблему визначення дефініції «суб'єкт» у його широкому науковому вимірі. Виходячи з цього, наведена наукова позиція є односторонньою та не враховує дотичності та зв'язку феномену «суб'єкт» із філософською, соціологічною, економічною та іншими науковими парадигмами.

Наявність подібної проблематики диктує предметну необхідність надати авторське, індивідуалізоване бачення термінологічного визначення поняття «суб'єкт». Використовуючи комплексний науковий підхід структурно-функціонального осмислення контраверсійної категорії, пропонується визначати термін «суб'єкт» наступним чином: «суб'єктом, у широкому розумінні, в рамках юридичного трактування можна вважати активного учасника певного виду діяльності, який здійснює її свідомо (філософська складова) та осмислено (соціологічна складова), опираючись на економічний елемент у вигляді комерціалізації (отримання прибутку, дохідна складова)».

Натомість, вузьке розуміння терміну «суб'єкт» від О. Курка [1, с. 118-119] дозволяє конкретизувати зазначене поняття залежно від сфери застосування. Так, суб'єкт у галузі освіти є активним учасником освітнього процесу, який прямо, або опосередковано, впливає на функціонування певної галузі, або підгалузі, в котрій він зайнятий; суб'єкт нормативно-правової сфери – нормотворець, який відповідає за генерацію законодавчого базису держави, залежно від сфери та напряму; суб'єкт у галузі політичного процесу – особа, яка займається спрямуванням та координацією державного курсу шляхом консолідації її законодавчих та виконавчих складових.

На моє особисте переконання, зазначений підхід до розуміння терміну «суб'єкт», у вузькому значенні, потребує узагальненого трактування, а не визначення через конкретизовані приклади (освіта, законодавство, політика). Так, на мій погляд, вузьке розуміння поняття «суб'єкт» доцільно визначати як «активну залученість індивіда до процесів державотворення, що може бути застосована у загальних сферах життєдіяльності на інституційному рівні та передбачати законодавчий, політичний та освітній впливи останнього на розвиток у певній галузі».

В іноземній доктрині підходам до визначення та розуміння терміну «суб'єкт» здебільшого притаманний не юридичний, а філософсько-соціальний характер.

Корисним у даному випадку вбачаю наукове позиціонування феномену «суб'єкт» від Б. Фроманна та Дж. Слейтера [2, с. 79]. Останні вважають, що найбільш ефективним для науки є розуміння терміну «суб'єкт» виключно у пристосуванні до правовідносин, у рамках якого останній існує.

Так, на переконання дослідників, термін «суб'єкт» у статичній проєкції не підлягає науковому розкриттю та застосуванню через обов'язковість приналежності до динамічних змін, розвитку та соціальної взаємодії, що його безпосередньо характеризують.

Виходячи з цього, у вищенаведеному дослідженні [2, с. 82-83] запропоновано розглядати виключно термін «суб'єкт правовідносин», визначаючи його як «активну одиницю соціальної

взаємодії, яка керується у власній діяльності нормами права, моралі та звичаю, залежно від сфери, у якій застосовуються навички останнього». Таким чином, аналіз терміну «суб'єкт» у «вакуумному» науковому трактуванні, взагалі, виключений.

На моє переконання, подібний підхід наділений як позитивними, так і негативними дискурсними характеристиками.

Серед позитивних виділю інтенцію дуету вчених сконцентруватися на практичних особливостях феномену суб'єкта правовідносин, динамізмі застосування ним власних умінь, знань та навичок у межах соціальної взаємодії.

До негативних та контраверсійних підходів зазначених дослідників пропоную відносити розгляд терміну «суб'єкт» лише у розрізі його взаємодії із іншими представниками соціального-правового простору в рамках правовідносин. У дійсності, подібна наукова позиція не дозволяє зосередитися на характеристиках (ознаках) «суб'єкта» як терміну, поняття та явища об'єктивної дійсності, що ускладнює його повноцінне дискурсне трактування.

Ураховуючи вищезазначене, пропоную авторське бачення дефініціювання терміну «суб'єкт» у статичній та практичній парадигмах, водночас.

Вважаю, що «суб'єктом» у статичному розумінні є індивід (особа), яка має право соціальної взаємодії на приватному (соціально-побутові правовідносини) та приватно-публічному рівнях (офіційні правовідносини). В той же час, розуміння терміну «суб'єкт» у розрізі динамічного складника, на мій погляд, концентрується на урахуванні ним загальних правил офіційної (соціальної) взаємодії, на основі яких відбувається встановлення ним контактів із іншими індивідами (суб'єктами) та формується статус останнього у рамках певної професійної спільноти, або групи інституцій, де такий суб'єкт задіяний.

Потрібно, також, зауважити, що статичне та практичне (динамічне) розуміння терміну «суб'єкт», на мій погляд, має базуватися на урахуванні відмітних рис останнього в процесі аплікації власних умінь.

Зокрема, йдеться про активність, свободу волі та персональну відповідальність. Так, активність передбачає цілеспрямоване та свідоме виконання суб'єктом певних дій, що входять до сфери його повноважень; свобода волі концентрується на здатності суб'єкта приймати рішення та впливати на об'єктивну дійсність, виходячи, насамперед, із власних цілей та завдань, мотивації та прогностичних намірів; персональна відповідальність суб'єкта знаходить прояв у свідомості його дії, за які він, згідно положень законодавства та звичаїв, несе відповідальність – включно із наслідками, що вони можуть спровокувати.

Надалі, пропоную перейти до наукового осмислення терміну «суб'єкт публічного адміністрування». Із позиції практичного розуміння, зазначене поняття пропоную аналізувати у рамках вітчизняного та зарубіжного дискурсів. Вбачаю за доцільне продемонструвати спільне та відмінне у аналітичному трактуванні останнього, надавши, водночас, авторське бачення проблематики його розуміння.

Серед представників вітчизняної науки термін «суб'єкт публічного адміністрування» у поєднаному, проте дещо відмінному контексті, розглядали В. Терещук [3, с. 89-94] та О. Стрельченко [4, с. 22-26]. Перша розглянула понятійний та структурний апарат суб'єктів публічного адміністрування, тоді як у дослідженні другої науковиці доктринально схарактеризовано суб'єктів публічної адміністрації у світлі європейського розвитку суспільства.

Як зазначає В. Терещук [3, с. 91], під «суб'єктом публічного адміністрування» розуміється орган, або посадова особа, яка уповноважена здійснювати адміністративно-управлінські (владні) функції у межах встановлених законодавчо компетенцій.

Ключовим призначенням діяльності суб'єкта публічного адміністрування дослідниця визначає забезпечення інтересів суспільства та держави, що реалізується останнім як представником публічної служби та учасником правовідносин у галузі державного управління за допомогою галузевого владно-управлінського функціоналу.

У свою чергу, на переконання О. Стрельченко [4, с. 23], термін «суб'єкт публічного адміністрування» потребує розкриття не за узагальненими, а за конкретизованими (партикулярними) ознаками.

Так, на переконання науковиці, суб'єктом публічного адміністрування доцільно визначати спеціальну адміністративну одиницю (орган, або посадову особу), яка концентрує власну діяльність на принципах наявності публічної влади, відповідальності перед суспільством, професійної діяльності у межах правового поля, а, також, шляхом застосування засад цілісності та системності у процесі реалізації публічного (суспільного та державного) інтересу.

Я схиляюся до думки, що два вищенаведених підходи мають як сильні, так і слабкі сторони. Зокрема, у випадку із трактуванням поняття «суб'єкт публічного адміністрування» крізь призму узагальненої дефініції (В. Терещук) [3, с. 91] вбачається позитивним наявність встановленого чіткого причинно-наслідкового зв'язку між адміністративно-управлінськими функціями суб'єкта публічного адміністрування та його взаємодією із суспільством. До негативних елементів такої дефініції відношу відсутність прикладів функціональної (механічної) реалізації суб'єктом публічного адміністрування власних профільних повноважень.

Відтак, пропоную дещо доповнити надане визначення терміну «суб'єкт публічного адміністрування», додавши до нього деякі характерні для зазначеної одиниці адміністрування функції: «суб'єктом публічного адміністрування є орган (інституція), або посадова особа, яка реалізує державну політику шляхом взаємодії із суспільством та діяльності в інтересах останнього. Така діяльність засновується на узагальнених принципах публічної служби, як-от відповідальність перед суспільством та юридична законність».

У свою чергу, позитивними складовими наукового ототожнення поняття «суб'єкт публічного адміністрування» крізь призму визначення його прямих (галузевих) функцій (О. Стрельченко) [4, с. 23] є визначення безпосередніх елементів реалізації останнім власних професійних обов'язків. Одночасно з цим, подібна наукова позиція не передбачає позиціонування шляхів впровадження зазначених принципів суб'єктом публічного адміністрування на практиці – у процесі фахової діяльності в системі державного управління.

На мій погляд, зазначену колізію можна усунути, запропонувавши дещо нове термінологічне бачення «суб'єкта публічного адміністрування» як самостійної дискурсної категорії.

Вбачаю за доцільне таке визначення терміну «суб'єкт публічного адміністрування»: «суб'єктом публічного адміністрування є окрема адміністративна одиниця (інституція, або посадова особа), яка реалізує власні повноваження, спираючись на принципи наявності публічної влади, відповідальності перед суспільством, професійної діяльності у межах правового поля, а, також, шляхом застосування засад цілісності та системності у процесі реалізації публічного (суспільного та державного) інтересу. Коло застосування таких принципів обмежується державними справами у таких сферах (галузях), як політика, управлінський процес, економіка, освіта і наука, інноваційна діяльність тощо».

Серед представників іноземної наукової спільноти питання визначення поняття «суб'єкт публічного адміністрування» здійснили, зокрема, такі американські дослідники як: Ф. Дж. Гуднов [5, 340 с.] та Дж. Белл [6, 256 с.]. У їхніх працях поняття «суб'єкт публічного адміністрування» пропонується до аналізу та огляду крізь призму опцій, завдань та функцій, які останні, діючи в інтересах суспільства, виконують у рамках власних професійних зобов'язань.

Функціональне призначення терміну «суб'єкт публічного адміністрування» у зазначених працях має розширений формат трактування: останній наділений як правом на реалізацію власних функцій, на прийнятних для нього умовах, (робочий графік та розпорядок, дотримання балансу роботи та особистого життя) [5, с. 176-177], так і обов'язком діяльності в інтересах суспільства як узагальнено, так і конкретизовано (до питання впровадження стандартів державної політики у різних сферах) [5, с. 128-129].

При цьому, у вищезазначених працях, також, акцентується увага на необхідності розмежування термінологічного трактування поняття «суб'єкт публічного адміністрування» залежно від сфери (галузі), де орган, чи посадова особа, відповідної юрисдикції, є безпосередньо задіяними [5, с. 214; 6, с. 182].

На мій погляд, вищенаведені апропріації трактування поняття (терміну) «суб'єкт публічного адміністрування» у рамках іноземної доктрини (дискурсу) відзначаються високим рівнем урахування практичного елементу діяльності у галузі спрямування та координації державним сегментом.

Водночас, останні повністю, або частково, позбавлені окреслення практичних меж та особливостей виконання професійних зобов'язань суб'єктами публічної служби. Наприклад, наукове формулювання «опції, завдання та функції, які останні виконують у рамках реалізації професійних зобов'язань» [Ф. Дж. Гуднов, Дж. Белл) потребує точкового розширення, у контексті урахування безпосередніх інноваційних ініціатив, де останні можуть бути реалізовані.

Висновки. Враховуючи вищезазначене та опираючись, зокрема, на матеріали вищезгаданого аналізу розуміння поняття «суб'єкт публічного адміністрування», пропоную визначати його як «посадову особу, або інституцію, яка відповідальна за реалізацію державної політики у різних галузях та реалізовує власне функціональне призначення шляхом використання методології, що застосовується на рівні переосмислення стандартів публічної служби, запровадження Е-демократії та Е-урядування, прозорості/гласності публічного управління та адміністрування тощо».

На моє переконання, такий підхід до осмислення поняття «суб'єкт публічного адміністрування» дозволив би мати гнучкіший погляд на функції останнього в рамках забезпечення ефективності функціонування державного апарату.

Література:

1. Курко, О. Суб'єкти владних повноважень в адміністративному процесі : термінологічна визначеність категорії. Юридична наука. Серія : Формування та реалізація державної політики. № 11 (113). 2020. С. 116-122. С. 118.
2. Frohmann, B., Slater, J. The Collected Papers of Bertrand Russell, Volume 9. Essays on Language, Mind and Matter, 1919-26. Taylor & Francis. 2024. 720 p. С. 79.
3. Терещук, В. Поняття, ознаки та структура суб'єктів публічного адміністрування України. Право і суспільство. Серія : Адміністративне право і адміністративний процес, інформаційне право. № 1 (2). 2020. С. 89-94.
4. Стрельченко, О. та ін. Доктринальна характеристика суб'єктів публічної адміністрації : сучасний вимір у рамках європеїзації суспільства. Правова позиція. Серія : Адміністративне та митне право. № 2 (35). 2022. С. 22-26.
5. Goodnow, F. J. Comparative Administrative Law. Volume II: Legal Relations. Hansebooks GmbH. 2023. 340 p.
6. Bell, J. The Anatomy of Administrative Law. Bloomsbury Publishing. 2020. 256 p.

References:

1. Kurko, O. Subjects of authority in the administrative process: terminological definition of the category. Legal science. Series: Formation and implementation of state policy. No. 11 (113). 2020. P. 116-122. P. 118.
2. Frohmann, B., Slater, J. The Collected Papers of Bertrand Russell, Volume 9. Essays on Language, Mind and Matter, 1919-26. Taylor & Francis. 2024. 720 p. С. 79.
3. Tereshchuk, V. Concepts, features and structure of subjects of public administration of Ukraine. Law and society. Series: Administrative law and administrative process, information law. No. 1 (2). 2020. P. 89-94.
4. Strelchenko, O. and others. Doctrinal characteristics of subjects of public administration: a modern dimension within the Europeanization of society. Legal position. Series: Administrative and customs law. No. 2 (35). 2022. P. 22-26.
5. Goodnow, F. J. Comparative Administrative Law. Volume II: Legal Relations. Hansebooks GmbH. 2023. 340 p.
6. Bell, J. The Anatomy of Administrative Law. Bloomsbury Publishing. 2020. 256 p.

УДК 340.1:343.9:347.94

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-200-208](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-200-208)

Оболенцев Михайло Валерійович аспірант Науково-дослідного інституту вивчення проблем злочинності імені академіка В. В. Сташиса, Національна академія правових наук України, <https://orcid.org/0009-0009-1798-3617>

ГЕНЕЗА ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ У ФОРМІ ДІЗНАННЯ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ ВІД СТАРОДАВНІХ ЧАСІВ ДО СЬОГОДЕННЯ

Анотація. Формування вітчизняного інституту дізнання має велику та давню історію - від встановлення правил реагування на порушення релігійних норм аж до закріплення процесуального статусу особи, яка провадить дізнання, у законодавстві колишнього СРСР. При тому різні державні правоохоронні системи, що існували на теренах сучасної України, мали свої особливості, обумовлені загальними засадами державного устрою та рівнем свідомості населення. Постійно проявлялася тенденція до формалізації та деталізації нормами права досліджуваного процесуального інституту.

На території Давньої Русі у період переходу від первіснообщинного до феодального устрою (IX-X століття) у форматі норм усного звичаєвого права були визначені норми про порядок проведення різних процесуальних заходів - присяги, ордалії, оцінки повідомлень від свідків.

За часів української державності XI–XVII ст. досудове розслідування проходило управлінську еволюцію від приватного до розслідування уповноваженими особами профільних державних інституцій.

Однією з впливових правових інституцій правового устрою Запорозької Січі був військовий осаул. Він мав важливі обов'язки, серед яких - збирання фактів щодо конфліктних ситуацій та розслідування злочинів.

Офіційна формалізація процесуального дізнання як частини кримінального процесу відбулося після створення поліції Петром I у 1718 році.

У формуванні інституту досудового розслідування за радянських часів (1917–1991 рр.) до початку 1950-х років явно проявлялася тенденція спрощення кримінального процесу та формалізації процесуальних гарантій, що сприяло репресіям і масовим порушенням прав людини. Починаючи з 50-тих років XX сторіччя сформувалася тенденція до відновлення законності в діяльності органів досудового слідства, проведенні розслідування за більш демократичними принципами.

Ключові слова: кримінальний процес, досудове розслідування, дізнання, дізнавач, злочинність, запобігання злочинності.

Obolentsev Mykhailo Valeriyovych PhD student at the Academician V. V. Stashys Research Institute of Crime Studies, National Academy of Legal Sciences of Ukraine, <https://orcid.org/0009-0009-1798-3617>

HISTORY OF THE GENESIS OF PRE-TRIAL INVESTIGATION IN THE FORM OF INQUIRY BEFORE UKRAINE'S INDEPENDENCE

Abstract. The formation of the national institution of inquiry has a long history - from the establishment of rules for responding to violations of religious norms to the consolidation of the procedural status of the person conducting the inquiry in the legislation of the former USSR. At the same time, the various law enforcement systems of the state entities that existed on the territory of modern Ukraine had their own peculiarities, determined by the general principles of the state system

and the level of consciousness of the population. There has been a constant tendency to formalize and detail the rules of law of the procedural institution under study.

In ancient Russia, during the transition from primitive to feudal system (IX-X centuries), the rules of oral customary law defined the procedure for conducting various procedural measures - oaths, ordinances, and evaluation of witness statements.

During the period of Ukrainian statehood in the XI-XVII centuries, the pre-trial investigation underwent a managerial evolution from a private investigation to an investigation by authorized persons of specialized state institutions.

One of the most influential legal institutions of the Zaporozhian Sich legal system was the military ossaul. He had important responsibilities, including collecting facts about conflict situations and investigating crimes.

One of the most influential legal institutions of the Zaporozhian Sich legal system was the military ossaul. He had important responsibilities, including collecting facts about conflict situations and investigating crimes.

The official formalization of the procedural inquiry as part of the criminal process took place after the creation of the police by Peter I in 1718.

The formation of the pre-trial investigation institute in Soviet times (1917-1991) until the early 1950s clearly showed a tendency to simplify the criminal process and formalize procedural guarantees, which contributed to repression and massive human rights violations. Since the 1950s, there has been a tendency to restore the rule of law in the activities of pre-trial investigation bodies and to conduct investigations on more democratic principles.

Keywords: criminal procedure, inquiry, crime, crime prevention.

Постановка проблеми. Відповідно до звітів Офісу Генерального прокурора у 2023 р. в Україні було зареєстровано 475595 кримінальних правопорушень. З них особливо тяжких злочинів - 119632, тяжких 190945, нетяжких - 67664, кримінальних проступків - 96238. (Єдиний звіт про кримінальні правопорушення за січень-грудень 2023 року. https://old.gp.gov.ua/ua/file_downloader.html?_m=fslib&_t=fsfile&_c=download&file_id=241804).

Наведені дані свідчать про складну криміногенну ситуацію в країні. І вочевидь у таких умовах серед заходів протидії криміналу особливого значення набуває процесуальна діяльність суб'єктів дізнання. Ефективне ж функціонування цього інституту кримінального процесу має бути забезпечено належним нормативним регулюванням з урахуванням попереднього досвіду, теоретичних та практичних напрацювань.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Огляд наукових публікацій дає підстави стверджувати про суттєву увагу та різноманіття поглядів науковців щодо історії інституту дізнання. Так, Бандурка О. М. дослідив прадавні першоджерела, у яких було відображено процесуальну діяльність щодо встановлення фактів порушень релігійних норм [1, 231]. Зінченко С. О. розкрив первинну практику розшукової діяльності/дізнання за античних часів [2, 240]. Атаманова Н. встановила особливості процесуальної діяльності військового осаула, який у Запорізькій Січі виконував функції дізнання щодо розслідування злочинів та побутових конфліктів між сімейними козаками [3, 134].

Результати ґрунтовного дослідження історії досудового розслідування в кримінальному процесі органів державної влади на теренах України висвітлено у роботі Берназа П., Стахівського С., Татарова О. Щодо цього автори виділяють чотири основні етапи. Перший етап - припадає на XI-XVII ст., та є давньоукраїнським періодом, за часів якого відбулося зародження формування процедур кримінального процесу.

Другий етап, що датується періодом XIV-XVIII ст., дослідники характеризують функціонуванням гетьманської форми забезпечення розслідування. [4, 210-211]

На третьому етапі - з 1917 по 1991 рік, який, на думку Шиян А., та Шеремет У., можна поділити на ранній (1917-1956 рр.), який пов'язаний з ухваленням КПК Української Радянської Соціалістичної Республіки 1922 року та пізній (1956-1991 рр.), що пов'язується з проведенням судової реформи 1956-1964 року [5, 357-358].

Четвертий етап пов'язують з прийняттям Кримінального процесуального кодексу 2012 року, а також низки законів, які регламентують порядок здійснення дізнання. [5, 358].

Серед вітчизняних науковців, які приділяли увагу проблемам формування інституту дізнання, можемо виділити Вапнярчука В. В., дослідження якого було спрямовано на аналіз процесуального становища особи, яка провадить дізнання [6].

Мета статті. За наявності значних обсягів науково-теоретичного та практичного матеріалу щодо історії дізнання, нами в якості завдання статті визначено узагальнення історії формування цього інституту кримінального процесу на теренах сучасної України до початку періоду її незалежності.

Виклад основного матеріалу. Наскільки ж значущою є суспільна проблема кримінальних правопорушень, настільки ж давнім є й історичний досвід протидії злочинності заходами процесуального дізнання. Бандурка О. М. за результатами аналізу релігійних першоджерел вбачає первинний формат слідчих дій у прадавній практиці встановлення порушників релігійних норм [1, 231]. Зінченко С. О. зародження оперативно-розшукової діяльності пов'язує з діяльністю збирачів податків, міської варти, наглядачів за торгівлею у Давній Греції, а префектів, преторів, квесторів і центуріонів - у Стародавньому Римі [2, с.159].

Дослідники стверджують, що на території давньої Русі формування інституту досудового розслідування відбувалося у період переходу від первіснообщинного до феодального устрою (IX-X століття). Зокрема, тоді у форматі норм усного звичаєвого права були визначені норми про порядок проведення різних процесуальних заходів - присяги, ордалії, оцінки повідомлень від свідків [4].

За часів української державності XI-XVII ст. формувалися соціальні навички розслідування порушень звичаєвого права, створювалися передумови для виникнення та розвитку досудових процедур у кримінальному процесі. Тоді досудове розслідування проходило управлінську еволюцію від приватного до розслідування уповноваженими особами профільних державних інституцій. При цьому досудові процедури не вважалися обов'язковим етапом кримінального переслідування, хоча вже тоді було визначено порядок проведення окремих пошукових заходів (зокрема - за участю потерпілих). Систему слідчих дій становили «опитування», «звід», «гоніння сліду», огляд місця події, які серед іншого, згадувалися у «Руській правді» («Суд Ярослава») [4, 210-211].

Дізнання можна вбачати й серед елементів правового устрою Запорозької Січі - особливого соціокультурного середовища, яке характеризувалось унікальними корпоративними інтересами, військово-селянською культурою та специфічним побутом. Цей суспільний устрій формувався за участю козацької спільноти, що складалася з різних верств українського суспільства, з перевагою сільського населення. Запорізька Січ, як свого роду мікрокосмос, здійснювала асиміляцію представників інших етносів, утворюючи стійку систему нормативного і ціннісного регулювання соціальних відносин протягом тривалого періоду.

Однією з впливових правових інституцій української державності цього періоду був військовий осаул, який обирався загальною радою простих козаків і мав важливі обов'язки. Серед них були й збирання фактів щодо конфліктних ситуацій між сімейними козаками та розслідування злочинів. Крім того, військовий осаул відповідав за збереження порядку й гідності серед козацького народу, контролював виконання судових рішень, забезпечував функції охорони та інші повноваження, необхідні для забезпечення правопорядку в Запорізькій Січі. У судових справах осаул виконував роль слідчого: проводив попередню оцінку фактів у випадках конфліктів між січовиками, злочинів серед сімейних козаків [3, 134].

Слід зазначити, що уданий період була вісутня будь якого роду посада судді, який був уповноважений здійснювати правосуддя на постійній основі. У той же час правосуддя здійснювалося загальними зборами за участі вищого військового керівництва Запорізької Січі.

У період козацтва XV-XVII століть судочинство здійснювалося за допомогою універсального органу - копного суду (суд громади), який у своїй діяльності керувався нормами звичаєвого права, проходив за участі всіх членів громади та поєднував у собі окрім

безпосередньо судових ще й розшукові та слідчі функції. Основна роль у судовому процесі кримінального суду належала потерпілій стороні, яка була обов'язковим учасником «процесуальних дій» та виступала ініціатором скликання копії. Система слідчих дій, порівняно з XI–XVII ст., залишалась незмінною.

З XVIII ст. важливою інстанцією у проведенні розслідувань стали особи, які діяли при судах на посадах «розшукових» [5, с. 357-358].

На даному етапі можна побачити зародження судового органу, що уповноважений здійснювати правосуддя. Проте слід звернути увагу, що на даному етапі все ще відсутня посада професійного судді, який уповноважений здійснювати правосуддя. Це зумовлювало прийняття необґрунтованих рішень.

Офіційна формалізація процесуального дізнання як частини кримінального процесу відбулася після створення поліції Петром I у 1718 році. При цьому кримінально-розшукова діяльність не розділялася на окремі складові, тож поліцейські одночасно виконували завдання розшуку та проведення дізнання.

Юридичне ж визначення відмінностей між перед-досудовим розслідуванням та слідством відбулося у документі під назвою «Наказ поліції про проведення перед-досудового розслідування для вивчення обставин, що можуть містити елементи злочину або порушення», виданому Олександром II 8 червня 1860 року (далі - Наказ 1860 року). Згідно з цим наказом, у випадках, коли злочини чи порушення мали розглядатися «судовими кримінальними установами», обов'язки поліції зводилися до здійснення перед-досудового розслідування. Наприклад, поліція мала повноваження допитувати тих осіб, хто був здатний надати необхідну інформацію для слідства, навіть якщо ця особа не мала характеристики достовірного свідка у повному обсязі. Також поліції надавалося право викликати експертів, проводити огляди, обшуки або конфіскацію матеріалів - але лише у випадках, коли існували підстави щодо знищення доказів. Наказом 1860 року чітко визначаються повноваження поліції у разі арешту чи затримання підозрюваних у злочинах під час проведення перед-досудового дослідження.

Фактично згідно з Наказом 1860 року поліції надавалися повноваження розслідувати злочини, і таким чином у Російській імперії була започаткована судово-пошукова система. А перед-досудове розслідування було законодавчо визначеною формою кримінального процесу [7, с.164].

Важливим кроком в реформуванні досудового слідства стало передавання функцій розслідування від поліції до судових слідчих. Прийнятий у 1864 р. Статут кримінального судочинства Російської імперії (далі – СКС) передбачав порядок здійснення дізнання корпусом жандармів, поліцією, посадовими особами адміністративних установ, що виконували функції поліції, декількох видів і слідчих дій під керівництвом місцевої прокуратури:

1. Негласне розвідування (або таємне дізнання), що полягало у збиранні відомостей, опитуванні та спостереженні з метою встановлення ознак злочину (ст. 254 СКС).

2. Проведення невідкладних слідчих дій (оглядів, освідувань, обшуків, виїмок) чинами поліції замість тимчасово відсутнього судового слідчого, якщо до його прибуття на місце події могли бути втрачені сліди злочину (ст. 258 СКС).

При цьому акти органів дізнання не були тотожними за своєю формою та юридичною силою з актами, які складалися судовим слідчим. Прокурор не мав права посилатися в суді на результати поліцейського дізнання, але йому дозволялося зачитувати під час судового розгляду кримінальної справи протоколи проведених судовим слідчим дій [7, с.164].

У формуванні інституту досудового розслідування за радянських часів (1917–1991 роки) дослідники П. Берназ, С. Стахівський, О. Татаров виділяють періоди ранній (1917–1956 роки) та пізній (1956–1991 роки). На думку дослідників, до початку 1950-х років явно проявлялася тенденція до спрощення кримінального процесу та формалізації процесуальних гарантій, що сприяло репресіям і масовим порушенням прав людини. Про це свідчить, зокрема, зміст нормативних документів - Кримінального процесуального кодексу Української Радянської Соціалістичної республіки 1922 року, а також «Основ кримінального судочинства Союзу РСР і союзних республік» 1924 р. [5, с.358].

Починаючи з 50-тих років ХХ сторіччя сформувалася тенденція до відновлення законності в діяльності органів досудового слідства, проведенні розслідування за більш демократичними принципами [8, 210-211]. 01.09.1953 р. було прийнято Указ Президії Верховної ради СРСР «Про ліквідацію Особливої наради при міністерстві внутрішніх справ СРСР», згідно якого Верховному Суду СРСР за протестом Генерального прокурора надавалося право переглядати рішення, ухвалені колегіями Народного комісаріату внутрішніх справ а також «особливої наради» при Народному комісаріаті внутрішніх справ, Міністерстві державної безпеки, Міністерстві внутрішніх справ СРСР. У цей же рік було ліквідовано обласні та окружні трибунали військ МВС. Вищезазначеним документом було надано широкі повноваження Генеральному прокурору щодо винесення протестів на рішення Народного комісаріату внутрішніх справ, Міністерства державної безпеки, Міністерства внутрішніх справ СРСР.

Мета реформи 1956–1964 років мала на меті нормалізацію діяльності судової системи, яка суттєво залежала від радянської влади [5, с. 357-358]. За час цієї реформи активно вживалися заходи щодо створення так званого механізму «гальм та противаг» у правоохоронній системі.

28.12.1960 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки, а саме Законом України № 1000-05 [9], було затверджено Кримінально – процесуальний кодекс Української РСР (далі – КПК 1960 року) [10].

У статті 101 КПК 1960 року визначалися органи дізнання: органи безпеки, митниці, державного пожежного нагляду, прикордонної охорони, а також командири військових частин, з'єднань, начальники військових установ, виправно-трудова установ, слідчих ізоляторів, лікувально-трудова профілакторіїв і виховно-трудова профілакторіїв, капітани морських суден, що перебувають у далекому плаванні та міліція.

На орган дізнання, згідно статті 4 КПК 1960 р., було покладено обов'язок, в межах компетенції, порушити кримінальну справу в кожному випадку виявлення ознак злочину, вжити всіх передбачених законом заходів для встановлення події злочину, осіб, винних у вчиненні злочину та їх покарання.

Однак, слід зазначити, що відсутність спеціальних знань в галузі права, серед іншого, у капітанів морських суден, що перебувають у далекому плаванні та керівництва лікувально-трудова профілакторіями могло призвести до порушення встановленого порядку досудового розслідування у формі дізнання, що передбачений кримінальним процесуальним кодексом.

16.04.1984 р. Указом Президії Верховної ради Української РСР № 6834-X «Про внесення змін і доповнень до Кримінально-процесуального кодексу Української РСР», затвердженого Законом Української РСР від 15.06.1984 року № 7131-X «Про затвердження указів Президії Верховної Ради Української РСР про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів Української РСР» (далі – Указ ПВР № 6834-X, Закон № 7131-X), до КПК 1960 р. було додано ст. 23-1, згідно з якою, серед іншого, орган дізнання, встановивши причини і умови, що сприяли вчиненню злочину, вносять у відповідний державний орган, громадську організацію або службовій особі подання про вжиття заходів для усунення цих причин і умов. Не пізніш як у місячний строк по поданню мало бути вжито необхідних заходів і про результати повідомлено особу, яка надіслала подання [11; 12].

У свою чергу, згідно Указу ПВР № 6834-X, що був затверджений Законом № 7131-X, передбачалося внесення змін у ст. 22 КПК 1960 р., згідно якої на особу, яка провадить дізнання, було покладено обов'язок вжити всіх передбачених законом заходів для всебічного, повного і об'єктивного дослідження обставин справи та виявлення обставин, що викривають, виправдовують обвинуваченого, а також обставини, що пом'якшують і обтяжують його відповідальність.

08.04.2008 року почалося формування сучасної моделі здійснення досудового розслідування у формі дізнання. Так, Рішенням Ради національної безпеки і оборони України від 15.02.2008 року «Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних

органів» [13], яке в подальшому було затверджено Указом Президента України від 08.04.2008 року № 311/2008 [14], яким було затверджено Концепцію реформування кримінальної юстиції України, згідно Розділу 2 якої, певну частину злочинів необхідно було трансформувати в кримінальні (підсудні) проступки (далі – кримінальні проступки), обмежити сферу застосування покарань, пов'язаних із позбавленням волі, замінивши їх, наприклад, штрафними санкціями.

Вищезазначеною Концепцією також передбачався поділ кримінально караних діянь на злочини та кримінальні проступки.

Основними критеріями такого розподілу виступав ступінь небезпеки від такого порушення, а також його наслідки, практичне застосування кримінального та адміністративного законодавства, міжнародний досвід.

Також, до категорії кримінальних проступків, згідно вищезазначеної Концепції, повинні були віднесені злочини невеликої тяжкості, які не мають великого ступеня небезпеки.

У 2012 році до Верховної ради України було винесено два законопроекти № 10126 від 28.02.2012 року «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо запровадження інституту кримінальних проступків» (далі – Законопроект № 10126) [15], а також 10146 від 03.03.2012 року «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо введення інституту кримінальних проступків» (далі – Законопроект № 10146). [16] Законопроектом № 10146, серед іншого, пропонувалося змінити назву Кримінального кодексу України від 05.04.2001 року, № 2341-III на Карний кодекс України (далі – КАК України).

Згідно ч. 4 ст. 11 запропонованого КАК України, кримінальним проступком визначалося передбачене 2 Книгою (Про кримінальні проступки) Особливої частини даного кодексу суспільно небезпечне винне діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб'єктом кримінального проступку.

У свою чергу, аналізуючи положення ст. 28-1 КК України, кримінальний проступок визначався вчиненням групою осіб, якщо його вчинено декількома особами (дві або більше), та які відносяться до суб'єктів кримінального проступку.

Слід звернути увагу, що запропонований Законопроектом № 10146 КК України, не містив чіткої кваліфікації кримінальних проступків, на відмінку від чинного на даний час Кримінального процесуального кодексу України. Кримінальним проступком, відповідно до ч. 2 ст. 12 Кримінального кодексу України, є передбачене цим Кодексом діяння (дія чи бездіяльність), за вчинення якого передбачене основне покарання у виді штрафу в розмірі не більше трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або інше покарання, не пов'язане з позбавленням волі, у той час як визначення даного терміну, у запропонованій редакції КК України, зводилось до посилання на Книгу 2 (Про кримінальні проступки) Особливої частини.

Пізніше Законопроект № 10146 було відкликано.

Одночасно з тим, на відмінку від Законопроектом № 10126 не пропонувалося змін щодо назви кодексу, проте надавалося чітка кваліфікація кримінального проступку, а саме діяння, за яке передбачене покарання у виді громадських робіт, або інше, більш м'яке покарання за винятком основного покарання у виді штрафу в розмірі понад три тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Пізніше даний Проект Закону було відкликано.

13.01.2012 року до Верховної Ради України за № 9700 було внесено Проект Кримінального процесуального кодексу України [17], який в подальшому, 13.04.2012 року, рішенням 9 сесії VI скликання, був затверджений та зареєстрований за № 4344-VI (далі - КПК 2012 року) [18].

Згідно п. 4 ст. 3 КПК 2012 року дізнанням визначається форма досудового розслідування, в якій здійснюється розслідування кримінальних проступків. Однак, слід звернути увагу, на той факт, що чинна на 2012 рік редакція КПК і містила визначення дізнання, однак не містила роз'яснення щодо посадової особи, які здійснювала таке досудове розслідування – дізнавача. В подальшому, вищезазначену прогалину було виправлено.

22.11.2018 року до Верховною Радою України було затверджено Закон України № 2617-VIII «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень» (далі – Закон № 2617-VIII) [19].

Законом № 2617-VIII, серед іншого, передбачено кваліфікувати кримінальний проступок, як передбачене Кримінальним кодексом України діяння (дія чи бездіяльність), за вчинення якого передбачено основне покарання у виді штрафу в розмірі не більше трьох тисяч неоподаткованих мінімумів доходів громадян або інше покарання, не пов'язане з позбавленням волі.

Одночасно з тим, вищезазначеним Законом було внесено зміни до Кримінального процесуального кодексу України (далі КПК України), якими передбачено введення посади дізнавача – службової особи підрозділу дізнання різного роду правоохоронних органів, яка уповноважена, в межах компетенції, здійснювати досудове розслідування кримінальних проступків, а також керівного складу органів дізнання.

Висновки. Узагальнюючи вищевикладене, можна зробити такі висновки:

1. Еволюція порядку здійснення досудового розслідування, яке станом на сьогодні можна розглядати як аналог розслідування у формі дізнання, у кримінальному процесі в різних державних утвореннях, до складу яких входила територія сучасної України, відбувалася під впливом різноманітних соціально-політичних та правових факторів.

2. Формування вітчизняного інституту дізнання має давню історію, в якому можна виокремлювати певні етапи його становлення - від ранніх форм, які базувалися на самоврядуванні громади, до формалізованих процедур, де правове регулювання відігравало важливу роль у порядку здійснення досудового розслідування у формі дізнання (чи його аналогу) та процесуального статусу особи, яка його провадить, зокрема, його процесуальних прав та обов'язків.

3. На підставі аналізу генези розвитку досудового розслідування кримінальних правопорушень, яке за своєю сутністю зараз можна віднести до такої форми розслідування як дізнання, можемо спостерігати прагнення до формалізації та деталізації цього процесуального інституту шляхом вдосконалення його нормативного регламентування.

4. Аналізуючи етапи розвитку досудового розслідування у формі дізнання можна зробити висновок, щодо його історичного розвитку, а саме:

Перший етап (XI–XVII ст.) давньоукраїнський період, який пов'язаний з зародженням загального розуміння процедур розслідування караних діянь;

Другий етап (XIV–XVIII ст.) період, який характеризується розвитком гетьманської форми розслідування;

Третій етап (1917 – 1956 рік) який відбувся за часів радянської влади. Також цей етап пов'язаний з ухвалення КПК Української Радянської Соціалістичної Республіки 1922 року, судова реформа 1956–1964 року;

Четвертий етап (1960 – 2012 рік), що пов'язаний з прийняттям Кримінального процесуального кодексу Української РСР 1960 року;

П'ятий етап (2012 рік – по теперішній час) пов'язаний з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України 2012 року;

Шостий етап (2018 рік) який пов'язаний з прийняттям Верховною Радою України Закону України № 2617-VIII «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень» яким внесено в КПК України посади дізнавача.

Література:

1. Бандурка О. М. Теорія і практика оперативно-розшукової діяльності: монографія. Харків: Золота миля, 2012. 620 с.
2. Зінченко О. С. Етапи формування інституту дізнання в Україні. *Наукові записи. Серія: Право*. 2022. № 12. С. 157–163. URL: <https://pravo.cusu.edu.ua/index.php/pravo/article/view/132/116>
3. Атаманова О. С. Забезпечення правового порядку в Україні інституціями Запорізького козацтва. *Актуальні проблеми держави і права: зб. наук. праць / за ред. С.В. Ківалова*. 2011. № 58. С. 131–135. URL: <http://apdp.in.ua/v58/20.pdf>
4. Калатур М. Розвиток слідчих підрозділів правоохоронних органів на території України за часів існування СРСР. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 11. С. 208–212.

5. Шиян А., Шеремет У. Особливості розвитку і становлення інституту дізнання в Україні. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2023. № 2. URL: https://visnik.dduvs.in.ua/wp-content/uploads/2023/08/2/NV_2-2023-356-364.pdf
6. Вапнярчук В. Процесуальне становище особи, яка провадить дізнання : дис. ... канд. юрид. наук : 12. 00. 09. Харків, 2000. 171 с.
7. Малуха В. Історико правовий аналіз взаємодії органів досудового слідства і співробітників оперативних підрозділів у розслідуванні злочинів. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2015. № 61. С. 163–170.
8. Калатур М. Розвиток слідчих підрозділів правоохоронних органів на території України за часів існування СРСР. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 11. С. 208–212
9. Про затвердження Кримінально-процесуального кодексу Української РСР : Закон України від 28.12.1960 р. № 1000-05. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/100005#Text> (дата звернення: 14.09.2024).
10. Кримінально-процесуальний кодекс України : Закон, Кодекс від 28.12.1960 р. № 1001-05. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/100105/ed19601228#Text>
11. Про внесення змін і доповнень до Кримінально-процесуального кодексу Української РСР : Указ Президії Верхов. Ради Укр. РСР від 16.04.1984 р. № 6834-X. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/6834-10#Text> (дата звернення: 14.09.2024).
12. Про внесення змін і доповнень до Кримінально-процесуального кодексу Української РСР: Закон від 15.06.1984 р. № 7131-X. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/7131-10#Text>
13. Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних органів : Рішення Ради нац. безпеки і оборони України від 15.02.2008 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0009525-08#Text> (дата звернення: 14.09.2024).
14. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 лютого 2008 року "Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних органів" : Указ Президента України від 08.04.2008 р. № 311/2008. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/311/2008#Text> (дата звернення: 14.09.2024)
15. Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо запровадження інституту кримінальних проступків : Проект Закону від 28.02.2012 р. № 10126. URL: https://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=42706 (дата звернення: 14.09.2024).
16. Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо введення інституту кримінальних проступків : Проект Закону від 03.03.2012 р. № 10146. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=42733 (дата звернення: 14.09.2024)
17. Проект Кримінального процесуального кодексу України : Проект Закону від 13.01.2012 р. № 9700. URL: https://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=9700&skl=7 (дата звернення: 14.09.2024).
18. Кримінальний процесуальний кодекс України : Кодекс України; Закон від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-VI> (дата звернення: 14.09.2024)
19. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень : Закон України від 22.11.2018 р. № 2617-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/261719#Text> (дата звернення: 14.09.2024).

References:

1. Bandurka, O. M. (2012). *Teoriia i praktyka operativno-rozshukovoi diialnosti: Monohrafiia* [Theory and practice of operational-search activities: Monograph]. Kharkiv: Zolota mylia.
2. Zinchenko, O. S. (2022). *Etapy formuvannia instytutu diznannia v Ukraini* [Stages of the formation of the inquiry institution in Ukraine]. *Naukovi zapysky. Serii: pravo*, 12, 157–163. <https://pravo.cusu.edu.ua/index.php/pravo/article/view/132/116>
3. Atamanova, O. S. (2011). *Zabezpechennia pravovoho poriadku v Ukraini instytutamy Zaporizkoho kozatsva* [Ensuring legal order in Ukraine by the institutions of the Zaporizhzhia Cossacks]. In S. V. Kivalov (Ed.), *Aktualni problemy derzhavy i prava: Zbirnyk naukovykh prats* [Current issues of state and law: Collection of scientific papers] (Vol. 58, pp. 131–135). <http://apdp.in.ua/v58/20.pdf>
4. Kalatur, M. (2020). *Rozvytok slidchykh pidrozdiliv pravookhoronnykh orhaniv na terytorii Ukrainy za chasiv isnuvannia SRSR* [Development of investigation units of law enforcement agencies in Ukraine during the USSR]. *Pidpriemnytstvo, hospodarstvo i pravo* [Entrepreneurship, business and law], 11, 208–212.
5. Shivan, A., & Sheremet, U. (2023). *Osoblyvosti rozvytku i stanovlennia instytutu diznannia v Ukraini* [Features of the development and formation of the inquiry institution in Ukraine]. *Naukovyi visnyk Dnipropetrovskoho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav* [Scientific Bulletin of the Dnipropetrovsk State University of Internal Affairs], 2. https://visnik.dduvs.in.ua/wp-content/uploads/2023/08/2/NV_2-2023-356-364.pdf
6. Vapniarchuk, V. (2000). *Protseualne stanovyshche osoby, yaka provadyt diznannia* [The procedural status of the person conducting the inquiry] (PhD dissertation). Kharkiv.
7. Maliuha, V. (2015). *Istoryko-pravovy analiz vzaiedodii orhaniv dosudovoho slidstva i spivrobotnykh operativnykh pidrozdiliv u rozsliduvanni zlochyniv* [Historical and legal analysis of the interaction between pre-trial investigation bodies and operational units in crime investigation]. *Visnyk Lvivskoho universytetu. Seriiia yurydychna* [Bulletin of Lviv University. Legal Series], 61, 163–170.

8. Verkhovna Rada of Ukraine. (1960, December 28). *Pro zatverdzhennya Kryminal'no-protseusual'noho kodeksu Ukrayins'koyi RSR: Zakon Ukrayiny No. 1000-05* [On the Approval of the Criminal Procedural Code of the Ukrainian SSR: Law of Ukraine No. 1000-05]. Kyiv: Verkhovna Rada of Ukraine. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/100005#Text> [in Ukrainian].

9. Presidium of the Supreme Council of the Ukrainian SSR. (1984, April 16). *Pro vnesennya zmin i dopovnen' do Kryminal'no-protseusual'noho kodeksu Ukrayins'koyi RSR: Ukaz Prezidiyi Verkhovnoyi Rady Ukr. RSR No. 6834-X* [On Amendments and Additions to the Criminal Procedural Code of the Ukrainian SSR: Decree of the Presidium of the Supreme Council of the Ukrainian SSR No. 6834-X]. Kyiv: Verkhovna Rada of Ukraine. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/6834-10#Text> [in Ukrainian].

10. National Security and Defense Council of Ukraine. (2008, February 15). *Pro khid reformuvannya systemy kryminal'noyi yustyttsiyi ta pravookhoronnykh orhaniv* [On the Progress of Reforming the Criminal Justice System and Law Enforcement Agencies]. Kyiv: National Security and Defense Council of Ukraine. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0009525-08#Text> [in Ukrainian].

11. President of Ukraine. (2008, April 8). *Ukaz No. 311/2008 pro rishennya Rady natsional'noyi bezpeky i oborony Ukrayiny vid 15 lyutoho 2008 roku "Pro khid reformuvannya systemy kryminal'noyi yustyttsiyi ta pravookhoronnykh orhaniv"* [Decree No. 311/2008 on the Decision of the National Security and Defense Council of Ukraine Dated February 15, 2008, on the Progress of Reforming the Criminal Justice System and Law Enforcement Agencies]. Kyiv: President of Ukraine. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/311/2008#Text> [in Ukrainian].

12. Verkhovna Rada of Ukraine. (2012, February 28). *Proekt Zakonu No. 10126 pro vnesennya zmin do Kryminal'noho kodeksu Ukrayiny shchodo vvedennya instytutu kryminal'nykh prostupkiv* [Draft Law No. 10126 on Amendments to the Criminal Code of Ukraine Regarding the Introduction of the Institute of Criminal Misdemeanors]. Kyiv: Verkhovna Rada of Ukraine. https://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=42706 [in Ukrainian].

13. Verkhovna Rada of Ukraine. (2012, March 3). *Proekt Zakonu No. 10146 pro vnesennya zmin do Kryminal'noho kodeksu Ukrayiny shchodo vvedennya instytutu kryminal'nykh prostupkiv* [Draft Law No. 10146 on Amendments to the Criminal Code of Ukraine Regarding the Introduction of the Institute of Criminal Misdemeanors]. Kyiv: Verkhovna Rada of Ukraine. http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=42733 [in Ukrainian].

14. Verkhovna Rada of Ukraine. (2012, January 13). *Proekt Zakonu No. 9700 Kryminal'noho protseusual'noho kodeksu Ukrayiny* [Draft Law No. 9700 of the Criminal Procedural Code of Ukraine]. Kyiv: Verkhovna Rada of Ukraine. https://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=9700&skl=7 [in Ukrainian].

15. Verkhovna Rada of Ukraine. (2012, April 13). *Kryminal'nyy protseusual'nyy kodeks Ukrayiny (Zakon No. 4651-VI)* [Criminal Procedural Code of Ukraine (Law No. 4651-VI)]. Kyiv: Verkhovna Rada of Ukraine. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-VI> [in Ukrainian].

16. Verkhovna Rada of Ukraine. (2018, November 22). *Zakon No. 2617-VIII pro vnesennya zmin do deyakykh zakonodavchykh aktiv Ukrayiny shchodo sproshchennya dosudovoho rozsliduvannya okremykh katehoriy kryminal'nykh pravoporushen'* [Law No. 2617-VIII on Amendments to Certain Legislative Acts of Ukraine Regarding the Simplification of Pre-Trial Investigation of Certain Categories of Criminal Offenses]. Kyiv: Verkhovna Rada of Ukraine. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/261719#Text> [in Ukrainian].

17. Verkhovna Rada of Ukraine. (1984, June 15). *Pro vnesennia zmin i dopovnen do Kryminalno-protseusualnoho kodeksu Ukrainskoi RSR* [On amendments and additions to the Criminal Procedure Code of the Ukrainian SSR]: Law from June 15, 1984 No. 7131-X. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/7131-10#Text> [in Ukrainian].

18. Criminal Procedure Code of Ukraine: Law, Code from December 28, 1960 No. 1001-05. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1001-05/ed19601228#Text>

19. Verkhovna Rada of Ukraine. (2003, January 16). *Hospodarskyi kodeks Ukrainy* [Commercial Code Ukraine]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of Verkhovna Rada of Ukraine*. Kyiv: Parlam. vyd-vo.

УДК 159.9:342.9 (477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-209-215](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-209-215)

Омельчук Олег Миколайович ректор, доктор юридичних наук, професор, Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова, <https://orcid.org/0000-0003-4057-380X>

Гуцул Інна Анатоліївна кандидат економічних наук, доцент, імені Леоніда Юзькова, Хмельницький університет управління та права, вул. Проскурівська, 57, Хмельницький, 29000, <https://orcid.org/0000-0003-2281-5940>

МОТИВАЦІЙНІ ОСНОВИ ТА ПСИХОЛОГІЧНІ ДЕТЕРМІНАНТИ МИТНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ В УКРАЇНІ

Анотація. У сучасних умовах постійних реформ економічних, політичних, соціальних та інших відносин, одним із основних завдань України є створення ефективної правової системи та її вдосконалення. Водночас, важливо враховувати, що ключовим обов'язком держави залишається забезпечення безперешкодної реалізації законних прав і задоволення інтересів фізичних та юридичних осіб, зокрема тих, які мають практичне значення в контексті митних відносин. Серед них особливу увагу слід приділити правам, що виникають під час транскордонного переміщення товарів і транспортних засобів комерційного призначення, регулювання яких становить сутність митної справи. Її реформа, з урахуванням інтеграції в митну спільноту Європейського Союзу, є важливим інструментом реалізації Стратегії сталого розвитку.

Слід зазначити, що нині в митних відносинах акцент на забезпечення належної реалізації та захисту прав і свобод людини часто ігнорується. Натомість переважно підкреслюється управлінська та каральна функції митного права, зокрема відповідальність за порушення митних правил. Ця характеристика митних правовідносин була відзначена ще понад десятиліття тому на сторінках фахових юридичних видань і залишається актуальною в контексті дії Митного кодексу України 2012 року та Міжнародної конвенції про спрощення і гармонізацію митних процедур.

Крім того, економічна, політична та організаційна нестабільність суспільства є факторами, що стримують прогресивний розвиток митної справи на сучасному етапі, а також реалізацію державних програмних заходів. За таких умов постає наукова необхідність дослідження подальшого розвитку митної політики, особливо у сфері протидії порушенням митних правил. Це створить наукове підґрунтя для формування ефективного законодавства, що забезпечить митним та іншим державним органам можливість сприяти міжнародній торгівлі, гарантувати митну безпеку держави та ефективно протидіяти порушенням митних правил.

Ключові слова: порушення митних правил, адміністративно-правова протидія, митне законодавство, суб'єкт, адміністративна правосуб'єктність, адміністративна відповідальність, психологічні фактори.

Omelchuk Oleg Mykolayovych rector, doctor of legal sciences, professor, Khmelnytskyi University of Management and Law named after Leonid Yuzkov, <https://orcid.org/0000-0003-4057-380X>

Gutsul Inna Anatoliyivna candidate of economic sciences, associate professor, Khmelnytskyi University of Management and Law named after Leonid Yuzkov, St. Proskurivska, 57, Khmelnytskyi, 29000, <https://orcid.org/0000-0003-2281-5940>

MOTIVATION BASIS AND PSYCHOLOGICAL DETERMINANTS OF CUSTOMS OFFENSES IN UKRAINE

Abstract. In modern conditions of constant reforms of economic, political, social and other relations, one of the main tasks of Ukraine is the creation of an effective legal system and its

improvement. At the same time, it is important to take into account that the key duty of the state remains to ensure the unhindered realization of legal rights and satisfaction of the interests of individuals and legal entities, in particular those that are of practical importance in the context of customs relations. Among them, special attention should be paid to the rights that arise during the cross-border movement of goods and vehicles for commercial purposes, the regulation of which is the essence of customs affairs. Its reform, taking into account integration into the customs community of the European Union, is an important tool for the implementation of the Sustainable Development Strategy.

It should be noted that nowadays in customs relations, the emphasis on ensuring the proper implementation and protection of human rights and freedoms is often ignored. Instead, the administrative and punitive functions of customs law are mainly emphasized, in particular responsibility for violation of customs rules. This characteristic of customs legal relations was noted more than a decade ago in the pages of professional legal publications and remains relevant in the context of the Customs Code of Ukraine of 2012 and the International Convention on the Simplification and Harmonization of Customs Procedures.

In addition, the economic, political and organizational instability of society are factors that restrain the progressive development of customs affairs at the current stage, as well as the implementation of state program measures. Under such conditions, there is a scientific need to study the further development of customs policy, especially in the field of combating violations of customs rules. This will create a scientific basis for the formation of effective legislation, which will provide customs and other state bodies with the opportunity to promote international trade, guarantee the customs security of the state and effectively counteract violations of customs rules.

Keywords: violation of customs rules, administrative and legal opposition, customs legislation, subject, administrative legal personality, administrative responsibility, psychological factors.

Постановка проблеми. Митне законодавство є однією з найбільш динамічних галузей національного права, що відіграє важливу роль у формуванні нової системи правовідносин та становленні України як суверенної, незалежної, демократичної та правової держави. Воно сприяє підвищенню ефективності міжнародної торгівлі, забезпеченню рівноправного партнерства суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності та захисту національних інтересів у зовнішньоторговельних відносинах. Активізація та гармонізація митно-правового регулювання передбачає необхідність підвищення ефективності, зокрема, митно-деліктного законодавства, яке має потужний охоронний потенціал. Це законодавство спрямоване на забезпечення законності, попередження та припинення порушень митних правил, а також притягнення винних осіб до юридичної відповідальності.

Державні програми боротьби з митними правопорушеннями, ініційовані урядом України останніми роками, передбачають створення ефективної правоохоронної системи. Вони включають впровадження рішучих заходів не лише для вдосконалення боротьби з контрабандою та порушенням митних правил на кордоні, але й для створення умов, що унеможливають перевезення та реалізацію незаконно ввезених товарів на внутрішньому ринку. Для досягнення цієї мети пропонується об'єднання зусиль правоохоронних, контрольних і митних органів у межах їхніх повноважень та компетенцій задля виконання спільного завдання — захисту економічних інтересів України в митній сфері.

Порушення митних правил є важливою проблемою для багатьох країн, оскільки вони безпосередньо впливають на економічну безпеку держави та ефективність митного регулювання. Такі порушення виникають з різних причин, серед яких значне місце займають психологічні та мотиваційні чинники. Розуміння цих факторів дозволяє краще усвідомити природу правопорушень і розробити ефективні стратегії запобігання їм.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасні дослідження адміністративно-правових аспектів протидії порушенням митних правил потребують окремого наукового аналізу, з урахуванням підвищеної уваги науковців до тематичних напрямів, які стосуються

процесуальних форм діяльності митних органів, їхньої суті, характеру та змісту, а також принципів боротьби з порушеннями митних правил. Важливим є виділення фундаментальних праць таких науковців, як К.Бережна, І.Бережнюк, А.Войцещук, Є.Додін, А.Дусик, С.Ківалов, Б.Кормич, О.Попівняк, Д.Приймаченко, Г.Соломенко, В.Хомутянський, К.Червінко та інших. Їхні дослідження містять низку комплексних положень та висновків, що формують методологічні основи для подальших наукових розробок в нових умовах реалізації митної політики держави.

Метою статті є виявлення ключових проблем у правозастосовній практиці митних органів та визначення ефективних шляхів вдосконалення нормативно-правової бази для забезпечення більш дієвого механізму протидії порушенням митних правил. Особлива увага приділяється адаптації національного законодавства до міжнародних стандартів та вивченню кращих світових практик у сфері митного регулювання з метою посилення митної безпеки держави і захисту економічних інтересів України.

Виклад основного матеріалу. Проблеми, пов'язані з правильною та повною кваліфікацією порушень митних правил, залишаються актуальними й досить часто призводять до неможливості притягнення громадян та посадових осіб підприємств до відповідальності. Це зумовлено, зокрема, недосконалістю формулювань окремих диспозицій статей законодавства.

Крім того, аналізуючи статистичні показники діяльності митних органів, важко об'єктивно оцінити ефективність їхньої роботи. Кількісні показники мають тенденцію до зниження, тоді як вартісні показники за окремими категоріями демонструють зростання. Ця ситуація спонукає до глибшого аналізу причин і умов її виникнення, а також до визначення шляхів та напрямків вдосконалення діяльності митниць, особливо у сфері протидії порушенням митних правил.

Вчені, аналізуючи ознаки правопорушення, перш за все виділяють суспільну шкідливість як ключову характеристику сутності правопорушення. Антигромадську спрямованість дії підкреслює також така ознака, як протиправність. Наявність вольового усвідомлення вчинку, що проявляється у протиправній дії або бездіяльності, відображає іншу важливу ознаку правопорушення — наявність діяння як його зовнішнього прояву. До ключових ознак також належить психологічна складова, тобто винність.

Отже, правопорушення — це винна дія або бездіяльність особи, що порушує встановлені правові норми, завдає шкоди і тягне за собою юридичну відповідальність. При цьому значущою є саме протиправна поведінка, а не наміри чи думки про вчинення правопорушення, які самі по собі є юридично нейтральними, доки не втілюються в конкретні протиправні діяння. Правопорушення визначається як поведінка, що суперечить правовим нормам і завдає шкоди суспільству. Таким чином, «правопорушення — це суспільно небезпечне, протиправне, винне діяння деліктоздатного суб'єкта, за яке чинне законодавство передбачає юридичну відповідальність» [3].

Правопорушення характеризується сукупністю юридичних ознак, передбачених законом, на основі яких його можна кваліфікувати відповідно до певного складу правопорушення. В основі будь-якого правопорушення лежить протиправна поведінка, що здійснюється всупереч правовим нормам, порушує суспільні відносини та завдає шкоди або може завдати шкоди правам і інтересам громадян, суспільству чи державі. Як впливає з самого терміна, правопорушення — це порушення права, акт, що суперечить нормам закону. Кожне правопорушення є конкретним явищем реальної дійсності: воно вчиняється певною особою, в конкретному місці та часі, суперечить правовій нормі та має чітко визначені ознаки.

Адміністративне правопорушення (проступок) — протиправне, винне діяння, що порушує громадський порядок, власність, права і свободи громадян, встановлений порядок управління (наприклад, у галузях охорони праці та охорони здоров'я населення, митної справи, дорожнього руху та ін.) [3].

Згідно статистичних даних Державної митної служби України щодо результатів діяльності з виявлення порушень митних правил та притягнення до адміністративної відповідаль-

ності у 2024 році зросла кількість правопорушень, що характеризуються незначним ступенем небезпеки, а саме тих, адміністративна відповідальність за які передбачена ст. 470, 481 Митного кодексу України (далі – МКУ) при зменшенні кількості більш суттєвих правопорушень, пов'язаних з недекларуванням товарів, переміщенням їх з приховуванням від митного контролю та поза митним контролем (ст. 472, 471, 483, 484 МКУ).

За вісім місяців 2024 року митниці Держмитслужби виявили порушень митних правил на 16,7 млрд. грн. (Рисунок 1)

За 8 місяців 2024 року

працівники Держмитслужби виявили
6 502 порушення митних правил на 16,7 млрд грн

У 2 056 справах про порушення митних правил, у тому числі заведених у попередніх періодах, митницями застосовано адміністративне стягнення у вигляді штрафу на суму 55,7 млн грн, стягнуто штрафів на суму 53 млн грн

На розгляд до суду передано 3 624 справи про порушення митних правил на суму майже 16,3 млрд грн. За результатами розгляду справ судами накладено стягнень (конфіскація товарів та штрафи) на суму майже 1,7 млрд грн

Рис. 1 Аналіз митних правопорушень за період січень-серпень 2024 року

Джерело: Сайт Держмитслужби (<https://customs.gov.ua/>)

Протягом січня-серпня 2024 року митниці Державної митної служби України виявили 6 502 порушення митних правил на суму 16,7 млрд грн. Вартісний показник збільшився майже у 2 рази порівняно з аналогічним періодом 2023 року.

У 1 905 справах про порушення митних правил тимчасово вилучено предмети правопорушень на суму 371 млн гривень (Рисунок 2). Зокрема:

- промислових товарів на суму 271 млн грн;
- транспортних засобів на суму понад 53 млн грн;
- продовольчих товарів на суму понад 45 млн грн;
- валюти на суму 2 млн грн.

У 2 056 справах про порушення митних правил, у тому числі заведених у попередніх періодах, митницями застосовано адміністративне стягнення у вигляді штрафу на суму 55,7 млн грн, з яких стягнуто до Держбюджету 53 млн грн.

На розгляд до суду митницями передано 3 624 справи про порушення митних правил на суму майже 16,3 млрд грн. За результатами розгляду справ судами, у тому числі заведених у попередні періоди, накладено стягнень (конфіскація товарів та штрафи) на суму майже 1,7 млрд грн. [5].

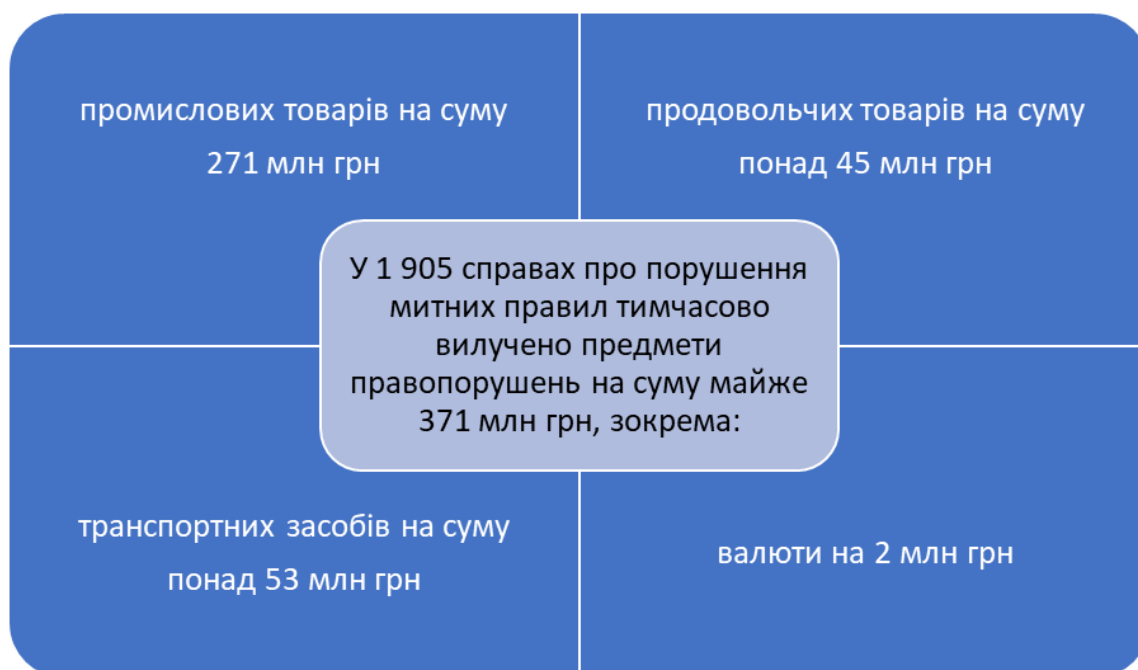

Рис. 2 Кількість справ ПМП за період січень-липень 2024 року

Джерело: <https://customs.gov.ua/>

Сфера митних операцій є важливою складовою економічної безпеки будь-якої держави. Вона охоплює широке коло заходів, пов'язаних з переміщенням товарів через державний кордон, стягненням митних платежів та запобіганням незаконному ввезенню або вивезенню товарів. Проте ця сфера не є захищеною від правопорушень, які часто виникають через певні психологічні та мотиваційні фактори. У цій статті ми розглянемо, як ці фактори впливають на поведінку людей, залучених до митних операцій, та які шляхи їх запобігання можуть бути ефективними.

Психологічні фактори як передумови правопорушень

Психологічні фактори грають ключову роль у формуванні поведінки людини та прийнятті нею рішень, включно з правопорушеннями. Існує кілька ключових психологічних характеристик, які можуть впливати на схильність до вчинення правопорушень у митній сфері:

1. Схильність до ризику (особи, які схильні до ризику, частіше за інших здійснюють правопорушення, оскільки вони готові йти на порушення законів заради потенційної вигоди. У митній сфері це може проявлятися в ухиленні від сплати митних платежів або декларуванні неправдивої інформації).

2. Маніпулятивна поведінка (люди з високим рівнем маніпулятивності можуть легше ухвалювати рішення про вчинення правопорушень, використовуючи прогалини в законодавстві або знаходячи можливості для впливу на митників).

3. Емоційна нестабільність (особи з низьким рівнем емоційної стабільності можуть легше піддаватися тиску або приймати імпульсивні рішення, які можуть призвести до порушення митних правил).

✓ 2. Мотиваційні фактори правопорушень

Мотиваційні фактори, які впливають на прийняття рішення про вчинення правопорушень у митній сфері, зазвичай пов'язані з бажанням отримати вигоду або уникнути витрат. Найбільш поширеними мотивами є:

1. Фінансова вигода (найбільш поширений мотив – це фінансова вигода. Компанії або фізичні особи намагаються уникнути сплати високих митних платежів та податків, що підштовхує їх до використання незаконних методів).

2. Збереження або підвищення конкурентоспроможності (деякі компанії можуть вдаватися до правопорушень у митній сфері, аби забезпечити собі конкурентну перевагу на ринку, пропонуючи товар за нижчими цінами завдяки уникненню митних платежів).

3. Соціальні та культурні чинники (у деяких випадках порушення може бути обумовлене соціальними та культурними чинниками, коли правопорушення сприймаються як нормальна практика у певному середовищі).

✓ 3. Вплив економічної нестабільності

Економічна нестабільність може посилювати мотиваційні фактори для вчинення правопорушень у митній сфері. Наприклад, під час економічних криз або в умовах рецесії компанії та окремі особи можуть шукати способи скоротити витрати, зокрема шляхом ухилення від митних платежів. Такі умови можуть підштовхувати до пошуку незаконних шляхів досягнення фінансової вигоди.

Ефективна боротьба з правопорушеннями у сфері митних операцій вимагає комплексного підходу, який враховує як психологічні та мотиваційні фактори, так і економічні, технологічні та соціальні аспекти. Лише у поєднанні таких підходів можна досягти довгострокових результатів у забезпеченні законності та прозорості у митній справі.

Боротьба з правопорушеннями вимагає не тільки застосування каральних заходів, але й створення умов, які будуть заохочувати дотримання законодавства та етичних норм. Лише тоді можна досягти стабільного економічного розвитку і забезпечення економічної безпеки держави.

Для ефективної боротьби з правопорушеннями в митній сфері важливо враховувати не лише економічні стимули та покарання, але й психологічні та соціальні чинники:

1. Психологічне консультування та освітні програми (для працівників митної служби та представників бізнесу важливо проводити освітні програми, які допоможуть зрозуміти наслідки правопорушень та навчать методам етичної поведінки).

2. Посилення контролю та відповідальності (чітке регламентування митних операцій, впровадження сучасних технологій для контролю та автоматизації процесів допоможуть мінімізувати можливість порушень).

3. Зміна культури бізнесу (пропагування прозорості та відповідальної бізнес-культури, яка підтримує етичні стандарти та відкидає будь-які форми незаконної діяльності).

Висновки. Психологічні та мотиваційні чинники є важливими елементами, які впливають на рішення людей порушувати митні правила. Розуміння цих чинників та інтеграція підходів, які враховують психологічні аспекти, можуть сприяти більш ефективній боротьбі з правопорушеннями та забезпеченню економічної безпеки держави. Важливим є не лише впровадження жорстких покарань, але й створення умов, за яких правопорушення будуть не вигідними та неприйнятними як з економічної, так і з етичної точки зору. Для успішної боротьби з цими правопорушеннями необхідно враховувати ці фактори та розробляти комплексні стратегії, які охоплюють як профілактичні заходи, так і жорсткі санкції. Це допоможе знизити рівень правопорушень і забезпечити ефективність митного контролю.

Література:

1. Звіт про виконання плану роботи Державної митної служби України на 2023 рік. <https://customs.gov.ua/>
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення. Суми: ТОВ «ВВП НОТІС», 2023. 360 с.
3. Митний кодекс України від 13.03.2012 р. № 4495-VI. // Відомості Верховної Ради України. 2012. № 44–45, 46–47, 48. С. 552.
4. Митний кодекс України: практичні аспекти: навч.-метод. посіб. / за ред. Войцешука А. Д. та ін. Тернопіль : ТНЕУ, 2016. 516 с.
5. Офіційний сайт Державної митної служби України. URL: <https://customs.gov.ua/>
6. Хомутянський В.В. Сутність адміністративно-правової протидії порушенням митних правил: окремі наукові підходи до розкриття. *The scientific heritage*. 2020. Vol. 4. № 50(50). Р. 62–67.

References:

1. Zvit pro vikonannja planu roboti Derzhavnoi mitnoi sluzhbi Ukraïni na 2023 rik [Report on the implementation of the work plan of the State Customs Service of Ukraine for 2023]. *customs.gov.ua* Retrieved from <https://customs.gov.ua/> [in Ukrainian].
2. *Kodeks Ukraïni pro administrativni pravoporushennja* [Code of Ukraine on administrative offenses]. Sumi: TOV «VVP NOTIS» [in Ukrainian].
3. Mitnij kodeks Ukraïni [Customs Code of Ukraine]. (2012). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of Verkhovna Rada of Ukraine*. Kyiv: Parlam. vyd-vo [in Ukrainian].
4. Vojceshuk, A. D. (2016). *Mitnij kodeks Ukraïni: praktichni aspekti* [The Customs Code of Ukraine: practical aspects]. Ternopil' : TNEU [in Ukrainian].
5. Oficijnij sajт Derzhavnoi mitnoi sluzhbi Ukraïni [Official website of the State Customs Service of Ukraine]. *customs.gov.ua* Retrieved from <https://customs.gov.ua/> [in Ukrainian].
6. Homutjans'kij, V. V. (2020). Sutnist' administrativno-pravovoi protidii porushennjam mitnih pravil: okremi naukovi pidhodi do rozkrittja [The essence of administrative and legal counteraction to violations of customs rules: separate scientific approaches to disclosure]. *The scientific heritage*, 4, 50(50), 62–67 [in Ukrainian].

УДК 316.472.47+061.2

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-216-223](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-216-223)

Прохоренко Михайло Михайлович кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри військового права та правоохоронної діяльності, Національний університет оборони України, <https://orcid.org/0000-0002-1471-9134>

Алієв Роман Вагіфович кандидат юридичних наук, доцент, начальник науково-дослідної лабораторії проблем правового забезпечення сектору безпеки і оборони науково-дослідного відділу проблем розвитку та впровадження стратегічних комунікацій інституту стратегічних комунікацій, Національний університет оборони України, <https://orcid.org/0000-0002-4309-3652>

ВОЛОНТЕРСЬКА ДОПОМОГА ЗБРОЙНИМ СИЛАМ УКРАЇНИ ЯК ЕЛЕМЕНТ МЕХАНІЗМУ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА ТА ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ

Анотація. У статті проаналізовано роль волонтерської діяльності у становленні громадянського суспільства та її вплив на підтримку Збройних Сил України. Визначено, що волонтерство як вияв альтруїзму та соціальної активності має значний історичний корінь і сучасну актуальність, сприяючи зміцненню основних людських цінностей та взаємодопомоги в суспільстві.

З'ясовано, що активність волонтерів не тільки сприяє безпосередньо обороноздатності країни, але й глибоко впливає на розвиток правової держави через взаємодію громадськості із законодавчою та виконавчою владами.

Розглянуто вплив глобальних та регіональних подій, таких як анексія Криму та Донбасу, повномасштабного збройного вторгнення РФ на зростання активності та значення волонтерського руху. З'ясовано, що волонтерська діяльність стала істотним фактором не тільки в матеріальній, а й в ідеологічній, та моральній підтримці Збройних Сил України.

Обґрунтовано, як реакція держави на волонтерську допомогу Збройним Силам України, включаючи законодавчі зміни та урядові ініціативи, сприяє інтеграції волонтерів у сектор безпеки і оборони.

Визначено, що волонтерська допомога Збройним Силам України є вираженням громадянської зрілості, що включає здатність громадянського суспільства до самоорганізації та відповіді на національні загрози, демонструючи солідарність та підтримку в критичні часи.

Доведено, що нормативно-правове закріплення волонтерських ініціатив відображає зростаюче визнання важливості волонтерства в політичних та соціальних процесах, зокрема наданні правових підстав для залучення широких верств населення до активної участі в наданні волонтерської допомоги Збройним Силам України.

Сформовано висновки про критичну роль надання волонтерської допомоги Збройним Силам України у формуванні основ громадянського суспільства та правової держави, а також наголошено на перспективах подальших досліджень щодо зміцнення механізмів взаємодії між громадянами та громадськими об'єднаннями, які добровільно беруть участь у забезпеченні національної безпеки та іншими складовими сектору національної безпеки і оборони в умовах сучасних викликів.

Ключові слова: волонтерська допомога, громадянське суспільство, правова держава, волонтерство, національна безпека, Збройні Сили України.

Prokhorenko Mykhailo Mykhailovich Candidate of Law, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Military Law and Law Enforcement, National University of Defense of Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-1471-9134>

Aliyev Roman Vagifovich Candidate of Law, Associate Professor, Head of the research laboratory of the problems of legal support of the security and defense sector of the research department of the problems of development and implementation of strategic communications of the Institute of Strategic Communications, National University of Defense of Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-4309-3652>

VOLUNTEER ASSISTANCE TO THE ARMED FORCES OF UKRAINE AS AN ELEMENT OF THE MECHANISM OF CIVIL SOCIETY AND THE RULE OF LAW

Abstract. The article analyzes the role of volunteering in the formation of civil society and its impact on the support of the Armed Forces of Ukraine. It was determined that volunteering as a manifestation of altruism and social activity has significant historical roots and modern relevance, contributing to the strengthening of basic human values and mutual assistance in society.

It was found that the activity of volunteers not only contributes directly to the defense capability of the country, but also deeply affects the development of the rule of law through the interaction of the public with the legislative and executive authorities.

The influence of global and regional events, such as the annexation of Crimea and Donbas, the full-scale armed invasion of the Russian Federation on the growth of activity and the importance of the volunteer movement is considered. It was found that volunteer activity became a significant factor not only in material, but also in ideological and moral support of the Armed Forces of Ukraine.

It is substantiated how the state's response to volunteer assistance to the Armed Forces of Ukraine, including legislative changes and government initiatives, contributes to the integration of volunteers into the security and defense sector.

It was determined that volunteer assistance to the Armed Forces of Ukraine is an expression of civic maturity, which includes the ability of civil society to self-organize and respond to national threats, demonstrating solidarity and support in critical times.

It is proven that the regulatory and legal consolidation of volunteer initiatives reflects the growing recognition of the importance of volunteering in political and social processes, in particular, the provision of legal grounds for attracting broad sections of the population to active participation in providing volunteer assistance to the Armed Forces of Ukraine.

Conclusions were drawn on the critical role of volunteer assistance to the Armed Forces of Ukraine in the formation of the foundations of civil society and the rule of law, as well as the prospects for further research on strengthening the mechanisms of interaction between citizens and public associations, which voluntarily participate in ensuring national security and other components sector of national security and defense in the conditions of modern challenges.

Keywords: volunteer assistance, civil society, rule of law, volunteering, national security, Armed Forces of Ukraine.

Постановка проблеми. Волонтерський рух в Україні, який значно активізувався після початку збройного конфлікту на сході країни, виявився одним із ключових елементів у підтримці та зміцненні обороноздатності нашої держави. Важливість цього явища не обмежується лише мобілізаційними аспектами, а також проявляється в формуванні моральних та етичних стандартів, що відповідають ідеалам громадянської відповідальності та правової свідомості.

Значення волонтерської діяльності у забезпеченні потреб військових, розробці та реалізації соціальних ініціатив, підтримці ветеранів, а також в інтеграції військовослужбовців у мирне життя є вирішальним у контексті розбудови демократичної, правової держави. Цей аспект потребує визначення правових рамок волонтерської діяльності, забезпечення належного правового регулювання, гарантій безпеки та підтримки з боку держави.

Крім того, аналіз волонтерського руху як елемента громадянського суспільства дозволяє оцінити його вплив на політичні процеси в країні, участь громадян в управлінні державними

справами та механізм взаємодії між населенням і державою. Зокрема, волонтерство сприяє розширенню горизонтів участі громадян не тільки у соціальному житті, а й щодо особистого внесу в обороноздатність держави.

Таким чином, розуміння та оптимізація волонтерської діяльності у контексті національної безпеки і становлення правової держави стають актуальними завданнями для науковців, законодавців та всього суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Волонтерська діяльність, направлена на підтримку Збройних Сил України, є значущим елементом розвитку громадянського суспільства та правової держави. У контексті української наукової думки, ця проблематика знаходить своє відображення в роботах таких вчених як Є. Авраменко, М. Бандуровська, В. Голуб, Д. Горелов, О. Корнієвський та М. Чухрай. Окремий напрямок досліджень присвячено аналізу волонтерської участі в контексті антитерористичної операції на сході України, зокрема, у роботах Л. Жужи, А. Каплуна та А. Татарської. Глобальний контекст волонтерства вивчається В. Апухтіним, Л. Кожухаренко, О. Корнієвським та І. Лощенком.

У рамках дослідження взаємодії волонтерських ініціатив із Збройними Силами України як важливого аспекту підтримки громадянського суспільства та становлення правової держави, одним із недостатньо розглянутих питань залишається самоорганізація волонтерського руху. Така самоорганізація має вирішальне значення для зміцнення діалогу між громадськістю та державою, а також для розробки ефективних стратегій громадської участі в оборонній сфері країни.

Мета статті – є аналіз надання волонтерської допомоги Збройними Силами України як інтегрального елемента механізму зміцнення громадянського суспільства та підтримки принципів правової держави в умовах збройного конфлікту російської федерації проти Україною.

Виклад основного матеріалу. Волонтерська діяльність, визначена як добровільна та безкорислива підтримка громади, є ключовим елементом стабільного функціонування громадянського суспільства. Це не лише вияв альтруїзму, але й одна з найбільш пошанованих форм соціальної участі, яка має історичну значущість та актуальність у будь-якій епосі.

Загальна декларація волонтерів, прийнята в Парижі у 1990 році, окреслює волонтерство як добровільну та активну участь особи в суспільних ініціативах, спрямованих на поліпшення якості життя та сприяння економічному та соціальному розвитку. Декларація наголошує на універсальному праві кожного громадянина, незалежно від гендеру, раси, віросповідання чи соціально-економічного стану, брати участь у волонтерській діяльності [2].

Ця діяльність символізує втілення вищих людських ідеалів, таких як мир, свобода, безпека та справедливість. У контексті глобалізації та динамічних змін у світовій системі, волонтерство, як індивідуальна, так і колективна практика, виступає як фундаментальний засіб зміцнення основних людських цінностей, таких як взаємодопомога та відповідальність перед спільнотою.

Волонтерська допомога Збройними Силами України виявляється яскравим символом новітнього демократичного процесу, спрямованого на державну трансформацію та реалізацію європейського вектора розвитку. Вона також відіграє ключову роль у ідеологічному та збройному опорі під час подій, пов'язаних з анексією Криму й Донбасу та в контексті повномасштабного вторгнення Російської Федерації на територію України [6]. Волонтерська діяльність, яка до 2014 року розвивалася порівняно повільно, зазнала значних змін, відображених у різкому зростанні активності та масовій підтримці з боку населення, що демонструє її суттєвий вплив на суспільні перетворення.

Зазначені події сприяли значному зростанню значущості волонтерського руху, що оперативнo зайняв провідні позиції в глобальному індексі благодійності, випереджаючи такі країни як Польща, Естонія та Грузія, та увійшовши до першої десятки [12, С. 126]. Необхідність волонтерського втручання була зумовлена критичним дефіцитом ресурсів у Збройних Силах, зокрема, нестачею одягу, засобів особистого захисту, медикаментів та харчування, недостатністю логістики та організації постачання, а також слабкою виробничою базою та недостатньою державною підтримкою внутрішньо переміщених осіб.

Реакція законодавства на зростання волонтерського руху включала зміни до законодавчих актів, що регулюють фінансування оборонних потреб за рахунок пожертв фізичних та юридичних осіб, дозвіл на публічний збір коштів на підтримку армії державними службовцями та звільнення від податку на доходи фізичних осіб для благодійної допомоги учасникам бойових дій [1]. Законодавче врегулювання 2015 року внесло суттєві зміни до Закону України «Про волонтерську діяльність» [7], скасувавши обов'язок отримання статусу волонтерських організацій та визначивши нові норми для діяльності у зоні бойових дій, що включають виплату допомоги пораненим волонтерам та сім'ям загиблих [7].

У червні 2015 року набрали чинності зміни до Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» [11], які сприяли інтеграції волонтерів у правове поле держави, надаючи їм можливість отримання статусу інваліда війни. Це розширення правових норм також стосувалося родин волонтерів, які загинули або зникли безвісті під час виконання своїх обов'язків. У липні того ж року, відповідно до рішення Кабінету Міністрів України, було запроваджено порядок публічного збору коштів на потреби армії [8]. Цей порядок став правовою основою для активізації громадської підтримки Збройних Сил України. Того ж року, Міністерство соціальної політики затвердило «Положення про Раду з координації роботи щодо надання волонтерської та благодійної допомоги» [5], яке визначало механізми співпраці державних та недержавних суб'єктів у цій сфері.

Згодом, у 2016 році, було затверджено Національну стратегію сприяння розвитку громадянського суспільства на 2016–2020 роки [9], яка включала заходи для стимулювання волонтерської діяльності. Стратегія передбачала не тільки підтримку внутрішніх ініціатив, але й залучення України до Європейської конвенції про довгострокову волонтерську службу.

Тим не менш, попри інституційну підтримку, у цей період спостерігався спад волонтерського руху, який був зумовлений зменшенням донативних внесків, психологічним вигоранням активістів та зміцненням державних інституцій, що поступово взяли на себе деякі функції, раніше виконувані волонтерами. Волонтерські організації стикалися із державною регуляцією та неформальним відбором лояльних структур чиновниками [3].

В умовах повномасштабного вторгнення Росії на територію України волонтерський рух зазнав значних трансформацій, ставши надійним партнером держави у наданні матеріального та технічного забезпечення військовим, медичної допомоги пораненим, а також психологічної та матеріальної підтримки внутрішньо переміщеним особам [13].

Військові конфлікти останнього десятиліття засвідчили значний вплив на ставлення до волонтерської діяльності не лише серед громадянського населення, але й у ряді державних інституцій України.

Розвинута волонтерська діяльність слугує індикатором громадянського суспільства і відзначає суспільство з вираженою соціальною позицією. Україна, розвиваючи сучасне громадянське суспільство, адаптує цінності демократичних та розвинених країн. Створення волонтерського руху стає показником освіченого суспільства, свободи та бажання забезпечити мир та безпеку для громадян.

Громадянське суспільство виступає як фундаментальний елемент у структурі демократичної держави, що виражається через активну участь і самостійність громадян, здатних самоорганізуватися і об'єднатися навколо спільних інтересів і проблематик без прямого втручання з боку державних інституцій. Така самоорганізація є важливим показником зрілості громадянської свідомості та спроможності громадян впливати на соціальний порядок і державні процеси. З іншого боку, правова держава, що характеризується відданістю закону, забезпеченням прав і свобод громадян, створює умови, при яких закони є верховенством, а права особи захищені від свавільного порушення.

Волонтерська діяльність у сфері оборони слугує яскравим прикладом, де ці дві концепції переплітаються. Ініціативність та самоорганізація громадян в контексті надання допомоги Збройним Силам України демонструє готовність населення не просто покладатися на державні механізми у вирішенні національних питань, а активно долучатися до цих процесів, вносячи

свій вклад у загальнодержавну безпеку. Водночас, держава, визнаючи і підтримуючи таку діяльність, не тільки гарантує захист прав і свобод волонтерів, але й зміцнює свої оборонні здібності через мобілізацію цивільних ресурсів. Це співробітництво відображає синергію між громадянським суспільством і правовою державою, яка є ключовою для розбудови стійкої національної безпеки і здорового суспільного порядку.

Вплив волонтерської діяльності на правову свідомість і моральність суспільства можна розглядати через призму взаємозв'язку між активною участю громадян в суспільних процесах та їхнім розумінням, ставленням до закону і порядку. Волонтерська діяльність, особливо в контексті допомоги Збройним Силам України, часто здійснюється в умовах, де правові норми можуть мати особливе значення, як от в частині обмежень у наданні деяких напрямів волонтерської допомоги за віковим цензом та їх регуляції урядом.

Так, у Законі України «Про волонтерську діяльність» містяться вікові обмеження у наданні волонтерської допомоги з окремих її напрямів та порядок її надання за деякими напрямками визначається Кабінетом Міністрів України [7, ст. ст. 3, 7, 9; 14].

Разом, з тим Закон не передбачає жодних обмежень за віком чи визначенням порядку надання волонтерської допомоги Збройним Силам України [7, ст. 3].

Таке нормативне заохочення соціальної активності громадян саме у сфері обороноздатності країни сприяє підвищенню рівня відповідальності та правосвідомості громадян. Випадки вдалого правового закріплення на рівні державних правових приписів суспільних відносин, що фактично склалися у сфері оборони, сприяють формуванню глибшого розуміння і поваги до закону та Збройних Сил України як фундаментальним складовим правової незалежної держави.

Крім того, волонтерська діяльність є каталізатором формування моральних цінностей. Через участь у волонтерських проектах, особливо тих, що пов'язані з підтримкою обороноздатності країни, громадяни розвивають такі моральні якості, як альтруїзм, відповідальність та взаємодопомога. Ці якості є ключовими для розвитку солідарності і взаєморозуміння в суспільстві, створюючи основу для взаємної підтримки і співпраці між громадянами.

Отже, волонтерська діяльність відіграє значущу роль у стимулюванні розвитку правової свідомості та морального клімату не тільки в суспільстві, а й серед захисників батьківщини, сприяючи зміцненню правових засад і моральних основ держави. Активне волонтерство не просто сприяє вирішенню соціальних та оборонних завдань, але й забезпечує цілісне підвищення правової та моральної культури нації. Зокрема, ця роль волонтерства визначається його впливом на формування правосвідомості громадян та їхнє розуміння громадянської відповідальності. Ці аспекти безпосередньо впливають на законодавчий процес, оскільки зростаюча правосвідомість та активність громадян стимулюють державу до вдосконалення правового регулювання волонтерської діяльності та забезпечення більшої підтримки громадянських ініціатив. Це, в свою чергу, приводить до інтенсифікації законодавчих ініціатив, зокрема впровадження «Карти правових реформ для громадянського суспільства на 2021–2025 роки» [4] та «Національної стратегії сприяння розвитку громадянського суспільства на 2021–2026 роки» [10], засвідчує стратегічне прагнення держави розширити правове поле для громадських ініціатив. Такі стратегічні документи не тільки відображають зростаючу роль громадянського суспільства у формуванні правової держави, але й сприяють створенню умов для подальшого розвитку волонтерства як значущого елемента демократичного врядування.

Особливе місце серед реформ займає узгодження положень Податкового кодексу зі статтею 11 Закону України «Про волонтерську діяльність», що врегульовує оподаткування відшкодування витрат волонтерів [7].

В умовах збройної агресії проти України, держава не лише зміцнює законодавчу базу для волонтерства, але й надає інструменти для його розвитку та інтеграції у сфери національної безпеки та оборони, що свідчить про визнання важливості волонтерської діяльності як складової частини громадянського суспільства та правової держави.

І таким кроком держави є прийняття Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення матеріально-фінансового забезпечення обороноздатності держави» від 08.04.2014 № 1190-VII [15], яким в низку законів:

«Про оборону України»,
«Про Збройні Сили України»,
«Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію»,
«Про гуманітарну допомогу»,

«Про благодійну діяльність та благодійні організації» - вносилися зміни в частині надання можливості фізичним та юридичним особам сприяти обороноздатності та мобілізаційній готовності країни, фінансувати Збройні Сили України за рахунок благодійних пожертв.

А тому, цілком обґрунтованим в слід за цим Законом було прийняття Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо волонтерської діяльності Закон України» від 05.03.2015 № 246-VII [16], яким додано окремий напрям волонтерської діяльності - надання волонтерської допомоги Збройними Силами України, іншим військовим формуванням, правоохоронним органам, органам державної влади під час дії особливого періоду, правових режимів надзвичайного чи воєнного стану, проведення антитерористичної операції [7, ст. 3].

Законодавче забезпечення волонтерської діяльності в Україні потребує подальшого удосконалення, щоб забезпечити належні умови для її розвитку та захисту прав волонтерів. Нормативна база має враховувати особливості волонтерської допомоги в контексті воєнного стану, забезпечуючи достатній захист та підтримку для тих, хто бере активну участь у оборонній діяльності країни.

Отже, волонтерська допомога Збройними Силами України є виразом громадянської зрілості та сприймається як ключовий елемент стабілізації та прогресу держави. Волонтери в Україні виконують важливі функції, що допомагають підтримувати та підсилювати діяльність державних органів, особливо в таких сферах, як соціальна допомога, оборона та громадська безпека.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Волонтерська допомога Збройними Силами України являє собою значущий елемент механізму громадянського суспільства та правової держави, що має важливий вплив на соціальну структуру та культурні орієнтири сучасної України. Включення широких верств населення у волонтерську діяльність сприяє не тільки фізичному зміцненню оборонних здібностей країни, але й відіграє критичну роль у підтримці та розвитку правових та моральних стандартів, які є необхідними для функціонування демократичної держави. Це, в свою чергу, сприяє формуванню стійкого правового світогляду, що забезпечує дотримання та повагу серед громадян не тільки до закону, а й до Збройних Сил України.

Подальше дослідження волонтерської участі в оборонних ініціативах вимагає аналізу конкретних волонтерських програм і їх впливу на розвиток обороноздатності та соціальної солідарності в Україні. Особливу увагу слід звернути на механізми взаємодії волонтерських організацій з державними інститутами, військовими частинами а також на вплив такої співпраці на законодавче регулювання, спрямоване на підтримку і захист прав волонтерів.

Література:

1. Деякі питання виплати одноразової грошової допомоги у разі загибелі (смерті) або інвалідності волонтера внаслідок поранення (контузії, травми або каліцтва), отриманого під час надання волонтерської допомоги в районі проведення антитерористичної операції, бойових дій та збройного конфлікту: Постанова Кабінету міністрів України від 19 серпня 2015 р. № 604 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/604-2015> (дата звернення 20.10.2024 р.).
2. Загальна декларація волонтерів, прийнята на XI конгресі Міжнародної асоціації волонтерів. Права людини: навчальний посібник. К., 2002. С. 67–80
3. Інформація про організації та установи, що залучають до своєї діяльності волонтерів, зокрема іноземців та осіб без громадянства для провадження волонтерської діяльності на території України (станом на 03.01.2023р.). *Національна соціальна сервісна служба України*. URL: <https://nssu.gov.ua> (дата звернення 20.10.2024 р.).

4. Карта правових реформ для громадянського суспільства. URL: <https://www.ucipr.org.ua> (дата звернення 21.10.2024 р.).

5. Потапенко В., Двігун А. Аналіз українського волонтерства на основі методології нових соціальних рухів. *Національний інститут стратегічних досліджень*. 2022. 9 с. URL: https://niss.gov.ua/sites/default/files/2022-11/volonterstvo_01112022.pdf.

6. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення матеріально-фінансового забезпечення обороноздатності держави: Закон України від 08.04.2014р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення 20.10.2024 р.).

7. Про волонтерську діяльність: Закон України від 19 квітня 2011 року № 3236-VI. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3236-17> (дата звернення: 20.10.2024).

8. Про затвердження Порядку здійснення публічного збору благодійних пожертв для забезпечення бойової, мобілізаційної готовності, боєздатності та функціонування Збройних Сил України: Постанова Кабінету міністрів України від 30 червня 2015 р. № 451. URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення 20.10.2024 р.).

9. Про Національну стратегію сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2016 – 2020 роки. Указ Президента України URL: <https://www.kmu.gov.ua/gromadskosti/gromadyanske-suspilstvo-i> Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення матеріально-фінансового *vlada/spriannya-rozvitku-gromadyanskogo-suspilstva/nacionalna-strategiya-spriannya-rozvitku-gromadyanskogo-suspilstva-v-ukrayini-na-2016-2020-roki* (дата звернення 20.10.2024 р.).

10. Про Національну стратегію сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2021-2026 роки: Указ Президента від 7 вересня 2021 року № 487/2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення 20.10.2024 р.).

11. Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту: Закон України від 22.10.1993р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення 20.10.2024 р.).

12. Сірко В.С. Волонтерство під час війни в Україні: права та гарантії. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2023. Вип. 2. С. 124–129.

13. Ткачук Ю. Інструменти різні, а мета – спільна: на XI форумі розвитку громадянського суспільства відбулася дискусія про волонтерство та благодійництво. URL: <https://cedem.org.ua> (дата звернення 21.10.2024 р.).

14. Про затвердження порядку надання волонтерської допомоги за окремими напрямками волонтерської діяльності : Постанова Кабінету Міністрів України від 05.08.2015 № 556 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/556-2015-p> (дата звернення: 15.10.2024).

15. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення матеріально-фінансового забезпечення обороноздатності держави: Закон України від 08.04.2014 № 1190-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1190-18#Text> (дата звернення: 20.09.2024).

16. Про внесення змін до деяких законів України щодо волонтерської діяльності Закон України від 05.03.2015 № 246-VIII.. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/246-19#Text> (дата звернення: 15.10.2024).

References:

1. Деякі питання виплати одноразової грошової допомоги у разі загибелі (смерті) або invalidності волонтера внаслідок поранення (kontuzii, travmy або kalitstva), отриманого під час надання волонтерської допомоги в районі проведення антитерористичної операції, боєвих дій та збройного конфлікту [Some issues of payment of one-time cash assistance in case of death (death) or disability of a volunteer as a result of injury (contusion, injury or mutilation) received during the provision of volunteer assistance in the area of anti-terrorist operation, hostilities and armed conflict]: Постанова Кабінету міністрів України від 19 серпня 2015 р. № 604 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/604-2015> (data zvernennia 20.10.2024 r.). [in Ukrainian]

2. Zahalna deklaratsiia volonteriv, pryiniata na KhI konhresi Mizhnarodnoi asotsiatsii volonteriv [The general declaration of volunteers, adopted at the 11th Congress of the International Association of Volunteers.]. Prava liudyny: navchalnyi posibnyk. K., 2002. S. 67–80 [in Ukrainian]

3. Informatsiia pro orhanizatsii ta ustanovy, shcho zaluchaiut do svoiei diialnosti volonteriv, zokrema inozemtsiv ta osib bez hromadianstva dlia provadzhennia volonteriskoi diialnosti na terytorii Ukrainy [Information about organizations and institutions that involve volunteers in their activities, in particular foreigners and stateless persons for the implementation of volunteer activities on the territory of Ukraine] (stanom na 03.01.2023r.). Natsionalna sotsialna servisna sluzhba Ukrainy. URL: <https://nssu.gov.ua> (data zvernennia 20.10.2024 r.). [in Ukrainian]

4. Karta pravovykh reform dlia hromadianskoho suspilstva [Map of legal reforms for civil society]. URL: <https://www.ucipr.org.ua> (data zvernennia 21.10.2024 r.). [in Ukrainian]

5. Potapenko V., Dvihun A. (2022) Analiz ukraïnskoho volonterstva na osnovi metodolohii novykh sotsialnykh rukhiv [Analysis of Ukrainian volunteerism based on the methodology of new social movements]. Natsionalnyi instytut stratehichnykh doslidzhen. 9 s. URL: https://niss.gov.ua/sites/default/files/2022-11/volonterstvo_01112022.pdf. [in Ukrainian]

6. Pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv Ukrainy shchodo posylennia materialno-finansovoho zabezpechennia oboronzdatnosti derzhavy [On making changes to some legislative acts of Ukraine on strengthening the material and financial support of the state's defense capability]: Zakon Ukrainy vid 08.04.2014r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (data zvernennia 20.10.2024 r.). [in Ukrainian]

7. Pro volontersku diialnist [On volunteering]: Zakon Ukrainy vid 19 kvitnia 2011 roku № 3236-VI. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3236-17> (data zvernennia: 20.10.2024). [in Ukrainian]

8. Pro zatverdzhennia Poriadku zdiisnennia publichnogo zboru blahodiinykh pozhertv dla zabezpechennia boiovoi, mobilizatsiinoi hotovnosti, boiezdatnosti ta funktsionuvannia Zbroinykh Syl Ukrainy [On approval of the Procedure for public collection of charitable donations to ensure combat, mobilization readiness, combat capability and functioning of the Armed Forces of Ukraine]: Postanova Kabinetu ministriv Ukrainy vid 30 chervnia 2015 r. № 451. URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (data zvernennia 20.10.2024 r.). [in Ukrainian]

9. Pro Natsionalnu stratehiu spriannia rozvytku hromadianskoho suspilstva v Ukraini na 2016 – 2020 roky [About the National Strategy for Promoting the Development of Civil Society in Ukraine for 2016-2020]. Ukaz Prezydenta Ukrainy URL: <https://www.kmu.gov.ua/gromadskosti/gromadyanske-suspilstvo-i> Pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv Ukrainy shchodo posylennia materialno-finansovoho vlada/spriannya-rozvitku-gromadyanskogo-suspilstva/natsionalna-strategiya-spriannya-rozvitku-gromadyanskogo-suspilstva-v-ukrayini-na-2016-2020-roki (data zvernennia 20.10.2024 r.). [in Ukrainian]

10. Pro Natsionalnu stratehiu spriannia rozvytku hromadianskoho suspilstva v Ukraini na 2021-2026 roky [On the National Strategy for Promoting the Development of Civil Society in Ukraine for 2021-2026]: Ukaz Prezydenta vid 7 veresnia 2021 roku № 487/2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (data zvernennia 20.10.2024 r.). [in Ukrainian]

11. Pro status veteraniv viiny, harantii yikh sotsialnoho zakhystu [On the status of war veterans, guarantees of their social protection]: Zakon Ukrainy vid 22.10.1993r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua> (data zvernennia 20.10.2024 r.). [in Ukrainian]

12. Sirko V.S. Volonterstvo pid chas viiny v Ukraini [Volunteering during the war in Ukraine: rights and guarantees.]: prava ta harantii. Pivdennoukrainskyi pravnychi chasopys. 2023. Vyp. 2. S. 124–129. [in Ukrainian]

13. Tkachuk Yu. Instrumenty rizni, a meta – spilna: na XI forumi rozvytku hromadianskoho suspilstva vidbulasia diskusiia pro volonterstvo ta blahodiinytstvo [The tools are different, but the goal is common: a discussion on volunteering and charity was held at the 11th Civil Society Development Forum]. URL: <https://cedem.org.ua> (data zvernennia 21.10.2024 r.). [in Ukrainian]

14. Pro zatverdzhennia poriadku nadannia volonterskoi dopomohy za okremymy napriamamy volonterskoi diialnosti [On the approval of the procedure for providing volunteer assistance in certain areas of volunteer activity]: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 05.08.2015 № 556 // BD «Zakonodavstvo Ukrainy» / VR Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/556-2015-п> (data zvernennia: 15.10.2024). [in Ukrainian]

15. Pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv Ukrainy shchodo posylennia materialno-finansovoho zabezpechennia oboronzdatnosti derzhavy [On making changes to some legislative acts of Ukraine regarding the strengthening of the material and financial support of the state's defense capability]: Zakon Ukrainy vid 08.04.2014 № 1190-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1190-18#Text> (data zvernennia: 20.09.2024). [in Ukrainian]

16. Pro vnesennia zmin do deiakykh zakoniv Ukrainy shchodo volonterskoi diialnosti Zakon Ukrainy vid 05.03.2015 № 246-VIII [On amendments to some laws of Ukraine regarding volunteering Law of Ukraine dated 05.03.2015 No. 246-VIII]. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/246-19#Text> (data zvernennia: 15.10.2024). [in Ukrainian]

УДК 351.74(477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-224-230](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-224-230)

Скриньковський Руслан Миколайович кандидат економічних наук, професор, Львівський університет бізнесу та права, вул. Кульпарківська, 99, м. Львів, 79021, <https://orcid.org/0000-0002-2180-8055>

ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ ДЕРЖАВНОЇ ОХОРОНИ В УКРАЇНІ

Анотація. Сучасні виклики безпеки, з якими стикається Україна, вимагають термінового перегляду та посилення механізмів державної охорони органів державної влади та вищих посадових осіб. В умовах зовнішніх загроз, таких як злочинна збройна агресія та тероризм росії проти України, а також внутрішніх ризиків, зокрема корупції та політичної нестабільності, стає очевидною необхідність формування чітких і дієвих принципів державної охорони. З огляду на це, метою статті є дослідження основних принципів державної охорони в Україні. За результатами дослідження обґрунтовано, що класифікація принципів при здійсненні державної охорони органів державної влади України та вищих посадових осіб включає: загальноправові (або загальні) принципи (верховенство права та законність; повага до прав, свобод і гідності особи (людини і громадянина)); спеціальні принципи (єдиначальність; взаємодія з силами безпеки і оборони, іншими органами державної влади України, органами безпеки іноземних держав, громадянами та їх об'єднаннями; поєднання гласних і негласних дій (заходів), методів (способів) та засобів; безперервність та якість; конспіративність (збереження в таємниці діяльності), секретність). Тут під режимом секретності доцільно розуміти встановлений порядок забезпечення охорони державної таємниці. Державна таємниця — це секретна (таємна) інформація, що стосується оборони, економіки, сфери науки і техніки, зовнішніх відносин та безпеки, державної охорони, розголошення якої може завдати шкоди національній безпеці України та підлягає охороні державою відповідно до Закону України «Про державну таємницю» від 21.01.1994 р. № 3855-XII (із змінами). Враховуючи рекомендації Служби безпеки України, сформульовано висновок про те, що необхідно доповнити принципи державної охорони через внесення змін до ст. 3 «Основні принципи державної охорони» Закону України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» від 04.03.1998 р. № 160/98-ВР (із змінами), а ст. 3 цього Закону викласти у такій редакції: «Державна охорона здійснюється на принципах законності, безперервності, поваги до прав, свобод, гідності людини і громадянина, єдиначальності, конспіративності та секретності». У перспективі доцільно дослідити особливості (підстави, порядок призначення та проведення) службового розслідування в Управлінні державної охорони України.

Ключові слова: державна охорона в Україні; принципи державної охорони; законність; безперервність; повага до прав, свобод, гідності людини і громадянина; єдиначальність; конспіративність; режим секретності; державна таємниця; Управління державної охорони України; національна безпека України; сили безпеки; сили оборони; органи державної влади; безпека посадових осіб; громадяни України; Конституція України; закони України.

Skrynkovskyy Ruslan Mykolayovych PhD in Economics, Professor, Lviv University of Business and Law, St. Kulparkivska, 99, Lviv, 79021, <https://orcid.org/0000-0002-2180-8055>

BASIC PRINCIPLES OF STATE PROTECTION IN UKRAINE

Abstract. Modern security challenges facing Ukraine require an urgent review and strengthening of state protection mechanisms for state authorities and senior officials. In the conditions of external threats, such as criminal armed aggression and terrorism of Russia against Ukraine, as well

as internal risks, in particular corruption and political instability, the need to form clear and effective principles of state protection becomes obvious. In view of this, the purpose of the article is to study the basic principles of state protection in Ukraine. Based on the results of the study, it is substantiated that the classification of principles in the implementation of state protection of the state authorities of Ukraine and senior officials includes: general legal (or general) principles (rule of law and legality; respect for the rights, freedoms and dignity of the person (person and citizen)); special principles (single leadership; interaction with security and defense forces, other state authorities of Ukraine, security agencies of foreign countries, citizens and their associations; combination of overt and unspoken actions (measures), methods and means; continuity and quality; conspiratorality (keeping activities secret), secrecy). Here, under the secrecy regime, it is appropriate to understand the established procedure for ensuring the protection of state secrets. A state secret is secret (secret) information related to defense, the economy, the sphere of science and technology, foreign relations and security, state protection, the disclosure of which may harm the national security of Ukraine and is subject to state protection in accordance with the Law of Ukraine «On State Secrets» dated January 21, 1994 No. 3855-XI (as amended). Taking into account the recommendations of the Security Service of Ukraine, a conclusion was formulated that it is necessary to supplement the principles of state protection through amendments to Art. 3 «Basic Principles of State Protection» of the Law of Ukraine «On State Protection of State Authorities of Ukraine and Officials» dated March 4, 1998 No. 160/98-BP (as amended), and Art. 3 of this Law should be amended as follows: «State protection is carried out on the principles of legality, continuity, respect for the rights, freedoms, dignity of man and citizen, single leadership, conspiratorality and secrecy». In the future, it is expedient to investigate the specifics (grounds, order of appointment and conduct) of official (internal) investigation in the Department of the State Protection of Ukraine.

Keywords: state protection in Ukraine; principles of state protection; legality; continuity; respect for the rights, freedoms, dignity of a person and a citizen; single leadership; conspiratorality; secrecy mode; state secret; Department of the State Protection of Ukraine; national security of Ukraine; security forces; defense forces; state authorities; security of officials; citizens of Ukraine; Constitution of Ukraine; laws of Ukraine.

Постановка проблеми. Сучасні виклики безпеки, з якими стикається Україна, вимагають термінового перегляду та посилення механізмів державної охорони органів державної влади та вищих посадових осіб. В умовах зовнішніх загроз, таких як злочинна збройна агресія та тероризм росії проти України, а також внутрішніх ризиків, зокрема корупції та політичної нестабільності, стає очевидною необхідність формування чітких і дієвих принципів державної охорони. Забезпечення ефективної державної охорони органів влади та вищих посадових осіб є критично важливим для стабільності політичної системи та функціонування держави. Це також сприяє зміцненню довіри громадян до державних інститутів, що є основою для стабільності та розвитку суспільства.

Усе це стало причиною для вибору теми дослідження, підкреслюючи її значення, важливість та актуальність.

Аналіз останніх досліджень і публікацій (стан опрацювання проблематики). Важливі теоретичні аспекти та практичні питання, що стосуються цієї проблеми, розглядаються у публікаціях вчених-юристів та військовослужбовців, таких як М. Донець, М. Микитюк, Д. Павлов, О. Павлюк, С. Петков, Р. Радзієвський, М. Удовик, О. Фараон, Р. Цюцюра, М. Шутий та інших.

Вивчення теорії та аналіз практики свідчать про те, що питання національної безпеки та державної охорони в Україні є надзвичайно актуальними і потребують додаткового дослідження. Особливо це стосується основних принципів державної охорони, які відіграють ключову роль у забезпеченні стабільності та захисту національних інтересів. Дослідження в цій сфері дозволить не лише виявити існуючі прогалини, але й розробити рекомендації для покращення ефективності механізмів державної охорони органів влади України та вищих посадових осіб.

Мета статті. Метою статті є дослідження основних принципів державної охорони в Україні.

Виклад основного матеріалу. Так, принцип у теорії та технології наукових досліджень – «вихідний пункт теорії; те, що становить основу певної сукупності знань» [1, с. 198] (В. Гайдучок, Б. Затхей, М. Лінник). У цьому контексті теорія є системою узагальненого знання, яка пояснює різні аспекти та питання дійсності; виникає внаслідок і за результатами узагальнення пізнавальної дійсності та практичної діяльності [1, с. 50]. Водночас у Філософському енциклопедичному словнику [2] зазначено, що принцип (від лат. *princīpium* — «начало, основа») є базовим елементом, що лежить в основі певної сукупності фактів, теорій чи наук [2, с. 519]. Також під принципом розуміють особливість або характерну рису, на якій базується створення та/або здійснення чого-небудь, а також спосіб створення та/або здійснення чого-небудь (Великий тлумачний словник сучасної української мови) [3, с. 1125]. Водночас Кембриджський словник (Cambridge Dictionary) визначає принцип як головну ідею або правило, яке пояснює та/або контролює, як щось відбувається чи функціонує [4].

Звідси очевидно, що принцип — це основне вихідне положення, норма, особливість або правило, яке покладено в основу діяльності певної організації, установи, управління, системи тощо. Система принципів (ефективності, прозорості, законності, справедливості, відповідальності, рівності громадян перед законом тощо) допомагає структуровано та системно підходити до вирішення певних завдань і забезпечує консистентність у діях (заходах) [1–4].

Тут важливо також зазначити, що в юридичній (науковій, навчальній та довідковій) літературі принципи поділяються на: загальні та спеціальні (інституційні) – 1, конституційні та законодавчі – 2, процесуальні та матеріальні – 3, а також функціональні та організаційні – 4. Така класифікація сприяє глибшому розумінню правових систем та їх складових [5].

З урахуванням цього, розглянемо питання, що стосується принципів здійснення державної охорони в Україні, зокрема видів та особливостей цих принципів. Принцип державної охорони — це основне вихідне положення, норма чи особливість, що лежить в основі системи здійснення державної охорони в Україні, або правило, що регулює діяльність Управління державної охорони України (далі – УДО України). Принципи державної охорони в Україні повинні враховувати актуальні виклики безпеки для забезпечення їхньої ефективності. Правове регулювання та міжнародна співпраця також мають важливе значення для створення ефективної системи державної охорони.

Так, у ст. 3 Закону України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» від 04.03.1998 р. № 160/98-ВР (із змінами) [6] зазначено, що державна охорона в Україні (забезпечення належного функціонування органів державної влади України, безпеки вищих посадових осіб та захисту об'єктів, щодо яких здійснюється державна охорона) реалізується на основі таких принципів: а) принципу законності; б) принципу безперервності; в) принципу поваги до прав, свобод і гідності особи (людини і громадянина); г) принципу єдиноначальності. Ці принципи, у сукупності, формують основу для здійснення та забезпечення охорони держави в Україні. Розглянемо кожен з цих принципів докладніше.

Принцип законності [7] закріплено в Конституції України [8], згідно з якою закони України, акти Президента України, Кабінету Міністрів України, а також нормативно-правові акти (відомчі, міжвідомчі), що регулюють відносини у сфері державної охорони [6], приймаються на основі Конституції України та відповідно до її положень (ст. 8) [6–8]. Спеціальними гарантіями законності у сфері державної охорони є заходи юридичної відповідальності за порушення Конституції України, законів України й підзаконних нормативно-правових актів, міжнародно-правових угод і договорів, учасником яких є Україна. Важливо зазначити, що сутність юридичної відповідальності полягає не в суворості покарання, а в невідворотності його застосування за вчинення порушення законності [7].

Звідси очевидно, що принцип законності [7] є основою для всіх дій і відносин у сфері державної охорони, під час взаємодії УДО України з силами безпеки і оборони, а також з іншими органами державної влади України, органами безпеки іноземних держав, громадянами

та їх об'єднаннями, які сприяють виконанню спеціальних (службових) завдань (заходів) УДО України, визначених у ст. 12 Закону України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» [6]. Цей принцип вимагає від УДО України діяти на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією України та законами України. Водночас принцип законності передбачає, що всі рішення (як поточні, так і перспективні), методи (способи здійснення державної охорони) і дії (заходи, спеціальні операції) під час здійснення державної охорони повинні відповідати нормам (вимогам) закону, ґрунтуючись на точності та неухильності, а також включати юридичну відповідальність. Дотримання цього принципу певною мірою гарантує, що права людей і громадян не порушуються під час реалізації охоронних заходів; однак, як відомо, існують винятки, обумовлені особливостями здійснення злочинної російсько-української війни та/або стосуються національної, воєнної безпеки України. Тут під охоронними заходами слід розуміти комплекс спеціальних дій та операцій (відповідних заходів), спрямованих на належне забезпечення безпеки вищих посадових осіб, які підлягають державній охороні, у місцях їх постійного та тимчасового перебування, а також під час пересування [9]. Забезпечення безпеки вищих посадових осіб держави (Президента України, Голови Верховної Ради України, його Першого заступника та заступника Голови, Прем'єр-міністра України, Першого віце-прем'єр-міністра України, Голови Конституційного Суду України, Голови Верховного Суду, Міністра оборони України, Міністра закордонних справ України, Генерального прокурора, а також глав іноземних держав, парламентів, урядів і членів їхніх сімей, керівників міжнародних організацій та установ, міністрів закордонних справ, інших осіб, які прибувають в Україну або перебувають на території України у складі офіційних або запрошених делегацій) є одним із пріоритетних напрямів національної безпеки України [6; 10–12].

Розглядаючи безперервність як основний принцип здійснення державної охорони органів влади України та посадових осіб, очевидно, що система забезпечення державної охорони в Україні повинна мати безперервний характер. Це пов'язано з тим, що загрози та ризики мають перманентний характер. Отже, державна охорона не повинна залежати від обставин чи умов, а має бути якісною, належною: стабільною, надійною та постійною. Цей принцип є критично важливим для підтримки безпеки та забезпечення охорони. Охорона — це узгоджені дії військовослужбовців УДО України та співробітників інших правоохоронних органів, що виконуються безперервно за визначеними цілями, місцем і часом, з метою забезпечення безпеки вищих посадових осіб та об'єктів, що підлягають державній охороні [9].

Засадою законності є принцип поваги до прав, свобод і гідності особи (людини та громадянина). Права і свободи, гідність людини та громадянина визнаються найвищою цінністю, їх охорона є обов'язком держави, а порушення з боку держави чи суспільства є неприпустимим. Обмеження прав і свобод людини та громадянина під час виконання організаційно-правових, режимних, оперативних-розшукових та інших заходів з державної охорони можливе виключно на підставах та в порядку, визначених Конституцією [8] і законами України, за нагальної необхідності та в межах, необхідних для виконання поставлених завдань УДО України. Якщо немає потреби в подальшому застосуванні таких заходів (обмежень), їх слід негайно зупинити [13].

Не менш важливим під час здійснення державної охорони є принцип єдиноначальності. Оскільки кадри УДО України складаються, у тому числі, з військовослужбовців, прийнятих на військову службу за контрактом (ст. 16 Закону України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» [6]), то тут доцільно звернути увагу на те, що згідно із Законом України «Про Статут внутрішньої служби Збройних Сил України» від 24.03.1999 р. № 548-XIV (із змінами) принцип єдиноначальності є одним із основних принципів будівництва і керівництва (організації та управління) Збройними Силами України. Він полягає в наданні командиру (начальнику) повної розпорядчої влади щодо підлеглих, а також у покладанні на нього особистої відповідальності (персональної) перед державою за всі аспекти життя та діяльності військової частини, підрозділу та кожного військовослужбовця. Цей

принцип також передбачає, що командир (начальник) має право одноособово приймати рішення та віддавати накази, а виконання цих рішень (наказів) має здійснюватися на основі всебічної оцінки ситуації (обстановки) з урахуванням вимог законів і статутів Збройних Сил України [14].

Отже, єдиноначальність, підпорядкованість, дисципліна і персональна відповідальність допомагають уникнути розбіжностей у діях між підрозділами УДО України, забезпечуючи ефективну координацію зусиль для належного виконання завдань, покладених на УДО України. Чітка структура управління та взаємодія на різних рівнях і напрямках із силами безпеки і оборони України, а також з іншими органами та структурами дозволяють оперативно реагувати на виклики і загрози та забезпечувати державну охорону в Україні.

Зважаючи на специфіку діяльності УДО України, рекомендуємо таку класифікацію принципів при здійсненні державної охорони органів державної влади України та вищих посадових осіб, а саме [6; 12; 13; 16]: загальноправові (або загальні) принципи (верховенство права та законність; повага до прав, свобод і гідності особи (людини і громадянина)); спеціальні принципи (єдиноначальність; взаємодія з силами безпеки і оборони, іншими органами державної влади України, органами безпеки іноземних держав, громадянами та їх об'єднаннями; поєднання гласних і негласних дій (заходів), методів (способів) та засобів; безперервність та якість; конспіративність (збереження в таємниці діяльності), секретність). Тут під режимом секретності доцільно розуміти встановлений порядок забезпечення охорони державної таємниці [15; 16]. Державна таємниця — це секретна (таємна) інформація, що стосується оборони, економіки, сфери науки і техніки, зовнішніх відносин та безпеки, державної охорони, розголошення якої може завдати шкоди національній безпеці України та підлягає охороні державою відповідно до Закону України «Про державну таємницю» від 21.01.1994 р. № 3855-ХІІ (із змінами) [16; 17].

У зв'язку з цим, а також враховуючи рекомендації Служби безпеки України, до ст. 3 «Основні принципи державної охорони» Закону України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» потрібно внести зміни і викласти у такій редакції: «Державна охорона здійснюється на принципах законності, безперервності, поваги до прав, свобод, гідності людини і громадянина, єдиноначальності, конспіративності та секретності».

Висновки.

1. Принцип державної охорони — це основне вихідне положення, норма чи особливість, що лежить в основі системи здійснення державної охорони в Україні, або правило, що регулює діяльність Управління державної охорони України (далі – УДО України).

2. Класифікація принципів при здійсненні державної охорони органів державної влади України та вищих посадових осіб включає: загальноправові (або загальні) принципи (верховенство права та законність; повага до прав, свобод і гідності особи (людини і громадянина)); спеціальні принципи (єдиноначальність; взаємодія з силами безпеки і оборони, іншими органами державної влади України, органами безпеки іноземних держав, громадянами та їх об'єднаннями; поєднання гласних і негласних дій (заходів), методів (способів) та засобів; безперервність та якість; конспіративність (збереження в таємниці діяльності), секретність).

3. Враховуючи рекомендації Служби безпеки України, необхідно доповнити принципи державної охорони через внесення змін до ст. 3 «Основні принципи державної охорони» Закону України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» від 04.03.1998 р. № 160/98-ВР (із змінами), а ст. 3 цього Закону викласти у такій редакції: «Державна охорона здійснюється на принципах законності, безперервності, поваги до прав, свобод, гідності людини і громадянина, єдиноначальності, конспіративності та секретності».

4. У перспективі доцільно дослідити особливості (підстави, порядок призначення та проведення) службового розслідування в УДО України.

Література:

1. Гайдучок В. М., Затхей Б. І., Лінник М. К. *Теорія і технологія наукових досліджень*. Львів: Афіша, 2006. 332 с.
2. *Філософський енциклопедичний словник* / Редкол.: В. І. Шинкарук (голова) та ін. Київ: Інститут філософії імені Григорія Сковороди НАН України; Абрис, 2002. VI. 742 с. URL: <https://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/ukr0011096> (дата звернення: 16.10.2024).
3. *Великий тлумачний словник сучасної української мови: 250000* / Уклад. та голов. ред. В. Т. Бусел. Київ; Ірпінь: Перун, 2005. VIII. 1728 с. URL: <https://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/UKR0000989> (дата звернення: 16.10.2024).
4. Principle. *Cambridge Dictionary*. URL: <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/principle> (дата звернення: 16.10.2024).
5. *Органи державної влади України*: монографія / за ред. В. Ф. Погорілка. Київ: Інститут держави і права ім. В. М. Корецького, 2002. 592 с.
6. Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб: Закон України від 04.03.1998 р. № 160/98-ВР (із змінами). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/160/98-vr#Text> (дата звернення: 16.10.2024).
7. Шемшученко Ю. С. Законність. *Енциклопедія Сучасної України* / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк та ін.; НАН України, НТШ. Київ: Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2010. URL: <https://esu.com.ua/article-14670> (дата звернення: 16.10.2024).
8. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року (із змінами). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-vr#Text> (дата звернення: 16.10.2024).
9. Порядок забезпечення безпеки посадових осіб, щодо яких здійснюється державна охорона у місцях постійного та тимчасового перебування: Затверджено Наказом Управління державної охорони України від 27.05.2011 р. № 210. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0700-11> (дата звернення: 16.10.2024).
10. Цюцюра Р. М. Забезпечення безпеки вищих посадових осіб – один з пріоритетних напрямків національної безпеки. *Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України*: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (24 листопада 2017 року): у 2 т. Київ: Національна академія прокуратури України, 2017. Т. 1. С. 440–441.
11. Скриньковський Р. М. Державна охорона в Україні: сутність та особливості. *Perspectives of contemporary science: theory and practice*: Proceedings of the 9th International scientific and practical conference (Lviv, Ukraine, October 14–16, 2024). SPC «Sci-conf.com.ua». Lviv, Ukraine. 2024. P. 1394–1397. URL: <https://sci-conf.com.ua/wp-content/uploads/2024/10/PERSPECTIVES-OF-CONTEMPORARY-SCIENCE-THEORY-AND-PRACTICE-14-16.10.2024.pdf> (дата звернення: 16.10.2024).
12. Про національну безпеку України: Закон України від 21.06.2018 р. № 2469-VIII (із змінами). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text> (дата звернення: 16.10.2024).
13. Фараон О. В. Система принципів оперативно-розшукової діяльності при здійсненні державної охорони органів державної влади та посадових осіб. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 1. С. 648–651. doi: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-1/154>.
14. Про Статут внутрішньої служби Збройних Сил України: Закон України від 24.03.1999 р. № 548-XIV (із змінами). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/548-14#Text> (дата звернення: 16.10.2024).
15. Перелік відомостей, що становлять службову інформацію в Управлінні державної охорони України: Затверджено Наказом Управління державної охорони України 28.09.2021 р. № 769. URL: <https://do.gov.ua/perelik-vidomostej-shcho-stanovliat-sluzhbovu-informatsiiu/> (дата звернення: 16.10.2024).
16. *Державна таємниця як складова національної безпеки України: охорона та доступ до державної таємниці; законодавче забезпечення державної таємниці; відповідальність за розголошення державної таємниці; особливості дотримання державної таємниці під час відправлення правосуддя; особливості регулювання в особливий період та під час воєнного стану* / Укл.: Джус О. А., Золотарьова М. К., Копотун І. М., Макарова Т. П., Микитюк М. А., Павлюк О. О., Пасіка С. П., Петков С. В., Скриньковський Р. М., Сопільник Л. І., Чубенко А. Г., Шевченко А. М. Київ: ВД «Професіонал», 2023. 438 с.
17. Про державну таємницю: Закон України від 21.01.1994 р. № 3855-XII (із змінами). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3855-12#Text> (дата звернення: 16.10.2024).

References:

1. Haiduchok, V. M., Zatkhei, B. I., & Linnyk, M. K. (2006). *Teoriia i tekhnolohiia naukovykh doslidzhen [Theory and technology of scientific research]*. Lviv: Afisha. 332 p. [in Ukrainian].
2. Shynkaruk, V. I. (Eds.). (2002). *Filosofskiy entsyklopedychnyi slovnyk [Philosophical encyclopedic dictionary]*. Kyiv: Instytut filosofii imeni Hryhoriia Skovorody NAN Ukrainy; Abrys. VI. 742 p. Retrieved October 16, 2024, from <https://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/ukr0011096> [in Ukrainian].
3. Busel, V. T. (Eds.). (2005). *Velykyi tлумачnyi slovnyk suchasnoi ukrainskoi movy: 250000 [A large explanatory dictionary of the modern Ukrainian language: 250000]*. Kyiv; Irpin: Perun. VIII. 1728 p. Retrieved October 16, 2024, from <https://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/UKR0000989> [in Ukrainian].

4. Principle. *Cambridge Dictionary*. Retrieved October 16, 2024, from <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/principle>.
5. Pohorilko, V. F. (Eds.). (2002). *Orhany derzhavnoi vldy Ukrainy [State authorities of Ukraine]*. Kyiv: Instytut derzhavy i prava im. V. M. Koretskoho. 592 p. [in Ukrainian].
6. Zakon Ukrainy «Pro derzhavnu okhoronu orhaniv derzhavnoi vldy Ukrainy ta posadovykh osib» vid 04.03.1998 r. № 160/98-BP [Law of Ukraine «On State Protection of State Authorities of Ukraine and Officials» dated March 4, 1998 No. 160/98-BP]. Retrieved October 16, 2024, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/160/98-vp#Text> [in Ukrainian].
7. Shemshuchenko, Yu. S. (2010). Zakonnist [Legality]. *Entsyklopediia Suchasnoi Ukrainy – Encyclopedia of Modern Ukraine*. Kyiv: Instytut entsyklopedychnykh doslidzhen NAN Ukrainy. Retrieved October 16, 2024, from <https://esu.com.ua/article-14670> [in Ukrainian].
8. Konstytutsiia Ukrainy: pryiniata na piatii sesii Verkhovnoi Rady Ukrainy 28 chervnia 1996 roku [The Constitution of Ukraine: adopted at the fifth session of the Verkhovna Rada of Ukraine on June 28, 1996]. Retrieved October 16, 2024, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-vp#Text> [in Ukrainian].
9. Poriadok zabezpechennia bezpeky posadovykh osib, shchodo yakykh zdiisniuietsia derzhavna okhorona u mistsiakh postiinoho ta tymchasovoho perebuvannia: Zatverdzheno Nakazom Upravlinnia derzhavnoi okhorony Ukrainy vid 27.05.2011 r. № 210 [The procedure for ensuring the safety of officials who are subject to state protection in places of permanent and temporary stay: Approved by the Order of the Department of the State Protection of Ukraine dated May 27, 2011 No. 210]. Retrieved October 16, 2024, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0700-11> [in Ukrainian].
10. Tsiutsiura, R. M. (2017). Zabezpechennia bezpeky vyshchykh posadovykh osib – ody z priorytetnykh napriamkiv natsionalnoi bezpeky [Ensuring the safety of senior officials is one of the priority areas of national security]. *Stan ta perspektyvy reformuvannia sektoru bezpeky i oborony Ukrainy – State and prospects of reforming the security and defense sector of Ukraine: Proceedings of the International Scientific and Practical Conference*, November 24, 2017, in 2 volumes: Vol. 1 (pp. 440–441). Kyiv: Natsionalna akademiia prokuratury Ukrainy [in Ukrainian].
11. Skrynkovskyy, R. M. (2024). Derzhavna okhorona v Ukraini: sutnist ta osoblyvosti [State protection in Ukraine: essence and features]. *Perspectives of contemporary science: theory and practice: Proceedings of the 9th International scientific and practical conference*, October 14–16, 2024 (pp. 1394–1397). SPC «Sci-conf.com.ua». Lviv, Ukraine. Retrieved October 16, 2024, from <https://sci-conf.com.ua/wp-content/uploads/2024/10/PERSPECTIVES-OF-CONTEMPORARY-SCIENCE-THEORY-AND-PRACTICE-14-16.10.2024.pdf> [in Ukrainian].
12. Zakon Ukrainy «Pro natsionalnu bezpeku Ukrainy» vid 21.06.2018 r. № 2469-VIII [Law of Ukraine «On National Security of Ukraine» dated June 21, 2018 No. 2469-VIII]. Retrieved October 16, 2024, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text> [in Ukrainian].
13. Faraon, O. V. (2024). Systema pryntsyviv operativno-rozshukovoi diialnosti pry zdiisnenni derzhavnoi okhorony orhaniv derzhavnoi vldy ta posadovykh osib [The system of principles of operative and investigative activity in the implementation of state protection of state authorities and officials]. *Yurydychnyi naukovi elektronnyi zhurnal – Legal scientific electronic journal*, 1, 648–651. doi: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-1/154> [in Ukrainian].
14. Zakon Ukrainy «Pro Statut vnutrishnoi sluzhby Zbroinykh Syl Ukrainy» vid 24.03.1999 r. № 548-XIV [Law of Ukraine «On the Statute of the Internal Service of the Armed Forces of Ukraine» dated March 24, 1999 No. 548-XIV]. Retrieved October 16, 2024, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/548-14#Text> [in Ukrainian].
15. Perelik vidomostei, shcho stanovliat sluzhbovu informatsiiu v Upravlinni derzhavnoi okhorony Ukrainy: Zatverdzheno Nakazom Upravlinnia derzhavnoi okhorony Ukrainy 28.09.2021 r. № 769 [The list of information constituting official information in the Department of the State Protection of Ukraine: Approved by the Order of the Department of the State Protection of Ukraine dated September 28, 2021 No. 769]. Retrieved October 16, 2024, from <https://do.gov.ua/perelik-vidomostej-shcho-stanovliat-sluzhbovu-informatsiiu/> [in Ukrainian].
16. *Derzhavna taiemnytsia yak skladova natsionalnoi bezpeky Ukrainy: okhorona ta dostup do derzhavnoi taiemnytsi; zakonodavche zabezpechennia derzhavnoi taiemnytsi; vidpovidalnist za rozgholoshennia derzhavnoi taiemnytsi; osoblyvosti dotrymannia derzhavnoi taiemnytsi pid chas vidpravlennia pravosuddia; osoblyvosti rehuliuвання v osoblyvyi period ta pid chas voiennoho stanu [State secrets as a component of the national security of Ukraine: protection and access to state secrets; legislative provision of state secrets; responsibility for disclosure of state secrets; peculiarities of state secret observance during administration of justice; peculiarities of regulation in a special period and during martial law]* / Dzhus O. A., Zolotarova M. K., Kopotun I. M., Makarova T. P., Mykytiuk M. A., Pavliuk O. O., Pasika S. P., Petkov S. V., Skrynkovskyy R. M., Sopilnyk L. I., Chubenko A. H., Shevchenko A. M. Kyiv: VD «Profesional», 2023. 438 p. [in Ukrainian].
17. Zakon Ukrainy «Pro derzhavnu taiemnytsiu» vid 21.01.1994 r. № 3855-XII [Law of Ukraine «On State Secrets» dated January 21, 1994 No. 3855-XI]. Retrieved October 16, 2024, from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3855-12#Text> [in Ukrainian].

УДК 342.76 (045)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-231-237](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-231-237)

Троцюк Ніна Валеріївна кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права і процесу, Національний авіаційний університет, просп. Любомира Гузара, 1, м. Київ, 03058, <https://orcid.org/0000-0002-5943-8694>

Ходаківська Крістіна Анатоліївна здобувачка вищої освіти другого (магістерського) рівня, Юридичний факультет, Національний авіаційний університет, просп. Любомира Гузара, 1, м. Київ, 03058

ЗАХИСТ ПРАВ ТА ВІДНОВЛЕННЯ ОСНОВОПОЛОЖНИХ СВОБОД ЛЮДИНИ В УМОВАХ ВІЙНИ: ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Анотація. Метою дослідження є аналіз правових заходів захисту прав і основоположних свобод людини в умовах війни, виявлення основних викликів та обмежень у сфері забезпечення прав людини в умовах воєнного стану, а також визначення ефективності правового регулювання для гарантування основоположних свобод в умовах збройного конфлікту.

Методи дослідження включають аналіз і синтез для вивчення теоретичних основ захисту прав людини в умовах війни. Системний підхід застосовано для комплексного дослідження правових механізмів у контексті воєнного стану.

Результати дослідження показують, що під час війни права і основоположні свободи людини зазнають значних обмежень, обумовлених необхідністю забезпечення національної безпеки. Виявлено, що існуючі правові механізми в умовах воєнного стану потребують адаптації для більш ефективного захисту прав громадян. Окремі положення правового регулювання довели свою ефективність у забезпеченні прав людини, проте наявні прогалини можуть призводити до порушень свобод в умовах збройного конфлікту. Обговорення теми захисту прав і основоположних свобод людини в умовах війни вказує на складність правового регулювання в таких умовах. Воєнний стан створює численні виклики для забезпечення прав громадян, адже часто виникає необхідність обмеження деяких свобод задля збереження національної безпеки. Водночас важливою є роль держави в забезпеченні мінімальних стандартів прав людини, навіть під час збройного конфлікту. Оскільки війна призводить до великих соціальних і економічних потрясінь, правовий захист має бути гнучким і адаптивним до швидко змінюваних умов.

Ключові слова: захист прав людини; основоположні свободи; воєнний стан; правові механізми; національна безпека; обмеження прав; збройний конфлікт; правове регулювання; соціальні виклики; адаптація законодавства.

Trotsiuk Nina Valeriivna candidate of legal sciences, associate professor, associate professor of the Department of Civil Law and Procedure, National Aviation University, Ave. Lubomyr Huzar, 1, Kyiv, 03058, <https://orcid.org/0000-0002-5943-8694>

Khodakivska Kristina Anatoliyivna student of second (master's) level higher education, Faculty of Law, National Aviation University, Ave. Lubomyr Huzar, 1, Kyiv, 03058

PROTECTION OF RIGHTS AND RESTORATION OF FUNDAMENTAL HUMAN FREEDOMS IN WAR CONDITIONS: LEGAL ASPECT

Abstract. The purpose of the study is to analyse the legal mechanisms for the protection of human rights and fundamental freedoms in times of war, to identify the main challenges and limitations

in the field of human rights under martial law, and to determine the effectiveness of legal regulation to guarantee fundamental freedoms in the context of armed conflict.

The research methods used include analysis and synthesis to study the theoretical foundations of human rights protection in wartime. The systematic approach is used for a comprehensive study of legal mechanisms in the context of martial law.

The results of the study show that during wartime, fundamental human rights and freedoms are subject to significant restrictions due to the need to ensure national security. It is found that the existing legal mechanisms under martial law need to be adapted for more effective protection of citizens' rights. Certain provisions of legal regulation have proved to be effective in ensuring human rights, but existing gaps may lead to violations of freedoms in the context of armed conflict. The discussion of the protection of human rights and fundamental freedoms in times of war indicates the complexity of legal regulation in such circumstances. Martial law poses numerous challenges for ensuring the rights of citizens, as it often requires the restriction of certain freedoms to preserve national security. At the same time, the role of the state in ensuring minimum human rights standards is important, even during armed conflict. As war leads to major social and economic upheavals, legal protection must be flexible and adaptive to rapidly changing conditions.

Keywords: human rights protection; fundamental freedoms; martial law; legal mechanisms; national security; restriction of rights; armed conflict; legal regulation; social challenges; adaptation of legislation.

Постановка проблеми. Повномасштабна агресія російської федерації проти незалежної, суверенної, демократичної та правової держави призвела до серйозних кризових явищ в Україні загалом і в суспільстві зокрема. В першу чергу загострилися проблеми, пов'язані з обмеженням та порушенням прав людини і громадянина, а також їх основоположних свобод, адже активні воєнні дії в Україні 24 лютого 2024 року вимагали введення спеціального правового режиму воєнного стану. Даний режим передбачає вирішення питань, що стосуються правового захисту прав і свобод людини, а також визначення стратегічних пріоритетів для їх відновлення в умовах подолання наслідків війни. Оскільки виклики та небезпеки воєнного характеру встановлюють значні обмеження прав та основоположних свобод людини, дослідження обраної тематики стає особливо актуальним.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасних умовах функціонування України, коли країна переживає наслідки війни, питання забезпечення правового захисту та відновлення прав людини і основоположних свобод є особливо актуальним та гострим. Адже війна призводить до масових жертв, руйнування майна, вимушеного переселення людей, а в таких умовах особливо важливим є захист прав людини. Дана тема активно обговорюється в наукових колах, і в цьому напрямку було зроблено значний внесок такими вченими та практиками, як: К. Артеменко, М. Афанасьєва, Н. Горбова, В. Дорошенко, О. Дубчак, Р. Іванюк, Д. Лубінець, В. Лазарєв, Т. Малиновська, М. Мерник, Б. Мойса, А. Палюх, В. Пархета, В. Полякова, Є. Стоян, М. Смуш-Кулеша, А. Федоров та ін. Однак, незважаючи на значні напрацювання вчених, обрана тема потребує додаткових досліджень.

Метою статті є аналіз правових заходів захисту прав і основоположних свобод людини в умовах війни та виявлення основних викликів та обмежень у сфері правового забезпечення прав людини в умовах воєнного стану.

Виклад основного матеріалу. Захист та відновлення прав людини та основоположних свобод є ключовим аспектом діяльності держави та особливо актуальним в умовах введення правового режиму воєнного стану. Найбільш вражаючим прикладом порушення прав і свобод громадян України є російське вторгнення у 2022 році, яке призвело до безжалісних злочинів військовослужбовців проти цивільного населення. Російські війська не тільки вбивали мирних жителів, але і руйнували житлові будинки, лікарні та школи, а також вчиняли акти сексуального насильства над жінками та дітьми. Серед прикладів порушень прав та свобод наших громадян можна вказати вбивства мирних жителів в містах Буча, Ірпінь, Маріуполь, руйнування інфраструктури та цивільних об'єктів, а також примусове переміщення українського населення до Росії.

Важливо визнати, що в умовах війни, держава, яка захищається, повинна взяти на себе відповідальність за захист та відновлення прав та свобод постраждалих осіб. Надання необхідної допомоги біженцям, внутрішньо переміщеним особам, дітям, які залишилися без батьків, особам з інвалідністю та особам, які були захоплені в полон є важливим кроком для відновлення їхнього життя та інтеграції в суспільство.

Досліджуючи особливості гарантування прав і свобод людини в умовах воєнного стану в Україні науковці В. Лазарєв, Т. Малиновська зазначають, що у сучасному світі застосування обмежень прав і свобод людини є одним з ґрунтовних елементів взаємовідносин людини з державою, яке здійснюється з метою знаходження компромісу між суспільством і державою та проявляється у захисті особи, прав і свобод інших осіб від свавілля [1, с. 71].

Згідно Конституції України, в умовах воєнного стану можуть бути обмежені права і свободи, передбачені ст.ст. 30-34, 38, 39, 41-44, 53 [2]. Проте, зазначені обмеження є крайнім заходом і повинні бути спрямовані в першу чергу на забезпечення оборони країни та безпеки її громадян. Прикладами таких обмежень є: комендантська година, особливий режим в'їзду та виїзду, заборона або обмеження проведення мирних зібрань, страйків, обмеження доступу до інформації, примусове відчуження майна, мобілізація. Проте, слід зауважити, що зазначені обмеження є тимчасовими і повинні бути скасовані після закінчення воєнного стану.

Розглядаючи ст. 64 Конституції України, яка гарантує необмеженість конституційних прав і свобод громадян, важливо враховувати, що у випадку введення спеціального правового режиму, зокрема, воєнного стану, ця норма може мати виключення. Частина 2 цієї статті передбачає можливі обмеження прав і свобод, але такі обмеження повинні мати чіткий термін дії. Такі автори як А. Мерник, Є. Стоян та К. Артеменко [3, с. 51] у своїх наукових напрацюваннях вказують, що факти воєнного характеру завжди є підставою для обмеження прав і свобод громадян. З даної тези випливає, що існує потреба в ефективному правовому регулюванні прав та основоположних свобод задля управління ризиками та загрозами, пов'язаними з обмеженнями, які можуть бути застосовані в період правового режиму воєнного стану.

Проводячи аналіз правових механізмів захисту прав людей під час війни В. Дорошенко зазначає, що правова система включає як національні, так і міжнародні форми та способи захисту прав, кожен з яких може бути використано особами, які зазнали протиправних дій під час війни [4, с. 325], а Уповноважений Верховної Ради України з прав людини Д. Лубінець у своїй спеціальній доповіді акцентує увагу на необхідності глибокого вивчення проблеми формування комплексу заходів, спрямованих на забезпечення дотримання прав та основоположних свобод з урахуванням європейських та міжнародних стандартів [5, с. 11].

Вважаємо, що основними напрямками у сфері правового захисту та відновлення прав людини і основоположних свобод в умовах подолання наслідків війни повинні бути: 1) правовий захист та відновлення права на житло; 2) правовий захист та відновлення прав громадян, що проживають на тимчасово окупованих територіях; 3) правовий захист та відновлення прав людини і громадянина, що порушені в ході здійснення активних бойових дій; 4) правовий захист та відновлення прав громадян, що виїхали за межі країни; 5) правовий захист та відновлення прав депортованих (примусово переміщених) на територію країни-агресора громадян. Прихильниками такої ж думки є вчені Н. Горбова, А. Палюх, В. Пархета [6, с. 50] та Уповноважений Верховної Ради України з прав людини Д. Лубінець.

Проте, умови ведення війни внаслідок своєї складності значно ускладнюють процес забезпечення правового захисту та відновлення прав людини і основоположних свобод. На думку М. Смуш-Кулеша, А. Федорова [7, с. 6-7], заходи в цьому напрямку мають вирішальне значення та повинні формуватися з урахуванням основних правових засад, зокрема щодо захисту права на житло, соціального захисту, забезпечення рівності та захисту від дискримінації, а також захисту трудових прав людини і громадянина. Важливо врахувати відповідність даних заходів нормам міжнародного та європейського права, з якими Україна має міцний зв'язок через ратифікацію Європейської конвенції про захист прав людини [8].

Заходи правового захисту та відновлення прав людини в умовах війни можна поділити на два основні види: адміністративно-правові та цивільно-правові.

Адміністративно-правові заходи мають на меті створення умов для реалізації прав і свобод усіх категорій населення. У цьому контексті важливу роль відіграють організаційно-правові аспекти, які передбачають нормативно-правове закріплення відповідальності органів державної влади та місцевого самоврядування за забезпечення прав громадян, зокрема: формування спеціальної структури органів, які безпосередньо відповідають за захист прав людини, а також розробку ефективних механізмів їх реалізації.

Процесуальні ж заходи спрямовані на встановлення чітких адміністративних процедур, що забезпечують ефективний захист прав громадян. Йдеться про створення спеціальної процедури розгляду скарг і заяв щодо порушення прав, яка буде доступною для всіх громадян. У свою чергу, заходи, що стосуються відповідальності, передбачають посилення відповідальності посадових осіб за порушення прав громадян шляхом встановлення кримінальної, адміністративної та дисциплінарної відповідальності.

Ефективний судовий контроль також є важливим елементом захисту прав громадян, що включає створення спеціалізованого суду для розгляду справ, пов'язаних з порушенням прав людини, та забезпечення доступу до нього. На відміну від адміністративно-правових заходів, цивільно-правові заходи спрямовані на встановлення фактів порушення прав та їх відновлення, що може включати зобов'язання держави чи інших осіб припинити дії, які порушують права громадян.

Важливою складовою цивільно-правових заходів є відшкодування завданої громадянам матеріальної та моральної шкоди внаслідок порушення їхніх прав. Крім того, цивільно-правові заходи спрямовані на призупинення або припинення договорів, які порушують права громадян, а також визнання недійсними правочинів, укладених із порушенням прав.

Проаналізувавши заходи правового захисту прав та основоположних свобод в умовах війни, вважаємо, що адміністративно-правові заходи є більш ефективними, ніж цивільно-правові. Це насамперед пов'язано з тим, що в умовах війни важко довести факт порушення прав людини та отримати відшкодування за завдану шкоду. Адміністративно-правові заходи, такі як забезпечення доступу громадян до гуманітарної допомоги, реєстрація внутрішньо переміщених осіб, створення умов для забезпечення житлом громадян, які втратили житло внаслідок війни, є більш ефективними для захисту прав людини в умовах війни [9, с. 124]. Однак, цивільно-правові заходи також відіграють важливу роль у захисті прав людини в умовах війни, адже дозволяють відновити порушені права громадян, такі як право на життя, право на здоров'я, право на освіту, право на працю, право на власність тощо.

Слід зазначити, що для ефективного захисту прав людини в умовах війни важливо, щоб адміністративно-правові та цивільно-правові заходи були взаємопов'язані та відповідали європейським стандартам. На нашу думку, адміністративно-правові заходи повинні створювати умови для ефективного застосування цивільно-правових заходів. Наприклад, забезпечення доступу громадян до гуманітарної допомоги створює умови для відшкодування витрат на лікування громадян, які отримали поранення внаслідок війни.

Заслуговую на увагу праця Р. Іванюка, в якій детально розглядаються правові механізми захисту прав людини в умовах збройного конфлікту. Науковець наголошує на важливості поєднання національних і міжнародних норм, зокрема європейських стандартів, для забезпечення прав постраждалих від збройної агресії та вважає, що створення правової інфраструктури для відновлення та захисту прав людини після завершення війни є ключовим елементом ефективного правового захисту громадянських свобод [10, с. 65-67]. Ці положення доповнюються дослідженням О. Дубчак, яка аналізує обмеження права на пересування в умовах воєнного стану та пропонує шляхи інтеграції міжнародних стандартів у національне регулювання для захисту прав людини під час війни [11, с. 177].

Таким чином, можна констатувати, що впровадження в Україні ефективних заходів правового захисту та відновлення прав людини є необхідним для забезпечення прав і

основоположним свобод громадян і для відновлення країни після війни. Лише комплексне виконання запропонованих заходів адміністративно-правового та цивільно-правового характеру дозволить досягнути наступних результатів: 1) забезпечити належні умови для реалізації прав і свобод усіх категорій населення, включаючи внутрішньо переміщених осіб, осіб, які постраждали внаслідок війни, та осіб, які повернулися додому після війни; 2) відновити порушені права і свободи громадян, такі як право на життя, право на здоров'я, право на освіту, право на працю, право на власність; 3) створити умови для відновлення країни після війни.

Ефективність комплексу запропонованих заходів буде залежати від багатьох факторів, включаючи політичну волю керівництва країни, ресурсне забезпечення, а також співпрацю органів державної влади, місцевого самоврядування та громадських організацій.

Вважаємо, що відновлення порушених прав є найскладнішим процесом, який вимагає великих зусиль та ресурсів. Проте, це необхідний етап для відновлення нормального функціонування суспільства після воєнних дій. Враховуючи всі ці аспекти, правовий захист в умовах війни є не лише важливим елементом правової системи, але й ключовим фактором у забезпеченні справедливості та гуманного підходу до постраждалих громадян. Адже російське вторгнення в Україну залишило за собою трагічні наслідки та породило ряд ключових проблем. Однією з них є визначення осіб, які потребують правової допомоги, а це особи, які постраждали від війни, ті, хто пережив фізичні та психологічні травми, втратив майно або рідних. Також до цієї категорії можна віднести осіб, які були змушені залишити свої домівки та переселитися в інші регіони або країни, а також ті, хто стикається з соціальною стигматизацією, зокрема, біженці та внутрішньо переміщені особи.

Іншою непростою проблемою є обмежений доступ до правосуддя через пошкодження інфраструктури та відсутність відповідних ресурсів. Таким чином, умови правового режиму воєнного стану якби ми цього не хотіли, призвели до обмежень прав і основоположних свобод.

На нашу думку, для ефективного захисту прав і основоположних свобод людини в умовах війни та у післявоєнний період нашої державі необхідно прийняти ряд конкретних кроків. По-перше, удосконалити законодавство в сфері захисту прав і свобод людини, створивши спеціальне законодавство для регулювання цих питань в надзвичайних обставинах. По-друге, необхідно посилити роль органів державної влади у сфері захисту прав і свобод людини, надаючи їм додаткові повноваження та ресурси. По-третє, активізувати роботу правозахисних організацій і громадських ініціатив для виявлення та запобігання порушенням прав людини. По-четверте, створити спеціальний механізм моніторингу за дотриманням прав і свобод людини в умовах надзвичайних ситуацій, який покликаний забезпечити ефективний контроль за діями органів влади та місцевого самоврядування, спрямованими на відновлення прав і свобод громадян.

Лише реалізація вище перерахованих кроків сприятиме ефективному захисту та відновленню прав і основоположних свобод громадян в умовах війни та після її припинення та стане ключовим етапом на шляху до справедливого, стійкого відродження суспільства, яке було піддане випробуванням військового конфлікту.

Висновки. Правовий захист та відновлення прав людини та основоположних свобод в умовах війни є важливою проблемою, яка вимагає уваги та системного підходу. Однією з ключових особливостей цього процесу є необхідність збереження балансу між правами людини та інтересами національної безпеки. У період воєнного стану держава має право вводити обмеження на права та свободи людини, але ці обмеження повинні бути обґрунтованими та пропорційними.

У свою чергу, зростання порушень прав людини в умовах війни вимагає від держави вжиття конкретних заходів для захисту цих прав, що включає в себе надання медичної допомоги, соціальної підтримки, а також відновлення освітніх та економічних можливостей. Забезпечення розгляду індивідуальних потреб кожної постраждалої особи є ключовим елементом ефективної програми відновлення.

Вважаємо, що загальною метою нашої держави у сфері правового захисту та відновлення прав людини в умовах війни є створення стійкого фундаменту для будівництва справедливого та безпечного суспільства після завершення конфлікту, а в умовах подолання наслідків війни надзвичайно важливим є вжиття ефективних заходів для правового захисту та відновлення порушених прав людини і основоположних свобод.

Усі ці заходи повинні взаємодіяти для забезпечення ефективного правового захисту та відновлення прав людини в умовах післявоєнного відновлення. Захист прав людини під час конфлікту та його подолання – це завдання, що потребує спільних зусиль держав, міжнародних організацій та громадянського суспільства. Лише взаємодія та розробка комплексних стратегій можуть забезпечити сталу підтримку прав людини під час та після війни, а в свою чергу є важливим кроком у створенні стійкого та справедливого суспільства.

Література:

1. Лазарев В. В., Малиновська Т. М. Особливості гарантування прав і свобод людини в умовах воєнного стану в Україні. *Підготовка правоохоронців в системі МВС України в умовах воєнного стану* : зб. наук. пр. (м. Харків, 26 трав. 2022 р.). Харків : ХНУВС, 2022. С. 71-73
2. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 2019. №38. ст.160.
3. Мерник А., Стоян Є., Артеменко К. Обмеження прав людини та основоположних свобод в умовах воєнного стану в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. №11. С. 49-52.
4. Дорошенко В. А. Правові механізми захисту прав людини під час війни. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. №2. С. 323-326.
5. Лубінець Д. Спеціальна доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо додержання прав осіб, які постраждали внаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України за період 24 лют. – 31 жовт. 2022 року. Харків: Видавництво «Право», 2022. 108 с.
6. Горбова Н. А., Палюх А. Я., Пархета В. І. Правовий захист та відновлення прав людини і основоположних свобод в умовах подолання наслідків війни. *Київський часопис права*. 2023. № 1. С. 47-52.
7. Смуш-Кулеша М., Федорова А., Мойса Б. Соціальні права в Україні під час війни: звіт про оцінку потреб. *Рада Європи*. 2022. 64 с.
8. Протокол до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 17.07.1997 р. № 994_535. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_535#Text (дата звернення: 02.11.2024 р.).
9. Давиденко П., Костін М., Шаповал А. Проблемні аспекти надання міжнародної гуманітарної допомоги Україні в умовах воєнного стану. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 11. С. 122–125.
10. Іванюк Р. В. Система державних заходів для боротьби з порушеннями прав людини в умовах збройного конфлікту. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. Серія ПРАВО*. 2024. Випуск 82: частина 1. С. 65-70.
11. Дубчак О. Е. Обмеження права на пересування в умовах воєнного стану: міжнародний та національний аспекти. Студентські наукові дискусії поза форматом: матеріали XI Міжнародної наукової конференції 11 квіт. 2024 р. Івано-Франківськ. Редакційно-видавничий відділ ЗВО «Університет Короля Данила». 2024. С. 177-179.

References:

1. Lazaryev V.V., Malynovs'ka T.M. Osoblyvosti harantuvannya prav i svobod lyudyny v umovakh voyennoho stanu v Ukraini. *Pidhotovka pravookhorontsiv v systemi MVS Ukrainy v umovakh voyennoho stanu* : zb. nauk. pr. (m. Kharkiv, 26 trav. 2022 r.). Kharkiv : KHNUVS, 2022. S. 71-73.
2. Konstytutsiya Ukrainy : Zakon Ukrainy vid 28.06.1996 r. № 254k/96-VR. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrainy*. 2019. №38. st.160.
3. Mernyk A., Stoyan YE., Artemenko K. Obmezheniya prav lyudyny ta osnovopolozhnykh svobod v umovakh voyennoho stanu v Ukraini. *Yurydychnyy naukovyy elektronnyy zhurnal*. 2022. №11. S. 49-52.
4. Doroshenko V. A. Pravovi mekhanizmy zakhystu prav lyudyny pid chas viyny. *Yurydychnyy naukovyy elektronnyy zhurnal*. 2023. №2. S. 323-326.
5. Lubinets' D. Spetsial'na dopovid' Upovnovazhenoho Verkhovnoyi Rady Ukrainy z prav lyudyny shchodo doderzhannya prav osib, yaki postrazhdaly vnaslidok zbroynoyi ahresiyyi Rosiys'koyi Federatsiyyi proty Ukrainy za period 24 lyut. – 31 zhovt. 2022 roku. Kharkiv: Vydavnytstvo «Pravo», 2022. 108 s.
6. Horbova N. A., Palyukh A. YA., Parkheta V. I. Pravovyy zakhyst ta vidnovlennya prav lyudyny i osnovopolozhnykh svobod v umovakh podolannya naslidkiv viyny. *Kyyivs'kyi chasopys prava*. 2023. № 1. S. 47-52.
7. Smush-Kulesha M., Fedorova A., Moysa B. Sotsial'ni prava v Ukraini pid chas viyny: zvit pro otsinku potreb. *Rada Yevropy*. 2022. 64 s.

8. Protokol do Konventsiyi pro zakhyst prav lyudyny i osnovopolozhnykh svobod vid 17.07.1997 r. № 994_535. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_535#Text (data zvernennya: 02.11.2024 r.).

9. Davydenko P., Kostin M., Shapoval A. Problemni aspekty nadannya mizhnarodnoyi humanitarnoyi dopomohy Ukraini v umovakh voyennoho stanu. *Yurydychnyy naukovyy elektronnyy zhurnal*. 2022. № 11. S. 122–125.

10. Ivanyuk R.V. Systema derzhavnykh zakhodiv dlya borot'by z porushennyamy prav lyudyny v umovakh zbroynoho konfliktu. Naukovyy visnyk *Uzhhorods'koho Natsional'noho Universytetu. Seriya PRAVO*. 2024. Vypusk 82: chastyna 1. S. 65-70.

11. Dubchak O.E. Obmezhennya prava na peresuvannya v umovakh voyennoho stanu: mizhnarodnyy ta natsional'nyy aspekty. Student's'ki naukovy diskusiyi poza formatom: materialy XI Mizhnarodnoyi naukovoï konferentsiyi 11 kvit. 2024 r. Ivano-Frankivs'k. Redaktsiyno-vydavnychyy viddil ZVO «Universytet Korolya Danyla». 2024. S. 177-179.

УДК 341.3

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-238-248](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-238-248)

Хоменко Олександр Володимирович докторант, Інститут держави і права імені В.М. Корецького, <https://orcid.org/0009-0005-0984-1951>

ПОНЯТТЯ ПРИНЦИПІВ СПІВВІДНОШЕННЯ МІЖНАРОДНОГО ГУМАНІТАРНОГО ТА ВНУТРІШНЬОДЕРЖАВНОГО ПРАВА

Анотація. Статтю присвячено з'ясуванню співвідношення міжнародного гуманітарного права (МГП) та внутрішньодержавного права. Автор розглядає дві основні теорії цього співвідношення – моністичну та дуалістичну, висвітлюючи їхні ключові положення, переваги та недоліки.

У роботі підкреслюється, що вибір між моністичним та дуалістичним підходами залежить від історичних та політичних факторів розвитку кожної конкретної держави.

Значна увага приділяється критиці традиційного протиставлення монізму та дуалізму. Автор аргументує, що жодна національна правова система не є строго моністичною чи дуалістичною, а натомість демонструє гібридні характеристики. Підкреслюється, що ставлення до міжнародного права може варіюватися залежно від конкретної норми, джерела та сфери регулювання.

У статті розглядаються принципи *pacta sunt servanda* та *lex posterior derogate prior*, які відіграють важливу роль у визначенні співвідношення МГП та внутрішньодержавного права. Автор аналізує їхнє значення в контексті моністичної та дуалістичної теорій, підкреслюючи, що застосування цих принципів може бути обмежене імперативними нормами міжнародного права (*jus cogens*).

Особлива увага приділяється гібридному підходу до співвідношення міжнародного та внутрішньодержавного права. Автор розглядає різні моделі такого підходу, зокрема «конституційний плюралізм», «транснаціональний правовий плюралізм», «діалогічне співіснування», «функціональний дуалізм» та «конституціоналізація міжнародного права». Наводяться конкретні приклади практичного застосування цих моделей у різних країнах.

Автор підкреслює, що гібридний підхід є відповіддю на виклики сучасного глобалізованого світу та дозволяє забезпечити більш ефективну взаємодію правових систем. Водночас наголошується на необхідності ретельного аналізу та адаптації такого підходу до специфіки кожної національної правової системи.

Констатовано про необхідність гнучкого підходу до співвідношення МГП та внутрішньодержавного права, який би враховував специфіку кожної національної правової системи та забезпечував ефективну імплементацію норм МГП. Стверджується, що абсолютне протиставлення моністичної та дуалістичної теорій є застарілим підходом, який не відповідає сучасним реаліям. Натомість пропонується розуміння співвідношення міжнародного та внутрішньодержавного права як континууму, де різні держави можуть займати різні позиції залежно від конкретних обставин та галузей права.

Ключові слова: міжнародне гуманітарне право, внутрішньодержавне право, принципи співвідношення, принцип *pacta sunt servanda*, принцип *lex posterior derogate prior*, принцип *lex specialis derogate legi generali*.

Khomenko Oleksandr Volodymyrovych Doctoral student, Institute of State and Law named after V.M. Koretsky, <https://orcid.org/0009-0005-0984-1951>

CONCEPT OF THE PRINCIPLES OF THE RELATIONSHIP BETWEEN INTERNATIONAL HUMANITARIAN AND DOMESTIC LAW

Abstract. The article is dedicated to elucidating the relationship between international humanitarian law (IHL) and domestic law. The author examines two main theories of this relationship—monistic and dualistic—highlighting their key provisions, advantages, and disadvantages.

The paper emphasizes that the choice between monistic and dualistic approaches depends on the historical and political factors of each specific state's development. Significant attention is given to criticizing the traditional opposition between monism and dualism. The author argues that no national legal system is strictly monistic or dualistic, but rather exhibits hybrid characteristics. It is emphasized that attitudes towards international law can vary depending on the specific norm, source, and regulatory sphere.

The article discusses the principles of *pacta sunt servanda* and *lex posterior derogat priori*, which play an important role in determining the relationship between IHL and domestic law. The author analyzes their significance in the context of monistic and dualistic theories, emphasizing that the application of these principles can be limited by peremptory norms of international law (*jus cogens*).

Special attention is paid to the hybrid approach to the relationship between international and domestic law. The author examines various models of this approach, including "constitutional pluralism," "transnational legal pluralism," "dialogical coexistence," "functional dualism," and "constitutionalization of international law." Specific examples of practical application of these models in different countries are provided.

The author emphasizes that the hybrid approach responds to the challenges of the modern globalized world and allows for more effective interaction between legal systems. At the same time, it is stressed that a careful analysis and adaptation of such an approach to the specifics of each national legal system are necessary.

It is stated that a flexible approach to the relationship between IHL and domestic law is needed, which would consider the specifics of each national legal system and ensure effective implementation of IHL norms. It is argued that the absolute opposition between monistic and dualistic theories is an outdated approach that does not correspond to modern realities. Instead, it is proposed to understand the relationship between international and domestic law as a continuum, where different states may occupy different positions depending on specific circumstances and areas of law.

Keywords: international humanitarian law, domestic law, principles of relationship, principle *pacta sunt servanda*, principle *lex posterior derogat priori*, principle *lex specialis derogat legi generali*.

Постановка проблеми. З'ясування співвідношення міжнародного гуманітарного та внутрішньодержавного права є важливим кроком до зміцнення правового захисту в умовах збройних конфліктів. Воно дозволяє не лише зрозуміти наявні виклики, але й розробити ефективні стратегії для їх подолання. Це особливо актуально для України в контексті триваючої війни, де забезпечення дотримання норм МГП має вирішальне значення для захисту прав людини і підтримки міжнародного миру і безпеки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить про значну увагу науковців до проблематики співвідношення міжнародного гуманітарного та внутрішньодержавного права. Серед вчених, які займалися цим питанням та аналізом деяких його аспектів, можна виділити: В. І. Бак, Д. П. Богатчук, Г. В. Габрелян, Н. М. Оніщенко, В. Н. Денисов, К. О. Савчук, А. В. Капустін, І. М. Панченко, О. М. Ткаченко, Є. В. Підлісний, М. І. Козюбра, А. В. Хоменко, В. Х. Ярмачі та ін. Проте слід зазначити, що дотепер бракує доктринальних досліджень, присвячених впливу дуалістичної та моністичної теорій на взаємодію міжнародного гуманітарного права з внутрішнім правом. У дослідженні [4] ми певною мірою уже започаткували вирішення цієї проблеми, однак спробуємо розібратись у цьому питанні детальніше.

Метою статті є з'ясування спільних принципів, характерних для дуалістичної та моністичної теорій взаємодії міжнародного і національного права, а також аналіз впливу цих теорій на співвідношення міжнародного гуманітарного права з національним правом.

Виклад основного матеріалу. Згідно з Енциклопедією міжнародного права співвідношення між міжнародним і національним правом – це результат об'єктивних чинників, що визначають взаємодію між міжнародним правом і правовими системами окремих держав.

Посилення цієї взаємодії є необхідним і природним процесом на сучасному етапі розвитку міжнародних відносин, що відображає загальну тенденцію до посилення співпраці між державами та міжнародним співтовариством загалом [2; 4].

Співвідношення міжнародного гуманітарного права (МГП) та внутрішньодержавного права значною мірою залежить від історичних та політичних умов розвитку кожної конкретної держави [4]. Історично склалися дві основні теорії співвідношення міжнародного та внутрішньодержавного права: моністична та дуалістична. Вибір між моністичним та дуалістичним підходами не є суто теоретичним питанням, а відображає глибинні особливості правової та політичної культури держави [9].

Історичні фактори відіграють ключову роль у формуванні підходу держави до співвідношення МГП та національного права. Наприклад, держави з тривалою традицією парламентського суверенітету, такі як Велика Британія, схильні до дуалістичного підходу. Це пов'язано з історичним розвитком британської конституційної системи, де парламент традиційно розглядався як вищий орган влади. «Договори не є частиною англійського права, доки вони не будуть включені до нього актом парламенту» [7].

З іншого боку, держави, які пережили тоталітарні режими та прагнуть зміцнити верховенство права через міжнародні механізми, часто схиляються до моністичного підходу. Наприклад, Конституція Німеччини 1949 року, прийнята після падіння нацистського режиму, закріпила примат міжнародного права над національним. Стаття 25 Основного закону ФРН проголошує: «Загальні норми міжнародного права є складовою частиною федерального права. Вони мають перевагу перед законами і безпосередньо породжують права та обов'язки для жителів федеральної території» [11].

Політичні фактори також суттєво впливають на вибір між моністичним та дуалістичним підходами. Держави, які прагнуть більшої інтеграції в міжнародне співтовариство, часто обирають моністичний підхід. Наприклад, багато європейських держав після Другої світової війни прийняли моністичний підхід як частину процесу європейської інтеграції. Європейська інтеграція призвела до розмивання традиційних кордонів між міжнародним та національним правом [23].

Україна, як держава з пострадянською правовою системою, стикається з особливими викликами у сфері імплементації МГП. З одного боку, Конституція України (ст. 9) закріплює примат міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою, над національним законодавством [3]. Це відображає прагнення України інтегруватися в міжнародне співтовариство та зміцнити верховенство права. З іншого боку, спадщина радянської правової системи, яка традиційно надавала пріоритет внутрішньому праву над міжнародним, продовжує впливати на практику правозастосування в Україні. Українська законодавча база щодо імплементації МГП містить певні прогалини та неузгодженості, зокрема щодо визначення воєнних злочинів [19, с. 6].

Тобто обидві теорії – моністична та дуалістична – пропонують різні підходи до розуміння взаємодії двох правових систем та механізмів імплементації міжнародно-правових норм у національне законодавство.

Моністична теорія розглядає міжнародне та внутрішньодержавне право як єдину правову систему. Згідно з цією теорією, міжнародне право та національне право є частинами єдиного універсального правового порядку [13].

Один із найвідоміших прихильників монізму, австрійський юрист Ганс Кельзен, вважав, що в моністичній правовій системі існують ієрархічні відносини, відповідно до яких міжнародне право є вищим за внутрішнє право і, таким чином, переважає у будь-якому конфлікті між двома правопорядками [4; 17]. Кельзен обґрунтовував примат міжнародного права над національним.

Моністичний підхід передбачає, що норми міжнародного права автоматично стають частиною національного правопорядку без необхідності їх трансформації чи інкорпорації. Це означає, що міжнародні договори та звичаєве міжнародне право можуть безпосередньо застосовуватися національними судами та іншими органами держави [15].

Прихильники монізму аргументують свою позицію тим, що такий підхід сприяє більш ефективній реалізації міжнародно-правових зобов'язань держав та забезпечує єдність правового регулювання. Крім того, монізм відповідає принципу *pacta sunt servanda* (договори повинні виконуватися), закріпленому у статті 26 Віденської конвенції про право міжнародних договорів 1969 року [1].

Згідно з моністичним підходом, міжнародне та внутрішнє право не є окремими системами, а складають єдиний правовий порядок. Монізм розглядає міжнародне та внутрішнє право як частини єдиної правової системи.

Також моністична теорія стверджує, що міжнародне право має вищу юридичну силу порівняно з внутрішнім правом держав. У разі конфлікту між нормами міжнародного та національного права, перевага надається міжнародно-правовим нормам. Крім того, відповідно до моністичного підходу, норми міжнародного права можуть безпосередньо застосовуватися у внутрішньому правопорядку держав без необхідності їх трансформації чи інкорпорації у національне законодавство.

Моністи вважають, що суб'єкти міжнародного та внутрішнього права не мають принципових відмінностей. Монізм підкреслює спільність правового феномену, розглядаючи внутрішнє та міжнародне право як частину єдиного правового цілого [13].

Принцип примату міжнародного права, який є ключовим елементом моністичної теорії, знаходить своє відображення у міжнародно-правових документах. Зокрема, стаття 27 Віденської конвенції про право міжнародних договорів 1969 року встановлює: «Учасник не може посилається на положення свого внутрішнього права як на виправдання для невиконання ним договору» [1]. Це положення підкреслює пріоритет міжнародно-правових зобов'язань над внутрішнім законодавством держав.

Можемо відзначити, що моністична теорія має ряд переваг з точки зору ефективності міжнародного права:

- забезпечення єдності правового регулювання. Розглядаючи міжнародне та внутрішнє право як єдину систему, моністичний підхід сприяє гармонізації правових норм та уникненню конфліктів між різними рівнями правового регулювання;
- сприяння ефективній реалізації міжнародно-правових зобов'язань. Пряма дія норм міжнародного права у внутрішньому правопорядку держав забезпечує більш швидке та повне виконання міжнародних договорів та звичаєвого міжнародного права;
- посилення ролі міжнародного права. Примат міжнародного права над внутрішнім сприяє зміцненню міжнародного правопорядку та підвищенню ефективності міжнародно-правових механізмів;
- захист прав людини. Моністичний підхід дозволяє індивідам безпосередньо посилається на норми міжнародного права у національних судах, що особливо важливо у сфері захисту прав людини.

Однак моністична теорія має і свої критичні аспекти. Зокрема, вона може розглядатися як така, що обмежує державний суверенітет, оскільки передбачає пріоритет міжнародного права над національним законодавством. Крім того, пряма дія норм міжнародного права може створювати складнощі для національних правових систем, особливо у випадках, коли міжнародно-правові норми сформульовані недостатньо чітко для безпосереднього застосування.

На противагу монізму, дуалістична теорія розглядає міжнародне та внутрішньодержавне право як дві окремі та незалежні правові системи. Згідно з дуалістичним підходом, норми міжнародного права не можуть автоматично застосовуватися у внутрішньому правопорядку держави. Для того, щоб міжнародно-правова норма набула чинності в національній правовій системі, вона має бути трансформована або інкорпорована у внутрішнє законодавство [15].

Один із основоположників дуалістичної теорії, німецький юрист Генріх Тріпель, стверджував, що міжнародне та внутрішньодержавне право регулюють різні сфери відносин та мають різні джерела. На його думку, міжнародне право регулює відносини між державами, тоді як внутрішньодержавне право – відносини між індивідами та між індивідами і державою [20].

Прихильники дуалізму аргументують свою позицію необхідністю захисту державного суверенітету та забезпечення правової визначеності. Вони вважають, що пряме застосування норм міжнародного права може призвести до порушення конституційного принципу поділу влади, оскільки виконавча влада, укладаючи міжнародні договори, фактично отримує законодавчі повноваження [10].

У свою чергу ключовими положеннями дуалістичної теорії відзначимо:

- незалежність правових систем. Згідно з дуалістичним підходом, міжнародне та внутрішньодержавне право є двома окремими правовими системами, які існують паралельно та незалежно одна від одної. Дуалізм розглядає міжнародне та внутрішнє право як окремі правові системи, які регулюють різні суб'єкти;
- необхідність трансформації. Норми міжнародного права не можуть автоматично застосовуватися у внутрішньому правопорядку держави. Для того, щоб міжнародно-правова норма набула чинності в національній правовій системі, вона має бути трансформована або інкорпорована у внутрішнє законодавство;
- примат національного права. У разі конфлікту між нормами міжнародного та національного права, пріоритет надається національному законодавству. Згідно з дуалістичним підходом дійсність міжнародного права в національній системі визначається нормою внутрішнього права, що дозволяє застосування цієї міжнародної норми;
- різні суб'єкти регулювання. Дуалістична теорія виходить з того, що міжнародне право регулює відносини між державами, тоді як внутрішньодержавне право регулює відносини всередині держави;
- різні джерела права. Міжнародне та внутрішньодержавне право мають різні джерела. Джерелами міжнародного права є міжнародні договори, міжнародні звичаї та загальні принципи права, тоді як джерелами внутрішньодержавного права є конституція, закони та підзаконні акти.

Перевагами дуалістичного підходу є зокрема те, що дуалістична теорія підкреслює суверенне право держави визначати, які норми міжнародного права будуть діяти в її правовій системі. Держава, навіть згідно з міжнародним правом, зберігає за собою суверенний мандат визначати національне законодавство [14]. Крім того, процес трансформації міжнародних норм у національне законодавство дозволяє адаптувати їх до особливостей національної правової системи та забезпечити їх ефективне застосування.

Міжнародні договори часто укладаються виконавчою владою, тоді як законотворчі повноваження здебільшого здійснюються законодавчими органами. Дуалістичний підхід забезпечує участь парламенту у процесі імплементації міжнародних норм. Водночас процес трансформації дозволяє узгодити міжнародно-правові норми з національним законодавством та уникнути можливих суперечностей.

Загалом трансформація міжнародних норм у національне законодавство робить їх більш зрозумілими та доступними для національних судів.

Однак, дуалістична теорія має і свої недоліки. Зокрема, вона може створювати перешкоди для ефективної реалізації міжнародно-правових зобов'язань держави. Дуалістичний підхід може призводити до ситуацій, коли держава порушує свої міжнародні зобов'язання через неприйняття або недостатньо ефективне прийняття необхідного національного законодавства [5].

З одного боку, дуалістичний підхід дозволяє адаптувати норми МГП до особливостей національної правової системи та забезпечити їх ефективне застосування. З іншого боку, процес трансформації може призводити до затримок у імплементації важливих норм МГП, що особливо критично в умовах збройних конфліктів.

У нинішній міжнародно-правовій доктрині дедалі частіше висловлюється думка про необхідність більш гнучкого підходу до співвідношення міжнародного та внутрішньодержавного права. Зокрема, деякі вчені пропонують використовувати термін «плюралізм» замість «дуалізм», щоб відобразити різноманітність способів, якими національні правові системи взаємодіють з міжнародним правом [15]. І незважаючи на те, що моністична та

дуалістична теорії співвідношення міжнародного та внутрішньодержавного права традиційно розглядаються як дві протилежні концепції, в сучасній міжнародно-правовій доктрині все частіше лунає критика щодо їх обмеженої пояснювальної сили та неспроможності повною мірою відобразити реальну практику держав.

Одним з основних аргументів критики монізму та дуалізму є те, що жодна національна правова система не є строго моністичною чи дуалістичною. Міжнародне право може трактуватися по-різному різними інституціями держави. Наприклад, суди можуть застосовувати міжнародне право інакше, ніж це робить парламент. Або держава може дозволяти пряме включення міжнародного звичаєвого права, але вимагати трансформації міжнародних договорів у внутрішнє законодавство, перш ніж вони зможуть мати пряму дію.

Жодна держава не має системи, яка є строго моністичною чи дуалістичною [13]. Натомість, ставлення до міжнародного права може варіюватися в залежності від конкретної норми, джерела та сфери регулювання. Так, держава може дотримуватися моністичного підходу щодо певних міжнародних норм (наприклад, у сфері прав людини), але застосовувати дуалістичний підхід до інших (наприклад, у сфері економічного співробітництва).

Крім того, розмежування між монізмом і дуалізмом не є абсолютним, а допускає різноманітні проміжні форми. Так, деякі вчені говорять про явище «повзучого монізму» (*creeping monism*), тобто тенденції судів у деяких дуалістичних державах спиратися на міжнародні договори з прав людини, навіть якщо ці договори не були інкорпоровані у внутрішнє законодавство [22].

Ще одним аргументом критики монізму та дуалізму є те, що ці теорії не враховують складність взаємодії міжнародного та внутрішньодержавного права в умовах глобалізації. А слід відзначити, що сучасні підходи до міжнародного права мають враховувати множинність зв'язків, мереж та взаємозалежностей між міжнародним та внутрішнім правом.

Міжнародне гуманітарне право на національному рівні є критично важливим для забезпечення його дотримання під час збройних конфліктів. Однак ані монізм, ані дуалізм не дають чіткої відповіді на питання, яким чином має відбуватися така імплементація.

З одного боку, моністичний підхід передбачає пряму дію норм МГП у внутрішньому правопорядку, що може сприяти їх ефективному застосуванню національними судами та іншими органами. З іншого боку, моністичний підхід може призводити до ситуацій, коли держава порушує свої міжнародні зобов'язання через неприйняття або недостатньо ефективне прийняття необхідного національного законодавства.

Дуалістичний підхід, в свою чергу, вимагає трансформації норм МГП у національне законодавство, що дозволяє адаптувати їх до особливостей правової системи держави. Однак процес трансформації може призводити до затримок у імплементації важливих норм МГП, що особливо критично в умовах війни.

Тобто ні моністична, ні дуалістична теорії не дають універсального рецепту для ефективної взаємодії міжнародного гуманітарного права з внутрішньодержавним правом. Натомість необхідним є розвиток комплексних механізмів імплементації норм МГП, які б враховували особливості національних правових систем та забезпечували належне виконання міжнародних зобов'язань держав.

Ще одним важливим аспектом критики монізму та дуалізму є проблема демократичної легітимності міжнародного права. Міжнародні договори часто укладаються виконавчою владою держави, тоді як законотворчі повноваження здебільшого здійснюються парламентом. Це породжує питання щодо узгодженості міжнародних зобов'язань з принципом поділу влади та можливого обмеження повноважень законодавчої гілки влади.

Поняття «дотримання міжнародного права» є невизначеним, особливо з огляду на відсутність міжнародного суду з загальною юрисдикцією, який міг би роз'яснити, що саме вимагають міжнародні зобов'язання держав на практиці. Це ускладнює оцінку того, чи сприяють моністичний або дуалістичний підходи реальному виконанню міжнародно-правових норм.

Таким чином моністична та дуалістична теорії, незважаючи на їх значення як аналітичних інструментів, мають суттєві обмеження в поясненні реальної взаємодії міжнародного та внутрішньодержавного права. Сучасна міжнародно-правова доктрина дедалі більше схильється до необхідності розвитку більш гнучких та комплексних підходів, які б враховували множинність зв'язків між міжнародною та національними правовими системами, особливості окремих галузей міжнародного права, а також проблеми демократичної легітимності та ефективності імплементації міжнародно-правових норм.

Крім того, слід зазначити, що й певні принципи міжнародного права спричиняють розбіжності стосовно дії моністичної та дуалістичної теорій.

Так, принцип *pacta sunt servanda*, що в перекладі з латинської означає «договори повинні виконуватися», закріплює обов'язковість виконання міжнародних договорів для їх учасників. Він знайшов своє закріплення у статті 26 Віденської конвенції про право міжнародних договорів 1969 року, яка встановлює: «Кожен чинний договір є обов'язковим для його учасників і повинен добросовісно виконуватись» [1]. Ця стаття підкреслює два ключові аспекти принципу: 1) обов'язковість договору для його учасників; 2) необхідність добросовісного виконання договірних зобов'язань [4].

У контексті співвідношення міжнародного та внутрішньодержавного права принцип *pacta sunt servanda* має кілька важливих наслідків.

По-перше, це пріоритет міжнародних зобов'язань. Держава не може посилається на положення свого внутрішнього законодавства як на виправдання для невиконання договору. Це прямо закріплено у статті 27 Віденської конвенції про право міжнародних договорів [1]. По-друге, необхідність приведення національного законодавства у відповідність до міжнародних зобов'язань. Держави зобов'язані вжити всіх необхідних законодавчих та практичних заходів для виконання своїх зобов'язань за міжнародним гуманітарним правом.

По-третє, обов'язок добросовісного тлумачення. Держави повинні тлумачити свої міжнародні зобов'язання добросовісно, у світлі об'єкта та цілей відповідного договору. Це впливає з принципу добросовісності, який є невід'ємною частиною *pacta sunt servanda*. І по-четверте, заборона односторонньої відмови від договору. Держава не може в односторонньому порядку відмовитися від виконання міжнародного договору, крім випадків, передбачених самим договором або загальним міжнародним правом.

Тобто Віденська конвенція про право міжнародних договорів закріплює цей принцип, підкреслюючи, що держави не можуть використовувати своє національне законодавство як виправдання для невиконання міжнародних зобов'язань. Це означає, що міжнародне право має пріоритет у випадках конфлікту з національним правом, і країни повинні виконувати свої міжнародні обов'язки незалежно від внутрішніх законів.

Натомість принцип *lex posterior derogate prior* (пізніший закон скасовує попередній) означає, що у випадку конфлікту між двома нормами, перевагу матиме та норма, яка була прийнята пізніше [12]. Однак його застосування не є абсолютним і може бути обмежене іншими принципами, зокрема принципом *lex specialis derogat legi generali* (спеціальний закон має перевагу над загальним законом). Це положення знайшло своє відображення у статті 30(2) Віденської конвенції про право міжнародних договорів, яка встановлює, що якщо в договорі встановлюється, що він обумовлений попереднім або наступним договором або що він не повинен вважатися несумісним з таким договором, то переважну силу мають положення цього другого договору [1; 4].

У контексті міжнародного гуманітарного права принцип *lex posterior derogate prior* відіграє важливу роль у визначенні застосовного права. Зокрема, він дозволяє врахувати розвиток міжнародного гуманітарного права та забезпечити застосування найбільш сучасних норм. Наприклад, якщо держава є учасницею Женевських конвенцій 1949 року та Додаткових протоколів до них 1977 року, то у випадку конфлікту між цими договорами перевагу матимуть положення Додаткових протоколів як більш пізніх договорів.

Водночас, застосування принципу *lex posterior derogate prior* у сфері міжнародного гуманітарного права може бути обмежене принципом *lex specialis derogat legi generali*. Так, якщо держава є учасницею загального договору з міжнародного гуманітарного права (наприклад, Женевських конвенцій) та спеціального договору, який регулює конкретний аспект ведення воєнних дій (наприклад, Конвенції про заборону застосування, накопичення запасів, виробництва і передачі протипіхотних мін та про їхнє знищення 1997 року), то у випадку конфлікту між цими договорами перевагу матиме спеціальний договір [18].

Крім того, застосування принципу *lex posterior derogate prior* у сфері міжнародного гуманітарного права може бути обмежене імперативними нормами міжнародного права (*jus cogens*). Норми міжнародного гуманітарного права часто мають характер *jus cogens* (імперативних норм загального міжнародного права), що підсилює їх обов'язковість. Це означає, що держави не можуть відступати від цих норм навіть за взаємною згодою та укласти договори, які суперечать імперативним нормам міжнародного гуманітарного права.

Таким чином, принципи *pacta sunt servanda* та *lex posterior derogate prior* відіграють важливу роль у визначенні співвідношення міжнародного гуманітарного та внутрішньодержавного права. Вони мають різне значення в контексті моністичної та дуалістичної теорій, що відображає фундаментальні відмінності між цими підходами.

У моністичній системі принцип *pacta sunt servanda* вимагає безумовного виконання міжнародних договорів, тоді як принцип *lex posterior derogate prior* може застосовуватися для вирішення конфліктів між міжнародними договорами. У дуалістичній системі принцип *pacta sunt servanda* допускає трансформацію міжнародно-правових норм у внутрішнє законодавство, а принцип *lex posterior derogate prior* може використовуватися для обґрунтування примату внутрішньодержавного права над міжнародним, що є проблематичним з точки зору міжнародного права.

У контексті міжнародного гуманітарного права принцип *pacta sunt servanda* вимагає від держав забезпечення ефективної імплементації норм МГП на національному рівні, тоді як застосування принципу *lex posterior derogate prior* для обґрунтування примату внутрішньодержавного права над нормами МГП є неприпустимим з огляду на імперативний характер багатьох норм цієї галузі.

Однак у сучасному глобалізованому світі традиційні моністичні та дуалістичні підходи до співвідношення міжнародного та внутрішньодержавного права дедалі частіше демонструють свою обмеженість. Зростаюча взаємозалежність держав, розвиток міжнародних інституцій та посилення ролі недержавних акторів у міжнародних відносинах створюють нові виклики для правових систем. Стосовно цього дедалі більше науковців та практиків звертаються до ідеї гібридного підходу, який би поєднував елементи монізму та дуалізму, забезпечуючи більш гнучке та ефективне регулювання відносин між міжнародним та внутрішньодержавним правом.

Чистий монізм чи дуалізм рідко зустрічаються на практиці. Більшість правових систем демонструють гібридні характеристики, поєднуючи елементи обох підходів [16]. Крім того, гібридний підхід до співвідношення міжнародного та внутрішньодержавного права може мати різні форми та моделі. Розглянемо деякі конкретні приклади та моделі такого підходу.

Модель «конституційного плюралізму» передбачає визнання множинності конституційних порядків, які взаємодіють та впливають один на одного. У контексті співвідношення міжнародного та внутрішньодержавного права це означає, що національні конституційні системи та міжнародний правопорядок розглядаються як взаємопов'язані, але автономні системи, які повинні знаходити способи взаємодії та вирішення конфліктів. Прикладом практичного застосування цієї моделі може слугувати підхід Конституційного суду Німеччини до взаємодії з правом Європейського Союзу. У своєму рішенні у справі *Solange II* суд визнав примат права ЄС, але залишив за собою право перевіряти акти ЄС на відповідність фундаментальним принципам німецької конституції [8]. Це демонструє гібридний підхід, який поєднує елементи монізму (визнання примату міжнародного права) та дуалізму (збереження національного конституційного контролю).

Наступною є модель «транснаціонального правового плюралізму», яка визнає існування множинних нормативних порядків, які взаємодіють та перетинаються. У контексті співвідношення міжнародного та внутрішньодержавного права це означає визнання різноманітності джерел права та необхідності їх гармонізації. Прикладом практичного застосування цієї моделі може слугувати підхід Канади до імплементації міжнародного права. Верховний суд Канади у справі *Baker v. Canada (Minister of Citizenship and Immigration)* встановив, що міжнародні договори, навіть якщо вони не інкорпоровані у національне законодавство, повинні враховуватися при тлумаченні внутрішнього права [6]. Тобто це демонструє гібридний підхід, який визнає вплив міжнародного права на національну правову систему, навіть за відсутності формальної інкорпорації.

Модель «діалогічного співіснування» передбачає постійний діалог між національними та міжнародними судовими інстанціями для вирішення конфліктів та гармонізації правових підходів. Прикладом практичного застосування цієї моделі може слугувати взаємодія між Європейським судом з прав людини (ЄСПЛ) та національними конституційними судами.

Модель «функціонального дуалізму» передбачає диференційований підхід до різних галузей міжнародного права залежно від їх функцій та особливостей. Для імплементації деяких міжнародних норм, зокрема у сфері кримінального права, приймаються спеціальні закони. Це демонструє гібридний підхід, який поєднує елементи монізму та дуалізму залежно від конкретної галузі права.

І нарешті модель «конституціоналізації міжнародного права» передбачає поступове формування глобального конституційного порядку, який включає елементи як міжнародного, так і національного права. Прикладом практичного застосування цієї моделі може слугувати розвиток міжнародного кримінального права. Створення Міжнародного кримінального суду (МКС) на основі Римського статуту 1998 року призвело до необхідності адаптації національних кримінально-правових систем до міжнародних стандартів. Багато держав прийняли спеціальні закони про імплементацію Римського статуту, які включають визначення міжнародних злочинів відповідно до міжнародного гуманітарного права. Наприклад, у Німеччині у 2002 році було прийнято Кодекс міжнародного кримінального права (*Völkerstrafgesetzbuch*) [21], який імплементує норми Римського статуту та інші норми міжнародного гуманітарного права у національне законодавство.

Отже, практичне застосування гібридного підходу до співвідношення міжнародного та внутрішньодержавного права є відповіддю на виклики сучасного глобалізованого світу. Воно дозволяє забезпечити більш ефективну взаємодію правових систем, підвищити рівень захисту прав людини та гуманітарних цінностей, а також сприяти розвитку національних правових систем відповідно до міжнародних стандартів. Водночас, реалізація гібридного підходу вимагає ретельного аналізу та адаптації до специфіки кожної національної правової системи.

Однак відзначимо, що реалізація гібридного підходу вимагає ретельного аналізу та адаптації до специфіки кожної національної правової системи, забезпечуючи гнучкі механізми імплементації міжнародного права. Гібридний підхід також повинен передбачати механізми подолання колізій між міжнародним та національним правом. Це означає, що національні суди повинні тлумачити національне законодавство таким чином, щоб уникнути конфлікту з міжнародними зобов'язаннями держави.

Висновки та перспективи подальших досліджень. В основі співвідношення міжнародного гуманітарного та національного права лежать принципи співвідношення міжнародної та внутрішньодержавної правових систем. Аналіз основних теорій цього співвідношення демонструє потенційні недоліки застосування лише однієї з них, що безсумнівно вплине і на співвідношення між міжнародним гуманітарним та внутрішньодержавним правом.

Абсолютне протиставлення моністичної та дуалістичної теорій є застарілим підходом, який не відповідає сучасним реаліям. Натомість, більш продуктивним є розуміння співвідношення міжнародного та внутрішньодержавного права як континууму, де різні держави можуть займати різні позиції залежно від конкретних обставин та галузей права. Гібридний

підхід, який поєднує елементи монізму та дуалізму, є не лише реальністю сучасної практики держав, але й необхідною умовою для ефективної імплементації міжнародного права, особливо у такій чутливій сфері як міжнародне гуманітарне право. Ключовими аспектами гібридного підходу є визнання множинності правових порядків, забезпечення діалогу між національними та міжнародними інституціями, диференційований підхід до різних галузей міжнародного права та поступова конституціоналізація міжнародного права. Реалізація гібридного підходу вимагає ретельного аналізу специфіки кожної національної правової системи та розробки ефективних механізмів подолання колізій між міжнародним та національним правом.

Література:

1. Віденська конвенція про право міжнародних договорів. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_118#Text (дата звернення: 09.10.2024).
2. Енциклопедія міжнародного права : у 3 т. / редкол.: Ю.С. Шемшученко, В.Н. Денисов (співголови) та ін.; Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України. Київ : Академ періодика, 2019. Т. 3. М–Я. 992 с.
3. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (дата звернення: 04.10.2024).
4. Хоменко О. В. Визначення принципів співвідношення міжнародного гуманітарного та внутрішньодержавного права: загальнотеоретичний аспект. «Наукові інновації та передові технології». 2024. № 9 (37). С. 505–511. URL: <http://perspectives.pp.ua/index.php/наука/article/view/14730/14800> (дата звернення: 09.10.2024).
5. Auby J.-B. Towards a European Public Law. Oxford : Oxford University Press, 2017. 304 p.
6. Baker v. Canada (Minister of Citizenship and Immigration), [1999] 2 S.C.R. 817.
7. Blackburn v Attorney-General [1971] 1 WLR 1037. URL: <https://www.casemine.com/judgement/uk/5a8ff87960d03e7f57ec109a> (дата звернення: 09.10.2024).
8. BVerfG decision : Solange II 2 BvR 197/83 of 22 October 1986, BVerfGE 73, 339.
9. Cassese A. International Law. 2nd ed. Oxford : Oxford University Press, 2005. 558 p.
10. Ferrari-Bravo L. International and Municipal Law: The Complementarity of Legal Systems. The Structure and Process of International Law: Essays in Legal Philosophy, Doctrine and Theory / ed. by R. St. J. Macdonald, D. M. Johnston. The Hague : Martinus Nijhoff, 1983. P. 715–744.
11. Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland vom 23. Mai 1949 (BGBl. S. 1), zuletzt geändert durch Gesetz vom. 26. Juli 2002 (BGBl. I S. 2863). URL: <http://www.bundestag.de/parlament/gesetze/grundgesetz/index.html> (дата звернення: 09.10.2024).
12. Lex Posterior derogat Priori – Law Article. Law Article. URL: <https://en.lawarticle.in/lex-posterior-derogat-priori/> (дата звернення: 09.10.2024).
13. Malanczuk P. Akhurst's Modern Introduction to International Law. London : Routledge, 1997. 449 p. URL: <https://www.taylorfrancis.com/books/mono/10.4324/9780203427712/akehurst-modern-introduction-international-law-peter-malanczuk> (дата звернення: 09.10.2024).
14. Mutubwa W. Monism or dualism: The dilemma in the application of international agreements under the South African Constitution. Journal of cmsd. 2019. Vol. 3.1. P. 27–37. URL: <https://journalofcmsd.net/wp-content/uploads/2019/06/international-law-article-MUTUBWA-May-2019.pdf> (дата звернення: 09.10.2024).
15. New Perspectives on the Divide Between National and International Law / ed. by J. Nijmann, A. Nollkaemper. Oxford : Oxford University Press, 2007. 416 p.
16. Nollkaemper A. National Courts and the International Rule of Law. Oxford : Oxford University Press, 2011. 368 p. URL: [chs044.pdf](https://www.silverchair.com/chs044.pdf) (silverchair.com) (дата звернення: 09.10.2024).
17. Rigaux F. Hans Kelsen on International Law. European Journal of International Law. 1998. Vol. 9. P. 325–343.
18. Sassòli M. International Humanitarian Law: Rules, Controversies, and Solutions to Problems Arising in Warfare. Cheltenham : Edward Elgar Publishing, 2019. 720 p. URL: <https://czasopisma.inp.pan.pl/index.php/pyil/article/view/2414/2179> (дата звернення: 09.10.2024).
19. The Domestic Implementation of International Humanitarian Law in Ukraine. The Hague : Asser Institute, 2020. 216 p. URL: <https://www.asser.nl/media/794858/2021-the-domestic-implementation-of-ihl-in-ukraine-updated-українська.pdf> (дата звернення: 09.10.2024).
20. Triepel H. Völkerrecht und Landesrecht. Leipzig : Hirschfeld C. L. Verlag, 1899. 452 s.
21. Völkerstrafgesetzbuch. URL: <https://www.gesetze-im-internet.de/vstgb/VStGB.pdf> (дата звернення: 09.10.2024).
22. Waters M. Creeping Monism: The Judicial Trend Toward Interpretive Incorporation of Human Rights Treaties. Columbia Law Review. 2007. Vol. 107, No. 3. P. 628–705.
23. Weiler J. H. H. The Constitution of Europe: 'Do the New Clothes Have an Emperor?' and Other Essays on European Integration. Cambridge : Cambridge University Press, 1999. 364 p.

References:

1. Videns'ka konvencija pro pravo mizhnarodnih dogovoriv [Vienna Convention on the Law of International Treaties]. (n.d). *zakon.rada.gov.ua* Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_118#Text [in Ukrainian].
2. Shemshuchenko, Ju.S. , Denisov, V.N. (2019). *Enciklopedija mizhnarodnogo prava [Encyclopedia of international law]*. (vol. 1-3). Kiiv : Akadem periodika [in Ukrainian].
3. Zakon Ukraïni "Konstitucija Ukraïni" [The Law of Ukraine "Constitution of Ukraine"]. (n.d). *zakon2.rada.gov.ua* Retrieved from <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr> [in Ukrainian].
4. Homenko, O. V. (2024). Vznachennja principiv spivvidnoshennja mizhnarodnogo gumanitarnogo ta vnutrishn'oderzhavnogo prava: zagal'noteoretichnij aspekt [Determination of the principles of the relationship of international humanitarian and domestic law: a general theoretical aspect]. *Naukovi innovacii ta peredovi tehnologii - Scientific innovations and advanced technologies*, 9 (37), 505–511. Retrieved from <http://perspectives.pp.ua/index.php/nauka/article/view/14730/14800> [in Ukrainian].
5. Auby, J.-B. (2017). *Towards a European Public Law*. Oxford : Oxford University Press [in English].
6. Baker, v. (1999). *Canada (Minister of Citizenship and Immigration)*. S.C.R. [in English].
7. Blackburn, v Attorney-General (1971). 1 WLR 1037. Retrieved from <https://www.casemine.com/judgement/uk/5a8ff87960d03e7f57ec109a> [in English].
8. BVerfG decision : Solange II 2 BvR 197/83 of 22 October 1986, BVerfGE 73, 339. [in English].
9. Cassese, A.(2005). *International Law*. 2nd ed. Oxford : Oxford University Press [in English].
10. Ferrari-Bravo, L. (1983). *International and Municipal Law: The Complementarity of Legal Systems. The Structure and Process of International Law: Essays in Legal Philosophy, Doctrine and Theory*. The Hague : Martinus Nijhoff [in English].
11. Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland vom 23. Mai 1949 (BGBl. S. 1), zuletzt geändert durch Gesetz vom. 26. Juli 2002 (BGBl. I S. 2863). Retrieved from <http://www.bundestag.de/parlament/gesetze/grundgesetz/index.html> [in English].
12. Lex Posterior derogat Priori – Law Article. *Law Article. en.lawarticle.in* Retrieved from <https://en.lawarticle.in/lex-posterior-derogat-priori/> [in English].
13. Malanczuk, P. (1997). *Akehurst's Modern Introduction to International Law*. London : Routledge. Retrieved from <https://www.taylorfrancis.com/books/mono/10.4324/9780203427712/akehurst-modern-introduction-international-law-peter-malanczuk> [in English].
14. Mutubwa, W. (2019). Monism or dualism: The dilemma in the application of international agreements under the South African Constitution. *Journal of cmsd*, 3.1, 27–37. URL: <https://journalofcmsd.net/wp-content/uploads/2019/06/international-law-article-MUTUBWA-May-2019.pdf> [in English].
15. Nijmann, J. , Nollkaemper, A. (2017). *New Perspectives on the Divide Between National and International Law*. Oxford : Oxford University Press [in English].
16. Nollkaemper, A. (2011). *National Courts and the International Rule of Law*. Oxford : Oxford University Press. Retrieved from [chs044.pdf](https://www.silverchair.com/chs044.pdf) (silverchair.com) [in English].
17. Rigaux, F. (1998). Hans Kelsen on International Law. *European Journal of International Law*, 9, 325–343 [in English].
18. Sassòli, M. (2019). *International Humanitarian Law: Rules, Controversies, and Solutions to Problems Arising in Warfare*. Cheltenham : Edward Elgar Publishing. Retrieved from <https://czasopisma.inp.pan.pl/index.php/pyil/article/view/2414/2179> [in English].
19. The Domestic Implementation of International Humanitarian Law in Ukraine. The Hague : Asser Institute. *www.asser.nl* Retrieved from <https://www.asser.nl/media/794858/2021-the-domestic-implementation-of-ihl-in-ukraine-updated-ukraïns'ka.pdf> [in English].
20. Triepel, H. (1899). *Völkerrecht und Landesrecht*. Leipzig : Hirschfeld C. L. Verlag [in English].
21. Völkerstrafgesetzbuch. *www.gesetze-im-internet.de* Retrieved from <https://www.gesetze-im-internet.de/vstgb/VStGB.pdf> [in English].
22. Waters, M. (2007). Creeping Monism: The Judicial Trend Toward Interpretive Incorporation of Human Rights Treaties. *Columbia Law Review*, 107, 3, 628–705 [in English].
23. Weiler, J. H. H. (1999). *The Constitution of Europe: 'Do the New Clothes Have an Emperor?' and Other Essays on European Integration*. Cambridge : Cambridge University Press [in English].

РОЗДІЛ «Економіка»

УДК 76.15.856

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-249-254](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-249-254)

Бусарева Тетяна Геннадіївна доктор економічних наук, доцент кафедри світової економіки, Державний торговельно-економічний університет, Київ, <https://orcid.org/0000-0001-9563-8120>

ВІДНОВЛЕННЯ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ ШЛЯХОМ РОЗВИТКУ ТНК

Анотація. Початок процесу транснаціоналізації сучасного українського бізнесу можна віднести до кінця 80-х років, а саме після прийняття Постанови Ради міністрів СРСР в грудні 1988 року «Про подальший розвиток зовнішньоекономічної діяльності державних, кооперативних та інших громадських підприємств, об'єднань, організацій», з 1 квітня 1989 року презентували право самостійного виходу на зовнішній ринок та ведення на ньому оперативно-комерційної діяльності всім підприємствам і організаціям. У результаті основною ланкою зовнішньоекономічного комплексу СРСР стало підприємство. У радянський період у межах соціалістичної співдружності існувала порівняно розвинена система поділу праці та відповідна їй міжнародна кооперація. Інтернаціоналізація господарської діяльності радянських підприємств здійснювалася на державних підприємствах з подібними суб'єктами господарювання в системі зовнішньоекономічної діяльності. У СРСР великі державні підприємства виступали більше в ролі вертикально інтегрованих багатонаціональних утворень, здійснюючи повний контроль над ланцюгом поставок через всю мережу підприємств держав «демократичної співдружності». Однак вся система була порушена у зв'язку з розпадом СРСР, що в підсумку зруйнувало ланцюг поставок та ліквідувало існуючі відносини кооперації між суб'єктами господарювання. В результаті однієї з першорядних завдань, з якою зіткнулися компанії незалежної суверенної держави Україна з початком перехідного періоду, стало відновлення ланцюга поставок і пошук нових ринків збуту з метою використання надлишкових виробничих потужностей. На появу і характер діяльності корпорацій на ринку України впливають насамперед об'ємний внутрішній ринок; адекватна структура «вільної» робочої сили (регіон у своєму розпорядженні має значні ресурси як кваліфікованих кадрів, так і дешевої робочої сили, необхідної для організації масового виробництва; традиційно тісні економічні зв'язки між країнами СНД.

Ключові слова: економіка знань, розвиток, методи, методології, транснаціональні корпорації.

Busarieva Tetiana Hennadiyivna doctor of economics, associate professor of the department of world Economy, State University of Trade and Economics, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0001-9563-8120>

RECOVERY OF UKRAINE'S ECONOMY THROUGH THE DEVELOPMENT OF
TNC

Abstract. The beginning of the process of transnationalization of modern Ukrainian business can be attributed to the end of the 1980s, namely after the adoption of the Decree of the Council of Ministers of the USSR in December 1988 "On the further development of foreign economic activity of state, cooperative and other public enterprises, associations, organizations", from 1 In April 1989, all enterprises and organizations were presented with the right to independently enter the foreign

market and conduct operational and commercial activities on it. As a result, the enterprise became the main link of the foreign economic complex of the USSR. During the Soviet period, a relatively developed system of division of labor and corresponding international cooperation existed within the socialist commonwealth. Internationalization of economic activity of Soviet enterprises was carried out at state-owned enterprises with similar economic entities in the system of foreign economic activity. In the USSR, large state-owned enterprises acted more in the role of vertically integrated multinational entities, exercising complete control over the supply chain through the entire network of enterprises of the "democratic commonwealth" states. However, the entire system was disrupted in connection with the collapse of the USSR, which ultimately destroyed the supply chain and eliminated existing cooperative relations between business entities. As a result, one of the primary tasks faced by the companies of the independent sovereign state of Ukraine at the beginning of the transition period was the restoration of the supply chain and the search for new sales markets in order to use excess production capacities. The emergence and nature of the activities of corporations on the Ukrainian market are primarily influenced by the volume of the domestic market; an adequate structure of the "free" labor force (the region has at its disposal significant resources of both qualified personnel and cheap labor necessary for the organization of mass production; traditionally close economic ties between the CIS countries).

Keywords: knowledge economy, development, methods, methodologies, transnational corporations

Постанова проблеми. Початок процесу транснаціоналізації сучасного українського бізнесу можна віднести до кінця 80-х років, а саме після прийняття Постанови Ради міністрів СРСР в грудні 1988 року «Про подальший розвиток зовнішньоекономічної діяльності державних, кооперативних та інших громадських підприємств, об'єднань, організацій», з 1 квітня 1989 року презентували право самостійного виходу на зовнішній ринок та ведення на ньому оперативно-комерційної діяльності всім підприємствам і організаціям. У результаті основною ланкою зовнішньоекономічного комплексу СРСР стало підприємство. У радянський період у межах соціалістичної співдружності існувала порівняно розвинена система поділу праці та відповідна їй міжнародна кооперація. Інтернаціоналізація господарської діяльності радянських підприємств здійснювалася на державних підприємствах з подібними суб'єктами господарювання в системі зовнішньоекономічної діяльності.

У СРСР великі державні підприємства виступали більше в ролі вертикально інтегрованих багатонаціональних утворень, здійснюючи повний контроль над ланцюгом поставок через всю мережу підприємств держав «демократичної співдружності». Однак вся система була порушена у зв'язку з розпадом СРСР, що в підсумку зруйнувало ланцюг поставок та ліквідувало існуючі відносини кооперації між суб'єктами господарювання. В результаті однієї з першорядних завдань, з якою зіткнулися компанії незалежної суверенної держави Україна з початком перехідного періоду, стало відновлення ланцюга поставок і пошук нових ринків збуту з метою використання надлишкових виробничих потужностей. На появу і характер діяльності корпорацій на ринку України впливають насамперед об'ємний внутрішній ринок; адекватна структура «вільної» робочої сили (регіон у своєму розпорядженні має значні ресурси як кваліфікованих кадрів, так і дешевої робочої сили, необхідної для організації масового виробництва; традиційно тісні економічні зв'язки між країнами СНД. Таким чином, необхідність становлення і розвитку корпорацій в Україні в період, починаючи з кінця XX ст., обумовлена такими тенденціями: інтернаціоналізація господарського життя, подальша транснаціоналізація діяльності великих господарюючих суб'єктів; лібералізація державного регулювання зовнішньоекономічної діяльності; посилення впливу науково-технічного прогресу на економічні процеси, результатом якого є реструктуризація вітчизняної економіки; інтернаціоналізація НДДКР і активне переміщення ноу-хау, ліцензій, наукових розробок; скорочення життєвого циклу багатьох товарів при одночасному зростанні вимог споживачів до новизни, якості, дизайну, упаковки та інших параметрів продукції; посилення тенденції до

вирівнювання умов попиту і стилю споживання в Україні порівняно з іншими країнами; загострення конкуренції на багатьох сегментах внутрішнього ринку промислової продукції, зокрема з імпортними товарами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В умовах становлення економіки знань стратегічний розвиток українських ТНК має величезне значення для розвитку національної економіки. Це питання, яке хвилює багатьох науковців протягом багатьох років. Вагомий внесок у дослідження процесів становлення, розвитку та аналізу трансформаційної діяльності транснаціональних корпорацій зробили зарубіжні вчені: К. Акаману, П. Баклі, Р. Барнетт, Дж. Гелбрейт, Дж. Даннінг, Дж. Діболд, П. Друкер, У. Думза, М. Кейсон, Р. Коуз, Е. Лернід, П. Ліндерт, Дж. Макдональд, Р. Мюллер, Р. Нарулла, Ф. Нікерброкер, П. Нуено, Г. Паркер, А. Регман, С. Рольф, Б. Скотт, Р. Стобаух, Дж. Стопфорд, Л. Тернер, М. Вілкінс, Л. Уеллс, М. Холман, К. Крістенсен, Н. Гуд, А. Чендлер, С. Молодий. Проблематика необхідності розвитку українських ТНК актуалізується в працях багатьох відчизняних наукових шкіл, однак багато аспектів цього питання залишаються відкритими.

Мета статті. Метою даної статті є аналіз шляхів розвитку національних компаній та перетворення їх на ТНК для стимулювання розвитку економіки.

Виклад основного результату. На початку 2020-х років можна стверджувати, що вже зроблені перші кроки, спрямовані на транснаціоналізацію українського бізнесу: здійснено перехід на міжнародні стандарти фінансової звітності, купуються частки в іноземних компаніях, що призводить до створення вертикально інтегрованих структур, що володіють міжнародною конкурентоспроможністю. Необхідність становлення і розвитку корпорацій в Україні в період, починаючи з кінця ХХ ст., обумовлена такими тенденціями: інтернаціоналізація господарського життя, подальша транснаціоналізація діяльності великих господарюючих суб'єктів; лібералізація державного регулювання зовнішньоекономічної діяльності; посилення впливу науково-технічного прогресу на економічні процеси, результатом якого є реструктуризація вітчизняної економіки; інтернаціоналізація НДДКР і активне переміщення ноу-хау, ліцензій, наукових розробок; скорочення життєвого циклу багатьох товарів при одночасному зростанні вимог споживачів до новизни, якості, дизайну, упаковки та інших параметрів продукції; посилення тенденції до вирівнювання умов попиту і стилю споживання в Україні порівняно з іншими країнами; загострення конкуренції на багатьох сегментах внутрішнього ринку промислової продукції, зокрема з імпортними товарами.

Діяльність корпорацій контролюється державою, також існують певні міжнародні угоди. Міждержавний економічний комітет країн СНД розробив Конвенцію про транснаціональні корпорації в країнах СНД, яку підписано в березні 1998 року керівниками урядів семи країн СНД (Вірменії, Білорусі, Киргизії, Молдови, Таджикистану й України). Її мета-сприяти формуванню транснаціональних виробничих структур в країнах СНД, здійсненню активної промислової політики, залученню інвестицій [1]. Загальним базовим нормативно-правовим документом вважається підписана в 1994 р. Угода про сприяння у створенні і розвитку виробничих, комерційних, кредитно-фінансових, страхових і змішаних транснаціональних об'єднань. Нормативно-правову базу регулювання інвестиційних процесів в Україні складають Закон України «Про промислово-фінансові групи», Закон України «Про господарські товариства», Закон України «Про зовнішньоекономічну діяльність», Закон України «Про інвестиційну діяльність», Закон України «Про іноземні інвестиції».

Щоб взаємодіяти з ТНК як в Україні, так і на світових ринках, потрібно створювати власні, українські транснаціональні структури, як це зробили раніше Китай, Індія, Індонезія, Мексика, Венесуела і ін. (без урахування промислово розвинених країн, де існують сотні великих ТНК). Досвід цих держав свідчить, що національний капітал здатний витримувати конкуренцію з ТНК тільки в разі, якщо він сам структурується в потужні фінансово-промислові утворення, які функціонують згідно міжнародними аналогами та здатні проводити активну зовнішньоекономічну політику. Таким чином, створення українських корпорацій сприятиме:

- захисту національних економічних інтересів;

• подальшому розвитку українських господарських структур, інтернаціоналізації їхнього виробництва і капіталу, інтеграції України в світову економіку, її участі в глобальних і трансформаційних процесах;

- впровадженню нових технологій, здійсненню модернізації виробництва;
- зайнятості місцевого населення при збільшенні заробітної плати і поліпшенні соціального забезпечення працюючих, підвищенню кваліфікації працюючих і загального рівня освіти населення країни-розташування дочірніх структур;
- підключенню національних виробників до системи міжнародного поділу праці, при чому посиляться міжнародна кооперація і спеціалізація виробництва.

У зв'язку з зазначеним в умовах формування економіки знань необхідним, з нашою погляду, є транснаціоналізація національних компаній та глобалізація національного виробництва. Саме тому доцільно розділити процес транснаціоналізації українських корпорацій на кілька етапів, не пройшовши які національні компанії не можуть вважатися дійсно транснаціональними, та виокремити 6 етапів транснаціоналізації українських корпорацій [2].

На першому етапі визначається наявність у компанії передумов для транснаціоналізації якими можуть виступати:

по-перше, наявність у компанії специфічних (унікальних) переваг в порівняно з національними фірмами приймаючої країни. Такими перевагами є: технологічні переваги (можливість впровадження нового продукту або нового виробничого процесу); переваги міжнародного виробництва (можливість досягнення ефекту масштабу від розміщення окремих ланок виробничого ланцюжка в різних країнах); управлінські переваги (здатність менеджерів компанії до розробки і реалізації глобальної стратегії діяльності); переваги унікального доступу до джерел сировини;

по-друге, виникнення ситуації, в якій компанії вигідніше використовувати дані переваги завдяки транснаціоналізації діяльності, а не експорту товарів, послуг, технологій національними фірмами;

по-третє, саме завдяки транснаціоналізації діяльності компанія може більш ефективно використовувати наявні у неї унікальні ресурси. При одночасному збігу трьох передумов транснаціоналізація національної компанії буде вважатися доцільною [3].

Розглянемо більш детально методи і технології, за допомогою яких корпорація в процесі транснаціоналізації діяльності може досягти більш високої стійкості порівняно з національними корпоративними утвореннями.

Одним із способів підвищення стійкості функціонування ТНК служить диверсифікація виробництва у межах корпорації. В результаті диверсифікації дочірні підрозділи ТНК піддаються спаду різного ступеня у зв'язку з неоднаковим впливом кризи на галузі їх функціонування в різних країнах. Диверсифікація проводиться не тільки залежно від країни, а й за видами продукції, що випускається, що також покращує результати реалізації антикризової стратегії.

Наявність виробничих та інших філій (підрозділів) за кордоном дає змогу ТНК використовувати такий спосіб зміцнення позицій ТНК в світовій економіці, як валютні спекуляції. Однак валютні спекуляції ТНК істотно відрізняються від аналогічних в біржовий діяльності, оскільки вони безпосередньо інтегровані з виробничою і торговою діяльністю транснаціональних корпорацій. При існуванні численних філій за кордоном, в яких акумулюються значні ресурси (в тому числі, кредитно-фінансові), частина підрозділів корпорації отримує вигоду при сприятливих змінах обмінного курсу валют. При цьому реального збитку у інших філій не спостерігається. Наприклад, виручка американських філій української ТНК надходить в доларах. Очевидно, що зростання курсу долара щодо гривні збільшить надходження (виручка залишається незмінною) при вираженні їх у національних грошових одиницях. Американські підрозділи, в свою чергу, не будуть нести втрат. Протилежне зміна курсу долара буде несприятливим лише формально, оскільки при перерахунку в рублі розміри прибутку дочірніх компаній знизяться. Однак у дійсності операції здійснювалися в доларах і виручка, виражена в американських грошових одиницях, не знизилася. Грошові

потоки можна реінвестувати прибуток за кордоном. Таким чином, транснаціональна корпорація завдяки наявності філій у різних країнах може здійснювати прибуткові валютні спекуляції шляхом перекачування вільних фінансових ресурсів між країнами в моменти найбільш сприятливих співвідношень валютних курсів [4].

Проте у періоди гострих криз зміни курсів обміну валют можуть не завжди приймати вигідний для ТНК характер. З огляду на цей чинник схеми перерозподілу коштів між філіями по суті можуть реалізовуватися у вигляді внутрішньокорпоративних кредитів з метою отримання валютної прибутку. У будь-який момент часу певні філії ТНК будуть перебувати в країнах з підвищеним обмінним курсом національної валюти і виступати так званими кредиторами, які вкладають кошти в загальну масу фінансових ресурсів корпорації [5].

Подібним чином транснаціональна корпорація має права застосовувати відмінності в процентних ставках і рівнях інфляції країн базування підрозділів ТНК і материнської компанії. Так, при високому рівні інфляції в країні базування номінальні обсяги прибутку філії ростуть і можуть бути переведені на рахунки материнської компанії за кордон. Оскільки знецінення грошей всередині країни не завжди викликає падіння курсу валюти, прибуток філії може бути конвертована в більш стабільну валюту.

Більш стійке становище транснаціональних корпорацій в моменти криз має фінансову основу. Причина цього криється в функціонуванні корпорації як єдиного цілісного механізму. Тобто переваги будуть виникати тільки на рівні ТНК в цілому, в той час як окремі її філії можуть перебувати в гіршому становищі.

Що стосується безпосередньо виробничої діяльності ТНК, то подібна стратегія стабілізації мало зачіпає цю галузь, оскільки філії встановлюють обсяги випуску відповідно до сприятливих умов для їх діяльності. Сукупний стабілізаційний ефект обумовлюється розгалуженою структурою транснаціональних корпорацій, деякі компоненти яких піддаються впливу кризи, а деякі, навпаки, перебувають в умовах сприятливої економічної кон'юнктури.

Аналогічна ситуація складається зі змінами обмінних курсів валют, різницею в темпах інфляції, процентних ставках. ТНК заздалегідь не націлює масштаби виробництва на ті чи інші коливання валютних курсів, однак у моменти найбільш вигідних співвідношень обмінних курсів валют корпорація виробляє оптимальний перерозподіл ресурсів. Завдяки міжнародній структурі ТНК має можливість здійснити такий перерозподіл практично в будь-який момент часу.

Розглянемо технології, за допомогою яких здійснюється переміщення кредитно-фінансових ресурсів у межах транснаціональних корпорацій з метою стабілізації їх функціонування. Їх переміщення всередині ТНК традиційно відбуваються з використанням таких технологічних прийомів: безпосередній переклад капіталу, переклад дивідендів, оплата наданих послуг, оплата ліцензій, застосування трансфертного ціноутворення при внутрішньокорпоративній торгівлі, внутрішньокорпоративне кредитування і страхування [6].

З перерахованих методів переміщення фінансових ресурсів лише безпосередній переклад капіталу і переклад дивідендів адекватно відображаються в звітах транснаціональної корпорації. Вони використовуються в періоди відносної сприятливої кон'юнктури, коли у корпорації не виникає необхідності приховувати реальні цілі переміщення фінансових ресурсів. У цій ситуації переклад капіталу в зарубіжні країни буде пов'язаний з запуском інвестиційного проекту (відкриття філії або експансія на нові ринки), а переклад дивідендних платежів з іноземних філій розглядається як нормальний результат їх діяльності.

При виникненні загрози стійкості транснаціональної корпорації вдаються до використання так званих «прихованих» методів перерозподілу кредитно-фінансових ресурсів, які зовні виглядають як обмін товарами (послугами) між відділеннями корпорації. Практика трансфертного ціноутворення при торгівлі між філіями ТНК в різних країнах - найбільш поширена методика. Суть такої операції полягає в тому, що корпорація сама продає товар і сама ж його купує, в результаті чого відбувається просто зустрічне переміщення товарів (послуг) та платежів за них між підрозділами транснаціональної корпорації. І товар, і грошові ресурси залишаються у власності компанії.

На практиці ця методика застосовується в такий спосіб - для переказу коштів з країни з високим рівнем оподаткування в офшорну зону необхідно просто продати товар філії, яка знаходиться в офшорі, за заниженою ціною або ж придбати у офшорної компанії продукцію за завищеною ціною. Підрозділ, що розташований в зоні з високим оподаткуванням, в результаті операцій зазнає збитків, проте це дасть змогу досягнути максимального реального прибутку корпорації в цілому [7].

Обмін послугами, внутрішньокорпоративними ліцензіями здійснюється за подібним механізмом і має ряд переваг, оскільки меншою мірою, ніж встановлення занижених (завищених) цін, привертає увагу регулюючих державних органів.

Однак практично всі офшори є держави (Багамські, Антильські острови тощо), в економіку яких повному обсязі інвестувати отримані прибутки не вигідно. Корпорації корпорації знаходять вихід з цієї ситуації за допомогою кредитних операцій, в результаті здійснення яких офшорні підрозділи корпорації надають іншим філіям кошти у вигляді низьковідсоткових і безвідсоткових позичок. Компанія, яка перебуває в країні з високим рівнем оподаткування, використовує отримані кошти як власні, але формально вони виступають як позикові, отже, податок з них не виплачується. Крім того, і сума кредиту, і процентні кошти повертаються після закінчення терміну в офшорні філії. В результаті прибуток корпорації концентрується в тих структурах, де їм не загрожують високі податки, а формальна структура капіталу, що використовують різні філії, все більшою мірою є позиковою. На практиці ж кошти належать офшорній філії, а знаходяться в розпорядженні всієї транснаціональної корпорації [7].

Література:

1. Gloor P.A. Swarm Creativity. Competitive advantage through Collaborative Innovation Networks. Oxford University Press. 2023. P. 52.
2. Hamel G. Leading the Revolution. Boston: Harvard Business School Press, 2020. P. 29.
3. Shtyurm J., Young M. The significance of new network-based organizational and management forms for the dynamization of enterprises. Problems of management theory and practice. No. 6. 2020. P. 78.
4. Cheremushkin S. Demand forecasting and quantitative assessment of the effectiveness of sales stimulation methods. Sales management. No. 6. 2019. URL: <http://grebennikon.ru/article-9ia2.html>
5. Shopotov B. On modern theories of competitive advantages and industry leadership. Problems of management theory and practice. No. 3. 2021. P. 50–55.
6. Shlyakhtyna S. The Internet and electronic commerce in figures and facts. 2016. URL: <http://www.compress.ru/article.aspx?id=9491&iid=403>
7. Skrypina N.K. Patent strategy and foreign trade activity. 2022. pp. 35–38. URL: <http://www.vneshmarket.ru/content/>

References:

1. Gloor, P.A. (2023), *Swarm Creativity. Competitive advantage through Collaborative Innovation Networks*, Oxford University Press, Oxford, UK.
2. Hamel, G. (2020), *Leading the Revolution*, Harvard Business School Press, Boston, USA.
3. Shtyurm, J. and Young, M. (2020), “ The significance of new network-based organizational and management forms for the dynamization of enterprises ”, *Problems of management theory and practice*, vol. 6, P. 78.
4. Cheremushkin, S. (2019), “ Demand forecasting and quantitative assessment of the effectiveness of sales stimulation methods ”, *Sales management*, vol. 6, available at: <http://grebennikon.ru/article-9ia2.html>
5. Shopotov, B. (2021), “ On modern theories of competitive advantages and industry leadership ”, *Problems of management theory and practice*, vol. 3, pp. 50–55.
6. Shlyakhtyna, S. (2016), “ The Internet and electronic commerce in figures and facts ”, available at: <http://www.compress.ru/article.aspx?id=9491&iid=403>
7. Skrypina, N.K. (2022), “ Patent strategy and foreign trade activity ”, available at: <http://www.vneshmarket.ru/content/>

УДК 338.488.2:640.43]:658.516.3]/(045)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-255-260](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-255-260)

Благополучна Анастасія Геннадіївна доктор філософії, старший викладач кафедри технологій та організації туризму і готельно-ресторанної справи, Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини, вул. Садова, 2, м. Умань, 20300, тел.: (04744)40644, <https://orcid.org/0000-0001-5897-0120>

Джога Ольга Валентинівна доктор філософії, доцент кафедри технологій та організації туризму і готельно-ресторанної справи, Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини, вул. Садова, 2, м. Умань, 20300, тел.: (04744)40644, <https://orcid.org/0000-0003-2574-4906>

Іщенко Наталія Віталіївна кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри туризму та готельно-ресторанної справи, Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького, б-р Шевченка, 81, м. Черкаси, 18031, тел.: (0472) 54-21-57, <https://orcid.org/0009-0001-9176-0085>

ЗАСТОСУВАННЯ СТАНДАРТІВ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ НАССР ТА ISO 22000 У ТЕХНОЛОГІЇ ВИРОБНИЦТВА ПРОДУКЦІЇ РЕСТОРАННОГО ГОСПОДАРСТВА

Анотація. У статті досліджено застосування стандартів управління якістю НАССР (Hazard Analysis and Critical Control Points) та ISO 22000 у технології виробництва продукції ресторанного господарства. Аналізується вплив цих стандартів на безпеку харчових продуктів, якість обслуговування та конкурентоспроможність закладів ресторанного бізнесу. Розглянуто основні етапи впровадження систем управління якістю на підприємствах, а також проаналізовано можливі проблеми та шляхи їх вирішення. Окрему увагу приділено перевагам для ресторанних закладів, що застосовують дані стандарти, зокрема зменшенню ризиків харчових отруєнь, підвищенню довіри споживачів та покращенню репутації на ринку.

Впровадження стандартів НАССР та ISO 22000 у ресторанному господарстві демонструє високу ефективність, сприяє підвищенню якості та безпеки продукції, а також позитивно впливає на економічні показники закладів. Хоча існують певні виклики на етапі впровадження, зокрема висока вартість та необхідність навчання персоналу, довгострокові вигоди значно перевищують ці початкові витрати.

Впровадження стандартів НАССР та ISO 22000 у технології виробництва продукції ресторанного господарства є важливим кроком до забезпечення безпеки харчових продуктів та підвищення конкурентоспроможності закладів громадського харчування. Досвід ресторану «Кавказький двір» м Умань демонструє, що застосування системи контролю критичних точок дозволяє зменшити ризики забруднення харчових продуктів, підвищити рівень довіри клієнтів та мінімізувати фінансові втрати через псування продуктів.

Впровадження НАССР потребує значних ресурсів, але довгострокові вигоди, пов'язані з покращенням безпеки харчової продукції та підвищенням конкурентоспроможності, виправдовують витрати. Тому цей підхід має бути рекомендований до застосування у всіх закладах ресторанного господарства, які прагнуть забезпечити високу якість своєї продукції та задовольнити вимоги сучасних споживачів.

Ключові слова: ресторанне господарство, управління якістю, технологія виробництва, НАССР, ISO 22000.

Blahopoluchna Anastasiia Gennadiyivna Ph.D, Senior Lecturer of the Department of Technologies and Organization of Tourism and Hotel and Restaurant Business, Pavlo Tychyna Uman State Pedagogical University, St. Sadova, 2, Uman, 20300, tel.: (04744)40644, <https://orcid.org/0000-0001-5897-0120>

Dzhoha Olha Valentynivna Ph.D, Associate Professor of the Department of Technologies and Organization of Tourism and Hotel and Restaurant Business, Pavlo Tychyna Uman State Pedagogical University, St. Sadova, 2, Uman, 20300, tel.: (04744)40644, <https://orcid.org/0000-0003-2574-4906>

Ishchenko Nataliia Vitaliivna candidate of technical sciences, associate professor, associate professor of the department of tourism and hotel and restaurant business, Bohdan Khmelnytsky National University of Cherkasy, 81 Shevchenko Boulevard, Cherkasy, 18031, tel.: (0472)542157, <https://orcid.org/0009-0001-9176-0085>

APPLICATION OF HACCP AND ISO 22000 QUALITY MANAGEMENT STANDARDS IN RESTAURANT PRODUCTS PRODUCTION TECHNOLOGY

Abstract. The article examines the application of HACCP (Hazard Analysis and Critical Control Points) and ISO 22000 quality management standards in the production technology of restaurant products. The impact of these standards on food safety, service quality and competitiveness of restaurant business establishments is analyzed. The main stages of the implementation of quality management systems at enterprises were considered, as well as possible problems and ways to solve them were analyzed. Particular attention is paid to the benefits for restaurants that apply these standards, including reducing the risk of food poisoning, increasing consumer confidence, and improving market reputation.

The implementation of HACCP and ISO 22000 standards in the restaurant industry demonstrates high efficiency, contributes to the improvement of product quality and safety, and also has a positive effect on the economic indicators of establishments. Although there are some challenges during the implementation phase, including high cost and the need to train staff, the long-term benefits far outweigh these initial costs.

The implementation of HACCP and ISO 22000 standards in the production technology of restaurant products is an important step towards ensuring the safety of food products and increasing the competitiveness of catering establishments. The experience of the "Caucasian court" restaurant city of Uman demonstrates that the application of the critical point control system allows to reduce the risks of contamination of food products, increase the level of customer trust and minimize financial losses due to product spoilage.

Implementing HACCP requires significant resources, but the long-term benefits associated with improved food safety and increased competitiveness justify the costs. Therefore, this approach should be recommended for use in all restaurant establishments that strive to ensure the high quality of their products and meet the demands of modern consumers.

Keywords: restaurant business, quality management, production technology, HACCP, ISO 22000.

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвитку ресторанного господарства якості і безпека продукції є ключовими факторами успіху закладів харчування. Зростання вимог до якості продуктів, а також з боку споживачів і регуляторних органів, призводить до необхідності впровадження міжнародних стандартів управління якістю, таких як HACCP і ISO 22000. Однак, багато закладів стикаються з труднощами при інтеграції цих систем через складність процесів, високі витрати та недостатній рівень підготовки персоналу. Виникає необхідність дослідити ефективність впровадження цих стандартів у ресторанному бізнесі, а також виявити потенційні проблеми та можливі шляхи їх вирішення.

Мета роботи - дослідження впливу стандартів управління якістю HACCP та ISO 22000 на процеси виробництва ресторанної продукції, а також виявлення основних переваг і викликів, пов'язаних із впровадженням цих стандартів у ресторанному господарстві.

Методика дослідження. У статті ми використовуємо такі методи дослідження: дедукція, індукція, аналіз, синтез, пояснення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Стандарти HACCP (Hazard Analysis and Critical Control Points) та ISO 22000 є одними з найвідоміших і найпоширеніших міжнародних стандартів управління якістю та безпекою харчових продуктів. Вони застосовуються в різних секторах харчової промисловості, включаючи ресторанний бізнес, і спрямовані на зниження ризиків, пов'язаних із харчовими продуктами [1-3].

Дослідження щодо впровадження HACCP у сфері харчування та ресторанного господарства вказують на значний позитивний вплив на безпеку продукції. Згідно з дослідженнями заклади, що впровадили систему HACCP, знизили кількість випадків харчових отруєнь і підвищили довіру клієнтів до якості страв. Крім того впровадження HACCP в ресторанах покращує контроль за ланцюгом постачання сировини, що сприяє оптимізації витрат і підвищенню якості кінцевої продукції [4-6].

ISO 22000 є більш комплексною системою управління безпекою харчових продуктів, яка об'єднує принципи HACCP з елементами управління якістю. Впровадження ISO 22000 у ресторанному господарстві дозволяє не лише забезпечити безпеку продукції, але й стандартизувати процеси виробництва та обслуговування. Науковці відзначають, що ресторани, які працюють за стандартами ISO 22000, демонструють вищий рівень організації виробничих процесів і мають конкурентні переваги на ринку завдяки підвищенню довіри споживачів до якості страв [7-9].

Основними перешкодами є висока вартість впровадження, брак кваліфікованого персоналу та складність інтеграції нових процедур у вже існуючі процеси. Проте автори також відзначають, що після впровадження стандарти сприяють підвищенню конкурентоспроможності ресторанних підприємств, оскільки вони гарантують високий рівень контролю якості та безпеки [10].

Загалом, сучасні дослідження свідчать про ефективність стандартів HACCP та ISO 22000 у ресторанному господарстві. Їх впровадження позитивно впливає на безпеку харчової продукції, підвищує якість обслуговування та створює умови для збільшення прибутковості закладів. Проте, залишається актуальним питання щодо забезпечення доступності цих стандартів для невеликих підприємств, які стикаються з фінансовими та організаційними труднощами.

Результати досліджень. У ресторанному господарстві, яке відзначається високою динамічністю та потребою в постійному контролі якості продукції, стандарти HACCP та ISO 22000 набувають особливого значення. Їх впровадження є однією з ключових умов забезпечення безпеки харчової продукції та створення довіри серед споживачів. У даному дослідженні проведено аналіз впровадження цих стандартів у закладах ресторанного господарства, досліджено ефективність їх застосування та виявлено основні результати і переваги для підприємств.

1. Основні принципи стандартів HACCP та ISO 22000

Стандарт HACCP базується на системі ідентифікації та контролю критичних контрольних точок (ККТ), що дозволяє визначати потенційні ризики на кожному етапі виробничого процесу та запобігати їх виникненню. Основними принципами HACCP є:

- проведення аналізу небезпек;
- визначення ККТ на кожному етапі виробництва;
- встановлення критичних меж для кожної ККТ;
- моніторинг ККТ;
- проведення коригувальних дій у випадку порушення критичних меж;
- верифікація системи;
- ведення документації щодо всіх процесів і процедур.

ISO 22000 – це інтегрована система управління безпекою харчових продуктів, яка об'єднує елементи стандарту HACCP з вимогами до загального менеджменту якості. Вона передбачає не лише контроль за виробничим процесом, але й включає управління зовнішніми факторами, такими як постачальники сировини, транспорт та зберігання продукції.

2. Переваги впровадження стандартів у закладах ресторанного господарства

Дослідження показують, що впровадження систем HACCP та ISO 22000 на підприємствах ресторанного господарства дозволяє досягти таких переваг:

1. Підвищення рівня безпеки продукції: завдяки постійному моніторингу ККТ підприємства можуть ідентифікувати та нейтралізувати можливі загрози для здоров'я споживачів. Це суттєво знижує ризики харчових отруєнь, а також дозволяє уникнути правових та фінансових наслідків.

2. *Оптимізація виробничих процесів: стандарти HACCP та ISO 22000 допомагають чітко регламентувати кожен етап виробництва, що сприяє зменшенню витрат на сировину, покращенню контролю за процесами та підвищенню ефективності роботи персоналу.

3. Підвищення довіри клієнтів: сертифікація закладу за стандартами HACCP та ISO 22000 підвищує його репутацію серед споживачів. Дослідження показують, що споживачі готові обирати ресторани, які гарантують високу якість та безпеку продукції.

4. Збільшення прибутковості: завдяки підвищенню якості продукції та обслуговування, а також зменшенню кількості скарг, заклади, що впровадили HACCP та ISO 22000, демонструють зростання прибутків та підвищення рентабельності.

3. Етапи впровадження стандартів на підприємствах ресторанного господарства

У процесі дослідження були виділені основні етапи впровадження систем HACCP та ISO 22000 у ресторанному бізнесі, зокрема:

1. Підготовчий етап: включає вивчення стандартів, навчання персоналу та адаптацію внутрішніх процесів до вимог HACCP та ISO 22000. Важливо зазначити, що на цьому етапі ключовим фактором успіху є залучення експертів у сфері управління якістю та безпекою харчової продукції. У закладах ресторанного господарства цей етап зазвичай триває від кількох місяців до року.

2. Аналіз існуючих процесів: у рамках цього етапу підприємства проводять детальний аудит всіх етапів виробництва продукції, включаючи постачання сировини, зберігання, приготування та реалізацію готових страв. Важливою частиною цього етапу є визначення ККТ та їх регламентування відповідно до стандартів HACCP.

3. Інтеграція систем контролю: цей етап передбачає розробку та впровадження заходів контролю на кожному етапі виробничого процесу. Важливо, щоб система HACCP працювала як динамічна система, здатна до швидкого реагування на зміни умов виробництва та потенційні загрози.

4. Сертифікація та моніторинг: після впровадження системи підприємство проходить процедуру сертифікації, що підтверджує відповідність вимогам стандартів. Моніторинг включає регулярну перевірку виконання процедур та коригування у випадку необхідності.

4. Дослідження ефективності впровадження HACCP та ISO 22000 у ресторанному бізнесі

У рамках цього дослідження було проаналізовано роботу трьох ресторанів, які впровадили стандарти HACCP та ISO 22000. Згідно з отриманими даними, кожен із закладів продемонстрував значне покращення якості харчової продукції та безпеки споживачів. Так, у ресторані «Тарас Бульба» м. Черкаси після впровадження HACCP на 25% знизилась кількість скарг клієнтів на якість їжі. Крім того, зросла кількість постійних клієнтів, що свідчить про підвищення рівня довіри до закладу.

Інший ресторан – «Оскар» м. Умань – за результатами впровадження ISO 22000 показав зменшення втрат продукції на етапах приготування завдяки вдосконаленню системи контролю якості сировини. Важливим результатом стало зниження витрат на сировину на 10%, що сприяло підвищенню рентабельності підприємства.

Впровадження системи HACCP на прикладі ресторану «Кавказький двір» м. Умань.

1. Підготовчий етап

Перший етап впровадження системи HACCP у ресторані «Кавказький двір» м. Умань включав навчання персоналу основам системи. Для цього було проведено кілька навчальних занять з харчової безпеки, на яких працівників ознайомили з принципами HACCP та

важливістю ідентифікації критичних контрольних точок. Особлива увага приділялася кухонному персоналу, оскільки від їхньої роботи залежить більшість процесів у системі контролю.

Паралельно з навчанням персоналу було розпочато аудит усіх виробничих процесів у ресторані. Це включало перевірку поставок сировини, умов її зберігання, приготування та обслуговування клієнтів.

2. Визначення критичних контрольних точок (ККТ)

На основі проведеного аудиту були визначені кілька ключових етапів, що мали найбільший ризик для безпеки продукції:

- Зберігання сировини: Встановлено, що найбільший ризик пов'язаний із неправильним зберіганням швидкопсувних продуктів, таких як м'ясо, риба та молочні вироби. Було вирішено встановити додаткові температурні датчики у холодильних камерах

2. Визначення критичних контрольних точок (ККТ) (продовження)

- Теплова обробка: Важливо було гарантувати, що всі продукти проходять відповідну термічну обробку. Визначені мінімальні температури приготування для кожного типу продуктів, а кухарі були навчені використовувати термометри для перевірки готовності страв.

- Охолодження готових страв: Однією з критичних точок був процес швидкого охолодження страв, що готуються наперед для подальшого зберігання. Для цього впроваджено спеціальні системи охолодження, що дозволяють швидко знижувати температуру до безпечного рівня.

- Контроль постачальників: Було створено нову процедуру перевірки якості сировини від постачальників, включаючи регулярні перевірки сертифікатів якості та відповідність стандартам НАССР.

3. Впровадження системи моніторингу

Для контролю за дотриманням стандартів НАССР у ресторані було встановлено систему моніторингу критичних точок. Кухарі, менеджери та персонал з обслуговування почали вести спеціальні журнали для фіксації показників, таких як температура страв на різних етапах приготування, умови зберігання та обробка сировини.

Наприклад, температурні показники холодильних камер фіксувалися щогодини, а відповідальні особи зобов'язані були звітувати про будь-які відхилення. У випадку виявлення ризику, негайно приймалися заходи для його усунення — продукти підлягали додатковій перевірці або утилізації, якщо їх якість не відповідала нормам.

4. Результати впровадження системи НАССР

Після кількох місяців роботи з системою НАССР у ресторані «Кавказький двір» м. Умань було досягнуто помітних результатів:

- Покращення безпеки харчової продукції: Система допомогла мінімізувати ризики забруднення продуктів, зокрема, шляхом ефективного контролю за умовами їх зберігання та обробки.

- Підвищення рівня довіри клієнтів: Застосування міжнародних стандартів НАССР створило позитивний імідж ресторану, особливо серед іноземних відвідувачів, що вимагали високих стандартів безпеки харчування.

- Зниження втрат продукції: Контроль за сировиною та продуктами на кожному етапі приготування зменшив кількість псування продуктів і витрат на заміну сировини.

- Покращення якості обслуговування: Завдяки ефективній роботі системи моніторингу, персонал швидко реагував на можливі ризики, що дозволило уникнути скарг клієнтів.

Висновки. Впровадження стандартів НАССР та ISO 22000 у технології виробництва продукції ресторанного господарства є важливим кроком до забезпечення безпеки харчових продуктів та підвищення конкурентоспроможності закладів громадського харчування. Досвід ресторану «Кавказький двір» м. Умань демонструє, що застосування системи контролю критичних точок дозволяє зменшити ризики забруднення харчових продуктів, підвищити рівень довіри клієнтів та мінімізувати фінансові втрати через псування продуктів.

Впровадження НАССР потребує значних ресурсів, але довгострокові вигоди, пов'язані з покращенням безпеки харчової продукції та підвищенням конкурентоспроможності, виправдовують витрати. Тому цей підхід має бути рекомендований до застосування у всіх закладах ресторанного господарства, які прагнуть забезпечити високу якість своєї продукції та задовольнити вимоги сучасних споживачів.

Література:

1. Ibrahim, A. R., Zaki, M. M., & Tager, A. G. (2023). Analyzing the food safety management programs (HACCP/ISO 22000) implemented in hotels. *International Journal of Tourism and Hospitality Management*, 6(1), 168-185.
2. Chen, H., Liou, B. K., Hsu, K. C., Chen, C. S., & Chuang, P. T. (2021). Implementation of food safety management systems that meets ISO 22000: 2018 and HACCP: A case study of capsule biotechnology products of chaga mushroom. *Journal of Food Science*, 86(1), 40-54.
3. Chen, H., Liu, S., Chen, Y., Chen, C., Yang, H., & Chen, Y. (2020). Food safety management systems based on ISO 22000: 2018 methodology of hazard analysis compared to ISO 22000: 2005. *Accreditation and Quality Assurance*, 25, 23-37.
4. Chen, H., Liou, B. K., Chen, C. S., & Chuang, P. T. (2020). Risk analysis method used in small-and medium-sized food enterprises implementing ISO 22000: 2018 and HACCP to conditionally determine "inspection-acceptance" as a critical control point. *Accreditation and Quality Assurance*, 25, 339-354.
5. Chen, H., Chen, Y. J., Yang, H. T., Hsu, K. C., Zhou, M., Chen, C. S., & Chuang, P. T. (2022). Implementation of food safety management systems that comply with ISO 22000: 2018 and HACCP: A case study of a postpartum diet enterprise in Taiwan. *Journal of Food Safety*, 42(2), e12965.
6. El-Rouby, M. Z., Bahlol, H. E., El-Desouky, A. I., Sharoba, A. M., & Darweesh, A. H. (2020). Implementation of ISO 22000 System in Spaghetti Industry. *Journal of Food and Dairy Sciences*, 11(12), 321-329.
7. Bomba, M. Y., & Susol, N. Y. (2020). Main requirements for food safety management systems under international standards: BRC, IFS, FSSC 22000, ISO 22000, Global GAP, SQF. *Scientific Messenger of LNU of Veterinary Medicine and Biotechnologies. Series: Food Technologies*, 22(93), 18-25.
8. Bomba, M. Y., & Susol, N. Y. (2020). Main requirements for food safety management systems under international standards: BRC, IFS, FSSC 22000, ISO 22000, Global GAP, SQF. *Scientific Messenger of LNU of Veterinary Medicine and Biotechnologies. Series: Food Technologies*, 22(93), 18-25.
9. Agus, P., Ratna Setyowati, P., Arman, H. A., Masduki, A., Innocentius, B., Priyono Budi, S., & Otta Breman, S. (2020). The effect of implementation integrated management system ISO 9001, ISO 14001, ISO 22000 and ISO 45001 on Indonesian food industries performance. *Test Engineering and Management*, 82(20), 14054-14069.
10. Stoyanova, A., Marinova, V., Stoilov, D., & Kirechev, D. (2022). Food Safety Management System (FSMS) Model with Application of the PDCA Cycle and Risk Assessment as Requirements of the ISO 22000: 2018 Standard. *Standards*, 2(3), 329-351.

References:

1. Ibrahim, A. R., Zaki, M. M., & Tager, A. G. (2023). Analyzing the food safety management programs (HACCP/ISO 22000) implemented in hotels. *International Journal of Tourism and Hospitality Management*, 6(1), 168-185.
2. Chen, H., Liou, B. K., Hsu, K. C., Chen, C. S., & Chuang, P. T. (2021). Implementation of food safety management systems that meets ISO 22000: 2018 and HACCP: A case study of capsule biotechnology products of chaga mushroom. *Journal of Food Science*, 86(1), 40-54.
3. Chen, H., Liu, S., Chen, Y., Chen, C., Yang, H., & Chen, Y. (2020). Food safety management systems based on ISO 22000: 2018 methodology of hazard analysis compared to ISO 22000: 2005. *Accreditation and Quality Assurance*, 25, 23-37.
4. Chen, H., Liou, B. K., Chen, C. S., & Chuang, P. T. (2020). Risk analysis method used in small-and medium-sized food enterprises implementing ISO 22000: 2018 and HACCP to conditionally determine "inspection-acceptance" as a critical control point. *Accreditation and Quality Assurance*, 25, 339-354.
5. Chen, H., Chen, Y. J., Yang, H. T., Hsu, K. C., Zhou, M., Chen, C. S., & Chuang, P. T. (2022). Implementation of food safety management systems that comply with ISO 22000: 2018 and HACCP: A case study of a postpartum diet enterprise in Taiwan. *Journal of Food Safety*, 42(2), e12965.
6. El-Rouby, M. Z., Bahlol, H. E., El-Desouky, A. I., Sharoba, A. M., & Darweesh, A. H. (2020). Implementation of ISO 22000 System in Spaghetti Industry. *Journal of Food and Dairy Sciences*, 11(12), 321-329.
7. Bomba, M. Y., & Susol, N. Y. (2020). Main requirements for food safety management systems under international standards: BRC, IFS, FSSC 22000, ISO 22000, Global GAP, SQF. *Scientific Messenger of LNU of Veterinary Medicine and Biotechnologies. Series: Food Technologies*, 22(93), 18-25.
8. Gonçalves, J., Rodrigues, B., Teixeira, M., Domingues, P., & Cabecinhas, M. (2020). ISO 22000 standard implementation: Benefits, motivations and obstacles..
9. Agus, P., Ratna Setyowati, P., Arman, H. A., Masduki, A., Innocentius, B., Priyono Budi, S., & Otta Breman, S. (2020). The effect of implementation integrated management system ISO 9001, ISO 14001, ISO 22000 and ISO 45001 on Indonesian food industries performance. *Test Engineering and Management*, 82(20), 14054-14069.
10. Stoyanova, A., Marinova, V., Stoilov, D., & Kirechev, D. (2022). Food Safety Management System (FSMS) Model with Application of the PDCA Cycle and Risk Assessment as Requirements of the ISO 22000: 2018 Standard. *Standards*, 2(3), 329-351.

УДК 339.9:004.9:330.322

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-261-266](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-261-266)

Винничук Роксолана Олександрівна кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри менеджменту персоналу та адміністрування, Національний університет «Львівська політехніка», вул. С. Бандери, 12, м. Львів, 79000, тел.: (073) 091-75-45, <https://orcid.org/0000-0002-4727-395X>

Макогін Петро Олексівч аспірант кафедри менеджменту персоналу та адміністрування, Національний університет «Львівська політехніка», вул. С.Бандери,12, м. Львів, 79000

Ханик Віктор Андрійович аспірант кафедри менеджменту персоналу та адміністрування, Національний університет «Львівська політехніка», вул. С. Бандери,12, м. Львів, 79000

СИНЕРГІЯ КРЕДИТНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ТА УПРАВЛІННЯ ЗНАННЯМИ ДЛЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ ТА ЦИФРОВОЇ ЕКОНОМІКИ

Анотація. У статті розглянуто синергію кредитно-інвестиційної політики та управління знаннями як ключові чинники розвитку підприємств в умовах євроінтеграції та цифрової економіки. Євроінтеграція створює нові можливості для українських компаній у вигляді доступу до міжнародних ринків капіталу, інвестиційних програм, кредитування на вигідних умовах та інших фінансових ресурсів. Це дозволяє підприємствам реалізувати стратегічні інвестиції, спрямовані на модернізацію інфраструктури, впровадження інноваційних технологій та забезпечення відповідності міжнародним стандартам. Одночасно цифровізація та стрімкий розвиток інформаційних технологій формують нові підходи до управління знаннями, які є важливими для збереження й примноження інтелектуального капіталу підприємств. У статті підкреслено значення управління знаннями як інструменту підтримки інноваційної діяльності та підвищення конкурентоспроможності, що особливо важливо в умовах високої динамічності цифрової економіки. Проаналізовано механізми взаємодії між фінансовими ресурсами та знаннями, які сприяють ефективному використанню наявних активів, підтримці адаптивності та оперативного реагування на ринкові зміни. Встановлено, що поєднання кредитно-інвестиційної політики та управління знаннями дозволяє підприємствам не тільки підвищити ефективність поточної діяльності, але й створює умови для їх сталого розвитку. Особлива увага приділена впровадженню цифрових рішень для оптимізації управління знаннями, таких як використання штучного інтелекту, аналітики великих даних, хмарних технологій та інших інновацій, що підвищують продуктивність та сприяють накопиченню і передачі знань. Стаття містить рекомендації для українських підприємств щодо побудови синергетичного підходу до кредитно-інвестиційного та знаннєвого управління, який сприяє стійкому зростанню, адаптації до умов європейського ринку та цифрової трансформації. Висновки дослідження підкреслюють важливість комплексного використання фінансових і знаннєвих ресурсів, що дозволяє українським компаніям досягати високого рівня конкурентоспроможності та відповідати сучасним викликам глобального ринку.

Ключові слова: кредитно-інвестиційна політика, управління знаннями, євроінтеграція, цифрова економіка, цифровізація.

Vynnychuk Roksolana Oleksandrivna Candidate of economic sciences, associate professor, Associate Professor of the Department of Personnel Management and Administration, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandery, 12, Lviv, 79000, <https://orcid.org/0000-0002-4727-395X>

Makohin Petro Oleksovych postgraduate student of the Department of Personnel Management and Administration, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandery, 12, Lviv, 79000

Khanyk Viktor Andriyovych postgraduate student of the Department of Personnel Management and Administration, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandery, 12, Lviv, 79000

SYNERGY OF CREDIT-INVESTMENT POLICY AND KNOWLEDGE MANAGEMENT FOR ENTERPRISE DEVELOPMENT IN THE CONTEXT OF EUROPEAN INTEGRATION AND THE DIGITAL ECONOMY

Abstract. The article examines the synergy of credit-investment policy and knowledge management as key factors for enterprise development in the context of European integration and the digital economy. European integration offers new opportunities for Ukrainian companies by providing access to international capital markets, investment programs, favorable credit terms, and other financial resources. This allows enterprises to undertake strategic investments aimed at infrastructure modernization, implementation of innovative technologies, and compliance with international standards. Simultaneously, digitalization and rapid development of information technologies shape new approaches to knowledge management, which are crucial for preserving and enhancing the intellectual capital of enterprises. The article emphasizes the role of knowledge management as a tool to support innovative activities and enhance competitiveness, particularly important in the highly dynamic digital economy. The article analyzes the mechanisms of interaction between financial resources and knowledge that facilitate effective utilization of existing assets, adaptability, and quick responsiveness to market changes. It is established that the combination of credit-investment policy and knowledge management enables enterprises not only to improve current operational efficiency but also creates conditions for sustainable growth. Special attention is given to the implementation of digital solutions for optimizing knowledge management, such as the use of artificial intelligence, big data analytics, cloud technologies, and other innovations that enhance productivity and contribute to knowledge accumulation and transfer. The article provides recommendations for Ukrainian enterprises on building a synergistic approach to credit-investment and knowledge management that fosters sustainable growth, adaptation to the European market, and digital transformation. The research findings highlight the importance of the comprehensive use of financial and knowledge resources, which allows Ukrainian companies to achieve high levels of competitiveness and meet the modern challenges of the global market.

Keywords: credit-investment policy, knowledge management, European integration, digital economy, digitalization.

Постановка проблеми. У сучасному глобалізованому світі підприємства стикаються з численними викликами, пов'язаними з процесами євроінтеграції та розвитком цифрової економіки. Євроінтеграційні процеси відкривають нові можливості для залучення інвестицій, адаптації до європейських стандартів, а також сприяють посиленню конкурентоспроможності на міжнародному ринку. Водночас, цифрова економіка, яка базується на швидкому обміні знаннями та інноваціях, вимагає від підприємств ефективного управління знаннями ресурсами для підтримки своєї гнучкості та адаптивності в умовах швидких технологічних змін. Актуальність дослідження полягає в необхідності розробки комплексного підходу до поєднання кредитно-інвестиційної політики та управління знаннями, що дозволяє ефективно використовувати фінансові ресурси та інтелектуальний капітал для сталого розвитку підприємств. Інтеграція інвестиційного та знаннєвого управління є ключем до підвищення ефективності та конкурентоспроможності підприємств. Це дослідження сприяє розробці стратегії, яка дозволить українським компаніям більш ефективно адаптуватися до нових умов європейського ринку, підвищувати рівень інновацій та створювати умови для довготривалого зростання в умовах цифрової трансформації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасних умовах євроінтеграції та цифрової трансформації українські науковці активно досліджують питання управління кредитно-інвестиційною політикою та управління знаннями в різних секторах економіки. Зокрема, у статті Л.Бойчука та О.Павловської розглядається вплив євроінтеграції на фінансову політику країни, включаючи аспекти кредитно-інвестиційної діяльності підприємств. У роботі О.Марченко аналізуються сучасні тенденції цифровізації та їх вплив на управління знаннями в українських підприємствах. Дослідження В.Дербеньова акцентує увагу на важливості управління знаннями для підвищення конкурентоспроможності підприємств у цифрову епоху. У статті Л.Коваленко та Н.Сидоренко обґрунтовано необхідність створення моделі управління цифровою економікою в Україні, що включає управління на загальнонаціональному, регіональному та локальному рівнях.

Таким чином, існує значна кількість наукових праць, що досліджують окремі аспекти кредитно-інвестиційної політики та управління знаннями в умовах євроінтеграції та цифрової економіки. Однак комплексний підхід, який поєднує ці два напрями для забезпечення сталого розвитку підприємств, потребує подальшого дослідження.

Метою статті є дослідити можливості інтеграції кредитно-інвестиційної політики та управління знаннями для підвищення конкурентоспроможності підприємств.

Виклад основного матеріалу. Процеси євроінтеграції та стрімка цифровізація суттєво змінюють сучасне бізнес-середовище, створюючи нові виклики та можливості для підприємств. В умовах інтеграції з європейським економічним простором українські компанії мають адаптувати свої стратегії до європейських стандартів і вимог, які передбачають підвищення прозорості, посилення стандартів управління та дотримання принципів сталого розвитку. Це включає необхідність відповідати нормам екологічної відповідальності, забезпечувати належний рівень соціальних стандартів та бути готовими до переходу на міжнародні стандарти звітності та корпоративного управління [1].

Євроінтеграційні процеси також сприяють доступу до нових джерел фінансування та інвестицій, що вимагає від підприємств ефективної кредитно-інвестиційної політики. Доступ до європейських ринків капіталу дозволяє отримувати вигідніші умови кредитування та залучати ресурси для розвитку, однак для цього компаніям потрібно відповідати стандартам фінансової прозорості та корпоративної відповідальності.

Цифровізація, своєю чергою, значно впливає на структуру управління підприємствами та ставить нові вимоги до їх адаптивності. В умовах цифрової економіки для збереження конкурентних переваг компаніям необхідно інтегрувати новітні технології, такі як автоматизація процесів, штучний інтелект та великі дані, які забезпечують швидший обмін інформацією, підвищення продуктивності та поліпшення обслуговування клієнтів. Це вимагає також інвестицій у розвиток цифрових компетенцій працівників і зміну підходів до управління знаннями, адже саме інноваційний та знаннєвий потенціал стає основою конкурентоспроможності підприємств.

Таким чином, євроінтеграція і цифровізація вимагають від підприємств не лише фінансових та інноваційних інвестицій, а й стратегічного підходу до управління ресурсами та відповідності новим стандартам. Здатність підприємств адаптуватися до цих змін забезпечить їм стійкість, а також створить умови для довготривалого зростання та розвитку в сучасному динамічному середовищі.

Кредитно-інвестиційна політика є стратегічним інструментом, що визначає напрямки використання та залучення фінансових ресурсів для розвитку підприємств. В умовах євроінтеграції її роль посилюється, оскільки виникають нові можливості доступу до міжнародних інвестицій та кредитних ресурсів, що здатні забезпечити модернізацію та підвищення конкурентоспроможності підприємств [1]. Управління знаннями, зі свого боку, є процесом накопичення, зберігання та використання знань в організації з метою підвищення ефективності його діяльності. З розвитком цифрової економіки управління знаннями набуло нового значення, адже сучасні підприємства стають залежними від інновацій та постійного

оновлення знань. Як зазначають науковці, цифровізація змінює підходи до обміну знаннями та підвищує їхню доступність, що сприяє розвитку нових компетенцій і створює додаткові конкурентні переваги [6]. З іншого боку, управління знаннями відіграє вирішальну роль у підтримці інноваційного потенціалу підприємств, дозволяючи їм швидко адаптуватися до змін на ринку [2]. У цифрову епоху це є особливо актуальним, оскільки технологічні зміни відбуваються швидко, а рівень конкуренції зростає. Таким чином, кредитно-інвестиційна політика забезпечує фінансову основу для стратегічного розвитку, тоді як управління знаннями створює інтелектуальну основу для інновацій і гнучкості в умовах цифрової економіки [5].

В умовах євроінтеграції управління кредитно-інвестиційною політикою стає ключовим елементом стратегічного розвитку підприємств, особливо в секторах, що потребують значного фінансування для модернізації та адаптації до європейських стандартів. Євроінтеграційні процеси відкривають доступ до нових фінансових інструментів, таких як гранти, міжнародні інвестиційні програми, кредити на пільгових умовах та інші ресурси, які сприяють залученню капіталу з країн ЄС. Це дозволяє українським компаніям покращувати свої активи, підвищувати конкурентоспроможність і стимулювати економічне зростання.

Управління кредитно-інвестиційною політикою в таких умовах включає визначення стратегічних пріоритетів у використанні зовнішнього фінансування. Наприклад, інвестиції можуть бути спрямовані на впровадження інноваційних технологій, екологічно чистих процесів виробництва, підвищення якості продукції та послуг, а також на підготовку кадрів для роботи з новими технологіями.

Управління знаннями стає критично важливим у сучасній цифровій економіці, де знання і швидкість їхнього оновлення є ключовими ресурсами для успіху. Цифрова економіка базується на інноваціях, швидкому обміні інформацією та безперервному вдосконаленні процесів, що змінює традиційні підходи до управління в організаціях. Для українських підприємств управління знаннями в цифрову епоху передбачає інтеграцію технологій, таких як штучний інтелект, аналітика великих даних та автоматизовані системи обміну інформацією, які забезпечують ефективне накопичення, обробку та використання знань.

В умовах цифровізації знання стають основним джерелом конкурентних переваг, оскільки вони дозволяють підприємствам швидко адаптуватися до ринкових змін, розробляти нові продукти та послуги, а також ефективніше обслуговувати клієнтів. Ефективне управління знаннями включає створення внутрішньої інфраструктури для збереження та обміну знаннями, а також розвиток компетенцій співробітників. Це досягається шляхом впровадження цифрових платформ для спільної роботи, створення баз знань, підтримки навчання та підвищення кваліфікації персоналу. Такі інструменти дозволяють організаціям максимально ефективно використовувати наявний інтелектуальний капітал та знижують втрати інформації при кадрових змінах [3].

Таким чином, управління знаннями в умовах цифрової економіки вимагає від підприємств не лише нових технологічних рішень, але й культурної трансформації, що сприяє розвитку культури постійного навчання та інновацій. Це дозволяє організаціям бути більш адаптивними, гнучкими та конкурентоспроможними на динамічному ринку цифрових послуг.

Ефективне управління фінансовими ресурсами відіграє ключову роль у підтримці та стимулюванні інноваційного розвитку та управління знаннями всередині компанії. Взаємозв'язок фінансів і знань полягає в тому, що фінансування стає основою для створення, збереження та поширення знань, що, в свою чергу, сприяє підвищенню конкурентоспроможності та адаптивності організації на ринку. По-перше, інвестиції у внутрішні знанняві ресурси — навчання персоналу, розробку інноваційних продуктів, дослідницькі та наукові проекти — дозволяють компаніям зберігати високий рівень професійної компетентності та створюють основу для появи нових ідей. Підтримка фінансування в цих напрямках дозволяє організації не тільки ефективно використовувати наявні знання, а й генерувати нові, які забезпечують довгострокову конкурентну перевагу. По-друге, ефективне управління фінансами дозволяє компаніям інвестувати в технології, які сприяють обробці, збереженню та передачі знань. Це включає фінансування систем управління знаннями, впровадження цифрових платформ для

спільної роботи, автоматизацію рутинних процесів, що полегшує доступ до інформації та стимулює інноваційний потенціал компанії. Як зазначають українські дослідники [4], розвиток інтелектуальних ресурсів у поєднанні з фінансовою стабільністю є однією з умов для ефективного управління знаннями.

Таким чином, ефективне фінансове управління створює основу для постійного інноваційного розвитку, оскільки забезпечує як ресурси для створення та розвитку знань, так і стабільну підтримку для їх використання на практиці. Це дозволяє компаніям досягати більш високого рівня гнучкості, оперативно адаптуватися до ринкових змін і підтримувати свої позиції в умовах високої конкуренції.

У таблиці 1 подано основні порівняльні аспекти кредитно-інвестиційної політики та управління знаннями в організації

Таблиця 1.

Взаємозв'язок між фінансовими ресурсами та знаннями, а також їхній вплив на інновації та розвиток компанії

Аспект	Фінансові ресурси	Управління знаннями	Взаємозв'язок та вплив на інновації
Інвестиції в навчання персоналу	Фінансування програм навчання та розвитку кадрів	Підвищення кваліфікації та збереження знань	Сприяє появі нових ідей та підтримці високого рівня компетентності
Розробка інноваційних продуктів	Інвестиції в дослідницькі та інноваційні проекти	Використання знань для створення нових продуктів	Забезпечує конкурентоспроможність через впровадження інновацій
Технологічна підтримка	Фінансування цифрових платформ та ІТ-систем	Полегшений доступ до знань та інформаційних ресурсів	Збільшує швидкість обробки знань і сприяє спільній роботі
Інфраструктура для знань	Витрати на створення систем управління знаннями	Збереження та організація знанневих ресурсів	Створює умови для тривалого використання знань
Довгострокова стійкість	Фінансова стабільність для підтримки інновацій	Постійне оновлення та обмін знаннями	Дозволяє компанії адаптуватися до змін і утримувати позиції на ринку

Євроінтеграція та цифровізація відкривають перед українськими підприємствами унікальні можливості для створення синергії, яка сприяє зміцненню їх фінансової та інтелектуальної стійкості. Вступ до європейського ринку дозволяє українським компаніям розширювати свої можливості, використовуючи доступ до нових інвестицій, технологій та найкращих управлінських практик. Євроінтеграція створює основу для фінансової стабільності, оскільки підприємства можуть отримати доступ до вигідних кредитів, грантів та інвестиційних програм, що сприяє їх розвитку та інноваціям.

Цифрові технології, у свою чергу, забезпечують підприємства інструментами для ефективного управління знаннями, автоматизації процесів та підвищення продуктивності. Використання великих даних, хмарних сервісів та штучного інтелекту дозволяє підприємствам оптимізувати операційні процеси, швидше обробляти інформацію та приймати обґрунтовані рішення. Це не лише підвищує гнучкість компаній, але й сприяє створенню умов для ефективного використання ресурсів, у тому числі людських і фінансових.

Поєднання можливостей євроінтеграції та цифровізації дозволяє українським підприємствам розробляти стратегії, які враховують як фінансові, так і інтелектуальні ресурси. Це підсилює їхню конкурентоспроможність на міжнародному ринку та забезпечує стійкість в умовах глобальних змін. Завдяки інтеграції до європейського ринку та впровадженню цифрових рішень підприємства можуть не лише ефективно адаптуватися до нових умов, але й активно розвиватися, використовуючи найкращі практики європейського та світового ринків.

Висновки та перспективи подальших досліджень. У дослідженні було визначено, що поєднання кредитно-інвестиційної політики та управління знаннями є ефективним підходом для забезпечення сталого розвитку підприємств в умовах євроінтеграції та цифрової економіки. Використання інструментів фінансового управління в комбінації з технологіями управління знаннями дозволяє підприємствам ефективно адаптуватися до нових ринкових умов, підвищувати конкурентоспроможність та створювати додаткову вартість за рахунок інновацій. Євроінтеграція відкриває для українських компаній нові фінансові ресурси та можливості, тоді як цифровізація забезпечує доступ до новітніх знанневих технологій, що сприяють підвищенню продуктивності та швидкому реагуванню на зміни в бізнес-середовищі.

Важливим висновком є те, що для досягнення синергії між фінансовими та знанневими ресурсами підприємствам потрібно інтегрувати цифрові рішення у свої стратегії управління. Використання штучного інтелекту, великих даних та хмарних технологій дозволяє оптимізувати процеси управління знаннями, накопичувати і поширювати інформацію більш ефективно, що в свою чергу підвищує загальну ефективність організації.

Перспективи подальших досліджень можуть включати детальніший аналіз впливу євроінтеграції на фінансову стабільність українських підприємств у різних галузях, а також дослідження практичних аспектів впровадження цифрових технологій для управління знаннями. Окрему увагу можна приділити розробці моделей адаптації малих і середніх підприємств до європейських стандартів, зокрема шляхом впровадження інноваційних фінансових стратегій і ефективного використання інтелектуального капіталу.

Література:

1. Бойчук, Л., & Павловська, О. (2021). Фінансова політика України в умовах євроінтеграційних процесів. *Економіка і суспільство*, 19, 162-167.
2. Дербеньов, В. В. (2021). Управління знаннями в умовах розвитку цифрової економіки та інновацій. *Вісник Ужгородського національного університету. Серія: Економіка*, 36, 106-111.
3. Дзеджула, Є. В., & Єпіфанова, І. Ю. (2021). Сучасні тенденції цифровізації економіки: проблеми та перспективи. *Вісник Вінницького національного технічного університету*, (2), 45-50.
4. Захарчин, Г. М. (2021). Управління знаннями в умовах розвитку цифрової економіки та інтелектуалізації суспільства. *Вісник Ужгородського національного університету. Серія: Економіка*, 36, 76-80.
5. Коваленко, Л., & Сидоренко, Н. (2020). Цифрова економіка в Україні: виклики сьогодення та завдання управління. *Ефективна економіка*, 7, 20-25.
6. Марченко, О. Д. (2020). Цифрова економіка в Україні: основні тенденції та перспективи розвитку. *Економіка та бізнес: теорія і практика*, 65(4), 34-39.
7. Томах, В. В. (2023). Цифрова трансформація управління підприємствами України у контексті сталого розвитку: інноваційні рішення, креативні технології. *Економіка та держава*, (4), 25-30.

References:

1. Boichuk, L., & Pavlovskaya, O. (2021). Finansova polityka Ukrainy v umovakh vevrointehratsiinykh protsesiv [Financial policy of Ukraine in the context of European integration processes]. *Ekonomika i suspilstvo*, 19, 162-167. [in Ukrainian].
2. Derbenyov, V. V. (2021). Upravlinnia znanniamy v umovakh rozvytku tsyfrovoy ekonomiky ta innovatsii [Knowledge management in the context of digital economy development and innovations]. *Visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriya: Ekonomika*, 36, 106-111. [in Ukrainian].
3. Dzhezhula, Ye. V., & Epifanova, I. Yu. (2021). Suchasni tendentsii tsyfrovizatsii ekonomiky: problemy ta perspektivy [Current trends of digitalization of the economy: problems and perspectives]. *Visnyk Vinnytskoho natsionalnoho tekhnichnoho universytetu*, 45-50. [in Ukrainian].
4. Zakharchyn, H. M. (2021). Upravlinnia znanniamy v umovakh rozvytku tsyfrovoy ekonomiky ta intelektualizatsii suspilstva [Knowledge management in the context of digital economy and society intellectualization]. *Visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriya: Ekonomika*, 36, 76-80. [in Ukrainian].
5. Kovalenko, L., & Sydorenko, N. (2020). Tsyfrova ekonomika v Ukraini: vyklyky sohodennia ta zavdannia upravlinnia [Digital economy in Ukraine: current challenges and management tasks]. *Efektivna ekonomika*, 7, 20-25. [in Ukrainian].
6. Marchenko, O. D. (2020). Tsyfrova ekonomika v Ukraini: osnovni tendentsii ta perspektivy rozvytku [Digital economy in Ukraine: main trends and development perspectives]. *Ekonomika ta biznes: teoriia i praktyka*, 65(4), 34-39. [in Ukrainian].
7. Tomakh, V. V. (2023). Tsyfrova transformatsiia upravlinnia pidpriemstvamy Ukrainy u konteksti staloho rozvytku: innovatsiini rishennia, kreatyvi tekhnolohii [Digital transformation of enterprise management in Ukraine in the context of sustainable development: innovative solutions, creative technologies]. *Ekonomika ta derzhava*, (4), 25-30. [in Ukrainian].

УДК 331.5.024.5:330.101.8

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-267-275](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-267-275)

Вознюков Євген Васильович аспірант, заклад вищої освіти «Львівський університет бізнесу та права», вул. Кульпарківська, буд. 99, м. Львів, 79021, тел.: (032) 292-61-63, <https://orcid.org/0009-0002-2094-1468>

МЕХАНІЗМ РЕГУЛЮВАННЯ РИНКУ ПРАЦІ: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ

Анотація. У статті досліджено теоретичні аспекти механізму регулювання ринку праці в умовах сучасних викликів, що постають перед економікою України. Проаналізовано концептуальні засади функціонування ринку праці та структуру механізму його регулювання. Виявлено необхідність переосмислення традиційних підходів до регулювання ринку праці в контексті військової агресії, постпандемічного відновлення та прискореної цифровізації економіки. Розглянуто інституційне забезпечення регулювання ринку праці та ключові інструменти впливу на нього. Запропоновано авторське визначення механізму регулювання ринку праці, яке підкреслює його комплексність, адаптивність та багатоаспектність. Виділено основні фактори впливу на ринок праці, включаючи демографічні, економічні, технологічні, соціальні та політичні. Обґрунтовано методологію дослідження, що базується на системному, інституційному та структурно-функціональному підходах. Визначено необхідність розробки більш гнучких та адаптивних механізмів регулювання ринку праці в умовах євроінтеграційних процесів та структурних трансформацій економіки України. Підкреслено важливість теоретичного осмислення нових форм зайнятості та змін у характері праці для адекватного відображення цих процесів у механізмах регулювання.

Дослідження виявило, що ефективність механізму регулювання ринку праці значною мірою залежить від його здатності інтегрувати різноманітні методи та інструменти, включаючи нормативно-правові, економічні, адміністративні та соціально-психологічні. Особливу увагу приділено ролі цифрових технологій у трансформації ринку праці та необхідності адаптації регуляторних механізмів до нових реалій цифрової економіки. Аналіз показав, що в умовах глобальних викликів зростає роль міжнародної співпраці та гармонізації національних підходів до регулювання ринку праці з міжнародними стандартами.

Результати дослідження створюють теоретичну основу для подальшої розробки практичних рекомендацій щодо вдосконалення політики зайнятості та соціально-трудових відносин в Україні з урахуванням сучасних глобальних викликів. Запропоновані теоретичні концепції можуть бути використані для розробки стратегій розвитку ринку праці, що враховують специфіку постконфліктного відновлення економіки та євроінтеграційні прагнення України. Дослідження також окреслює перспективні напрямки для подальших наукових розвідок, зокрема в сфері моделювання впливу цифровізації на структуру зайнятості та розробки інноваційних підходів до регулювання нових форм трудових відносин.

Ключові слова: ринок праці, механізм регулювання, теоретичні аспекти, цифровізація економіки, євроінтеграція, інституційне забезпечення, фактори впливу, методологія дослідження.

Vozniukov Yevhen Vasylovych Postgraduate student, Lviv University of Business and Law, St. Kulparkivska, build. 99, Lviv, 79021, tel.: (032) 292-61-63, <https://orcid.org/0009-0002-2094-1468>

THE MECHANISM OF LABOR MARKET REGULATION: THEORETICAL ASPECTS

Abstract. This article explores the theoretical aspects of the labor market regulation mechanism in the context of contemporary challenges facing the Ukrainian economy. The study analyzes the

conceptual foundations of labor market functioning and the structure of its regulatory mechanism. The research reveals the necessity to reconsider traditional approaches to labor market regulation in light of military aggression, post-pandemic recovery, and accelerated digitalization of the economy. The institutional framework for labor market regulation and key instruments of influence are examined in detail. The author proposes an original definition of the labor market regulation mechanism, emphasizing its complexity, adaptability, and multifaceted nature. The study identifies the main factors influencing the labor market, including demographic, economic, technological, social, and political factors. The research methodology is grounded in systemic, institutional, and structural-functional approaches, providing a comprehensive framework for studying the labor market regulation mechanism. The study underscores the need to develop more flexible and adaptive regulatory mechanisms in the context of European integration processes and structural transformations of the Ukrainian economy. Particular attention is paid to the theoretical conceptualization of new forms of employment and changes in the nature of work brought about by the digital transformation of the economy. The importance of reflecting these processes adequately in regulatory mechanisms is emphasized.

The research findings demonstrate that the effectiveness of the labor market regulation mechanism largely depends on its ability to integrate various methods and tools, including legal, economic, administrative, and socio-psychological approaches. The study highlights the crucial role of digital technologies in transforming the labor market and the necessity to adapt regulatory mechanisms to the new realities of the digital economy. The analysis reveals that in the face of global challenges, the importance of international cooperation and harmonization of national approaches to labor market regulation with international standards is increasing.

The research results provide a theoretical foundation for the further development of practical recommendations to improve employment policies and social-labor relations in Ukraine, taking into account current global challenges. The proposed theoretical concepts can be utilized to develop labor market development strategies that consider the specifics of post-conflict economic recovery and Ukraine's European integration aspirations. The study also outlines promising directions for further scientific exploration, particularly in modeling the impact of digitalization on the employment structure and developing innovative approaches to regulating new forms of labor relations. These insights contribute to a deeper understanding of the complexities involved in labor market regulation and offer a framework for policymakers and researchers to address emerging challenges in the field. By synthesizing various theoretical perspectives and considering the unique context of Ukraine's economic landscape, this research contributes to the academic discourse on labor market regulation and serves as a valuable resource for future empirical studies and policy development initiatives in the realm of labor economics and social policy in Ukraine and beyond.

Keywords: labor market, regulation mechanism, theoretical aspects, digitalization of the economy, European integration, institutional framework, influencing factors, research methodology.

Постановка проблеми. В умовах стрімких глобальних трансформацій та множинних викликів, що постають перед Україною, теоретичне осмислення механізму регулювання ринку праці набуває особливої актуальності. Традиційні концептуальні підходи до розуміння цього механізму потребують суттєвого переосмислення та адаптації до нових реалій [4; 5]. Зокрема, теоретичні засади функціонування ринку праці в умовах військової агресії та постконфліктного відновлення залишаються недостатньо розробленими в економічній науці [1]. Це створює потребу в формуванні нових теоретичних моделей, здатних пояснити процеси трансформації ринку праці в екстремальних умовах. Одночасно, прискорена цифровізація економіки вимагає переосмислення базових теоретичних концепцій зайнятості, трудових відносин та механізмів їх регулювання [6; 8; 9]. Виникнення нових форм праці та зміна її характеру ставлять під сумнів адекватність існуючих теоретичних підходів до розуміння ринку праці та методів його регулювання. Крім того, євроінтеграційні процеси та структурні трансформації економіки України створюють необхідність у розробці теоретичних основ для нових, більш гнучких та адаптивних механізмів регулювання ринку праці [2; 3; 7]. Це вимагає синтезу існуючих

теоретичних підходів та формування інноваційних концептуальних рамок. У цьому контексті особливої уваги потребує теоретичне обґрунтування інституційних засад формування механізму регулювання ринку праці [2], концептуалізація впливу цифровізації на трансформацію зайнятості [9], а також розробка теоретичних основ інноваційних підходів до державного регулювання ринку праці в умовах соціально-економічної нестабільності [10].

Таким чином, проблема теоретичного осмислення та вдосконалення концептуальних засад механізму регулювання ринку праці в Україні в умовах множинних викликів є надзвичайно актуальною та потребує комплексного наукового дослідження для формування цілісної теоретичної бази, здатної відповідати сучасним реаліям та майбутнім викликам.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні аспекти механізму регулювання ринку праці є предметом активного наукового дискурсу серед українських дослідників. С.С. Гринкевич та Р.Л. Лупак зосередили увагу на інституційних засадах формування механізму регулювання ринку праці, розкриваючи теоретичні основи взаємодії різних інституцій у цьому процесі [2]. Л.М. Ільїч та М.О. Кримова розглядають теоретичні аспекти механізмів забезпечення збалансованості ринку праці, пропонуючи концептуальні підходи до узгодження попиту та пропозиції [3]. А.М. Колот та О.О. Герасименко аналізують теоретичні засади трансформації сфери праці в умовах глобальних викликів, формуючи концептуальне розуміння сучасних змін на ринку праці [4]. Е.М. Лібанова та О.І. Цимбал досліджують теоретичні основи трансформації механізмів регулювання ринку праці, пропонуючи нові концептуальні підходи до розуміння цих процесів [5]. І.Л. Петрова розвиває теоретичні аспекти інноваційних механізмів регулювання ринку праці, формуючи нові концептуальні рамки для розуміння цих процесів в умовах цифрової економіки [8]. М.В. Семикіна та С.Р. Пасека пропонують теоретичне осмислення трансформації зайнятості і регулювання ринку праці в контексті цифровізації [9]. Г.М. Юрчик та Н.М. Самолук розвивають теоретичні засади механізму державного регулювання ринку праці, адаптуючи їх до умов соціально-економічної нестабільності [10].

Незважаючи на значний внесок цих досліджень у розвиток теоретичних аспектів механізму регулювання ринку праці, залишається потреба у більш комплексному та системному теоретичному осмисленні цього механізму з урахуванням сучасних викликів та трансформацій.

Мета статті – дослідження теоретичних аспектів механізму регулювання ринку праці, виявлення його ключових компонентів та особливостей функціонування в контексті сучасних викликів, що постають перед економікою України.

Виклад основного матеріалу. Теоретичне осмислення механізму регулювання ринку праці вимагає глибокого аналізу його концептуальних засад, структури та функціональних компонентів. У контексті сучасних викликів, з якими стикається Україна, особливої актуальності набуває переосмислення традиційних теоретичних підходів та їх адаптація до нових реалій.

Концептуальні засади функціонування ринку праці формують теоретичний фундамент для розробки та впровадження ефективного механізму його регулювання, який включає систему методів, інструментів та важелів державного і ринкового впливу на процеси формування, розподілу та використання трудових ресурсів, спрямованих на досягнення збалансованості попиту і пропозиції робочої сили, забезпечення продуктивної зайнятості, соціального захисту працівників та адаптації ринку праці до структурних змін в економіці в умовах глобальних викликів та інституційних трансформацій.

Ринок праці, як фундаментальна складова ринкової економіки, являє собою складну систему економічних відносин між працівниками та роботодавцями [4]. Ця система формується під впливом попиту та пропозиції робочої сили і включає ряд ключових елементів: робоча сила як товар у теоретичному аспекті, робоча сила розглядається як специфічний товар, що має свою вартість та споживчу цінність; ціна робочої сили виражається у формі заробітної плати і є результатом взаємодії попиту та пропозиції на ринку праці; попит на робочу силу формується роботодавцями і залежить від економічної кон'юнктури, технологічного розвитку та структурних змін в економіці; пропозиція робочої сили формується економічно активним населенням і залежить від демографічних, соціальних та економічних факторів.

В умовах військової агресії та постпандемічного відновлення, ці базові концепції потребують переосмислення. Зокрема, виникає необхідність у теоретичному обґрунтуванні нових форм зайнятості, зміни характеру праці та трансформації традиційних трудових відносин [3; 8].

Структура механізму регулювання ринку праці являє собою складну багаторівневу систему взаємопов'язаних елементів, що включає нормативно-правові (законодавчі акти, що регламентують трудові відносини), економічні (фінансово-кредитні інструменти, податкові стимули, інвестиційну політику), адміністративні (ліцензування, квотування робочих місць, встановлення мінімальних стандартів) та соціально-психологічні методи впливу, які реалізуються через діяльність державних органів, профспілок, організацій роботодавців та інших інституцій з метою забезпечення ефективного функціонування ринку праці, досягнення оптимального рівня зайнятості та подолання структурних диспропорцій у сфері трудових відносин.

Механізм регулювання ринку праці представляє собою комплексну систему методів та інструментів, спрямованих на забезпечення ефективного функціонування ринку праці. Теоретичне осмислення цього механізму включає аналіз наступних компонентів: а) нормативно-правові методи – в теоретичному аспекті, ці методи формують інституційну основу регулювання ринку праці. Вони включають законодавчі акти, які визначають правила функціонування ринку праці, права та обов'язки його учасників; б) економічні методи – теоретично, ці методи базуються на принципах економічного стимулювання та регулювання. Вони включають фінансово-кредитні механізми, податкові інструменти, інвестиційну політику, спрямовані на створення робочих місць та регулювання зайнятості; в) адміністративні методи – з теоретичної точки зору, ці методи представляють собою прямі заходи державного впливу на ринок праці. Вони включають квотування робочих місць, ліцензування діяльності, встановлення мінімальних стандартів оплати праці; г) соціально-психологічні методи – у теоретичному аспекті, ці методи спрямовані на формування соціальних норм та цінностей, пов'язаних з працею та зайнятістю. Вони включають заходи з формування суспільної думки, підвищення престижу певних професій, розвиток корпоративної культури [1; 5].

В умовах цифровізації економіки та структурних змін, викликаних війною, теоретичне осмислення цих методів вимагає їх адаптації до нових реалій [6; 9].

Інституційне забезпечення регулювання ринку праці представляє собою цілісну систему взаємодіючих організацій та установ, що включає державні органи влади (міністерства, служби зайнятості, інспекції праці), недержавні інституції (профспілки, об'єднання роботодавців, кадрові агентства), освітні заклади та центри професійної підготовки, а також міжнародні організації, які спільно формують та реалізують політику у сфері зайнятості, забезпечують соціальний діалог, здійснюють моніторинг та контроль за дотриманням трудового законодавства, сприяють розвитку людського капіталу та впроваджують інноваційні механізми регулювання соціально-трудових відносин відповідно до викликів сучасного економічного середовища та процесів євроінтеграції. Теоретичний аналіз інституційного забезпечення регулювання ринку праці передбачає вивчення системи органів, організацій та установ, які формують та реалізують політику у сфері зайнятості та трудових відносин [1]. Ця система включає:

а) Державні інституції теоретично, вони відіграють ключову роль у формуванні та реалізації політики зайнятості.

б) Недержавні інституції з теоретичної точки зору, вони забезпечують баланс інтересів різних учасників ринку праці.

в) Міжнародні організації – теоретично, вони сприяють гармонізації національних стандартів у сфері праці з міжнародними нормами.

г) Освітні заклади та центри професійної підготовки в теоретичному аспекті, вони забезпечують формування та розвиток людського капіталу.

В контексті євроінтеграційних процесів та глобальних викликів, теоретичне осмислення ролі цих інституцій вимагає врахування нових форм міжнародної співпраці та глобальних тенденцій у сфері праці [4; 5].

Інструменти регулювання ринку праці охоплюють комплексну систему засобів впливу, що включає активну політику зайнятості (стимулювання створення робочих місць, професійне

навчання та перепідготовка, підтримка підприємництва), пасивні заходи (соціальні виплати, допомога по безробіттю, програми раннього виходу на пенсію), фінансово-економічні важелі (податкові пільги, субсидії на працевлаштування, гранти для бізнесу), нормативно-правові механізми (встановлення мінімальної заробітної плати, регулювання умов праці), а також інноваційні цифрові інструменти (онлайн-платформи пошуку роботи, системи моніторингу ринку праці, програми дистанційної зайнятості), які у своїй взаємодії забезпечують гнучке та ефективне регулювання соціально-трудових відносин відповідно до потреб сучасної економіки. Теоретичний аналіз інструментів регулювання ринку праці включає вивчення конкретних заходів та програм, спрямованих на досягнення цілей політики зайнятості та соціального захисту [2; 3]. Ключовими інструментами є:

а) активна політика зайнятості, теоретично, вона спрямована на стимулювання попиту на робочу силу та підвищення її конкурентоспроможності.

б) пасивна політика зайнятості з теоретичної точки зору, вона забезпечує соціальний захист безробітних та підтримку їх доходів.

в) система соціального захисту, теоретично, вона забезпечує соціальні гарантії та підтримку вразливих категорій населення на ринку праці.

г) програми професійної підготовки та перепідготовки в теоретичному аспекті, вони спрямовані на адаптацію робочої сили до змін на ринку праці.

д) механізми встановлення мінімальної заробітної плати, теоретично, вони забезпечують мінімальні соціальні гарантії працівникам.

В умовах цифрової трансформації економіки та постпандемічного відновлення, теоретичне осмислення цих інструментів вимагає їх адаптації до нових форм зайнятості та змін у характері праці [8; 9].

Фактори впливу на ринок праці формують багатовимірну систему чинників, що включає демографічні (чисельність та структура населення, міграційні процеси, рівень урбанізації), економічні (стан економіки, інвестиційний клімат, структурні зміни, рівень інфляції), технологічні (цифровізація, автоматизація виробництва, розвиток нових форм зайнятості), соціально-культурні (рівень освіти, професійна підготовка, ціннісні орієнтації), інституційні (законодавча база, діяльність профспілок та об'єднань роботодавців) та політичні фактори (стабільність політичної системи, геополітична ситуація, євроінтеграційні процеси), які у своїй взаємодії визначають динаміку та напрями трансформації ринку праці, впливають на формування попиту і пропозиції робочої сили та обумовлюють необхідність адаптації механізмів регулювання до сучасних викликів. Ринок праці функціонує під впливом різноманітних факторів, які визначають його стан та динаміку [4; 5]. Основними факторами впливу на ринок праці є:

а) демографічні фактори включають чисельність населення, його вікову структуру, рівень народжуваності та смертності, міграційні процеси.

б) економічні фактори – економічний цикл, структура економіки, рівень інвестицій, продуктивність праці, інфляція.

в) технологічні фактори – науково-технічний прогрес, автоматизація виробництва, розвиток нових галузей економіки.

г) соціальні фактори – рівень освіти населення, соціальні норми та цінності, гендерні стереотипи на ринку праці.

д) політичні фактори – законодавство у сфері праці та зайнятості, політична стабільність, міжнародні відносини та глобалізаційні процеси.

Усвідомлення різноманітності факторів впливу на ринок праці та їх взаємозв'язків дозволяє проводити більш глибокий та всебічний аналіз поточної ситуації та розробляти більш обґрунтовані прогнози. Це, в свою чергу, сприяє прийняттю більш зважених рішень у сфері регулювання ринку праці [4; 5].

Методологія дослідження механізму регулювання ринку праці базується на комплексному застосуванні системного підходу (розгляд ринку праці як складної системи взаємопов'язаних елементів у контексті національної економіки), інституційного аналізу

(дослідження формальних та неформальних інститутів регулювання трудових відносин), структурно-функціонального методу (вивчення функціональних взаємозв'язків між елементами механізму регулювання), статистичного та економетричного аналізу (оцінка кількісних параметрів ринку праці та ефективності регуляторних заходів), компаративного підходу (порівняння різних моделей регулювання), а також використання сучасних методів прогнозування та моделювання для розробки ефективних механізмів адаптації ринку праці до структурних трансформацій економіки в умовах глобальних викликів та євроінтеграційних процесів. Методологія дослідження проблеми механізму регулювання ринку праці базується на наступних підходах:

- Системний підхід. Розгляд ринку праці як складної системи взаємопов'язаних елементів, що функціонує в контексті загальної економічної системи [3, 4].
- Інституційний підхід. Аналіз ролі формальних та неформальних інститутів у регулюванні ринку праці [1].
- Структурно-функціональний аналіз. Вивчення структури механізму регулювання та функцій його окремих елементів [2; 5].
- Порівняльний аналіз. Дослідження різних моделей регулювання ринку праці та їх ефективності в різних соціально-економічних умовах [4].
- Статистичний аналіз. Використання кількісних методів для оцінки стану ринку праці та ефективності регуляторних механізмів [2;3].
- Прогнозування. Застосування методів економічного прогнозування для визначення тенденцій розвитку ринку праці та розробки відповідних регуляторних заходів [5].

Ця методологія дозволяє комплексно підійти до вивчення механізму регулювання ринку праці, враховуючи його багатоаспектність та динамічність, особливо в умовах сучасних викликів, з якими стикається Україна [1-5]. Враховуючи проаналізовані нами аспекти, можна запропонувати таке визначення: "Механізм регулювання ринку праці в теоретичному аспекті - це комплексна, адаптивна система взаємопов'язаних нормативно-правових, економічних, адміністративних та соціально-психологічних методів та інструментів, що реалізуються через діяльність державних та недержавних інституцій з метою забезпечення ефективного функціонування ринку праці, балансування попиту та пропозиції робочої сили, підвищення рівня зайнятості та соціального захисту працівників в умовах динамічних змін економічного середовища та глобальних викликів".

Це визначення охоплює кілька ключових аспектів: комплексність та адаптивність системи, що відображає багатогранність ринку праці та необхідність гнучкого реагування на зміни; різноманітність методів та інструментів регулювання, що включає нормативно-правові, економічні, адміністративні та соціально-психологічні аспекти; роль різних інституцій (державних та недержавних) у реалізації механізму регулювання; цілі регулювання – ефективне функціонування ринку праці, балансування попиту та пропозиції, підвищення зайнятості та соціальний захист; врахування динамічності економічного середовища та глобальних викликів, що відображає сучасний контекст функціонування ринку праці. Складові категорії "механізм регулювання ринку праці: теоретичні аспекти" (табл. 1). У таблиці представлено структурований огляд ключових складових механізму регулювання ринку праці з теоретичної точки зору. Вона охоплює різні аспекти, включаючи методи та інструменти регулювання, інституційне забезпечення, фактори впливу, цілі регулювання, теоретичні підходи, сучасні виклики, нові форми зайнятості та адаптивні механізми. Отже, механізм регулювання ринку праці в теоретичному аспекті являє собою складну, багатогранну систему, яка відображає комплексність та динамічність самого ринку праці. Ця система характеризується високим рівнем адаптивності, що дозволяє їй гнучко реагувати на постійні зміни в економічному середовищі. Адаптивність механізму проявляється у здатності швидко трансформувати свої складові елементи відповідно до нових викликів, будь то технологічні інновації, зміни в структурі економіки чи глобальні кризові явища. Комплексність системи забезпечується через інтеграцію різноманітних підходів та методів регулювання, кожен з яких спрямований на вирішення специфічних завдань у сфері трудових відносин.

Таблиця 1.

Складових категорій "механізм регулювання ринку праці"

Категорія	Складові елементи
Методи регулювання	Нормативно-правові; економічні; адміністративні; соціально-психологічні
Інструменти регулювання	Законодавчі акти; податкові стимули; інвестиційні програми; квотування робочих місць; встановлення мінімальної заробітної плати; програми професійної підготовки та перепідготовки тощо.
Інституційне забезпечення	Державні органи; профспілки; організації роботодавців; громадські об'єднання; міжнародні організації тощо.
Фактори впливу	Демографічні; економічні; технологічні; соціальні; політичні тощо.
Цілі регулювання	Ефективне функціонування ринку праці; балансування попиту та пропозиції робочої сили; підвищення рівня зайнятості; забезпечення соціального захисту працівників тощо.
Теоретичні підходи	Системний підхід; інституційний підхід; структурно-функціональний аналіз; порівняльний аналіз тощо.
Сучасні виклики	Військова агресія; постпандемічне відновлення; цифровізація економіки; євроінтеграційні процеси; структурні трансформації економіки тощо.
Нові форми зайнятості	Дистанційна робота; гіг-економіка; фрілансерство; платформенна зайнятість тощо.
Адаптивні механізми	Гнучке регулювання; інноваційні підходи до моніторингу ринку праці; інтеграція цифрових технологій в регуляторні процеси тощо.

Джерело: розроблено автором

Різноманітність методів та інструментів регулювання є ключовою характеристикою цього механізму. Нормативно-правові методи формують законодавчу базу функціонування ринку праці, встановлюючи правила гри для всіх його учасників. Економічні методи, такі як податкові стимули чи інвестиційні програми, створюють фінансові умови для розвитку зайнятості та підвищення якості робочої сили. Адміністративні методи забезпечують пряме втручання держави у процеси на ринку праці, коли це необхідно для захисту інтересів працівників чи роботодавців. Соціально-психологічні методи спрямовані на формування певних установок та цінностей у суспільстві щодо праці та зайнятості, що впливає на поведінку учасників ринку праці.

Важливим аспектом механізму регулювання ринку праці є залучення різних інституцій до його реалізації. Державні органи відіграють ключову роль у формуванні та реалізації політики зайнятості, встановленні правових норм та контролі за їх дотриманням. Недержавні інституції, такі як профспілки, організації роботодавців, громадські об'єднання, забезпечують представництво інтересів різних груп учасників ринку праці та сприяють досягненню балансу між ними. Взаємодія державних та недержавних інституцій створює складну мережу відносин, яка дозволяє враховувати різноманітні інтереси та потреби всіх сторін трудових відносин.

Цілі регулювання ринку праці є багатовимірними та взаємопов'язаними. Ефективне функціонування ринку праці передбачає оптимальне використання трудових ресурсів, мінімізацію структурного безробіття та забезпечення економіки необхідними кадрами. Балансування попиту та пропозиції робочої сили є складним завданням, яке вимагає постійного моніторингу ринку праці, прогнозування його розвитку та вжиття випереджальних заходів. Підвищення рівня зайнятості сприяє економічному зростанню та соціальній стабільності, в той час як соціальний захист працівників забезпечує їх права та гідні умови праці. Врахування динамічності економічного середовища та глобальних викликів є критично важливим аспектом сучасного механізму регулювання ринку праці. Глобалізація економіки, технологічні революції, зміни в характері праці та формах зайнятості створюють нові виклики для традиційних підходів до регулювання. Механізм повинен бути здатним не лише реагувати на ці зміни, але й передбачати їх, формуючи відповідні стратегії розвитку ринку праці. Це вимагає постійного

оновлення теоретичних концепцій та практичних інструментів регулювання, а також тісної міжнародної співпраці для обміну досвідом та координації політики у сфері праці та зайнятості.

Висновки. У ході дослідження було проведено комплексний теоретичний аналіз механізму регулювання ринку праці, що дозволило виявити його ключові компоненти та особливості функціонування в контексті сучасних викликів, що постають перед економікою України. Запропоноване авторське визначення механізму регулювання ринку праці підкреслює його комплексність, адаптивність та багатоаспектність, що відповідає сучасним реаліям функціонування ринку праці в умовах глобальних трансформацій. Виявлено, що традиційні концептуальні підходи до розуміння механізму регулювання ринку праці потребують суттєвого переосмислення та адаптації до нових реалій, зокрема в умовах військової агресії, постпандемічного відновлення та прискореної цифровізації економіки. Встановлено, що ефективне функціонування механізму регулювання ринку праці залежить від взаємодії різноманітних методів (нормативно-правових, економічних, адміністративних, соціально-психологічних) та інструментів, що реалізуються через діяльність державних і недержавних інституцій. Аналіз факторів впливу на ринок праці (демографічних, економічних, технологічних, соціальних, політичних) підкреслює необхідність комплексного підходу до регулювання ринку праці та врахування їх взаємозв'язків при розробці регуляторних заходів. Дослідження показало, що в умовах євроінтеграційних процесів та структурних трансформацій економіки України існує потреба у розробці більш гнучких та адаптивних механізмів регулювання ринку праці, здатних швидко реагувати на зміни економічного середовища. Виявлено необхідність подальшого теоретичного обґрунтування нових форм зайнятості та змін у характері праці, викликаних цифровізацією економіки, для адекватного відображення цих процесів у механізмах регулювання ринку праці. Запропонована методологія дослідження, що базується на системному, інституційному, структурно-функціональному та інших підходах, дозволяє комплексно вивчати механізм регулювання ринку праці з урахуванням його багатоаспектності та динамічності. Теоретичне осмислення проблеми регулювання ринку праці, проведене в цьому дослідженні, створює основу для подальшої розробки практичних рекомендацій щодо вдосконалення політики зайнятості та соціально-трудових відносин в Україні. Результати дослідження підкреслюють важливість постійного моніторингу та аналізу змін на ринку праці для своєчасної адаптації регуляторних механізмів до нових викликів та забезпечення ефективного функціонування ринку праці в умовах глобальних трансформацій.

У теоретичному аспекті подальші дослідження механізму регулювання ринку праці можуть бути спрямовані на розробку інноваційних концептуальних моделей, які враховуватимуть динамічну природу сучасного ринку праці в умовах цифрової трансформації економіки, глобалізаційних процесів та постконфліктного відновлення. Перспективним напрямком є теоретичне обґрунтування адаптивних механізмів регулювання, здатних ефективно реагувати на швидкі зміни в структурі зайнятості та характері праці. Важливим аспектом майбутніх досліджень може стати розвиток теоретичних засад інтеграції технологій штучного інтелекту та аналізу великих даних у процеси регулювання ринку праці. Крім того, актуальним залишається поглиблення теоретичного розуміння взаємозв'язків між механізмами регулювання ринку праці та іншими сферами економічної політики, зокрема інноваційною, освітньою та соціальною, що дозволить сформулювати цілісну теоретичну базу для розробки комплексних стратегій розвитку людського капіталу в умовах формування економіки знань.

Література:

1. Близнюк В.В., Яценко Л.Д. Ринок праці України в умовах війни: основні тенденції та напрями регулювання. *Економіка України*. 2023. № 6. С. 3-21.
2. Гринкевич С.С., Лупак Р.Л. Інституційні засади формування механізму регулювання ринку праці в Україні. *Регіональна економіка*. 2023. № 2. С. 85-93.
3. Ільч Л.М., Кримова М.О. Механізми забезпечення збалансованості ринку праці в умовах структурних трансформацій економіки. *Ринок праці та зайнятість населення*. 2023. № 1-2. С. 10-18.
4. Колот А.М., Герасименко О.О. Сфера праці в умовах глобальної соціоекономічної реальності 2020: виклики для України. *Україна: аспекти праці*. 2022. № 2. С. 4-14.

5. Лібанова Е.М., Цимбал О.І. Трансформація механізмів регулювання ринку праці в контексті глобальних викликів. *Демографія та соціальна економіка*. 2022. № 1(47). С. 3-24.
6. Лопушняк Г.С., Шандар А.М. Державне регулювання ринку праці в умовах цифровізації економіки: виклики та перспективи. *Інвестиції: практика та досвід*. 2022. № 11. С. 76-82.
7. Онікієнко В.В., Ємельяненко Л.М. Інноваційні механізми регулювання ринку праці в умовах структурних змін економіки. *Ринок праці та зайнятість населення*. 2023. № 3. С. 5-13.
8. Петрова І.Л. Інноваційні механізми регулювання ринку праці в умовах цифрової економіки. *Економіка та держава*. 2023. № 3. С. 4-9.
9. Семикіна М.В., Пасека С.Р. Трансформація зайнятості і регулювання ринку праці в умовах цифровізації економіки. *Центральноукраїнський науковий вісник. Економічні науки*. 2022. № 8(41). С. 94-105.
10. Юрчик Г.М., Самоліук Н.М. Механізм державного регулювання ринку праці в умовах соціально-економічної нестабільності. *Проблеми системного підходу в економіці*. 2023. № 2(90). С. 66-74.

References:

1. Blyzniuk, V.V. and Yatsenko, L.D. (2023). Rynok pratsi Ukrainy v umovakh viiny: osnovni tendentsii ta napriamy rehuliuвання [Labor market of Ukraine in war conditions: main trends and directions of regulation]. *Ekonomika Ukrainy – Economy of Ukraine*, 6, 3-21 [in Ukrainian].
2. Hrynkevych, S.S. and Lupak, R.L. (2023). Instytutsiini zasady formuvannya mekhanizmu rehuliuвання rynku pratsi v Ukraini [Institutional principles of forming the mechanism of labor market regulation in Ukraine]. *Rehionalna ekonomika – Regional economy*, 2, 85-93 [in Ukrainian].
3. Ilich, L.M. and Krymova, M.O. (2023). Mekhanizmy zabezpechennia zbalansovanosti rynku pratsi v umovakh strukturnykh transformatsii ekonomiky [Mechanisms for ensuring labor market balance in the conditions of structural transformations of the economy]. *Rynok pratsi ta zainiatist naseleння – Labor market and employment*, 1-2, 10-18 [in Ukrainian].
4. Kolot, A.M. and Herasymenko, O.O. (2022). Sfera pratsi v umovakh hlobalnoi sotsioekonomichnoi realnosti 2020: vyklyky dlia Ukrainy [The sphere of labor in the conditions of global socio-economic reality 2020: challenges for Ukraine]. *Ukraina: aspekty pratsi – Ukraine: aspects of labor*, 2, 4-14 [in Ukrainian].
5. Libanova, E.M. and Tsybmal, O.I. (2022). Transformatsiia mekhanizmiv rehuliuвання rynku pratsi v konteksti hlobalnykh vyklykiv [Transformation of labor market regulation mechanisms in the context of global challenges]. *Demohrafiia ta sotsialna ekonomika – Demography and social economy*, 1(47), 3-24 [in Ukrainian].
6. Lopushniak, H.S. and Shandar, A.M. (2022). Derzhavne rehuliuвання rynku pratsi v umovakh tsyfrovizatsii ekonomiky: vyklyky ta perspektyvy [State regulation of the labor market in the conditions of digitalization of the economy: challenges and prospects]. *Investytsii: praktyka ta dosvid – Investments: practice and experience*, 11, 76-82 [in Ukrainian].
7. Onikiienko, V.V. and Yemelienenko, L.M. (2023). Innovatsiini mekhanizmy rehuliuвання rynku pratsi v umovakh strukturnykh zmin ekonomiky [Innovative mechanisms of labor market regulation in the conditions of structural changes in the economy]. *Rynok pratsi ta zainiatist naseleння – Labor market and employment*, 3, 5-13 [in Ukrainian].
8. Petrova, I.L. (2023). Innovatsiini mekhanizmy rehuliuвання rynku pratsi v umovakh tsyfrovoy ekonomiky [Innovative mechanisms of labor market regulation in the conditions of digital economy]. *Ekonomika ta derzhava – Economy and state*, 3, 4-9 [in Ukrainian].
9. Semykina, M.V. and Pasiaka, S.R. (2022). Transformatsiia zainiatosti i rehuliuвання rynku pratsi v umovakh tsyfrovizatsii ekonomiky [Transformation of employment and labor market regulation in the conditions of digitalization of the economy]. *Tsentralkoukrainskyi naukovyi visnyk. Ekonomichni nauky – Central Ukrainian Scientific Bulletin. Economic sciences*, 8(41), 94-105 [in Ukrainian].
10. Yurchyk, H.M. and Samoliuk, N.M. (2023). Mekhanizm derzhavnoho rehuliuвання rynku pratsi v umovakh sotsialno-ekonomichnoi nestabilnosti [Mechanism of state regulation of the labor market in conditions of socio-economic instability]. *Problemy systemnoho pidkhodu v ekonomitsi – Problems of systemic approach in the economy*, 2(90), 66-74 [in Ukrainian].

УДК 338

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-276-282](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-276-282)

Гілета Олег Іванович аспірант кафедри менеджменту організацій, Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79013, <https://orcid.org/0009-0000-7684-4881>

Комаровський Володимир Іванович аспірант кафедри менеджменту організацій, Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79013, <https://orcid.org/0009-0002-0906-1419>

Фалик Остап Петрович аспірант кафедри менеджменту організацій, Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79013, <https://orcid.org/0009-0002-5820-9926>

УПРАВЛІННЯ ЛОГІСТИЧНИМ ПОТЕНЦІАЛОМ ТА ЯКІСТЮ ПІДПРИЄМСТВ ХАРЧОВОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЗИТИВНОЇ РИНКОВОЇ РЕПУТАЦІЇ НА ЗОВНІШНІХ РИНКАХ

Анотація. У сучасних умовах глобалізації харчова промисловість стикається з високою конкуренцією на міжнародних ринках, що підвищує вимоги до управління логістичним потенціалом та якістю продукції. Метою дослідження є характеристика особливостей управління логістичним потенціалом та якістю підприємств харчової промисловості. Об'єктом дослідження виступає підприємства харчової промисловості. Основне завдання статті являє собою визначення яким чином забезпечити позитивну ринкову репутацію на зовнішніх ринках через підвищення ефективності управління логістичним потенціалом та якістю підприємств харчової промисловості. Дослідження зосереджено на аналізі взаємозв'язку між ефективним управлінням логістикою та забезпеченням високих стандартів якості, що є ключовими чинниками формування позитивної ринкової репутації підприємств харчової промисловості на зовнішніх ринках. Використовуючи методи індукції, дедукції, аналізу та синтезу, проведено комплексний огляд сучасних підходів до оптимізації логістичних процесів та систем управління якістю. Результати дослідження показують, що оптимізовані логістичні процеси забезпечують своєчасну та безперебійну доставку продукції, що є критично важливим для збереження свіжості харчових товарів та задоволення споживачів. Водночас, впровадження систем управління якістю, відповідних міжнародним стандартам, сприяє підвищенню довіри споживачів та партнерів, а також зменшенню витрат на усунення дефектів продукції. Синергія між ефективною логістикою та високою якістю продукції створює конкурентні переваги, дозволяючи підприємствам пропонувати конкурентоспроможні ціни без компромісів щодо якості. Висновки дослідження підтверджують, що комплексне управління логістичним потенціалом та якістю є стратегічно важливим для досягнення та підтримання позитивного іміджу на міжнародних ринках, що сприяє стабільному зростанню та довгостроковій стабільності підприємств харчової промисловості. Управління логістичним потенціалом є ключовим фактором у забезпеченні позитивної ринкової репутації підприємств харчової промисловості на зовнішніх ринках.

Ключові слова: управління логістичним потенціалом, управління якістю, харчова промисловість, ринкова репутація, міжнародні ринки, конкурентоспроможність, стандарти якості, цифрові технології.

Hileta Oleh Ivanovych Postgraduate student of the Department of Organization Management, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandera, 12, Lviv, 79013, <https://orcid.org/0009-0000-7684-4881>

Komarovskyi Volodymyr Ivanovych Postgraduate student of the Department of Organization Management, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandera, 12, Lviv, 79013, <https://orcid.org/0009-0002-0906-1419>

Falyk Ostap Petrovych Postgraduate student of the Department of Organization Management, Lviv Polytechnic National University St. Stepana Bandera, 12, Lviv, 79013, <https://orcid.org/0009-0002-5820-9926>

MANAGEMENT OF LOGISTICS POTENTIAL AND QUALITY IN THE FOOD INDUSTRY FOR ENSURING A POSITIVE MARKET REPUTATION ON INTERNATIONAL MARKETS

Abstract. In the contemporary conditions of globalization, the food industry faces intense competition on international markets, increasing the requirements for the management of logistics potential and product quality. The purpose of the study is to characterize the features of managing logistics potential and quality of food industry enterprises. The object of the study is enterprises in the food industry. The main task of the article is to determine how to ensure a positive market reputation on external markets by enhancing the efficiency of managing the logistics potential and quality of food industry enterprises. The research focuses on analyzing the interrelation between effective logistics management and maintaining high quality standards, which are key factors in forming a positive market reputation for food industry enterprises on international markets. Using methods of induction, deduction, analysis, and synthesis, a comprehensive review of contemporary approaches to optimizing logistic processes and quality management systems was conducted. The findings show that optimized logistics processes ensure timely and uninterrupted delivery of products, which is critically important for preserving the freshness of food products and satisfying consumers. Simultaneously, the implementation of quality management systems, which comply with international standards, enhances consumer and partner trust and reduces the costs of defect remediation. The synergy between effective logistics and high-quality production creates competitive advantages, allowing enterprises to offer competitive prices without compromising on quality. The conclusions of the research confirm that comprehensive management of logistics potential and quality is strategically important for achieving and maintaining a positive image on international markets, contributing to stable growth and long-term stability of food industry enterprises. Management of logistics potential is a key factor in ensuring a positive market reputation of food industry enterprises in foreign markets. This is important for foreign markets, where consumers pay particular attention to food quality and safety standards.

Keywords: logistics potential management, quality management, food industry, market reputation, international markets, competitiveness, quality standards, digital technologies.

Постановка проблеми. Забезпечення позитивної ринкової репутації на зовнішніх ринках є надзвичайно актуальним для підприємств харчової промисловості з кількох важливих причин. По-перше, міжнародний ринок характеризується високою конкуренцією, де споживачі мають широкий вибір продуктів від різних виробників. Позитивна репутація дозволяє виділитися серед конкурентів, привернути увагу споживачів та створити довіру до бренду, що сприяє збільшенню продажів та розширенню ринкової частки. По-друге, у харчовій промисловості споживачі особливо чутливі до якості та безпеки продуктів. Позитивна репутація гарантує, що підприємство дотримується високих стандартів виробництва, що безпосередньо впливає на споживчу довіру. Це особливо важливо на зовнішніх ринках, де споживачі можуть бути менш знайомі з брендом, і довіра стає ключовим фактором у виборі продукту. Третій аспект полягає у впливі репутації на партнерські відносини та ділову співпрацю. Позитивний імідж підприємства сприяє встановленню міцних партнерств з дистриб'юторами, постачальниками та іншими бізнес-партнерами на зовнішніх ринках. Це може призвести до більш вигідних умов співпраці, розширення каналів збуту та підвищення

ефективності бізнес-процесів, що в цілому сприяє зростанню підприємства. Нарешті, позитивна ринкова репутація є важливим чинником довгострокової стійкості та здатності підприємства адаптуватися до змін на глобальних ринках. Вона забезпечує стійкість до економічних коливань, змін у споживчих вподобаннях та регуляторних вимог. Таким чином, інвестування в розвиток та підтримку позитивної репутації дозволяє підприємствам харчової промисловості не лише успішно виходити на зовнішні ринки, але й утримувати свої позиції та забезпечувати стабільне зростання у майбутньому. Все це суттєво актуалізує обрану тему дослідження, особливо в контексті забезпечення позитивної ринкової репутації на зовнішніх ринках.

Важливо охарактеризувати подальший процес дослідження через визначення структури статті. Відтак, структура статті передбачає аналіз останніх досліджень і публікацій, формування мети й завдання дослідження, висвітлення ключових методів досягнення мети дослідження, виклад основного матеріалу й формування висновків по результатам дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Зауважимо, що важливі аспекти дослідження управління логістичним потенціалом та якістю підприємств розкривалися в роботах таких вчених, як Т. Василенко, Н. Левченко, С. Руденко, Л. Григоренко, І. Козлов, О. Савчук, К. Демченко, Н. Максименко, В. Іванченко, С. Ткачук, М. Литвин, Л. Кучер, А. Рудий, Ю. Гончаренко, О. Вітенко, Н. Хоменко, Г. Сидорчук, П. Луценко, Є. Поліщук, Т. Кравченко, В. Рибак, А. Костюк, Д. Горбатюк, В. Поляков, Л. Бондар, Р. Ковтун та ін. До прикладу, важливість фінансової безпеки як інтегральної частини управління підприємством підкреслюється у роботах П. Т. Бубенка, С. М. Глухарєва, О. В. Димченка [1], де аналізується зв'язок між інноваційними процесами та економічним розвитком. Згідно з Васильцівом Т.Г., Волошиним В.І., та Бойкевичем О.Р. [2], стратегія та механізми забезпечення фінансово-економічної безпеки мають вирішальне значення для стабільності підприємств. В контексті логістики та якості, дослідження Л.О. Волощука [3] показує, як фінансова стратегія може впливати на ефективність управління розвитком підприємств та їхню економічну безпеку. Аспекти формування економічної безпеки в харчовій промисловості детально розглядаються в роботі С. В. Васильчака та ін. [4], що акцентує увагу на специфіці цієї галузі. Петро М. Купчак [5] розглядає вплив глобалізаційних та інтеграційних процесів на харчову промисловість, що є критичним для формування логістичних стратегій підприємств, які прагнуть до міжнародного визнання. Технологічний аспект, який обговорюється В. Семанюком та Н. Мельником [6], вказує на важливість цифрових технологій у управлінні інформаційним середовищем підприємств. Аналітичні методи, які можуть бути застосовані для оцінки фінансової безпеки та підтримки управлінських рішень на підприємствах, викладаються у монографії В. А. Дерія [7]. Дослідження С. Жукевича та Н. Жука [8] висвітлює ризики, що впливають на фінансову безпеку від кризових явищ, що є важливим для логістичного управління в умовах нестабільності. Оцінка фінансового стану підприємств, згідно з роботами Ю.А. Смірнова та Т.С. Панфілової [9], надає можливості для глибшого аналізу і розробки ефективних стратегій забезпечення фінансової стабільності. Внесок Н. Жука [10] демонструє, як зовнішні фактори можуть впливати на фінансову безпеку та як це впливає на логістичне управління підприємствами. Теоретичні аспекти, описані О.Ю. Амосовим [11], допомагають зрозуміти базові принципи та фундаментальні підходи до забезпечення фінансової безпеки підприємств, що є критично важливим для сталого розвитку та забезпечення якості в умовах глобальної конкуренції. Цей огляд літератури підкреслює зв'язок між фінансовою безпекою, логістичним управлінням та якістю в харчовій промисловості, що сприяє формуванню позитивної ринкової репутації підприємств.

Відаючи належне науковому внеску провідних вчених, зазначимо, що низка теорій і концепцій в контексті врахування специфіки діяльності підприємств харчової промисловості й підвищення ринкової репутації, досі залишаються не розкритими повною мірою, що й зумовило вибір даної тематики, її сучасну актуальність.

Метою дослідження є характеристика особливостей управління логістичним потенціалом та якістю підприємств харчової промисловості. Об'єктом дослідження виступає підприємства харчової промисловості. Основне завдання статті являє собою визначення яким

чином забезпечити позитивну ринкову репутацію на зовнішніх ринках через підвищення ефективності управління логістичним потенціалом та якістю підприємств харчової промисловості. Методологія статті передбачає застосування наступних методів:

1. Метод індукції та дедукції, порівняння і систематизації — для визначення та характеристики особливостей управління логістичним потенціалом та якістю підприємств харчової промисловості.

2. Метод синтезу і аналізу — для доведення суттєвості управління логістичним потенціалом та якістю підприємств харчової промисловості на забезпечення ринкової репутації.

3. Метод морфологічного аналізу — для групування репутаційних засад управління логістичним потенціалом та якістю підприємств харчової промисловості.

4. Графічний й табличний методи — для якісного подання результатів дослідження.

5. Абстрактно-логічний метод — для формування теоретичних узагальнень і висновків дослідження.

Виклад основного матеріалу. Управління логістичним потенціалом підприємства харчової промисловості передбачає ефективну координацію всіх процесів, пов'язаних із постачанням сировини, виробництвом, зберіганням та доставкою готової продукції до кінцевого споживача. Сутність цього управління полягає у оптимізації ланцюга постачань, зниженні витрат на логістичні операції та забезпеченні своєчасної доставки продуктів з дотриманням всіх стандартів якості та безпеки. В умовах високої конкуренції на ринку харчових продуктів, здатність швидко та ефективно реагувати на змінні потреби споживачів, забезпечувати стабільність постачань та мінімізувати ризики переривань у ланцюгу постачань стає вирішальним фактором успіху підприємства. Крім того, управління логістичним потенціалом включає впровадження сучасних технологій та інновацій, таких як автоматизація складських процесів, використання систем управління транспортом (TMS) та аналіз великих даних для прогнозування попиту. Це дозволяє підвищити прозорість і контроль над всіма етапами логістичного ланцюга, забезпечуючи високу якість обслуговування клієнтів та зменшуючи витрати. Ефективне управління логістикою також сприяє зменшенню екологічного впливу підприємства за рахунок оптимізації маршрутів доставки та зниження витрат енергії. В цілому, управління логістичним потенціалом є ключовим елементом стратегії розвитку підприємства харчової промисловості, що дозволяє забезпечити конкурентоспроможність, стабільне зростання та задоволення потреб споживачів на внутрішніх та зовнішніх ринках [12-15].

Управління якістю на підприємствах харчової промисловості полягає в систематичному контролі та покращенні всіх етапів виробничого процесу з метою забезпечення відповідності продукції високим стандартам якості та безпеки. Крім того, управління якістю передбачає постійний моніторинг виробничих процесів, навчання персоналу та використання сучасних технологій для контролю якості на всіх етапах – від закупівлі сировини до доставки готової продукції споживачам. Це забезпечує не лише високу якість продукції, але й підвищує довіру споживачів до бренду, зменшує витрати на усунення дефектів та підвищує ефективність виробництва. Додатково, управління якістю суттєво впливає на конкурентоспроможність підприємства на ринку. Висока якість продукції дозволяє підприємству виділятися серед конкурентів, розширювати свою частку ринку та забезпечувати лояльність споживачів. Ефективне управління якістю також сприяє дотриманню регуляторних вимог та стандартів, що є особливо важливим для виходу на зовнішні ринки, де вимоги до якості та безпеки можуть бути суворішими. Впровадження систем управління якістю дозволяє підприємствам харчової промисловості не лише задовольнити поточні потреби ринку, але й адаптуватися до змін у споживчих вподобаннях та технологічних інноваціях, забезпечуючи стійке та стабільне зростання бізнесу. Таким чином, управління якістю стає ключовим фактором успіху та довгострокової стабільності підприємства на як внутрішніх, так і зовнішніх ринках (табл.1).

Таблиця 1.

Вплив системи управління логістичним потенціалом та якістю на забезпечення позитивної ринкової репутації

Особливості впливу	Характеристика
Підвищення ефективності доставки та обслуговування клієнтів	Ефективне управління логістикою забезпечує своєчасну доставку товарів до клієнтів, що є критично важливим для свіжості харчових продуктів та задоволення споживачів
	Оптимізовані логістичні процеси знижують ризик помилок у доставці, забезпечуючи точність виконання замовлень і підвищуючи рівень задоволеності клієнтів
Відповідність міжнародним стандартам	Системи управління якістю гарантують, що продукція відповідає вимогам міжнародних стандартів безпеки та якості, що є необхідним для успішного виходу на зовнішні ринки
	Регулярний моніторинг та вдосконалення виробничих процесів дозволяють підтримувати стабільну якість продукції, що зміцнює довіру споживачів до бренду
Зниження витрат та підвищення конкурентоспроможності	Ефективне управління логістикою сприяє зниженню витрат на транспортування та зберігання продукції, що дозволяє підприємству пропонувати конкурентні ціни
	Завдяки оптимізації витрат підприємства можуть зберігати високу якість продукції при привабливих цінах, що підвищує їхню конкурентоспроможність на міжнародних ринках
Підвищення гнучкості та адаптивності до змін ринку	Ефективне управління логістичним потенціалом дозволяє підприємствам швидко адаптуватися до змін у споживчих вподобаннях та тенденціях ринку
	Гнучкість у логістичних операціях дозволяє підприємствам легко інтегрувати нові технології, змінювати маршрути доставки або оптимізувати складування відповідно до зовнішніх факторів, таких як зміни в регуляторних вимогах, економічні коливання або нестабільність постачальників

Джерело: сформовано авторами

Управління логістичним потенціалом та якістю підприємств харчової промисловості є необхідним для забезпечення позитивної ринкової репутації на зовнішніх ринках, оскільки воно забезпечує ефективну координацію всіх етапів виробничо-логістичних процесів та високу якість продукції. Оптимізовані логістичні процеси гарантують своєчасну та безперебійну доставку товарів, що мінімізує ризики затримок і підвищує задоволеність клієнтів. Одночасно, строгий контроль якості на всіх етапах виробництва забезпечує відповідність продукції міжнародним стандартам безпеки та якості, що зміцнює довіру споживачів та партнерів. Поєднання високої ефективності логістики та незмінної якості продукції створює конкурентну перевагу, підвищує лояльність клієнтів та сприяє формуванню позитивного іміджу бренду на глобальному рівні. Таким чином, інтегроване управління логістичним потенціалом і якістю є ключовим чинником успішного виходу та стабільного зростання підприємств харчової промисловості на міжнародних ринках.

Висновки. Підсумовуючи, зазначимо, що управління логістичним потенціалом є ключовим фактором у забезпеченні позитивної ринкової репутації підприємств харчової промисловості на зовнішніх ринках. Ефективна логістика забезпечує своєчасну доставку продукції, що мінімізує ризики затримок та порушень у постачанні. Надійна система транспортування та розподілу дозволяє задовольнити вимоги міжнародних клієнтів щодо швидкості та точності доставки, що сприяє підвищенню рівня задоволеності споживачів та зміцненню довіри

до бренду. Якість продукції є невід'ємною складовою позитивної ринкової репутації. Системи управління якістю гарантують, що харчові продукти відповідають високим стандартам безпеки та відповідності міжнародним нормативам. Постійний контроль якості на всіх етапах виробництва дозволяє уникати дефектів та забезпечувати стабільність характеристик продукції. Це важливо для зовнішніх ринків, де споживачі особливо уважно ставляться до стандартів якості та безпеки продуктів харчування. Синергія між управлінням логістичним потенціалом та якістю продукції створює конкурентну перевагу для підприємств харчової промисловості. Оптимізовані логістичні процеси сприяють зниженню витрат та підвищенню ефективності операцій, що дозволяє пропонувати конкурентні ціни без компромісів щодо якості. Такий підхід не лише задовольняє потреби споживачів, але й покращує фінансові показники компанії, що позитивно впливає на її імідж на зовнішніх ринках. Зрештою, комплексне управління логістичним потенціалом та якістю продукції сприяє формуванню стабільної та надійної репутації підприємства. Відповідальне ставлення до логістики та якості демонструє готовність компанії відповідати високим вимогам міжнародних ринків, що підвищує її привабливість для партнерів та інвесторів. Таким чином, інвестування в покращення логістичних та якісних процесів є стратегічно важливим для досягнення та підтримання позитивного іміджу на глобальному рівні.

У подальших дослідженнях слід аналізувати вплив цифрових технологій, оскільки вони стають невід'ємною частиною сучасної харчової промисловості та мають значний потенціал для покращення управління логістикою та контролю якості. Цифрові рішення, такі як інтернет речей (IoT), великі дані (Big Data) та штучний інтелект (AI), дозволяють оптимізувати ланцюги постачання, забезпечувати реальний час моніторингу продукції та передбачати потреби ринку з високою точністю. Крім того, впровадження цифрових технологій сприяє підвищенню прозорості виробничих процесів, що є критично важливим для зміцнення довіри споживачів на зовнішніх ринках. Аналізуючи вплив цифрових інновацій, дослідники зможуть визначити найбільш ефективні стратегії для підвищення конкурентоспроможності підприємств харчової промисловості, забезпечення високих стандартів якості та оперативного реагування на зміни ринкових умов, що в кінцевому підсумку сприятиме формуванню та підтриманню позитивної ринкової репутації на глобальному рівні.

Література:

1. Бубенко П. Т., Глухарев С. М., Димченко О. В. Фінансова безпека інноваційного бізнесу як фактор економічного розвитку: монографія. Харків: ХНУМГ ім. О. М. Бекетова, 2021. 164 с
2. Васильців Т.Г., Волошин В.І., Бойкевич О.Р. Фінансово-економічна безпека підприємств України: стратегія та механізми забезпечення : монографія. Львів, 2012. 386 с.
3. Волощук Л.О. Фінансова стратегія в управлінні розвитком та економічною безпекою підприємств. Економічний журнал Одеського політехнічного університету. 2017. №1 (1). С. 23-30.
4. Васильчак С. В., Дубина М. П., Вівчарук О. М., Петриняк У. Я. Формування економічної безпеки підприємств харчової промисловості. Формування ринкових відносин в Україні. 2018. № 5. С. 63-69.
5. Купчак П. М. Харчова промисловість України в умовах активізації інтеграційних та глобалізаційних процесів: монографія / за ред. доктора економічних наук, професора Л. В. Дейнеко. К. : Рада по вивч. прод. сил України НАН України, 2009. 152 с.
6. Семанюк В., Мельник Н. Вплив цифрових технологій на інформаційне середовище бізнесу в умовах п'ятої промислової революції. Вісник економіки. 2022. Вип. 3. С. 203–212.
7. Дерій В. А. Економічний аналіз : теорія і практика : монографія / за ред. В. А. Дерія. Тернопіль : Крок, 2016. С. 222-238.
8. Жукевич С. Жук Н. Аналіз ймовірності настання кризових явищ як детермінанта фінансової безпеки підприємств харчової промисловості. Вісник економіки №., 2023 р. С.111
9. Смірнов Ю.А., Панфілова Т.С. Оцінка фінансової безпеки підприємства на основі ідентифікації його фінансового стану. Економіка промисловості. 2013. Вип. № 1-2 (61-62). С. 313-317.
10. Жук Н. Аналіз зовнішніх чинників впливу на фінансову безпеку підприємств харчової промисловості. Фінансово-економічна платформа парадигмальних змін повоєнного розвитку України : І Всеукр. наук.-практ. конф. присвячена пам'яті проф. Войнаренка М.П. 27-28 жовтня 2022 року (м. Хмельницький) С.208-210

11. Амосов О.Ю. Фінансова безпека підприємства в сучасних економічних умовах: теоретичний аспект. Проблеми економіки № 4, 2011. С. 76- 80.
12. Іщенко О. А. Методичні підходи до оцінювання інфраструктурного забезпечення транспортно-логістичних систем. Економічний аналіз. 2018. Том 28. № 4. С. 313–320.
13. Крикавський Є. В. Логістика для економістів. Львів : Вид-во Над. ун-ту «Львівська політехніка», 2004. 448 с.
14. Крюкова Ю. О. Оцінка ефективності логістики. Scientific Journal «ScienceRise». 2015. № 1.1(6).
15. Макаренко Н. О. Оцінка ефективності функціонування логістичної системи аграрного підприємства. Східна Європа: Економіка, бізнес та управління. 2017. № 2(07).

References:

1. Bubenko, P.T., Hlukharev, S.M., & Dymchenko, O.V. (2021). Finansova bezpeka innovatsiinoho biznesu yak faktor ekonomichnoho rozvytku [Financial security of innovative business as a factor of economic development]. Kharkiv: KhNUMG im. O.M. Beketova. [in Ukrainian].
2. Vasylytsiv, T.G., Voloshyn, V.I., & Boikevych, O.R. (2012). Finansovo-ekonomichna bezpeka pidpriemstv Ukrainy: stratehiia ta mekhanizmy zabezpechennia [Financial-economic security of Ukrainian enterprises: strategy and mechanisms of provision]. Lviv. [in Ukrainian].
3. Voloshchuk, L.O. (2017). Finansova stratehiia v upravlinni rozvytkom ta ekonomichnoiu bezpekoiu pidpriemstv [Financial strategy in managing development and economic security of enterprises]. Ekonomichnyi zhurnal Odeskoho politekhnichnoho universytetu, 1(1), 23-30. [in Ukrainian].
4. Vasylichak, S.V., Dubyna, M.P., Vivcharuk, O.M., & Petryniak, U.Y. (2018). Formuvannia ekonomichnoi bezpeky pidpriemstv kharchovoi promyslovosti [Formation of economic security of food industry enterprises]. Formuvannia rynkovykh vidnosyn v Ukraini, 5, 63-69. [in Ukrainian].
5. Kupchak, P.M. (2009). Kharchova promyslovist Ukrainy v umovakh aktyvizatsii intehtratsiinykh ta hlobalizatsiinykh protsesiv [Food industry of Ukraine in the conditions of integration and globalization processes activation]. Kyiv: Rada po vyvch. prod. sil Ukrainy NAN Ukrainy. [in Ukrainian].
6. Semanyuk, V., & Melnyk, N. (2022). Vplyv tsyfrovyykh tekhnolohii na informatsiine seredovyshche biznesu v umovakh piatoi promyslovoi revoliutsii [Impact of digital technologies on the business information environment in the conditions of the fifth industrial revolution]. Visnyk ekonomiky, 3, 203-212. [in Ukrainian].
7. Derii, V.A. (2016). Ekonomichnyi analiz: teoriia i praktyka [Economic analysis: theory and practice]. Ternopil: Krok, 222-238. [in Ukrainian].
8. Zhukevych, S. & Zhuk, N. (2023). Analiz ymovirnosti nastannia kryzovykh yavysch yak determinant finansovoi bezpeky pidpriemstv kharchovoi promyslovosti [Analysis of the probability of crisis phenomena as a determinant of financial security of food industry enterprises]. Visnyk ekonomiky, 111. [in Ukrainian].
9. Smirnov, Y.A., & Panfilova, T.S. (2013). Otsinka finansovoi bezpeky pidpriemstva na osnovi identyfikatsii yoho finansovoho stanu [Assessment of financial security of the enterprise based on the identification of its financial state]. Ekonomika promyslovosti, 1-2(61-62), 313-317. [in Ukrainian].
10. Zhuk, N. (2022). Analiz zovnishnykh chynnykiv vplyvu na finansovu bezpeku pidpriemstv kharchovoi promyslovosti [Analysis of external factors influencing the financial security of food industry enterprises]. Finansovo-ekonomichna platforma paradyhmalnykh zmin povoiennoho rozvytku Ukrainy: I Vseukr. nauk.-prakt. konf. prysviachena pamiaty prof. Voynarenka M.P., Khmelnytskyi, 208-210. [in Ukrainian].
11. Amosov, O.Y. (2011). Finansova bezpeka pidpriemstva v suchasnykh ekonomichnykh umovakh: teoretychnyi aspekt [Financial security of the enterprise in modern economic conditions: theoretical aspect]. Problemy ekonomiky, 4, 76-80. [in Ukrainian].
12. Ischenko, O. A. (2018). Metodichni pidhodi do otsinyuvannya infrastruktturnogo zabezpechennia transportnologistichnykh sistem [Methodical approaches to assessing the infrastructure support of transport and logistics systems]. Ekonomichnyi analiz, 28(4), 313–320 [in Ukrainian].
13. Krikavskiy, Y. V. (2004). Logistika dlya ekonomistiv [Logistics for economists]. Lviv: Vid-vo Nad. un-tu "Lvivska politehnika" [in Ukrainian].
14. Kryukova, Y. O. (2015). Otsinka efektyvnosti logistiki [Assessment of logistics efficiency]. Scientific Journal ScienceRise, 1.1(6). [in Ukrainian].
15. Makarenko, N. O. (2017). Otsinka efektyvnosti funktsionuvannya logistichnoi sistemi agrarnogo pidpriemstva [Assessment of the efficiency of the functioning of the logistics system of an agricultural enterprise]. Skhidna Evropa: Ekonomika, biznes ta upravlinnya, 2(07). Retrieved from: <https://chmnu.edu.ua/wp-content/uploads/2019/07/Makarenko-N.O..pdf> [in Ukrainian].

УДК 338

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-283-290](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-283-290)

Гончар Світлана Йосипівна доктор філософії з економіки, старший викладач кафедри менеджменту персоналу та адміністрування, Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79013, <https://orcid.org/0000-0002-7420-962X>

ХАРАКТЕРИСТИКА УПРАВЛІННЯ КАДРАМИ В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ ПЕРСОНАЛУ: ВИКЛИКИ Й МОЖЛИВОСТІ

Анотація. У сучасних умовах жорсткої ринкової конкуренції ефективне управління кадрами стає ключовим завданням для підприємств, спрямованим на забезпечення їхнього успіху та стійкого розвитку. Якісне управління людським капіталом дозволяє залучати та утримувати талановитих працівників, що є основним чинником підвищення конкурентоспроможності організації. В умовах високої конкуренції на ринку праці підприємства, які пропонують привабливі умови праці та можливості для професійного зростання, мають суттєві переваги над своїми конкурентами. Оптимізація процесів підбору, навчання та розвитку персоналу сприяє максимальному використанню потенціалу кожного співробітника, що веде до підвищення продуктивності та загальної ефективності підприємства. Це, у свою чергу, покращує якість виконуваних завдань, зменшує кількість помилок та підсилює загальну конкурентоспроможність на ринку. У динамічному середовищі, де постійно виникають нові виклики та зміни, ефективне управління кадрами допомагає підприємству швидко адаптуватися до цих змін. Гнучкі та інноваційні підходи до управління персоналом, зокрема впровадження нових технологій та методів роботи, забезпечують актуальність підприємства та його відповідність вимогам ринку. Автоматизація HR-процесів та впровадження сучасних систем управління персоналом сприяють зниженню витрат, оптимізації ресурсів та покращенню точності планування робочої сили, що підтримує сталий розвиток підприємства. Дослідження базується на аналізі сучасної літератури та публікацій провідних вчених у сфері управління кадрами. Метою роботи є характеристика управління кадрами в контексті розвитку персоналу, зокрема визначення впливу нових викликів на системи управління кадрами та розвиток персоналу. Використані методи включають індукцію, дедукцію, аналіз, синтез та морфологічний аналіз. Результати дослідження підтверджують, що інтеграція сучасних технологій, зокрема штучного інтелекту, є важливим фактором підвищення ефективності управління кадрами. Це дозволяє підприємствам приймати обґрунтовані рішення щодо підбору, навчання та утримання талановитих спеціалістів, що в кінцевому рахунку підсилює загальну ефективність організації та її здатність адаптуватися до мінливих умов ринку.

Ключові слова: управління кадрами, людський капітал, конкурентоспроможність, професійний розвиток, автоматизація HR-процесів, штучний інтелект, адаптація до змін, оптимізація ресурсів, залучення та утримання працівників, продуктивність підприємства.

Honchar Svitlana Yosypivna Doctor of Philosophy by Specialty of Economics, Senior lecturer, Department of Personnel Management and Administration Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandera, 12, Lviv, 79013, <https://orcid.org/0000-0002-7420-962X>

CHARACTERIZATION OF HR MANAGEMENT IN THE CONTEXT OF PERSONNEL DEVELOPMENT: CHALLENGES AND OPPORTUNITIES

Abstract. In today's highly competitive market conditions, effective HR management becomes a key task for enterprises aimed at ensuring their success and sustainable development. Quality management of human capital allows attracting and retaining talented employees, which is a

fundamental factor in enhancing the organization's competitiveness. In the context of high competition in the labor market, enterprises that offer attractive working conditions and opportunities for professional growth have significant advantages over their competitors. Optimizing processes of recruitment, training, and personnel development contributes to maximizing the potential of each employee, leading to increased productivity and overall efficiency of the enterprise. This, in turn, improves the quality of tasks performed, reduces the number of errors, and strengthens overall competitiveness in the market. In a dynamic environment where new challenges and changes constantly arise, effective HR management helps the enterprise quickly adapt to these changes. Flexible and innovative approaches to personnel management, including the implementation of new technologies and working methods, ensure the relevance of the enterprise and its compliance with market demands. Automation of HR processes and the implementation of modern HR management systems contribute to cost reduction, resource optimization, and improved accuracy in workforce planning, supporting the sustainable development of the enterprise. The research is based on the analysis of contemporary literature and publications by leading scholars in the field of HR management. The aim of the work is to characterize HR management in the context of personnel development, particularly to determine the impact of new challenges on HR management systems and personnel development. The methods used include induction, deduction, analysis, synthesis, and morphological analysis. The results of the study confirm that the integration of modern technologies, including artificial intelligence, is an important factor in enhancing the effectiveness of HR management. This allows enterprises to make informed decisions regarding recruitment, training, and retention of talented specialists, ultimately strengthening the overall efficiency of the organization and its ability to adapt to changing market conditions.

Keywords: HR management, human capital, competitiveness, professional development, HR process automation, artificial intelligence, adaptation to changes, resource optimization, employee attraction and retention, enterprise productivity.

Постановка проблеми. Підвищення ефективності управління кадрами є актуальним завданням для підприємств у сучасних умовах ринкової конкуренції. Якісне управління людським капіталом дозволяє залучати та утримувати талановитих працівників, що є ключовим чинником успіху організації. В умовах високої конкуренції на ринку праці, підприємства, які здатні пропонувати привабливі умови праці та можливості для професійного зростання, мають значні переваги перед своїми конкурентами. Ефективне управління кадрами сприяє підвищенню продуктивності та загальної ефективності підприємства. Оптимізація процесів підбору, навчання та розвитку персоналу дозволяє максимально використовувати потенціал кожного співробітника. Це, у свою чергу, призводить до покращення якості виконуваних завдань, зменшення кількості помилок та підвищення загальної конкурентоспроможності підприємства на ринку.

У сучасному динамічному середовищі, де постійно виникають нові виклики та зміни, ефективне управління кадрами допомагає підприємству адаптуватися до цих змін. Гнучкі та інноваційні підходи до управління персоналом дозволяють швидко реагувати на зовнішні та внутрішні зміни, впроваджувати нові технології та методи роботи. Це забезпечує підприємству здатність залишатися актуальним та відповідати вимогам ринку. Крім того, підвищення ефективності управління кадрами сприяє зниженню витрат та оптимізації ресурсів підприємства. Автоматизація HR-процесів, впровадження сучасних систем управління персоналом дозволяють зменшити адміністративне навантаження, знизити ризики помилок та забезпечити більш точне планування робочої сили. Це не лише знижує витрати, але й дозволяє краще використовувати наявні ресурси, сприяючи сталому розвитку підприємства. Все це суттєво актуалізує обрану тему дослідження, особливо в контексті нових викликів й можливостей.

Важливо охарактеризувати подальший процес дослідження через визначення структури статті. Відтак, структура статті передбачає аналіз останніх досліджень і публікацій.

Формування мети й завдання дослідження. Висвітлення ключових методів досягнення мети дослідження. Виклад основного матеріалу й формування висновків по результатам дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Зауважимо, що важливі аспекти дослідження управління кадрами в контексті розвитку персоналу розкривалися в роботах таких вчених, як С. Мироненко, Л. Романчук, Т. Зубенко, В. Орлов, Ю. Семенченко, Н. Лисенко, Е. Грищенко, Р. Мельников, І. Шевчук, О. Костенко, К. Василенко, Я. Павлюк, Ж. Білан, О. Руденко, Г. Коваль, З. Савчук, Н. Харченко, А. Журба, Р. Ткачук, Л. Мороз, М. Шевченко, О. Гладкий, І. Кравчук, Д. Гончар, В. Кириленко, М. Черненко, Л. Бондар, Р. Степаненко та ін. До прикладу, Вивчення еволюції завдань та функцій управління персоналом, зазначене Белущенко [1], підкреслює значення глибокого розуміння історичних змін, що відбувались у цій сфері. За Ващенком [2], адаптація управлінських методів до специфіки підприємства є критичною для успішного втілення стратегій управління персоналом.

Сучасні підходи до управління персоналом, які обговорюються у роботах Гебера [3] та Вергуна та Ступницького [5], акцентують на теоретичному обґрунтуванні і впровадженні інноваційних змін, що дозволяють підприємствам залишатися конкурентоспроможними. Гетманова та Буднік [4] подають аналіз вдосконалення систем управління персоналом, де особливий наголос робиться на інтеграції внутрішніх процесів та культури підприємства. Верхоглядова та її колеги [6] в своїй монографії детально розглядають управління трудовим потенціалом, акцентуючи на потребі оптимізації ресурсів та мотивації персоналу. Вишня [7] обговорює ефективність використання персоналу та сучасні напрями розвитку менеджменту, підкреслюючи важливість постійної оцінки та розвитку навичок персоналу.

Застосування автоматизованих систем управління персоналом, що висвітлюється Голованем [8], відіграє значну роль у поліпшенні оперативності рішень і зниженні помилок у роботі з кадрами. Бутенко [9] підкреслює, що управління персоналом підприємства має розглядатися як системна категорія, що охоплює різні аспекти взаємодії персоналу та управлінської структури. Буднік та Медяна [10] звертають увагу на формування ефективної системи управління персоналом, яка має бути зорієнтована на довгостроковий розвиток та адаптацію до мінливих умов ринку. Аналіз методів управління персоналом, представлений Голубкою та співавторами [11], демонструє важливість знань про різноманітні підходи та їх придатність у конкретних ситуаціях.

Таким чином, література підкреслює, що управління кадрами у контексті розвитку персоналу включає широкий спектр підходів та методів, кожен з яких має свої виклики та можливості. Важливо не лише впроваджувати новітні технології, але й розуміти культурні та організаційні аспекти керування людськими ресурсами для забезпечення сталого розвитку підприємства.

Віддаючи належне науковому внеску провідних вчених, зазначимо, що низка теорій і концепцій в контексті нових викликів й можливостей, досі залишаються не розкритими повною мірою, що й зумовило вибір даної тематики, її сучасну актуальність.

Метою дослідження є характеристика управління кадрами в контексті розвитку персоналу. Об'єктом дослідження виступає персонал підприємства. Основне завдання статті являє собою визначення яким чином сучасні нові виклики впливають на управління кадрами й розвиток персоналу.

Виклад основного матеріалу. Система управління кадрами на підприємстві — це комплексна структура, що об'єднує методи, процеси та інструменти для ефективної роботи з персоналом. Вона охоплює набір функцій, від найму та адаптації персоналу до їхнього тренінгу, оцінки та мотивації. Основна мета системи управління кадрами полягає в оптимізації використання людських ресурсів для досягнення стратегічних цілей підприємства. Важливим аспектом є також створення такого робочого середовища, яке б сприяло залученню, утриманню

та розвитку талантів, а також забезпеченню високої продуктивності та задоволення персоналу [12-15]. Ефективне управління кадрами забезпечується через систематичний підхід до розвитку політик, процедур і практик, що регулюють взаємодію між працівниками та управлінським апаратом підприємства. Така система включає в себе визначення потреб у персоналі, планування робочої сили, рекрутинг, оцінювання та управління ефективністю, компенсацію та пільги, а також професійний розвиток. Управління кадрами має бути адаптоване до мінливих умов зовнішнього середовища та інтересів самого підприємства, що вимагає гнучкості та інноваційного підходу у прийнятті рішень (табл.1).

Таблиця 1.

Характеристика системи управління кадрами на підприємстві

Автоматизація та інтеграція HR-процесів	Аналітика та підтримка прийняття рішень	Гнучкість та адаптивність до змін
Сучасна система управління кадрами повинна автоматизувати основні HR-функції, такі як рекрутинг, облік робочого часу, управління зарплатою та відпустками. Використання спеціалізованого програмного забезпечення дозволяє зменшити адміністративне навантаження на HR-відділ, підвищити точність обліку даних та забезпечити своєчасне виконання завдань	Ефективна система управління кадрами повинна включати інструменти для збору та аналізу даних про персонал. Використання аналітичних панелей та звітів дозволяє HR-менеджерам відстежувати ключові показники, такі як плинність кадрів, продуктивність працівників, рівень задоволеності роботою та інші важливі метрики	Система управління кадрами повинна бути гнучкою та здатною адаптуватися до змін у бізнес-середовищі та внутрішніх процесах підприємства. Це включає можливість швидкого налаштування нових модулів, інтеграції з новими технологіями та підтримки різних форматів даних

Джерело: сформовано автором

Розвиток персоналу на підприємстві є ключовою складовою стратегії управління людськими ресурсами, що спрямована на підвищення кваліфікації, ефективності та мотивації персоналу. Цей процес включає різноманітні заходи, такі як професійне навчання, кар'єрне планування та лідерські програми, що мають на меті не лише покращити існуючі навички, а й розвинути нові компетенції, які відповідають стратегічним потребам підприємства. Залучення та розвиток талантів допомагає компаніям адаптуватися до змін у зовнішньому бізнес-середовищі, підтримувати інноваційність і забезпечувати сталий розвиток. Однією з головних цілей розвитку персоналу є створення високоефективної команди, здатної ефективно реагувати на виклики та скористатися можливостями, що виникають. Це досягається через систематичну оцінку потреб у навчанні та розвитку, що включає аналіз професійних дефіцитів і потенціалу зростання. Крім того, активне впровадження зворотного зв'язку та системи менторства дозволяють працівникам постійно вдосконалювати свої здібності та адаптуватися до постійно змінюваних вимог робочого місця, що, в свою чергу, сприяє загальному зростанню продуктивності підприємства (табл.2).

Таблиця 2.

Особливості уможливлення розвитку персоналу підприємства

Засади	Сутність
Систематичне навчання та підвищення кваліфікації	Однією з основних особливостей уможливлення розвитку персоналу є впровадження систематичних програм навчання та підвищення кваліфікації. Це включає внутрішні тренінги, зовнішні семінари, онлайн-курси та можливості для отримання додаткової освіти
Індивідуальне планування кар'єри та розвитку	Ключовою особливістю є розробка індивідуальних планів кар'єрного розвитку для кожного працівника. Це передбачає визначення цілей, необхідних навичок та шляхів досягнення професійного зростання
Мотиваційні та стимулюючі програми	Ефективні програми мотивації та стимулювання сприяють активному залученню працівників до процесу їхнього розвитку. Це можуть бути фінансові бонуси, премії за досягнення, можливості для підвищення посад, а також нематеріальні стимули, такі як визнання заслуг, нагороди, гнучкі графіки роботи та додаткові соціальні пільги

Джерело: сформовано автором

Системи штучного інтелекту відкривають значні можливості для управління та розвитку персоналу на підприємстві. Використання штучного інтелекту може значно підвищити ефективність процесів відбору персоналу, оскільки алгоритми штучного інтелекту здатні аналізувати великі обсяги даних для ідентифікації оптимальних кандидатів згідно з вимогами компанії. Також, штучний інтелект впроваджується для персоналізованих навчальних програм, які адаптуються під конкретні потреби та можливості кожного працівника, сприяючи більш ефективному розвитку професійних навичок. Крім того, системи штучного інтелекту можуть використовуватися для моніторингу та аналізу ефективності працівників, прогнозування потенційних проблем у робочій поведінці та вдосконалення стратегій мотивації та утримання персоналу. Ці інновації відкривають широкі перспективи для підвищення загальної продуктивності та забезпечення сталого розвитку підприємств (рис.1).

Рис. 1 Інтеграція системи штучного інтелекту в управління кадрами підприємства

Джерело: сформовано автором

Управління кадрами сьогодні стикається з численними викликами, які вимагають від HR-фахівців бути гнучкими та інноваційними у своїх підходах. Один з основних викликів — це швидкі зміни в технологіях та на робочому місці, які вимагають постійного навчання та розвитку навичок співробітників. Адаптація до цифрової ери потребує від підприємств переглянути свої методи роботи з персоналом, що може включати впровадження нових інструментів для автоматизації HR-процесів та використання даних для прийняття рішень (рис.2).

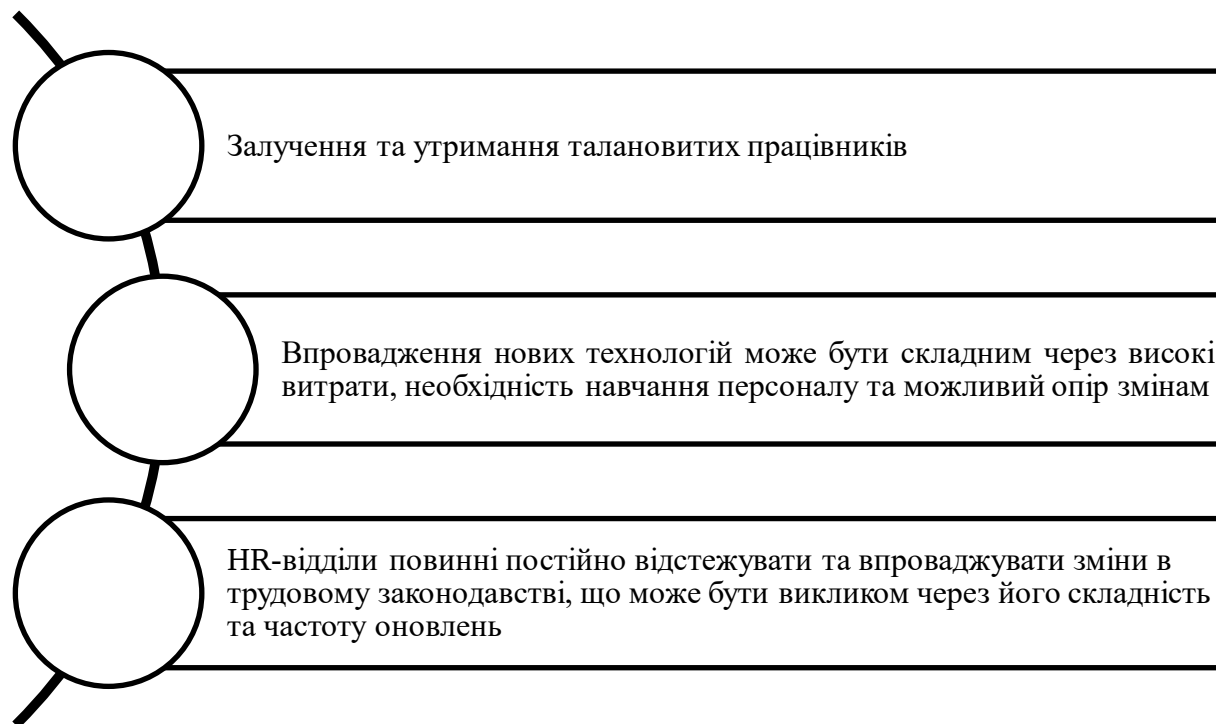

Рис. 2 Основні виклики в системі управління кадрами підприємства

Джерело: сформовано автором

Ще одним важливим викликом є забезпечення високого рівня залученості та мотивації працівників в умовах зростаючої ринкової конкуренції та економічної невизначеності. Персонал прагне не тільки до стабільності та високої оплати праці, а й до визнання своєї роботи та можливостей для професійного зростання. Ефективне управління кадрами вимагає створення системи, яка не тільки відповідає потребам бізнесу, але й сприяє розвитку та добробуту кожного співробітника. Відповідно, важливою стає здатність HR-спеціалістів впроваджувати програми визнання заслуг, забезпечувати справедливі та конкурентоспроможні умови праці, а також регулярно аналізувати та адаптувати корпоративну культуру до змінних очікувань працівників.

Висновки. Підсумовуючи, зазначимо, що сьогодні управління кадрами підприємства отримує новий імпульс завдяки цифровій трансформації та впровадженню сучасних технологій. Автоматизація рутинних HR-процесів, таких як рекрутинг, облік робочого часу та управління зарплатою, дозволяє знизити адміністративне навантаження та звільнити час для стратегічних завдань. Використання хмарних платформ та спеціалізованого програмного забезпечення сприяє більш ефективному зберіганню та обробці даних про персонал, що підвищує точність і швидкість прийняття рішень. Інтеграція штучного інтелекту та машинного навчання відкриває нові можливості для аналізу даних та прогнозування потреб у персоналі. Ці технології дозволяють більш точно оцінювати потенціал кандидатів, визначати фактори, що впливають на продуктивність працівників, та прогнозувати плинність кадрів. Таким чином, підприємства можуть приймати більш обґрунтовані рішення щодо підбору, навчання та утримання талановитих спеціалістів, що сприяє підвищенню загальної ефективності організації.

Сучасні методи комунікації та співпраці, зокрема використання онлайн-платформ та інструментів для віддаленої роботи, дозволяють створювати гнучкі умови праці та залучати таланти з різних регіонів та країн. Це розширює доступ до кваліфікованих кадрів та сприяє формуванню різноманітних та інклюзивних команд, що є важливим чинником інноваційності та адаптивності підприємства в умовах швидких змін на ринку. Крім того, розвиток аналітики даних у сфері HR дозволяє підприємствам більш глибоко розуміти потреби та мотивацію своїх співробітників. Використання бізнес-аналітики для моніторингу показників задоволеності працівників, їх професійного розвитку та ефективності роботи допомагає створювати більш персоналізовані програми розвитку та стимулювання. Це сприяє підвищенню лояльності та залученості персоналу, що, в свою чергу, позитивно впливає на загальні показники успішності підприємства.

Література:

1. Белущенко, Т., Еволюція завдань та функцій служб управління персоналом. Управління персоналом, 9, 2010, с. 12–15.
2. Ващенко, Н. В., Адаптація принципів та методів управління персоналом у процесі управління підприємством. Економічний часопис–XXI, 1–2(1), 2014, с. 98–101.
3. Гебер, Н. А., Теоретичний базис системи управління персоналом підприємств торгівлі. Економічна стратегія і перспективи розвитку сфери торгівлі та послуг, 1, 2014, с. 216–225.
4. Гетманова, М. М., Буднік, Є. Ю., Вдосконалення системи управління персоналом підприємства. Проблеми і перспективи розвитку підприємництва, 2(1), 2014, с. 158–162.
5. Вергун, В. А., Ступницький, О. І., Сучасні інноваційні зміни системи управління персоналом фірми. Науковий вісник Мукачівського державного університету. Сер. : Економіка, 2(1), 2015, с. 96–100.
6. Верхоглядова, Н. І., Іваннікова, Н. А., Лаврінченко О. В., Управління трудовим потенціалом підприємств: монографія. Д.: Пороги, 2007, 284 с.
7. Вишня, Т. В., Ефективність використання персоналу та сучасні напрями розвитку менеджменту персоналу. Вісник Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Економічні науки, 9, 2014, с. 296–299.
8. Головань, Д.В., Застосування сучасних автоматизованих систем управління персоналом на підприємстві. Економіка та управління підприємствами машинобудівної галузі: проблеми теорії та практики, № 1 (21), 2013, с.77-85.
9. Бутенко, І. А., «Управління персоналом підприємства» як системна категорія. Економічні інновації, 57, 2014, с. 51–61.
10. Буднік, М. М., Медяна, Л. С. Формування ефективної системи управління персоналом. Проблеми і перспективи розвитку підприємництва, 3(2), 2015, с. 25–30.
11. Голубка, О. Я., Дідович, Ю. О., Копусяк, Я. Ф., Аналіз методів управління персоналом. Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії, 5(1), 2016, с. 113–117.
12. Белік, В. Д., Функціональний підхід до формування системи управління персоналом підприємства. Вісник Львівської комерційної академії. Серія економічна, 45, 2014, с. 54–57.
13. Василик, А. В., Сучасні виклики та інноваційні практики управління персоналом. Соціально–трудові відносини: теорія та практика, 1, 2014, с. 306–314.
14. Біловол, Р. І., Стан та перспективи структурної перебудови кадрової служби вітчизняних підприємств. Вісник Одеського національного університету. Серія : Економіка, т. 22, вип. 1, 2017, с. 55–58.
15. Арапова, О., Щелкунова, А, Роль формування та управління кадровим потенціалом у підвищенні конкурентоспроможності підприємства. Науковий вісник Одеського національного економічного університету, 8, 2014, с. 35–46.

References:

1. Belushchenko, T. (2010). Evolutsiia zavdan ta funksi sluzhb upravlinnia personalom [Evolution of tasks and functions of personnel management services]. Upravlinnia personalom, 9, 12-15. [in Ukrainian].
2. Vashchenko, N. V. (2014). Adaptatsiia pryntsyviv ta metodiv upravlinnia personalom u protsesi upravlinnia pidpriemstvom [Adaptation of principles and methods of personnel management in enterprise management]. Ekonomichnyi chasopys-XXI, 1-2(1), 98-101. [in Ukrainian].
3. Heber, N. A. (2014). Teoretychnyi bazis systemy upravlinnia personalom pidpriemstv torhivli [Theoretical basis of the personnel management system in trade enterprises]. Ekonomichna stratehiia i perspektvyv rozvytku sfery torhivli ta posluh, 1, 216-225. [in Ukrainian].
4. Hetmanova, M. M., & Budnyk, Ye. Yu. (2014). Vdoskonalennia systemy upravlinnia personalom pidpriemstva [Improvement of the personnel management system of the enterprise]. Problemy i perspektvyv rozvytku pidpriemnytstva, 2(1), 158-162. [in Ukrainian].

5. Verhun, V. A., & Stupnytskyi, O. I. (2015). Suchasni innovatsiini zminy systemy upravlinnia personalom firmy [Modern innovative changes in the personnel management system of the firm]. *Naukovyi visnyk Mukachivs'koho derzhavnoho universytetu. Ser.: Ekonomika*, 2(1), 96-100. [in Ukrainian].
6. Verkhohliadova, N. I., Ivannikova, N. A., & Lavrinchenko, O. V. (2007). Upravlinnia trudovym potentsialom pidpriemstv: monohrafiia [Management of labor potential of enterprises: monograph]. Dnipropetrovsk: Porohy, 284 p. [in Ukrainian].
7. Vyshnia, T. V. (2014). Efektyvnist vykorystannia personalu ta suchasni napriamy rozvytku menedzhmentu personalu [Efficiency of personnel use and modern directions of personnel management development]. *Visnyk Kam'ianets'-Podil's'koho natsionalnoho universytetu imeni Ivana Ohienka. Ekonomichni nauky*, 9, 296-299. [in Ukrainian].
8. Holovan, D. V. (2013). Zastosuvannia suchasnykh avtomatyzovanykh system upravlinnia personalom na pidpriemstvi [Application of modern automated personnel management systems at the enterprise]. *Ekonomika ta upravlinnia pidpriemstvamy mashynobudivnoi haluzi: problemy teorii ta praktyky*, № 1 (21), 77-85. [in Ukrainian].
9. Butenko, I. A. (2014). "Upravlinnia personalom pidpriemstva" yak systemna katehoriia ["Personnel management of the enterprise" as a systemic category]. *Ekonomichni innovatsii*, 57, 51-61. [in Ukrainian].
10. Budnyk, M. M., & Mediana, L. S. (2015). Formuvannia efektyvnoi systemy upravlinnia personalom [Formation of an effective personnel management system]. *Problemy i perspektyvy rozvytku pidpriemnytstva*, 3(2), 25-30. [in Ukrainian].
11. Holubka, O. Ya., Didovych, Yu. O., & Kopusiak, Ya. F. (2016). Analiz metodiv upravlinnia personalom [Analysis of personnel management methods]. *Ekonomichni visnyk Zaporiz'koi derzhavnoi inzhenernoi akademii*, 5(1), 113-117. [in Ukrainian].
12. Bielyk, V. D. (2014). Funktsional'nyi pidkhid do formuvannia systemy upravlinnia personalom pidpriemstva [Functional approach to the formation of the personnel management system of the enterprise]. *Visnyk Lvivs'koi komertsiiinoi akademii. Seriiia ekonomichna*, 45, 54-57. [in Ukrainian].
13. Vasylyk, A. V. (2014). Suchasni vyklyky ta innovatsiini praktyky upravlinnia personalom [Modern challenges and innovative practices in personnel management]. *Sotsial'no-trudovi vidnosyny: teoriia ta praktyka*, 1, 306-314. [in Ukrainian].
14. Bilovol, R. I. (2017). Stan ta perspektyvy strukturnoi perebudovy kadrovoy sluzhby vitchyznianskykh pidpriemstv [Condition and prospects of structural restructuring of the personnel service of domestic enterprises]. *Visnyk Odes'koho natsionalnoho universytetu. Seriiia: Ekonomika*, t. 22, vyp. 1, 55-58. [in Ukrainian].
15. Arapova, O., & Shchelkunova, A. (2014). Rol' formuvannia ta upravlinnia kadrovym potentsialom u pidvyshchenni konkurentospromozhnosti pidpriemstva [The role of forming and managing human potential in enhancing enterprise competitiveness]. *Naukovyi visnyk Odes'koho natsionalnoho ekonomichnoho universytetu*, 8, 35-46. [in Ukrainian].

УДК 331

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-291-298](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-291-298)

Губіна Оксана Юріївна аспірант кафедри фінансів, банківської справи та страхування, Київський кооперативний інститут бізнесу і права, вул. Юлії Здановської, 18, м. Київ, 03022, тел.: (044) 257-70-91, <https://orcid.org/0009-0008-2793-693X>

ТІНІЗАЦІЯ РИНКУ ПРАЦІ ЯК ВИКЛИК ДЛЯ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Анотація. В статті розкрито тінізацію ринку праці та зайнятості населення як важливий фактор на різних рівнях розвитку суспільства: національному та глобальному. Міжнародна організація праці підтверджує, що у країнах з низьким рівнем доходів більше 50% робочої сили зайняті в неформальних трудових відносинах. Визначено, що тіньовий сектор економіки є серйозною проблемою ринку праці в Україні через війну з Росією, нерівномірне відновлення після пандемії, збої в постачанні та поєднанні високої інфляції з низьким економічним зростанням.

Зазначено, що тіньова економіка і тіньовий ринок праці тісно пов'язані між собою, де тіньова економіка створює умови для існування нелегальних форм роботи, а тіньова зайнятість - постачає ресурси для цієї економіки. Визначено, що основними факторами, що визначають тінізацію, є політичний, економічний, соціально-демографічний, технологічно-інноваційний та нормативно-правовий. З'ясовано, що політичний фактор відіграє ключову роль у боротьбі з тінізацією ринку праці та зайнятості населення.

Проблеми ринку праці, такі як тінізація і неконтрольований відтік робочої сили свідчать про загальні труднощі в управлінні та політичній волі в Україні. Зазначено, що корупція є однією з основних причин, що ускладнює ефективну боротьбу з тіньовими економічними практиками і підриває довіру до державних інститутів. Результати опитувань резидентів підтверджують серйозність проблеми: корупція в Україні в 2023 році для 71,6% населення більше, ніж у 2022 році на 7,4 %. Населення виявляє найбільш негативне ставлення до зростання корупції порівняно з бізнесом, що свідчить про більшу чутливість до цих змін. Результати опитувань щодо відповідальності за подолання корупції показали, що в Україні це центральні органи влади, зокрема Президент України, його Офіс, Верховна Рада, Національне антикорупційне бюро України (НАБУ) та Національне агентство з питань запобігання корупції (НАЗК).

Результати індексу сприйняття корупції (ІСК) від Трансперенсі Інтернешнл вказують на те, що Україна є однією з найбільш корумпованих країн у світі (у 2023 році корупція піднялася на друге місце серед основних проблем, вказаних респондентами, порівняно з третім місцем у 2022 році). 71,6% громадян вважають корупцію дуже серйозною проблемою, що є на 7,4 відсоткових пункти більше, ніж у попередньому році. Ці дані свідчать про повернення оцінки серйозності корупції на рівень 2020–2021 років, після того як у 2022 році було відзначено зниження цього показника. Визначено, що політична корупція є серйозним проявом тінізації ринку праці та зайнятості населення. 93,2% опитаних назвали корупцію в Уряді та Верховній Раді серйозною проблемою. На другому місці респонденти відзначили корупцію в бізнесі (83,2%), а на третьому - побутову корупцію (67,7%).

Ключові слова: тінізація, ринок праці, національна економіка, детінізація, опитування, Україна, корупція, розвиток.

Hubina Oksana Yuriivna PhD student of the Department of Finance, Banking and Insurance, Kyiv Cooperative Institute of Business and Law, St. Yulia Zdanovska, Kyiv, 03022, tel.: (044) 257-70-91, <https://orcid.org/0009-0008-2793-693X>

SHADOWING OF THE LABOR MARKET AS A CHALLENGE FOR THE DEVELOPMENT OF THE NATIONAL ECONOMY

Abstract. The article reveals the shadowing of the labor market and employment as an important factor at different levels of society development: national and global. The International Labor Organization confirms that in low-income countries more than 50% of the labor force is engaged in informal labor relations. It is determined that the shadow economy is a serious problem for the labor market in Ukraine due to the war with Russia, uneven recovery from the pandemic, supply disruptions, and the combination of high inflation and low economic growth.

It is noted that the shadow economy and the shadow labor market are closely interrelated, where the shadow economy creates conditions for the existence of illegal forms of work, and shadow employment supplies resources for this economy. It is determined that the main factors determining the shadow economy are political, economic, socio-demographic, technological, innovative and regulatory. It is determined that the political factor is important in combating the shadowing of the labor market and employment.

Labor market problems, such as shadowing and uncontrolled labor outflows, are indicative of general difficulties in governance and political will in Ukraine. Corruption is noted to be one of the main reasons that makes it difficult to effectively combat shadow economic practices and undermines trust in state institutions. The results of surveys of residents confirm the seriousness of the problem: corruption in Ukraine in 2023 for 71.6% of citizens is 7.4% higher than in 2022. The population shows the most negative attitude to the growth of corruption compared to business, which indicates greater sensitivity to these changes. The results of the surveys on responsibility for fighting corruption showed that in Ukraine, these are the central authorities, in particular the President of Ukraine, his Office, the Verkhovna Rada, the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine (NABU) and the National Agency for the Prevention of Corruption (NAPC).

The results of Transparency International's Corruption Perceptions Index (CPI) show that Ukraine is one of the most corrupt countries in the world (in 2023, corruption rose to second place among the main problems identified by respondents, compared to third place in 2022). 71.6% of citizens consider corruption to be a very serious problem, which is 7.4 percentage points more than in the previous year. These data indicate that the assessment of the seriousness of corruption has returned to the level of 2020-2021, after a decline in 2022. It was determined that political corruption is a serious manifestation of the shadowing of the labor market and employment. 93.2% of respondents called corruption in the Government and the Verkhovna Rada a serious problem. Corruption in business was ranked second (83.2%), and domestic corruption was ranked third (67.7%).

Keywords: shadowing, labor market, national economy, de-shadowing, survey, Ukraine, corruption, development.

Постановка проблеми. Тінізація ринку праці та зайнятості населення є серйозним викликом для розвитку суспільства як на національному, так і на глобальному рівнях. За даними Міжнародної організації праці (МОП), у країнах з низьким або середнім рівнем доходів понад 50% робочої сили зайняті в неформальних трудових відносинах, що робить ці країни найбільшими учасниками світового тіньового ринку праці.

У 2022 році глобальний рівень зайнятості склав 56,4 % (3,6 млрд) і, за прогнозами, зростатиме на 35 млн осіб щорічно через збільшення чисельності працездатного населення. Найвищий рівень зайнятості - 61,3 % - спостерігається в країнах з низьким рівнем доходів.

Глобальний рівень безробіття у 2022 році становив 5,8 % (205 млн), що хоча й нижче показника 2020 року (6,9 %), але все ще на 3 % вище, ніж у докризовому 2019 році. Найвищі показники безробіття зафіксовані в країнах з доходом нижче середнього (6,2 %) та вище середнього (6 %) [1]. У 2022 році глобальний дефіцит робочих місць становив 473 млн осіб, що відповідає відносному дефіциту в 12,3 %. Серед них 205 млн осіб були безробітними (5,8 %), а 268 млн - це ті, хто перебував поза межами робочої сили, але не підпадали під критерії безробітних [2].

Перехід частини зайнятого населення з офіційного в тіньовий сектор економіки є серйозною проблемою для ринку праці в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Економічні, правові та організаційні аспекти тінізації економічних відносин висвітлені в наукових роботах таких вітчизняних вчених, як Лібанова Е. [3], Гнибіденко І. [4], Колот А. [5], Краус Н. [6], Пищуліна О., Кочеміровська О., Коваль О., Маршавін Ю. [7] та інших. Однак питання тінізації ринку праці та зайнятості населення в сучасних умовах розвитку національного суспільства все ще недостатньо вивчені науковцями та потребують подальшого розгляду.

Метою статті є аналізування основних причин та наслідків тінізації ринку праці, виявлення її впливу на розвиток національної економіки, а також обґрунтування необхідності розробки комплексних заходів для зменшення масштабів тіньової зайнятості та підвищення рівня легалізації трудових відносин в Україні.

Виклад основного матеріалу. Світова організація праці у своєму звіті «World Employment and Social Outlook: Trends 2023» зазначає, що ситуація на глобальних ринках праці значно погіршилася у 2022 році через кілька факторів:

- війна в Україні;
- нерівномірне відновлення після пандемії;
- збої в постачанні;
- поєднання високої інфляції з низьким економічним зростанням [1].

За даними МОП, у 2022 році безробіття у всьому світі значно зменшилося, був спад до 5,8% з 6,9% у 2020 році через поступове відновлення світової економіки після впливу пандемії COVID-19.

Очікується, що у 2023 і 2024 роках рівень безробіття залишатиметься на рівні 5,8%, але кількість людей, що залишилися без роботи, збільшиться до 211 мільйонів осіб.

Рівень неофіційної зайнятості теж залишається високим. У 2022 році 58% робочої сили у світі працювали неформально (це близько 2 мільярдів працівників із нестабільними умовами та без соціального захисту). До пандемії рівень неформальної зайнятості поступово знижувався й становив 57,8% у 2019 році. Однак, COVID-19 у 2020 році сильно вдарив по робочих місцях неформальних працівників, в більшій мірі це стосувалося жінок, що призвело до того, що люди змушені були шукати роботу з гіршими умовами і без соціальних гарантій, бо це залишилося останньою можливістю для заробітку.

У 2022 році майже 23,5% молоді у світі не брали участі в освіті, професійній підготовці чи зайнятості (NEET). Пандемія COVID-19 загострила цю тенденцію, оскільки молодь втратила більше робочих місць порівняно зі старшими працівниками та припинила навчання через значні перерви в освітніх процесах і професійному навчанні [8].

Слід зазначити, що ще до початку війни ринок праці України також мав певні проблеми. За офіційними даними Державної служби статистики, наприкінці довоєнного 2021 року рівень безробіття в Україні становив 10,3% [9]. Участь населення на ринку праці була на 10 пунктів нижчою, ніж в країнах ОЕСР. Також спостерігалось зростання гендерної нерівності в реалізації права на працю: рівень зайнятості серед жінок віком від 17 до 70 років становив лише 56% порівняно з 68% серед чоловіків. Частково це можна пояснити різницею у віці виходу на пенсію, визначеній законодавством. Крім того, 15% зайнятості було зосереджено в сільському господарстві, а близько 20% працівників були працевлаштовані неформально [10].

Національний банк України у своєму жовтневому Інфляційному звіті [9] прогнозував, що рівень безробіття в Україні складе 19,1% у 2023 році, 16,5% у 2024 році та 14,2% у 2025 році.

Відповідно до статті 1 Закону України «Про зайнятість населення», ринок праці визначається як система правових, соціально-трудових, економічних та організаційних відносин, які виникають між особами, що шукають роботу, працівниками, профспілками, роботодавцями та їх організаціями, а також органами державної влади. Ці відносини спрямовані на задоволення потреб працівників у зайнятості та роботодавців у найманні працівників відповідно до законодавства.

Зайнятість визначається як будь-яка не заборонена законодавством діяльність, яка дозволяє задовольняти особисті та суспільні потреби з метою отримання доходу (заробітної плати) в грошовій або іншій формі. Це також включає діяльність членів сім'ї, які здійснюють господарську діяльність або працюють у підприємствах, заснованих на їх власності, навіть безоплатно.

Згідно з енциклопедичними джерелами, тіньова (неформальна) зайнятість означає нелегальне залучення роботодавцем працівника до економічної діяльності, яка не відображається в офіційних документах. Це вид зайнятості в неформальній економіці, що базується на прихованих від держави трудових відносинах між працівником і роботодавцем.

Тіньова зайнятість зазвичай пов'язана з ухиленням від сплати податків та дотримання законодавства, зокрема через виплату заробітної плати в «конвертах». Така форма зайнятості часто супроводжується низьким рівнем заробітної плати та поганими умовами праці.

Експерти Міжнародної організації праці (МОП) визначають неформальну зайнятість [11] як таку форму роботи, яка не забезпечує працівникам правового або соціального захисту, що підвищує їхню економічну вразливість. Термін «тіньова» (неформальна) зайнятість є синонімом до «зайнятості в неформальній економіці» (employment in the informal economy).

Тіньова зайнятість є результатом або частиною тіньової економіки, яка включає діяльність, що проводиться нелегально, щоб уникнути контролю з боку держави та не платити податки. У тіньовій економіці можна виділити різні форми, такі як підпільна, фіктивна або кримінальна економіка, де переважає нелегальна зайнятість.

Ці дві категорії - тіньова економіка і тіньовий ринок праці тісно пов'язані між собою. Тіньова економіка створює умови для існування нелегальних форм роботи, а тіньова зайнятість постачає ресурси для цієї економіки.

На тіньовому ринку праці існують нелегальні трудові відносини, де діяльність проводиться без державного контролю, не відображається в офіційних документах і не враховується у статистиці. Тіньова зайнятість охоплює всі форми роботи, які не зареєстровані офіційно і не підлягають державному регулюванню. Такі форми роботи часто зустрічаються в виробництві, торгівлі, наданні послуг та в інших сферах господарської діяльності.

Тіньова зайнятість виникає через спроби економічних агентів підвищити свої прибутки, порушуючи законодавство, зокрема шляхом приховування інформації від держави. Це може включати ухилення від сплати податків, внесків на соціальне страхування та інших обов'язкових платежів. Внаслідок цього, офіційні правила і норми економічної діяльності порушуються, що веде до руйнування законного порядку. Держава, не отримуючи необхідні податкові надходження, змушена скорочувати соціальні витрати з бюджету. Тіньова зайнятість також супроводжується відсутністю дотримання соціальних стандартів і гарантій, встановлених державою, таких як мінімальна зарплата, регулювання робочого часу і вимоги до безпеки праці [12].

Тіньова економіка, тіньова зайнятість і тіньовий ринок праці є тісно пов'язаними та взаємозалежними явищами. Недостатній контроль з боку держави і неналежне регулювання економічних відносин сприяють існуванню тіньового ринку праці. Це, у свою чергу, дозволяє економічним агентам уникати дотримання законів і норм трудового права.

Тіньовий ринок праці викликає серйозні економічні проблеми, зокрема зменшення податкових надходжень до бюджетів і скорочення фінансування соціальних виплат. Тіньові трудові відносини також суперечать соціальним нормам, оскільки призводять до недоотримання податків і зменшення бюджету на зарплати, пенсії та інші соціальні виплати. Якщо ці проблеми не вирішити, вони можуть серйозно загрожувати стабільному економічному зростанню та соціальному розвитку країни.

Тінізація ринку праці та зайнятості населення в даному контексті відноситься до протиправної діяльності, яка включає неофіційне працевлаштування, таке як використання праці без укладення трудових договорів, виплата зарплати «в конвертах», ухилення від сплати податків і соціальних внесків, неоплачений понаднормовий час, лікарняні та відпустки, а також порушення інших вимог трудового законодавства.

Термінологія поняття тінізації є складним і багатограним явищем, яке має економічний, соціальний, політичний, правовий та демографічний аспекти. Вона веде до неправомірних відносин, які порушують чинне законодавство і часто є прихованими. Це явище створює ряд негативних наслідків для різних сфер суспільного життя.

Для ефективного подолання тінізації необхідно розробити і реалізувати державну політику детінізації ринку праці та зайнятості населення. Така політика має комплексно вирішувати численні проблеми, що виникають через тінізацію. Її успішність залежить від точного і всебічного виявлення факторів та їх детального аналізу.

До основних факторів (рис.1), що визначають тінізацію, можна віднести такі категорії як: політичний, економічний, соціально-демографічний, технологічно-інноваційний та нормативно-правовий.

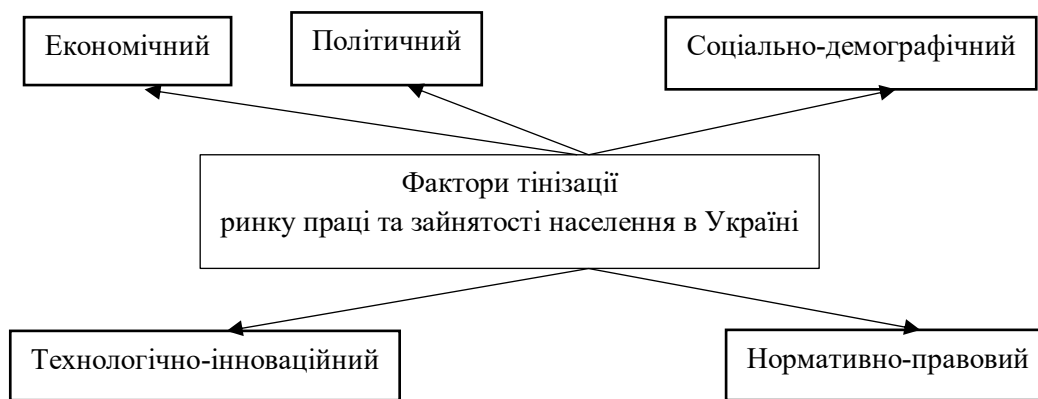

Рис. 1 Фактори тінізації ринку праці та зайнятості в Україні

Політичний фактор відіграє критичну роль у боротьбі з тінізацією ринку праці та зайнятості населення. Президент Конфедерації роботодавців України Олексій Мірошніченко зазначив, що мобілізація населення призвела до того, що за останні півтора року близько 1,5 мільйона працівників залишили офіційний ринок праці, оскільки їм необхідно було стати на військовий облік. За оцінками, тінювий ринок праці в Україні може становити до 4 мільйонів і більше. Держава має зосередити свої зусилля на вирішенні цієї проблеми, замість вибору найлегших шляхів [13].

В Україні ключову роль у розробці та реалізації політики в цій сфері відіграють державні органи, центральні органи виконавчої влади та законодавці. Вони відповідальні за створення та впровадження державних програм і заходів, визначення їх фінансування та забезпечення контролю за їх реалізацією.

Політичне середовище та наявність політичної волі є важливими факторами: стабільна політична ситуація та підтримка державної політики сприяють розвитку ринку праці, наповненню бюджетів та пенсійного фонду, підвищенню мінімальних зарплат і соціальних виплат, що, в свою чергу, позитивно впливає на рівень життя населення; нестабільність її може призвести до погіршення умов праці, зниження соціальних стандартів і уповільнення економічного зростання.

Проблеми ринку праці, такі як тінізація і неконтрольований відтік робочої сили свідчать про загальні труднощі в управлінні та політичній волі. Якщо держава не приділяє належної уваги цим проблемам, це може призвести до їх загострення і негативних наслідків для економіки і соціальної сфери.

На сьогоднішній день в Україні існує низький рівень політичної волі щодо детінізації ринку праці. Однією з основних причин цього є корупція, яка ускладнює ефективну боротьбу з тінювими економічними практиками і підбиває довіру до державних інститутів. Результати досліджень показують, що корупція в Україні в 2023 році є серйозною проблемою для 71,6% громадян, що більше, ніж у 2022 році на 7,4 %. Більш ніж половина опитаних повідомляє про

зростання корупції, що більше ніж удвічі за попередній рік. Бізнес також відзначає зростання корупції, хоча в меншій мірі ніж населення. Населення виявляє найбільш негативне ставлення до зростання корупції порівняно з бізнесом, що свідчить про більшу чутливість до цих змін [14].

Згідно з новими даними, в Україні спостерігається зміна в тому, як населення і бізнес оцінюють відповідальність за подолання корупції. За результатами опитувань, найбільше відповідальними за подолання корупції в Україні вважаються центральні органи влади, зокрема Президент України, його Офіс, Верховна Рада, Національне антикорупційне бюро України (НАБУ) та Національне агентство з питань запобігання корупції (НАЗК).

Зі сторони населення вважається, що:

- Президент України став найбільш часто згадуваним відповідальним за подолання корупції, частка підтримки зросла до 47,5%, що на 3,6 відсоткових пункти більше ніж у 2022 році;
- Національне антикорупційне бюро (НАБУ) – його частка підтримки також зросла до 36,9%, що на 5,1 відсоткових пункти більше порівняно з минулим роком;
- зростання довіри до Національного агентства з питань запобігання корупції (НАЗК), яке отримало 28,3% підтримки, що на 5,6 відсоткових пункти більше;
- згадування Верховної Ради залишилось стабільним на рівні 30,9% протягом усіх років дослідження.

Зі сторони бізнесу:

- Президент України та його Офіс стали найбільш часто згадуваними відповідальними за подолання корупції, з часткою підтримки 48,3%, що на 12,9 відсоткових пункти більше порівняно з 2022 роком;
- підприємці також більше стали вважати Верховну Раду відповідальною за боротьбу з корупцією, частка підтримки зросла до 39,2%, що на 4,2 відсоткових пункти більше;
- натомість частка бізнесу, яка вважає НАБУ відповідальним за подолання корупції, зменшилася до 32,4%, що є зниженням на 5,1 відсоткових пункти в порівнянні з 2022 роком, і повернулася до рівня 2021 року.

Ці результати свідчать про те, що громадськість і бізнес знову концентрують свою увагу на ключових інституціях, таких як Президент та Верховна Рада, при цьому ставлення до НАБУ змінилося і повернулося до попередніх рівнів.

Детінізація ринку праці та зайнятості населення не є ізольованою проблемою, а тісно пов'язана з антикорупційною політикою держави. Незважаючи на те, що керівники країни постійно заявляють про важливість боротьби з корупцією як пріоритет реформ і розвитку, ефективність цих заходів залишається низькою і тому корупція залишається серйозною загрозою для соціально-економічного розвитку України, про що свідчать дані різних досліджень.

Зокрема, результати індексу сприйняття корупції (ІСК) від Трансперенсі Інтернешнл вказують на те, що Україна є однією з найбільш корумпованих країн у світі. У 2023 році корупція піднялася на друге місце серед основних проблем, вказаних респондентами, порівняно з третім місцем у 2022 році. Ці дані свідчать про повернення оцінки серйозності корупції на рівень 2020-2021 років, після того як у 2022 році було відзначено зниження цього показника [14].

Корупція створює безвихідність на ринку праці та у сфері зайнятості населення, де найбільш серйозним проявом є політична корупція. Це явище характеризується нелегітимним використанням можливостей і повноважень державними службовцями для отримання особистих або групових вигод.

Політична корупція виникає через конфлікт інтересів між особистими інтересами чиновників і законними потребами громадян. Вона проявляється через зловживання владою для досягнення приватних цілей. У таких умовах державна влада підпорядковується корпоративним і приватним інтересам, що знижує ефективність державної політики, включаючи зусилля по детінізації ринку праці.

В Україні відсутні реальні механізми відповідальності політиків і чиновників за невиконання своїх обіцянок або затверджених програм, що призводить до формалізму і бюрократизму. Контроль і перевірки в умовах корупції виявляються контрпродуктивними.

Згідно з результатами опитування, більшість респондентів вважає найсерйознішою формою корупції політичну корупцію на найвищих рівнях влади - 93,2% опитаних назвали корупцію в Уряді та Верховній Раді серйозною або дуже серйозною проблемою. На другому місці респонденти відзначили корупцію в бізнесі (83,2%), а на третьому - побутову корупцію (67,7%) [14].

Висновки. Отже, тінізація ринку праці в Україні є серйозною загрозою для національної економіки, оскільки підриває соціальні гарантії для працівників, зменшує податкові надходження та ускладнює розвиток економіки держави.

До основних чинників, що сприяють тіньовим трудовим відносинам, можна віднести політичну нестабільність, корупцію, недостатнє регулювання економічної діяльності та соціальну вразливість населення. А також є необхідність комплексного підходу до детінізації зайнятості населення, що включає три ключові елементи: посилення контролю за ринком праці, боротьбу з корупцією та створення сприятливих умов для легальної зайнятості.

Подальші дослідження дозволять більш ефективно боротися з тіньовими процесами, підвищити соціальний захист працівників та зміцнити економічну стабільність України.

Література:

1. World Employment and Social Outlook: Trends 2023. ILO report. https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---dgreports/---inst/documents/publication/wcms_865332.pdf
2. ILO Monitor on the world of work. 11th edition.: https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---dgreports/---dcomm/publ/documents/briefingnote/wcms_883341.pdf
3. Лібанова Е.М. Гнучкість та захищеність на ринку праці. Досвід України: монографія / Е.М. Лібанова, О.В. Макарова. Київ: Ін-т демографії та соц. досліджень ім. М.В. Птухи НАН України, 2007. 495 с.
4. Гнибіденко І.Ф. Ринок праці України: перспективи євроінтеграції: моногр. / І.Ф. Гнибіденко, Н.Б. Кузнецова, Ю.М. Маршавін та ін. К.: ТОВ "ДКС центр", 2012. 246 с.
5. Колот А.М. Соціально-трудова сфера: стан відносин, нові виклики, тенденції розвитку: моногр. Київ: КНЕУ, 2010. 251 с.
6. Краус Н.М. Детермінанти тіньової економіки в інноваційних умовах господарювання: моногр. Полтава: Дивосвіт, 2014. 148 с.
7. Маршавін Ю.М. Регулювання ринку праці України: теорія і практика системного підходу: моногр. / Ю.М. Маршавін. Київ: Альтерпрес, 2011. 396 с.
8. Стан світового ринку праці: інформація МОП. <https://nqa.gov.ua/news/stan-svitovogo-rinku-praci-informacia-mop/>
9. Безробіття в Україні вдвічі перевищило довоєнні показники, - Гетманцев. <https://www.rbc.ua/rus/news/bezrobittya-ukrayini-vdvichi-perevishchilo-1704722831>.
10. Городниченко Ю., Сологуб І., Ведер ди Мауро Б. (2022 г.), Відновлення України: принципи та політика, CEPR Press. Градус (2022), Соціальний скринінг українського суспільства під час російського вторгнення – дванадцята хвиля дослідження. http://gradus.app/documents/319/Gradus_EU_wave_12_ENG.pdf.
11. O'Higgins N. Rising to the youth employment challenge: New evidence on key policy issues / Niall O'Higgins. Geneva: ILO, 2017. 234.
12. Schneider F. Shadow Economies and Corruption All Over the World: Revised Estimates for 120 Countries // F. Schneider, A. Buehn / Economics: The Open-Access, Open-Assessment E-Journal. 2007. Vol. 1 (July 24). Access Mode: <http://www.economics-ejournal.org/economics/journalarticles/2007-9>.
13. Кадровий голод. Що відбувається на ринку праці України під час війни. <https://dif.org.ua/article/kadroviy-golod-shcho-vidbuvaetsya-na-rinku-pratsi-ukrayini-pid-chas-viyni>
14. Корупція в Україні 2023: розуміння, сприйняття, поширеність. Звіт за результатами опитування населення та бізнесу. Київ, 2023. https://www.sapiens.com.ua/publications/socpol-research/309/%D0%9A%D0%9E%D0%A0%D0%A3%D0%9F%D0%A6%D0%86%D0%AF-2023_%D0%97%D0%92%D0%86%D0%A2_%D0%A3%D0%9A%D0%A0.pdf

References:

1. World Employment and Social Outlook: Trends 2023. ILO report. Retrieved from https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---dgreports/---inst/documents/publication/wcms_865332.pdf
2. ILO Monitor on the world of work. 11th edition. Retrieved from https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---dgreports/---dcomm/---publ/documents/briefingnote/wcms_883341.pdf
3. Libanova, E.M., Makarova O.V. (2007), Hnuchkist' ta zakhyschenist' na rynku pratsi. Dosvid Ukrayiny [Flexibility and security in the labor market. Experience of Ukraine]. Kyiv. In-t demohrafiyi ta sots. doslidzhen' im. M.V. Ptukhy NAN Ukrayiny – Kyiv. Institute of Demography and Soc. research named after M.V. Birds of the National Academy of Sciences of Ukraine, 495. [in Ukrainian].

4. Hnybidenko I.F., Kuznyetsova N.B., Marshavin YU.M. ta in. (2012). Rynok pratsi Ukrayiny: perspektyvy yevrointehratsiyi. [Labor market of Ukraine: prospects of European integration]. Kyiv. TOV "DKS tsentr"- Kyiv. LLC "DKS Center", 246. [in Ukrainian].
5. Kolot A.M. (2010). Sotsial'no-trudova sfera: stan vidnosyn, novi vyklyky, tendentsiyi rozvytku [Social and labor sphere: state of relations, new challenges, development trends]. Kyiv. KNEU - Kyiv. KNEU. 251. [in Ukrainian].
6. Kraus N.M. (2014). Determinanty tin'ovoyi ekonomiky v innovatsiynykh umovakh hospodaryuvannya [Determinants of the shadow economy in innovative business conditions]. Poltava: Dyvosvit - Poltava: Dyvosvit.148. [in Ukrainian].
7. Marshavin YU.M. (2011). Rehulyuvannya rynku pratsi Ukrayiny: teoriya i praktyka systemnoho pidkhotu. [Regulation of the labor market of Ukraine: theory and practice of a systemic approach]. Kyiv. Al'terpres - Kyiv. Alterpress. 396 [in Ukrainian].
8. Stan svitovoho rynku pratsi: informatsiya MOP. [State of the world labor market: ILO information]. Retrieved from <https://nqa.gov.ua/news/stan-svitovogo-rinku-praci-informacia-mop/> [in Ukrainian].
9. Bezrobittya v Ukrayini vdvichi perevyshchylo dovoyenni pokaznyky, - Hetmantsev [Unemployment in Ukraine has doubled its pre-war levels, - Hetmantsev]. Retrieved from <https://www.rbc.ua/rus/news/bezrobittya-ukrayini-vidvichi-perevishchilo-1704722831>. [in Ukrainian].
10. Horodnychenko YU., Solohub Y., Veder dy Mauro B. (2022), Vidnovlennya Ukrayiny: pryntsypy ta polityka, CEPR Press. Hradus (2022), Sotsial'nyy skryninh ukrayins'koho suspil'stva pid chas rosiys'koho vtorhnennya – dvanadtsyata khvylya doslidzhennya. Retrieved from http://gradus.app/documents/319/Gradus_EU_wave_12_ENG.pdf. [in Ukrainian].
11. O'Higgins N. (2017). Rising to the youth employment challenge: New evidence on key policy issues / Niall O'Higgins. Geneva: ILO, 234.
12. Schneider F. Shadow Economies and Corruption All Over the World: Revised Estimates for 120 Countries // F. Schneider, A. Buehn / Economics: The Open-Access, Open-Assessment E-Journal. 2007. Vol. 1 (July 24). Access Mode: <http://www.economics-ejournal.org/economics/journalarticles/2007-9>.
13. Kadrovyy holod. Shcho vidbuvayet'sya na rynku pratsi Ukrayiny pid chas viyny. [Personnel shortage. What happens in the labor market of Ukraine during the war]. Retrieved from <https://dif.org.ua/article/kadrovyy-golod-shcho-vidbuvaetsya-na-rinku-pratsi-ukraini-pid-chas-viyny> [in Ukrainian].
14. Koruptsiya v Ukrayini 2023: rozuminnya, spryynyattya, poshyrenist'. Zvit za rezul'tatamy opytuvannya naseleennya ta biznesu. [Corruption in Ukraine 2023: understanding, perception, prevalence. A report based on the results of a population and business survey]. Kyiv, – Kyiv. Retrieved from https://www.sapiens.com.ua/publications/socpol-research/309/%D0%9A%D0%9E%D0%A0%D0%A3%D0%9F%D0%A6%D0%86%D0%AF-2023_%D0%97%D0%92%D0%86%D0%A2_%D0%A3%D0%9A%D0%A0.pdf [in Ukrainian].

УДК 338.4

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-299-307](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-299-307)

Ємцев Віктор Іванович доктор економічних наук, професор, Національний університет біоресурсів та природокористування, вул. Виставкова, 16, м. Київ, 03041, тел.: (050) 334-70-47, <https://orcid.org/0000-0001-5684-186X>

Ємцева Галина Федорівна ст. викладач, Національний університет харчових технологій, вул. Володимирська, 68, м. Київ, 01601, тел.: (093) 715-73-51, <https://orcid.org/0000-0001-9375-0254>

Шпакович Віктор Іванович аспірант, Національний університет харчових технологій, вул. Володимирська, 68, м. Київ, 01601, тел.: (063) 725-92-66, <https://orcid.org/0009-0007-4793-2808>

ВІТЧИЗНЯНЕ ЯЄЧНЕ ПТАХІВНИЦТВО: СТАН, ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПРОБЛЕМИ ФУНКЦІОНУВАННЯ В УМОВАХ ВІЙНИ

Анотація. Останні чотири Доповіді про стан продовольчої безпеки та харчування у світі (СОФД) виявили тривожну тенденцію. З 2020 р збільшується частка голодуючих, яка у 2023 р досягла 9,15% від чисельності населення планети. Для порівняння, у 2019 р ця частка становила 8%, а в 2020 р – 8,5%. Тобто з голодом у 2023 р могло зіткнутися на 152 мільйони людей більше, ніж у 2019 р. Крім цього, понад 3,1 млрд людей в світі (понад 40% населення світу) не можуть дозволити собі здорове та збалансоване харчування [1].

Основою збалансованого харчування населення є, передусім, рівень споживання м'яса та риби, які містять незамінні амінокислоти, мають високий вміст біозасвоюваних мінеральних речовин, вітамінів, що майже повністю засвоюються організмом людини.

До цінних джерел тваринних білків потрібно також віднести яйце птиці, одним з основних фізико-хімічних параметрів якого є наявність в ньому тваринного білку, який легко засвоюється і тому, є необхідною складовою для організму людини. Саме яйця курячі є одним з важливих продуктів харчування, який є однією з базових складових «споживчого кошика» – набору харчових продуктів, який формується з використанням нормативів фізіологічної потреби організму людини у харчових продуктах виходячи з їх хімічного складу та енергетичної цінності і з урахуванням рекомендацій Всесвітньої організації охорони здоров'я.

У статті проведено дослідження сучасного стану вітчизняного ринку яєць та яйцепродуктів, стан попиту і пропозиції, ступінь насичення ринку, рівня його концентрації, цінової ситуації і розвитку зовнішньоекономічної діяльності. Встановлено, що ринок є складною організаційною структурою, пропозицію на якому формують підприємства різних організаційно-правових форм.

Обґрунтовано особливості досліджуваного ринку, які обумовлені унікальністю продукції, її значенням у харчуванні населення, сезонними коливаннями, умовами і термінами реалізації, залежністю рівня попиту від рівня платоспроможності населення, інтеграційними процесами в сфері виробництва, переробки і реалізації продукції, станом зовнішньоекономічної діяльності.

Визначені найбільші вітчизняні компанії-виробники яєць та яйцепродуктів, які контролюють ситуацію та їх частку на ринку. Досліджено сучасний стан експортно-імпортних операцій. Визначені перспективи розвитку галузі яєчного птахівництва та можливі напрямки стабілізації цінової ситуації на вітчизняному ринку харчових яєць.

Ключові слова: куряче яйце, яєчні продукти, ринок харчових яєць, попит і пропозиція, проблеми ціноутворення, експорт, імпорт.

Yemtsev Viktor Ivanovych Doctor of Economics, Professor, National University of Bioresources and Nature Management, St. Vystavkova, 16, Kyiv, 03041, tel.: (050) 334-70-47, <https://orcid.org/0000-0001-5684-186X>

Yemtseva Halyna Fedorivna National University of Food Technologies, st. teacher, St. Volodymyrska, 68, Kyiv-33, 01601, tel.: (093) 715-73-51, <https://orcid.org/0000-0001-9375-0254>

Shpakovych Viktor Ivanovych postgraduate, National University of Food Technologies, St. Volodymyrska, 68, Kyiv-33, 01601, tel.: (093) 715-73-51, <https://orcid.org/0009-0007-4793-2808>

DOMESTIC EGG POULTRY FARMING: STATE, TRENDS AND PROBLEMS OF FUNCTIONING IN THE WAR TIME

Abstract. The last four World Food Security and Nutrition Reports (WSFS) have revealed a worrying trend. Since 2020, the share of the hunger has increased, reaching 9.15% of the world's population in 2023. For comparison, in 2019 this share was 8%, and in 2020 – 8.5%. It means that 152 million people more could have faced hunger in 2023 than in 2019. In addition, more than 3.1 billion people in the world (more than 40% of the world's population) cannot afford a healthy and balanced diet [1]. The basis of balanced nutrition of the population is, first of all, the level of consumption of meat and fish, which contain essential amino acids, have a high content of bio-absorbable mineral substances, vitamins that are almost completely absorbed by the human body. One of the valuable animal protein sources is an egg, one of the main physico-chemical parameters of which is the presence of animal protein in it, which is easily absorbed and therefore is a necessary component for the human body. Chicken eggs are one of the important food products, which is one of the basic components of the "consumer basket" - a set of food products, which is formed using the standards of the physiological needs in food products of the human body based on their chemical composition and energy value, and taking into account the recommendations of World Health Organization.

The article examines the current state of the domestic market of eggs and egg products, the state of supply and demand, the degree of market saturation, the level of its concentration, the price and the development of foreign economic activity. It has been established that the market is a complex organizational structure, the supply of which is formed by enterprises of various organizational and legal forms. The peculiarities of the researched market were examined due to the uniqueness of the product, its importance in the nutrition of the population, seasonal fluctuations, conditions and terms of implementation, the dependence of the level of demand on the level of the population's solvency, integration processes in the sphere of production, processing and sale, the state of foreign economic activity. The largest domestic companies that produce eggs and egg products, which control the situation and their market share, have been identified. The current state of export-import operations has been studied. The prospects for the development of the egg poultry industry and the possible directions for stabilizing the price on the domestic market of eggs are determined.

Keywords: chicken egg, egg products, food egg market, supply and demand, pricing problems, export, import

Постановка проблеми. За даними ООН на планеті існує дефіцит у забезпеченні населення планети білком, який оцінюється в 25-28 млн т на рік [2,3]. Ця проблема існує і в Україні.

З результатів дослідження випливає, що середньодобова поживність раціону пересічного українця має тенденцію до зменшення і складає близько 2650 ккал/люд/добу. Аналіз структури споживання харчових продуктів свідчить, що частка калорійності раціону пересічного українця на 71% забезпечується за рахунок споживання продукції рослинництва – 1919 ккал, та на 29% рахунок споживання продукції тваринництва – 787 ккал [4].

Джерелом повноцінних білків тваринного походження та основою збалансованого харчування населення є, передусім, молоко, м'ясо, риба, молюски і ракоподібні. Також до цінних джерел тваринних білків потрібно віднести яйце птиці, одним з основних фізико-хімічних параметрів яких є наявність в них тваринного білку, який легко засвоюється і тому, є необхідною складовою для організму людини.

Тому вирішення проблем забезпечення населення країни якісним продовольством в обсягах, що відповідають науково обґрунтованим нормам споживання, особливо яйцями курячими у шкаралупі, як соціально важливого і економічно доступного джерела споживання тваринних білків для населення країни, є актуальними.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання, пов'язані із дослідженням та розробкою теоретичних засад і напрямів ефективного розвитку м'ясного та яєчного птахівництва знайшло відображення у працях Н. Аверчевої, В. Бородая, В. Буряка, М. Вітковського, В. Власова, Н. Головіна, М. Дем'яненка, К. Карюкіна, Д. Кирилюка, Г. Колесникова, Ю. Лузана, Б. Мельника, Н. Прямухіна, І. Салькова, С. Сендецької, Ф. Ярошенко та багатьох інших.

Проте багато питань з вирішення проблем інтенсифікації та індустріалізації розвитку саме яєчного птахівництва, техніко-технологічного переозброєння підприємств підгалузі та стабілізації функціонування вітчизняного ринку яєць та яйцепродуктів, як соціально важливих продуктів харчування для населення залишаються актуальними і потребують подальших досліджень.

Мета статті – дослідити сучасний стан, особливості, проблеми і перспективи розвитку вітчизняного яєчного птахівництва у зв'язку із соціальною важливістю яєць курячих у шкаралупі для харчування населення країни.

Виклад основного матеріалу. У світі існує закономірність: чим більш високий рівень ВВП на душу населення в країні тим – більше споживання тваринних білків.

Результати проведених досліджень засвідчують, що світове виробництво яєць протягом багатьох років демонструвало стійку тенденцію до зростання. Так з 2008 р до 2018 р світове виробництво яєць зросло на 24% – з 61,7 млн т до 76,7 млн т, (1160 млрд яєць в рік при перерахунку на середню вагу одного яйця 57,75 г). Тобто темпи зростання обсягів світового виробництва яєць склали більше 2,0% на рік. Пік світового виробництва яєць припав на 2020 р і становив 1,65 трлн. штук. У 2021 р – 1,633 трлн. яєць [1,2].

Глобальний дефіцит яєць настав у 2022 р, коли у світі було вироблено 1,627 трлн. яєць. Це незначне зниження пов'язано з глобальною пандемією пташиного грипу. Так у США, під час боротьби з глобальним спалахом пташиного грипу були змушені протягом 2022 р знищити понад 40 млн курей. У птахівничому секторі ЄС також спостерігався серйозний спад виробництва. При цьому в деяких країнах ЄС, таких як Франція, Італія та Угорщина, виробництво скоротилося на 11%. Падіння світових обсягів виробництва яєць у 2022 р було б набагато більшим, якби не Китай, який зберіг стабільність в умовах світового спаду виробництва завдяки швидкому реагуванню та оперативним заходам, вжитих країною під час боротьби з пташиним грипом на ранніх стадіях епізоотії.

У 2022 р Азія забезпечила понад 64% світового виробництва яєць, а що до виробництва яєць на інших континентах, то у 2022 р ЄС забезпечував 11,8% світового виробництва яєць, Північна Америка – 7,4%, Південна Америка – 7,1%, Центральна Америка – 4,5% [1,2].

Китай був найбільшим у світі виробником яєць з часткою 37% їх світового виробництва. Далі йшли Індія – 7,4%, Індонезія – 7,03%, США – 6,76%.

Основними імпортерами яєць у світі у 2022 р були Німеччина – 325 346,09 т, Нідерланди – 252 148,51 т, Гонконг – 183 895,89 т яєць. При цьому, значна частина імпорту яєць у європейські країни у 2022 р була пов'язана з війною в Україні. ЄС запровадив заходи вільної торгівлі, щоб підтримати Україну після російського вторгнення. Найбільшими імпортерами українських яєць були Латвія (36%), Польща (23%) і Нідерланди (18%). Німеччина не імпортує українські яйця [1,2].

Результати досліджень дозволяють зробити висновок, що у світі рівень споживання яєць (у середньому, споживання склало 161 яйце/люд/рік) суттєво відрізняється між країнами. Від високого фактичного споживання у Мексиці (368 яйце/люд/рік) та Японії (337 яєць/люд/рік) до нижчого за середнє споживання у Південній Африці (130 яєць /люд/рік).

Країни з великою чисельністю населення істотно відрізняються у споживанні яєць одна від одної: в Китаї споживають 255 яєць/люд/рік, а в Індії – 76 яєць/люд/рік.

Серед країн ЄС (середнє споживання склало 210 яєць/люд/рік) також існують відмінності. Так в Іспанії споживають 273 яйця/люд/рік, Данії – 248 яєць/люд/рік, Португалії – 146 яєць/люд/рік та Польщі – 145 яєць/люд/рік відповідно.

При цьому, потрібно відзначити, що світове яєчне виробництво, вже на сьогоднішній день набуло значних зрушень у застосуванні технологій переробки яєць і перейшло від виробництва яєць у шкаралупі до виробництва і вжитку готових яйцепродуктів. Так, країни ЄС у 2021 р вже переробили 20-25% від загального обсягу вироблених яєць, США – 30-35%, Японія – 35-40%.

Відповідно, зростання добробуту країн, що розвиваються (до яких відноситься і Україна), також призводить до зростання попиту на найбільш соціально та економічно доступне джерело тваринних білків - яйця.

Саме тому, яєчне птахівництво в Україні також стало одним із найбільш економічно привабливих видів агробізнесу, про що свідчить стійка динаміка зростання виробництва саме харчових курячих яєць в країні (табл.1). При цьому, виробництво яєць свійської птиці інших видів в Україні є незначним (близько 1% від загального обсягу вироблених в Україні яєць пташиних).

Таблиця 1.

Динаміка обсягів виробництва та споживання яєць в Україні за категоріями господарств [4,5,6]

	Обсяг виробництва яєць птиці свійської всіх видів господарствами усіх категорій, млн. шт. (100%)	Структура виробництва за категоріями господарств (у % до загального обсягу)		Річне споживання продукції на одну особу, шт (НОНС-290 шт)
		Сільгосп-підприємствами	господарствами населення	
1990	16 286,7	72,3	27,7	313
2000	8 808,6	33,8	66,2	179
2010	17 052,3	60,1	39,9	372
2015*	16 782,9	58,2	41,8	392
2021*	14 071,3	49,2	50,2	340
2022*	11 921,8	48,5	51,5	н/д
2022 до 2010, %	69,91	80,6	129,1	н/д

* - Дані наведено без урахування тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та м.Севастополя, а також без урахування тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях

Результати досліджень свідчать, що до війни в країні спостерігалось стійке зростання обсягів виробництва курячих яєць. Так, в 2020 р було вироблено 16,167 млрд штук яєць, що у розрахунку на душу населення складає 387 яєць/люд/рік. У 2021 р виробництво яєць в Україні зменшилося на 13,0% порівняно із 2020 р, до 14,07 млрд штук. У тому числі сільгосп-підприємства одержали 6,98 млрд яєць (на 21,7% менше), господарства населення – 7,08 млрд (на 2,4% менше). У 2022 р виробництво яєць склало 11,92 млрд штук (на 15,43% менше проти 2021 р) [6.].

Після початку повномасштабного вторгнення, в країні було втрачено низку потужностей з виробництва яєць, яка складає близько 20% обсягів вітчизняного виробництва у 2021 р. Основною причиною тому стала втрата потужностей низки великих виробників, які були зруйновані або опинилися в окупації через війну. Так припинили свою діяльність або значно скоротили виробництво такі підприємства як «Дмитрівська птахофабрика» на Донеччині та філія «Богодухівської птахофабрики» на Харківщині. Також, на території тимчасово окупованій Херсонській області залишився птахокомплекс «Чорнобаївський» (група компаній «Авангард»), який був одним з найбільших виробників яєць в Україні. Група компаній «Авангард» також втратила своє поголів'я курей та потужності й в інших областях.

З того часу виробники поступово відновлювали та нарощували поголів'я курей. Обсяги виробленої у цьому сегменті продукції у 2024 р повернулись на довоєнний рівень і промислове виробництво яєць досягло рівня середньомісячного виробництва у 2021 р.

Таблиця 2.

Динаміка чисельності поголів'я птиці в Україні за видами та виробництво м'яса птиці та яєць [5,6]

	1990	1995	2000	2010	2015*	2020*	2022*	2022 до 1990, %
Чисельність поголів'я птиці, млн. голів	246,1	149,8	123,7	191,15	212,7	220,48	180,4	73,37
кури	212,3	128,9	103,77	183,61	194,5	202,51	165,4	77,92
гуси	11,55	9,09	9,061	6,269	5,1	3,55	2,98	25,79
качки	17,22	8,62	8,071	10,77	11,0	11,37	8,85	51,39
індики	3,10	2,23	2,27	1,88	2,0	1,51	1,37	44,19
Середня річна несучість курей-несучок, шт.	214	171	213	280	282	278	206	96,26

* - Дані наведено без урахування тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та м.Севастополя, а також без урахування тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях

Результати досліджень засвідчують, що станом на 01.01.2024 р чисельність птиці свійської в країні склала 180,2 млн голів, що на 5,5%, або на 11,1 млн голів, більше ніж за аналогічний період 2023 р. В першу чергу, позитивна динаміка у нарощуванні поголів'я птиці спостерігається у сільгосппідприємствах, де на 01.08.23 р було 107,4 млн голів, що на 15,2% більше, ніж у серпні 2022 р. Потрібно відзначити, що відновлення поголів'я почалось з літа 2022 р – середній приріст поголів'я становив приблизно 4% на місяць. Найбільший приріст поголів'я за останній рік було зафіксовано у Сумській – на 22% (5,1 млн голів), Хмельницькій – на 37,1% (8,8 млн), Київській – на 12,4% (23,5 млн голів) областях [9,10].

На сьогоднішній день, аграрні підприємства утримують більше 101,82 млн курей або 61,65% від їх загальної кількості в країні, в той же час качок лише 2,99%, гусей – 0,5%. Вирощування індиків на 57,08% зосереджено в середніх сільськогосподарських підприємствах, тоді як у 2001 р поголів'я індиків практично на 100% знаходилося в господарствах населення.

В умовах зростання цін та зниження реальних доходів населення країни, для багатьох верств населення курячі яйця стали хіба що не єдиним джерелом отримання тваринних білків. Саме тому, в Україні яйця курячі є харчовим продуктом тваринного походження який, як і всі харчові продукти, повинен відповідати високим вимогам з якості і безпечності, визначеним у відповідних законодавчих актах [7,8].

Харчові курячі яйця – стандартизовані яйця, одержані від курей і призначені для кінцевого споживання населенням, виготовлення яєчного порошку (меланжу) та інших яєчних продуктів, що використовуються в кондитерській та хлібопекарській промисловості. Поживна цінність курячих яєць (на 100 г яєчної маси) містить: до 13 г білка, до 11 г жиру, до 0,9 г вуглеводів, вітаміни А, В1 та В2, при цьому енергетична цінність продукту становить до 160 ккал [7].

Україна, на сьогодні, входить до групи світових лідерів виробників курячих яєць і у 2020 р у міжнародному рейтингу виробників яєць займала 11 місце з часткою близько 1,5% від

загального обсягів виробництва яєць у світі (у 1990 р – 2,3%). Проте у 2021 р виробництво яєць в Україні зменшилося до 14,07 млрд штук або на 13,0% у порівнянні із 2020 р. (табл.1). У тому числі сільгосп підприємства одержали 6,98 млрд яєць (на 21,7% менше), господарства населення – 7,08 млрд (на 2,4% менше).

У 2020 р. Україна експортувала 106,8 тис т яєць, що на 22% поступається показнику 2019 р (137,08 тис. т). У 2022 р – 27 тис т яєць у шкаралупі на \$42 млн та 5,1 тис т яєчних продуктів на \$23 млн. Експорт яєць у шкаралупі в тоннах за перші сім місяців 2023 р вже перевищував обсяги експорту усього 2022 р, але до показників 2017-2020 рр все ще досить далеко.

Яєчні продукти – це продукти переробки яєць курячих. Їх використовують для приготування харчових продуктів, адже за харчовою цінністю вони майже не поступаються свіжим яйцям, але порівняно з ними більш транспортабельні і стійкі при зберіганні. Вони класифікуються за такими видами: - рідкі яєчні продукти – охолоджені та заморожені меланж (суміш білків і жовтків), жовток, білок; - сухі яєчні продукти – меланж (порошок яєчний), жовток, білок, сухий омлет (суміш сухої яєчної маси з сухим пастеризованим молоком в рівних кількостях) [7].

Враховуючи сучасні тенденції розвитку виробництва та споживання на світовому ринку яйцепродуктів, а також потреби вітчизняної харчової промисловості, ринок яєчних продуктів (його можна розділити на ринок сухих яєчних продуктів та ринок рідких яєчних продуктів) став супутнім ринком яєць курячих у шкаралупі і стрімко розвивається. Так за останні 10 років їх виробництво збільшилось у 3,3 рази. Так у 2009- 2019 рр випуск сухих яєчних продуктів в Україні зріс з 3,6 тис до 11,9 тис т (пікові обсяги були зафіксовані в 2013– 2014 рр). Причому з початку, їх виробництво, в основному, було орієнтовано на зовнішній попит, оскільки культури споживання яйцепродуктів у внутрішнього споживача раніше практично не було. Потім сировинна база скоротилася через втрату птахофабрик у Криму й на сході країни, що призвело до скорочення виробництва яєчних продуктів. Однак, після відкриття для вітчизняної продукції ринку країн ЄС, для якого більшою мірою характерне споживання саме рідких яєчних продуктів, їх виробництво почало зростати у 2020 р до 13,5 тис т, та у 2021 р – 14,9 тис т [11].

Вивчення тенденцій світового ринку яєць дозволяє зробити висновок, що в наступні 10 років нішевим та активно зростаючим сегментом для України може стати ринок органічного м'яса та яєць курячих.

Органічні яйця, наприклад, надходять від курей, які живуть без кліток і мають доступ на вулицю, навіть якщо їх відкрита територія є лише невеликою загородою або закритим двором. Органічні яйця містять вищий рівень омега-3 жирних кислот, ніж неорганічні яйця. Ці жири, як відомо, запобігають хронічним захворюванням і зменшують запалення, одночасно сприяючи функціонуванню і росту кліток мозку. Омега-3 також відіграють важливу роль у забезпеченні здоров'я серця та допомагають знизити рівень холестерину. Тому ринок органічних яєць у 2020 р був найбільшим сегментом ринку органічного птахівництва. На нього припадало \$6877,6 млн або 54,8% від загального обсягу експорту органічного м'яса та яєць.

Результати проведеного дослідження засвідчують, що сновними виробниками яєць в Україні є дві порівняно однаково потужних групи виробників.

Перша група, це великі сільськогосподарські підприємства і ферми, частка яких у виробництві до війни складала близько 56% від загальної кількості вироблених яєць. Майже половина курей-несучок знаходяться у Київській, Хмельницькій областях. В цих регіонах продовжують працювати великі компанії-виробники. Проте з початком війни стан підприємств-лідерів дуже змінився, поголів'я курей-несучок скорочується, підприємства обмежують або призупиняють свою діяльність. Так частка сільськогосподарських підприємств і фермерських господарств у загальному обсязі виробництва яєць в країні у 2022 р скоротилась на 6,56% і склала 49,44% [12].

Найбільшими «гравцями» на внутрішньому ринку яєць у 2020 р були: група компаній «Авангард» та представлений брендом «Квочка». Частка ГК «Авангард» на ринку первинної

реалізації яєць курячих у шкаралупі становила 14,63% – у 2016 р, 21,20% – у 2017 р та 20,51% – у 2018 р, 28,13% – у 2019 р, 39,93% – у 2020 р та 41,3% – у 2021 р). ГК «Авангард» у 2020 р був на 19 місці серед світових виробників-компаній і на 1 місці серед європейських компаній виробників яєць.

Група компаній Ovostar Union представлений брендом «Ясенсвіт». Частка ГК Ovostar Union на ринку первинної реалізації яєць курячих у шкаралупі становила 13,93% – у 2016 р, 12,39% – у 2017 р, 12,90% – у 2018 р, 11,13% – у 2019 р, 12,67% – у 2020 р та 12,1% – у 2021 р.

Група компаній «Інтер-Агросистеми». Частка ГК «Інтер-Агросистеми» на ринку первинної реалізації яєць курячих у шкаралупі становить 19,76% – у 2016 р, 19,73% – у 2017 р, 17,32% – у 2018 р, 12,49% – у 2019 р, 7,64% – у 2020 р та 8,3% – у 2021 р.

Сукупна частка Групи компаній Авангард, Групи компаній «Ovostar Union» та Групи компаній «Інтер-Агросистеми» на загальнодержавному ринку первинної реалізації яєць курячих у шкаралупі за підсумками 2016 р становила 48,32% , у 2017 році – 53,32%, у 2018 р – 50,73% , у 2019 р – 51,75% , у 2020 р – 60,24% та у 2021 р – 61,7%. Частки інших суб'єктів господарювання на внутрішньому ринку яєць були незначними [12]. З цього можна зробити висновок про те, що вітчизняний ринок яєць та яйцепродуктів є олігополістичним.

Друга група виробників – приватні господарства населення. Їх частка на ринку у 2022 р складала 50,56% від загального обсягу виробництва яєць в країні.

За результатами дослідження можна зробити висновки, що експорт українських яєць у 2018 р зріс на 20% (майже на 18 тис т) у порівнянні з 2017 р, сягнувши позначки у 107,8 тис т. У 2020 р країна експортувала 106,8 тис т яєць, що на 22% поступається показнику 2019 р (137,08 тис т).

Основними експортерами яєць у 2020 р були: Групи компаній Авангард, (46,7%), Групи компаній «Ovostar Union» (20,73%) та Групи компаній «Інтер-Агросистеми» (19,34%) частка яких в експорті яєць складає 86,77%.

Основними імпортерами українських яєць у 2020 р були: ОАЕ – 36,57 тис т на \$29,81 млн; Саудівська Аравія – 20,19 тис т на \$22,48 млн; Латвія – 10,74 тис т на \$11,11 млн; Ліберія – 6,71 тис т на \$5,52 млн; Катар – 5,17 тис т на \$4,32 млн.

Найбільшими країнами-імпортерами українських курячих яєць у 2021 р були Саудівська Аравія (24,9% від обсягів вітчизняного експорту), ЄС (23,1%), Об'єднані Арабські Емірати (9%) [13].

Результати проведеного дослідження дозволяють зробити висновок, що основними факторами, які визначають стан справ на вітчизняному ринку популярного, у широких верств населення, білкового продукту є:

По-перше – сезонність. Одним із найбільш істотних ризиків суб'єктів господарювання, що є виробниками яєць курячих, є нестабільність попиту на яйце залежно від сезону. Споживчий попит збільшується в період із жовтня по травень, у результаті чого зростає ціна. Тому і основне виробництво яєць курячих на підприємствах припадає на жовтень – травень.

У літній період попит значно знижується, ціна на яйця досягає мінімальних значень. Обмежений термін зберігання яйця призводить до істотного зниження ціни реалізації в період із червня по вересень, а також до зростання виробничих витрат.

Крім цього, у березні – червні значно зростає виробництво яєць у домогосподарствах населення. Однак затрати у приватному секторі значно вищі, що позначається на ціні продукції.

По-друге – економічні проблеми. Через війну зросла вартість виробництва, тому підприємствам довелося позапланово позбуватися поголів'я курей-несучок. Також частково зупинилася інкубація яєць для отримання курчат. Зниження внутрішнього попиту не забезпечує можливостей для підвищення відпускних цін на тлі значного здорожчання енергоресурсів та зростання витрат по інших статтях собівартості виробництва продукції. Внутрішній ринок продукції птахівництва стає все більш профіцитним. Як наслідок, відбувається зменшення виробництва яєць, яке є збитковим або малоприбутковим в останні роки.

По-третє – зростання витрат на виробництво. Посуха та спека у 2024 р призвели до втрати 15-30% врожаю зернових та олійних культур. Відповідно, ціни на зерно на внутріш-

ньому ринку зросли, а саме вони формують вартість комбікорму, на яку припадають 65-70% собівартості яйця.

По-четверте – зростання логістичних витрат. Зміна логістичних маршрутів, здорожчання паливно-мастильних матеріалів, збільшення питомої ваги автотранспорту у перевезеннях збільшило логістичні витрати.

За прогнозами експертів ФАО, до 2035 р споживання яєць в світі збільшиться на 50% - 65%. Тобто виробникам яєць варто дбати насамперед про переоснащення матеріально-технічної бази, впровадження новітніх технологій для нарощування у перспективі обсягів виробництва.

Висновки. З вищенаведеного, можна зробити висновок, що основними складовими, що впливають на результати діяльності вітчизняного яєчного птахівництва є:

- прямі і загальні втрати від воєнних дій та руйнування інфраструктури виробництва, перероблення та зберігання сільськогосподарської продукції та харчових продуктів;
- порушення традиційних логістичних каналів та здорожчання логістики;
- зростання тарифів і цін на всі види енергоресурсів, корми та кормові добавки, вітаміни і мікроелементи, витрат на оплату праці тощо;
- дефіцит трудових ресурсів у виробництві по всіх фазах технологічного ланцюжку у зв'язку з міграцією та мобілізацією;
- екологічні виклики.

Щоб збільшити свій експортний потенціал, вітчизняним товаровиробникам потрібно забезпечити високу якість та безпечність продукції, розширити її асортимент за рахунок виробництва продуктів переробки яєць і підвищити його ефективність.

Вітчизняне яєчне птахівництво є однією з найперспективніших підгалузей тваринництва, яка може відчутно зміцнити продовольчу безпеку країни та посилити її експортний потенціал завдяки:

- інвестуванню у розвиток сучасних технологій виробництва птахівничої продукції та впровадження промислових інтенсивних методів відгодівлі птиці;
- зосередженню більшості виробництва товарної продукції у рамках великих вертикальних агрохолдингів;
- сприянню розвитку виробництва кормів в Україні;
- удосконаленню нормативно-правової бази.

За умови активізації фінансування у розвиток та будівництво виробничих об'єктів з високим рівнем ефективності український виробник зможе задовольнити зростаючий попит на яйця та яйцепродукти як на власному, так і на зовнішньому ринку.

Література:

1. Стан Продовольчої безпеки та харчування в світі у 2024 р. URL: <https://openknowledge.fao.org/server/api/core/bitstreams/ffb79f08-bf03-404a-9ad3-f8ef9c3c9e6b/content/cd1254en.html#gsc.tab=0>
2. FAO. 2024. Food Outlook – Biannual report on global food markets. Food Outlook, June 2024. Rome. URL: <https://doi.org/10.4060/cd1158en>
3. Офіційний сайт ООН. URL: <https://www.un.org/ua/events-and-news>
4. Статистичний збірник «Баланси та споживання основних продуктів харчування населенням України за 2022 р» URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
5. Статистичний збірник «Тваринництво України. 2022»: URL: https://www.ukrstat.gov.ua/druk/publicat/kat_u/2023/zb/09/S_gos_22.pdf,
6. Статистичний збірник «Сільське господарство України. 2022»: URL: https://www.ukrstat.gov.ua/druk/publicat/kat_u/2023/zb/09/S_gos_22.pdf
7. «Яйця курячі харчові. Технічні умови». ДСТУ 5028:2008 Надано чинності наказом Держспоживстандарту України № 192 від 12.06. 2008 р. URL: https://dnaop.com/html/33861/doc-%D0%94%D0%A1%D0%A2%D0%A3_5028_2008
8. «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів» Закон України 771/97-ВР від 23.12.1997 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/771/97-%D0%B2%D1%80#Text>
9. Аграрний сектор України у 2023 році: складові стійкості, проблеми та перспективні завдання . URL.: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/ahramyy-sektor-ukrayiny-u-2023-rotsi-skladovi-stiykosti-problemy-ta>

10. Наша країна зберігає провідні позиції на глобальному ринку м'яса птиці та яєць. URL: <https://uaexport.org/2024/07/23/nasha-krayina-zberigaye-providni-pozitsiyi-na-globalnomu-rinku-m-yasa-ptitsi>
11. Виробництво яєць в Україні почало відновлюватись. URL: <https://agronews.ua/node/152186/>
12. Звіт АМКУ про результати дослідження загальнодержавного ринку яєць курячих у шкаралупі 2016 – 2020 рр. URL: <https://amcu.gov.ua/storage/app/uploads/public/641/9c5/8ae/6419c58ae5de6036512308.pdf>
13. ФАО, МФСР, ЮНІСЕФ, ВПП та ВООЗ. 2022. Стан харчової безпеки та харчування у світі. Переорієнтація продовольчої та аграрної політики на доступність здорового харчування. Звіт. Рим. URL: <https://www.fao.org/documents/card/en/c/cc0639en>
14. У 2023 р частка країн ЄС у вітчизняному експорті м'яса та яєць збільшилася до 46 %. URL: <http://www.iae.org.ua/presscentre/archnews/3759-2023-roku-chastka-krayin-yes-u-vitchyznyanomou-eksporti-myasa-zbilshylasya-do-46-mykola-puhachov.html>

References:

1. Stan Prodovol'cha bezpeka ta kharchuvannya u sviti u 2024 rotsi. [State of food security and nutrition in the world in 2024]. *openknowledge.fao.org*. Retrieved from <https://openknowledge.fao.org/server/api/core/bitstreams/ffb79f08-bf03-404a-9ad3-f8ef9c3c9e6b/content/cd1254en.html#gsc.tab=0> [in Ukrainian].
2. FAO. 2024. Prodovol'chyy prohnos - Dvrichnyy zvit pro Vsesvitniy kharchovyy marsh. Food Outlook. [FAO. 2024. Food Outlook – Biannual report on global food markets. Food Outlook. Rome]. (2024, June). *doi.org*. Retrieved from <https://doi.org/10.4060/cd1158en> [in Ukrainian].
3. Ofitsiynyy sayt OON. [Official website of the UN]. *un.org/ua/events-and-news*. Retrieved from <https://www.un.org/ua/events-and-news>. [in Ukrainian].
4. Statystychnyy zbirnyk «Balansy ta spozhyvannya osnovnykh produktiv kharchuvannya naselenniyam Ukrayiny» [Statistical Yearbook "Balances and consumption of basic food products by the population of Ukraine"] (2022). *ukrstat.gov.ua*. Retrieved from <https://www.ukrstat.gov.ua/> [in Ukrainian].
5. Statystychnyy zbirnyk «Tvarynnystvo Ukrayiny»: [Statistical Yearbook "Livestock of Ukraine."]. (2022) *ukrstat.gov.ua*. Retrieved from https://www.ukrstat.gov.ua/druk/publicat/kat_u/2023/zb/09/S_gos_22.pdf, [in Ukrainian].
6. Statystychnyy zbirnyk «Sil'ske hospodarstvo Ukrayiny.»: [Statistical Yearbook "Agriculture of Ukraine"] (2022). *ukrstat.gov.ua*. Retrieved from https://www.ukrstat.gov.ua/druk/publicat/kat_u/2023/zb/09/S_gos_22.pdf [in Ukrainian].
7. Yaitsya kuryachi kharchovi. Tekhnichni umovy. [Chicken eggs are edible. Technical conditions]. (2008). DSTU 5028:2008 from 12th June 2008. Retrieved from https://dnaop.com/html/33861/doc-%D0%94%D0%A1%D0%A2%D0%A3_5028_2008, [in Ukrainian].
8. «Pro osnovni pryntsypy ta vymohy do bezpechnosti ta yakosti kharchovykh produktiv» Zakon Ukrayiny 771/97-VR vid 23.12.1997 ["On the basic principles and requirements for the safety and quality of food products"] Law of Ukraine 771/97- VR from 23th December 1997]. *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/771/97-%D0%B2%D1%80#Text>, [in Ukrainian].
9. Ahrarnyy sektor Ukrayiny u 2023 rotsi: skladovi stiykosti, problemy ta perspektyvni zavdannya. [The agricultural sector of Ukraine in 2023: components of sustainability, problems and promising tasks]. *niss.gov.ua*. Retrieved from <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/ahramyy-sektor-ukrayiny-u-2023-rotsi-skladovi-stiykosti-problemy-ta>. [in Ukrainian].
10. Nasha krayina zberihaye providni pozytsiyi na hlobal'nomu rynku m'yasa ptytsi. [Our country maintains a leading position in the global poultry meat market]. *uaexport.org*. Retrieved from <https://uaexport.org/2024/07/23/nasha-krayina-zberigaye-providni-pozitsiyi-na-globalnomu-rinku-m-yasa-ptitsi> [in Ukrainian].
11. Vyrobnystvo yayets' v Ukrayini pochalo vidnovlyuvatys'. [Egg production in Ukraine began to recover]. *agronews.ua*. Retrieved from <https://agronews.ua/node/152186/> [in Ukrainian].
12. Zvit AMKU pro rezul'taty doslidzhennya zahal'noderzhavnoho rynku yayets' kuryachykh u shkaralupi 2016 – 2020 rr. [AMCU report on the results of the study of the nationwide market of chicken eggs in the shell 2016–2020]. *amcu.gov.ua*. Retrieved from <https://storage/app/uploads/public/641/9c5/8ae/6419c58ae5de6036512308.pdf>. [in Ukrainian].
13. FAO, MFSR, YUNISEF, VPP ta VOOZ. 2022. Stan kharchovoyi bezpeky ta kharchuvannya u sviti Pereoriyentatsiya prodovol'choyi ta ahrarnoyi polityky na dostupnist' zdorovoho kharchuvannya. zvit. [FAO, IFAD, UNICEF, WFP and WHO. 2022. State of food safety and nutrition in the world. Reorientation of food and agricultural policy to make healthy nutrition more accessible. Report. Rome]. (2022.). *fao.org*. Retrieved from <https://www.fao.org/documents/card/en/c/cc0639en> [in Ukrainian].
14. U 2023 rotsi chastka krayin YES u vitchyznyanomou eksporti m'yasa zbil'shylasya do 46%. [In 2023, the share of EU countries in domestic meat exports increased to 46%]. *iae.org.ua*. Retrieved from <https://www.iae.org.ua/presscentre/archnews/3759-2023-roku-chastka-krayin-yes-u-vitchyznyanomou-eksporti-myasa-zbilshylasya-do-46-mykola-puhachov.html> [in Ukrainian].

УДК 339.9

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-308-318](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-308-318)

Журба Олександр Миколайович кандидат економічних наук, старший викладач кафедри економічної теорії та конкурентної політики, Державний торговельно-економічний університет, <https://orcid.org/0009-0008-3007-4314>

Парфьонова О. Д. студентка Державний торговельно-економічний університет, <https://orcid.org/0009-0007-0167-5834>

ДОСВІД ПОВОЄННОЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ РЕСПУБЛІКИ КОРЕЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЙОГО ВИКОРИСТАННЯ В УКРАЇНІ

У статті досліджується успішний досвід повоєнної модернізації Республіки Кореї, яка змогла перетворитися з однієї з найбідніших країн на одну з найбільш динамічних економік світу. Автори аналізують ключові фактори, що сприяли економічному зростанню та соціальному розвитку Республіки Кореї, такі як стратегічне планування, інвестиції в освіту та науку, підтримка індустріалізації та розвиток міжнародної співпраці. На основі цього досвіду пропонуються рекомендації для України, яка перебуває у процесі повоєнного відновлення та модернізації. Основна увага приділяється необхідності стратегічного планування, інвестицій у людський капітал, підтримці промислового розвитку та поглибленню міжнародних економічних зв'язків. Автори вважають, що використання успішних підходів Республіки Кореї може сприяти сталому економічному розвитку та інтеграції України у глобальну економіку. Ця стаття аналізує економічні та соціальні стратегії, які Республіка Корея використала для своєї модернізації після Корейської війни, та розглядає, як ці підходи можуть бути застосовані в Україні, особливо після збройних конфліктів. Стаття висвітлює ключові реформи у галузях освіти, технологій та промисловості, які сприяли швидкому економічному зростанню в Республіці Кореї. Особлива увага приділяється ролі уряду в регулюванні економіки та стимулюванні інновацій. На основі аналізу південнокорейського досвіду в статті розробляються рекомендації для України щодо інтеграції схожих стратегій у свою національну політику для досягнення сталого розвитку та модернізації.

Ключові слова: перспективи розвитку, досвід модернізації, сталий розвиток, повоєнне відновлення, Республіка Корея, модернізації.

Zhurba Oleksandr Mykolayovych <https://orcid.org/0009-0008-3007-4314>

Parfyonova O. D. <https://orcid.org/0009-0007-0167-5834>

EXPERIENCE OF POST-WAR MODERNIZATION OF THE REPUBLIC OF KOREA AND PROSPECTS OF ITS USE IN UKRAINE

Abstract. The article examines the successful experience of post-war modernization of South Korea, which was able to transform from one of the poorest countries into one of the most dynamic economies in the world. The authors analyze key factors that contributed to South Korea's economic growth and social development, such as strategic planning, investment in education and science, support for industrialization, and the development of international cooperation. Based on this experience, recommendations are offered for Ukraine, which is in the process of post-war reconstruction and modernization. The main focus is on the need for strategic planning, investment in human capital, support for industrial development and deepening of international economic ties. The authors believe that the use of successful approaches of South Korea can contribute to sustainable

economic development and integration of Ukraine into the global economy. This article analyzes the economic and social strategies that South Korea used for its modernization after the Korean War and considers how these approaches can be applied in Ukraine, especially after the armed conflicts. The article highlights key reforms in education, technology and industry that have contributed to rapid economic growth in South Korea. Special attention is paid to the role of the government in regulating the economy and stimulating innovation. Based on the analysis of the South Korean experience, the article develops recommendations for Ukraine to integrate similar strategies into its national policy to achieve sustainable development and modernization.

Keywords: development perspectives, experience of modernization, sustainable development, post-war recovery, Republic of Korea, modernization.

Постановка проблеми. Тема війни безпосередньо торкається кожного українця на сьогоднішній день. Україна шукає план відбудови після закінчення повномасштабного вторгнення. Україна стоїть перед надзвичайно важливим завданням — забезпечити економічне відновлення країни, її регіонів та окремих територіальних громад у майбутньому. Сьогодні ми спостерігаємо руйнування територій, що знаходяться ближче до зон бойових дій, та необхідність повного відновлення їхньої інфраструктури. Тилові регіони активно вирішують проблеми релокації підприємств, забезпечення необхідного припливу трудових мігрантів, відновлення господарських зв'язків та адаптації до нових логістичних викликів. Це лише частина викликів, які потребуватимуть комплексного підходу та стратегічних рішень для успішного подолання на шляху до сталого економічного розвитку всієї країни.

У 1960-х роках Банк Кореї реорганізував свою фінансову систему в систему підтримки фінансування розвитку, щоб проводити керовану державою економічну політику, орієнтовану на зростання. У 1962 році, після перегляду Закону про Банк Кореї, валютну політику було передано Міністерству фінансів (нині Міністерство економіки і фінансів), і Банк Кореї перебував під контролем уряду без незалежності. У цей період також виникло клеймо "Намдемунської філії Міністерства фінансів (нині Міністерство економіки і фінансів)"[1]. У той час більша частина роботи Банку Кореї полягала не тільки в підтримці економічного зростання уряду з фінансового боку, а й у тому, щоб міністр фінансів був головою Фінансового і валютного комітету, вищого керівного органу Банку Кореї.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблему структурної трансформації повоєнних економік досліджували численні іноземні науковці, включаючи Б. Айхенгріна, Т. Бекера, С. Джонсона, Дж. Еріксона, А. Креймера, Д. Пападімітріу, Г. Петракоса, Б. Рашкована, К. Рогоффа, С. Тотева, К. Скотта, С. Стефановича, М. Уваліч, В. Цвіяновича та інших [5;7;10]. Дослідники вважають, що для успішної трансформації економіки після війни необхідно провести глибокі інституційні реформи. Це включає створення стабільної правової бази, покращення державного управління та підвищення ефективності державних установ. Розширення та поглиблення міжнародних економічних і політичних зв'язків є критично важливим для стабільного розвитку післявоєнних країн. Це сприяє інтеграції в глобальні ринки, залученню інвестицій і технологічного обміну.

Численна кількість наукових досліджень присвячена аналізу стану та розвитку відносин між Україною та Республікою Корея. Серед дослідників цього напрямку варто відзначити В. Венгера [11], В. Мармазова [16], Л. Недбай [17], М. Заінчковську [12] та інших науковців. Також над цією проблематикою працюють цілі колективи науково-дослідних установ, результати яких відображені в аналітичних доповідях [13]. Дослідження науковців підкреслюють, що структурна трансформація повоєнних економік є складним і багатограним процесом. Для його успішного здійснення необхідні комплексні інституційні реформи, активна міжнародна підтримка, поглиблення міжнародних відносин та створення сприятливого інвестиційного клімату. Ці заходи допоможуть забезпечити сталий економічний розвиток та інтеграцію повоєнних країн у глобальну економіку.

Мета статті – аналіз структурних особливостей трансформації економіки Республіки Кореї та визначення можливостей і напрямів використання їхнього досвіду диверсифікації інструментів повоєнної відбудови України.

Виклад основного матеріалу. Корейська війна безпосередньо пов'язана з розпадом Японської імперії наприкінці Другої світової війни у вересні 1945 року. Літом 1950 року між Південною та Північною Кореєю розв'язався військовий конфлікт. До цієї війни були причасні як у Радянський Союз, котрий підтримував Північну Корею, так і США, які підтримували Південну Корею. Після того, як з обох сторін загинуло понад мільйон солдатів, бойові дії закінчилися в липні 1953 року, але Корея все ще була розділена на дві ворогуючі держави [1]. Переговори 1954 року не привели до жодних домовленостей, і відтоді лінія фронту вважається фактичним кордоном між Північною та Південною Кореєю.

Відбувся корейський націоналістичний рух, який черпав своє натхнення з найкращих досягнень науки, освіти та індустріалізму в Європі, Японії та Америці. Ці "ультранаціоналісти" були розділені на конкуруючі фракції, одна з яких була зосереджена навколо Сін Ман Рі, який отримав освіту в США і свого часу був президентом дисидентського Тимчасового корейського уряду у вигнанні.

Бажання роззброїти японську армію призвело до того, що відбулись розбіжності між політикою Радянського Союзу та США. З американської точки зору, цей географічний поділ був тимчасово доцільним, але радянська влада розпочала короткочасне правління терору в Північній Кореї, що швидко політизувало поділ, змусивши тисячі біженців вирушити на південь [3]. Обидві сторони не змогли домовитися про формулу, яка б дозволила створити єдину Корею, і в 1947 році президент США Гаррі С. Трумен переконав Організацію Об'єднаних Націй (ООН) взяти на себе відповідальність за країну до 1948 року.

Створення незалежної Республіки Кореї стало політикою ООН на початку 1948 року. Південні комуністи виступили проти цього, і до осені партизанська війна охопила частини кожної корейської провінції нижче 38-ї паралелі. Бойові дії переросли в обмежену прикордонну війну між новоствореною південною Армією Республіки Корея (РОКА) та північнокорейською прикордонною поліцією, а також північною Корейською народною армією (КНА). Північ здійснила 10 транскордонних партизанських вторгнень, щоб відволікти підрозділи РОКА від їхньої кампанії з придушення партизан на Півдні [9].

Партизанське повстання не досягло своєї головної мети: у серпні 1948 року була утворена Республіка Корея (РК), президентом якої став Сін Ман Рі. Тим не менш, майже 8 000 членів південнокорейських сил безпеки і щонайменше 30 000 інших корейців загинули. Багато з цих жертв зовсім не були співробітниками сил безпеки чи озброєними партизанами, а просто людьми, яких воюючі сторони вважали "правими" чи "червоними". Дрібномасштабні звірства стали способом життя.

Партизанська війна також затримала підготовку південнокорейської армії. На початку 1950 року американські радники визнали, що менше половини піхотних батальйонів РОКА були хоч трохи готові до війни. Військова допомога США складалася переважно з надлишкового легкого озброєння і припасів. Так, генерал Дуглас Макартур, командувач Далекосхідного командування США (FECOM), стверджував, що його Восьма армія, яка складалася з чотирьох слабких дивізій в Японії, потребувала більшої підтримки, ніж корейці [10].

Оцінити наслідки такої війни майже не реально, але безпосередні наслідки корейської війни можна розглядати у трьох різних аспектах: руйнування промислових об'єктів, надмірна емісія грошей, спотворення двох основних напрямків національної економічної реформи.

У відсотковому відношенні руйнування основних галузей промисловості протягом перших чотирьох місяців війни оцінювався на рівні 70% текстильної промисловості, 70% хімічної промисловості, 40% сільськогосподарського машинобудування та 10% гумової промисловості [8].

За даними Міністерства транспорту Кореї, мала наступні показники, що під час війни було зруйновано близько 600 000 житлових будинків, 46,9% залізниць, 1 656 доріг загальною протяжністю 500 км і 1 453 мости загальною протяжністю 49 км [14].

Крім того, до серпня 1951 року 44% заводських будівель і 42% виробничих потужностей лежали в руїнах. Найбільше постраждала гірничодобувна промисловість: близько 51% підприємств було зруйновано, а сума збитків сягала 549 мільйонів доларів США, що становило 23,3% від усіх промислових збитків. Пошкодження електростанцій були ще більш руйнівними - майже 80% з них було зруйновано.

Наслідком було масове руйнування об'єктів електроенергетики призвело до різкого скорочення виробничої діяльності.

Таке масове руйнування об'єктів електроенергетики призвело до різкого скорочення виробничої діяльності. Загальний збиток від війни був оцінений у 41,23 млрд вон, що еквівалентно 6,9 млрд доларів США за офіційним обмінним курсом. Як наслідок, зовнішня торгівля погіршилася з 208 млн. доларів США у 1948 році до 2,9 млн. доларів США у 1950 році.

Навіть посіви рису скоротилися до рівня 65% від середньорічного продукту 1945-1950 років. Всі ці фактори призвели до серйозної інфляції. Гіперінфляція посилювала галопуючу інфляцію надмірна емісія валюти. За перші три місяці війни загальна кількість грошей в обігу збільшилася на 72%.

Тимчасове підвищення податків не могло задовольнити величезні потреби у військових витратах, які становили близько 50% державного бюджету. Уряд заповнив цю прогалину за рахунок запозичень у безготівкових коштів, тобто емісії нових грошей. Близько 90% приросту грошової маси протягом перших шести місяців війни було використано на фінансування державних витрат [6]. Дві основні програми економічних реформ, які мали бути реалізовані після тривалих запеклих суперечок, були призупинені через початок війни. Хоча проекти реформ були відновлені, вони зазнали викривлень під час війни. Законопроект про реформування сільськогосподарських земель був прийнятий у червні 1949 року, а закони про його виконання були оприлюднені у квітні 1950 року.

Як наслідок, реформам судилося бути реалізованими з причин, відмінних від початкових. У такій ситуації неможливо було досягти жодної з початково запланованих цілей. Наприклад, земельна реформа була проведена з хибною метою забезпечення військових потреб. Таким чином, фермери, які хотіли купити розподілені сільськогосподарські землі, повинні були заплатити 150% середньорічного продукту, по 30% протягом п'яти років сільськогосподарською продукцією [7].

Крім того, фермери повинні були продавати третину своєї продукції державі за офіційною ціною, встановленою урядом, згідно з новоприйнятим у 1950 році законом про управління хлібозаготівлями. Загальний тягар для нових фермерів був настільки величезним, приблизно 50% вартості річного продукту, що станом на кінець 1954 року близько 10% з них знову продали свою землю і стали найманими робітниками або виїхали до міст.

Викривлення земельної реформи разом з важким податковим тягарем та обов'язковим продажем землі державі жодним чином не могли заохотити фермерство чи покращити виробництво, хоча реформа могла б покласти край напівфеодальному землеволодінню. Корейський уряд відновив продаж конфіскованої ворожої власності через аукціони, але лише на обмеженій території - у провінції Кюнсан, південно-східній частині Кореї, яка на той час була єдиною неокупованою територією. Уряд сподівався, що ці продажі допоможуть створити нових промисловців і заохотити виробництво нових власників, і таким чином сприятимуть зменшенню шаленої інфляції. Хоча колишнім поміщикам або власникам ваучерів було надано особливий привілей використовувати свої ваучери на публічних торгах на ворожих об'єктах, більшість з них відмовилися від своїх привілеїв через різке падіння реальної вартості ваучерів і труднощі ведення бізнесу під час війни. Як наслідок, до кінця березня 1953 року було продано менше 7% з 29 906 об'єктів ворожої власності на загальну суму 263 млн. хван. Таким чином, інша мета реформи - покрити бюджетний дефіцит за рахунок доходів від продажу ворожого майна - також не була реалізована. Лише 1,5% доходів від продажу протягом 1949-1955 років було перераховано до державного бюджету, хоча приватизацію було прискорено, коли війна увійшла в стабільну фазу.

Таблиця 1.

Грошова емісія за факторами під час Корейської війни [3]

	Бюджет	Витрати ООН	WOK кредит	Продажі допоміжні матеріали	Іноземна валюта	Інше	Загальні зміни
1950	1203	548	37	93	-	A/46	1335
1951	A4	3623	724	A1440	-	384	3287
1952	A694	5553	2754	A2954	A217	123	4565
1953	15893	8027	6882	A2904	A15719	811	12987
Всього	16398	17748	10397	A7205	A15936	1172	22574
Співвідношення у відсотках	73	79	46	A33	A71	6	100

Близько 40% великих виробників у 1950-х роках і 68% з 22 найбільших підприємств були створені в процесі цієї приватизації. Початкова мета створення промисловців у демократичний спосіб, пропонуючи рівні та справедливі шанси всім, була втрачена через більш нагальні потреби уряду під час війни [3; 4]

З іншого боку, прояпонські бізнесмени могли знову стати економічними лідерами навіть у новій незалежній республіці. Військовий уряд США, який наголошував на демократичному перерозподілі сільськогосподарських земель, не заперечував проти превентивної право-орієнтованої приватизації. Більш важливим вважалося якнайшвидше створення підприємств, незалежно від того, хто ставав новими власниками.

Макартур розпустив штаб-квартири дзайбацу і розподілив право власності на акції серед широкої громадськості. Щодо впливу американської допомоги на корейську економіку, то варто відзначити, що американська індустріалізація була задля руйнування економічної основи корейського сільського господарства, створення промислової структури, орієнтованої на споживчі товари, і, таким чином, ставить корейську економіку в залежність від США [14].

Таблиця 2.

Іноземна допомога [14]

рік	США					CRIK	UNKRA	Total
	GARIOA	ECA& SEC	PL480	AID	Sub-total			
1945	4934				4934			4934
1946	49,496				49,496			49,496
1947	175,371				175,371			175,371
1948	179,593				179,593			179,593
1949	92,703	23,806			116,509			116,509
1950		49,330			49,330	9,376		58,706
1951		31,972			31,972	74,448	122	106,542
1952		3,824			3,824	155,534	1,969	161,327
1953		232		5,571	5,803	158,787	29,580	194,170
1954				82,437	82,437	50,191	21,287	153,929
1955				205,815	205,815	8,711	21,181	236,707
1956			32,955	271,049	304,004	331	22,370	326,705
1957			45,522	323,268	368,790		14,103	382,893

Негативні аспекти були особливо підкреслені щодо допомоги, наданої згідно з Законом про публічне право. Кошти допомоги були сформовані за рахунок продажу надлишків сільськогосподарської продукції США, і значна частина цих коштів була використана на закупівлю військових товарів у США.

Деякі економісти стверджують, що масована американська допомога фермерам спричинила падіння внутрішніх цін на сільськогосподарську продукцію, відбила бажання фермерів виробляти і тим самим зменшила доходи фермерів. Крім того, науковці стверджують, що військова влада США надала переважне право прояпонським фермерам і виробникам у процесі передачі конфіскованої ворожої власності у приватну власність [9;10;16].

Зіткнувшись з валютною кризою в листопаді 1997 року, Корея звернулася по допомогу до Міжнародного валютного фонду (МВФ). 3 грудня влада та МВФ погодили програму на суму 57 мільярдів доларів США, найбільшу в історії МВФ [4].

Програма вимагала проведення жорсткої макроекономічної політики, а також комплексної структурної перебудови в корпоративному та фінансовому секторах. До кризи більшість людей вважали, що економічні основи Кореї були міцними і що валютна криза неможлива. Макроекономічні показники країни та показники, пов'язані із зовнішнім боргом, такі як коефіцієнт обслуговування боргу, свідчили про те, що вона не піде шляхом Мексики, Таїланду та інших кризових економік.

Навіть після створення Банку Кореї в червні 1950 року видання було лише тимчасово призупинено під час війни 25 червня (з червня 1950 року по лютий 1951 року) та виходило стабільно майже щомісяця, змінюючи свою назву на "Щомісячний бюлетень огляду" (березень 1951 року - квітень 1960 року), "Щомісячний бюлетень огляду" (травень - грудень 1981 року) та "Щомісячний огляд та статистика" (січень 1982 року й надалі) аж до березня 2023 року, коли воно зникло на задньому плані історії через 76 років [14].

Однак, починаючи з 1993 року, вона зробила крок вперед як на внутрішньому, так і на міжнародному рівнях. Відсоткові ставки були майже повністю лібералізовані, а бар'єри для входу в банківський та небанківський сектори послаблені. Більшість обмежень на рух іноземного капіталу також було знято. Хоча уряд продовжував обмежувати іноземні інвестиції у вітчизняні активи з фіксованим доходом, такі як державні цінні папери та корпоративні облигації, випущені великими компаніями, він швидко послабив обмеження на іноземні інвестиції на внутрішньому фондовому ринку та на короткострокові кредити, пов'язані з торгівлею. Слід зазначити, що уряд швидко лібералізував валютні операції та іноземні запозичення вітчизняних банків, одночасно контролюючи прямі іноземні запозичення підприємств.

Це уможливило швидке зростання зовнішнього боргу через вітчизняну банківську систему і, меншою мірою, через прямі запозичення підприємств, починаючи з 1994 року. Макроекономічний розвиток Економічна та фінансова лібералізація не призвела до значного макроекономічного дисбалансу, оскільки уряд зберігав виражений фіскальний та монетарний контроль і дотримувався обережного підходу до відкриття ринку капіталу. Макроекономічне середовище було стабільним протягом 1990-х років [11; 13;20;22]. Темпи економічного зростання були високими, особливо в 1994-1996 роках, в середньому на рівні 8%.

Інфляція була стабільною на рівні близько 5%. Внутрішня відсоткова ставка була високою через високий інвестиційний попит з боку підприємств, але поступово знижувалася. Фіскальна та монетарна політика також були вираженими. Монетарна політика була досить стабільною, хоча дещо експансіоністською, якщо вимірювати зростання монетарного агрегату М3, який не підлягав контролю з боку монетарної влади. Починаючи з 1994 року темпи зростання грошової маси стабілізувались, незважаючи на постійний експансіоністський тиск, спричинений збільшенням притоку іноземного капіталу [19]. Починаючи з 1993 року зведений бюджет був зведений з профіцитом.

Проблеми фінансового сектору країни були глибокими і широкомасштабними. Вони не обмежуються банками та комерційними банками, але також серйозно впливають на інші фінансові установи, включаючи інвестиційні та трастові компанії; компанії з торгівлі цінними паперами; лізингові, страхові, взаємні заощадження та фінансові компанії; та кредитні спілки. В основі проблеми фінансового сектору лежить корпоративна неплатоспроможність [18]. Фінансовий сектор є великим порівняно з ВВП. Загальний обсяг внутрішніх кредитів становить

близько 170% річного ВВП, а це означає, що непрацюючі активи можуть становити більше третини ВВП. Оскільки вітчизняні фінансові установи не можуть одразу розраховувати на значні іноземні інвестиції, а перспективи залучення внутрішнього капіталу є поганими, уряд повинен надати ресурси, необхідні для вирішення проблеми.

Уряд зобов'язався виділити близько 60-70 трлн. вон (близько 15% ВВП), але ця сума є надто малою для завершення фінансової реструктуризації. Уряд повинен покращити корпоративну фінансову структуру. Фінансова реструктуризація не може бути успішною без реструктуризації корпоративного боргу. Якщо коефіцієнт корпоративного боргу не буде суттєво зменшено, фінансова нестабільність відновиться, а ресурси, використані на рекапіталізацію банків, будуть витрачені даремно. Високе співвідношення борг/власний капітал не дозволить країні перейти до повністю ринкової фінансової системи. Уряд буде змушений продовжувати надавати допомогу проблемним компаніям.

Японська окупація Кореї закінчилася 15 серпня 1945 року і була частково замінена американським військовим урядом. Одразу післявоєнний період характеризувався надзвичайною економічною дезорганізацією та стагнацією, спричиненою раптовим відокремленням корейської економіки від японського економічного блоку, а також поділом країни по 38-й паралелі. Під колоніальним пануванням з 1910 по 1945 рік корейська економіка потрапила в сильну залежність від Японії в питаннях капіталу, технологій та управління. Станом на 1940 рік японцям належало близько 94% загального статутного капіталу комерційних підприємств Кореї. Японські інженери та техніки, зайняті у виробництві, будівництві та комунальному господарстві, у 1944 році становили близько 80% від загальної кількості технічної робочої сили в Кореї. Частка корейських інженерів і техніків була особливо малою в металургійній і хімічній промисловості (11-12%) [18; 20-22].

Є дві основні причини, через які в 1950-ті роки було можливе сучасне економічне зростання. По-перше, за цей період було отримано великий обсяг допомоги. Допомога забезпечила необхідну основу для економічного зростання, а також швидкого післявоєнного відновлення. Друге - це промислова і торговельна політика. Багато із заходів зі стимулювання експорту, широко відомих як уряд Пак Чон Хі, як-от система імпортно-експортних зв'язків і протекціоністські тарифи, було запроваджено ще в 1950-х роках [20]. Торгово-промислова політика, запроваджена в 1950-ті роки після перемир'я, а також допомога, що забезпечила матеріальне підґрунтя для реалізації цієї політики, стали відправною точкою індустріалізації та важливими факторами у створенні основи експортно-орієнтованого сучасного економічного зростання.

Корейська війна знову призвела до різкого падіння промислового виробництва у 1950 та 1951 роках. До 1952 року промислове виробництво знову почало зростати, оскільки бойові дії поступово зайшли в глухий кут уздовж нинішньої демілітаризованої зони. Хоча бойові дії не припинялися до 1953 року, на той час середній індекс виробництва (за винятком вольфраму) дещо перевищив рівень 1949 року. Відновлення, однак, було нерівномірним. Виробництво вольфраму вражаюче зросло, але виробництво ряду товарів, таких як вугілля та бавовняна тканина, не досягли рівня 1949 року [4].

У перше повоєнне десятиліття Південна Корея перебувала у стані стагнації. Уряд Кореї розвивав державний керований капіталізм який насамперед підтримувався за рахунок експорту [7]. Південній Кореї потрібно було заохочувати іноземні інвестиції в свою економіку, для чого було встановлено низький рівень заробітної плати, низьке податкове законодавство та експортні тарифи, які заохочували різні країни та компанії торгувати з Південною Кореєю.

У 1953 році Південна Корея і США підписали Договір про взаємну оборону, який повністю зупинив бойові дії в корейському регіоні. Крім того, щоб розвинути економіку і захистити її від подальшого руйнування, уряд вклав значні кошти в освіту. Військовий режим також мав кілька переваг, щоб стабілізувати економіку після війни. Жорсткість і самодисципліна режиму запобігали скандалам і зміцнювали національну безпеку і зміцнювали національну безпеку. Таким чином, уряд відіграв важливу роль у прискоренні процесу розвитку

в країні, що дозволило їй стати на один рівень з іншими країнами того часу. Південна Корея стала Південна Корея стала однією з найбільш швидкозростаючих економік з початку 1960-х до кінця 1990-х років [7;18].

Повоєнна модернізація Південної Кореї є прикладом того, як країна може перетворитися з економічно слабкої на одну з найдинамічніших економік світу. Це досягнення стало можливим завдяки ефективному стратегічному плануванню, інвестиціям в освіту, технологічному розвитку та міжнародній співпраці. Україна, яка нині стикається з викликами повоєнного відновлення, може багато чого навчитися з досвіду Кореї.

Корея досягла стабільного розвитку завдяки сильному державному управлінню та чіткому стратегічному плануванню. Уряд розробляв п'ятирічні плани економічного розвитку, які визначали ключові сектори для інвестицій та реформ. Цей підхід дозволив ефективно розподіляти ресурси та забезпечити зростання економіки. Корейська еліта зуміла переконати Союзні держави в необхідності зробити важку індустріалізацію, яка спиралася на передові технології, основою післявоєнної стратегії розвитку країни і це стало можливим завдяки координації зусиль на всіх рівнях суспільства, від уряду до приватного сектору, та активній міжнародній співпраці, що дозволило забезпечити економічний ріст і технологічний прогрес [10;21].

Здійснення виваженої економічної політики держави є важливим кроком у контексті неспроможності ринку та необхідності державного втручання у економічні процеси. Ця політика повинна ґрунтуватися на науково обґрунтованому визначенні стратегічних пріоритетів розвитку економіки, а також на застосуванні відповідних методів та інструментів реалізації. Основною метою є досягнення гармонізації суспільних інтересів, що дозволить забезпечити стійкий та збалансований економічний розвиток [19, с.15].

Для цього держава повинна враховувати поточні економічні умови, аналізувати можливі ризики та розробляти ефективні стратегії, які забезпечать стабільність та прогрес. Важливою складовою є також моніторинг та оцінка результатів, що дозволить коригувати політику відповідно до змін у зовнішньому та внутрішньому середовищі. Успішна реалізація виваженої економічної політики сприятиме покращенню добробуту населення та підвищенню конкурентоспроможності національної економіки на глобальному ринку [19, с.15].

Велика увага приділялася інвестиціям у освіту та науку, що сприяло створенню висококваліфікованої робочої сили. Розвиток системи освіти та підтримка наукових досліджень забезпечили технологічний прогрес та інновації, які стали основою економічного зростання. Уряд активно підтримував розвиток промисловості, створюючи сприятливі умови для інвесторів та забезпечуючи необхідну інфраструктуру [15]. Це включало розвиток спеціальних економічних зон, надання податкових пільг та стимулювання малого та середнього бізнесу.

Корея зосередилася на розвитку міжнародної торгівлі та співпраці, що дозволило залучати іноземні інвестиції та розширювати експорт і це сприяло інтеграції країни у світову економіку та забезпечило стабільні джерела доходів [22].

Висновки. Досвід країн, які пройшли період повоєнного відновлення, свідчить, що їхній успіх став можливим завдяки наявності ефективних стратегій відновлення та модернізації економіки. Важливим уроком для України є розробка і прийняття ефективних управлінських рішень не лише з реалізації розробленого Плану відновлення України, а й Державної стратегії регіонального розвитку, яка б враховувала потенціал продуктивної спроможності регіонів і територіальних громад. Отже, незважаючи на потужний вплив військово-безпекових та геополітичних чинників, для успішного післявоєнного відновлення України знадобився дуже високий рівень мобілізації, патріотизму та соціальної відповідальності національної еліти.

Позитивний досвід Південної Кореї може бути значно використаний в Україні, особливо в аспектах створення фінансового механізму, що забезпечує прогресивні структурні зміни в економіці. Для досягнення цього необхідно об'єднати фінансові ресурси міжнародної допомоги та переваги національного планування економічного розвитку щодо напрямків і мобілізації ресурсів з можливостями корпорацій (великого бізнесу) у здійсненні значних інвестицій, розробці та впровадженні інновацій.

Перетворення втрат у нові можливості: руйнування ресурсного та логістичного потенціалу низькотехнологічного сировинно-аграрного експорту вказує на необхідність розвитку трудо- та капіталомістких, наукоємних виробництв. Це забезпечить економічну стабільність і накопичення капіталу, що стане основою для побудови постіндустріального суспільства та інтеграції у глобальну інформаційну економіку. Важливо враховувати специфіку української економіки та регіональні особливості. Як і Південна Корея, Україна повинна інвестувати в освіту та науку. Підтримка розвитку високотехнологічних секторів, забезпечення доступу до якісної освіти та стимулювання інновацій можуть стати рушійною силою економічного зростання. Це включає розвиток системи професійної освіти та підвищення рівня університетської науки.

Створення сприятливих умов для розвитку промисловості, зокрема шляхом розвитку індустріальних парків, надання податкових пільг та підтримки малого та середнього бізнесу, може сприяти зростанню виробничого сектору та створенню нових робочих місць. Україна має великий потенціал у сфері аграрної промисловості, інформаційних технологій та машинобудування, який можна використати для розвитку економіки.

Використання досвіду Південної Кореї у цьому напрямі може бути надзвичайно корисним. Україна може розвивати співпрацю з міжнародними фінансовими інституціями, залучати гранти та програми підтримки. Незважаючи на успіх національної стратегії Південної Кореї, об'єктивні відмінності між країнами та історичними умовами їх розвитку створюють обмеження для прямого запозичення та впровадження інституційно-економічних механізмів, які були ефективними в Кореї.

Досвід повоєнної модернізації Південної Кореї пропонує цінні уроки для України. Стратегічне планування, інвестиції в людський капітал, підтримка індустріалізації та розвиток міжнародної співпраці можуть стати основою успішного відновлення та модернізації української економіки. Використання цих підходів дозволить Україні побудувати стійку та конкурентоспроможну економіку, здатну забезпечити високий рівень життя для всіх громадян.

Література:

1. A short history of the Korean War. Imperial War Museums. URL: <https://www.iwm.org.uk/history/a-short-history-of-the-korean-war> (date of access: 07.05.2024)
2. Asia Regional Integration Center. URL: https://aric.adb.org/pdf/aem/external/financial_market/Republic_of_Korea/korea_mac.pdf (дата звернення: 15.05.2024).
3. CIAO: Columbia International Affairs Online. URL: https://ciaotest.cc.columbia.edu/journals/ijoks/v5i1/f_0013337_10833.pdf (дата звернення: 10.05.2024).
4. IJARnD - International Journal for Advance Research and Development. URL: <https://www.ijarnd.com/manuscripts/v3i1/V3i1-1191.pdf> (дата звернення: 14.05.2024)
5. Kreimer, A., Eriksson, J., Muscat, R., Arnold, M., Scott, C. The World Bank's experience with post-conflict reconstruction. URL: <https://ieg.worldbankgroup.org/sites/default/files/Data/reports/postcon.pdf>.
6. National Bureau of Economic Research | NBER. URL: <https://www.nber.org/system/files/chapters/c4063/c4063.pdf> (дата звернення: 16.05.2024)
7. Millett A. R. Korean War - Armistice, Conflict, Truce. Encyclopedia Britannica. URL: <https://www.britannica.com/event/Korean-War/Armistice> (date of access: 08.05.2024).
8. Overview of the Korean War and its Legacy. FSI | SPICE - Stanford Lesson Plans, Teacher PD & Online Courses. URL: https://spice.fsi.stanford.edu/docs/overview_of_the_korean_war_and_its_legacy (date of access: 10.05.2024).
9. Papadimitriou, D. The EU's strategy in the post-communist Balkans. *Southeast European and Black Sea Studies*. 2001. 1(3). P. 69-94. doi: <https://doi.org/10.1080/14683850108454653>.
10. Petrakos, G., Totev, S. Economic structure and change in the Balkan region: implications for integration, transition and economic cooperation. *International Journal of Urban and Regional Research*. 2000. Vol. 24(1). P. 97. doi: <https://doi.org/10.1111/1468-2427.00237>
11. Венгер В. В. (2020). Перспективи розвитку співробітництва України з Республікою Корея у пріоритетних видах економічної діяльності. *Європейський науковий журнал Економічних та Фінансових інновацій*. 2020. 1(5). С. 4 – 17. <https://doi.org/10.32750/2020-0101>.
12. Заїнчовська М.М. Науково-технічне співробітництво України та республіки Корея як фактор підвищення конкурентоспроможності промисловості України. *Міжнародне науково-технічне співробітництво: принципи, механізми, ефективність* : збірник наукових праць XV (XXVII) Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 14 – 15 березня 2019 р.). Київ. 2019. С. 111 – 112.

13. Далекосхідний вектор як важливий елемент зовнішньої політики України : аналіт. доповідь [Кононенко К.А., Гончарук А.З., Кошовий С.А.]; за заг. ред. К.А. Кононенка. К. : НІСД. 2017. 48 с.
14. Книга Корейське економічне диво URL:<https://nashformat.ua/products/korejske-ekonomichne-dyvo-yak-pivdenna-koreya-stala-tehnologichnym-gigantom-za-30-rokiv-709578>
15. Ковбатюк, Г. О. Республіка Корея: особливості розвитку та досвід для України. *Economic Synergy*, 2023 (3), 85–97. <https://doi.org/10.53920/ES-2023-3-6>
16. Мармазов В. Є. 20-річчя відносин між Україною та Республікою Корея: підсумки і перспективи співпраці в рамках євро-тихоокеан-ської інтеграції. *Науковий вісник Дипломатичної академії України*. 2012. Вип. 19. С. 40 – 45.
17. Недбай Л. Сучасний стан українсько-корейських відносин. *Міжнародні відносини і туризм: сучасність та ретроспектива*. 2013. Вип. 3. С. 152 – 154.
18. Росія як руйнівник миру: гібридна війна в Кореї 1950-1953рр URL: <https://cpd.gov.ua/main/rosiya-yak-ruynivnyk-muru-gibrydna-vijna-v-koreyi-1950-1953rr/> (дата звернення: 15.05.2024).
19. Уманців Ю., Міняйло О., Економічна політика держави в умовах глобалізації. *Вісник Київського національного торговельно-економічного університету*. 2017. № 1. С. 5–18
20. Chung Sungchul (2011). Innovation, Competitiveness, and growth: Korean experience. The International Bank of Reconstruction and Development. World Bank. Washington. P.334. <https://www.rrojasdatabank.info/wbdevecon10-22.pdf>
21. Harvie, Ch., & Lee Hyun-Hoon. (2003). Export-led industrialisation and growth: Korea's economic miracle, 1962–1989. *Asia-Pacific Economic History Review*, 43(3), 256-286. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1046/j.1467-8446.2003.00054.x>
22. Seth, M.J. (2013). An Unpromising Recovery: South Korea's Post-Korean War Economic Development: 1953-1961. *Education about Asia*, 18:3. <https://www.asianstudies.org/publications/ea/archives/an-unpromising-recovery-south-koreas-post-korean-war-economic-development-1953-1961/>
23. Korean War by: History.com editors MAY 11, 2022. URL: <https://www.history.com/topics/asian-history/korean-war>.

References:

1. A short history of the Korean War. Imperial War Museums. URL: <https://www.iwm.org.uk/history/a-short-history-of-the-korean-war> (date of access: 07.05.2024)
2. Asia Regional Integration Center. URL: https://aric.adb.org/pdf/aem/external/financial_market/Republic_of_Korea/korea_mac.pdf (дата звернення: 15.05.2024).
3. CIAO: Columbia International Affairs Online. URL: https://ciaotest.cc.columbia.edu/journals/ijoks/v5i1/f_0013337_10833.pdf (дата звернення: 10.05.2024).
4. IJARnD - International Journal for Advance Research and Development. URL: <https://www.ijarnd.com/manuscripts/v3i1/V3I1-1191.pdf> (дата звернення: 14.05.2024)
5. Kreimer, A., Eriksson, J., Muscat, R., Arnold, M., Scott, C. The World Bank's experience with post-conflict reconstruction. URL: <https://ieg.worldbankgroup.org/sites/default/files/Data/reports/postcon.pdf>.
6. National Bureau of Economic Research | NBER. URL: <https://www.nber.org/system/files/chapters/c4063/c4063.pdf> (дата звернення: 16.05.2024)
7. Millett A. R. Korean War - Armistice, Conflict, Truce. Encyclopedia Britannica. URL: <https://www.britannica.com/event/Korean-War/Armistice> (date of access: 08.05.2024).
8. Overview of the Korean War and its Legacy. FSI | SPICE - Stanford Lesson Plans, Teacher PD & Online Courses. URL: https://spice.fsi.stanford.edu/docs/overview_of_the_korean_war_and_its_legacy (date of access: 10.05.2024).
9. Papadimitriou, D. The EU's strategy in the post-communist Balkans. *Southeast European and Black Sea Studies*. 2001. 1(3). P. 69-94. doi: <https://doi.org/10.1080/14683850108454653>.
10. Petrakos, G., Totev, S. Economic structure and change in the Balkan region: implications for integration, transition and economic cooperation. *International Journal of Urban and Regional Research*. 2000. Vol. 24(1). P. 97. doi: <https://doi.org/10.1111/1468-2427.00237>
11. Venher V. V. (2020). Perspektyvy rozvytku spivrobitnytstva Ukra-yiny z Respublikoiu Koreia u priorytetnykh vyдах ekonomichnoi diialnosti [prospects for the development of cooperation between Ukraine and the Republic of Korea in priority types of economic activity.]. *Yev-ropeyskyi naukovyi zhurnal Ekonomichnykh ta Finansovykh innovatsii*. 2020. 1(5). С. 4 – 17. <https://doi.org/10.32750/2020-0101>. [in Ukrainian].
12. Zainchkovska M.M. (2019) Naukovo-tekhnichne spivrobitnytstvo Ukrainy ta respubliky Koreia yak faktor pidvyshchennia konkurentospromozhnosti promyslovosti Ukrainy [Scientific and technical cooperation between Ukraine and the Republic of Korea as a factor in increasing the competitiveness of Ukrainian industry]. *Mizhnarodne naukovo-tekhnichne spivrobitnytstvo: pryntsypy, mekhanizmy, efektyvnist : zbirnyk naukovykh prats XV (XXVII) Mizhnarodnoi naukovo-praktychnoi konferentsii (m. Kyiv, 14 – 15 bereznia 2019 r.)*. Kyiv. S. 111 – 112. [in Ukrainian].

13. Dalekoskhidnyi vektor yak vazhlyvyi element zovnishnoi polityky Ukrainy [The Far Eastern vector as an important element of Ukraine's foreign policy] : analit. dopovid [Kononenko K.A., Honcharuk A.Z., Koshovyi S.A.]; za zah. red. K.A. Kononenka. K. : NISD. 2017. 48 s. [in Ukrainian].

14. Knyha Koreiske ekonomichne dyvo [Book Korean Economic Miracle] URL: <https://nashformat.ua/products/korejske-ekonomichne-dyvo-yak-pivdenna-koreya-stala-tehnologichnym-gigantom-za-30-rokiv-709578> [in Ukrainian].

15. Kovbatiuk, h. o. (2023) Respublika Koreia: osoblyvosti rozvytku ta dosvid dlia Ukrainy [The Republic of Korea: features of development and experience for Ukraine]. Economic Synergy, (3), 85–97. <https://doi.org/10.53920/ES-2023-3-6> [in Ukrainian].

16. Marmazov V. Ye. (2012) 20-richchia vidnosyn mizh Ukrainoiu ta Respubli-koiu Koreia: pidsumky i perspektyvy spivpratsi v ramkakh yevro-tykhookean-skoi intehratsii [20th anniversary of relations between Ukraine and the Republic of Korea: results and prospects of cooperation within the framework of Euro-Pacific integration]. Naukovyi visnyk Dyplomatychnoi akademii Ukrainy. 2012. Vyp. 19. S. 40 – 45. [in Ukrainian].

17. Nedbai L. (2013) Suchasnyi stan ukrainsko-koreiskyykh vidnosyn [The current state of Ukrainian-Korean relations]. Mizhnarodni vidnosyny i turyzm: suchasnist ta retrospektyva. 2013. Vyp. 3. S. 152 – 154. [in Ukrainian].

18. rosiia yak ruiniivnyk myru: hibrydna viina v Korei 1950-1953rr [Russia as a destroyer of peace: hybrid war in Korea 1950-1953rr] URL: <https://cpd.gov.ua/main/rosiya-yak-rujivnyk-myru-gibrydna-vijna-v-koreyi-1950-1953rr/> (data zvernennia: 15.05.2024). [in Ukrainian].

19. Umantsiv Yu., Miniailo O., (2017) Ekonomichna polityka derzhavy v umovakh hlobalizatsii [Economic policy of the state in the conditions of globalization]. Visnyk Kyivskoho natsionalnoho torhovelno-ekonomichnoho universytetu. № 1. S. 5–18 [in Ukrainian].

20. Chung Sungchul (2011). Innovation, Competitiveness, and growth: Korean experience. The International Bank of Reconstruction and Development. World Bank. Washington. P.334. <https://www.rrojasdatabank.info/wbdevecon10-22.pdf>

21. Harvie, Ch., & Lee Hyun-Hoon. (2003). Export-led industrialisation and growth: Korea's economic miracle, 1962–1989. Asia-Pacific Economic History Review, 43(3), 256-286. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1046/j.1467-8446.2003.00054.x>

22. Seth, M.J. (2013). An Unpromising Recovery: South Korea's Post-Korean War Economic Development: 1953-1961. Education about Asia, 18:3. <https://www.asianstudies.org/publications/ea/archives/an-unpromising-recovery-south-koreas-post-korean-war-economic-development-1953-1961/>

23. Korean War by: History.com editors MAY 11, 2022. URL: <https://www.history.com/topics/asian-history/korean-war>.

УДК 338.22(063)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-319-326](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-319-326)

Захарченков Олексій Сергійович кандидат економічних наук, доцент кафедри менеджменту, Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут», <https://orcid.org/0009-0005-3528-2874>

АНАЛІЗ ЦИФРОВИХ ІННОВАЦІЙ В МИТНОМУ АДМІНІСТРУВАННІ ТА ЇХ РОЛЬ У ПІДВИЩЕННІ ЕФЕКТИВНОСТІ КОНТРОЛЮ ЗА ТОВАРАМИ

Анотація. Цифрові інновації в митному адмініструванні є важливим кроком на шляху до модернізації процесів контролю за товарами, які перетинають державні кордони.

Впровадження новітніх технологій у митній сфері дозволяє суттєво підвищити ефективність і прозорість митного контролю, зменшити час проходження товарів через митні пункти та знизити рівень корупції. Протягом останніх років у світі активно відбувається цифровізація митних процедур, що включає автоматизацію процесів декларування товарів, застосування електронних систем управління ризиками та використання сучасних технологій, таких як блокчейн, штучний інтелект і великі дані.

Метою цих інновацій є підвищення швидкості та точності обробки митної інформації, що, у свою чергу, дозволяє знизити витрати держави та бізнесу, а також мінімізувати людський фактор у процесі митного контролю. Час, коли митні органи поклалися лише на ручний огляд та паперові документи, минув.

Сьогодні в центрі уваги митних служб знаходяться автоматизовані системи, які забезпечують ефективний моніторинг товаропотоків і оперативне виявлення порушень митного законодавства. Це, зокрема, стосується систем управління ризиками, які дозволяють ідентифікувати потенційні загрози на основі аналізу великих обсягів даних і зменшити кількість фізичних перевірок.

Окрім того, цифрові інновації відкривають нові можливості для міжнародної співпраці в митній сфері, оскільки електронна інтеграція між митними органами різних країн сприяє кращому обміну інформацією, боротьбі з контрабандою та запобіганню шахрайству. Необхідність подальшого вдосконалення митного адміністрування за допомогою цифрових інновацій вимагає створення чіткого правового регулювання та ефективної інтеграції технологій у національні та міжнародні системи контролю за товарами.

У статті також підкреслено, що розвиток цифрових інновацій є ключовим фактором для забезпечення ефективності митного адміністрування та зміцнення економічної безпеки країни.

Ключові слова: цифрові інновації, митне адміністрування, блокчейн-технології, системи управління ризиками, штучний інтелект.

Zakharchenkov Oleksii candidate of economic sciences, associate professor Department of Management, National Technical University "Kharkiv Polytechnic Institute", <https://orcid.org/0009-0005-3528-2874>

ANALYSIS OF DIGITAL INNOVATIONS IN CUSTOMS ADMINISTRATION AND THEIR ROLE IN IMPROVING THE EFFICIENCY OF GOODS CONTROL

Abstract. Digital innovations in customs administration are an important step towards modernising the processes of controlling goods crossing state borders.

The introduction of the latest technologies in the customs sphere can significantly increase the efficiency and transparency of customs control, reduce the time for goods to pass through customs points and reduce the level of corruption. In recent years, the world has been actively digitising customs procedures, including the automation of goods declaration processes, the use of electronic risk management systems and the use of modern technologies such as blockchain, artificial intelligence and big data.

The aim of these innovations is to increase the speed and accuracy of customs information processing, which in turn reduces costs for the state and business, as well as minimises the human factor in the customs control process. The time when customs authorities relied on manual inspection and paper documents is over.

Today, the focus of customs services is on automated systems that ensure effective monitoring of trade flows and prompt detection of violations of customs legislation. This includes risk management systems that identify potential threats based on the analysis of large amounts of data and reduce the number of physical inspections.

In addition, digital innovations open up new opportunities for international cooperation in the customs area, as electronic integration between customs authorities of different countries facilitates better information exchange, combating smuggling and preventing fraud. The need to further improve customs administration through digital innovations requires the creation of clear legal regulation and effective integration of technology into national and international goods control systems.

The article also emphasises that the development of digital innovations is a key factor in ensuring the efficiency of customs administration and strengthening the country's economic security.

Keywords: digital innovations, customs administration, blockchain technologies, risk management systems, artificial intelligence.

Постановка проблеми. У сучасних умовах глобалізації та постійного зростання обсягів міжнародної торгівлі митне адміністрування відіграє ключову роль у забезпеченні економічної безпеки держави. Ефективність митного контролю є одним із найважливіших аспектів для підтримки належного рівня безпеки кордонів, боротьби з контрабандою, запобігання шахрайству та захисту національних інтересів у сфері зовнішньоекономічної діяльності. Проте традиційні підходи до митного адміністрування все більше втрачають свою ефективність через обмежену здатність забезпечувати швидку та точну обробку зростаючих обсягів інформації. Зважаючи на це, цифрові інновації, такі як автоматизація процесів, використання штучного інтелекту, блокчейн-технологій та систем управління ризиками, стають необхідними інструментами для вдосконалення митного адміністрування.

Незважаючи на значні перспективи, які відкривають цифрові інновації, існує ряд проблем, пов'язаних з їх впровадженням. Це, зокрема, недостатня інтеграція новітніх технологій у національні системи контролю, відсутність належної правової бази для їх застосування, а також технічні та фінансові обмеження, що стримують розвиток цифрової трансформації митної сфери. Тому актуальним є проведення детального аналізу впливу цифрових інновацій на підвищення ефективності контролю за товарами та визначення шляхів їх успішного впровадження в митне адміністрування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Останні дослідження з тематики цифрових інновацій у митному адмініструванні підкреслюють їх важливість для підвищення ефективності митного контролю. Зокрема, автори зазначають, що автоматизація митних процедур, інтеграція нових технологій, таких як штучний інтелект та блокчейн, дозволяють значно покращити якість і швидкість обробки інформації. Наприклад, О. Макарова досліджує технології управління ризиками як ключовий інструмент для мінімізації людського фактору та підвищення ефективності митного контролю [1]. Це дозволяє знизити корупційні ризики та прискорити процес обробки вантажів.

Ще один важливий аспект цифрових інновацій в митному адмініструванні розкривається у дослідженнях, присвячених електронним системам управління. Вони демонструють, що такі технології сприяють зменшенню часу митного оформлення та покращенню взаємодії між митними органами різних країн. Л. Сарана акцентує увагу на використанні блокчейн для забезпечення прозорості й відстежуваності товарів, що проходять через кордони, що сприяє боротьбі з контрабандою та шахрайством [2, С. 4.].

Крім того, значна увага приділяється використанню великих даних та штучного інтелекту для прогнозування ризиків і поліпшення управління митними процедурами. О.Карпенко та А. Осьмак зазначають, що впровадження таких систем дозволяє зменшити

кількість фізичних перевірок товарів, одночасно підвищуючи точність контролю та ефективність митного адміністрування [2, С. 2].

Питання цифровізації митного адміністрування також розглядаються у контексті правового регулювання. П. Пашко та Д. Пашко підкреслюють, що для успішного впровадження цифрових технологій необхідна чітка правова база, яка забезпечуватиме ефективну інтеграцію інновацій у національні системи митного контролю [3, С. 147].

Мета статті: проведення комплексного аналізу цифрових інновацій у митному адмініструванні та визначенні їх впливу на підвищення ефективності контролю за товарами; вивчення сучасних технологій, таких як блокчейн, штучний інтелект, системи управління ризиками, та їх ролі у покращенні митних процедур, зменшенні часу обробки товарів, підвищенні прозорості та мінімізації ризиків; окреслення напрямів подальшого вдосконалення митного адміністрування шляхом інтеграції цифрових інновацій.

Виклад основного матеріалу. У сучасному світі, де міжнародна торгівля стає дедалі активнішою, традиційні методи митного контролю часто виявляються недостатніми для забезпечення безпеки та ефективності процесів. Цифрові інновації, такі як автоматизація, використання штучного інтелекту та блокчейн-технологій, здатні суттєво змінити підходи до митного адміністрування, підвищуючи оперативність, точність та прозорість процесів.

Сучасні умови глобалізації та швидкого розвитку технологій вимагають від митних органів адаптації до нових викликів, які постають перед ними. Цифрові інновації стають ключовими елементами для підвищення ефективності митного адміністрування, що, в свою чергу, впливає на контроль за товарами.

Цифрові технології змінюють способи роботи митних органів, дозволяючи зменшити час, необхідний для обробки вантажів, і підвищити точність митного контролю. Системи управління ризиками, автоматизація процесів та електронні платформи надають нові можливості для зменшення людського фактора в митних процедурах. Зокрема, О. Макарова зазначає, що автоматизація митного контролю може призвести до суттєвого скорочення часу оформлення вантажів, зменшуючи ризики затримок і помилок, які часто виникають через людський фактор [1, С. 160].

Цифровізація митних процесів та впровадження новітніх технологій стає важливим фактором для ефективного управління міжнародною торгівлею і контролю за переміщенням товарів через кордони. У багатьох країнах світу митні органи активно використовують цифрові інновації для покращення своїх операцій, що дозволяє знизити кількість митних порушень, підвищити швидкість обробки документів і забезпечити більш прозорий митний контроль. Розглянемо іноземний досвід у цій сфері та ключові інновації, які використовуються в митному адмініструванні різних країн.

Однією з найбільш поширених цифрових інновацій у митному адмініструванні є впровадження електронних систем обробки документів та митного оформлення. В країнах Європейського Союзу та США електронні системи митного контролю дозволяють значно скоротити час на оформлення вантажів. Такі системи забезпечують автоматичну перевірку документів і надають митникам змогу отримувати повну інформацію про товар ще до його прибуття на митний пункт. Як зазначають дослідники, електронна митниця дозволяє не лише прискорити процеси, але й зменшити кількість порушень митних правил завдяки підвищенню прозорості та простежуваності вантажів [1, С. 162].

Блокчейн-технології стають важливим елементом у забезпеченні прозорості митних процедур. Країни, як-от Китай та Сінгапур, активно впроваджують блокчейн для відстеження переміщення товарів через кордони. Блокчейн дозволяє створювати незмінні записи про кожен етап транспортування товару, що забезпечує митним органам доступ до точної інформації про походження, обсяг та характеристики вантажів. Ця технологія також сприяє зниженню ризику контрабанди та фальсифікації документів [2, С. 3].

Використання блокчейн у митному адмініструванні дозволяє об'єднати всі зацікавлені сторони – митні органи, експортерів, імпортерів і транспортні компанії – в єдину систему, де кожен учасник має доступ до актуальних даних у режимі реального часу. Наприклад, у Китаї

блокчейн використовується для перевірки автентичності експортних декларацій, що значно знижує кількість митних порушень і покращує ефективність контролю [3, С. 148].

Управління ризиками є ключовим компонентом митного адміністрування, особливо в умовах зростаючих обсягів міжнародної торгівлі. Використання штучного інтелекту (ШІ) дозволяє митним органам більш точно і швидко оцінювати ризики, пов'язані з переміщенням товарів. ШІ здатен аналізувати великі обсяги даних, виявляти аномалії та робити прогнози щодо потенційних порушень митних правил. У країнах, як-от Сполучені Штати та Японія, митні органи активно використовують ШІ для оптимізації процесів управління ризиками [4, С. 117].

Одним з прикладів використання ШІ в митницях є система автоматичного аналізу зображень, яка дозволяє виявляти приховані товари або підроблені документи на основі сканів вантажів. Такі технології дозволяють митникам не тільки швидко і точно ідентифікувати порушення, але й зменшити потребу в фізичному огляді товарів, що економить час і ресурси [5, С. 70-71].

Цифрові інновації значно підвищують ефективність митного контролю. Зокрема, автоматизація дозволяє скоротити час на обробку документів і покращити точність перевірок. Це зменшує кількість помилок і підвищує загальну якість митного оформлення. Наприклад, у деяких країнах Європейського Союзу, де вже впроваджені електронні системи, зафіксовано зменшення часу на оформлення вантажів на 30-50% [6, С. 247].

У країнах, що розвиваються, цифровізація митного адміністрування також активно набирає обертів, хоча тут існують певні виклики, пов'язані з обмеженою інфраструктурою та фінансовими ресурсами. Наприклад, у В'єтнамі електронна митниця дозволяє суттєво підвищити ефективність митного контролю за рахунок автоматизації процесів і зменшення людського фактора. Однак дослідники вказують на необхідність подальшого вдосконалення правової бази для впровадження цифрових рішень і забезпечення належної підготовки персоналу [7, С. 922].

Цифрові інновації в митному адмініструванні в країнах, що розвиваються, також сприяють зменшенню корупційних ризиків. Зокрема, автоматизація процесів і використання електронних платформ дозволяють мінімізувати прямий контакт між митниками та бізнесом, що знижує можливість виникнення корупційних дій. Прикладом може слугувати Грузія, де успішне впровадження цифрових рішень сприяло підвищенню прозорості та ефективності митного контролю [8, С. 52].

Концепція Lean-інновацій також знаходить своє застосування в митному адмініструванні. Lean-методологія передбачає скорочення зайвих операцій, оптимізацію ресурсів та підвищення ефективності процесів. Впровадження цієї концепції в митницях дозволяє скоротити час на обробку вантажів, підвищити якість надання послуг та зменшити витрати. Наприклад, у Сербії успішно застосовуються Lean-інновації для гармонізації митних процедур і підвищення їхньої ефективності в умовах цифровізації [9, С. 307-308].

Світовий досвід впровадження цифрових інновацій у митному адмініструванні показує значний потенціал для підвищення ефективності митного контролю. Електронні системи, блокчейн, штучний інтелект та Lean-інновації дозволяють митним органам швидше й точніше виконувати свої функції, зменшуючи ризики порушень і забезпечуючи прозорість процесів. Водночас, для успішного впровадження таких інновацій необхідно вирішувати питання, пов'язані з інфраструктурою, підготовкою кадрів та правовим регулюванням. Іноземний досвід може стати основою для подальшого вдосконалення митного адміністрування в Україні та інших країнах, що прагнуть підвищити ефективність своїх митних органів за допомогою цифрових технологій.

Можна сказати, що серед ключових інновацій, які активно впроваджуються в митному адмініструванні, виділяють наступні (див. табл.):

1. **Електронні системи митного оформлення.** Вони забезпечують інтеграцію даних про товари та їх походження, дозволяючи митникам швидше приймати рішення. Такі системи покращують обмін інформацією між митними органами різних країн, що сприяє зменшенню контрабанди та шахрайства [2, С. 5-6].

2. **Блокчейн-технології.** Вони забезпечують прозорість і відстежуваність товарів, що проходять через кордони. Блокчейн дозволяє митним органам мати доступ до незмінного запису про кожен етап переміщення товару, що суттєво знижує ризики контрабанди [3, С. 149-150].

3. **Штучний інтелект.** Використання штучного інтелекту в митному контролі дозволяє прогнозувати ризики та автоматизувати процеси аналізу даних. Це сприяє покращенню ефективності контролю за товарами та зменшенню необхідності в фізичних перевірках [4, С. 120-121].

4. **Інтернет речей (IoT).** Інтернет речей (IoT) також відкриває нові можливості для митного адміністрування. Завдяки датчикам і пристроям IoT митні органи можуть отримувати інформацію про місцезнаходження, стан і характеристики товарів у реальному часі [4, С. 122-123]. Це дозволяє більш ефективно контролювати переміщення товарів через кордони та виявляти потенційні порушення митних правил. Наприклад, датчики можуть повідомляти про зміну температури або вологості в контейнері, що важливо для контролю за чутливими до умов зберігання товарами.

Таблиця 1.

Впровадження цифрових технологій в митному адмініструванні та їх вплив на ефективність контролю за товарами

Технологія	Опис технології	Вплив на швидкість контролю	Вплив на прозорість	Зниження людського фактора	Результати
Електронні системи митного оформлення	Автоматизація процесів подання декларацій та митного оформлення, що усуває потребу в паперовій документації.	Прискорює процес митного оформлення, зменшує час на обробку документів завдяки їх електронній передачі.	Підвищує прозорість шляхом зниження ризиків шахрайства і покращення обміну інформацією між митними органами різних країн.	Зменшує потребу у фізичному поданні документів і контакт між митниками та бізнесом, що знижує корупційні ризики.	Скорочення часу на митне оформлення, підвищення точності перевірки документів, зниження кількості порушень митних правил.
Блокчейн	Технологія для забезпечення незмінного запису про кожен етап переміщення товарів, що сприяє прозорості та простежуваності.	Забезпечує швидкий доступ до інформації про товар, знижує час на перевірку документів і процесів відстеження.	Високий рівень прозорості, оскільки всі транзакції є публічними і доступними для митних органів та інших зацікавлених сторін.	Зменшує кількість ручної перевірки документів та участі людини у процесі обміну інформацією між країнами.	Зниження кількості порушень митних правил, скорочення часу на оформлення вантажів, покращення боротьби з контрабандою.
Штучний інтелект (ШІ)	Використання ШІ для аналізу великих обсягів даних і прогнозування потенційних порушень митних правил.	Швидший аналіз та обробка великих обсягів інформації, зменшення часу на проведення митного контролю.	Сприяє автоматизованому у аналізі ризиків та виявленню аномалій без втручання людини, що підвищує прозорість процесів контролю.	Мінімізує необхідність фізичної перевірки та дозволяє автоматично аналізувати дані, що знижує залежність від людського фактора.	Підвищення точності ризик-аналізу, зменшення кількості перевірок товарів, підвищення ефективності митних органів.
Інтернет речей (IoT)	Технологія, що використовує датчики для отримання інформації про стан, місцезнаходження та характеристики товарів.	Надає інформацію в реальному часі, що сприяє швидкому реагуванню на можливі порушення митних правил під час перевезення товарів.	Підвищує прозорість завдяки можливості постійного моніторингу та відстеження умов перевезення товарів, особливо чутливих до зберігання.	Знижує необхідність фізичних оглядів за рахунок віддаленого моніторингу і збору даних про товари в режимі реального часу.	Підвищення точності контролю за товарами, особливо чутливими до умов транспортування, такими як медикаменти або харчові продукти.

* Складено автором на основі опрацьованого матеріалу.

Цифрові інновації відіграють вирішальну роль у підвищенні ефективності митного адміністрування. Використання таких технологій, як електронна митниця, ІІІ, блокчейн та ІоТ, дозволяє значно покращити прозорість, точність і швидкість митних процедур. Перспективи впровадження цих технологій є надзвичайно обнадійливими, особливо в умовах зростаючих обсягів міжнародної торгівлі. Проте для успішної реалізації цих інновацій необхідно не лише технологічне забезпечення, але й відповідна підготовка персоналу та адаптація правової бази.

Також, попри численні переваги цифровізації, існують і певні виклики. Одним із них є необхідність адаптації митних органів до нових технологій. Багато країн стикаються з проблемою недостатньої інфраструктури для впровадження цифрових рішень, що може призвести до затримок у процесах митного оформлення. Дослідження вказують на важливість створення належної правової бази для успішного впровадження цифрових технологій [5, С. 82-83].

Цифрові інновації в митному адмініструванні відіграють важливу роль у підвищенні ефективності контролю за товарами. Автоматизація, електронні платформи та використання новітніх технологій, таких як блокчейн та штучний інтелект, відкривають нові можливості для митних органів. Однак для досягнення максимального ефекту необхідно подолати існуючі виклики, зокрема недостатню інфраструктуру та потребу в правовому регулюванні. Тому подальше дослідження в цій галузі є надзвичайно актуальним для розвитку митної політики в умовах цифровізації.

Перспективи впровадження в Україні цифрових інновацій в митному адмініструванні виглядають обнадійливо, особливо в контексті міжнародної торгівлі та глобалізації. Зокрема, автоматизація процесів та використання штучного інтелекту дозволять підвищити ефективність управління ризиками, що зменшить кількість порушень і прискорить перевірку вантажів. Широке застосування блокчейн-технологій сприятиме підвищенню прозорості митних операцій, що покращить довіру між учасниками торгових процесів.

Використання електронних митних систем дасть змогу значно скоротити час на оформлення вантажів і зменшити кількість помилок у процесі обробки документів. Водночас, їх використання ІоТ забезпечить безперервний контроль за переміщенням і станом товарів, що сприятиме швидкому реагуванню на можливі порушення.

Однак впровадження цифрових інновацій потребує не тільки технологічних рішень, але й змін у законодавчій базі та підготовці кадрів. Без належної правової підтримки та належної кваліфікації митників навіть найсучасніші технології можуть виявитися малоефективними. Тому важливо не лише впроваджувати новітні технології, але й створювати умови для їхнього ефективного застосування.

Висновки. Цифрові інновації в митному адмініструванні відіграють важливу роль у модернізації та вдосконаленні процесів контролю за товарами, що перетинають державні кордони. Впровадження новітніх технологій, таких як блокчейн, штучний інтелект, автоматизовані системи управління ризиками та Інтернет речей, значно підвищують ефективність митного контролю, знижуючи людський фактор і скорочуючи час на оформлення вантажів.

По-перше, впровадження автоматизованих систем управління ризиками дозволяє підвищити точність оцінки ризиків та знизити кількість фізичних перевірок товарів. Це, у свою чергу, сприяє зменшенню затримок під час митного оформлення, що позитивно впливає на швидкість міжнародної торгівлі та знижує операційні витрати як для держави, так і для бізнесу.

По-друге, блокчейн-технології відкривають нові можливості для забезпечення прозорості митних операцій. Можливість створення незмінного запису про кожен етап переміщення товару значно знижує ризик контрабанди та фальсифікації документів. Блокчейн також сприяє спрощенню взаємодії між різними учасниками ланцюга постачання, забезпечуючи доступ до актуальних даних у реальному часі, що дозволяє ефективніше виявляти порушення митних правил.

По-третє, використання штучного інтелекту в митному адмініструванні дозволяє більш точно аналізувати великі обсяги даних і виявляти потенційні порушення митного законодавства. ІІІ може значно прискорити процеси оцінки ризиків, знижуючи необхідність у

фізичних перевірок та сприяючи підвищенню ефективності митного контролю. Алгоритми штучного інтелекту здатні автоматично ідентифікувати аномалії в документах або поведінці учасників зовнішньоекономічної діяльності, що підвищує безпеку митних операцій.

Інтернет речей (IoT) також стає важливим елементом у контролі за товарами. Використання датчиків та інших пристроїв IoT дозволяє в режимі реального часу отримувати інформацію про стан, місцезнаходження та умови перевезення вантажів. Це сприяє підвищенню точності контролю за чутливими до зовнішніх умов товарами, такими як харчові продукти, медикаменти тощо. IoT також дозволяє швидко реагувати на можливі порушення під час перевезення товарів.

Підсумовуючи, цифрові інновації є ключовим фактором для розвитку митного адміністрування та підвищення його ефективності. Вони сприяють зміцненню економічної безпеки держави, забезпечуючи більш надійний контроль за товарами та створюючи умови для розвитку міжнародної торгівлі.

Література:

1. Макарова О. Інноваційні механізми в державному управлінні митною справою: наближення до європейських стандартів // Наукові інновації та передові технології. 2024. №6(34). С. 159-171. URL: <http://perspectives.pp.ua/index.php/nauka/article/view/12172/12233>
2. Сарана Л. А. Вплив цифровізації на митну та податкову політику України // Проблеми сучасних трансформацій. Серія: економіка та управління. 2024. №14. 7 с. <https://doi.org/10.54929/2786-5738-2024-14-08-02>.
3. Пашко П., Пашко Д., Мирошніченко Г., Штик Ю. Щодо напрямків удосконалення митної політики та механізмів інноваційного розвитку митної справи // Сталий розвиток економіки. 2024. №3(50). С. 146-155. DOI: <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2024-50-23>.
4. Dalton S., Stosic B., Milutinović R. Applying Lean Innovation in the Customs System Digitalization // Sustainable Business Management and Digital Transformation: Challenges and Opportunities in the Post-COVID Era. 2022. November. P. 116-130. DOI: https://doi.org/10.1007/978-3-031-18645-5_8.
5. Salem R., Ismail H., Fathey M. The Correlation Between Transformational Leadership and Employee Innovation in the Customs Department in the Emirate of Dubai // South Asian Journal of Social Sciences and Humanities. 2023. 4. P. 69-89. DOI: <https://doi.org/10.48165/sajssh.2023.4105>
6. Raus M., Flügge B., Boutellier R. Electronic customs innovation: An improvement of governmental infrastructures // Government Information Quarterly. 2009. 26. P. 246-256. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.giq.2008.11.008>
7. Nguyen H., Grant D., Bovis C., Nguyen T., Ma Y. Digitalization in public sector in emerging economies: The enablers and inhibitors influence electronic customs in Vietnam // International Journal of Data and Network Science. 2022. 6. C. 921-934. DOI: <https://doi.org/10.5267/j.ijdns.2022.2.004>
8. Meladze A. Some aspects of excellence of customs policy of Georgia // Economic Profile. 2022. 16. C. 51-63. DOI: <https://doi.org/10.52244/ep.2021.22.05>.
9. Dalton S., Stosić B. The Importance of Applying Lean Innovation for Enhancing Harmonization of Customs Procedures in context of Digitalization of Customs Administration – A Case Study of Serbia // Lex localis - Journal of Local Self-Government. 2021. 19. C. 305-327. DOI: [https://doi.org/10.4335/19.2.305-327\(2021\)](https://doi.org/10.4335/19.2.305-327(2021)).

References:

1. Makarova, O. (2024). *Innovatsiini mekhanizmy v derzhavnomu upravlinni mytnoyu spravoyu: nablyzhennia do yevropeiskykh standartiv* [Innovative mechanisms in public administration of customs affairs: moving closer to European standards]. *Naukovi innovatsii ta peredovi tekhnolohii* – Scientific Innovations and Advanced Technologies, 6(34), 159-171. URL: <http://perspectives.pp.ua/index.php/nauka/article/view/12172/12233> 171 [in Ukrainian].
2. Sarana, L. A. (2024). *Vplyv tsyfrovizatsii na mytnu ta podatkovu polityku Ukrainy* [The impact of digitalization on Ukraine's customs and tax policy]. *Problemy suchasnykh transformatsii. Seriya: Ekonomika ta upravlinnia* – Problems of Modern Transformations. Series: Economics and Management, 14, 7. DOI: <https://doi.org/10.54929/2786-5738-2024-14-08-02> [in Ukrainian].
3. Pashko, P., Pashko, D., Miroshnichenko, H., & Shtyk, Yu. (2024). *Shchodo napriamkiv udoskonalennia mytnoi polityky ta mekhanizmiv innovatsiinoho rozvytku mytnoi spravy* [On directions for improving customs policy and mechanisms for the innovative development of customs affairs]. *Stalyi rozvytok ekonomiky* – Sustainable Economic Development, (3(50)), 146-155. DOI: <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2024-50-23> [in Ukrainian].
4. Dalton, S., Stosic, B., & Milutinović, R. (2022). *Applying Lean Innovation in the Customs System Digitalization*. *Sustainable Business Management and Digital Transformation: Challenges and Opportunities in the Post-COVID Era*, November, 116-130. DOI: https://doi.org/10.1007/978-3-031-18645-5_8.

5. Salem, R., Ismail, H., & Mohammed, F. (2023). *The Correlation Between Transformational Leadership and Employee Innovation in the Customs Department in the Emirate of Dubai*. South Asian Journal of Social Sciences and Humanities, 4, 69-89. DOI: <https://doi.org/10.48165/sajssh.2023.4105>.

6. Raus, M., Flügge, B., & Boutellier, R. (2009). *Electronic customs innovation: An improvement of governmental infrastructures*. Government Information Quarterly, 26, 246-256. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.giq.2008.11.008>

7. Nguyen, H., Grant, D., Bovis, C., Nguyen, T., & Ma, Y. (2022). *Digitalization in public sector in emerging economies: The enablers and inhibitors influence electronic customs in Vietnam*. International Journal of Data and Network Science, 6, 921-934. DOI: <https://doi.org/10.5267/j.ijdns.2022.2.004>.

8. Meladze, A. (2022). *Some aspects of excellence of customs policy of Georgia*. Economic Profile, 16, 51-63. DOI: <https://doi.org/10.52244/ep.2021.22.05>

9. Dalton, S., & Stosić, B. (2021). *The Importance of Applying Lean Innovation for Enhancing Harmonization of Customs Procedures in context of Digitalization of Customs Administration – A Case Study of Serbia*. Lex localis - Journal of Local Self-Government, 19, 305-327. DOI: [https://doi.org/10.4335/19.2.305-327\(2021\)](https://doi.org/10.4335/19.2.305-327(2021)).

УДК 338

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-327-333](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-327-333)

Захарчук Віталій Степанович аспірант кафедри менеджменту організацій, Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79013, <https://orcid.org/0009-0007-8469-460X>

Онушканич Олег Ярославович аспірант кафедри менеджменту організацій, Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79013, <https://orcid.org/0009-0001-7349-7981>

ПОТЕНЦІАЛ ПІДПРИЄМСТВ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА ПРИ НАЛАГОДЖЕННІ МІЖНАРОДНОЇ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В УМОВАХ ШОКОВИХ ЗБУРЕНЬ

Анотація. В статті проведено всебічний аналіз впливу міжнародної інвестиційної політики на розвиток потенціалу підприємств житлово-комунального господарства в умовах шоккових збурень. Житлово-комунальне господарство є критично важливою галуззю, яка забезпечує населення житлом, водопостачанням, електропостачанням та управлінням відходами, впливаючи на загальну якість життя та економічну стабільність країни. У зв'язку з глобалізаційними процесами та зростаючими викликами, такими як кліматичні зміни, урбанізація та технологічні інновації, дослідження потенціалу розвитку підприємств житлово-комунального господарства набуває особливої актуальності. Метою дослідження було визначення основних чинників, що впливають на розвиток потенціалу підприємств житлово-комунального господарства, а також оцінка ролі міжнародної інвестиційної політики у цьому процесі. Для досягнення поставленої мети використано методи індукції, дедукції, аналізу та синтезу, а також морфологічного аналізу для групування ключових можливостей розвитку. Дослідження охоплює аналіз сучасних фінансових ресурсів, технологічних можливостей, управлінської ефективності та екологічної стійкості підприємств житлово-комунального господарства. Результати дослідження показали, що ефективна міжнародна інвестиційна політика сприяє значному підвищенню потенціалу підприємств житлово-комунального господарства. Залучення міжнародних фінансових ресурсів дозволяє здійснювати модернізацію інфраструктури, впроваджувати інноваційні технології та покращувати якість надання комунальних послуг. Крім того, міжнародні інвестиції стимулюють передачу передових управлінських практик та підвищення кваліфікації персоналу, що веде до підвищення загальної ефективності підприємств. Важливою складовою є також створення стабільного інвестиційного клімату, який знижує ризики для інвесторів та сприяє довгостроковим інвестиціям навіть у періоди економічної чи політичної нестабільності. Подальші дослідження міжнародних практик дозволять розробити більш ефективні стратегії інтеграції у глобальні інвестиційні потоки, що є необхідним для забезпечення довгострокової стабільності та розвитку сектору житлово-комунального господарства.

Ключові слова: міжнародна інвестиційна політика, житлово-комунальне господарство, потенціал розвитку, шоківі збурення, інфраструктура, інновації, стійкість.

Zakharchuk Vitalii Stepanovych Postgraduate student of the Department of Organization Management, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandera, 12, Lviv, 79013, <https://orcid.org/0009-0007-8469-460X>

Onushkanych Oleh Yaroslavovych Postgraduate student of the Department of Organization Management, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandera, 12, Lviv, 79013, <https://orcid.org/0009-0001-7349-7981>

THE POTENTIAL OF HOUSING AND UTILITY SECTOR ENTERPRISES IN ESTABLISHING INTERNATIONAL INVESTMENT POLICY UNDER SHOCK DISTURBANCES

Abstract. This article provides a comprehensive analysis of the impact of international investment policy on the development potential of enterprises in the housing and utilities sector under shock disturbances. The housing and utilities sector is critically important, providing the population with housing, water supply, electricity, and waste management, thereby affecting the overall quality of life and economic stability of the country. Given globalization processes and increasing challenges such as climate change, urbanization, and technological innovations, studying the development potential of enterprises in the housing and utilities sector is particularly relevant. The aim of the research was to identify the main factors influencing the development potential of these enterprises, as well as to assess the role of international investment policy in this process. Methods of induction, deduction, analysis, and synthesis, along with morphological analysis for grouping key development opportunities, were used to achieve this goal. The research includes an analysis of modern financial resources, technological capabilities, managerial efficiency, and ecological resilience of the housing and utilities sector enterprises. The results showed that an effective international investment policy significantly enhances the potential of these enterprises. Attracting international financial resources allows for the modernization of infrastructure, the implementation of innovative technologies, and the improvement of the quality of communal services. Moreover, international investments stimulate the transfer of advanced management practices and enhance the qualifications of personnel, leading to increased overall efficiency of the enterprises. An important component is also the creation of a stable investment climate, which reduces risks for investors and promotes long-term investments even during periods of economic or political instability. Further research on international practices will allow for the development of more effective integration strategies into global investment flows, which are necessary for the long-term stability and development of the housing and utilities sector.

Keywords: international investment policy, housing and utilities sector, development potential, shock disturbances, infrastructure, innovations, resilience.

Постановка проблеми. Аналіз можливостей розвитку потенціалу підприємств житлово-комунального господарства є надзвичайно актуальним у контексті вдосконалення міжнародної інвестиційної політики. Житлово-комунальне господарство відіграє ключову роль у забезпеченні базовими послугами населення, таких як житло, водопостачання, електропостачання та управління відходами. Зважаючи на це, ефективність та стійкість цих підприємств прямо впливають на якість життя громадян і економічний розвиток країни в цілому. Вивчення їхнього потенціалу розвитку дозволяє виявити сильні та слабкі сторони, що сприяє прийняттю обґрунтованих рішень щодо залучення міжнародних інвестицій, які можуть підсилити інфраструктуру та підвищити рівень надання послуг. Крім того, сучасні виклики, такі як зміни клімату, урбанізація та технологічні інновації, вимагають від підприємств житлово-комунального господарства адаптації та модернізації своїх систем. Аналіз потенціалу розвитку допомагає визначити, наскільки підприємства готові впроваджувати нові технології та екологічно чисті рішення, що є важливими аспектами для міжнародних інвесторів, які все частіше орієнтуються на проекти з високим рівнем стійкості та екологічної відповідальності. Це, в свою чергу, створює привабливі умови для іноземних капіталовкладень, сприяючи розвитку зелених технологій та енергоефективних систем у сфері житлово-комунального господарства. Додатково, міжнародна інвестиційна політика часто передбачає партнерства між місцевими підприємствами та іноземними інвесторами, що може призвести до передачі технологій, підвищення кваліфікації працівників та покращення управлінських практик. Аналіз потенціалу розвитку житлово-комунального господарства дозволяє ідентифікувати найбільш перспективні напрямки для співпраці, визначити потреби у фінансуванні та технічній підтримці, а також забезпечити відповідність місцевих підприємств міжнародним стандартам. Це створює

сприятливі умови для довгострокових інвестицій, які не лише стимулюють економічний ріст, але й покращують якість послуг, наданих населенням.

Нарешті, врахування специфіки та потенціалу підприємств житлово-комунального господарства при формуванні міжнародної інвестиційної політики сприяє більш ефективному розподілу ресурсів та мінімізації ризиків для інвесторів. Поглиблений аналіз дозволяє передбачити можливі бар'єри та виклики, з якими можуть зіткнутися підприємства при інтеграції у глобальні ринки, а також розробити стратегії їх подолання. Це підвищує довіру міжнародних інвесторів до місцевого ринку, стимулює збільшення інвестиційного потоку та сприяє сталому розвитку житлово-комунального господарства, що, в свою чергу, позитивно впливає на загальну економічну стабільність та благополуччя суспільства. Все це суттєво актуалізує обрану тему дослідження, особливо в умовах шоківих збурень.

Важливо охарактеризувати подальший процес дослідження через визначення структури статті. Відтак, структура статті передбачає аналіз останніх досліджень і публікацій. Формування мети й завдання дослідження. Висвітлення ключових методів досягнення мети дослідження. Виклад основного матеріалу й формування висновків по результатам дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Зауважимо, що важливі аспекти дослідження потенціалу підприємств житлово-комунального господарства розкривалися в роботах таких вчених, як А. Соколова, Л. Шевченко, П. Григоренко, Т. Волкова, Н. Романенко, І. Кириленко, В. Мельник, Ю. Іванченко, Д. Гушин, Л. Журавель, О. Жданов, С. Павленко, Е. Костюк, І. Кучма, О. Тарасенко, В. Білоус, Н. Шевчук, Р. Красник, В. Гринюк, С. Литвиненко, В. Притула, А. Штангрет та ін. До прикладу, важливий аспект фінансового потенціалу підприємства та його складових розглядали Кирилова Л.І. і Тодорова Д.Д., які акцентували на необхідності стабільного розвитку економіки підприємств [1]. Робота Квасницької Р. та Тарасюка М. зосереджується на структуризації потенціалу підприємства, виокремлюючи ключові аспекти організаційної і фінансової структури, що можуть сприяти залученню інвестицій [2]. Ілляшенко С.М. у своєму науковому посібнику вказує на значення управління інноваційним розвитком як основу для підвищення конкурентоспроможності та привабливості для інвесторів [3]. Іванець О.О. розглядає концептуальні підходи до управління потенціалом розвитку підприємства, наголошуючи на важливості стратегічного планування [4]. Коцюрба О.Ю. аналізує формування стратегій фінансового забезпечення підприємств, що є критичним для залучення міжнародних інвестицій [5]. Запатріна І.В. та Лебеда Т.Б. обговорюють удосконалення політики тарифоутворення, що впливає на фінансову стабільність і можливості для інвестування [6]. Котко О.К. і Осадча Н.В. звертають увагу на теоретичні аспекти інноваційного розвитку, вважаючи їх важливими для динамічного розвитку економіки у контексті глобалізації та інтеграції в світовий інвестиційний простір [7]. Журило І.В. досліджує сутність системи стратегічного управління та методики її впровадження, що може слугувати фундаментом для ефективної адаптації підприємства до змінних міжнародних умов [8]. Добикіна О.К., Рижиков В.С., та Касьянок С.І. розглядають процес формування та оцінки потенціалу підприємства, що є основою для визначення його інвестиційної привабливості [9]. Кімуржий М. І. і Педченко Н. С. акцентують на ролі управління потенціалом у забезпеченні векторного сталого розвитку, що є ключем до успішної міжнародної інвестиційної діяльності [10]. Л.Є. Довгаль, Каракай Ю.В., та Артеменко Л.П. висвітлюють стратегічне управління як навчальний аспект, здатний забезпечити необхідну базу знань для керівництва підприємствами у контексті розширення міжнародних інвестицій [11].

Відаючи належне науковому внеску провідних вчених, зазначимо, що низка теорій і концепцій в контексті врахування налагодження міжнародної інвестиційної політики в умовах шоківих збурень, досі залишаються не розкритими повною мірою, що й зумовило вибір даної тематики, її сучасну актуальність.

Метою дослідження є характеристика потенціалу підприємств житлово-комунального господарства. Об'єктом дослідження виступає підприємства житлово-комунального господарства. Основне завдання статті являє собою визначення яким чином налагодження міжнародної інвестиційної політики в умовах шоківих збурень впливає на потенціал підприємств житлово-комунального господарства.

Виклад основного матеріалу. Підприємства житлово-комунального господарства виконують ключову роль у забезпеченні населення необхідними комунальними послугами, такими як водопостачання, тепlopостачання, електропостачання, управління відходами та обслуговування житлового фонду. Ці підприємства відповідають за підтримку та розвиток інфраструктури, що забезпечує комфортні умови проживання громадян та сприяє економічній стабільності регіонів. Вони здійснюють планування, експлуатацію та модернізацію комунальних мереж, забезпечують ремонтні роботи та впроваджують нові технології для підвищення ефективності надання послуг. Зміст діяльності підприємств житлово-комунального господарства включає управління житловим фондом, забезпечення екологічної безпеки, впровадження енергоефективних рішень та підтримку соціально-економічного розвитку місцевих громад. Вони також займаються фінансовим управлінням, включаючи встановлення тарифів на послуги, залучення інвестицій для розвитку інфраструктури та забезпечення фінансової стабільності підприємств. Крім того, ці підприємства взаємодіють з місцевою владою, громадськими організаціями та іншими стейкхолдерами для забезпечення прозорості та ефективності своєї діяльності [12-15].

Потенціал підприємств житлово-комунального господарства визначається їх здатністю до розвитку та адаптації в умовах змінних економічних, соціальних та технологічних умов. Він включає наявність ресурсів, таких як фінансові, людські та матеріальні, а також здатність до інновацій, управлінської ефективності та високої якості надання послуг. Потенціал також охоплює можливості підприємств щодо модернізації інфраструктури, впровадження нових технологій, підвищення енергоефективності та екологічної стійкості. Важливим аспектом є також здатність підприємств до інтеграції у міжнародні ринки, що дозволяє залучати іноземні інвестиції та впроваджувати найкращі міжнародні практики у свою діяльність (табл. 1).

Таблиця 1.

Засади розвитку потенціалу підприємств житлово-комунального господарства

Інновації та технологічне оновлення	Ефективне управління ресурсами	Підвищення кваліфікації персоналу
Впровадження сучасних технологій є фундаментальним чинником розвитку потенціалу підприємств житлово-комунального господарства. Це включає автоматизацію процесів управління, використання смарт-технологій для моніторингу та оптимізації споживання ресурсів, а також впровадження екологічно чистих технологій. Інновації сприяють підвищенню ефективності роботи, зниженню витрат та покращенню якості наданих послуг, що робить підприємства більш конкурентоспроможними на ринку	Раціональне використання фінансових, матеріальних та людських ресурсів є ключовим аспектом розвитку потенціалу підприємств житлово-комунального господарства. Це включає оптимізацію бюджетних витрат, ефективне планування інвестицій, а також впровадження систем управління якістю та екологічної безпеки	Кваліфікований та мотивований персонал є важливим ресурсом для розвитку підприємств житлово-комунального господарства. Інвестування у навчання та професійний розвиток працівників сприяє підвищенню їхньої компетентності, здатності адаптуватися до нових технологій та ефективно вирішувати виникаючі проблеми. Підвищення кваліфікації також стимулює інноваційність та покращує загальну продуктивність підприємства

Джерело: сформовано авторами

Міжнародна інвестиційна політика в умовах шоків збурень спрямована на забезпечення стабільності та привабливості інвестиційного клімату для залучення капіталу навіть у періоди економічної, політичної або екологічної нестабільності. Сутність цієї політики полягає у створенні механізмів захисту інвесторів, стимулюванні довгострокових інвестицій та розвитку партнерств між місцевими підприємствами та міжнародними інвесторами. Вона включає адаптацію регуляторної бази, впровадження інноваційних фінансових інструментів та розвиток інфраструктури, яка може витримати вплив кризових ситуацій. Міжнародна інвестиційна політика також передбачає активний аналіз ризиків та розробку стратегій їх мінімізації, що дозволяє підприємствам житлово-комунального господарства ефективно реагувати на шоківі збурення та забезпечувати стійкий розвиток у довгостроковій перспективі (рис.1).

Рис. 1 Вплив міжнародної інвестиційної політики на розвиток потенціалу підприємств житлово-комунального господарства

Джерело: сформовано авторами

Міжнародна інвестиційна політика в умовах шоків збурень значно впливає на потенціал підприємств житлово-комунального господарства, сприяючи їхньому розвитку та стійкості. Завдяки створенню сприятливого інвестиційного клімату, ця політика забезпечує доступ до міжнародних фінансових ресурсів, що дозволяє підприємствам здійснювати модернізацію інфраструктури, впроваджувати інноваційні технології та підвищувати якість надання комунальних послуг. Крім того, механізми захисту інвесторів та стабільні регуляторні рамки знижують ризики для іноземних капіталовкладень, стимулюючи довгострокові інвестиції навіть у періоди економічної чи політичної нестабільності. Це, в свою чергу, підвищує управлінську ефективність підприємств, сприяє передачі передового досвіду та технологій, а також покращує фінансову стабільність сектору. Таким чином, міжнародна інвестиційна політика не лише підтримує поточний розвиток підприємств житлово-комунального господарства, але й забезпечує їхню здатність адаптуватися до викликів та забезпечувати сталий розвиток у довгостроковій перспективі.

Висновки. Підсумовуючи, зазначимо, що аналіз впливу шоків та збурень на потенціал розвитку підприємств житлово-комунального господарства є важливим аспектом у забезпеченні їхньої стійкості та здатності адаптуватися до змінних умов. Економічні шоки, такі як фінансові кризи або раптові коливання цін на енергоносії, можуть суттєво вплинути на фінансову стабільність підприємств житлово-комунального господарства. Зменшення доходів, обмеження доступу до фінансових ресурсів та зростання витрат на обслуговування боргів можуть обмежити можливості для інвестування в модернізацію інфраструктури та покращення якості послуг. Таким чином, економічні збурення можуть знизити привабливість цих підприємств для міжнародних інвесторів, які шукають стабільні та передбачувані умови для вкладень. Політичні шоки, включаючи зміни уряду, законодавчі реформи або соціальні протести, також можуть мати значний вплив на підприємства житлово-комунального господарства. Невизначеність щодо майбутньої політики регулювання, можливі зміни в тарифах на послуги або нові вимоги до екологічних стандартів можуть створити додаткові виклики для управління підприємствами. Політична нестабільність може зменшити довіру міжнародних інвесторів, оскільки вони прагнуть мінімізувати ризики, пов'язані з непередбачуваними змінами в регуляторному середовищі. Це може призвести до зменшення інвестиційних потоків у сектор житлово-комунального господарства. Природні катастрофи та екологічні збурення також є важливими факторами, що впливають на потенціал розвитку підприємств житлово-комунального господарства. Повені, землетруси, урагани та інші катастрофічні події можуть пошкодити інфраструктуру, призвести до перебоїв у наданні послуг та вимагати значних ресурсів для відновлення. Крім того, зміни клімату створюють додаткові вимоги до підприємств щодо впровадження стійких та екологічно безпечних рішень. Висока частота та інтенсивність природних збурень можуть збільшити ризики для інвесторів, що, в свою чергу, може знизити рівень міжнародних інвестицій у цей сектор.

Подальші дослідження міжнародних практик є необхідними для глибшого розуміння ефективних стратегій розвитку підприємств житлово-комунального господарства в умовах глобалізації та інтеграції в світову економіку. Аналіз успішних моделей управління, інноваційних технологій та механізмів залучення інвестицій в інших країнах дозволяє адаптувати найкращі рішення до місцевих умов, враховуючи специфіку ринку та соціально-економічні особливості. Крім того, вивчення міжнародного досвіду сприяє ідентифікації потенційних ризиків та бар'єрів, що можуть виникати при інтеграції у глобальні інвестиційні потоки, а також допомагає розробити ефективні стратегії їх подолання. Таким чином, систематичне дослідження міжнародних практик не лише підвищує конкурентоспроможність підприємств житлово-комунального господарства, але й сприяє формуванню стійкої та привабливої для інвесторів інвестиційної політики, що є ключовим фактором для сталого розвитку сектору.

Література:

1. Кирилова Л.І., Тодорова Д.Д. Фінансовий потенціал підприємства та його складові. Сталий розвиток економіки. 2012. № 1. С. 298–301.
2. Квасницька Р., Тарасюк М. Структуризація потенціалу підприємства. Вісник КНТЕУ. 2017. №1. С. 73-82.
3. Ілляшенко С.М. Управління інноваційним розвитком: Навчальний посібник. – 2-ге вид., перероб. і доп. Суми: ВТД „Університетська книга”; Київ: Видавничий дім „Княгиня Ольга”, 2005. 324 с.
4. Іванець О.О. Концептуальні підходи до управління потенціалом розвитку підприємства. Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. 2012. № 4 (55). С. 151-155.
5. Коцюрба О.Ю. Формування стратегії фінансового забезпечення підприємств житлово-комунального господарства. Держава та регіони. Серія «Економіка і підприємництво». 2015. №5 (86). С. 74-81
6. Запатріна І.В. Лебеда Т.Б. Удосконалення політики тарифоутворення у системі фінансового забезпечення розвитку комунальних систем централізованого водопостачання та водовідведення. Наукові праці НДФІ. 2009. №3 (48). С. 73-80.
7. Котко О.К., Осадча Н.В. Теоретичні аспекти інноваційного розвитку як динамічного процесу якісних змін економіки. Управління розвитком. 2015. № 2 (180). С. 49-53

8. Журило І.В. Сутність системи стратегічного управління та методика її впровадження на підприємстві. Наукові праці КНТУ. Економічні науки. 2009. №15. С.86-90
9. Добикіна О.К., Рижиков В.С., Касьянок С.І. Потенціал підприємства: формування та оцінка. Київ: Центр учбової літератури, 2007. 208 с.
10. Кімуржий М. І., Педченко Н. С. Роль управління потенціалом у забезпеченні векторного сталого розвитку підприємств ЖКГ. Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. Серія «Економічні науки». 2017. № 5 (84). С. 28 – 37.
11. Довгаль Л.Є., Каракай Ю.В., Артеменко Л.П. Стратегічне управління: навч. посіб. Київ: Центр учбової літератури, 2009. 440 с.
12. Лігоненко Л. О. Змістовна характеристика та структуризація поняття «економіко–технологічний потенціал регіону». Сталий розвиток економіки: всеукраїнський науково–виробничий журнал. 2011. № 5(8). С. 83 – 89
13. Луцянов В.І. Аналіз сучасного стану та тенденцій розвитку житлово-комунального господарства регіонів України. Проблеми економіки. 2017. №4. С. 206-211
14. Луцянов В.І. Стратегічні напрями розвитку житлово-комунального господарства. Економіка та управління підприємствами машинобудівної галузі: проблеми теорії та практики. 2014. №5(29). С. 99-108
15. Маслак О.І., Квятковська Л.А. Основні етапи оцінювання стратегічного потенціалу підприємства. Регіональна економіка. 2012. № 1. С. 91- 97.

References:

1. Kyrlova, L.I., & Todorova, D.D. (2012). Finansovy potentsial pidpriemstva ta yoho skladovi [Financial Potential of the Enterprise and Its Components]. *Stalyi rozvytok ekonomiky*, 1, 298-301. [in Ukrainian].
2. Kvasnytska, R., & Tarasiuk, M. (2017). Strukturyzatsiia potentsialu pidpriemstva [Structuring the Potential of the Enterprise]. *Visnyk KNTU*, 1, 73-82. [in Ukrainian].
3. Ilyashenko, S.M. (2005). *Upravlinnia innovatsiynym rozvytkom: Navchalnyi posibnyk* [Managing Innovative Development: A Study Guide] (2nd ed., rev. and exp.). Sumy: VTD "Universytetska knyha"; Kyiv: Vydavnychiy dim "Knyahynia Olha". 324 p. [in Ukrainian].
4. Ivanets, O.O. (2012). Kontseptualni pidkhody do upravlinnia potentsialom rozvytku pidpriemstva [Conceptual Approaches to Managing the Development Potential of the Enterprise]. *Naukovyi visnyk Poltavskoho universytetu ekonomiky i torhivli*, 4 (55), 151-155. [in Ukrainian].
5. Kotciurba, O.Y. (2015). Formuvannia stratehii finansovoho zabezpechennia pidpriemstv zhytlovo-komunalnoho hospodarstva [Forming the Strategy for Financial Support of Enterprises in Housing and Communal Services]. *Derzhava ta rehiony. Seriia "Ekonomika i pidpriemnytstvo"*, 5 (86), 74-81. [in Ukrainian].
6. Zapatriina, I.V., & Lebeda, T.B. (2009). Udoshkonalennia polityky tarifoutvorennia u systemi finansovoho zabezpechennia rozvytku komunalnykh system tsentralizovanoho vodopostachannia ta vodovidvedennia [Improvement of Tariff Policy in the System of Financial Support for the Development of Municipal Centralized Water Supply and Sewage Systems]. *Naukovi pratsi NDFI*, 3 (48), 73-80. [in Ukrainian].
7. Kotko, O.K., & Osadcha, N.V. (2015). Teoretychni aspekty innovatsiynoho rozvytku yak dynamichnoho protsesu yakisnykh zmin ekonomiky [Theoretical Aspects of Innovative Development as a Dynamic Process of Economic Quality Changes]. *Upravlinnia rozvytkom*, 2 (180), 49-53. [in Ukrainian].
8. Zhurylo, I.V. (2009). Sutnist systemy stratehichnoho upravlinnia ta metodyka yii vprovadzhennia na pidpriemstvi [The Essence of the Strategic Management System and the Methodology of Its Implementation at the Enterprise]. *Naukovi pratsi KNTU. Ekonomichni nauky*, 15, 86-90. [in Ukrainian].
9. Dobykina, O.K., Ryzhykov, V.S., & Kasyanok, S.I. (2007). Potentsial pidpriemstva: formuvannia ta otsinka [Enterprise Potential: Formation and Evaluation]. Kyiv: Tsentr uchbovoi literatury. 208 p. [in Ukrainian].
10. Kimurzhii, M.I., & Pedchenko, N.S. (2017). Rol upravlinnia potentsialom u zabezpechenni vektornoho staloho rozvytku pidpriemstv ZKG [The Role of Potential Management in Ensuring the Vector Sustainable Development of Utilities Enterprises]. *Naukovyi visnyk Poltavskoho universytetu ekonomiky i torhivli. Seriia "Ekonomichni nauky"*, 5 (84), 28-37. [in Ukrainian].
11. Dovhal, L.Ye., Karakai, Yu.V., & Artemenko, L.P. (2009). *Stratehichne upravlinnia: navch. posib* [Strategic Management: A Study Guide]. Kyiv: Tsentr uchbovoi literatury. 440 p. [in Ukrainian].
12. Lihonenko, L.O. (2011). Zmistova kharakterystyka ta strukturyzatsiia ponyattia «ekonomiko-tehnologichnyi potentsial rehionu» [Content characteristics and structuring of the concept "economic-technological potential of the region"]. *Stalyi rozvytok ekonomiky: vseukrainskyi naukovo-vyrobnychiy zhurnal*, 5(8), 83-89. [in Ukrainian].
13. Lukyanov, V.I. (2017). Analiz suchasnoho stanu ta tendentsii rozvytku zhytlokomunalnoho hospodarstva rehioniv Ukrainy [Analysis of the current state and development trends of the housing and communal services of the regions of Ukraine]. *Problemy ekonomiky*, 4, 206-211. [in Ukrainian].
14. Lukyanov, V.I. (2014). *Stratehichni napriamy rozvytku zhytlovo-komunalnoho hospodarstva* [Strategic directions of development of housing and communal services]. *Ekonomika ta upravlinnia pidpriemstvamy mashynobudivnoi haluzi: problemy teorii ta praktyky*, 5(29), 99-108. [in Ukrainian].
15. Maslak, O.I., Kvyatkovska, L.A. (2012). *Osnovni etapy otsiniuvannia stratehichnoho potentsialu pidpriemstva* [Main stages of assessing the strategic potential of an enterprise]. *Rehionalna ekonomika*, 1, 91-97. [in Ukrainian].

УДК 658.5:005.343.336.4

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-334-340](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-334-340)

Каглинський Олег Євгенович начальник відділу, Український науково-дослідний інститут спеціальної техніки та судових експертиз Служби безпеки України, <https://orcid.org/0000-0002-4658-5177>

ОГЛЯД ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕМЕНТІВ ШІ ДО ОПТИМІЗАЦІЇ ВИРОБНИЧИХ ПРОЦЕСІВ

Анотація. Актуальність впровадження елементів штучного інтелекту (ШІ) в оптимізацію виробничих процесів неухильно зростає в умовах сучасного ринку, який характеризується високою конкуренцією, необхідністю зниження виробничих витрат та потребою в покращенні якості продукції. Сучасні підприємства зіштовхуються з викликами, пов'язаними зі швидкими темпами розвитку технологій, глобалізацією та мінливими потребами споживачів, що змушує їх шукати інноваційні рішення для підвищення своєї конкурентоспроможності. Метою даного дослідження було провести аналіз впливу впровадження штучного інтелекту (ШІ) на ефективність виробничих процесів та його потенційні вигоди для промислових підприємств. Встановлено, що ШІ виступає потужним інструментом оптимізації, який дозволяє автоматизувати рутинні завдання, звільняючи людські ресурси для складніших завдань, а також швидко виявляти дефекти та аномалії на етапах виробництва. ШІ не тільки допомагає в автоматизації і оптимізації процесів, але і аналізує дані, прогнозує попит, і покращує управління ланцюгами постачання. Це призводить до зниження витрат, підвищення якості продукції і забезпечення гнучкості виробничих процесів. Отже, ШІ є ключовим фактором для інноваційного розвитку підприємств і їх успішної адаптації до змінюваного ринку. Практичне значення дослідження полягає в реалізації конкретних вигод для промислових підприємств, таких як зменшення витрат, підвищення якості та ефективності виробництва, адаптація до змінюваних умов і покращення управлінських рішень.

Ключові слова: штучний інтелект, виробничі процеси, оптимізація, продуктивність, промислові підприємства, конкурентоспроможність, зниження витрат, інновації.

Kahlynskyi Oleh Head of The Department, The Ukrainian scientific and research Institute of special equipment and forensic of the Security Service of Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-4658-5177>

OVERVIEW OF IMPLEMENTATION OF AI ELEMENTS TO OPTIMIZE PRODUCTION PROCESSES

Abstract. The relevance of introducing elements of artificial intelligence (AI) into the optimization of production processes is steadily increasing in the conditions of the modern market, which is characterized by high competition, the need to reduce production costs and the need to improve product quality. Modern enterprises face challenges related to the rapid pace of technological development, globalization and changing consumer needs, which forces them to look for innovative solutions to increase their competitiveness. The purpose of this study was to analyze the impact of the implementation of artificial intelligence (AI) on the efficiency of production processes and its potential benefits for industrial enterprises. AI has been found to be a powerful optimization tool that allows automating routine tasks, freeing up human resources for more complex tasks, and quickly identifying defects and anomalies at production stages. AI not only helps automate and optimize processes, but also analyzes data, predicts demand, and improves supply chain management. This leads to a reduction in costs, an increase in the quality of products and ensuring the flexibility of production processes. Therefore, AI is a key factor for the innovative development of enterprises and their successful

adaptation to the changing market. The practical value of the research lies in the realization of specific benefits for industrial enterprises, such as reducing costs, increasing the quality and efficiency of production, adapting to changing conditions and improving management decisions

Keywords: artificial intelligence, production processes, optimization, productivity, industrial enterprises, competitiveness, cost reduction, innovations.

Постановка проблеми. Впровадження елементів штучного інтелекту (ШІ) до оптимізації виробничих процесів є одним з найперспективніших напрямків розвитку сучасної промисловості. ШІ дозволяє автоматизувати та оптимізувати виробничі процеси, що призводить до збільшення ефективності, зниження витрат та покращення якості продукції.

Останніми роками використання ШІ у виробництві стало все більш поширеним, що обумовлено потребою покращити конкурентоспроможність та знизити витрати. Застосування ШІ у виробничих процесах дозволяє автоматизувати рутинні задачі, оптимізувати розподіл ресурсів та покращити якість продукції. Крім того, ШІ дозволяє аналізувати великі обсяги даних, що може призвести до виявлення нових бізнес-можливостей та розробки нових продуктів та послуг. Впровадження елементів ШІ в оптимізацію виробничих процесів включає в себе кілька ключових етапів, включаючи розробку моделей машинного навчання, інтеграцію цих моделей до виробничих систем та оцінку їх ефективності.

Актуальність впровадження елементів штучного інтелекту в оптимізацію виробничих процесів досить вагома. Це пов'язано з кількома факторами. По-перше, сучасна промисловість характеризується високим рівнем конкуренції. Тому підприємства повинні шукати нові способи покращення ефективності та зниження витрат. Впровадження штучного інтелекту дозволяє досягти цих цілей, збільшуючи продуктивність та якість продукції.

По-друге, сучасні виробничі процеси генерують величезні обсяги даних, які можуть бути використані для покращення ефективності виробництва. Штучний інтелект дозволяє аналізувати ці дані та отримувати корисні інсайти для покращення виробництва. По-третє, впровадження штучного інтелекту дозволяє автоматизувати рутинні задачі, оптимізувати розподіл ресурсів та покращити якість продукції, що призводить до збільшення ефективності виробництва [1].

Крім того, сучасні споживачі вимагають персоналізованих продуктів, що відповідають їхнім індивідуальним потребам. Впровадження штучного інтелекту дозволяє виробникам створювати такі продукти, збільшуючи їхню конкурентоспроможність [2].

Враховуючи ці фактори, впровадження елементів штучного інтелекту в оптимізацію виробничих процесів є дуже актуальним для підприємств, які хочуть залишатися конкурентоспроможними на сучасному ринку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз останніх досліджень і публікацій про впровадження елементів штучного інтелекту до оптимізації виробничих процесів показує значимість цього напрямку для підприємств, які хочуть залишатися конкурентоспроможними на сучасному ринку. Штучний інтелект (ШІ) – це область комп'ютерної науки, яка займається розробкою інтелектуальних систем, що можуть виконувати задачі, які зазвичай вимагають людського інтелекту.

За даними науковців, впровадження штучного інтелекту дозволяє досягти таких результатів, як збільшення продуктивності, покращення якості продукції та зниження витрат [3]. Т. Fountaine (2019) вказує на те, що сучасні виробничі процеси генерують величезні обсяги даних, які можуть бути використані для покращення ефективності виробництва. Штучний інтелект дозволяє аналізувати ці дані та отримувати корисні інсайти для покращення виробництва.

Вчені також зазначають, що впровадження штучного інтелекту дозволяє автоматизувати типові задачі, оптимізувати розподіл ресурсів та покращити якість продукції, що призводить до збільшення ефективності виробництва [5]. ШІ може використовуватися для прогнозування попиту, оптимізації запасів і планування виробничих процесів. Наприклад, моделі машинного навчання можуть аналізувати великі обсяги даних для прогнозування майбутнього попиту на

продукцію, що дозволяє знижувати витрати на утримання запасів і зменшувати ризики недостатнього або надмірного постачання [6].

Використання роботів і автоматизованих систем, керованих ШІ, дозволяє підвищити ефективність і точність виробничих процесів. Роботи з адаптивним управлінням і алгоритмами ШІ здатні виконувати завдання з високою швидкістю і точністю, зменшуючи потребу в ручній праці і помилках [7]. Також, як зазначають J. Paul та A. Rialp Criado (2020), ШІ застосовується для прогнозування і планування технічного обслуговування обладнання, що дозволяє запобігати аваріям і зменшувати час простоїв. Системи передбачення на основі даних про стан обладнання можуть вчасно сигналізувати про необхідність технічного обслуговування.

Крім того, аналіз даних і комп'ютерний зір дозволяють контролювати якість продукції в реальному часі. ШІ може виявляти дефекти і аномалії на етапі виробництва, що сприяє підвищенню стандартів якості і зменшенню відходів [90].

В цілому, аналіз останніх досліджень і публікацій демонструє, що впровадження елементів штучного інтелекту до оптимізації виробничих процесів є актуальним напрямком для підприємств, які хочуть залишатися конкурентоспроможними на сучасному ринку.

Мета статті. Метою даного дослідження є аналіз впливу впровадження штучного інтелекту (ШІ) на ефективність виробничих процесів та його потенційні вигоди для промислових підприємств.

Виклад основного матеріалу. Сучасне виробництво зіштовхується з численними викликами, від збільшення продуктивності до покращення якості продукції. Штучний інтелект (ШІ) може бути розв'язком багатьох з цих проблем, пропонуючи нові можливості для покращення ефективності, зниження витрат та збільшення конкурентоспроможності.

Важливість ШІ у виробництві полягає в тому, що він може допомогти компаніям залишатися конкурентоспроможними на ринку. ШІ може допомогти збільшити продуктивність, покращити якість, знизити витрати та покращити безпеку. Він може допомогти автоматизувати повторювані задачі, звільняючи працівників для більш складних та креативних задач. Крім того, ШІ здатен виявити дефекти та аномалії у виробництві, що дозволяє вчасно вжити заходів для їх виправлення.

Застосування ШІ у виробництві може принести численні переваги. Зокрема, ШІ здатен допомогти автоматизувати процеси, оцінити ризики, оновити бізнес-модель та покращити досвід клієнта. Він може допомогти компаніям збільшити свою конкурентоспроможність на ринку, пропонуючи нові можливості для покращення ефективності та зниження витрати [10].

ШІ вже успішно застосовується у різних галузях виробництва, включаючи автомобільну, авіаційну та електронну промисловість. Наприклад, компанія Tesla використовує ШІ для оптимізації процесу виробництва електромобілів, що дозволяє збільшити швидкість виробництва та покращити якість продукції. Компанія Boeing використовує ШІ для моніторингу стану літаків, що дозволяє виявити потенційні проблеми та попередити нещасні випадки [11].

Перспективи розвитку ШІ у виробництві є дуже оптимістичними. Застосування ШІ продовжить розвиватися, адже технології стають все більш доступними та ефективними. У майбутньому людство очікує побачити ще більше прикладів застосування ШІ у виробництві, що дозволить компаніям збільшити свою конкурентоспроможність та покращити якість продукції.

Основні аспекти штучного інтелекту та характеристика його елементів

Аспект ШІ	Характеристика	Елементи
Комп'ютерний зір	Обробка та аналіз візуальної інформації	Обробка зображень, Розпізнавання об'єктів, Сегментація зображень
Експертні системи	Прийняття рішень на основі експертних знань	Бази знань, Системи правил, Інференція
Натуральна мова обробка	Обробка, аналіз та генерація людської мови	Токенізація, Лемматизація, Семантичний аналіз
Робототехніка	Взаємодія з фізичним середовищем	Сенсори, Активація, Навчання з досвіду

Впровадження елементів штучного інтелекту (ШІ) в оптимізацію виробничих процесів може значно підвищити ефективність і продуктивність промислових підприємств.

ШІ дозволяє здійснювати глибокий аналіз даних, що надходять з виробничих процесів. Це допомагає виявити закономірності і тренди, які можуть бути використані для покращення процесів і підвищення їх ефективності. Так, алгоритми машинного навчання можуть виявляти приховані зв'язки між різними змінними, що дозволяє оптимізувати виробничі ланцюги.

Штучний інтелект може використовуватися для прогнозування попиту на продукцію. Використання алгоритмів прогнозування на основі історичних даних допомагає точніше планувати виробництво, що знижує ризики надлишків або дефіциту продукції, покращуючи таким чином управління запасами.

Автоматизація завдяки ШІ дозволяє зменшити потребу в ручній праці та скоротити ймовірність помилок. Робототехніка та автоматизовані системи можуть виконувати рутинні завдання швидше і точніше, що підвищує загальну продуктивність підприємства.

ШІ може оптимізувати використання ресурсів. Наприклад, системи на основі ШІ можуть моніторити енергоспоживання та управління запасами, що допомагає зменшити витрати та покращити використання ресурсів. Системи контролю якості, засновані на ШІ, можуть виявляти дефекти продукції в реальному часі. Це дозволяє оперативно реагувати на проблеми і знижувати кількість відходів.

ШІ також дозволяє створювати складні моделі та симуляції виробничих процесів. Це дає змогу прогнозувати наслідки різних змін та оптимізувати процеси ще до їх впровадження. Інструменти ШІ можуть забезпечити підтримку при прийнятті рішень, базуючись на даних та аналітиці, що підвищує якість управлінських рішень.

Впровадження штучного інтелекту (ШІ) в виробничі процеси відкриває нові можливості для підвищення ефективності та інноваційності в промисловості. ШІ впливає на зміну підходи до обслуговування та технічного обслуговування обладнання. Завдяки використанню сенсорів і аналітики, системи ШІ можуть здійснювати моніторинг стану машин у реальному часі, прогножуючи можливі поломки до їх виникнення. Це дозволяє зменшити час простою і знизити витрати на ремонт. Крім того, ШІ може інтегруватися в системи управління ланцюгами постачання, щоб оптимізувати логістичні процеси. Зокрема, алгоритми можуть автоматично коригувати маршрути доставки в залежності від змін в попиті або заторів на дорозі, що знижує витрати і підвищує ефективність.

Інтелектуальні системи здатні допомогти в адаптації виробництва до змінюваних умов ринку. Наприклад, вони можуть автоматично налаштовувати параметри виробничих процесів для швидкої адаптації до нових типів продукції або змін у вимогах до якості. Завдяки можливостям аналізу великих даних, ШІ може також сприяти розробці нових продуктів. Аналіз споживчих відгуків і тенденцій дозволяє швидше і точніше визначити потреби ринку та розробити продукти, які відповідають цим потребам.

Впровадження ІІІ в систему контролю якості може не лише виявляти дефекти, а й автоматично коригувати параметри виробництва для покращення якості кінцевої продукції. Таким чином, інтеграція штучного інтелекту у виробничі процеси не лише автоматизує рутинні завдання, але й відкриває нові горизонти для інновацій та стратегічного розвитку підприємств.

Якщо порівнювати традиційний підхід до оптимізації виробничих процесів із ІІІ, то перший є менш витратним і зрозумілим, але має обмежену швидкість обробки даних і точність прогнозування. ІІІ-підхід, хоча і вимагатиме значних інвестицій, пропонує більшу швидкість обробки даних і точність прогнозування, що може значно підвищити ефективність виробничих процесів (Табл.2).

Таблиця 2.

Порівняння традиційних і ІІІ-підходів до оптимізації виробничих процесів

Параметр	Традиційний підхід	ІІІ-підхід
Метод оптимізації	Ручне планування, статистичний аналіз	Автоматизоване прогнозування, алгоритми глибокого навчання
Швидкість обробки даних	Низька, затримки в обробці	Висока, реальний час
Точність прогнозування	Середня, залежить від кваліфікації персоналу	Висока, завдяки навченим моделям
Витрати на впровадження	Низькі, менше технологічних вимог	Високі, вимагає значних інвестицій в інфраструктуру та навчання

Впровадження штучного інтелекту у виробництві має значний потенціал для покращення ефективності та результативності. Однією з основних вигод є зниження витрат, яке досягається завдяки оптимізації використання ресурсів і зменшенню витрат на обслуговування. Це може призвести до економії на рівні 10-30%, що стає можливим завдяки більш раціональному розподілу ресурсів і мінімізації простоїв у виробництві.

Підвищення продуктивності є ще однією важливою перевагою ІІІ. Автоматизація рутинних завдань дозволяє збільшити швидкість виконання виробничих процесів, що веде до зростання обсягу виробництва на 20-40%. Це дає змогу скоротити час на виконання стандартних операцій і сфокусувати ресурси на більш складних завданнях, підвищуючи загальну продуктивність підприємства.

Також важливою вигодою є покращення якості продукції. Завдяки ІІІ можна виявляти дефекти в реальному часі й оперативно коригувати виробничі процеси. Це дозволяє зменшити кількість браку на 15-25%, що суттєво підвищує якість кінцевого продукту та знижує витрати на виправлення дефектів.

Ще однією перевагою є можливість точнішого прогнозування попиту, що дозволяє ефективніше планувати виробничі процеси. В результаті, зменшуються надлишки та дефіцити продукції на 20-35%, що сприяє оптимальному використанню ресурсів і знижує витрати на зберігання, а також покращує відповідність виробництва реальному попиту на ринку.

Окрім цього, ІІІ допомагає оптимізувати логістику. Завдяки автоматичному коригуванню маршрутів і кращому управлінню запасами можна досягти зниження витрат на логістику на 10-20%. Це підвищує ефективність доставки та зменшує витрати на транспортування, що позитивно впливає на загальні результати діяльності компанії.

Таким чином, впровадження штучного інтелекту у виробництві дозволяє одночасно знижувати витрати, підвищувати продуктивність і якість продукції, оптимізувати логістику й точніше прогнозувати попит, що робить бізнес більш конкурентоспроможним і стійким до змін ринкових умов (Табл.3).

Таблиця 3.

Потенційні вигоди впровадження ІІІ в виробництві

Вигода	Опис	Вимірювальні показники
Зниження витрат	Оптимізація використання ресурсів та зменшення витрат на обслуговування	Зменшення витрат на 10-30%
Підвищення продуктивності	Автоматизація рутинних завдань та підвищення швидкості виробництва	Збільшення обсягу продукції на 20-40%
Покращення якості	Виявлення дефектів в реальному часі і корекція процесів	Зменшення дефектів на 15-25%
Прогнозування попиту	Точніше планування виробництва на основі прогнозів	Зменшення надлишків і дефіциту на 20-35%
Оптимізація логістики	Автоматичне коригування маршрутів і управління запасами	Зниження витрат на логістику на 10-20%

Таким чином, впровадження ІІІ у виробничі процеси відкриває нові можливості для оптимізації, підвищення продуктивності, зменшення витрат та покращення якості продукції. Технології ІІІ можуть радикально змінити підходи до управління виробництвом, забезпечуючи компаніям конкурентні переваги на ринку.

Висновки. Сучасне виробництво зіштовхується з багатьма викликами, такими як підвищення продуктивності, поліпшення якості продукції та зниження витрат. Штучний інтелект (ІІІ) стає інструментом, що дозволяє вирішувати ці проблеми, відкриваючи нові можливості для оптимізації виробничих процесів, що покращує загальну ефективність та конкурентоспроможність підприємств.

ІІІ є важливим елементом для підтримки компаній на високому рівні конкурентоспроможності, допомагаючи автоматизувати повторювані процеси, звільняючи людські ресурси для виконання більш складних завдань. Крім того, він дозволяє швидко виявляти дефекти та аномалії на етапах виробництва, що дає змогу вчасно вживати коригувальні заходи. Це сприяє зниженню витрат, підвищенню якості продукції та поліпшенню безпеки виробничих процесів.

ІІІ також застосовується для аналізу даних з виробничих процесів, що допомагає виявляти закономірності й тренди для подальшої оптимізації. Зокрема, алгоритми машинного навчання дозволяють аналізувати взаємозв'язки між змінними, що сприяє оптимізації виробничих ланцюгів та підвищенню продуктивності. Прогнозування попиту на продукцію на основі історичних даних дозволяє краще планувати виробництво, знижуючи ризики надлишків чи дефіциту.

Крім того, автоматизація завдяки ІІІ зменшує потребу в ручній праці та знижує ймовірність помилок, забезпечуючи кращу загальну продуктивність підприємства. ІІІ допомагає оптимізувати використання ресурсів і контролювати їх споживання, що знижує витрати і сприяє кращому управлінню запасами. Системи на основі ІІІ також здатні автоматично коригувати виробничі параметри, підвищуючи якість продукції.

Завдяки використанню ІІІ у виробництві досягаються численні переваги: автоматизація процесів, оцінка ризиків, оптимізація бізнес-моделей і поліпшення взаємодії з клієнтами. Перспективи розвитку ІІІ в промисловості виглядають оптимістично, оскільки технології стають доступнішими, а їх застосування – більш ефективним. Надалі очікується, що ІІІ продовжить трансформувати виробничі процеси, надаючи компаніям нові інструменти для подальшого підвищення конкурентоспроможності.

Управління ланцюгами постачання отримує користь від впровадження ІІІ, оскільки алгоритми можуть автоматично адаптувати маршрути доставки залежно від змін попиту або зовнішніх факторів. Інтелектуальні системи дозволяють швидко адаптуватися до змін ринку, що сприяє гнучкості виробничих процесів. Таким чином, ІІІ сприяє не лише автоматизації рутинних завдань, а й розвитку стратегічних рішень для підприємств, що сприяє їхньому інноваційному розвитку.

Література:

1. Espina-Romero, L.; Guerrero-Alcedo, J.; Goñi Avila, N.; Noroño Sánchez, J.G.; Gutiérrez Hurtado, H.; Quiñones Li, A. Industry 5.0: Tracking scientific activity on the most influential industries, associated topics, and future research agenda. *Sustainability* 2023, 15, 5554.
2. Gołąb-Andrzejak, E. AI-powered digital transformation: Tools, benefits and challenges for marketers—Case study of LPP. *Procedia Comput. Sci.* 2023, 219, 397–404.
3. Candelon, F.; Reeves, M. (Eds.) *The Rise of AI-Powered Companies*; Walter de Gruyter GmbH & Co KG: Berlin, Germany, 2022.
4. Fountaine, T.; McCarthy, B.; Saleh, T. Building the AI-powered organization. *Harv. Bus. Rev.* 2019, 97, 62–73.
5. Mulder, J. The real world of digital transformation. In *Modern Enterprise Architecture: Using DevSecOps and Cloud-Native in Large Enterprises*; Apress: Berkeley, CA, USA, 2023; pp. 73–103.
6. Jarrahi, M.H.; Askay, D.; Eshraghi, A.; Smith, P. Artificial intelligence and knowledge management: A partnership between human and AI. *Bus. Horiz.* 2023, 66, 87–99.
7. Snyder, H. Literature review as a research methodology: An overview and guidelines. *J. Bus. Res.* 2019, 104, 333–339.
8. Paul, J.; Rialp Criado, A. The art of writing literature review: What do we know and what do we need to know? *Int. Bus. Rev.* 2020, 29, 101717.
9. Enholm, I.M.; Papagiannidis, E.; Mikalef, P.; Krogstie, J. Artificial intelligence and business value: A literature review. *Inf. Syst. Front.* 2022, 24, 1709–1734.
10. Evans, N.; Miklosik, A.; Bosua, R.; Qureshi, M.A. Digital business transformation: An experience-based holistic framework. *IEEE Access* 2022, 10, 121930–121939.
11. Enholm, Ida Merete & Papagiannidis, Emmanouil & Mikalef, Patrick & Krogstie, John. (2021). Artificial Intelligence and Business Value: a Literature Review. *Information Systems Frontiers*. 24. 10.1007/s10796-021-10186-w.

References:

1. Espina-Romero, L.; Guerrero-Alcedo, J.; Goñi Avila, N.; Noroño Sánchez, J.G.; Gutiérrez Hurtado, H.; Quiñones Li, A. Industry 5.0: Tracking scientific activity on the most influential industries, associated topics, and future research agenda. *Sustainability* 2023, 15, 5554.
2. Gołąb-Andrzejak, E. AI-powered digital transformation: Tools, benefits and challenges for marketers—Case study of LPP. *Procedia Comput. Sci.* 2023, 219, 397–404.
3. Candelon, F.; Reeves, M. (Eds.) *The Rise of AI-Powered Companies*; Walter de Gruyter GmbH & Co KG: Berlin, Germany, 2022.
4. Fountaine, T.; McCarthy, B.; Saleh, T. Building the AI-powered organization. *Harv. Bus. Rev.* 2019, 97, 62–73.
5. Mulder, J. The real world of digital transformation. In *Modern Enterprise Architecture: Using DevSecOps and Cloud-Native in Large Enterprises*; Apress: Berkeley, CA, USA, 2023; pp. 73–103.
6. Jarrahi, M.H.; Askay, D.; Eshraghi, A.; Smith, P. Artificial intelligence and knowledge management: A partnership between human and AI. *Bus. Horiz.* 2023, 66, 87–99.
7. Snyder, H. Literature review as a research methodology: An overview and guidelines. *J. Bus. Res.* 2019, 104, 333–339.
8. Paul, J.; Rialp Criado, A. The art of writing literature review: What do we know and what do we need to know? *Int. Bus. Rev.* 2020, 29, 101717.
9. Enholm, I.M.; Papagiannidis, E.; Mikalef, P.; Krogstie, J. Artificial intelligence and business value: A literature review. *Inf. Syst. Front.* 2022, 24, 1709–1734.
10. Evans, N.; Miklosik, A.; Bosua, R.; Qureshi, M.A. Digital business transformation: An experience-based holistic framework. *IEEE Access* 2022, 10, 121930–121939.
11. Enholm, Ida Merete & Papagiannidis, Emmanouil & Mikalef, Patrick & Krogstie, John. (2021). Artificial Intelligence and Business Value: a Literature Review. *Information Systems Frontiers*. 24. 10.1007/s10796-021-10186-w.

УДК 004.89

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-341-346](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-341-346)

Кузнєцов Олексій Михайлович науковий співробітник, Український науково-дослідний інститут спеціальної техніки та судових експертиз Служби безпеки України, <https://orcid.org/0000-0001-9242-0835>

КІБЕРБЕЗПЕКА В ЕПОХУ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ

Анотація. У статті досліджуються основні проблеми та можливості, кібербезпеки із залученням технологій штучного інтелекту (ШІ). В умовах цифрової трансформації зростає значущість кібербезпеки для влади, компаній та окремих користувачів. У роботі підкреслюється, що штучний інтелект має потенціал не лише для захисту від загроз, а й для їх створення. Це потреба в швидкому адаптаційному підході до безпеки, що вимагає інтеграції нових рішень і технологій.

У статті розглядаються останні наукові дослідження у сфері кібербезпеки, зокрема роботи українських та міжнародних науковців. Увага зосереджена на використанні алгоритмів машинного навчання для виявлення аномалій, автоматизованого реагування на кібератаки та прогнозування загроз. Використання ШІ, наприклад, для автоматизації фішингових атак або створення «розумних» шкідливих програм, є значною загрозою для критичної інфраструктури держави.

Крім цього, розглянуто питання етики та правового регулювання, зокрема загрози, пов'язані з автономними системами на основі ШІ, які можуть приймати рішення без людського втручання. Окремо виділено, що необхідно розробити стандарти для життєвого циклу розробки та впровадження таких систем.

Робота акцентує увагу на важливості дослідження методів забезпечення кібербезпеки за допомогою ШІ, особливо в умовах зростання масштабів атак і швидкості їх адаптації. Використання ШІ для захисту може автоматизувати процеси моніторингу мережевого трафіку, виявлення загроз і управління кіберзагрозами. Також, показано, що впровадження технологій ШІ в кібербезпеку має значний потенціал для оптимізації процесів при модернізації ІТ-інфраструктури. ШІ успішно реалізовується в автоматизації тестування конфігурацій, виявленні вразливостей та прогнозування можливих векторів атак.

Загалом, стаття спрямована на дослідження взаємодії кібербезпеки та штучного інтелекту, аналіз ризиків та переваг їх використання. У висновках наголошено, що забезпечення ефективної кібербезпеки в умовах постійної еволюції технологій вимагає системного підходу та співпраці між науковими установами, урядами та бізнесом.

Ключові слова: інформаційні технології, кібербезпека, штучний інтелект, аналіз даних, прогнозування атак, ідентифікація ризиків.

Kuznietsov Oleksii Researcher, The Ukrainian scientific and research Institute of special equipment and forensic of the Security Service of Ukraine, <https://orcid.org/0000-0001-9242-0835>

CYBER SECURITY IN THE AGE OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE

Abstract. The article examines the main problems and opportunities of cyber security with the involvement of artificial intelligence (AI) technologies. In the conditions of digital transformation, the importance of cyber security for authorities, companies and individual users is increasing. The work emphasizes that artificial intelligence has the potential not only to protect against threats, but also to create them. This is the need for a fast adaptive approach to security, which requires the integration of new solutions and technologies.

The article examines the latest scientific research in the field of cyber security, including the work of Ukrainian and international scientists. The focus is on the use of machine learning algorithms for anomaly detection, automated cyber attack response and threat prediction. The use of AI, for example, to automate phishing attacks or create "smart" malware, is a significant threat to critical state infrastructure.

In addition, ethical and regulatory issues are considered, including threats related to autonomous AI-based systems that can make decisions without human intervention. It is separately highlighted that it is necessary to develop standards for the life cycle of the development and implementation of such systems.

The work emphasizes the importance of researching methods of ensuring cyber security with the help of AI, especially in the conditions of the growing scale of attacks and the speed of their adaptation. The use of AI for protection can automate the processes of network traffic monitoring, threat detection, and cyber threat management. It has also been shown that the implementation of AI technologies in cybersecurity has significant potential for optimizing processes when modernizing IT infrastructure. AI is successfully implemented in the automation of configuration testing, vulnerability detection and prediction of possible attack vectors.

In general, the article is aimed at researching the interaction of cyber security and artificial intelligence, analyzing the risks and benefits of their use. The conclusions emphasize that ensuring effective cyber security in the face of constant evolution of technology requires a systemic approach and cooperation between academic institutions, governments and business.

Keywords: information technology, cyber security, artificial intelligence, data analysis, forecasting attacks, risk identification.

Постановка проблеми. У сучасному цифровому світі кібербезпека стає єдиною з найбільших загроз для урядів, компаній та окремих користувачів. З появою новітніх технологій, зокрема штучного інтелекту (ШІ), кіберзагрози стають більш витонченими, складнішими та більш масштабними. ШІ має потенціал як для захисту від кіберзагроз, так і для їх створення. Це створює нові виклики у сфері кібербезпеки, які потребують швидких та ефективних рішень.

Поява ШІ вплинула на всі аспекти кібербезпеки, від автоматизації загроз виявлення уразливостей у системах. Використання ШІ для кібератак, таких як автоматизовані фішингові атаки або продумані шкідливі програми, може поставити під загрозу не тільки окремі системи, а й критичну інфраструктуру країни. Ці загрози залишаються реальними, оскільки ШІ здатен самостійно навчатися, адаптуватися та змінювати системи захисту.

Ключовою проблемою є не тільки вдосконалення атак, а й можливість реагувати на них з використанням новітніх технологій. Системи безпеки, побудовані на традиційних методах, можуть не витримувати нові загрози, які постійно змінюються і еволюціонують. Саме тому дослідження взаємодії кібербезпеки та ШІ займає одне із головних місць серед актуальних викликів сьогодення до сучасних науковців [1].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Наукові дослідження у сфері кібербезпеки і штучного інтелекту активно розвиваються. Значна кількість науковців зосереджують увагу на прикладні ШІ для захисту системи від нападу.

А. Омельченко у своїх роботах акцентує увагу на тому, що кібербезпека займає важливе місце в системі національної безпеки України. Тобто кіберзагрози мають тенденцію до зростання, і ця динаміка буде посилюватися в міру розвитку інформаційних технологій та їх інтеграції зі штучним інтелектом [2].

О. Неретін і В. Харченко здійснили класифікацію можливих типів атак, детально аналізуючи ключові з них. Вони дійшли висновку, що існує нагальна потреба у впровадженні формалізованих стандартів для розробки життєвого циклу та застосування безпечних систем на основі штучного інтелекту.

Є. Криволап звернув увагу на стратегії в галузі інформаційної кібербезпеки, реалізація яких базується на впровадженні ефективних механізмів забезпечення національної безпеки. У

новій Стратегії кібербезпеки України, затвердженій Указом Президента України від 26 серпня 2021 року, визначено, що забезпечення кібербезпеки є ключовим напрямком у системі національної безпеки. Для досягнення цієї мети передбачено зміцнення можливостей національної системи кібербезпеки з ефективним реагуванням на сучасні кіберзагрози та виклики в безпековому середовищі [3, 4].

Наприклад, дослідники з університетів Мічигану та Стенфорду активно працюють над розвитком системи машинного навчання для виявлення аномалій у мережевому трафіку та автоматизованого реагування на атаки.

Інші дослідження спрямовані на вивчення ролі ШІ в побудові «розумних» шкідливих програм. Відомо, що зловмисники використовують алгоритми глибокого навчання для створення більш просунутих кібератак, які можуть обробляти традиційні засоби захисту. Із прикладів є дослідження у сфері глибоких фейків (Deepfake), коли за допомогою ШІ створено підроблені відео та аудіоматеріали, які можуть бути використані для дезінформації або шахрайства.

Крім цього, зростає інтерес до етичних аспектів застосування ШІ в кібербезпеці. У роботах західних науковців все більше уваги приділяють питанням контролю за технологіями ШІ, які можуть вийти з-під контролю. Наприклад, дослідження безпеки автономних систем, керованих ШІ, показують, що ці технології можуть самостійно приймати рішення про атаки без втручання людини, що створює нові ризики для суспільства.

Мета статті – дослідження впливу штучного інтелекту на кібербезпеку, а також аналіз можливих ризиків і переваг, пов'язаних із його використанням у даній сфері.

Виклад основного матеріалу. Досліджуючи вплив штучного інтелекту на кіберзагрози, варто зазначити, що використання алгоритмів машинного навчання дозволяє зловмисникам створювати шкідливі програми, які адаптуються до захисних механізмів. Зловмисники за допомогою ШІ аналізують поведінку користувачів і створюють персоналізовані фішингові повідомлення, що мають шанси на успішну атаку. Іншим прикладом є атаки на систему розпізнавання особи, які вибирають ШІ для ідентифікації користувачів, де зловмисники створюють фальшиві обличчя за допомогою генеративних нейронних мереж.

Попри зростаючі загрози, ШІ також може ефективно використовуватися для зміцнення кібербезпеки. Алгоритми машинного навчання можуть автоматично виявляти аномалії в поведінці системи, що дозволяє швидко реагувати за можливості атаки. ШІ може аналізувати великий обсяг даних і виявляти складні загрози, які можуть бути невидимими для захисту традиційних засобів. Тобто основні підходи машинного навчання, статистичні алгоритми та методи розпізнавання образів активно застосовуються для виявлення кібератак та аналізу їхніх наслідків. Однак системи на основі штучного інтелекту досить вразливі до різних загроз на всіх етапах свого життєвого циклу — від збору даних до впровадження. На початкових етапах, таких як збір та обробка даних, системи можуть стати мішенню для атаки на підробку або спотворення даних, тоді як на етапах діагностики та впровадження вони підвищують ризики вірусних атак та дій хакерів. Крім того, використання інструментів штучного інтелекту, як-от ChatGPT, дозволяє кіберзлочинцям автоматизувати та розширювати свої атаки, що забезпечує їх ефективність.

Наприклад, технології штучного інтелекту можуть значно спростити оцінку та оптимізацію під час масштабної модернізації IT-інфраструктури компанії. Це особливо корисно при впровадженні нових систем у локальні середовища, переході на хмарні технології, інтеграції нових рішень або об'єднанні різних систем. Алгоритми ШІ допомагають автоматизувати аналіз конфігурацій та налаштувань, а також здійснюють тестування для перевірки сумісності, продуктивності та безпеки. Завдяки ШІ можна ефективно виявляти конфлікти, помилки та вразливості, що можуть виникнути в процесі модернізації, що значно перевищує можливості ручного тестування. Як наслідок, технології ШІ значно підвищують ефективність функціонального тестування цифрових продуктів, забезпечуючи тимчасове виявлення вразливостей у коді. ШІ додатково автоматизує та оптимізує процеси тестування, скорочуючи

час, витрати та мінімізуючи ризики. Завдяки алгоритмам машинного навчання та нейронним мережам, які постійно вдосконалюються, ШІ може використовувати нові підходи для перевірки системи. Штучний інтелект також ефективно імітує дії зловмисників, що дозволяє виявити ключові ризики та напрямки атаки на систему.

Згідно прогнозів компанії Marketsand Markets, в 2019 – 2026 рр. зростання ринку засобів ШІ для забезпечення кібербезпеки буде рости в середньому на 23,3% в рік, з \$ 8,8 млрд до \$ 38,2 млрд (Рис. 1) [2].

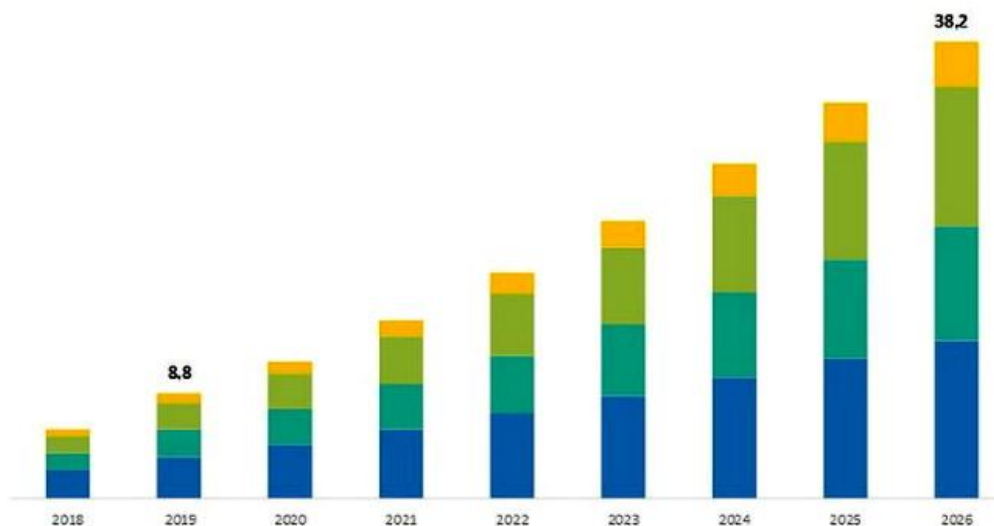

Рис. 1 Динаміка ринку засобів ШІ для кібербезпеки, \$ млрд

Експерти вважають штучний інтелект інструментом, здатним виявляти закономірності у вхідних даних і проводити їх аналіз для подальшого прийняття рішень. ШІ може діяти за принципом «спостерігай, аналізуй, приймай рішення, дій» (OODA), подібно до людини, але у будь-якому випадку швидше.

Вцілому, передбачається, що системи штучного інтелекту здатні покращити процес виявлення загроз і запропонувати передові рішення для кібербезпеки, які адаптуються до динамічно змінюваного ландшафту загроз. Такі системи здатні до самоконтролю та самонавчання, що дозволяють аналізувати ситуацію з непередбачуваними сценаріями та приймати рішення на основі власного аналізу даних [5].

Згідно прогнозів науковців, штучний інтелект дає змогу ідентифікувати типи загроз, на основі таких підходів:

1. Аналіз даних у реальному часі. Для постійного моніторингу мережевих загроз необхідно обробляти величезні обсяги структурованих і неструктурованих даних. Без залучення ШІ цей процес був би надзвичайно трудомістким і вимагав би значних людських ресурсів. Використання ШІ дозволяє автоматизувати цей процес, зменшуючи ризик людських помилок і підвищуючи ефективність виявлення загроз.

2. Виявлення аномальної активності. Ідентифікація ризиків є кількістю елементів для прогнозування в кібербезпеці. ШІ здатен аналізувати зміни в мережевій активності та використовувати ці дані для прогнозування майбутніх загроз. За допомогою поведінкової аналітики він може виявити незвичні дії як у середині системи, так і поза нею.

3. Прогнозування можливих векторів атак. Вектори атак – це способи, за допомогою яких зловмисники можуть отримати доступ до мережі або системи. Штучний інтелект посиляє передбачити ці вектори, аналізуючи історичні дані про попередні атаки. За допомогою методів машинного навчання він містить шаблони та аномалії, які допомагають передбачати майбутні загрози. ШІ здатний обробляти великий обсяг інформації та розмішувати закриті зв'язки між

подіями, які можуть залишитися непоміченими під час традиційного аналізу. Чим більше даних він обробляє, тим краще адаптується, постійно покращуючи свої можливості до побудови прогнозів.

Крім того, ШІ може підвищити ефективність моніторингу та управління кіберзагрозами, автоматизуючи багато процесів, таких як оновлення безпеки, управління доступом і моніторинг мережевого трафіку. Це дозволяє зменшити кількість помилок, викликаних людським фактором, і підвищити швидкість реагування на атаки.

Розглядаючи етичні та правові виклики у контексті використання штучного інтелекту, необхідно зосереджувати увагу на тому, що автономні системи, керовані ШІ, можуть виконувати дії, які виходять за рамки людського контролю, що може призвести до непередбачуваних наслідків. Наприклад, питання відповідальності за дії ШІ у випадку атаки або помилки залишається невирішеним. З іншого боку, використання ШІ для спостереження за великим обсягом даних може створити загрозу для конфіденційності користувачів.

Підсумовуючи зазначимо, що на сьогодні, в якості рішень для кібербезпеки розроблені різні програми, що базуються на технологіях штучного інтелекту. До них належать системи управління інформацією та подіями безпеки (SIEM), фільтри для боротьби зі спамом, інструменти для захищеної автентифікації користувачів, а також засоби прогнозування можливих інцидентів злому. Ці програми навчаються на основі даних про попередню поведінку і здатні класифікувати кожен опцію користувача як небезпечну або безпечну. Зазначимо значущість регулярного моніторингу та аналізу поведінки для виявлення аномальної активності. Важливо усвідомлювати, що кібербезпека — це непервний процес для успішної побудови алгоритмів захисту стосовно ефективного протистояння кіберзагрозам.

Висновки. Кібербезпека в епоху штучного інтелекту стикається з новими викликами, які вимагають швидких адаптацій і підходів на всіх рівнях: технічному, правовому, етичному та організаційному. Штучний інтелект створює як нові можливості для посилення захисту, так і більш складні загрози, які складно ідентифікувати. Для того, щоб забезпечити ефективний захист від сучасних кібератак, потрібно на регулярній основі моніторити та вдосконалювати основні підходи до забезпечення безпеки та робити акцент на процесах автоматизації, інтелектуальному аналізі загроз та адаптивних методах захисту.

Ефективна кібербезпека в епоху штучного інтелекту сприяє розвитку нових підходів до співпраці між державами, бізнесом та науковими установами. Інновації у сфері ШІ потребують активної підтримки з боку державних органів, а також інвестицій у дослідження та розробки. Важливо також забезпечити постійну взаємодію між викладачами з кібербезпеки та розробниками ШІ для створення рішень, які не тільки відповідають сучасним вимогам безпеки, але й готові до нових викликів у майбутньому.

Таким чином, процес дослідження кібербезпеки в епоху штучного інтелекту є складним і багатогранним питанням, що потребує системного підходу до рішення. Розвиток технологій на базі ШІ має як позитивний, так і негативний вплив на безпеку цифрових систем, і тому спільні рішення від науковців, урядів та компаній дозволять створювати гнучкі та ефективні механізми захисту від сучасних і майбутніх кібератак.

Література:

1. Штучний інтелект та кібербезпека – стаття від «Cisco, мережна академія» – Education.ua. Освіта в Україні. Усі навчальні заклади – Education.ua. URL: <https://www.education.ua/blog/48113/>
2. Савченко В.А., Шаповаленко О.Д. Основні напрями застосування технологій штучного інтелекту у кібербезпеці. *Open Journal Systems*. №4(44). 2020. С. 6-11. URL: <https://journals.dut.edu.ua/index.php/dataprotect/article/view/2456>
3. Кісь А. А. Безпека комп'ютерних систем при використанні технологій штучного інтелекту. *Proceedings of the 14th International Scientific and Practical Conference «Scientific Research in XXI Century»* (July 16–18, 2023). Ottawa, Canada. 2023. No. 162. С. 246–248. URL: <https://archive.interconf.center/index.php/conference-proceeding/article/view/4066/4103>
4. Неретін О., Харченко В. Забезпечення кібербезпеки систем штучного інтелекту: аналіз вразливостей, атак і контрзаходів. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. 2022. Вип. 12. С. 7–22.
5. Yushko A., Shevchuk R., Łopaciński K. et al. Shielding Web Application against Cyber-Attacks using SIEM. 2023 13th International Conference on Advanced Computer Information Technologies (ACIT). Wrocław, Poland, 21–23 September 2023. DOI: <https://doi.org/10.1109/acit58437.2023.10275630>

References:

1. Shtuchnyi intelekt ta kiberbezpeka – stattia vid «Cisco, merezhna akademiia » – Education.ua. Osvita v Ukraini [Artificial intelligence and cyber security - article from "Cisco, network academy"]. Usi navchalni zaklady – Education.ua. [Elektronnyi resurs]. Rezhym dostupu: <https://www.education.ua/blog/48113/> [in Ukraine].
2. Savchenko, V.A., Shapovalenko, O.D. (2020). Osnovni napriamy zastosuvannia tekhnolohii shtuchnoho intelektu u kiberbezpeti [The main areas of application of artificial intelligence technologies in cyber security]. Open Journal Systems. [Elektronnyi resurs]. №4(44). – S. 6-11. URL: <https://journals.dut.edu.ua/index.php/dataprotect/article/view/2456> [in Ukraine].
3. Kis, A. A. «Bezpeka kompiuternykh system pry vykorystanni tekhnolohii shtuchnoho intelektu» [Security of Computer Systems When Using Artificial Intelligence Technologies]. Scientific Research in XXI Century, no. 162 (2023): 246-248. <https://archive.interconf.center/index.php/conference-proceeding/article/view/4066/4103> [in Ukraine].
4. Neretin, O., and Kharchenko, V. (2022). «Zabezpechennia kiberbezpeky system shtuchnoho intelektu: analiz vrazlyvostei, atak i kontrzakhodiv» [Ensurance of Artificial Intelligence Systems Cyber Security: Analysis of Vulnerabilities, Attacks and Countermeasures]. Visnyk Natsionalnoho universytetu «Lvivska politekhnika», no. 12: 7-22. DOI: <https://doi.org/10.23939/sisn2022.12.007> [in Ukraine].
5. Yushko, A. «Shielding Web Application against CyberAttacks using SIEM». (2023). 13th International Conference on Advanced Computer Information Technologies (ACIT). Wroclaw, Poland. DOI: <https://doi.org/10.1109/acit58437.2023.10275630>

УДК 339 : 504

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-347-354](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-347-354)

Лахтадир Сергій Леонідович старший науковий співробітник, Український науково-дослідний інститут спеціальної техніки та судових експертиз Служби безпеки України, <https://orcid.org/0000-0002-2258-2625>

ВПЛИВ ЗЕЛЕНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НА ЗНИЖЕННЯ ЕНЕРГОСПОЖИВАННЯ У ПРОМИСЛОВОСТІ

Анотація. Сталий розвиток, як ключовий напрямок сучасної економіки, став надзвичайно актуальним для України, яка прагне поєднати економічне зростання з екологічною стійкістю в умовах глобальних викликів. Метою статті було здійснення аналізу впливу зелених технологій на зниження енергоспоживання в промисловості. Встановлено, що впровадження зелених технологій в Україні має позитивний вплив на сталий розвиток країни. Дослідження підтверджують, що технологічні інновації в галузі енергетики знижують споживання енергії та викиди парникових газів, що сприяє покращенню екологічної ситуації та здоров'я населення. Зокрема, зростання частки відновлювальної енергії, використання сонячних панелей і вітрових турбін демонструє ефективність вибраного курсу на збереження навколишнього середовища. Крім того, реалізація зелених технологій не тільки сприяє енергоефективності, а й створює нові робочі місця, що важливо для економічного розвитку. Загалом, дослідження свідчить, що інтеграція інноваційних технологій у різні сектори економіки є ключовим фактором для досягнення сталого розвитку, покращення якості життя населення та зменшення негативного впливу на екосистеми. Розглянуто основні принципи та підходи до впровадження інноваційних екологічно чистих рішень, включаючи використання відновлюваних джерел енергії, утилізацію теплових відходів, автоматизацію виробничих процесів та застосування енергоощадного обладнання. Отримані дані підкреслюють важливість інтеграції зелених технологій у національну політику, сприяючи створенню більш стійкої економіки. Це може допомогти у формуванні ефективних стратегій з енергетичної трансформації, що відповідають міжнародним стандартам. Результати аналізу свідчать, що інтеграція зелених технологій не лише знижує енергоспоживання, але й сприяє підвищенню екологічної відповідальності та конкурентоспроможності підприємств. Практичне значення отриманих висновків полягає у можливості застосування досліджених підходів для оптимізації витрат на енергоресурси та зменшення викидів шкідливих речовин в атмосферу.

Ключові слова: сталий розвиток, зелені технології, енергоспоживання, відновлювальна енергія, екологічна стійкість, інновації, промисловість.

Lakhtadyr Serhiy Senior Researcher, The Ukrainian scientific and research Institute of special equipment and forensic of the Security Service of Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-2258-2625>

THE INFLUENCE OF GREEN TECHNOLOGIES ON THE REDUCTION OF ENERGY CONSUMPTION IN INDUSTRY

Abstract. Sustainable development, as a key direction of the modern economy, has become extremely relevant for Ukraine, which seeks to combine economic growth with environmental sustainability in the face of global challenges. The purpose of the article was to analyze the impact of green technologies on reducing energy consumption in industry. It has been established that the introduction of green technologies in Ukraine has a positive effect on the sustainable development of the country. Studies confirm that technological innovations in the field of energy reduce energy consumption and greenhouse gas emissions, which contributes to the improvement of the ecological

situation and the health of the population. In particular, the growth of the share of renewable energy, the use of solar panels and wind turbines demonstrates the effectiveness of the chosen course for environmental protection. In addition, the implementation of green technologies not only contributes to energy efficiency, but also creates new jobs, which is important for economic development. In general, the study shows that the integration of innovative technologies in various sectors of the economy is a key factor for achieving sustainable development, improving the quality of life of the population and reducing the negative impact on ecosystems. The main principles and approaches to the implementation of innovative environmentally friendly solutions are considered, including the use of renewable energy sources, heat waste disposal, automation of production processes and the use of energy-saving equipment. The obtained data emphasize the importance of integrating green technologies into national policies, contributing to the creation of a more sustainable economy. This can help in the formation of effective energy transformation strategies that meet international standards. The results of the analysis show that the integration of green technologies not only reduces energy consumption, but also contributes to increasing environmental responsibility and competitiveness of enterprises. The practical significance of the obtained conclusions lies in the possibility of applying the researched approaches to optimize the costs of energy resources and reduce emissions of harmful substances into the atmosphere.

Keywords: sustainable development, green technologies, energy consumption, renewable energy, environmental sustainability, innovation, industry.

Постановка проблеми. У сучасному світі питання енергоспоживання та екологічної сталості набувають все більшої актуальності. Зміна клімату, виснаження природних ресурсів, зростання населення та глобалізація економіки ставлять під загрозу не лише екологічну безпеку, а й економічний розвиток багатьох країн. За прогнозами, до 2050 року світове населення сягне 9,7 мільярдів осіб, що призведе до ще більшого збільшення попиту на енергію та ресурси. У цьому контексті зелені технології постають як ефективний інструмент для зниження енергоспоживання в промисловості, що дозволяє забезпечити баланс між економічними інтересами та екологічними потребами [1].

Промисловий сектор є одним з найбільших споживачів енергії та джерелом значних викидів парникових газів, що надає йому особливу роль у глобальних зусиллях щодо боротьби зі зміною клімату. За оцінками, близько 30% світового споживання енергії припадає на промисловість, і це число продовжує зростати. Тому впровадження енергоефективних рішень та сталих практик у виробничі процеси стає не лише вимогою часу, а й необхідною умовою для збереження навколишнього середовища. Зокрема, впровадження інноваційних технологій, таких як відновлювальні джерела енергії (сонячна, вітрова, геотермальна), енергоефективне обладнання, автоматизація та цифровізація виробництва, може суттєво знизити енергетичні витрати та екологічний слід [2].

Актуальність даної проблематики також зумовлена потребою в забезпеченні енергетичної безпеки та економічної стабільності. У умовах глобалізації та зростаючої конкуренції, країни, що активно впроваджують зелені технології, мають більше шансів на досягнення сталого розвитку та покращення якості життя своїх громадян. Крім того, переходячи на екологічні технології, підприємства можуть зменшити витрати на енергоресурси, що безпосередньо вплине на їхню конкурентоспроможність.

Також важливим аспектом є соціальна відповідальність бізнесу, що все більше підкреслюється сучасними тенденціями. Споживачі все частіше віддають перевагу продукції компаній, які демонструють зобов'язання щодо сталого розвитку та екологічної відповідальності. Це спонукає підприємства не лише впроваджувати зелені технології, а й комунікувати свої досягнення в цій сфері [3].

Таким чином, дослідження впливу зелених технологій на зниження енергоспоживання в промисловості є важливим кроком у напрямі формування ефективних стратегій, які сприятимуть екологічній та економічній сталості в умовах сучасних викликів. Аналіз цього

впливу може надати цінні рекомендації для політиків, бізнесу та наукового співтовариства, сприяючи інтеграції сталих практик у широкий спектр промислових процесів. Це дослідження не лише має на меті оцінити існуючі досягнення, а й виявити можливості для подальшого розвитку зелених технологій в промисловості.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У останні роки питання енергоспоживання та впровадження зелених технологій у промисловості стали предметом активних досліджень. Вчені, економісти та представники бізнесу намагаються зрозуміти, як ці технології можуть вплинути на зниження енергоспоживання, зменшення викидів та підвищення ефективності виробництва. Так дослідження G. Liobikienė, & M. Butkus (2019), підкреслюють важливість впровадження енергоефективних технологій у промислові процеси. Автори зазначають, що оптимізація виробничих процесів, заміна старого обладнання на сучасне, а також впровадження систем моніторингу можуть знизити енергоспоживання до 30% у багатьох галузях [4].

Дослідження D. Balsalobre-Lorente, та колег (2022) фокусуються на перевагах використання відновлювальних джерел енергії у промисловості. Вони доводять, що впровадження сонячних панелей та вітрових установок не лише знижує енергетичні витрати, але й підвищує енергетичну незалежність підприємств. Крім того, використання "зеленої" енергії допомагає зменшити викиди парникових газів, що важливо для виконання міжнародних угод щодо зміни клімату [5].

Дослідження S.A. Sarkodie та S. Adams (2018) підкреслює важливість впровадження цифрових технологій у промисловість як ключового фактора підвищення її ефективності. Цифровізація надає підприємствам можливість автоматизувати виробничі процеси, що, в свою чергу, дозволяє значно зменшити трудозатрати і підвищити продуктивність. Використання "розумних" датчиків і систем управління, що інтегрують дані з різних етапів виробництва, дозволяє підприємствам оптимізувати споживання енергії, оскільки ці технології забезпечують точний моніторинг і управління енергетичними ресурсами [6].

Поряд з цим, важливим аспектом, який також висвітлюється в наукових працях, є соціальна відповідальність бізнесу. Дослідження E.A. Mohamed (2021) показують, що споживачі все більше віддають перевагу компаніям, які демонструють зобов'язання щодо сталого розвитку та соціальної відповідальності. Це змінює правила гри на ринку: компанії, що прагнуть зберегти конкурентоспроможність, змушені впроваджувати зелені технології та екологічні практики. Інвестування в сталий розвиток не лише покращує імідж компанії, а й підвищує її привабливість для свідомих споживачів, які шукають продукти і послуги з низьким впливом на навколишнє середовище [7].

Дослідження, проведене Міжнародним агентством з відновлювальної енергії (IRENA), демонструє, що інвестиції в зелені технології не лише покращують екологічну ситуацію, а й є економічно вигідними. Прогнозується, що до 2030 року глобальні інвестиції в зелені технології можуть перевищити 2 трильйони доларів США, що створить нові робочі місця та стимулюватиме економічний розвиток [8].

Однак, дослідники акцентують увагу на важливості політики державного регулювання у стимулюванні переходу на відновлювальні джерела енергії. Вони зазначають, що податкові пільги та інвестиційні субсидії можуть значно підвищити привабливість "зелених" технологій для бізнесу [9].

Загалом, останні дослідження підтверджують, що впровадження зелених технологій в промисловості має суттєвий потенціал для зниження енергоспоживання, зменшення викидів та підвищення економічної ефективності. Однак, для реалізації цього потенціалу необхідно враховувати не лише технологічні, а й соціальні, економічні та політичні аспекти. Тому важливо продовжувати дослідження в цій галузі, щоб розробити комплексні стратегії впровадження зелених технологій у промисловість.

Мета статті. Метою даної статті є всебічний аналіз впливу зелених технологій на зниження енергоспоживання в промисловості.

Виклад основного матеріалу. У сучасному світі питання сталого розвитку та збереження навколишнього середовища стають все більш актуальними. В умовах глобальних змін клімату та виснаження природних ресурсів, які постійно нагадують про себе, необхідність переходу на

екологічно чисті технології є вкрай важливою. Традиційні технології, які протягом десятиліть домінували в промисловості, часто супроводжуються високим споживанням енергії та значними викидами парникових газів, що негативно впливає на довкілля та здоров'я людей [10].

У таблиці 1 представлено порівняння традиційних і зелених технологій за кількома ключовими показниками, що ілюструють їх різницю в енергоспоживанні, викидах, вартості та впливі на ринок праці. По-перше, споживання енергії у традиційних технологіях становить 100 кВт/год, тоді як у зелених технологіях цей показник знижено до 70 кВт/год. Це свідчить про вищу енергоефективність зелених технологій, що може призвести до зменшення загальних витрат на енергію для підприємств, які їх впроваджують.

Викиди CO₂ також є важливим аспектом. Традиційні технології викидають 20 тонн CO₂ на рік, тоді як зелені технології зменшують цей показник до 10 тонн. Це зниження викидів підкреслює екологічні переваги переходу на зелені технології, які допомагають боротися зі змінами клімату та покращують якість повітря. Що стосується вартості енергії, то традиційні технології мають вищу вартість (15 доларів), у порівнянні з 10 доларами для зелених технологій [8]. Це підкреслює економічні вигоди від переходу на відновлювальні джерела енергії, які можуть зменшити витрати як для підприємств, так і для споживачів.

Варто зазначити, що кількість робочих місць у зелених технологіях становить 120, що є на 20% більше порівняно з традиційними технологіями, де цей показник становить 100. Це свідчить про те, що впровадження зелених технологій може сприяти створенню нових робочих місць, що є важливим аспектом для економічного розвитку.

Таблиця 1.

Порівняння традиційних і зелених технологій

Показник	Традиційні технології	Зелені технології
Споживання енергії (кВт/год)	100	70
Викиди CO ₂ (тонн/рік)	20	10
Вартість енергії (\$)	15	10
Кількість робочих місць	100	120

Зростаюча залежність від викопних видів пального та їхній внесок у викиди парникових газів спонукають країни шукати нові рішення для забезпечення енергетичної безпеки та екологічної стійкості. У цьому контексті зелені технології відіграють ключову роль, оскільки вони пропонують альтернативні підходи до виробництва енергії, які мінімізують вплив на екосистеми.

Зелені технології, такі як сонячні панелі, вітрові турбіни та використання біомаси, не тільки знижують енергоспоживання, але й суттєво зменшують викиди CO₂, що робить їх привабливими для впровадження в різних сферах економіки. Інвестування в ці технології є стратегічно важливим кроком для забезпечення сталого розвитку, створення нових робочих місць та зменшення витрат на енергію.

Сонячні панелі, знижуючи енергоспоживання на 30%, показують значну енергоефективність, що дозволяє зменшити витрати на електроенергію та знизити залежність від традиційних джерел. Їхнє вражаюче зниження викидів CO₂ на 60% демонструє екологічні переваги, сприяючи покращенню якості повітря і боротьбі зі змінами клімату. Хоча інвестиції в 200,000 доларів можуть здаватися значними, їхню вартість виправдовує потенційна економія в майбутньому [7].

Вітрові турбіни відзначаються найбільшим зниженням енергоспоживання на 40%, що підкреслює їхню ефективність у використанні відновлювальних джерел. Зменшення викидів CO₂ на 70% робить цю технологію однією з найкращих у контексті екологічних рішень. Проте початкові інвестиції у 300,000 доларів можуть стати бар'єром для деяких підприємств, незважаючи на те, що економічні вигоди від зниження витрат на енергію можуть це виправдати.

Біомаса, хоч і має найменше зниження енергоспоживання на 25%, все ж залишається важливим джерелом відновлювальної енергії. Її вартість у 150,000 доларів робить цю

технологію більш доступною, хоча зниження викидів CO₂ на 50% підкреслює її екологічні переваги (Табл.2).

Таблиця 2.

Основні зелені технології та їх вплив на енергоспоживання та зменшення викидів CO₂

Технологія	Вплив на енергоспоживання (%)	Зниження викидів CO ₂ (%)	Інвестиції (\$)
Сонячні панелі	30	60	200,000
Вітрові турбіни	40	70	300,000
Біомаса	25	50	150,000

Отже, результати аналізу свідчать про значний потенціал зелених технологій у досягненні сталого розвитку, зменшенні негативного впливу на навколишнє середовище та забезпеченні економічної вигоди. Кожна з представлених технологій вносить свій внесок у боротьбу зі змінами клімату, а їхнє впровадження стає дедалі актуальнішим у сучасному світі.

Зміни в енергетичному балансі України з 2015 по 2023 роки, видно помітні тенденції в розвитку відновлювальної енергетики та зменшенні викидів CO₂. Частка відновлювальної енергії в Україні зростала протягом досліджуваного періоду, досягнувши 25% у 2022 році. Проте в 2023 році цей показник дещо знизився до 23% [6]. Це зниження може бути наслідком коливань в енергетичному ринку або впливу зовнішніх факторів, таких як економічні та політичні зміни. Викиди CO₂ продовжували знижуватися з 90 млн. тонн у 2015 році до 50 млн. тонн у 2023 році, що свідчить про позитивний вплив відновлювальних джерел енергії на навколишнє середовище. Ця тенденція підкреслює важливість переходу на чисті технології, які можуть значно зменшити викиди парникових газів.

Споживання енергії в Україні також показало зниження з 80 ТВт·год у 2015 році до 64 ТВт·год у 2023 році. Це свідчить про підвищення енергоефективності в країні, що може бути зумовлено впровадженням нових технологій та зменшенням енергетичних витрат у промисловості та побуті (Рис.1).

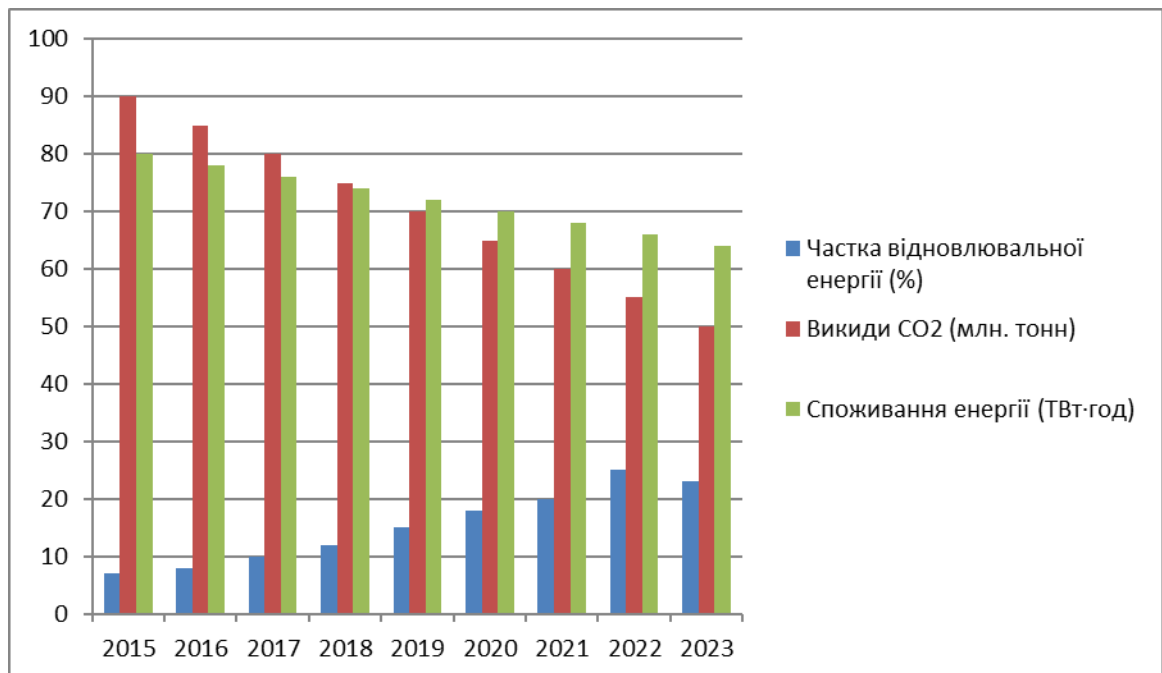

Рис 1. Зміни в енергетичному балансі України (2015-2023)

Узагальнюючи, дані свідчать про те, що Україна активно працює над переходом до сталого енергетичного розвитку, попри певні коливання в частці відновлювальної енергії. Зниження викидів CO₂ і споживання енергії вказують на позитивні зрушення в екологічній політиці та реалізації зелених технологій [9].

Зелені технології мають суттєвий вплив на зниження енергоспоживання у промисловості, що є критично важливим аспектом у контексті сучасних викликів, пов'язаних зі змінами клімату та ресурсною ефективністю. Дослідження показують, що впровадження цих технологій може призвести до значних економічних та екологічних вигод.

По-перше, зелені технології сприяють підвищенню енергоефективності. Так, підприємства, які перейшли на використання сонячних панелей або вітрових турбін, змогли зменшити своє споживання енергії на 20-40%. Це знижує загальні витрати на енергетичні ресурси, що, в свою чергу, покращує фінансові результати підприємств. По-друге, зменшення викидів CO₂ є ще одним важливим аспектом [4]. Завдяки переходу на відновлювальні джерела енергії, підприємства змогли знизити свої викиди на 30-70%, що позитивно впливає на якість повітря та здоров'я населення. Наприклад, у деяких випадках викиди CO₂ зменшувалися з 20 тонн до 10 тонн на рік.

Крім того, зелені технології не тільки знижують енергоспоживання та викиди, але й сприяють створенню нових робочих місць. Це стає можливим завдяки потребі у нових спеціалістах, які займаються установкою, обслуговуванням та моніторингом зелених технологій. Підприємства, які впроваджують ці технології, часто вимагають більше працівників, що може позитивно вплинути на локальну економіку.

В Україні, наприклад, багато підприємств успішно інтегрують зелені технології. Компанії, що використовують сонячні панелі, відзначають зниження витрат на електрику, а також покращення екологічних показників [7]. Згідно з даними, частка відновлювальної енергії в Україні зростає з 7% у 2015 році до 25% у 2022 році, що також свідчить про зниження викидів CO₂.

Важливим аспектом є також впровадження систем накопичення енергії, які допомагають знизити пікові навантаження та загальне енергоспоживання. Це дозволяє підприємствам оптимізувати використання енергії, зберігаючи надлишкову енергію, коли вона доступна, і використовувати її у часи високого споживання [8]. Це може призвести до зниження загальних витрат на електроенергію і покращення ефективності виробництва.

Таблиця 3.

Вплив зелених технологій на зниження енергоспоживання у промисловості

Галузь	Технологія	Зниження енергоспоживання (%)	Зниження викидів CO ₂ (%)	Вартість інвестицій (\$)	Кількість нових робочих місць
Виробництво енергії	Сонячні панелі	30	60	200,000	15
Виробництво	Вітрові турбіни	40	70	300,000	20
Сільське господарство	Біомаса	25	50	150,000	10
Транспорт	Електричні транспортні засоби	20	55	250,000	30

Таким чином, вплив зелених технологій на зниження енергоспоживання у промисловості є багатограним. Це не лише зменшення витрат і викидів, але й позитивний вплив на

зайнятість та розвиток місцевих економік [5]. Використання зелених технологій стає необхідним етапом для забезпечення сталого розвитку промисловості в Україні та у всьому світі.

Висновки. У сучасному світі зростання уваги до сталого розвитку та екологічної безпеки є не лише важливою вимогою, а й необхідністю. Технологічні інновації, зокрема зелені технології, відіграють ключову роль у цьому процесі, оскільки здатні значно зменшити споживання енергії та викиди парникових газів, що, в свою чергу, позитивно впливає на якість повітря та здоров'я людей. Дослідження показали, що перехід на такі технології не лише сприяє енергоефективності, а й створює нові робочі місця, що є критично важливим у контексті економічного розвитку.

Аналіз впровадження зелених технологій в Україні демонструє позитивні тенденції: зростання частки відновлювальної енергії та зниження викидів CO₂ свідчать про ефективність обраного курсу. Зменшення споживання енергії, зокрема завдяки сонячним панелям і вітровим турбінам, свідчить про потенціал для подальшого розвитку в цьому напрямку. Нехтування екологічними аспектами та традиційними підходами може призвести до серйозних наслідків для навколишнього середовища, тому важливо підтримувати інвестиції в інноваційні технології.

Отже, впровадження зелених технологій є стратегічно важливим кроком не лише для екологічної стійкості, але й для економічного розвитку. Синергія між технологічними інноваціями та енергетичною ефективністю здатна забезпечити Україні успішний перехід до сталого розвитку, сприяючи покращенню якості життя населення та зменшенню негативного впливу на екосистеми.

Література:

1. Mahjabeen; Shah, S.Z.A.; Chughtai, S.; Simonetti, B. Renewable energy, institutional stability, environment and economic growth nexus of D-8 countries. *Energy Strateg. Rev.* 2020, 29, 100484.
2. Зелені технології у промисловості: Монографія / І.А. Василенко, Є.В. Чупринов, А.В. Іванченко та ін. Дніпро: Акцент ПП, 2019. 366 с.
3. Cheng, Y.; Yao, X. Carbon intensity reduction assessment of renewable energy technology innovation in China: A panel data model with cross-section dependence and slope heterogeneity. *Renew. Sustain. Energy Rev.* 2021, 135, 110157.
4. Liobikienė, G. & Butkus, M. Scale, composition, and technique effects through which the economic growth, foreign direct investment, urbanization, and trade affect greenhouse gas emissions. *Renew. Energy* 132, 1310–1322 (2019).
5. Balsalobre-Lorente, D. et al. The environmental Kuznets curve, based on the economic complexity, and the pollution haven hypothesis in PIIGS countries. *Renew. Energy* 185, 1441–1455 (2022).
6. Sarkodie, S. A. & Adams, S. Renewable energy, nuclear energy, and environmental pollution: Accounting for political institutional quality in South Africa. *Sci. Total Environ.* 643, 1590–1601 (2018).
7. Mohamued, E. A. et al. Global oil price and innovation for sustainability: The impact of R&D spending, oil price and oil price volatility on GHG emissions. *Energies* 14(6), 1757 (2021).
8. Iqbal, N. et al. Does exports diversification and environmental innovation achieve carbon neutrality target of OECD economies?. *J. Environ. Manage.* 291, 112648 (2021)
9. Мусіна Л.А. Інновації та технології для розвитку зеленої ресурсоефективної економіки України / Л. А. Мусіна, Т. К. Кваша : монографія. К.: УкрІНТЕІ, 2017. 138 с.
10. Alam, I.; Lu, S.; Sarfraz, M.; Mohsin, M. The Interplay of Green Technology and Energy Consumption: A Study of China's Carbon Neutrality and Sustainable Digital Economy. *Energies* 2023, 16, 6184. <https://doi.org/10.3390/en16176184>

References:

1. Mahjabeen; Shah, S.Z.A.; Chughtai, S.; Simonetti, B. (2020) Renewable energy, institutional stability, environment and economic growth nexus of D-8 countries. *Energy Strategist. Rev.* 29, 100484.
2. Green technologies in industry [Green technologies in industry]: Monograph / I.A. Vasylenko, E.V. Chuprinov, A.V. Ivanchenko and others. Dnipro: Accent PP, 2019. 366 p. [in Ukrainian].
3. Cheng, Y.; Yao, X. (2021) Carbon intensity reduction assessment of renewable energy technology innovation in China: A panel data model with cross-section dependence and slope heterogeneity. *Renew. Sustain. Energy Rev.* 135, 110157.
4. Liobikienė, G. & Butkus, M. (2019) Scale, composition, and technical effects through which the economic growth, foreign direct investment, urbanization, and trade affect greenhouse gas emissions. *Renew. Energy* 132, 1310–1322

5. Balsalobre-Lorente, D. et al.(2022) Te environmental Kuznets curve, based on the economic complexity, and the pollution haven hypothesis in PIIGS countries. *Renew. Energy* 185, 1441–1455
6. Sarkodie, S. A. & Adams, S. (2018) Renewable energy, nuclear energy, and environmental pollution: Accounting for political institutional quality in South Africa. *Sci. Total Environ.* 643, 1590–1601
7. Mohamued, E. A. et al. (2021) Global oil price and innovation for sustainability: The impact of R&D spending, oil price and oil price volatility on GHG emissions. *Energies* 14(6), 1757
8. Iqbal, N. et al. (2021) Does exports diversification and environmental innovation achieve carbon neutrality target of OECD economies?. *J. Environ. Manage.* 291, 112648
9. Musina L.A. (2017) Innovations and technologies for the development of a green resource-efficient economy of Ukraine [Innovations and technologies for the development of a green, resource-efficient economy of Ukraine] monograph. K.: UkrINTEI. 138 p. [in Ukrainian].
10. Alam, I.; Lu, S.; Sarfraz, M.; Mohsin, M. (2023) The Interplay of Green Technology and Energy Consumption: A Study of China's Carbon Neutrality and Sustainable Digital Economy. *Energies* 16, 6184. <https://doi.org/10.3390/en16176184>

УДК: 331.5+338.2

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-355-360](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-355-360)

Нам'ясенко Віктор Миколайович кандидат економічних наук, докторант, Хмельницький національний університет, вул. Інститутська, 11, м. Хмельницький, 29016, тел.: (097) 44-566-09, <https://orcid.org/0009-0006-7267-8920>

ТЕОРЕТИЧНА МОДЕЛЬ СТИМУЛЮВАННЯ ПОВЕРНЕННЯ ВОЄННИХ БІЖЕНЦІВ

Анотація. Одним із ключових елементів повоєнного відновлення та розвитку як України загалом, так і окремих підприємств, є трудові ресурси. З часу початку війни кількість економічно-активного населення скоротилась, як внаслідок воєнних дій (загибель) так і внаслідок значного зростання еміграційних процесів, що призвели до зниження частки економічно-активного населення, зменшення кількості молоді та загального зростання середнього віку населення.

Згідно нашого прогнозу, війна закінчиться за нейтральним сценарієм, що буде схожим до сценарію 38-ї паралелі в Кореї.

Аналіз прогнозного сценарію закінчення війни та значного зменшення кількості економічно-активного населення сформував висновки, що ефективний повоєнний економічний розвиток має бути революційним в усіх напрямках, в тому числі і в розрізі повернення воєнних біженців.

В статті розглянуто інструменти на основі поведінкової економіки, що мають сформувати активні та пасивні важелі повернення як зовнішніх та внутрішніх переселенців.

В статті також розглянуто необхідність створення єдиної загальнодержавної інституції, що опікуватиметься питаннями біженців та переселенців, а також обґрунтовано чому буде ефективною саме загальнодержавна програма стимулювання повернення трудових ресурсів та чому це не буде ефективним в розрізі окремих підприємств.

Варто зауважити, що питання відновлення кількості та якості трудових ресурсів розглядається в межах громадян України, тоді як залучення трудових іммігрантів не береться до уваги через його неефективність в розрізі загальнонаціонального повоєнного відновлення та розвитку України – трудові мігранти з інших країн допоможуть відновити економіку, тоді як такий вплив не задовільнить вимогу загальнонаціонального відновлення в межах питання національної безпеки та національних інтересів.

Ключові слова: повоєнне відновлення та розвиток, воєнні біженці, внутрішні переселенці, трудові ресурси, активний та пасивний безпековий фактор

Namiasenko Viktor PhD, doctoral student, Khmelnytskyi National University, St. Instytut'ska, 11, Khmelnytskyi, 29016, tel.: (097) 44-566-09, <https://orcid.org/0009-0006-7267-8920>

THEORETICAL MODEL FOR STIMULATING THE RETURN OF WAR REFUGEES

Abstract. One of the key elements of post-war recovery and development for both Ukraine as a whole and individual enterprises is labour resources. Since the start of the war, the number of economically active people has decreased due to both military actions (deaths) and a significant increase in emigration processes, leading to a reduced share of economically active people, young people and rising in the nation's average age.

According to our forecast, the war will end under a neutral scenario similar to the 38th parallel scenario in Korea.

The analysis of the forecast scenario for the end of the war and the significant reduction in the number of economically active people led to the conclusion that effective post-war economic development must be revolutionary in all respects, including regarding the return of war refugees.

The article examines the tools based on behavioural economics that should form active and passive levers for the return of externally and internally displaced persons.

The article also considers the necessity of creating a single national institution to address the issues of refugees and displaced persons. It also justifies why a national programme to stimulate the return of labour resources will be much more effective and why it won't be effective enough at the level of individual enterprises.

It should be noted that the issue of restoring the quantity and quality of labour resources is considered within the framework of Ukrainian citizens, whereas attracting labour immigrants is not considered due to its inefficiency in the context of the nationwide post-war recovery and development of Ukraine – labour migrants from other countries will help to restore the economy. However, such an impact will not satisfy the requirement of national recovery within the framework of national security and national interests.

Keywords: post-war reconstruction and development, war refugees, internally displaced persons, labour resources, active and passive security factor

Постановка проблеми. російсько-Українська призвела не лише до значних фізичних руйнувань різного роду активів та пасивів, а також зумовила значне скорочення трудових ресурсів внаслідок загибелі, або ж еміграції за кордон. Такі демографічні зміни призвели до значного скорочення молоді та економічно-активного населення і загального старіння нації. Така демографічна динаміка обумовлює виникнення загрози ефективному повоєнному відновленню та розвитку як економіки, так і держави Україна загалом через недостатність ефективних та перспективних трудових ресурсів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання відновлення рівня трудових ресурсів через повернення воєнних біженців є досить широко опрацьованим з початку війни як вітчизняними, так і зарубіжними авторами; серед них вважаємо за необхідне згадати Артипенко І., Ніколаєць К., Захарову О., Прокопенко О., Токара П.

Мета статті полягає в розробці загальної теоретичної моделі інструментів на основі здобутків поведінкової економіки, що стимулюватимуть воєнних біженців повернутись додому. Основний акцент зроблено саме на загальнонаціональну програму повернення переселенців.

Виклад основного матеріалу. Повоєнне відновлення та розвиток економіки ґрунтується на наявності ефективного економічно-активного населення, що зможе виконувати різні види робіт; одним із важливих складників такого економічно-активного населення є молодь, що опанувала чи опановує спеціальності в пріоритетних напрямках економіки. Ключовою проблемою для підприємств країни, що воює є мобілізація працівників та відтік економічно-активного населення: згідно різних даних кількість біженців – громадян України може складати близько 7 млн. осіб [5].

Проблему повернення воєнних біженців з-за кордону варто розглядати як таку, що має бути вирішена за допомогою підходів поведінкової економіки, яка має стати базисом дій та застосовуваних інструментів зі сторони держави, тоді як дії підприємств та окремих економічних районів варто розглядати як такі, що будуть другорядними та дієвими для вузького кола спеціалістів, які цікавлять конкретне підприємство. На загальнодержавному рівні та «глобальному впливі» на економіку країни та її можливості до повоєнного відновлення та розвитку, ефективність повернення воєнних біженців буде залежати від дій держави, а не окремих регіонів чи підприємств.

Резюмуючи те, що сказано вище, вважаємо, що перелік основних проблем, які має вирішити держава, є наступним:

- 1) Безпековий фактор.
- 2) Формування простору, що буде стимулювати повертатись сім'ями.

- 3) Підтримка за кордоном для підвищення відчуття соціальної приналежності.
- 4) Забезпечення житлом для осіб, що втратили його з причин окупації або фізичного знищення.
- 5) Фінансова підтримка в разі повернення з-за кордону.
- 6) Активізація створення робочих місць.
- 7) Інвестування в перспективні напрямки бізнесу.
- 8) Трансформація системи освіти.

Ефективне вирішення будь-якого типу проблеми можливе при наявності спеціалізованого інституту всередині загальної системи, що триматиме у фокусі конкретну групу проблем та буде відповідати за їх вирішення. Вважаємо за потрібне створення окремої служби, що займатиметься конкретно вирішенням питання повернення економічно активного та молодого населення з-за кордону через співпрацю з іншими службами; стан справ, коли питання повернення емігрантів та вирішення питань ВПО стане одним із десятків питань відділу, що існує (наприклад служби соціального забезпечення) є неприпустимим, оскільки ефективного вирішення не відбудеться. Служба з питань повернення зовнішніх та внутрішніх мігрантів має стати самостійним та самодостатнім підрозділом, що матиме власний набір інструментів та прав у вирішенні даного типу питань.

Базисом формування передумов повернення переселенців до своїх домів, або пошуку нових домів в Україні стане поєднання наявності реального безпекового фактору та формування простору, що забезпечить можливість одночасного повернення цілих сімей та відчуття національної приналежності.

Питання безпекового фактору є ключовою передумовою для повернення біженців назад в Україну. Пріоритетність цього фактору обумовлена тим, що безпека є одним із базових елементів в піраміді потреб особистості, а також стала однією з причин, чому біженці покинули країну. Становлення саме безпекового фактору стане підґрунтям для розвитку інших мотиваційних факторів. Безпековий фактор має бути і пасивним, і активним:

- Активний безпековий фактор має відображатись в наборі правил, засобів та заходів, що забезпечуватимуть фізичну безпеку країни від можливого повторного вторгнення та інших негативних впливів зі сторони ворожого соціуму.

- Пасивний безпековий фактор є довготривалим та має на миті створення державного та суспільного устрою, що забезпечуватиме відповідний рівень життя через діяльність державних та недержавних інституцій з метою формування устрою, що відповідатиме рівню розвинених країн.

Комплекс програм із підвищення відчуття соціальної приналежності має бути забезпечено МЗС України шляхом нефінансової підтримки осіб, що знайшли можливість забезпечити своє існування за кордоном, а також фінансової і нефінансової підтримки осіб, що покинули зону бойових дій, або ж райони з підвищеною небезпекою і не змогли влаштуватись в новому місці. Важливо зазначити, що участь в таких програмах має стати добровільною та поєднувати різні культурні заходи із просвітництва та психологічної підтримки діаспорних груп з метою нагадування, що держава Україна про них не забула та хоче підтримати морально та поділитися історичними фактами, маловідомими новинами, а що саме головне, реальними планами в розрізі повоєнного відновлення та розвитку, щоб громадяни розуміли, що реально їх очікуватиме в короткостроковій та довгостроковій перспективах. Варто також довести відкриту інформацію, що країна підтримуватиме лише незабезпечені верстви населення в межах мінімальних потреб життєдіяльності шляхом об'єднання з міжнародними партнерами та вітчизняними донорами внаслідок наявності жорстких фінансових обмежень.

Поєднання перелічених факторів дозволить сформувати передумови до повернення цілих сімей внаслідок чіткого розуміння ситуації та перспектив; утворенні групи населення зможуть переселятись та зберігати утворенні групи з метою полегшення адаптації та взаємної підтримки.

Важливим завданням служби, що має займатись питанням ВПО та воєнних біженців стане підтримка позитивної динаміки соціальних настроїв в межах країни з метою недопущення зростання показників еміграції після закінчення війни та відкриття кордонів для всіх верств населення (один із різновидів описаної пасивної складової безпекового фактора).

Ще однією складовою, що мотивуватиме громадян повернутись додому може стати програма забезпечення житлом осіб, що втратили його внаслідок військових дій. Задля забезпечення темпів розбудови та створення інвестиційних полів житло з даної категорії має відноситись до новобудов та розповсюджуватись на видозміненій лізинговій основі (цифровий базис потребує окремих розрахунків та не відноситься до основних цілей роботи) згідно наступної, теоретичної, системи розподілу:

1) Населення із критичними та необхідними знаннями та/або навичками в критичних та пріоритетних галузях отримують житло згідно сімейної ситуації в локаціях де такі працівники будуть найбільш ефективними з умовою відпрацювати розрахункову кількість років, або ж можливість приватизувати житло за умови виплати повної вартості з ставкою 0%.

2) Населення, що не відповідає вимогам пункту 1 отримує житло згідно наявності робочих місць, або в межах ведення власного бізнесу на умовах лізингу з 0% з розрахунковим обмеженням часовим періодом.

3) Особи, що матеріально забезпечені та бажають отримати житло згідно з конкретними параметрами та вимогами отримують його за лізинговою програмою з 0%, але за умови першої оплати, що становитиме не менше визначеного відсотка від вартості.

Важливо також ввести жорстке обмеження в розрізі майнових прав – вони стають беззаперечними лише після повної виплати вартості житла, тоді як до того моменту житло вважається державним та таким, що не може бути передане в користування та розпорядження іншим особам та може передаватись лише в спадок за умови, що особа проживає та працює в межах стратегії української економіки.

Окрім забезпечення житлом варто розглянути питання фінансової підтримки осіб, що вирішили повернутись в Україну на час адаптивного періоду, що не може перевищувати двох місяців. Розмір фінансової допомоги має бути варіативним залежно від складу сім'ї, регіону та не перевищувати двох місяців, щоб мотивувати громадян активно шукати роботу, або ж починати власну справу. Задля забезпечення можливості фінансово задовольняти власні потреби варто розвивати два напрямки підтримки – активне створення робочих місць в критичних та пріоритетних галузях шляхом створення державних та спільних підприємств і створення умов для входження зовнішніх інвесторів; розглядати усі суб'єкти, що працюють в Україні як такими, що працюють в українській економічній системі незалежно від розміру податкових надходжень – важливим фактором має стати саме активізація економіки та пришвидшення загальних темпів обігу фінансових ресурсів. Іншим напрямком має стати інвестування країни в аналогічні напрямки не лише в ініціативи переселенців та біженців, а взагалі всіх громадян. Ми пропонуємо будувати дану систему саме на основі інвестиційної діяльності та зменшити роль фінансових вливань, допомоги та державних кредитів – система має працювати на інвестиційній основі, коли громадяни створюють бізнес-плани та подають їх на розгляд із наступним захистом перед інвестиційною радою та оцінки з боку провідних підприємців та інвесторів як країни, так і іноземних – в разі прийняття позитивного рішення держава стає співвласником бізнесу та отримує дивіденди за класичною схемою міжнародної інвестиційної практики. Обмеження даної схеми вбачаємо в необхідності обмеження частки держави до 49% бізнесу без права останнього слова, відповідно внесок ініціатора не може бути менше, ніж 51% – такий підхід дозволить зберегти самостійність бізнесу та встановити чітку відповідальність та ініціативність власника й обмежити, можливі, негативні впливи державного апарату.

Окремим важливим пунктом, що стане додатковим фактором для сімей із дітьми стане трансформація системи освіти із трансформуванням наявних інституцій та освітніх програм і підходів до світових стандартів. Такий підхід є необхідним в розрізі міжнародного визнання

вітчизняної освіти, а також відповідність сучасним вимогам та нормам світової практики, коли важливою є саме практика, а не теорія. Пропонуємо трансформацію системи освіти з орієнтацією на практиків, коли основою навчання стане не теорія, а досвід практиків, що читатимуть лекції у вищих навчальних закладах та інклюзивність, самостійність і творчість в середній освіті – коли не система формує дитину, а дитина підлаштовує систему. Тематика освіти також потребує окремого дослідження, але згадка про проблему є важливою в межах нашого дослідження з погляду поведінкової економіки.

Окремо, варто розглянути випадок, коли питанням повернення переселенців опікується окрема компанія в межах власних інтересів. Така підтримка практично є значно ефективнішою, а питання вирішуватимуться в значно коротші терміни, ніж на державному рівні. Частка трудових ресурсів, що підпадає під такий вплив є невеликою, але саме підхід компаній стане прикладом ефективної роботи із повернення біженців. В такому підході ми вбачаємо ситуацію, коли підприємства, внаслідок кадрового голоду, цілеспрямовано працюватимуть з трудовими активами з метою заповнення вакантних місць. Діяльність підприємств охоплюватимуть практично всі ті ж стадії, але внаслідок наявності ефективних корпоративних структур та фокусу всі впливи будуть мати максимально індивідуальний характер, а свобода використання ресурсів допоможе адаптувати умови та середовище до потреб потенційних працівників.

Виконання описаних завдань на рівні підприємств варто віднести до короткострокових та тактичних завдань, оскільки ще до закінчення війни компанії почали вирішувати поставлені завдання із подолання кадрового голоду шляхом реінтеграції військових та налагодження чи підтримки комунікацій із потенційними, чи наявними працівниками. Корпоративна структура більш пристосована до подолання криз, а приклад великих корпорацій типу МХП, Kernel, Vitagro формує чітке уявлення про можливу, ефективну та революційну стратегію повоєнного розвитку та диверсифікації таких підприємств в воєнний та післявоєнний період з підтримкою держави (або її невтручанням).

Перелічені заходи розглядаються у виконанні через принципи поведінкової економіки у зв'язку з необхідністю залучення не лише економічних, фінансових та інституційних інструментів, а й здобутків інших соціальних наук. Така необхідність пов'язана із особливим нищівним характером кризи, якою є російсько-Українська війна, а також відсутністю близького історичного досвіду, що зумовлює значну варіативність ситуації та перебігу подій.

Висновки. Повернення біженців залежить, в першу чергу, від діяльності держави та її здатності забезпечити безпековий фактор і трансформувати соціально-економічний простір згідно вимог ринку. Часові рамки та ефективність таких трансформацій варто віднести до стратегічних із певними тактичними змінами внаслідок наявної державної системи та історичного підґрунтя; наявний історичний базис та система накладають умову необхідності революційних змін, тоді як еволюційний шлях є неприйнятним та варто розглядати таким, що не зможе забезпечити стимулювання повернення воєнних біженців.

Окремою та важливою передумовою ефективної реалізації описаного плану дій є обов'язкове створення окремого органу у співпраці із провідними компаніями країни під наглядом міжнародних інституцій з метою жорсткого контролю цільового використання коштів, а також недопущення різних видів дискримінації через певні вікові, соціальні або інші цени.

Варто зауважити, що писанні заходи розроблялись для мотивації повернення трудових ресурсів, що складаються з громадян України, тоді як залучення трудових мігрантів з інших країн не є пріоритетним з точки зору національних інтересів – іноземні мігранти допоможуть відновити і розвивати економіку, але не державу Україна в цілому.

Література:

1. Артипенко І.В., Ігнатенко В.О. Повоєнне відновлення економіки України: публічно-управлінські шляхи реалізації [Текст] // Успіхи і досягнення у науці №6 (6) 2024, с. 269-277.
2. Ніколаєць К. Реєміграція українських біженців [Текст] // Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право №4 (135) 2024, с. 52-68.
3. Захарова О., Прокопенко О. Умови повернення воєнних мігрантів в Україну [Текст] // Перспективи ренесансу HR-інжинірингу, економіки і бізнесу за умов конвергенції України з ЄС у рамках європейської інтеграції: матеріали III міжнар. Наук.-практ. Конф., м. Хмельницький, 16-17 листопада, 2023, с. 195-196.

4. Токар П., Бабичин Н. Демографічні наслідки війни в Україні та необхідність стратегій повернення біженців [Текст] // Геополітика України: історія і сучасність №2 (31) 2023, с. 87-99.
5. Кількість біженців з України зі статусом тимчасового захисту в ЄС у серпні зросла майже на 40 тис. – Євростат [Електронний ресурс] // Режим доступу: <https://interfax.com.ua/news/general/1020312.html>
6. Джадт Тоні Після війни. Історія Європи від 1945 року [Текст] / Джадт Тоні. – К.: Наш Формат, 2023. – 912 с.
7. ТОП-20 ефективних агрокомпаній України [Текст] // Forbes Ukraine №1 (28) 2024, с. 128-142.
8. Робота для героїв [Текст] // Forbes Ukraine № 4 2023, с. 124-136.

References:

1. Iryna Antipenko, Veniamin Ignatenko (2024) Povoienne vsnovlennia ekonomiky Ukrainy: publichno-upravlinski shliakhy realizatsii [Post-war recovery of Ukraine's economy: public administrative ways of implementation]. Successes and Achievements in Science 6(6), 269-277 [in Ukrainian]
2. Kateryna Nikolaets (2024) Reemihratsiia ukrainskykh bizhentsiv [Re-emigration of Ukrainian refugees]. Foreign trade: economics, finance, law 4(135), 52-68 [in Ukrainian]
3. Oksana Zakharova, Olha Prokopenro (2023) Umovy povnennia voiennykh mihrantiv v Ukrainu [Conditions for the return of military migrants to Ukraine] Prospects for the renaissance of HR-engineering, economy and business under the conditions of convergence of Ukraine with the EU within the framework of European integration: thesis of Third international scientific and practical conference, Khmelnytskyi, November 16-17, 195-196 [in Ukrainian]
4. Petro Tokar, Nastya Babichyn (2023) Demohrafichni naslidky viiny v Ukraini ta neobkhdnist stratehii povnennia bizhentsiv [Demographic consequences of the war in Ukraine and the need for refugee return strategies]. Geopolitics of Ukraine: history and modern times 2(31), 87-99 [in Ukrainian]
5. Kilkist bizhentsiv z Ukrainy zi statusom tymchasovoho zakhystu v YeS u serpin zrosla maizhe na 40 tys. – Yevrostat [The number of refugees from Ukraine with the status of temporary protection in the EU increased by almost 40,000 in August – Eurostat. Retrieved from: <https://interfax.com.ua/news/general/1020312.html> [in Ukrainian]
6. Toni Dzhadt (2023) Pislia viiny. Istoriia Yevropy vid 1945 roku [Postwar. A history of Europe since 1945] Kyiv: Nash Format [in Ukrainian]
7. Forbes (2024) TOP-20 efektyvnykh agrokompanii Ukrainy [TOP-20 efficient agricultural companies of Ukraine]. Forbes Ukraine 1, 128-142 [in Ukrainian]
8. Forbes (2023) Robota dlia heroiv [Work for heroes]. Forbes Ukraine 4, 124-136 [in Ukrainian]

УДК 658.15

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-361-369](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-361-369)

Онофрійчук Олег Петрович кандидат економічних наук, доцент кафедри економіки та фінансів, Приватний вищий навчальний заклад «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука», вул. Академіка Степана Дем'янчука 4, м. Рівне, 33027, тел.: (097) 961-89-18, <https://orcid.org/0009-0008-3458-7926>

Коваль Лариса Антонівна кандидат економічних наук, доцент кафедри економіки та фінансів, Приватний вищий навчальний заклад «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука», вул. Академіка Степана Дем'янчука 4, м. Рівне, 33027, тел.: (067) 275-35-50, <https://orcid.org/0000-0001-7274-9377>

Тимчук Богдан Петрович аспірант, Приватний вищий навчальний заклад «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука», вул. Академіка Степана Дем'янчука 4, м. Рівне, 33027, тел.: (068) 131-99-21

Підгрушний Валентин Андрійович аспірант, Приватний вищий навчальний заклад «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука», вул. Академіка Степана Дем'янчука 4, м. Рівне, 33027, тел.: (050) 337-75-72

Гордійчук Олександр Юрійович аспірант, Приватний вищий навчальний заклад «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука», вул. Академіка Степана Дем'янчука 4, м. Рівне, 33027, тел.: (063) 721-09-01, <https://orcid.org/0009-0000-3054-7531>

Авдейчик Оксана Миколаївна студентка, Приватний вищий навчальний заклад «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука », вул. Академіка Степана Дем'янчука 4, м. Рівне, 33027, тел.: (099) 276-48-12, <https://orcid.org/0009-0007-9924-1275>

РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ ФІНАНСОВОГО МОНІТОРИНГУ У БАНКІВСЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Анотація. У статті розглянуто роль та значення фінансового моніторингу у банківській діяльності, підкреслено його важливість для забезпечення фінансової безпеки банківських установ і економічної стабільності країни. Фінансовий моніторинг виступає як інструмент запобігання відмиванню коштів, фінансуванню тероризму та інших незаконних фінансових операцій, що становлять загрозу для економіки та суспільства.

У статті проаналізовано нормативно-правову базу фінансового моніторингу в Україні та розглянуто міжнародний досвід у цій сфері Крім того, акцент зроблено на важливості співпраці банків із державними органами для забезпечення ефективної протидії фінансовим злочинам. Значну увагу приділено також ризик-орієнтованому підходу, який дозволяє банкам ефективніше ідентифікувати та управляти ризиками у процесі фінансового моніторингу, оптимізуючи використання ресурсів і підвищуючи ефективність контролю.

Окремо розглядаються сучасні виклики, пов'язані з цифровізацією банківських послуг та розвитком фінансових технологій, які змінюють механізми фінансового моніторингу і вимагають адаптації методів і систем контролю. Автор доходить висновку, що фінансовий моніторинг є невід'ємною частиною банківської діяльності, яка сприяє підвищенню довіри клієнтів до банківських установ, зміцненню репутації банківського сектору та загальному оздоровленню фінансової системи держави.

Ця стаття може бути корисною для фахівців у галузі банківської справи, економістів, фінансистів, науковців, а також для регуляторних органів, зацікавлених у підвищенні ефективності фінансового моніторингу та розвитку безпечного банківського середовища.

Ключові слова: фінансовий моніторинг, банківська діяльність, фінансові ризики, стабільність, фінансові злочини.

Onofriichuk Oleh Petrovych PhD in Economics, Associate Professor at the Department of Economics and Finance, Private Higher Education Institution «Academician Stepan Demianchuk International University of Economics and Humanities», St. Academician Stepan Demianchuk, 4, Rivne, 33027, tel.: (097) 961-89-18, <https://orcid.org/0009-0008-3458-7926>

Koval Larysa Antonivna PhD in Economics, Associate Professor at the Department of Economics and Finance, Private Higher Education Institution «Academician Stepan Demianchuk International University of Economics and Humanities», St. Academician Stepan Demianchuk, 4, Rivne, 33027, tel.: (067) 275-35-50, <https://orcid.org/0000-0001-7274-9377>

Tymchuk Bohdan Petrovych PhD Student Private Higher Education Institution «Academician Stepan Demianchuk International University of Economics and Humanities», St. Academician Stepan Demianchuk, 4, Rivne, 33027, tel.: (068) 131-99-21

Pidhrushnyi Valentyn Andriiovych PhD Student, Private Higher Education Institution «Academician Stepan Demianchuk International University of Economics and Humanities», St. Academician Stepan Demianchuk, 4, Rivne, 33027, tel.: (050) 337-75-72

Hordiichuk Oleksandr Yuriiovych PhD Student, Private Higher Education Institution «Academician Stepan Demianchuk International University of Economics and Humanities», St. Academician Stepan Demianchuk, 4, Rivne, 33027, tel.: (063) 721-09-01, <https://orcid.org/0009-0000-3054-7531>

Avdeichyk Oksana Mykolaivna Student, Private Higher Education Institution «Academician Stepan Demianchuk International University of Economics and Humanities», St. Academician Stepan Demianchuk, 4, Rivne, 33027, tel.: (099) 276-48-12, <https://orcid.org/0009-0007-9924-1275>

THE ROLE AND SIGNIFICANCE OF FINANCIAL MONITORING IN BANKING ACTIVITIES

Abstract. This article examines the role and significance of financial monitoring in banking activities, emphasizing its importance for ensuring the financial security of banking institutions and the economic stability of the country. Financial monitoring serves as a tool for preventing money laundering, terrorism financing, and other illegal financial operations that pose threats to the economy and society.

The article analyzes the regulatory framework for financial monitoring in Ukraine and explores international experience in this area. Additionally, it highlights the importance of cooperation between banks and government agencies to ensure effective counteraction against financial crimes. Significant attention is also given to the risk-based approach, which allows banks to more effectively identify and manage risks in the financial monitoring process, optimizing resource use and enhancing control efficiency.

Modern challenges associated with the digitalization of banking services and the development of financial technologies are considered separately, as they alter financial monitoring mechanisms and necessitate adaptation of control methods and systems. The author concludes that financial monitoring is an integral part of banking activities, promoting increased customer trust in banking institutions,

strengthening the reputation of the banking sector, and enhancing the overall health of the country's financial system.

This article may be useful for banking professionals, economists, financial experts, researchers, as well as regulatory bodies interested in improving financial monitoring efficiency and developing a secure banking environment.

Keywords: financial monitoring, banking activities, financial risks, stability, financial crimes.

Проблема фінансового моніторингу у банківській діяльності набуває надзвичайної актуальності в умовах зростання глобалізації та активізації фінансових потоків. Фінансовий моніторинг є однією з ключових складових забезпечення фінансової стабільності та прозорості банківської системи, оскільки дозволяє виявляти потенційні загрози та запобігати незаконним операціям, включаючи відмивання грошей та фінансування тероризму. Важливість впровадження ефективної системи фінансового моніторингу полягає в її здатності мінімізувати ризики, пов'язані з проведенням фінансових операцій, що, в свою чергу, сприяє підвищенню рівня довіри до банківських установ з боку клієнтів і інвесторів. Таким чином, фінансовий моніторинг відіграє вагомий роль у побудові ефективної економічної політики держави та забезпеченні стабільності фінансової системи.

Науково-концептуальні підходи до фінансового моніторингу закладають основи для розробки дієвих механізмів контролю фінансових операцій у банківській сфері. Здійснення постійного нагляду за грошовими потоками, аналіз фінансових ризиків та моніторинг ефективності заходів фінансової політики дозволяє забезпечити своєчасне реагування на потенційні загрози та виклики. Крім того, фінансовий моніторинг сприяє впровадженню ефективних антикризових заходів, необхідних для попередження фінансових криз та мінімізації їх впливу на банківську систему [1, с. 152].

Аналіз останніх досліджень свідчить про зростаючу увагу науковців до проблеми фінансового моніторингу. Вагомий внесок у розвиток даного напрямку зробили такі вітчизняні дослідники, як М.В. Борець, О.Д. Вовчак, Я.Б. Дропа, С.Б. Єгоричева, О.В. Кузьменко, О.І. Маслак, Н.В. Синюгіна, М.С. Уткіна та ін. Їхні праці висвітлюють різні аспекти фінансового моніторингу: від методів його впровадження до оцінки результативності. Серед зарубіжних дослідників варто виділити роботи таких вчених, як Р. Боуен, А. Стоклі, Дж. Хабіб, які зосереджуються на аналізі міжнародних стандартів фінансового моніторингу та їх адаптації до національних банківських систем. Проте, незважаючи на наявні дослідження, окремі аспекти фінансового моніторингу, зокрема питання ефективного застосування сучасних технологій та інструментів для виявлення фінансових загроз, залишаються недостатньо розробленими.

Метою статті є дослідження підходів до визначення категорії «фінансовий моніторинг», аналіз його ролі та значення у банківській діяльності, а також представлення власного бачення щодо вдосконалення механізмів фінансового моніторингу для підвищення ефективності банківської системи та мінімізації фінансових ризиків.

Законодавча база України регламентує фінансовий моніторинг як систему заходів, спрямованих на запобігання та протидію легалізації доходів, отриманих злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та розповсюдженню зброї масового знищення. Відповідно до Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» фінансовий моніторинг поділяється на:

- первинний фінансовий моніторинг – здійснюється суб'єктами первинного фінансового моніторингу (банкками, фінансовими установами тощо) шляхом ідентифікації клієнтів, аналізу фінансових операцій та виявлення підозрілих транзакцій;

- державний фінансовий моніторинг – здійснюється спеціально уповноваженими органами виконавчої влади (Державна служба фінансового моніторингу України) з метою контролю та нагляду за діяльністю суб'єктів первинного фінансового моніторингу [2].

У науковій літературі існують різні підходи до визначення поняття «фінансовий моніторинг», які відображають багатогранність та складність цього явища (табл. 1).

Таблиця 1.

Основні наукові підходи до визначення фінансового моніторингу

Підхід	Визначення	Автори
Контрольний	Система постійного контролю за фінансовими операціями, метою якої є виявлення незаконних транзакцій та порушень законодавства з боку суб'єктів фінансової діяльності.	С.Б. Єгоричева [3, с. 14]
	Інструмент банківського нагляду, що дозволяє здійснювати оперативне виявлення і попередження ризиків, пов'язаних із відмиванням грошей та іншими фінансовими злочинами.	Л.О. Винниченко-Кумкова, К.В. Кащук [1, с. 153]
Аналітичний	Процес збору та обробки фінансової інформації з метою виявлення ризиків та прийняття управлінських рішень для їх мінімізації.	І.І. Рекуненко, Ж.О. Кобець, І.О. Швидько [4, с. 106]
	Метод дослідження фінансових потоків, який передбачає аналіз даних для попередження та прогнозування незаконних операцій та ризиків.	О.Д. Вовчак, Р.В. Стаднійчук [5, с. 75]
Комплексний	Поєднання контролю та аналізу для управління ризиками та забезпечення відповідності	О.Ю. Сова, О.О. Завадська [6, с. 58]
	Багаторівнева система, що поєднує контроль, аналіз і управління фінансовими ризиками з метою підвищення фінансової стабільності банківської системи.	М.С. Уткіна [7, с. 293]

Контрольний підхід розглядає фінансовий моніторинг як систему контролю та нагляду за фінансовими операціями з метою виявлення та запобігання незаконним фінансовим потокам. Основна увага при цьому підході приділяється виявленню підозрілих транзакцій та порушень законодавства, що є критично важливим для боротьби з відмиванням грошей, фінансуванням тероризму та іншими фінансовими злочинами. За допомогою цього підходу банківські установи можуть оперативно реагувати на підозрілі дії, що знижує ризики фінансової нестабільності та покращує дотримання законодавчих вимог.

Аналітичний підхід трактує фінансовий моніторинг як процес збору, аналізу та інтерпретації фінансової інформації для прийняття обґрунтованих управлінських рішень. У межах цього підходу моніторинг розглядається як важливий інструмент оцінки фінансового стану суб'єкта та ідентифікації ризиків. Виявлення потенційних загроз та оцінка фінансових потоків дозволяють розробляти більш ефективні стратегії управління та прогнозувати майбутні зміни у фінансовій діяльності.

Комплексний підхід поєднує елементи контролю та аналізу, розглядаючи фінансовий моніторинг як багатоступеневу систему, що включає моніторинг фінансових операцій, управління ризиками, забезпечення відповідності законодавству та корпоративним стандартам. Цей підхід дозволяє поєднувати переваги як контролю за операціями, так і аналізу фінансових потоків, забезпечуючи всебічний контроль за банківською діяльністю. Комплексний підхід спрямований не лише на виявлення порушень, але й на їх попередження, управління ризиками та підтримання стабільної фінансової діяльності [3, с. 16-17].

Фінансовий моніторинг класифікується за різними критеріями, включаючи суб'єкти його здійснення, об'єкти контролю та методи проведення (рис. 1).

1. Залежно від суб'єкта здійснення	• Первинний фінансовий моніторинг • Державний фінансовий моніторинг
2. Залежно від об'єкта моніторингу	• Моніторинг клієнтів • Моніторинг фінансових операцій
3. Залежно від методу здійснення	• Ручний моніторинг • Автоматизований моніторинг

Рис. 1 Класифікація фінансового моніторингу [8]

Залежно від суб'єкта здійснення фінансовий моніторинг можна поділити на первинний та державний.

Первинний фінансовий моніторинг здійснюється безпосередньо банками, страховими компаніями та іншими фінансовими установами стосовно своїх клієнтів та операцій. Він спрямований на постійний контроль за фінансовими операціями, а також перевірку клієнтів з метою виявлення підозрілих дій або транзакцій, які можуть бути пов'язані з відмиванням грошей або іншими незаконними операціями. Основна роль первинного моніторингу полягає у виявленні та запобіганні незаконним фінансовим операціям на рівні конкретної установи.

Державний фінансовий моніторинг виконується спеціалізованими державними органами, такими як Державна служба фінансового моніторингу України, і спрямований на контроль за діяльністю суб'єктів первинного фінансового моніторингу. Цей вид моніторингу забезпечує загальнодержавний нагляд за виконанням вимог фінансового законодавства, включаючи виявлення масштабних порушень, розслідування фінансових злочинів на національному рівні. Також він сприяє формуванню ефективної системи боротьби з фінансовими злочинами на загальнодержавному рівні [8].

Фінансовий моніторинг також класифікується за об'єктами контролю, які можуть бути або клієнтами, або фінансовими операціями.

Моніторинг клієнтів спрямований на їх ідентифікацію та перевірку з метою оцінки рівня ризику, який може бути пов'язаний з конкретною особою або організацією. Така перевірка включає збір інформації про клієнта, аналіз його фінансової історії, а також оцінку його ділової активності. Моніторинг клієнтів є особливо важливим для виявлення потенційних ризиків ще на етапі співпраці, що дозволяє запобігти можливим фінансовим злочинам.

Моніторинг фінансових операцій зосереджується на аналізі транзакцій, що здійснюються клієнтами фінансової установи. Його основна мета – виявлення підозрілих операцій, які можуть суперечити законодавству або вказувати на можливе відмивання грошей, шахрайство чи інші незаконні дії. Фінансові установи здійснюють постійний аналіз транзакцій на відповідність законодавству, що дозволяє оперативно виявляти порушення [9, с. 222].

Методи проведення фінансового моніторингу можуть відрізнятися за рівнем автоматизації, що дозволяє класифікувати його на ручний та автоматизований.

Ручний моніторинг передбачає аналіз фінансових операцій працівниками фінансової установи. Співробітники переглядають документи, перевіряють фінансову інформацію, здійснюють аналіз транзакцій та на основі отриманих даних приймають рішення про необхідність додаткової перевірки або вжиття заходів. Ручний моніторинг вимагає великої уваги до деталей і залучення досвідчених фахівців, але може бути більш гнучким у випадках, що потребують індивідуального підходу.

Автоматизований моніторинг здійснюється за допомогою спеціалізованих програмних комплексів, які автоматично аналізують фінансові операції, виявляючи аномалії та підозрілі дії. Цей вид моніторингу дозволяє швидко обробляти великі обсяги даних та виявляти закономірності, які можуть свідчити про незаконні дії [10].

Таким чином, фінансовий моніторинг можна класифікувати за різними критеріями, що дозволяє забезпечити максимально ефективний контроль за фінансовими операціями та клієнтами, як на рівні окремих установ, так і на загальнодержавному рівні.

Фінансовий моніторинг виконує вагомую роль у забезпеченні стабільності та безпеки банківської діяльності. Його основна мета полягає в запобіганні фінансовим злочинам, таких як відмивання грошей та фінансування тероризму, що дозволяє банкам своєчасно виявляти підозрілі операції та знижувати ризики (рис. 2).

Рис. 2 Роль фінансового моніторингу у банківській діяльності [11]

Фінансовий моніторинг виконує низку важливих функцій, які сприяють забезпеченню стабільності та надійності банківської системи. Однією з ключових ролей є запобігання фінансовим злочинам, таким як відмивання грошей, фінансування тероризму та інші незаконні операції. Завдяки моніторингу, банки можуть вчасно виявляти підозрілі транзакції, що дозволяє знижувати ризики і захищати систему від серйозних фінансових загроз.

Фінансовий моніторинг також сприяє забезпеченню стабільності банківської системи, здійснюючи постійний контроль за фінансовими операціями. Це допомагає банкам мінімізувати потенційні ризики, які можуть негативно вплинути на їхню діяльність. Ще однією важливою функцією є забезпечення дотримання законодавчих та регуляторних вимог. Моніторинг дозволяє банкам виконувати національні та міжнародні стандарти, зокрема рекомендації FATF, що забезпечує відповідність законодавству і зміцнює їхню репутацію.

Крім того, фінансовий моніторинг допомагає в управлінні фінансовими ризиками. Шляхом своєчасного виявлення та аналізу потенційних загроз, банки можуть приймати ефективні рішення для мінімізації впливу цих ризиків на їхню діяльність [11].

Моніторинг також підвищує довіру клієнтів і партнерів до банку. Прозорість і надійність банківських операцій, забезпечена через ефективний фінансовий моніторинг, підвищує репутацію банківської установи та сприяє зміцненню взаємовідносин з клієнтами. Нарешті, моніторинг сприяє загальній прозорості фінансових операцій, що допомагає ефективніше управляти фінансовими ресурсами і знижує ризики зловживань у фінансовій сфері.

На нашу думку, основними напрямками вдосконалення механізмів фінансового моніторингу для підвищення ефективності банківської системи та мінімізації фінансових ризиків є (рис. 3):

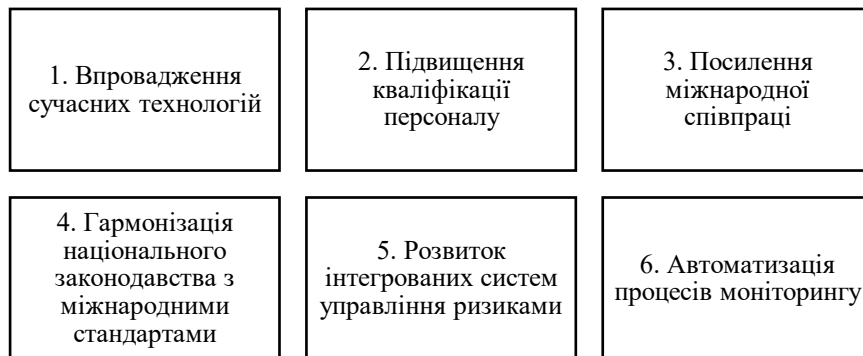

Рис. 3 Напрями вдосконалення фінансового моніторингу для підвищення ефективності банківської системи [12, с. 308]

1. Використання інноваційних технологій, таких як штучний інтелект, машинне навчання та блокчейн, дозволяє автоматизувати процеси виявлення аномалій і підозрілих транзакцій. Алгоритми машинного навчання можуть аналізувати великі обсяги даних у реальному часі, що підвищує точність моніторингу та знижує ризик шахрайства. Блокчейн-технології забезпечують прозорість і незмінність даних, що сприяє підвищенню довіри та ефективності фінансових операцій.

2. Регулярне навчання співробітників банків щодо новітніх методів фінансового моніторингу та змін у законодавстві є важливим елементом підвищення ефективності системи. Працівники повинні бути добре обізнані з сучасними інструментами моніторингу, аналітичними методиками та найкращими світовими практиками для забезпечення своєчасної реакції на ризики.

3. Фінансові злочини часто мають транскордонний характер, тому співпраця з міжнародними організаціями, обмін інформацією між фінансовими установами різних країн та координація зусиль для виявлення і запобігання фінансовим злочинам є важливим кроком у підвищенні ефективності моніторингу. Це допоможе зменшити ризики транскордонних фінансових шахрайств та забезпечити більшу прозорість глобальних фінансових потоків [12, с. 309].

4. Забезпечення відповідності національного законодавства міжнародним стандартам, зокрема рекомендаціям FATF (Financial Action Task Force), є важливим напрямом розвитку системи фінансового моніторингу. Це допоможе зменшити правові прогалини та забезпечити ефективну взаємодію з міжнародними структурами для виявлення незаконних фінансових операцій.

5. Розробка та впровадження комплексних систем ризик-менеджменту, що інтегрують фінансовий моніторинг з іншими компонентами управління ризиками, дозволить банкам більш ефективно реагувати на загрози. Такі системи об'єднують моніторинг фінансових операцій, управління кредитними, операційними, ринковими ризиками, що забезпечує всебічний контроль і підвищує фінансову стійкість банків.

6. Створення автоматизованих систем для аналізу транзакцій та виявлення підозрілих операцій значно підвищує ефективність процесів фінансового моніторингу. Автоматизація дозволяє швидко обробляти великі масиви даних, зменшити вплив людського фактору та забезпечити безперервний моніторинг [13, с. 92].

Запровадження цих напрямів дозволить банкам не лише зменшити фінансові ризики, а й підвищити загальну ефективність фінансового моніторингу, що сприятиме стабільності банківської системи.

Таким чином, фінансовий моніторинг є основним інструментом забезпечення стабільності банківської діяльності, що спрямований на попередження фінансових злочинів, таких як відмивання грошей та фінансування тероризму. Сучасні виклики, зокрема зростання

глобалізації фінансових потоків, потребують впровадження нових підходів до фінансового моніторингу, які можуть забезпечити ефективний нагляд та мінімізацію ризиків.

Важливим напрямом розвитку є інтеграція новітніх технологій, зокрема штучного інтелекту та блокчейн-систем, що значно покращує точність виявлення підозрілих операцій та підвищує прозорість транзакцій. Це забезпечить швидку реакцію на потенційні загрози і зменшить ймовірність фінансових злочинів.

Не менш важливим аспектом є підвищення кваліфікації співробітників банків, що дозволить адаптувати їхні знання до нових реалій ринку та змін у законодавстві. Розробка та впровадження автоматизованих систем фінансового моніторингу сприятиме значному підвищенню ефективності процесів контролю, зменшуючи ризик людської помилки.

Гармонізація національних стандартів із міжнародними вимогами FATF також є необхідним кроком для підвищення ефективності боротьби з транскордонними злочинами та посилення правової бази. Сильна законодавча підтримка та міжнародна співпраця сприятимуть зміцненню банківської системи та підвищенню її стійкості до зовнішніх загроз.

Загалом, впровадження запропонованих напрямів вдосконалення дозволить не лише підвищити ефективність банківської системи, а й сприятиме зміцненню фінансової безпеки країни в умовах глобальних змін.

Література:

1. Винниченко-Кумкова Л.О., Кашук К.В. Фінансовий моніторинг у сфері протидії відмиванню грошей: поняття та міжнародні аспекти. *Молодий вчений*. 2024. №4 (128). С. 151–156.
2. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення: Закон України №361-IX від 06.12.2019 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/361-20#n831> (дата звернення: 10.10.2024).
3. Сгоричева С.Б. Організація фінансового моніторингу в банках : навч. посіб. К.: Центр учбової літератури, 2014. 292 с.
4. Рекуненко І.І., Кобець Ж.О., Швидько І.О. Особливості формування та застосування системи фінансового моніторингу в Україні. *Вісник Сумського державного університету. Серія Економіка*. 2020. № 1. С. 104-117.
5. Вовчак О.Д., Стаднічук Р.В. Фінансовий моніторинг ризиків як інструмент фінансового оздоровлення банків. *Економічний простір*. 2020. №157. С. 74-77.
6. Сова О.Ю., Завадська О.О. Місце фінансового моніторингу в системі банківського нагляду. *Європейський науковий журнал Економічних та фінансових інновацій*. 2020. Т. 1, №5. С. 56–67.
7. Уткіна М.С. Фінансовий моніторинг як один із засобів протидії легалізації доходів, отриманих злочинним шляхом. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. №7. С. 292–295.
8. Смагло О.В. Функціонування системи фінансового моніторингу в Україні. *Економіка та суспільство*. 2021. №26. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2021-26-28>.
9. Табенська Ю.О. Аудит фінансового моніторингу в банку. *Фінансові інституції – сучасні виклики та нові можливості*: тези доповідей Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції (Київ, 21 березня 2024 р.). Київ, 2024. С. 222–224.
10. Ширяєва Л., Загоруйко А. Ефективність функціонування фінансового моніторингу в банківській системі України. *Економіка та суспільство*. 2023. №47. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-47-7>.
11. Дропа Я.Б., Тесля С.М., Піхоцька М.Р. Розвиток системи фінансового моніторингу як складової частини формування ефективного контролю й безпеки України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Міжнародні економічні відносини та світове господарство»*. 2021. Вип. 37. С. 15–43.
12. Москаленко Н. В. Сучасні тенденції в сфері фінансового моніторингу. *Актуальні проблеми менеджменту, фінансів та публічного управління в сучасних глобалізаційних процесах*: зб. матеріалів VII Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції (Ірпінь, 19 березня 2020 р.). Ірпінь, 2020. С. 307–309.
13. Кузьменко О.В., Доценко Т.В., Кушнерьов О.С. Удосконалення системи фінансового моніторингу: автоматизація процесу верифікації клієнтів банку. *Науковий погляд: економіка та управління*. 2021. № 2 (72). С. 88-95.

References:

1. Vynnychenko-Kumkova, L. O., & Kashchuk, K. V. (2024). Finansovyi monitorynh u sferi protydi vidmyvanniu hroshei: poniattia ta mizhnarodni aspekty [Financial Monitoring in the Field of Counteracting Money Laundering: Concept and International Aspects]. *Molodyi vchenyi*, (4), 151–156.

2. Pro zapobihannia ta protydiu lehalizatsii (vidmyvanniu) dokhodiv, oderzhanykh zlochynnym shliakhom, finansuvanniu teryzmu ta finansuvanniu rozpovsiudzhennia zbroi masovoho znyshchennia: Zakon Ukrainy No. 361-IX vid 06.12.2019 r. [On Prevention and Counteraction of Legalization (Money Laundering) of Proceeds from Crime, Terrorism Financing, and Financing of the Proliferation of Weapons of Mass Destruction: Law of Ukraine No. 361-IX of 06.12.2019]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/361-20#n831> (Accessed: 10.10.2024).
3. Yehorycheva, S. B. (2014). Orhanizatsiia finansovoho monitorynhu v bankakh: navchalnyi posibnyk [Organization of Financial Monitoring in Banks: Textbook]. Kyiv: Tsentri uchbovoi literatury.
4. Rekunenka, I. I., Kobets, Zh. O., & Shvydko, I. O. (2020). Osoblyvosti formuvannia ta zastosuvannia systemy finansovoho monitorynhu v Ukraini [Peculiarities of the Formation and Application of the Financial Monitoring System in Ukraine]. *Visnyk Sumskogo derzhavnoho universytetu. Seriia Ekonomika*, (1), 104–117.
5. Vovchak, O. D., & Stadnichuk, R. V. (2020). Finansovi monitorynh ryzykiv yak instrument finansovoho ozdorovlennia bankiv [Financial Risk Monitoring as a Tool for Financial Recovery of Banks]. *Ekonomichnyi prostir*, (157), 74–77.
6. Sova, O. Yu., & Zavadska, O. O. (2020). Mistse finansovoho monitorynhu v systemi bankivskoho nahliadu [The Place of Financial Monitoring in the Banking Supervision System]. *Yevropeiskyi naukovi zhurnal ekonomichnykh ta finansovykh innovatsii*, 1(5), 56–67.
7. Utkina, M. S. (2020). Finansovi monitorynh yak odyin iz zasobiv protydiu lehalizatsii dokhodiv, otrymanykh zlochynnym shliakhom [Financial Monitoring as a Means of Counteracting the Legalization of Criminal Proceeds]. *Yurydychnyi naukovi elektronnyi zhurnal*, (7), 292–295.
8. Smahlo, O. V. (2021). Funktsionuvannia systemy finansovoho monitorynhu v Ukraini [Functioning of the Financial Monitoring System in Ukraine]. *Ekonomika ta suspilstvo*, (26). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2021-26-28>.
9. Tabenska, Yu. O. (2024). Audyt finansovoho monitorynhu v banku [Audit of Financial Monitoring in the Bank]. In *Finansovi instytutsii – suchasni vyklyky ta novi mozhlyvosti: Tezy dopovidei Vseukrainskoi naukovo-praktychnoi internet-konferentsii* (Kyiv, 21 March 2024), Kyiv, 222–224.
10. Shyriaieva, L., & Zahoruiko, A. (2023). Efektyvnist funktsionuvannia finansovoho monitorynhu v bankivskii systemi Ukrainy [Effectiveness of Financial Monitoring Functioning in the Banking System of Ukraine]. *Ekonomika ta suspilstvo*, (47). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-47-7>.
11. Dropa, Ya. B., Teslia, S. M., & Pikhotska, M. R. (2021). Rozvytok systemy finansovoho monitorynhu yak skladovoi chastynty formuvannia efektyvnoho kontroliu i bezpeky Ukrainy [Development of the Financial Monitoring System as a Component of Effective Control and Security Formation in Ukraine]. *Naukovi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriia «Mizhnarodni ekonomichni vidnosyny ta svitove hospodarstvo»*, (37), 15–43.
12. Moskalenko, N. V. (2020). Suchasni tendentsii v sferi finansovoho monitorynhu [Modern Trends in the Field of Financial Monitoring]. In *Aktualni problemy menedzhmentu, finansiv ta publichnoho upravlinnia v suchasnykh hlobalizatsiinykh protsesakh: Zbirnyk materialiv VII Mizhnarodnoi naukovo-praktychnoi internet-konferentsii* (Irpina, 19 March 2020), Irpina, 307–309.
13. Kuzmenko, O. V., Dotsenko, T. V., & Kushneryov, O. S. (2021). Udoshkonalennia systemy finansovoho monitorynhu: avtomatyzatsiia protsesu verifikatsii kliientiv banku [Improving the Financial Monitoring System: Automation of Bank Client Verification Processes]. *Naukovi pohliad: ekonomika ta upravlinnia*, 2(72), 88–95.

УДК 371.213.2:331.103

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-370-378](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-370-378)

Петровська Оксана Михайлівна кандидат політичних наук, доцент кафедри управління персоналом і економіки праці, Одеський національний економічний університет, вул. Преображенська, будинок 8, м. Одеса, 65000, тел.: (098) 494-08-31, <https://orcid.org/0000-0003-0730-6718>

Тарнавська Уляна Миколаївна магістр економіки, Одеський національний економічний університет, вул. Преображенська, будинок 8, м. Одеса, 65000, тел.: (097) 146-85-47

МЕНТОРСТВО ЯК ЗАПОРУКА ЕФЕКТИВНОСТІ ПРАЦІ В СФЕРІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Анотація. Однією з найважливіших вимог до сучасної освіти є її відповідність стратегії підготовки конкурентоспроможних, професійно підготовлених фахівців, які мають попит на ринку праці та здатні адаптуватися до нових умов функціонування цифрової економіки. Ефективність реалізації цієї стратегії значною мірою залежить від співпадіння особистих та суспільно важливих цілей навчання з ціннісними орієнтаціями випускників бакалаврату, що дозволяють молоді здійснити професійне самовизначення, яке забезпечує їхню зацікавленість у професії та прагнення займатися нею.

Адаптація українського суспільства до нових геополітичних реалій проявляється, зокрема, у зміні світогляду, ціннісних орієнтацій та когнітивних практик молоді. У таких умовах особливо актуально вивчення ціннісних орієнтацій студентів магістратури, адже саме ці орієнтації визначають центральну позицію особистості, формують основи професійного становлення та кар'єрного зростання майбутніх керівників, впливають на спрямованість і зміст соціальної активності, загальний підхід до навколишнього світу та самого себе, надаючи сенс і напрям діяльності людини.

Менторство відіграє ключову роль в освітньому процесі, адже воно сприяє не лише поглибленню академічних знань, але й розвитку професійних навичок і особистісних якостей студентів. Завдяки підтримці та настановам ментора студенти отримують практичні поради, які виходять за межі стандартної навчальної програми, допомагаючи краще зрозуміти специфіку професії. Ментори діляться власним досвідом, що полегшує студентам адаптацію до професійного середовища, розвиває їхню здатність самостійно приймати рішення, ставити цілі та досягати їх, з урахуванням викликів і можливостей реальної роботи. Таким чином, менторство не тільки сприяє академічному зростанню, а й формує у студентів впевненість та професійну готовність до майбутньої кар'єри.

Також наставництво зміцнює впевненість у собі та сприяє розвитку критичного мислення, що є важливими аспектами підготовки конкурентоспроможних спеціалістів. Таким чином, менторство стає ключовим елементом у процесі підготовки майбутніх професіоналів, адаптованих до викликів сучасного ринку праці та умов цифрової економіки.

Ключові слова: система наставництва, ментор, інвестування в персонал, адаптація в сфері вищої освіти, мотиваційні фактори, професійний розвиток, система стимулювання, навчання.

Petrovska Oksana Mykhailivna Ph.D. candidate of political sciences, associate professor of the Department of Personnel Management and Labor Economics, Odessa National University of Economics, St. Preobrazhenska, building 8, Odessa, 65000, tel.: (098) 494-08-31, <https://orcid.org/0000-0003-0730-6718>

Tarnavska Uliana Mykolaivna Master of Economics, Odessa National University of Economics, St. Preobrazhenska, building 8, Odessa, 65000, tel.: (097) 146-85-47

MENTORING AS A KEY TO WORK EFFICIENCY IN THE FIELD OF HIGHER EDUCATION

Abstract. One of the most important requirements for modern education is its compliance with the strategy of training competitive, professionally trained specialists who are in demand on the labor market and are able to adapt to the new conditions of functioning of the digital economy. The effectiveness of the implementation of this strategy largely depends on the coincidence of personal and socially important learning goals with the value orientations of undergraduate graduates, which allow young people to realize professional self-determination, which ensures their interest in the profession and the desire to engage in it.

The adaptation of Ukrainian society to new geopolitical realities is manifested, in particular, in the change of worldview, value orientations and cognitive practices of young people. In such conditions, it is especially relevant to study the value orientations of master's students, because it is these orientations that determine the central position of the individual, form the basis of the professional development and career growth of future managers, influence the direction and content of social activity, the general approach to the surrounding world and oneself, providing meaning and direction of human activity.

Mentoring plays a key role in the educational process, because it contributes not only to the deepening of academic knowledge, but also to the development of professional skills and personal qualities of students. Thanks to the support and guidance of a mentor, students receive practical advice that goes beyond the standard curriculum, helping to better understand the specifics of the profession. Mentors share their own experience, which facilitates students' adaptation to the professional environment, develops their ability to make independent decisions, set goals and achieve them, taking into account the challenges and opportunities of real work. Thus, mentoring not only promotes academic growth, but also builds students' confidence and professional readiness for their future careers.

Mentoring also builds self-confidence and promotes the development of critical thinking, which are important aspects of training competitive professionals. Thus, mentoring becomes a key element in the process of training future professionals adapted to the challenges of the modern labor market and the conditions of the digital economy.

Keywords: mentoring system, mentor, investment in personnel, adaptation in the field of higher education, motivational factors, professional development, incentive system, training.

Постановка проблеми. Проблема підготовки конкурентоспроможних фахівців у сучасній системі освіти набуває особливої актуальності в умовах швидкого розвитку цифрової економіки та зміни вимог ринку праці. Одним із ключових елементів цього процесу є менторство, яке сприяє формуванню практичних навичок, професійного становлення та особистісного розвитку студентів. Однак у науковій літературі недостатньо досліджено, як саме менторство впливає на адаптацію випускників до професійних реалій і розвиток їх критичного мислення та впевненості в собі. Вивчення ролі та ефективності менторства в освітньому процесі є важливим для розробки нових підходів до підготовки спеціалістів, здатних відповідати викликам сучасного ринку праці.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Як свідчать численні дослідження, наставництво є ефективним інструментом розвитку персоналу. Однак, незважаючи на значний теоретичний фундамент, практична реалізація систем наставництва залишається складним завданням. Зарубіжні науковці, такі як К. Крем, Д. Олієн, С. Керрол та К. Джанантоніо, а також вітчизняні науковці, серед яких Л. Балабанова, В. Веснін, О. В. Крушельницька, М. Мурашко, У. Лисак, В. А. Савченко та Д. П. Мельничук, приділили значну увагу теоретичним аспектам наставництва: його визначенню, розвитку та функціям, детально описали поняття наставництва, його функції та розвиток. Проте, механізми створення та впровадження систем наставництва залишаються недостатньо дослідженими. Наша стаття спрямована заповнити цю

прогалину та запропонувати практичні рекомендації для розробки та впровадження ефективних програм наставництва в організаціях.

Мета статті - сформулювати теоретико-методичні засади та практичні рекомендації для ефективного впровадження систем наставництва з метою навчання та розвитку студентів, підвищення адаптації нових співробітників, передачі корпоративних знань.

Виклад основного матеріалу. Швидкий розвиток технологій та глобалізація висувають нові вимоги до компетенцій співробітників. Для того щоб залишатися конкурентоспроможними, організації повинні інвестувати в розвиток своїх людей. Наставництво, як інструмент, що поєднує в собі традиційні знання та сучасні технології, може стати ефективним рішенням для задоволення цих потреб.

У межах системи наставництва формується колектив фахівців, які не тільки якісно виконують свої обов'язки, а й ефективно передають професійні знання, підтримують корпоративну культуру і формують позитивний імідж компанії. Завдяки наставництву корпоративні цінності та командний дух швидко поширюються серед працівників.

Наставники, які мають значний досвід, часто розглядаються як потенційні кандидати на керівні посади. Досвід роботи з новачками підвищує мотивацію наставника, зміцнює його авторитет у колективі, а також заохочується визнанням його досягнень з боку керівництва. Важливо, щоб виконання функцій наставника супроводжувалося й матеріальним стимулюванням, передбаченим у колективному або трудовому договорі.

Крім того, роль наставника висуває високі вимоги до фахівців: вони мають не лише бездоганно виконувати свою роботу, але й передавати свої знання й досвід колегам. Таким чином, наставництво вимагає поєднання професійних і педагогічних навичок [1].

Термін «наставляти» має значення «давати поради, навчати чогось; наводити, направляти, націлювати і т. ін. у потрібному напрямі; скеровувати, спрямовувати». Саме поняття «наставництво» – це процес допомоги, підтримки особистісного зростання та професійного розвитку іншої людини, який передбачає передачу знань та досвіду, підтримку у вирішенні проблем та допомогу в досягненні поставлених цілей [2, с.12].

Наставництво буває не лише в сценарії начальник - підлеглий, це набагато ширше поняття, яке виходить за межі робочих відносин. Воно пронизує різні сфери нашого життя і може мати різні форми. Приклади моделей наставництва в житті зображено на рис. 1.

Рис. 1 Моделі взаємостосунків у наставництві

Джерело: сформовано автором

Для того, щоб врахувати особливості освітнього середовища та потреби персоналу кожного університету, можна запровадити різні види наставництва. В освітніх закладах вищої освіти виділяють наступні форми (рис.2.).

Традиційне наставництво	- полягає у взаємодії між досвідченим професіоналом та новим працівником на певний період для передання знань і навичок.
Ситуаційне наставництво	- активується за необхідності, коли підопічний потребує підтримки з конкретного питання.
Віртуальне наставництво	- здійснюється в онлайн-форматі, забезпечуючи гнучкість у комунікаціях.
Реверсивне наставництво	- обмін знаннями між досвідченим співробітником та молодшим колегою, де кожен ділиться власним унікальним досвідом і підходами.

Рис. 2 Види наставництва у ЗВО

Джерело: складено автором на основі [3]

Розглядаючи міжнародний досвід впровадження такої системи, можна прослідкувати наступні тенденції. Дуже наглядно взаємовідносини наставник – підлеглий прослідковується на прикладі державної служби. В Великій Британії наставництво базується на трьох основних принципах:

- участь у наставництві є добровільною;
- інформація про залученість до наставництва залишається конфіденційною;
- наставник не може бути прямим керівником підлеглого, натомість має здатність сприяти обміну знаннями через взаємний вплив.

У Великій Британії наставництво розглядають як процес, у якому наставник бере відповідальність за нагляд над кар'єрою й розвитком працівника. Таким чином, наставництво цінне завдяки обопільному навчанню й інвестуванню в людський капітал, будучи дієвим способом розвитку співробітників. Інформаційні портали, як-от Mentor Match і Civil Service Learning (CSL), пропонують базу даних для наставництва й коучингу.

Водночас у США державні установи мають значні можливості для розвитку своїх працівників, починаючи з 1958 року, коли ухвалили Акт про навчання державних службовців (GETA), який дозволив міністерствам використовувати зовнішні тренінгові ресурси на додачу до внутрішніх навчальних програм. У межах програми розвитку керівників вищої ланки (Senior Executive Service) Служба управління персоналом схвалює або разом із федеральними відомствами розробляє спеціальні програми розвитку (Senior Executive Service Candidate Development Programs), одним із пріоритетних напрямків яких є організація наставництва [4, с.4].

Існує багато форм та підходів до розвитку та навчання, два найбільш популярні – менторство і наставництво. Їх часто сприймають як взаємозамінні, але вони мають суттєві відмінності в ролях, характеристиках і методах (рис.3.).

Досвідчений і авторитетний фахівець передає своє вміння з метою всебічного професійного розвитку підопічного. Довготривала співпраця, що сприяє кар'єрному росту та професійному вдосконаленню

Менторство

Взаємодія між наставником і підопічним зазвичай більш короткотривала, обмежується конкретними проектами або завданнями, що прискорює адаптацію нового співробітника.

Наставництво

Сприяє глибинному розвитку співробітників без зовнішнього тиску чи оцінювання. дозволяє працівнику самостійно визначити свої зони розвитку, основний метод — задавання питань

Коучинг

Новий співробітник стає «тінню» досвідченого колеги, супроводжуючи його впродовж робочого дня. Корисно для швидкого занурення у специфіку посади, коли працівник може оцінити обсяг потрібних знань і навичок

Шедоунг

Новому співробітнику закріплюють партнера (buddy), що надає постійний зворотний зв'язок, допомагаючи виявляти слабкі місця. Обидва учасники перебувають у рівноправному становищі

Баддінг

Рис. 3 Види підходів до розвитку та навчання

Джерело: складено на основі [5]

Що обрати серед цих форм для розвитку співробітників та компанії в цілому, залежить від конкретних потреб та цілей бізнесу. Коучинг буде дуже корисним, якщо бізнес переживає етап «кризи зрілості», а менторство вкрай необхідне на підприємствах із великою кількістю працівників і наявністю складних технологій.

Комбінування коучингу та менторства може забезпечити максимальну ефективність та сприяти досягненню стратегічних цілей компанії.

Впровадження корпоративного менторства - це інвестиція в розвиток кадрового потенціалу компанії. Для досягнення максимальної ефективності необхідно спершу визначити, які саме бізнес-цілі допоможе досягти ця програма: наприклад, підвищення кваліфікації співробітників, скорочення плинності кадрів або розвиток лідерських навичок. Визначивши ці цілі, можна краще зрозуміти, як саме менторство вплине на загальний розвиток компанії.

Наступний крок – побудова інфраструктури для програми менторства. Для цього необхідно розробити систему підбору менторів, що відповідають специфіці завдань і можуть забезпечити якісне наставництво. Також важливо організувати процес їхньої роботи та впровадити інструменти для регулярної оцінки результатів програми.

Для досягнення максимальних результатів потрібно забезпечити постійну підтримку менторів і менті. Це включає створення сприятливих умов для їхньої ефективної взаємодії та мотивації – від забезпечення зручних платформ для спілкування до фінансових або нематеріальних заохочень для наставників.

Організація періодичних оцінювальних сесій дозволить відстежувати прогрес і результативність роботи менторів і менті, а також вчасно реагувати на труднощі або потребу в коригуванні процесу. Це також може включати створення ресурсів, таких як методичні матеріали та рекомендації, що допоможуть ментору й менті максимально ефективно реалізувати програму.

Графічно ці етапи можна зобразити в наступній схемі (рис. 4).

Рис. 4 Етапи системного впровадження наставництва

Джерело: побудовано автором на основі [6]

Наставництво без перебільшення можна вважати прямою інвестицією в розвиток персоналу. Воно чинить ряд таких ефектів як:

- Збільшення лояльності: коли співробітники відчувають, що компанія інвестує в їхній розвиток, вони стають більш лояльними і відданими. Це, в свою чергу, знижує плинність кадрів та підвищує продуктивність [8].
- Покращення ефективності: наставники допомагають новим співробітникам швидше адаптуватися до роботи, уникаючи поширених помилок і підвищуючи свою ефективність.
- Збереження знань: досвідчені співробітники передають свої знання та досвід молодшим колегам, що допомагає зберегти корпоративну пам'ять і запобігає втраті цінних навичок [7, с.22].
- Створення позитивного іміджу компанії: компанії, які інвестують у розвиток своїх співробітників, зазвичай мають більш позитивний імідж на ринку праці, що допомагає залучати та утримувати талановитих людей.

Таким чином, наставництво – це не просто витрати, а довгострокова інвестиція, яка приносить значні переваги як для компанії, так і для її співробітників.

Системний підхід до організації наставництва може забезпечити сукупність переваг для новачків, наставників та освітньої діяльності в цілому (табл.1).

Таблиця 1.

Сукупність очікуваних позитивних ефектів від впровадження системи наставництва в ЗВО

Переваги		
новачок	наставник	освітній заклад
- допомога та підтримка наставника у процесі адаптації; - комплексне знайомство з ЗВО; - розвиток особистих якостей під час підвищення свого професійного рівня; - засвоєння досвіду; - менша вірогідність конфліктів з колегами через недостатній рівень знань і практичної підготовленості	- активна участь у розвитку своєї команди; - підвищення авторитету і статусу в колективі; - реалізація власного потенціалу завдяки успішному виконанню нових функцій; - особистий розвиток, що стимулюється потребою оновлювати свої знання, необхідністю слідкувати за професійними новачками	- зменшення часу, необхідного для адаптації нового працівника; - добре навчений та підготовлений персонал для роботи; - ефективніша підготовка керівних кадрів; - підвищення культурного рівня персоналу; - орієнтація на роботу в команді

Джерело: складено автором на основі [6, с.11].

В епоху цифрових технологій ручні процеси в наставництві та коучингу є неефективними та демотивують як менторів, так і менті. Автоматизація цих процесів – це не просто зручність, а необхідність для забезпечення успіху програм розвитку персоналу. Автоматизація рутинних завдань (наприклад, створення пар, збір зворотного зв'язку, генерація звітів) дозволяє економити час як менеджерам, так і учасникам програм. Програмні рішення допомагають відстежувати прогрес учасників, аналізувати результати та вносити необхідні корективи в програми. Платформи для менторства та коучингу забезпечують зручні інструменти для спілкування між менторами і менті, а також для обміну ресурсами. Також вони дозволяють відстежувати активність учасників, оцінювати ефективність програм і демонструвати результати керівництву. А сучасні платформи мають інтуїтивно зрозумілий інтерфейс і не вимагають від користувачів спеціальних навичок [9].

Такими інструментами можуть бути чат, форум, обмін файлами, календар для планування зустрічей, анкети, опитування, оцінювання прогресу.

Модуль звітності – генерація звітів про результати програм, відстеження прогресу учасників. А також доцільно передбачити можливість інтеграції з HR-системами, системами управління навчанням та іншими корпоративними інструментами.

Висновки і перспективи подальших досліджень у даному напрямі. Впровадження системної програми наставництва в закладі вищої освіти має важливе значення для професійного розвитку науково-педагогічних працівників і забезпечення стабільної якості освітнього процесу. Ефективність такої програми досягається через комплексний підхід із застосуванням різноманітних методів і інструментів наставництва, які дозволяють якісно набувати нові знання та досвід у процесі адаптації. Важливими аспектами є індивідуальний підхід, що враховує особливості та потреби кожного нового співробітника, а також практична спрямованість програми, що дозволяє швидко зануритися у специфіку освітнього процесу закладу.

Практичний компонент наставництва допомагає новим працівникам не тільки освоїти внутрішні процедури та електронні ресурси, а й включитися в систему корпоративної взаємодії.

Це дає можливість швидкої інтеграції в культуру закладу, що сприяє їхній продуктивності й комфорту в новому середовищі.

Наставництво як інструмент адаптації науково-педагогічних працівників у вищих навчальних закладах є не лише актуальною потребою, але й важливим засобом формування кваліфікованого кадрового резерву. Ця стратегія допомагає посилити мотивацію персоналу, забезпечити стабільність у команді та підвищити загальну ефективність роботи закладу.

Впровадження таких програм в освіті матиме позитивний вплив і на ринок праці. Професіонали, підготовлені в закладах вищої освіти, володітимуть не тільки теоретичними знаннями, але й розвиненими практичними навичками та досвідом ефективної взаємодії, що робить їх більш адаптивними і готовими до викликів сучасного професійного середовища.

Для подальшого вдосконалення програми доцільно дослідити вплив різних факторів на адаптаційні стратегії в освіті, розробити ефективні адаптаційні тренінги та провести моніторинг результативності наставництва, що допоможе підвищити рівень професійної підготовки і полегшити інтеграцію молодих фахівців у професійну сферу.

Література:

1. Петровська О. М., Грицаєнко Ю. В. Філософія інновацій в системі управління персоналом як рушійна сила сталого розвитку. *Проблеми сучасних трансформацій. Серія: економіка та управління*. Чернівці. Науково-освітній інноваційний центр суспільних трансформацій. 2024. №14. URL: <https://doi.org/10.54929/2786-5738-2024-14-07-02>.
2. Новик І., Венгловська О. Наставництво: професійна підтримка та розвиток педагогів : навч.-метод. посіб. Київ : Держ. установа «Укр. ін-т розвитку освіти», 2023. 111 с. URL: <https://goo.su/CCEv>
3. Петровська О. М. Удосконалення системи мотивації праці науково-педагогічного персоналу ЗВО на основі обґрунтованих норм праці. V Науково-методична конференція «Забезпечення якості вищої освіти: проблеми та перспективи розвитку». ОНЕУ 3-4 лютого 2022. URL: <http://dSPACE.oneu.edu.ua/jspui/handle/123456789/14263>.
4. Експертний документ «Наставництво як метод навчання та професійного розвитку державних службовців», 2021. URL: <https://goo.su/ChJU85>
5. Петровська О.М. Забезпечення якості вищої освіти: проблеми та перспективи розвитку. Збірник матеріалів VI Міжнародної науково-методичної конференції «Сучасні навички комунікації із студентською аудиторією – запорука успішної презентації». С. 62. ОНЕУ 21-22 лютого 2023 р.
6. Савич Ж. В. Наставництво як інструмент адаптації нових працівників у закладах освіти : практикум. Київ : Київ. ун-т ім. Б. Грінченка, 2021. 52 с. URL: <https://goo.su/GJYH>
7. Наставництво як інструмент адаптації персоналу у закладах вищої освіти: досвід і моніторинг результатів впровадження / В. Міляєва та ін. *Молодь і ринок*. 2024. № 4(224). С. 21–25. URL: <https://goo.su/MgCWH>.
8. Петровська О. М. Стратегії покращення соціально-трудових відносин між роботодавцями та працівниками: перспективи та виклики. *Розвиток ринку праці в умовах глобалізаційних зрушень: виклики для України*: збірник матеріалів II Всеукраїнської науково-практичної конференції. С. 86 - 88. (Київ, 25 квітня 2024р.) Київ: МДУ, 2021. <http://repository.mu.edu.ua/jspui/handle/123456789/6565>.
9. Корпоративна система коучингу і наставництва в сучасних умовах. URL: <https://goo.su/Mg4s7r>.

References:

1. Petrovska O., Hrytsaienko Yu. (2024) "Filosofia innovatsii v systemi upravlinnia personalom yak rushiina sylo staloho rozvytku" [The philosophy of innovation in the personnel management system as a driving force of sustainable development]. *Problemy suchasnykh transformatsii. Seriya: ekonomika ta upravlinnia - Problems of modern transformations. Series: Economics and Management*. Chernihiv. Scientific and educational innovation center of social transformations. No 14. (Accessed 2 October 2024)
2. Novyk I., Venhlovskaya O. (2023) "Nastavnytstvo: profesiina pidtrymka ta rozvytok pedahohiv : navch.-metod. posib." [Mentoring: professional support and development of teachers: teaching method. manual]. Kyiv: Derzh. ustanova "Ukr. in-t rozvytku osvity" - Kyiv: State. institution "Ukr. Institute of Education Development". 111 p. Retrieved from <https://uied.org.ua/wp-content/uploads/2023/09/nastavnyctvo-posibnyk.pdf.pdf>. (Accessed 2 October 2024)
3. Petrovska O. "Udoskonalennia systemy motyvatsii pratsi naukovo-pedahohichnoho personalu ZVO na osnovi obgruntovanykh norm pratsi" [Improvement of the work motivation system of the scientific and pedagogical staff of higher education institutions based on well-founded labor standards]. V *Naukovo-metodychna konferentsiia "Zabezpechennia yakosti vyshchoi osvity: problemy ta perspektivy rozvytku"* - V Scientific and methodological conference «Quality assurance of higher education: problems and prospects of development». ONEU February 3-4, 2022. Retrieved from <http://dSPACE.oneu.edu.ua/jspui/handle/123456789/14263>. (Accessed 2 October 2024)

4. Ekspertnyi dokument “Nastavnytstvo yak metod navchannia ta profesiinoho rozvytku derzhavnykh sluzhbovtiv” (2021) [Expert document «Mentoring as a method of training and professional development of civil servants»]. Retrieved from <https://komsamovr.rada.gov.ua/uploads/documents/42499.pdf>. (Accessed 2 October 2024)

5. Petrovska O. “Zabezpechennia yakosti vyshchoi osvity: problemy ta perspektyvy rozvytku” [Ensuring the quality of higher education: problems and prospects for development]. Zbirnyk materialiv VI Mizhnarodnoi naukovo-metodychnoi konferentsii “Suchasni navychky komunikatsii iz studentskoiu audytoriiu – zaporuka uspishnoi prezentatsii” - collection of materials of the VI International Scientific and Methodological Conference “Modern communication skills with a student audience - the key to a successful presentation”. pp. 62. ONEU February 21-22, 2023. (Accessed 3 October 2024)

6. Savych Zh. V. (2021) “Nastavnytstvo yak instrument adaptatsii novykh pratsivnykiv u zakladakh osvity: praktykum” [Mentoring as a tool for adapting new employees in educational institutions: workshop], Kyiv : Kyiv. un-t im. B. Hrinchenka - Kyiv: Kyiv. University named after B. Grinchenko. 52 p. Retrieved from https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/38820/1/Z_V_Savych_NYIANPUZO_KUBG.pdf. (Accessed 2 October 2024)

7. “Nastavnytstvo yak instrument adaptatsii personalu u zakladakh vyshchoi osvity: dosvid i monitorynh rezultativ vprovadzhennia” (2024) [Mentoring as a tool for staff adaptation in higher education institutions: experience and monitoring of implementation results] / V. Miliaieva ta in. Molod i rynok - Youth and the market. No 4(224). pp. 21–25. Retrieved from <https://doi.org/10.24919/2308-4634.2024.304377>. (Accessed 3 October 2024)

8. Petrovska O. (2021) “Stratehii pokrashchennia sotsialno-trudovykh vidnosyn mizh robotodavtsiamy ta pratsivnykamy: perspektyvy ta vyklyky” [Strategies for improving social and labor relations between employers and employees: prospects and challenges]. Rozvytok rynku pratsi v umovakh hlobalizatsiinykh zrushen: vyklyky dlia Ukrainy: zbirnyk materialiv II Vseukrainskoi naukovo- praktychnoi konferentsii - The development of the labor market in the conditions of globalization shifts: challenges for Ukraine: a collection of materials of the II All-Ukrainian Scientific and Practical Conference. pp. 86 - 88. Kyiv, April 25, 2024) Kyiv: International Public University. Retrieved from <http://repository.mu.edu.ua/jspui/handle/123456789/6565>. (Accessed 3 October 2024)

9. “Korporatyvna systema kouchynhu i nastavnytstva v suchasnykh umovakh” [Corporate system of coaching and mentoring in modern conditions]. Retrieved from <https://work.lviv.ua/hr-tehnologiyi/korporatyvna-systema-kouchyngu-i-nastavnyctva-v-suchasnyh-umovah>. (Accessed 1 October 2024)

УДК 621.391 (076.5)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-379-384](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-379-384)

Рощенко Олексій Миколайович старший науковий співробітник, Український науково-дослідний інститут спеціальної техніки та судових експертиз Служби безпеки України, <https://orcid.org/0000-0002-3562-5428>

ОПТИМІЗАЦІЯ АЛГОРИТМІВ ЦИФРОВОЇ ОБРОБКИ СИГНАЛІВ В УМОВАХ ЗАВАД

Анотація. У статті розглядається оптимізація алгоритмів цифрової обробки сигналів (ЦОС) в умовах різноманітних перешкод. Зі збільшенням кількості радіочастотних спектрів, зростаючим навантаженням на радіочастотні сигнали від впливу зовнішніх завад, виникає нагальна потреба в удосконаленні сучасних методів цифрової обробки сигналів. Це особливо важливо для систем, які функціонують у критичних умовах, таких як супутникові системи, військові технології та мобільний зв'язок. У статті акцентується увага на необхідності розробки та застосування адаптивних, гнучких рішень для фільтрації сигналів та усунення завад у реальному часі.

У дослідженні аналізуються ключові підходи до оптимізації алгоритмів, зокрема, спектральна оцінка, адаптивна фільтрація, вейвлет-перетворення, використання масивів антен і впровадження технологій штучного інтелекту. Важливу роль відіграють методи адаптивної фільтрації, такі як LMS (Least Mean Squares) і RLS (Recursive Least Squares), які можуть знизити ефективність впливу шумів та завад у режимі реального часу, адаптуючи параметри фільтра залежно від вхідних сигналів. Застосування таких методів, як вейвлет-перетворення, дозволяє детально аналізувати і фільтрувати сигнал, виділяючи значущі компоненти та ефективно усуваючи завади.

Окрема увага приділяється використанню масивів антен для формування цільової діаграми, що дозволяє мінімізувати вплив із певних напрямків. Це має велике значення для системи мобільного зв'язку (зокрема, в 5G та супутникових технологіях), де необхідно забезпечити стабільність і високу якість сигналу.

Практичні приклади, наведені в статті, демонструють ефективність запропонованих методів у таких реальних системах, як системи супутникової навігації GPS, мобільні мережі з використанням технології Massive MIMO, системи шумопоглинання мікрофонів, а також військові радіокомунікаційні системи.

Також розглядаються перспективи подальшого розвитку алгоритмів цифрової обробки сигналів. Наголошується на необхідності інтеграції методів штучного інтелекту та адаптивних фільтраційних технологій для підвищення ефективності обробки сигналів в умовах завад.

Загалом, стаття робить вагомий внесок у галузь цифрової обробки сигналів, пропонуючи актуальні рішення для покращення стійкості до завад та підвищення ефективності роботи системи зв'язку, навігації та безпеки. Описані методи мають значний практичний потенціал для впровадження в різних галузях суспільного життя.

Ключові слова: алгоритми цифрової обробки сигналів, умови завад, оптимізація, масиви антен, адаптивні фільтри, вейвлет-перетворення, штучний інтелект.

Roschenko Oleksii Senior researcher, Ukrainian Research Institute of Special Equipment and Forensic Examinations of the Security Service of Ukraine, <https://orcid.org/0000-0002-3562-5428>

OPTIMIZATION OF DIGITAL SIGNAL PROCESSING ALGORITHMS UNDER INTERFERENCE CONDITIONS

Abstract. The article considers the optimization of digital signal processing (DSP) algorithms under conditions of various interferences. With the increase in the number of radio frequency

spectrums, the growing load on radio frequency signals from the influence of external interference, there is an urgent need to improve modern methods of digital signal processing. This is especially important for systems that operate in critical environments, such as satellite systems, military technology and mobile communications. The article focuses on the need to develop and use adaptive, flexible solutions for filtering signals and eliminating interference in real time.

The research analyzes key approaches to algorithm optimization, in particular, spectral estimation, adaptive filtering, wavelet transformation, the use of antenna arrays, and the implementation of artificial intelligence technologies. An important role is played by adaptive filtering methods such as LMS (Least Mean Squares) and RLS (Recursive Least Squares), which can reduce the effectiveness of noise and interference in real time by adapting the filter parameters depending on the input signals. The use of methods such as wavelet transformation allows detailed analysis and filtering of the signal, highlighting significant components and effectively eliminating interference.

Particular attention is paid to the use of antenna arrays to form a target pattern, which allows to minimize the impact from certain directions. This is of great importance for the mobile communication system (in particular, in 5G and satellite technologies), where it is necessary to ensure stability and high signal quality.

The practical examples presented in the article demonstrate the effectiveness of the proposed methods in such real systems as GPS satellite navigation systems, mobile networks using Massive MIMO technology, microphone noise reduction systems, and military radio communication systems.

Prospects for further development of digital signal processing algorithms are also considered. It is emphasized the need to integrate artificial intelligence methods and adaptive filtering technologies to increase the efficiency of signal processing in interference conditions.

Overall, the paper makes a significant contribution to the field of digital signal processing, offering relevant solutions to improve immunity and improve the performance of communication, navigation, and safety systems. The described methods have significant practical potential for implementation in various spheres of social life.

Keywords: digital signal processing algorithms, interference conditions, optimization, antenna arrays, adaptive filters, wavelet transformation, artificial intelligence.

Постановка проблеми. З розвитком сучасних систем комунікацій, радіотехніки та інформаційної безпеки все більш актуальним стає питання забезпечення надійної передачі сигналів в умовах різноманітних завад. Основною проблемою, з якою стикаються системи цифрової обробки сигналів (ЦОС), є вплив шумів, інтерференції та навмисних перешкод, які можуть суттєво знижувати якість передачі та обробки інформації. Зокрема, в умовах щільної урбанізації та зростаючої кількості радіочастотних пристроїв завади можуть мати різний характер: від природних джерел, таких як атмосферні явища, до штучних, зокрема перешкод від інших пристроїв або навмисних атак [1].

Особливо серйозною є ця проблема в критичних галузях, таких як військова техніка, системи супутникового зв'язку та навігації, де навіть короткочасна втрата сигналу може мати катастрофічні наслідки. У військових системах, наприклад, забезпечення стійкості до перешкод є питанням національної безпеки. Зважаючи на це, важливість розробки та впровадження оптимальних алгоритмів для ефективної обробки сигналів стає очевидною.

Окрім цього, технології цифрової обробки сигналів все частіше використовуються в комерційних системах, таких як мобільний зв'язок 5G, Інтернет речей (IoT), бездротові сенсорні мережі та системи «розумного» міста. У таких умовах наявність перешкод може не тільки знижувати продуктивність, але й викликати серйозні збої в роботі технологічних процесів.

Таким чином, оптимізація алгоритмів цифрової обробки сигналів в умовах завад є ключовим аспектом для забезпечення надійності та ефективності сучасних систем зв'язку та безпеки, що підкреслює актуальність цього дослідження [2, 3].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Актуальність дослідження оптимізації алгоритмів ЦОС в умовах завад зростає в умовах глобальної цифровізації. З ростом кількості

цифрових пристроїв та мереж зв'язку спостерігається зростаюче навантаження на радіочастотний спектр, що призводить до збільшення рівня інтерференції. Це ставить перед інженерами нові завдання — створення більш стійких та адаптивних алгоритмів, які можуть працювати в реальних умовах без втрати якості сигналу [1, 5, 6].

В останні роки науковці та інженери активно працюють над підвищенням стійкості цифрових систем до завад. Сучасні дослідження в цій сфері зосереджені на наступних напрямках:

1) Методи спектральної оцінки. Згідно практичних результатів досліджень пропонується використовувати вдосконалені методи оцінки спектра сигналу для покращення виявлення корисних сигналів на фоні шуму. Методи періодограмної та вейвлетної оцінки дозволяють краще ідентифікувати сигнали навіть за високого рівня завад.

2) Адаптивні фільтри. Розглядають застосування адаптивних алгоритмів фільтрації, таких як LMS (Least Mean Squares) і RLS (Recursive Least Squares), для зменшення впливу завад у режимі реального часу. Вказані фільтри самостійно коригують свої параметри на основі аналізу вхідних даних, що робить їх ефективними для динамічних умов.

3) Масиви антен. Досліджують використання багатовимірних антенних систем для формування діаграм спрямованості, що дозволяє відсікати завади з конкретних напрямків, зберігаючи корисний сигнал. Такі підходи набули широкого поширення в системах мобільного зв'язку та супутникової навігації.

4) Застосування штучного інтелекту (ШІ). На сьогодні, доведено ефективність застосування нейронних мереж для ідентифікації та класифікації завад у реальному часі. Пропонується використання глибоких нейронних мереж для аналізу спектрів сигналів та прогнозування появи перешкод [4].

Також важливо відзначити, що з розвитком нових методів атак, таких як джемінг (штучне створення перешкод для радіозв'язку) та спуфінг (імітація сигналів для введення в оману систем), необхідність підвищення стійкості до завад стала критично важливою в таких галузях, як авіація, транспортна логістика та національна оборона. Оптимізація алгоритмів ЦОС дозволяє не тільки підвищити якість передачі сигналів, але й забезпечити надійний захист від перешкод та навмисних атак.

Одним з ключових факторів, що підвищують актуальність дослідження, є необхідність забезпечення ефективної обробки сигналів у реальному часі. Зростаючий обсяг даних вимагає швидкої обробки, тому алгоритми мають бути не лише точними, але й оптимізованими за обчислювальними ресурсами, щоб забезпечити швидкодію в реальних умовах. Такі вимоги ставлять перед дослідниками та інженерами завдання пошуку компромісу між швидкістю, точністю та надійністю обробки сигналів [5].

Мета статті – дослідження методів оптимізації алгоритмів цифрової обробки сигналів для підвищення їх стійкості до завад. Аналіз практичних аспектів впровадження адаптивних алгоритмів, зниження впливу шумів та завад, а також оцінка ефективності запропонованих рішень на прикладах реальних систем.

Виклад основного матеріалу. Розглянемо основні підходи до оптимізації алгоритмів цифрової обробки сигналів в умовах завад, а саме: адаптивна фільтрація сигналів, використання вейвлет-перетворення, масиви антен і формування діаграми спрямованості, застосування алгоритмів штучного інтелекту [2, 6].

Адаптивні алгоритми фільтрації (LMS та RLS) активно використовуються для зменшення впливу завад на сигнали, наприклад у комунікаційних системах. Розглянемо приклад математичної моделі (1), із використанням вказаних алгоритмів, у системах радіозв'язку. Їх головне завдання — налаштовувати параметри фільтра в реальному часі для ефективної обробки сигналів, що змінюються в умовах шуму та перешкод.

Метод найменших середніх квадратів (LMS) – є одним із найпоширеніших алгоритмів адаптивної фільтрації через свою простоту та невеликі обчислювальні витрати. Він використовує ітераційний метод корекції коефіцієнтів фільтра на основі помилки між

фактичним виходом і бажаним значенням. Алгоритм LMS працює шляхом мінімізації середньої квадратичної помилки між фактичним і бажаним виходами. На кожній ітерації коефіцієнти фільтра оновлюються за допомогою рівняння:

$$W(n+1) = W(n) + 2\mu e(n)X(n), \quad (1)$$

де $W(n)$ — вектор коефіцієнтів фільтра на ітерації n ,

μ — крок навчання (швидкість адаптації),

$e(n)$ — помилка між фактичним виходом фільтра і бажаним сигналом,

$X(n)$ — вхідний вектор сигналів.

До недоліків даного алгоритму можна віднести: низьку швидкість роботи порівняно з складними алгоритмами, вплив значення параметру кроку навчання на швидкість адаптації та точність.

Загальна схема алгоритму оптимального методу для отримання коефіцієнтів цифрових фільтрів представлена, на Рис. 1 [3]. Наведена схема використовує функцію $H(f)$ — це частотна характеристика фільтра, а саме відношення вихідного до вхідного сигналу. Також, для визначення екстремальних частот фільтра (r) використовується ітеративна процедура.

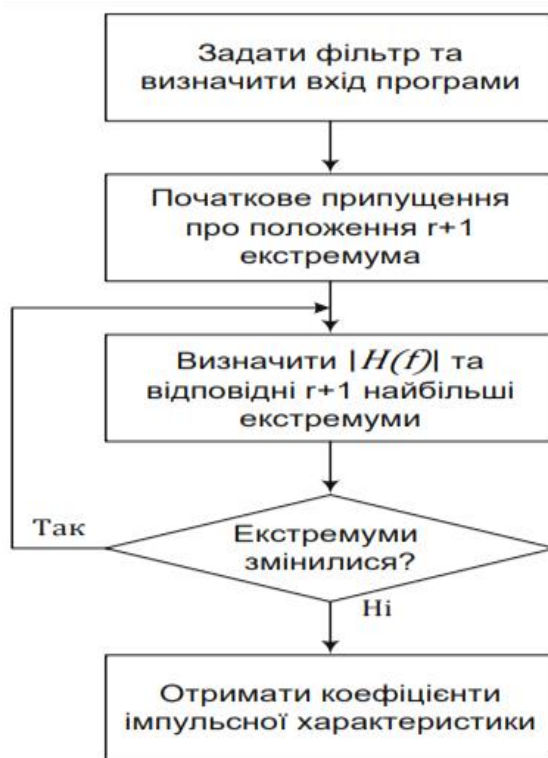

Рис. 1 Загальна схема алгоритму оптимального методу

Наприклад, у системі шумопоглинання мікрофона LMS можна використовувати (1) для зниження рівня фонових шумів, пристосовуючи фільтр у реальному часі для видалення голосу користувача.

Крім цього, у системі передачі даних через Wi-Fi в умовах активних радіоперешкод адаптивний фільтр LMS дозволив знизити рівень шуму на 25% і підвищити швидкість передачі на 15%.

Досліджуючи рекурсивний метод найменших квадратів (RLS), можна стверджувати, що він є більш складним, але досить швидким алгоритмом порівняно з LMS. Тому, що RLS намагається мінімізувати квадрат помилки за всіма попередніми спостереженнями, а не тільки поточною ітерацією, як у випадку LMS. Це забезпечує швидку адаптацію до змінених умов.

Алгоритм RLS містить оптимальні коефіцієнти фільтра, мінімізуючи квадратичну помилку між фактичними та бажаними сигналами, зберігаючи увагу всіх попередніх даних. На кожній ітерації параметри фільтра оновлюються за складною системою рівнянь на основі рекурсивної формули для зважених середніх квадратів. Оскільки RLS швидше адаптується до нових умов із LMS, тому він є кращим для розробки, де характеристики сигналу можуть змінюватися раптово. Недоліками роботи RLS є такі: обчислювальна інтенсивність вимагає більше ресурсів (часу та пам'яті), менш стійкий в умовах високого рівня шуму через складність оновлень.

Зазначимо, що у системах радіозв'язку для швидкого реагування на зміну умов поширення сигналу RLS використовується адаптивна настройка параметрів каналу, що дозволяє значно зменшити затримку обробки.

Таким чином, можна підсумувати, що LMS добре підходить для простих завдань, де низька обчислювальна вартість є ключовою, тоді як RLS краще підходить для складних і динамічних середовищ, де важлива швидкість адаптації.

Наступним, розглянемо використання вейвлет-перетворення до обробки сигналів в умовах завад. Вейвлет-перетворення дозволяє розмістити сигнал на компонентах з усіма частотами, що робить його корисним для короткочасних перетворень. Вейвлет-перетворення можна використовувати для різних завдань, таких як: фільтрація сигналів; усунення шумів; виявлення точок сингулярності та їх розподілу. Під час реалізації вейвлет-перетворення вагові коефіцієнти представляються вейвлетними функціями, які відображають важливі компоненти сигналу. Усі вейвлетні функції побудовані на основі материнської (базової) вейвлетної функції.

Наприклад, у системах супутникової навігації GPS при наявності короткочасних радіоперешкод застосування вейвлетного аналізу дозволяє відокремити корисний сигнал від завад.

Моніторинг практичного досвіду показує, що в експериментальній координатній системі GPS на основі вейвлетного аналізу допускається зміна визначення похибки з 10 метрів до 3 метрів в умовах наявності активних запитів.

Вивчаючи масиви антен і формування діаграми цілеспрямованості, можна стверджувати, що системи з багатьма антенами значно підвищують стійкість до завад шляхом просторового оброблення сигналів. У сучасних системах 5G використання технології Massive MIMO (Multiple Input Multiple Output) дозволяє значно знизити вплив зовнішніх радіозавад. Крім цього, у реальних тестах мобільної мережі з технологією Massive MIMO досягнуто збільшення стійкості до перешкод на 40% у порівнянні з традиційними системами.

Також, відмітимо, що завдяки розвитку машинного навчання стало можливим використовувати нейронні мережі для класифікації типів завад. Це особливо корисно в системах радіомоніторингу, де необхідно в реальному часі аналізувати спектр та визначати природу наявних завад. Глибокі нейронні мережі можуть бути натреновані на розпізнавання різних типів шумів, що дозволяє адаптувати методи обробки сигналу в режимі реального часу. Наприклад, у системі військових радіопереговорів із використанням нейронних мереж було зменшено час реагування системи на появу перешкод з 0,5 секунди до 0,1 секунди, що підвищило надійність зв'язку на полі бою.

Висновки. Проведене дослідження продемонструвало важливість та складність оптимізації алгоритмів цифрової обробки сигналів в умовах завад. Поглиблений аналіз сучасних підходів та практичних рішень демонструє важливість тематики даної статті для різних галузей, де надійна обробка сигналів є критичною, зокрема в системах зв'язку, навігації та обору.

У статті розглянуто основні підходи до оптимізації алгоритмів цифрової обробки сигналів в умовах завад. Показано, що адаптивна фільтрація, вейвлетне перетворення, використання масивів антен та застосування штучного інтелекту є ефективними методами боротьби з перешкодами.

Проаналізовано практичні результати демонструють, як описані технології можуть підвищити ефективність систем у реальних умовах. Дослідження показали, що оптимізація

алгоритмів цифрової обробки сигналів має не лише теоретичне, але й практичне значення для широкого спектру галузей, зокрема військових технологій, телекомунікацій, авіаційної навігації та систем управління.

В умовах постійного зростання кількості пристроїв, які працюють у радіочастотному регіоні, необхідність у високоефективних методах фільтрації запитів та обробки сигналів є більш актуальною, ніж будь-коли. Впровадження адаптивних, інтелектуальних та багатовимірних рішень може суттєво покращити якість зв'язку, підвищити швидкість передачі даних та забезпечити надійність системи навіть в умовах активного завадового середовища.

Прогнозується, що подальші дослідження повинні зосередитися на розвитку адаптивних алгоритмів та їх інтеграції з методами ШІ для ще більшої ефективності обробки сигналів в умовах завад.

Література:

1. Васильєв В.М. *Теорія ймовірностей в радіотехніці: підручник* / В. М. Васильєв, С. Я. Жук. – Київ: КПІ ім. Ігоря Сікорського, Видавництво «Політехніка», 2023. – 365 с. – Бібліогр.: с. 344–345.
2. Дорожовець М. *Опрацювання результатів вимірювань*. – Львів: Видавництво Національного університету «Львівська політехніка», 2007. – 624 с.
3. Калюжний О.Я. Математичні алгоритми приймання та оброблення сигналів. Частина II. Основи статистичної теорії приймання сигналів [Електронний ресурс]: КПІ ім. Ігоря Сікорського. 2021. – 302 с. <https://ela.kpi.ua/handle/123456789/48420>
4. Alhammadi A., Roslee M., Alias M.Y. Analysis of spectrum handoff schemes in cognitive radio network using particle swarm optimization. In Proceedings of 3rd International Symposium on Telecommunication Technologies (ISTT), 2016. PP. 55–58.
5. S. Miller and D. Childers. Probability and Random Processes With Applications to Signal Processing and Communications. Second edition, Amsterdam: Elsevier/Academic Press, 2012. – 598 p.
6. Geete P., Motta M. Analysis of Different Spectrum Sensing Techniques in Cognitive Radio Network. International Research Journal of Engineering and Technology (IRJET), Vol. 2, 2015. PP. 12-17.

References:

1. Vasyliiev, V.M. (2023). *Teoriia ymovirnostei v radiotekhnitsi* [Probability theory in radio engineering]: pidruchnyk / V. M. Vasyliiev, S. Ya. Zhuk. – Kyiv: KPI im. Ihoria Sikorskoho, Vydavnytstvo «Politekhnikha», – 365 s. – Bibliohr.: s. 344–345. [in Ukraine].
2. Dorozhovets, M. (2007). *Opratsiuvannia rezul'tativ vymiriuvan* [Processing of measurement results]. – Lviv: Vydavnytstvo Natsionalnoho universytetu «Lvivska politekhnikha», – 624 s. [in Ukraine].
3. Kaliuzhnyi, O.Ia. (2021). *Matematychni alhorytmy pryimannia ta obroblennia syhnaliv* [Mathematical algorithms for receiving and processing signals.]. Chastyna II. Osnovy statystychnoi teorii pryimannia syhnaliv [Elektronnyi resurs]: KPI im. Ihoria Sikorskoho. – 302 s. <https://ela.kpi.ua/handle/123456789/48420> . [in Ukraine].
4. Alhammadi, A., Roslee, M., Alias, M.Y. (2016). Analysis of spectrum handoff schemes in cognitive radio network using particle swarm optimization. In Proceedings of 3rd International Symposium on Telecommunication Technologies (ISTT). PP. 55–58.
5. Miller, S. and Childers, D. (2012). Probability and Random Processes With Applications to Signal Processing and Communications. Second edition, Amsterdam: Elsevier/Academic Press. – 598 p.
6. Geete, P., Motta, M. (2015). Analysis of Different Spectrum Sensing Techniques in Cognitive Radio Network. International Research Journal of Engineering and Technology (IRJET), Vol. 2. PP. 12-17.

УДК 005.332.4:658.62

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-385-394](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-385-394)

Самофалова Марія Олексіївна кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри управління та адміністрування, Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна», вул. Львівська, 23, Київ, 03115, <https://orcid.org/0000-0003-3272-4372>

АНАЛІЗ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ МАШИНОБУДІВНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Анотація. Конкурентоспроможність є однією з вагомих характеристик підприємств будь-якої галузі, в тому числі, і машинобудівного господарства, що обумовлює як перспективні напрями його розвитку, так і можливість досягнення визначених завдань. Дослідження сутності та виявлення напрямів підвищення конкурентоспроможності галузі методологічно пов'язана з оцінюванням її рівня, що, передусім передбачає вивчення та узагальнення існуючих концептуальних підходів до такої оцінки. Важливість такої оцінки дає можливість визначити оптимальний розвиток підприємства на основі існуючих конкурентних переваг та встановлення стратегічних пріоритетів.

Метою даної статті є аналіз конкурентоспроможності машинобудівних підприємств за певними критеріями з подальшим визначення найбільш пріоритетних груп машинобудівних підприємств. Було запропоновано поділ підприємств машинобудування на п'ять груп за КВЕД України: група 1- виробництво комп'ютерів, електронної та оптичної продукції; група 2 - виробництво електричного устаткування; група 3 –виробництво машин і устаткування, не віднесених до інших угруповань; група 4 –виробництво автотранспортних засобів, причепів і напівпричепів та інших транспортних засобів; група 5 –виробництво інших транспортних засобів. Для дослідження було відібрано підприємства середнього та високого рівня, середньорічна виручка від реалізації продукції (товарів) яких перевищувала 400 млн. грн. за період дослідження, що дало змогу сформувати вибірку із 38 підприємств машинобудування для аналізу. Було використано методику автора Оберемчук В.Ф. для аналізу діяльності машинобудівних підприємств та запропоновано використовувати наступні критерії та часткові показники для розрахунку інтегральної оцінки рівня конкурентоспроможності підприємств машинобудівної галузі, зокрема, критерії: ефективності виробничої діяльності підприємства; критерій, що характеризує фінансовий стан підприємства; критерій ефективності використання трудових ресурсів; критерій збутової діяльності тощо. Порівнюючи представлені критерії конкурентоспроможності машинобудівних підприємств, відзначено, що на кінець періоду дослідження покращення позицій 5-ої групи, особливо щодо критерію ефективності трудової діяльності (1-ше місце в проведеному рейтингуванні) та погіршення позицій 2-ої групи підприємств машинобудування за всіма наведеними критеріями.

Ключові слова: конкурентоспроможність, машинобудування, критерії конкурентоспроможності, індекси, групи машинобудівних підприємств.

Samofalova Mariia Oleksiivna PhD in Economics, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Management and Administration, Open International University of Human Development "Ukraine", St. Lvivska, 23, Kyiv, 03115, <https://orcid.org/0000-0003-3272-4372>

ANALYSIS OF THE COMPETITIVENESS OF MACHINE-BUILDING ENTERPRISES

Abstract. Competitiveness is one of the important characteristics of enterprises of any industry, including the machine-building sector, which determines both the promising directions of its

development and the possibility of achieving certain tasks. The study of the essence and identification of directions for improving the competitiveness of the industry is methodologically related to the assessment of its level, which primarily involves studying and generalizing existing conceptual approaches to such an assessment. The importance of such an assessment makes it possible to determine the optimal development of an enterprise based on its existing competitive advantages and setting strategic priorities.

The aim of this article is to analyse the competitiveness of machine-building enterprises by certain criteria with further identification of the most priority groups of machine-building enterprises. The author proposes to divide machine-building enterprises into five groups according to the Ukrainian Classifier of Economic Activities: group 1 - production of computers, electronic and optical products; group 2 - production of electrical equipment; group 3 - production of machinery and equipment not included in other groups; group 4 - production of motor vehicles, trailers and semi-trailers and other vehicles; group 5 - production of other vehicles. Medium- and high-level enterprises were selected for the study, with average annual revenues from sales of products (goods) exceeding UAH 400 million over the study period, which allowed us to form a sample of 38 machine-building enterprises for analysis. The author uses the methodology of V. Oberemchuk to analyse the activities of machine-building enterprises and suggests using the following criteria and partial indicators to calculate the integral assessment of the level of competitiveness of machine-building enterprises, in particular, the following criteria: efficiency of production activities of an enterprise; criterion characterising the financial condition of an enterprise; criterion of efficiency of use of labour resources; criterion of sales activities, etc. Comparing the presented criteria of competitiveness of machine-building enterprises, it is noted that at the end of the study period the positions of the 5th group improved, especially with regard to the criterion of labour efficiency (1st place in the ranking) and the positions of the 2nd group of machine-building enterprises deteriorated by all the above criteria.

Keywords: competitiveness, machine-building, competitiveness criteria, indices, groups of machine-building enterprises.

Постановка проблеми. У сучасних умовах глобалізації та дефіциту природних ресурсів забезпечення конкурентоспроможності суб'єктів господарювання в будь-якій економіці є особливим теоретичним і практичним завданням. Перш за все, важливість оцінки конкурентоспроможності зумовлена тим, що вона значною мірою визначає необхідність оптимального розвитку підприємств на основі визначення конкурентних переваг та встановлення стратегічних пріоритетів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Особливий внесок у розвиток вітчизняної теорії конкурентоспроможності промислових підприємств та галузей національної економіки зробили наступні дослідники: Д. Лук'яненко, О. Максимець, Н. Попадинець, О. Амоша, П. Пуцентейло, О. Яценко, В. Пономаренко, О. Тридід, М. Кизим, М. Шевченко, О. Доровський, Т. Загорна, І. Ялдин та інші. Однак, досліджуючи національну, регіональну та територіальну специфіку конкурентоспроможності сьогодення, слід визнати, що вона потребує подальших наукових розробок.

Метою статті є аналіз конкурентоспроможності машинобудівних підприємств за певними критеріями з подальшим визначення найбільш пріоритетних груп машинобудівних підприємств.

Виклад основного матеріалу. В якості досліджуваних підприємств нами було обрано підприємства машинобудівної галузі, розподілені за групами КВЕД України. Зокрема:

- група 1 – КВЕД 26. «Виробництво комп'ютерів, електронної та оптичної продукції»;
- група 2 – КВЕД 27. «Виробництво електричного устаткування»;
- група 3 – КВЕД 28. «Виробництво машин і устаткування, не віднесених до інших угруповань»;
- група 4 – КВЕД 29. «Виробництво автотранспортних засобів, причепів і напівпричепів та інших транспортних засобів»;
- група 5 – КВЕД 30. «Виробництво інших транспортних засобів».

Незважаючи на достатньо велику кількість існуючих вітчизняних підприємств машинобудівної галузі, публічної інформації щодо їх потенціалів та результатів фінансово-господарської діяльності виявилася достатньо обмежена кількість. Звичайно, в першу чергу, це обумовлено повномасштабним вторгненням росії, що спричинило руйнування та втрату частини суб'єктів господарювання галузі через окупацію окремих територій країни та значні (мається на увазі - безповоротні) пошкодження підприємств через військові дії.

Крім того, для дослідження нами відбиралися підприємства середнього та високого рівня, середньорічна виручка від реалізації продукції (товарів) яких перевищувала 400 млн. грн. за період дослідження.

В результаті проведеного (експертного) відбору для дослідження було ідентифіковано 38 підприємств машинобудування, які були розподілені по групах відповідно до даних, наведених в таблиці 1. Така кількість суб'єктів господарювання достатня, на наш погляд, для проведення подальших розрахунків та здійснення узагальнень на основі статистичного аналізу даних машинобудівних підприємств.

Під час збору даних було досліджено загальнодоступні інформаційні джерела [1;2], які містять результати фінансово-господарської діяльності машинобудівних підприємств, що дало змогу здійснити аналіз їх рівня конкурентоспроможності.

Таблиця 1.

Групування підприємств машинобудування згідно КВЕД України

№	Підприємство
1	2
	Група 1
1	ТОВ "НВП "УКРДЖЕТ", м. Київ
2	ТОВ "НАУКОВО-ВИРОБНИЧЕ ПІДПРИЄМСТВО "АЕРОТЕХНІКА - МЛТ", смт. Макарів
3	ПП "НВП "СПАРИНГ-ВІСТ ЦЕНТР", м. Львів
4	АТ "НВК "ІСКРА", м. Запоріжжя
	Група 2
5	ПАТ "НВП "РАДІЙ", м. Кропивницький
6	ТОВ "НІК-ЕЛЕКТРОНІКА", м. Київ
7	ТОВ "ТЕЛЕКАРТ-ПРИЛАД", м. Одеса
8	ПрАТ "ЗТР", м. Запоріжжя
9	ТОВ "РАДІОНІКС", м. Київ
10	ТОВ "ВП "ДЕБОРА-ЕЛЕКТРО", м. Дніпро
11	ТОВ "ЕЛЕКТРОСВІТ", м. Івано-Франківськ
12	ТОВ "ДАРЕКС-ЕНЕРГО", м. Київ
13	ТОВ "ФУДЖІКУРА АУТОМОТІВ УКРАЇНА ЛЬВІВ", м. Львів
	Група 3
14	ПП "ЛУБНИМАШ", м. Лубни
15	ТОВ "ВАТ ОЛІМП", м. Світловодськ
16	АТ "НВКГ "ЗОРЯ" - "МАШПРОЕКТ", м. Миколаїв
17	ПрАТ "СКФ УКРАЇНА", м. Луцьк
18	ТОВ "МОТОРДЕТАЛЬ-КОНОТОП", м. Конотоп
19	ТОВ "ТУРБОГАЗ УЖГОРОД", м. Ужгород
	Група 4
20	ПП "ВКП "АЛЬФАТЕКС, м. Кременчук
21	ПрАТ "ЄВРОКАР", село Соломоново, Ужгородський р-н
22	АТ "ЧЕРКАСЬКИЙ АВТОБУС", м. Черкаси
23	ТОВ «ТЕХКОМПЛЕКТ», м. Вишневе, Київська обл.
24	ТОВ "ПК «ПОЖМАШИНА», смт. Ладан, Чернігівська обл.
	Група 5
25	ПАТ "МОТОР СІЧ", м. Запоріжжя
26	ПАТ "КРЮКІВСЬКИЙ ВАГОНБУДІВНИЙ ЗАВОД", м. Кременчук
27	ТОВ "УКРАЇНСЬКА БРОНЕТЕХНІКА", м. Київ

Продовження таблиці 1

1	2
28	АТ "КОМПАНІЯ АВІАЦІЙНОГО ТА РАКЕТНО-ТЕХНІЧНОГО МАШИНОБУДУВАННЯ", м. Київ
29	ТОВ "ВИРОБНИЧО-ІННОВАЦІЙНА КОМПАНІЯ "ДЕВІРО", м. Дніпро
30	ДП "ВИРОБНИЧЕ ОБ'ЄДНАННЯ ПІВДЕННИЙ МАШИНОБУДІВНИЙ ЗАВОД ІМЕНІ О. М. МАКАРОВА", м. Дніпро
31	ТОВ "НАУКОВО-ВИРОБНИЧЕ ПІДПРИЄМСТВО "АТЛОН АВІА", м. Київ
32	ТОВ "АВІАЦІЙНА ВИРОБНИЧА КОМПАНІЯ "СКАЕТОН", м. Київ
33	ТОВ "УКРСПЕЦСИСТЕМС", м. Київ
34	ТОВ "КОНОТОПСЬКИЙ АВІАРЕМОНТНИЙ ЗАВОД "АВІАКОН", м. Конотоп
35	ПрАТ "ФЕД", м. Харків
36	ПАТ "ІНТЕРПАЙП НИЖНЬОДНІПРОВСЬКИЙ ТРУБОПРОКАТНИЙ ЗАВОД", м. Дніпро
37	ТОВ "НАУКОВО-ВИРОБНИЧА КОМПАНІЯ "ТЕХІМПЕКС", м. Бровари
38	ДЕРЖАВНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ЗАВОД ІМЕНІ В.О.МАЛИШЕВА", м. Харків

* - сформовано автором

Для подальшого аналізу ми використали методику автора Оберемчук В.Ф. [3], та запропонували використовувати наступні критерії та часткові показники для розрахунку інтегральної оцінки рівня конкурентоспроможності підприємств машинобудівної галузі, зокрема:

1. Критерій ефективності виробничої діяльності підприємства, який розраховується за формулою:

$$E_B = \frac{ЧД}{ФОП + ОК + ОФ \cdot E_n} \quad (1)$$

де ЧД – чистий дохід від реалізації продукції;

ФОП – кошти, що використовуються на оплату праці (фонд оплати праці);

ОК – оборотні кошти;

ОФ – основні фонди;

E_n – нормативний коефіцієнт ($E_n = 0,15$).

2. Критерій, що характеризує фінансовий стан підприємства, який включає такі складові:

Коефіцієнт придатності = Залишкова вартість основних засобів / Первісна вартість основних засобів;

Коефіцієнт автономії = Власний капітал / Загальний капітал;

Коефіцієнт платоспроможності = Оборотний капітал / Поточні зобов'язання;

Коефіцієнт оборотності капіталу = Чистий дохід від реалізації продукції / Загальний капітал;

Коефіцієнт рентабельності капіталу = Чистий прибуток / Загальний капітал.

3. Критерій ефективності використання трудових ресурсів, який розраховується за формулою:

Ефективність трудової діяльності = Продуктивність праці / Середня заробітна плата.

4. Критерій, що відображає ефективність організації збуту, який включає такі складові:

1) Коефіцієнт рентабельності реалізації = Валовий прибуток / Чистий дохід від реалізації продукції;

2) Коефіцієнт рентабельності збутових витрат = Валовий прибуток / Збутові витрати.

5. Критерій конкурентоспроможності продукції – коефіцієнт росту чистого доходу від реалізації.

6. Критерій соціальної ефективності – коефіцієнт росту середньорічної заробітної плати та частка єдиного соціального внеску в загальній величині чистого доходу від реалізації.

7. *Критерій екологічності виробництва* – для машинобудівних підприємств немає суттєвого значення, оскільки підприємства не сплачують екологічного податку, а тому прийнято за одиницю для всіх категорій.

8. *Критерій іміджу* - для машинобудівних підприємств немає суттєвого значення, оскільки підприємства виробляють оригінальну (неконкурентну на внутрішньому ринку) продукцію в межах певної групи, а тому прийнято за одиницю для всіх категорій.

На основі проведених розрахунків по машинобудівним підприємствам були сформовані таблиці 2-6, що містять інформацію про динаміку вище перелічених показників за 2019-2023 роки в розрізі груп машинобудівних підприємств за КВЕДами. Такий аналіз необхідний для подальшого визначення рівнів конкурентоспроможності суб'єктів господарювання в динаміці та формуванні рейтингів в розрізі виокремлених груп підприємств машинобудівної галузі.

Таблиця 2.

Динаміка показників підприємств 1-ої групи

№	Показник	2019	2020	2021	2022	2023
1	Комплексний показник ефективності виробництва	0,74	0,60	0,67	0,48	0,89
2	Коефіцієнт придатності	0,50	0,48	0,48	0,48	0,52
3	Коефіцієнт автономії	0,43	0,48	0,55	0,26	0,31
4	Коефіцієнт платоспроможності	1,66	2,57	3,33	1,26	4,38
5	Коефіцієнт оборотності капіталу	0,77	0,62	0,54	0,31	1,03
6	Коефіцієнт рентабельності капіталу	0,06	0,05	0,06	0,06	0,08
7	Коефіцієнт рентабельності реалізації	0,26	0,32	0,29	0,25	0,23
8	Коефіцієнт рентабельності збутових витрат	6,35	6,55	7,12	12,47	11,15
9	Середньорічна зарплата, тис. грн	203,21	198,00	226,68	249,64	453,32
10	Частка ЄСВ у чистому доході	0,08	0,07	0,06	0,07	0,05
11	Коефіцієнт росту середньої заробітної плати	1,01	0,97	1,14	1,10	1,81
12	Коефіцієнт росту чистого доходу	1,56	1,13	1,07	1,06	2,97
13	Ефективність трудової діяльності	4,7	5,7	4,92	3,04	3,93

Відповідно до даних таблиці 2, за період 2019-2023 рр. спостерігаються такі тенденції показників в діяльності машинобудівних підприємств 1-ої групи, зокрема:

- ріст переважної частини показників;
- зменшення значення коефіцієнта автономії, коефіцієнта рентабельності реалізації, ефективності трудової діяльності та частки ЄСВ у чистому доході;
- стрімке збільшення коефіцієнту платоспроможності та середньорічної зарплати.

Таблиця 3.

Динаміка показників підприємств 2-ої групи

№	Показник	2019	2020	2021	2022	2023
1	Комплексний показник ефективності виробництва	1,23	0,93	1,20	0,81	0,90
2	Коефіцієнт придатності	0,57	0,51	0,49	0,44	0,46
3	Коефіцієнт автономії	0,21	0,24	0,29	0,32	0,36
4	Коефіцієнт платоспроможності	1,08	1,13	1,28	1,40	1,54
5	Коефіцієнт оборотності капіталу	1,16	0,98	1,21	0,94	0,97
6	Коефіцієнт рентабельності капіталу	0,06	0,14	0,09	0,13	0,10
7	Коефіцієнт рентабельності реалізації	0,75	0,13	0,16	0,19	0,30
8	Коефіцієнт рентабельності збутових витрат	62,87	486,82	17,73	55,54	354,49
9	Середньорічна зарплата, тис. грн	179,76	160,42	165,94	175,71	246,59
10	Частка ЄСВ у чистому доході	0,03	0,03	0,03	0,03	0,03
11	Коефіцієнт росту середньої заробітної плати	0,98	0,89	1,03	1,06	1,40
12	Коефіцієнт росту чистого доходу	1,43	0,90	1,60	1,49	1,73
13	Ефективність трудової діяльності	15,04	14,05	18,48	29,33	19,04

Відповідно до даних таблиці 3, за період 2019-2023 рр. спостерігаються такі тенденції показників в діяльності машинобудівних підприємств 2-ої групи, зокрема:

- ріст переважної частини показників;
- зменшення значення комплексного показника ефективності виробництва, коефіцієнта придатності, коефіцієнта оборотності капіталу, коефіцієнту рентабельності реалізації;
- практично незмінне значення частки ЄСВ у чистому доході;
- стрімке збільшення коефіцієнта рентабельності збутових витрат.

Таблиця 4.

Динаміка показників підприємств 3-ої групи

№	Показник	2019	2020	2021	2022	2023
1	Комплексний показник ефективності виробництва	1,37	1,47	1,48	1,08	1,23
2	Коефіцієнт придатності	0,41	0,59	0,51	0,44	0,43
3	Коефіцієнт автономії	0,36	0,39	0,40	0,36	0,37
4	Коефіцієнт платоспроможності	1,65	1,59	1,63	1,48	1,53
5	Коефіцієнт оборотності капіталу	1,50	1,68	1,62	1,09	1,20
6	Коефіцієнт рентабельності капіталу	0,11	0,08	0,07	0,15	0,14
7	Коефіцієнт рентабельності реалізації	0,19	0,25	0,17	0,16	0,24
8	Коефіцієнт рентабельності збутових витрат	182,03	15,68	194,48	1125,81	41,32
9	Середньорічна зарплата, тис. грн	152,05	164,40	182,83	196,23	262,10
10	Частка ЄСВ у чистому доході	0,04	0,04	0,04	0,05	0,04
11	Коефіцієнт росту середньої заробітної плати	1,07	1,08	1,11	1,07	1,34
12	Коефіцієнт росту чистого доходу	1,18	1,06	1,21	0,76	1,67
13	Ефективність трудової діяльності	5,03	5,06	5,26	4,79	5,60

Відповідно до даних таблиці 4, за період 2019-2023 рр. спостерігаються такі тенденції показників в діяльності машинобудівних підприємств 3-ої групи, зокрема:

- ріст переважної частини показників;

- зменшення значення комплексного показника ефективності виробництва, коефіцієнта платоспроможності, коефіцієнта оборотності капіталу, коефіцієнту рентабельності збутових витрат;
- практично незмінне значення частки ЄСВ у чистому доході та коефіцієнта автономії.

Таблиця 5.

Динаміка показників підприємств 4-ої групи

№	Показник	2019	2020	2021	2022	2023
1	Комплексний показник ефективності виробництва	2,12	1,47	2,53	1,44	2,15
2	Коефіцієнт придатності	0,48	0,53	0,48	0,45	0,31
3	Коефіцієнт автономії	0,26	0,20	0,28	0,26	0,38
4	Коефіцієнт платоспроможності	1,54	2,16	2,81	2,77	3,28
5	Коефіцієнт оборотності капіталу	1,59	1,38	2,49	1,23	1,98
6	Коефіцієнт рентабельності капіталу	0,04	0,01	0,03	0,10	0,17
7	Коефіцієнт рентабельності реалізації	0,08	0,13	0,07	0,23	0,23
8	Коефіцієнт рентабельності збутових витрат	3,98	5,73	3,61	14,50	24,66
9	Середньорічна зарплата, тис. грн	164,77	142,26	176,35	173,10	261,69
10	Частка ЄСВ у чистому доході	0,01	0,02	0,01	0,01	0,01
11	Коефіцієнт росту середньої заробітної плати	0,95	0,86	1,24	0,98	1,51
12	Коефіцієнт росту чистого доходу	1,38	0,92	1,60	0,92	2,11
13	Ефективність трудової діяльності	28,62	25,77	28,21	24,68	29,99

Відповідно до даних таблиці 5, за період 2019-2023 рр. спостерігаються такі тенденції показників в діяльності машинобудівних підприємств 4-ої групи, зокрема:

- ріст переважної частини показників;
- зменшення значення коефіцієнта придатності;
- практично незмінне значення частки ЄСВ у чистому доході та ефективності трудової діяльності;
- стрімке збільшення коефіцієнта платоспроможності, коефіцієнта рентабельності капіталу, коефіцієнта рентабельності реалізації, коефіцієнта рентабельності збутових витрат.

Таблиця 6.

Динаміка показників підприємств 5-ої групи

№	Показник	2019	2020	2021	2022	2023
1	Комплексний показник ефективності виробництва	0,95	0,98	0,56	0,61	0,92
2	Коефіцієнт придатності	0,58	0,54	0,51	0,55	0,55
3	Коефіцієнт автономії	0,36	0,38	0,38	0,30	0,29
4	Коефіцієнт платоспроможності	1,65	2,05	1,59	1,66	1,51
5	Коефіцієнт оборотності капіталу	1,51	0,82	1,03	0,58	1,26
6	Коефіцієнт рентабельності капіталу	0,07	0,03	0,08	0,05	0,10
7	Коефіцієнт рентабельності реалізації	0,25	0,22	0,28	0,25	0,27
8	Коефіцієнт рентабельності збутових витрат	6,90	4,82	4,29	24,92	58,93
9	Середньорічна зарплата, тис. грн	166,79	156,03	245,32	207,74	275,91
10	Частка ЄСВ у чистому доході	0,07	0,04	0,05	0,05	0,04
11	Коефіцієнт росту середньої заробітної плати	1,06	0,94	1,57	0,85	1,33
12	Коефіцієнт росту чистого доходу	2,29	2,20	1,28	11,73	3,58
13	Ефективність трудової діяльності	13,13	5,38	8,20	43,68	48,67

Відповідно до даних таблиці 6, за період 2019-2023 рр. спостерігаються такі тенденції показників в діяльності машинобудівних підприємств 5-ої групи, зокрема:

- зростання значень більшої частини показників;
- зменшення значення комплексного показника ефективності виробництва, коефіцієнта придатності, коефіцієнта автономії, коефіцієнта оборотності капіталу, коефіцієнта платоспроможності, коефіцієнта росту чистого доходу та частки ЄСВ у чистому доході;
- стрімке збільшення ефективності трудової діяльності, коефіцієнта рентабельності збутових витрат.

Для узагальнення проведених вище розрахунків ефективності діяльності машинобудівних підприємств згрупуємо критерії конкурентоспроможності, які розраховуються на основі одного показника, за 2019 та 2023 роки, що відображено в таблицях 7-8.

Таблиця 7.

Окремі критерії конкурентоспроможності підприємств, 2019 рік

№ №	Категорія підприємств за КВЕД	Ефектив. виробництва	Конкурентоспроможність продукції	Трудова діяльність
1	Група 1	0,74	1,56	4,7
2	Група 2	1,23	1,43	15,04
3	Група 3	1,37	1,18	5,03
4	Група 4	2,12	1,38	28,62
5	Група 5	0,95	4,69	13,13

В 2019 році спостерігається такий рейтинг груп машинобудівних підприємств від вищого до нижчого;

- а) за критерієм ефективності виробництва:
група 4; група 3; група 2; група 5 та група 1;
- б) за критерієм конкурентоспроможності продукції:
група 5; група 1; група 2; група 4 та група 3;
- в) за критерієм ефективності трудової діяльності:
група 4; група 2; група 5; група 3 та група 1.

Таблиця 8.

Окремі критерії конкурентоспроможності підприємств, 2023 рік

№ №	Категорія підприємств за КВЕД	Ефектив. виробництва	Конкурентоспроможність продукції	Трудова діяльність
1	Група 1	0,89	2,97	3,93
2	Група 2	0,90	1,73	19,04
3	Група 3	1,23	1,67	5,60
4	Група 4	2,15	2,11	29,99
5	Група 5	0,92	3,58	48,67

В 2023 році спостерігається такий рейтинг груп машинобудівних підприємств від вищого до нижчого;

- а) за критерієм ефективності виробництва:
група 4; група 3; група 5; група 2 та група 1;
- б) за критерієм конкурентоспроможності продукції:
група 5; група 1; група 4; група 2 та група 3;
- в) за критерієм ефективності трудової діяльності:
група 5; група 4; група 2; група 3 та група 1.

Порівнюючи представлені критерії конкурентоспроможності машинобудівних підприємств, відзначимо на кінець періоду дослідження покращення позицій 5-ої групи, особливо щодо критерію ефективності трудової діяльності (1-ше місце в проведеному рейтингуванні) та погіршення позицій 2-ої групи підприємств машинобудування за всіма наведеними критеріями.

Слід зазначити, що в проведених розрахунках використано показники, які неможливо поєднувати в межах одного критерію. Наприклад, згідно методичних рекомендацій оцінка такого критерію як соціальна ефективність підприємства заключається в розрахунку показників коефіцієнта росту середньої заробітної плати та частки єдиного соціального внеску в загальній величині чистого доходу від реалізації, які мають різні одиниці вимірювання.

Тому пропонується у вказаному розрахунку визначати індекс кожного показника, щоб можна було порівнювати їх, не залежно від одиниць вимірювання. Індекс конкурентоспроможності визначається як відношення значення відповідного показника до найбільшого його значення серед всієї сукупності показників підприємств. Наприклад, для показників коефіцієнта росту середньої заробітної плати на підприємствах в 2023 році, найбільше значення має 1 група (1,81), яке приймаємо за еталон (тобто воно дорівнює одиниці). В такому випадку розрахунок індексу коефіцієнта росту середньої заробітної плати, наприклад, для групи 5 буде заключатися у відношенні $1,33/1,81$ і дорівнюватиме 0,73. Аналогічно розраховуємо індекси для всіх показників, що визначатимуть рівень конкурентоспроможності підприємств машинобудівної галузі.

До прикладу, розрахунок індексів показників фінансового стану підприємств за 2019р. та 2023 р. представлено в таблицях 9-10.

Таблиця 9.

Оцінка індексів показників фінансового стану підприємств, 2019 р.

№ №	Категорія підприємств за КВЕД	Коефіцієнт придатності		Коефіцієнт автономії		Коефіцієнт платоспроможності		Коефіцієнт оборотності капіталу		Коефіцієнт рентабельності капіталу	
		-	індекс	-	Індекс	-	індекс	-	індекс	-	Індекс
1	Група 1	0,50	0,86	0,43	1,00	1,66	1,00	0,77	0,48	0,06	0,54
2	Група 2	0,57	0,98	0,21	0,49	1,08	0,65	1,16	0,73	0,06	0,54
3	Група 3	0,41	0,71	0,36	0,84	1,65	0,99	1,50	0,94	0,11	1,00
4	Група 4	0,48	0,83	0,26	0,60	1,54	0,93	1,59	1,00	0,04	0,36
5	Група 5	0,58	1,00	0,36	0,84	1,65	0,99	1,51	0,95	0,07	0,64

Таблиця 10

Оцінка індексів показників фінансового стану підприємств, 2023 р.

№ №	Категорія підприємств за КВЕД	Коефіцієнт придатності		Коефіцієнт автономії		Коефіцієнт платоспроможності		Коефіцієнт оборотності капіталу		Коефіцієнт рентабельності капіталу	
		-	індекс	-	Індекс	-	індекс	-	індекс	-	Індекс
1	Група 1	0,52	0,95	0,31	0,82	4,38	1,00	1,03	0,52	0,08	0,47
2	Група 2	0,46	0,84	0,36	0,95	1,54	0,35	0,97	0,49	0,10	0,59
3	Група 3	0,43	0,78	0,37	0,97	1,53	0,34	1,20	0,61	0,14	0,82
4	Група 4	0,31	0,56	0,38	1,00	3,28	0,75	1,98	1,00	0,17	1,00
5	Група 5	0,55	1,00	0,29	0,76	1,51	0,34	1,26	0,64	0,10	0,59

Звичайно, такий проміжний рейтинг не можна вважати остаточною оцінкою рівня конкурентоспроможності машинобудівних підприємств. Тому перспективи подальших досліджень будуть проведені в цьому напрямі.

Висновки. На основі проведеного дослідження конкурентоспроможності машинобудівних підприємств визначено наступне: за період 2019-2023 рр. спостерігаються такі тенденції показників в діяльності машинобудівних підприємств по групах, зокрема, для 1-ої групи: ріст переважної частини показників, зменшення значення коефіцієнта автономії, коефіцієнта рентабельності реалізації, ефективності трудової діяльності та частки ЄСВ у чистому доході; стрімке збільшення коефіцієнту платоспроможності та середньорічної зарплати; для 2-ої групи: ріст переважної частини показників; зменшення значення комплексного показника ефективності виробництва, коефіцієнта придатності, коефіцієнта оборотності капіталу, коефіцієнту рентабельності реалізації; практично незмінне значення частки ЄСВ у чистому доході; стрімке збільшення коефіцієнта рентабельності збутових витрат; для 3-ої групи: ріст переважної частини показників; зменшення значення комплексного показника ефективності виробництва, коефіцієнта платоспроможності, коефіцієнта оборотності капіталу, коефіцієнту рентабельності збутових витрат; практично незмінне значення частки ЄСВ у чистому доході та коефіцієнта автономії; для 4-ої групи: ріст переважної частини показників; зменшення значення коефіцієнта придатності; практично незмінне значення частки ЄСВ у чистому доході та ефективності трудової діяльності; стрімке збільшення коефіцієнта платоспроможності, коефіцієнта рентабельності капіталу, коефіцієнта рентабельності реалізації, коефіцієнта рентабельності збутових витрат; для 5-ої групи: зростання значень більшої частини показників; зменшення значення комплексного показника ефективності виробництва, коефіцієнта придатності, коефіцієнта автономії, коефіцієнта оборотності капіталу, коефіцієнту платоспроможності, коефіцієнта росту чистого доходу та частки ЄСВ у чистому доході; стрімке збільшення ефективності трудової діяльності, коефіцієнта рентабельності збутових витрат.

Порівнюючи представлені критерії конкурентоспроможності машинобудівних підприємств, визначено, що на кінець періоду дослідження в 2023 році покращення позицій 5-ої групи, особливо щодо критерію ефективності трудової діяльності (1-ше місце в проведеному рейтингуванні) та погіршення позицій 2-ої групи підприємств машинобудування за всіма наведеними критеріями.

Література:

1. Фінансова звітність машинобудівних підприємств [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://clarity-project.info/>.
2. Фінансова звітність машинобудівних підприємств [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://pat.ua/>.
3. Оберемчук В.Ф. Стратегія підприємства / В.Ф. Оберемчук. – К.: МАУП, 2000. – 128 с.

References:

1. Finansova zvitnist mashynobudivnykh pidpriemstv [Financial statements of machine-building enterprises]. *clarity-project.info*. Retrieved from <https://clarity-project.info/> [in Ukrainian].
2. Finansova zvitnist mashynobudivnykh pidpriemstv [Financial statements of machine-building enterprises]. *pat.ua*. Retrieved from <https://pat.ua/> [in Ukrainian].
3. Oberemchuk, V. (2000). *Stratehiia pidpriemstva* [Enterprise strategy]. Kyiv.: MAUP, [in Ukrainian].

УДК 330.322:330.341.1(477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-395-402](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-395-402)

Сень Олександр Васильович кандидат економічних наук, доцент кафедри підприємництва і права, Полтавський державний аграрний університет, вул. Сковороди, 1/3, м. Полтава, 36003, <https://orcid.org/0000-0002-9038-1446>

Рязанцев Олег Олександрович магістрант спеціальності 076 «Підприємництво та торгівля», Полтавський державний аграрний університет, вул. Сковороди, 1/3, м. Полтава, 36003

Кулик Микола Миколайович магістрант спеціальності 076 «Підприємництво та торгівля», Полтавський державний аграрний університет, вул. Сковороди, 1/3, м. Полтава, 36003

Нікітін Юрій Миколайович магістрант спеціальності 076 «Підприємництво та торгівля», Полтавський державний аграрний університет, вул. Сковороди, 1/3, м. Полтава, 36003

ДЖЕРЕЛА ФІНАНСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ВІЙНИ

Анотація. В статті розглянуто сучасні проблеми інноваційної діяльності та вплив війни на інноваційні процеси в країні. Проаналізовано правове поле забезпечення інноваційного розвитку підприємств. Встановлено, що під правовим статусом суб'єктів аграрного господарювання вважають сукупність суб'єктивних прав та обов'язків, якими володіють товаровиробники сільського господарства. Охарактеризовано сучасний стан розвитку підприємств на інноваційних засадах. Визначені стратегічні галузі інноваційної діяльності в Україні в умовах війни: агропромисловий комплекс, сфера енергетики, медицина, охорона довкілля, стратегічні галузі промисловості, розвиток сучасних інформаційно-комунікативних технологій. Розглянуто класифікацію аграрних інновацій. З'ясовано, що новий сорт рослин є окремим об'єктом інновації.

Виявлено основні наслідки воєнного вторгнення РФ на аграрну галузь, зокрема на галузь зерновиробництва, які стримують впровадження інновацій: зниження обсягів виробництва, мінування полів, дефіцит робочої сили та інші.

Обґрунтовано, що відсутність в Україні державної підтримки стартапів, обмеженого фінансування венчурними фондами, сприяє підвищенню обертів грантового методу фінансування аграрних стартапів на базі інноваційних платформ та акселераторів.

З'ясовано, що модель фінансування інноваційного розвитку аграрних підприємств має ґрунтується на оптимальному поєднанні власних коштів підприємства з потенційними можливостями залучення зовнішнього фінансування. Визначені перспективні (нові та нетрадиційні) напрямки стимулювання інновацій: довгострокові галузеві програми розвитку, фіскальні стимули, покращені формати спілкування з інноваторами, краудфандинг, використання інноваційних фінансових інструментів, зокрема ваучерів. Доведено, що технологія блокчейн забезпечує прозорість і прямий зв'язок між інвесторами та інноваційними підприємствами аграрного сектора.

Ключові слова: інновації, інноваційний розвиток, інноваційна діяльність, аграрні інновації, аграрний сектор, аграрні стартапи, венчурні фонди, краудфандинг.

Sen Oleksandr Vasylovich candidate of Economics Sciences, Associate Professor entrepreneurship and law, Poltava State Agrarian University, Poltava, <https://orcid.org/0000-0002-9038-1446>

Riazantsev Oleh Oleksandrovykh student of the specialty 076 «Entrepreneurship and trade», Poltava State Agrarian University, Poltava

Kuluk Mykola Mykolayovych student of the specialty 076 «Entrepreneurship and trade», Poltava State Agrarian University, Poltava State Agrarian University, Poltava

Nikitin Yurii Mykolayovych student of the specialty 076 «Entrepreneurship and trade», Poltava State Agrarian University, Poltava State Agrarian University, Poltava

FINANCING SOURCES OF INNOVATIVE DEVELOPMENT OF AGRICULTURAL ENTERPRISES IN THE CONDITIONS OF WAR

Abstract. The article examines modern problems of innovative activity and the impact of the war on innovative processes in the country. The legal field of ensuring innovative development of enterprises is analyzed. It was established that the set of subjective rights and obligations possessed by producers of agricultural goods is considered to be the legal status of subjects of agrarian management. The modern state of development of enterprises based on innovation is characterized. The strategic fields of innovative activity in Ukraine in wartime conditions have been identified: the agro-industrial complex, the field of energy, medicine, environmental protection, strategic fields of industry, the development of modern information and communication technologies. The classification of agricultural innovations is considered. It was found that a new variety of plants is a separate object of innovation.

The main consequences of the military invasion of the Russian Federation on the agricultural sector, in particular on the field of grain production, which restrain the introduction of innovations, are revealed: a decrease in production volumes, mining of fields, a shortage of labor, and others.

It is substantiated that the lack of state support for startups in Ukraine, limited financing by venture funds, contributes to increasing the turnover of the grant method of financing agricultural startups based on innovative platforms and accelerators.

It was found that the model of financing innovative development of agricultural enterprises should be based on the optimal combination of the company's own funds with potential opportunities for attracting external financing. Prospective (new and non-traditional) areas of innovation stimulation are identified: long-term sectoral development programs, fiscal incentives, improved communication formats with innovators, crowdfunding, use of innovative financial instruments, in particular vouchers. It has been proven that blockchain technology provides transparency and direct communication between investors and innovative enterprises of the agricultural sector.

Keywords: innovations, innovative development, innovative activity, agrarian innovations, agrarian sector, agrarian start-ups, venture funds, crowdfunding.

Постановка проблеми. Аграрна сфера є ключовою, оскільки забезпечує виробництво сільськогосподарської сировини для харчової галузі, а також кінцевих продуктів споживання населення. Науковці звертають увагу на необхідності широкого застосування інновацій в аграрній сфері. Адже, це сприяє зростанню продуктивності праці та обсягів виробництва продукції, зниженню рівня її собівартості, економії ресурсів тощо. Внаслідок військових дій на території України, внутрішні та зовнішні джерела фінансування інновацій досить обмежені, рівень інвестиційної привабливості аграрної галузі низький, інноваційна діяльність занепадає та потребує запровадження перспективних джерел фінансування інновацій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Тема інновацій в наукових колах є вельми актуальна. Її досліджують науковці різних галузей: медицини, освіти, хімії, будівництва, машинобудування. В аграрному секторі економіки України значний внесок у дослідження проблем інноваційного розвитку належить таким українським вченим, як О. Ємець, Л. Курило [2],

М. Полегенька [10], О. Прокопишин [10], П. Саблук [2], В. Скрипник [1], Н. Судук, Т. Сус, Л. Федулова [14], І. Химич [7], О. Шпикуляк [2]. В умовах зростання інтелектуалізації економіки, науковці досліджують та вивчають сучасний стан розвитку аграрних підприємств, питання інноваційного оновлення аграрного сектору та визначають коло проблем, які стримують впровадження інновацій в агропромислову сферу.

Проте, актуальні питання, зокрема обґрунтування перспективних джерел фінансування інноваційних розробок в агропродовольчу сфери економіки, в умовах війни в Україні, залишаються недоопрацьованими.

Мета статті. Метою написання статті є дослідження перспективних джерел фінансування інноваційного розвитку аграрних підприємств в умовах воєнного часу в Україні.

Виклад основного матеріалу. Важливу складову частину сучасних наукових, виробничих та соціально-економічних суспільних процесів складає інноваційна активність [14, с. 36]. Впровадження інновацій в виробничу діяльність, як одного з головних факторів підвищення рівня конкурентоспроможності аграрного підприємства, не здійснюється системно [2, с. 254].

В 2021 році Кабінет Міністрів України затвердив ряд заходів [12], які знайшли відображення у вигляді плану, успішна реалізація яких планувалася протягом 2022-2023 років. Основна їх мета – сприяння ефективній реалізації в дію стратегії розвитку щодо сфери інноваційної діяльності в Україні, включно до 2030 року.

В Україні, згідно з даними Європейського інноваційного табло, загальний інноваційний індекс протягом 2015-2022 років знизився із 34,72 % у 2015 р. до 34,24 % у 2022 році [11]. Широкомасштабна війна в Україні перенесла на перше місце ті інноваційні «продукти», які в своїй більшості, відображаються в її обороноздатності, а також зможуть значно підтримати нормальне життя громадян за таких умов [3, с. 254].

З метою забезпечення інноваційного розвитку підприємств, у тому аграрних, в Україні сформоване правове поле (табл. 1). Правовий аспект визначення та поділу аграрних інновацій має безпосередню прив'язку до застосування норм Закону України «Про інноваційну діяльність» [4].

Таблиця 1.

Правове поле забезпечення інноваційного розвитку підприємств

№ п/п	Назва нормативно-правового акту
1.	Закон України «Про інноваційну діяльність»
2.	Закон України «Про інвестиційну діяльність»
3.	Закон України «Про наукову і науково-технічну експертизу»
4.	Постанова Кабінету Міністрів України «Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 28.12.2016 року № 1056» (№ 283)
5.	Інші нормативно-правові акти.

Джерело: сформовано авторами на основі [3-6]

Правовим статусом суб'єктів аграрного господарювання є сукупність суб'єктивних прав та обов'язків, якими володіють товаровиробники сільського господарства. Зазначимо, що на сьогодні в Україні через військове вторгнення росії, незадовільну епідеміологічну ситуацію, умови для реалізації ефективної інноваційної діяльності в економіці в цілому, так і в окремих галузях, зокрема аграрній, є досить несприятливі.

Відповідно до актуальності потреб країни, яка перебуває вже майже 3 роки в умовах війни, першочерговим завданням уряду на 2024 рік було виділення, оновлення та успішна реалізація ряду середньо-термінових пріоритетних напрямів забезпечення функціонування інноваційної діяльності на загальнодержавному рівні. У даному документі затверджено основні напрями [6; 10] згідно з усіма визначеним законодавством стратегічними галузями щодо інноваційної діяльності, передусім таких, як: агропромисловий комплекс, сфера енергетики, охорона здоров'я, медицина та інші (рис. 1).

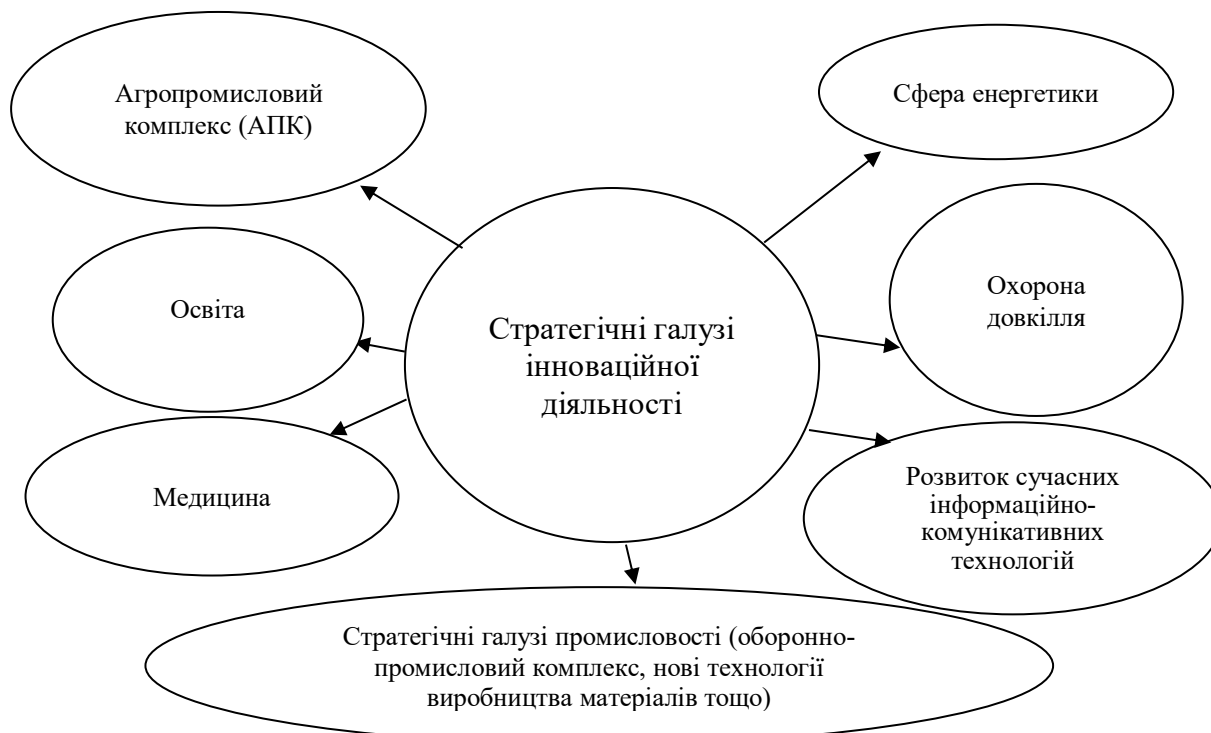

Рис. 1 Стратегічні галузі інноваційної діяльності в Україні в умовах війни

Джерело: складено авторами на основі [6; 10]

Зазначені нами на рис. 1, стратегічні галузі інноваційної діяльності в Україні являються визначальними для нормальної життєдіяльності населення, забезпечення підтримки розвитку економіки, збереження її фінансово-економічного потенціалу в цілому та сприяння формуванню достатнього рівня її фінансово-економічної безпеки тощо.

Однією з стратегічних галузей інноваційної діяльності в умовах війни в Україні являється агропромисловий комплекс (АПК). Науковець Д. Халізів [7], головною особливістю аграрних правовідносин називає органічне поєднання земельних, майнових, трудових і організаційно-управлінських відносин.

Аналізуючи законодавчий підхід до категорії інновації, можна стверджувати, що інновації в агробізнесі – це результат реалізації об'єкта інтелектуальної власності (винаходів, корисних моделей, нових сортів рослин) у сфері агробізнесу, що призначений на отримання економічного, соціального, екологічного ефекту.

Класифікація інновацій співвідноситься із основними об'єктами інноваційної діяльності, Законом України «Про інноваційну діяльність» [4, ст. 4]. Зокрема, окремим об'єктом інновації є новий сорт рослин. Враховуючи зв'язок інновацій із правом інтелектуальної власності, розглянемо класифікацію аграрних інновацій (табл. 1).

Таблиця 1.

Класифікація аграрних інновацій

№ п/п	Види інновацій
1.	Об'єкти авторського права (комп'ютерні програми, бази даних, які використовуються у технологіях цифрового агровиробництва, блокчейнів).
2.	Об'єкти патентного права (винаходи, корисні моделі у сфері технології вирощування рослин, тварин).
3.	Способи обробки землі, переробки рослинного матеріалу.
4.	Штами мікроорганізмів грибів.
5.	Речовини для обробки рослин, тварин.
6.	Створення нового обладнання.
7.	Нетрадиційні об'єкти права інтелектуальної власності (нові сорти рослин, тварин).

Зважаючи, що Україна є одним зі світових лідерів у експорті зернових та олійних культур, повномасштабне вторгнення росії спричинило значний вплив на сільське господарство та продовольчу безпеку не лише України, а й усього світу. Внаслідок військових дій на території України, посівна кампанія 2022 року стала найскладнішою з початку незалежності України.

Окупація територій та продовження військових дій в країні призвели до зменшення посівних площ на 3,5 млн га, виникнення дефіциту робочої сили, обладнання, пального, коштів, руйнування сільськогосподарської інфраструктури, логістичних маршрутів та інше. Для аграріїв все це спричинило небачені до цього виклики [9] (рис. 2).

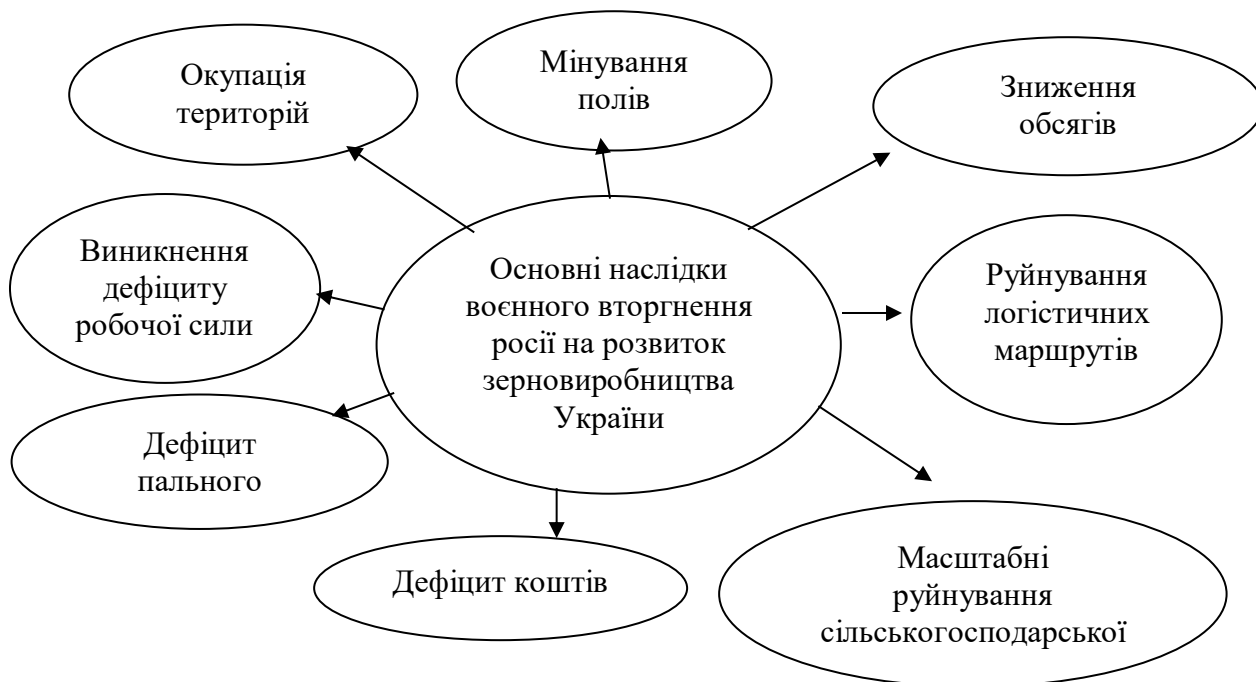

Рис. 2 Основні наслідки воєнного вторгнення рф на галузь зерновиробництва України

Джерело: [9]

За словами заступника директора Національного наукового центру «Інститут аграрної економіки», виконавчого директора Північного міжрегіонального наукового центру НААН д. е.н. О. Нечипоренка [1], за оцінками науковців, потенційна пряма шкода, якої було завдано вітчизняній сільськогосподарській інфраструктурі та її активам внаслідок повномасштабної агресії рф проти України, перевищує 6 млрд доларів США.

До початку війни Україна експортувала майже 6 млн тонн олії, тобто понад 47 % світових продажів продукту. Початок війни спричинив справжній шок на світовому ринку олійних: зросли суттєво ціни та обсяги поставок знизились [7].

Характерною ознакою функціонування підприємств аграрного сектора в умовах продовження воєнного стану є формування та використання принципово нових моделей фінансування інноваційного розвитку. Модель фінансування інноваційного розвитку ґрунтується на оптимальному поєднанні власних коштів підприємства з потенційними можливостями залучення зовнішнього фінансування для забезпечення еколого-економічного розвитку, підвищення конкурентоспроможності продукції шляхом використання передових досягнень науки й новітніх технологій.

Відома дослідниця в системі управління інноваційним розвитком, професорка Гарвардської школи бізнесу Розабет Мосс Кантер [13] акцентує увагу на тому, що для інноваційних проєктів потрібні особливі моделі фінансування та співпраці. На її думку, з метою успішної інноваційної діяльності необхідно передбачати додаткові кошти, тому що в процесі тестування інноваційного продукту часто виникають потреби в додатковому фінансуванні [13].

Перспективними напрямками, які можуть стимулювати інновації, зокрема в аграрній сфері, є довгострокові галузеві програми розвитку, фінансові стимули та покращені формати спілкування з інноваторами. Одним із перспективних інструментів забезпечення стабільного розвитку агробізнесу є використання інноваційних фінансових інструментів, зокрема ваучерів.

Інноваційний ваучер для агробізнесу – це безповоротна фінансова допомога, що співпрацює з аграріями, з одного боку, та науково-дослідницькими установами для розробки або впровадження технологій, інновацій, що сприяють підвищенню родючості сільськогосподарських угідь, розвитку зеленої енергетики, біотехнологій, скороченню викидів парникових газів та зменшенню шкідливого впливу агровиробництва на навколишнє природне середовище [10].

Відсутність в Україні державної підтримки стартапів, обмеженого фінансування венчурними фондами, сприяє підвищенню обертів грантового методу фінансування аграрних стартапів на базі інноваційних платформ та акселераторів. Це свідчить про посилення ролі нових і нетрадиційних інструментів фінансування інновацій у сфері АПК.

Новим способом залучення фінансових ресурсів для інновацій є краудфандинг. Зазвичай, з метою розширення кола людей, він використовує соціальні мережі, мережі родини, друзів і знайомих, які бажають профінансувати той чи інший проєкт.

Характерною особливістю агропродовольчої сфери є тісний зв'язок між новими інноваціями та споживачами. Нові інноваційні продукти зазвичай є споживчими товарами. Окрім цього, слід також урахувати значну актуальність продовольчої безпеки в очах громадськості.

Тому агропродовольчий сектор має високий потенціал мотивувати велику кількість людей фінансувати нові ідеї. Можливим рішенням стосовно обмеженого доступу до фінансування менших інноваторів у сільськогосподарській галузі є рішення об'єднати споживачів та розробників агрохарчових інновацій через краудфандинг. Технологія блокчейн забезпечує прозорість і прямий, доступний зв'язок між інвестором та інноваційним підприємством аграрного сектора.

Висновки. В Україні протягом 2015-2022 років загальний інноваційний індекс знизився на 0,5 %. Визначено наслідки впливу війни на інноваційні процеси в країні. Широкомасштабна війна в Україні перенесла на перше місце інноваційні «продукти», які відображаються в її обороноздатності, а також сприяють підтриманню задовільного рівня життя громадян.

З метою забезпечення стабільного функціонування аграрного сектору України в умовах продовження воєнних дій, підхід до питання фінансування інноваційних рішень має бути комплексний. Визначені перспективні напрямки стимулювання інновацій в аграрній сфері: довгострокові галузеві програми розвитку, фінансові стимули, покращені формати спілкування з інноваторами, краудфандинг, використання інноваційних фінансових інструментів, зокрема ваучерів. Їх комплексне використання сприятиме збереженню аграрного виробництва на належному рівні та забезпечить продовольчу безпеку країни в умовах війни.

Перспективи подальших досліджень полягають у дослідженні нових (нетрадиційних) джерел інноваційного розвитку аграрних підприємств в умовах продовження військових дій на території України.

Література:

1. Скрипник В. В. Інноваційний розвиток аграрних підприємств України. *Економічний вісник НТУУ «Київський політехнічний інститут»*, №20, 2021. С. 19 – 24. URL: <https://ev.fmm.kpi.ua/article/view/252585/251599> (дата звернення: 20.09.2024).
2. Інноваційна діяльність в аграрній сфері: інституціональний аспект: *монографія*. П. Саблук, О. Шпикуляк, Л. Курило. Київ : ННЦ ІАЕ, 2010. 706 с.
3. Деякі питання визначення середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності загальнодержавного рівня на 2023 рік: *Постанова Кабінету Міністрів України № 1056-2016-п від 05.04.2023 р.* URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1056-2016-%D0%BF#Text> (дата звернення: 27.09.2024).
4. Про інноваційну діяльність. *Закон України № 40-IV від 04.07.2002 р.* URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15> (дата звернення: 27.09.2024).
5. Про інвестиційну діяльність. *Закон України № 1560-XII від 08.09.1991.* URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15> (дата звернення: 27.09.2024).

6. Про наукову і науково-технічну експертизу. *Закон України* № 51/95-ВР від 10.02.1995 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15> (дата звернення: 27.09.2024).
7. Химич І. Особливості інноваційної діяльності в умовах війни. *Галицький економічний вісник Тернопільського національного технічного університету*, 2023. № 5 (84). С. 142 – 150. URL: <https://galicianvisnyk.tntu.edu.ua/pdf/84/1222.pdf> (дата звернення: 27.09.2024).
8. Халізів Д. Розвиток аграрного сектору економіки в умовах війни. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету, Серія ПРАВО*, 2023. Випуск 79. Частина 1. С. 286 – 290. URL: <https://visnyk-juris-uzhnu.com/wp-content/uploads/2023/10/50.pdf> (дата звернення: 27.09.2024).
9. Горбатюк Л. Зерновиробництво України під час війни: основні проблеми та регіональні перспективи розвитку. *Економіка та управління розвитком підприємств: теорія, методологія, практика: колективна монографія*. Кол. авторів. Полтава: ПП «Астрая», 2024, С. 90 – 96.
10. Прокопишин О., Полегенька М., Жидовська Н. Інноваційні стратегії розвитку агробізнесу України у післявоєнний період. *Аграрна політика і вдосконалення економічних відносин в АПК*, 2023. С. 33 – 37. URL: [file:///C:/Users/Vita/Downloads/%D0%95%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%BC%D1%96%D0%BA%D0%B0+%D0%B2%D1%96%D1%81%D0%BD%D0%B8%D0%BA+30,+2023+verstka+v4_33-37%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/Vita/Downloads/%D0%95%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%BC%D1%96%D0%BA%D0%B0+%D0%B2%D1%96%D1%81%D0%BD%D0%B8%D0%BA+30,+2023+verstka+v4_33-37%20(1).pdf) (дата звернення: 27.09.2024).
11. Сус Т., Судук Н., Ємець О. Інноваційний розвиток аграрного сектору. Моделі фінансування та оцінка впливу фінансування на місцевому рівні. *Фінансово-кредитна діяльність: проблеми теорії та практики*, 2023. Том 2 (49). С. 181 – 193. URL: [file:///C:/Users/Vita/Downloads/4021_181-193%20\(2\).pdf](file:///C:/Users/Vita/Downloads/4021_181-193%20(2).pdf).
12. Офіційний сайт Кабінету Міністрів України. URL: <https://www.kmu.gov.ua/> (дата звернення: 21.09.2024).
13. Федулова Л. Інноваційний розвиток: еволюція поглядів та проблеми сучасного усвідомлення. *Економічна теорія*, 2013. № 2. С. 28 – 46.

References:

1. Skrypnyk, V. (2021). Innovatsiyni rozvytok ahrarnykh pidpriemstv Ukrainy. [Innovative development of agricultural enterprises of Ukraine]. *Ekonomichnyi visnyk NTUU «Kyivskiy politekhnichnyi instytut» – Economic Bulletin of NTUU «Kyiv Polytechnic Institute»*, 20. 19 – 24. <https://ev.fmm.kpi.ua/article/view/252585/251599> [in Ukrainian].
2. Sabluk, P., Shpykuliak, O., Kurylo, L. (2010). Innovatsiina diialnist v ahrarnii sferi: instytutsionalnyi aspekt [Innovative activity in the agricultural sphere: institutional aspect:]. *monohrafiia*. Kyiv : NNTs IAE, 706 [in Ukrainian].
3. *Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy* “Deiaki pytannia vyznachennia serednostrokovykh priorytetnykh napriamiv innovatsiinoi diialnosti zahalnodержavnogo rivnia na 2023 rik” : vid 5 kvitnia 2023 roku № 1056-2016-p. [Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine “Some issues of determining medium-term priority areas of innovative activity at the national level for 2023” from April 5, 2023, № 1056-2016-p.]. (n.d.). [zakon.rada.gov.ua](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1058-15). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1058-15> [in Ukrainian].
4. *Zakon Ukrainy* “Pro innovatsiinu diialnist” : vid 4 lypnia 2002 roku, № 40-IV. [Law of Ukraine “On Innovative Activity” from July 4, 2002, № 40-IV]. (n.d.). [zakon.rada.gov.ua](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1058-15). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1058-15> [in Ukrainian].
5. *Zakon Ukrainy* “Pro investytsiinu diialnist” : vid 8 veresnia 1991 roku. № 1560-XII. [Law of Ukraine “About investment activity” from September 8, 1991, № XII]. [zakon.rada.gov.ua](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1058-15). Retrieved from (n.d.). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1058-15> [in Ukrainian].
6. *Zakon Ukrainy* “Pro naukovu i naukovo-tekhnichnu ekspertyzu” : vid 10 liutoho 1995 roku № 51/95-VR [Law of Ukraine “About scientific and scientific and technical expertise” from February 10, 1995]. [zakon.rada.gov.ua](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1058-15). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1058-15> [in Ukrainian].
7. Khymych, I. (2023). Osoblyvosti innovatsiinoi diialnosti v umovakh viiny [Features of innovative activity in the conditions of war]. *Halytskyi ekonomichnyi visnyk Ternopilskoho natsionalnoho tekhnichnoho universytetu – Galician economic bulletin of the Ternopil National Technical University*, 5 (84). 142 – 150. <https://galicianvisnyk.tntu.edu.ua/pdf/84/1222.pdf> [in Ukrainian].
8. Khalizov, D. (2023). Rozvytok ahrarnoho sektoru ekonomiky v umovakh viiny [Development of the agricultural sector of the economy in war conditions]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho Natsionalnoho Universytetu – Scientific Bulletin of the Uzhhorod National University*, Serii PRAVO, 79. Chastyna 1. 286 – 290. <https://visnyk-juris-uzhnu.com/wp-content/uploads/2023/10/50.pdf> [in Ukrainian].
9. Horbatiuk, L. (2024). Zernovyrobnytstvo Ukrainy pid chas viiny: osnovni problemy ta rehionalni perspektyvy rozvytku [Grain production of Ukraine during the war: main problems and regional development prospects]. *Ekonomika ta upravlinnia rozvytkom pidpriemstv: teoriia, metodolohiia, praktyka: kolektyvna monohrafiia – Economics and management of enterprise development: theory, methodology, practice*. Kol. avtoriv. Poltava: PP «Astraia», 90 – 96 [in Ukrainian].

10. Prokopyshyn, O., Polehenka, M., Zhydovska, N. (2023) Innovatsiini stratehii rozvytku ahrobiznesu Ukrainy u pislivoiennyi period [Innovative strategies for the development of agribusiness in Ukraine in the post-war period]. *Ahrarna polityka i vdoskonalennia ekonomichnykh vidnosyn v APK – Agrarian policy and improvement of economic relations in agriculture*. 33 – 37. file:///C:/Users/Vita/Downloads/%D0%95%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%BC%D1%96%D0%BA%D0%B0+%D0%B2%D1%96%D1%81%D0%BD%D0%B8%D0%BA+30,+2023+verstka+v4_33-37%20(1).pdf [in Ukrainian].

11. Sus, T., Suduk, N., Yemets, O. (2023). Innovatsiinyi rozvytok ahrarnoho sektora. Modeli finansuvannia ta otsinka vplyvu finansuvannia na mistsevomu rivni [Innovative development of the agricultural sector. Funding models and evaluation of the impact of funding at the local level]. *Finansovo-kredytna diialnist: problemy teorii ta praktyky – Financial and credit activity: problems of theory and practice. Tom 2 (49)*. 181 – 193. file:///C:/Users/Vita/Downloads/4021_181-193%20(2).pdf [in Ukrainian].

12. Ofitsiinyi sait Kabinetu Ministriv Ukrainy [Official website of the Cabinet of Ministers of Ukraine]. <https://www.kmu.gov.ua/> [in Ukrainian].

13. Fedulova, L. (2013). Innovatsiinyi rozvytok: evoliutsiia pohliadiv ta problemy suchasnoho usvidomlennia [Innovative development: evolution of views and problems of modern awareness]. *Ekonomichna teoriia – Economic theory*, 2. 28 – 46 [in Ukrainian].

УДК 339.137.22

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-403-412](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-403-412)

Серобян Арпіне Мікаелівна аспірант, Київський національний Економічний Університет ім. Вадима Гетьмана, Берестейський проспект, 54/1, м. Київ, 03057, <https://orcid.org/0009-0003-5874-4061>

СТРАТЕГІЇ УПРАВЛІННЯ ВЕРТИКАЛЬНО ІНТЕГРОВАНИМИ СТРУКТУРАМИ В ПІДПРИЄМСТВАХ ПЕК УКРАЇНИ

Анотація. В статті представлена типова схема процесу стратегічного планування підприємств ПЕК з урахуванням глобальних тенденцій диверсифікації ринкового середовища, що складається з цілей та завдань стратегічного планування, моніторингу зовнішніх чинників під впливом макrorівня та зовнішньо-економічного середовища на паливно-енергетичному ринку України, аналізу отриманих в результаті моніторингу результатів, в подальшому є підґрунтям вибору потрібної стратегії. В подальшому представлено результати аналізу застосування стратегічного менеджменту вертикально інтегрованими структурами в підприємствах паливно-енергетичного комплексу України, за якими проведено аналіз серед найбільших значущих представників даної галузі України та представлено авторська пропозиція щодо інтенсивності застосування стратегічного менеджменту вертикально інтегрованими структурами у паливно-енергетичному комплексі України.

Представлена узагальнена матриця стратегій управління вертикально-інтегрованими структурами підприємств паливно-енергетичного комплексу України. У відповідності до цього квадрата як зовнішня, так і внутрішня ефективність стратегій управління вертикально інтегрованими структурами підприємств паливно-енергетичного комплексу буває низькою, середньою та високою. Високий зовнішній ефективності стратегій управління вертикально інтегрованими структурами паливно-енергетичного комплексу відповідають квадрати 7, 8 та 9, середній – 4,5,6, а низькій – 1,2,3. Щодо внутрішньої високої ефективності, то їй відповідають квадрати 3,6,9, середньої – 2,5,8, а низької 1,4,7. В результаті аналізу серед підприємств було визначено, що вибір стратегії є ключовим чинником забезпечення конкурентоспроможності паливно-енергетичної інтегрованої компанії. У своїй діяльності всі досліджувані компанії найбільш ефективно застосовують в управлінні три стратегії, серед яких виживання (ТОВ «Ріно Сервісес» та АТ «Укртатнафта»), диверсифікації (ПрАТ «ДТЕК» та НАК «Укренерго») та лідерства (НАК «Нафтогаз України», ТОВ «Метінвест холдинг» та ТОВ «Зелена Енергія Т»).

Ключові слова: стратегія, вертикальна інтеграція, підприємство, паливно-енергетичний комплекс.

Serobian Arpine Mikaelivna PhD student, Kyiv National University of Economics named after Vadim Hetman, Beresteysky prospect, 54/1, Kyiv, 03057, <https://orcid.org/0009-0003-5874-4061>

MANAGEMENT STRATEGIES OF VERTICALLY INTEGRATED STRUCTURES IN ENTERPRISES OF THE FUEL AND ENERGY COMPLEX OF UKRAINE

Abstract. The article presents a typical scheme of the strategic planning process for enterprises in the fuel and energy complex (FEC), taking into account global trends in market environment diversification. This scheme consists of the goals and objectives of strategic planning, monitoring of external factors influenced by the macroeconomic level and the external economic environment on the fuel and energy market of Ukraine, and the analysis of results obtained from monitoring, which subsequently serve as a basis for selecting the appropriate strategy. Furthermore, the article presents the results of the analysis of the application of strategic management by vertically integrated structures

within the enterprises of the fuel and energy complex in Ukraine. The analysis was conducted among the most significant representatives of this industry in Ukraine, and it includes the author's proposals regarding the intensity of strategic management application by vertically integrated structures in the fuel and energy complex of Ukraine.

Additionally, a generalized matrix of management strategies for vertically integrated structures of enterprises in the fuel and energy complex of Ukraine is presented. According to this matrix, the effectiveness of management strategies is categorized into low, medium, and high for both external and internal dimensions. Specifically, cells 7, 8, and 9 correspond to high external effectiveness, while cells 4, 5, and 6 indicate medium effectiveness, and cells 1, 2, and 3 represent low effectiveness. Regarding internal effectiveness, cells 3, 6, and 9 reflect high performance, cells 2, 5, and 8 indicate medium performance, and cells 1, 4, and 7 correspond to low performance. As a result of the analysis conducted among the enterprises, it was determined that the choice of strategy is a key factor in ensuring the competitiveness of integrated fuel and energy companies. In their operations, all studied companies most effectively apply three management strategies: survival (Rino Services LLP and Ukratnafta JSC), diversification (DTEK PJSC and Ukrenergo JSC), and leadership (Naftogaz of Ukraine JSC, Metinvest Holding LLC, and Zelena Energy T LLC).

Keywords: strategy, vertical integration, enterprise, fuel and energy complex.

Постановка проблеми. Діяльність сучасних компаній протікає в умовах швидко мінливого конкурентного середовища, що зумовлено процесами глобалізації, лібералізацією ринків, а також технологічним прогресом. Успіх діяльності компанії у такій ситуації багато в чому залежить від ефективності взаємодії з іншими компаніями на різних стадіях створення та просування кінцевого продукту чи послуги до кінцевого споживача, іншими словами, ефективності вертикальної інтеграції.

На сьогоднішній день у світі спостерігається підвищена увага до ефективних варіантів інтеграції, оскільки великий бізнес формує економічну основу нашої країни. А паливно-енергетичний сектор економіки є запорукою функціонування всіх інших дотичних напрямків і підприємств загалом.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Важливі аспекти формування та розвитку вертикально-інтегрованих структур в системі управління підприємствами досліджуються такими науковцями як Сухонос М. К., Кухарська Н. А., Наливайко А.П., Точилін В. О. та інші. Але варто відзначити, що підприємствам паливно-енергетичного комплексу не була приділена належна увага в останні роки, хоча дана галузь є критичною для забезпечення належної діяльності всіх інших суб'єктів господарювання в Україні.

Мета статті – дослідження особливостей стратегій управління вертикально інтегрованими структурами в компаніях паливно-енергетичного комплексу України.

Виклад основного матеріалу. Послідовний перехід до високорозвиненої соціально орієнтованої ринкової економіки інтенсивного типу викликає радикальні зміни в стратегії управління та плануванні діяльності підприємств усіх форм власності паливно-енергетичного комплексу. В умовах поширення процесів глобалізації активно використовуються методи стратегічного менеджменту, що орієнтують підприємство паливно-енергетичного комплексу на довгострокове перебування на ринках, підвищення ефективності господарювання та повне використання власного потенціалу. Водночас виявилася певна обмеженість традиційного підходу до стратегічного управління, зорієнтованого на управління лише окремим підприємством, та такого, що не враховує наступних резервів підвищення ефективності господарювання: синхронізацію основних бізнес-процесів і моделей планування, управління на основі єдиних інформаційних каналів з постачальниками й споживачами вздовж логістичного ланцюга, спеціалізацію на ключових компетенціях, поширення партнерських відносин для підвищення загального рівня конкурентоспроможності суб'єктів господарювання [1, с. 9].

На рис. 1 побудовано типову схему процесу стратегічного планування паливно-енергетичних компаній з урахуванням глобальних тенденцій диверсифікації ринкового середовища.

Отже, нами розроблено концептуальну схему, що включає визначення цілей і завдань стратегічного планування, які охоплюють стратегічні, технологічні, інвестиційні, кадрові, організаційно-управлінські та ресурсні аспекти. Схема передбачає моніторинг зовнішніх факторів, зокрема макроекономічних та зовнішньоекономічних чинників, що впливають на паливно-енергетичний ринок України. На основі результатів моніторингу здійснюється аналіз ефективності стратегії та оцінюється її адекватність. Після цього розробляється відповідна стратегія, обираються інструменти стратегічного управління та формуються завдання для їхньої реалізації.

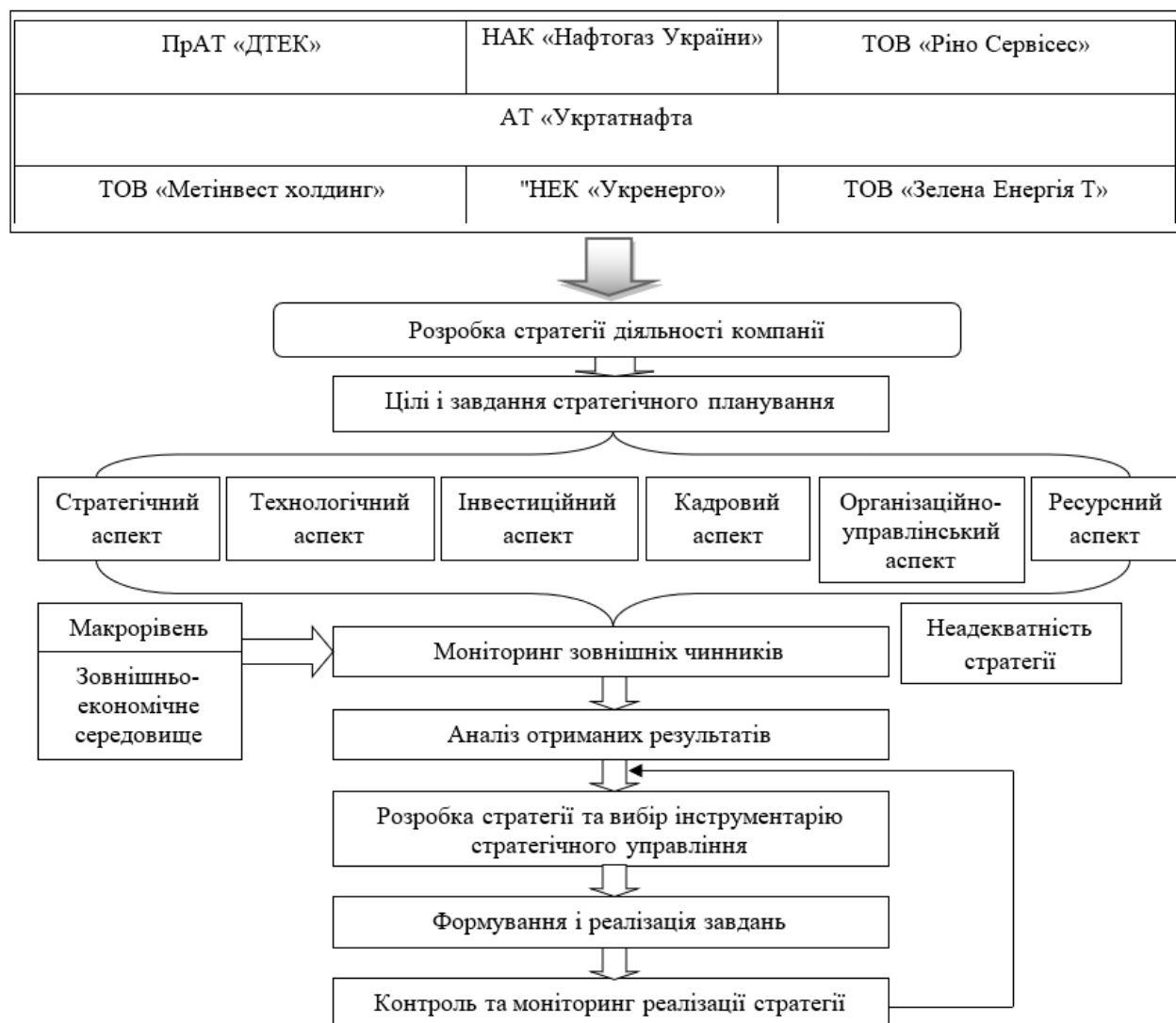

Рис. 1 Типова схема процесу стратегічного планування паливно-енергетичних компаній з урахуванням глобальних тенденцій диверсифікації ринкового середовища

Джерело: розробка автора

Останнім етапом стратегічного планування паливно-енергетичних компаній з урахуванням глобальних тенденцій диверсифікації ринкового середовища є контроль та моніторинг реалізації стратегії. Якщо після контролю та моніторингу виявляється, що стратегія є неефективною, то компанія розробляє нову, або удосконалює діючу стратегію.

Поширення інтеграційних процесів під час реалізації стратегій розвитку паливно-енергетичних компаній у сучасних умовах має на меті вдосконалити організаційну структуру

управління для забезпечення досягнення показників економічного зростання, а також подолати недоліки чинної системи оподаткування (уникнути подвійного оподаткування в межах компанії) через формування центрів прибутку на базі материнських компаній та інших невиробничих компаній, і в подальшому – створення на базі виробничих підприємств центрів витрат. Це дає змогу також уникати подвійного оподаткування дивідендів; розв’язувати проблему переведення коштів від одних підприємств холдингу до інших без ПДВ, комерційного кредитування не кредитними організаціями, а також проблеми консолідованого оподаткування тощо [2].

Висока ліквідність продукції, значні основні фонди і конкурентоспроможність паливно-енергетичного виробництва роблять вертикально інтегровані структури привабливими для інвесторів, а такі структури здатні забезпечити цим інвестиціям належну віддачу. Виходячи із внутрішнього потенціалу розвитку і змін глобальної ринкової кон’юнктури, паливно-енергетична компанія може максимально розширити свою діяльність у межах основної і безпосередньо пов’язаної з нею сфери діяльності або розширити перелік сфер своєї діяльності через стратегії диверсифікації [3].

Зазвичай виділяють п’ять основних груп мотивів, що спонукають до здійснення диверсифікації – техніко-технологічні, фінансові, економічні, соціальні та стратегічні. При цьому, слід зазначити, що як правило, ці мотиви тісно взаємопов’язані і впливають в комплексі на прийняття рішення про здійснення диверсифікації. Критеріями вибору та успішного застосування стратегії диверсифікації є [4, с. 141]:

- привабливість галузі з точки зору рентабельності і можливості розвитку;
- стабільний фінансовий стан та місце даного підприємства в галузі на момент диверсифікації;
- асоціативні зв’язки між профілем підприємства та потребами галузі, куди диверсифікує свою діяльність підприємство;
- створення замкнутих виробничих циклів;
- оперативне та адекватне реагування на зміну смаків і переваг споживачів тощо.

На нашу думку, окрім перелічених груп мотивів слід звернути особливу увагу на інноваційні мотиви. До критеріїв вибору застосування стратегії диверсифікації у контексті обраної групи мотивів можна віднести:

- пошук більш раціонального використання наявних ресурсів шляхом впровадження нових технологій виробництва/переробки;
- диверсифікація напрямів діяльності за сезонною ознакою шляхом використання відповідного устаткування;
- пошук шляхів зменшення витрат за рахунок модернізації виробничих ліній, споруд, установок тощо.

Класичні положення міжнародного корпоративного менеджменту ідентифікують наступні головні стратегії диверсифікації: входження в нову галузь (поглинання, інвестування «з нуля», спільне підприємство); вхід у споріднені галузі; вхід у неспоріднені галузі; багато-національна диверсифікація. Очевидно, що найскладнішими є процеси транснаціональної диверсифікації, коли здійснюється вихід на кілька національних ринків, що різняться за більшістю оцінюваних параметрів, що обумовлює варіативність стратегічних рішень. При цьому транснаціональна корпорація, яка диверсифікована у зв’язані галузі, як правило, переважає одно галузеві компанії незалежно від масштабів їхньої географічної експансії. Нафтові компанії у процесі диверсифікації, як правило, є вузько диверсифікованими, маючи кілька основних, пов’язаних між собою напрямів діяльності або домінантно спрямованими із концентрацією ресурсів у базовій галузі з невеликою кількістю компаній в інших галузях [5].

Загрозами диверсифікації виступають [4, с.141]: невизначеність; необ’єктивність оцінки власної компетентності та особливостей нового ринку; ускладнення управління підрозділами великих диверсифікованих підприємств; загострення проблеми пошуку джерел фінансування; невизначеність часу впровадження; неадекватне реагування споживачів.

Важливо акцентувати увагу на взаємодії стратегій інтеграції і диверсифікації у практиці великого нафтового бізнесу. За рахунок комбінування (наприклад, охоплення нафтовою компанією всіх стадій виробництва і збуту з одночасним розширенням основного виду діяльності) та диверсифікації (охоплення нафтовою компанією інших видів діяльності, пов'язаних з виробництвом, реалізацією інших енергетичних ресурсів (газ, вугілля, гідроенергетика, уран) або перетворення її на диверсифікований енергетичний концерн за рахунок виробництва енергетичного обладнання тощо) відбувається становлення сучасних транснаціональних структур у нафтовій галузі глобальної економіки [6].

Таким чином, в результаті аналізу застосування стратегічного менеджменту вертикально інтегрованими структурами в підприємствах паливно-енергетичного комплексу України (табл. 1) ми дійшли висновку щодо розмежування за інтенсивності використання даного інструментарію.

Таблиця 1.

Інтенсивність застосування стратегічного менеджменту вертикально-інтегрованими структурами в підприємствах паливно-енергетичного комплексу України

№ з/п	Назва компанії	Наявність стратегії	Ефективність стратегічного управління	Ефективність роботи структурного підрозділу зі стратегічного управління	Наявність моніторингу виконання стратегічних планів
1	ПрАТ «ДТЕК»	+++	+++	+++	+++
2	НАК «Нафтогаз України»	+++	+++	++	+++
3	ТОВ «Ріно Сервісес»	+++	++	++	++
4	АТ «Укртатнафта»	+++	++	+	++
5	ТОВ «Метінвест холдинг»	+++	+++	++	+++
6	НАК «Укренерго»	+++	++	+++	+
7	ТОВ «Зелена Енергія Т»	+++	+++	++	+++

Примітки: +++ - висока інтенсивність; ++ - середня інтенсивність; + - низька інтенсивність

Джерело: складено автором за даними [7-9]

Отже, висновком по даним таблиці 1 є те, що стратегічний менеджмент наявний у всіх досліджуваних компаніях, про що свідчить наявність стратегій управління, проте щодо їх ефективності, то ми бачимо, що у ПрАТ «ДТЕК», НАК «Нафтогаз України», ТОВ «Зелена Енергія Т» та ТОВ «Метінвест холдинг» стратегічне управління є найбільш ефективним, у ТОВ «Ріно Сервісес», АТ «Укртатнафта» та НАК «Укренерго» – менш ефективним. У ПрАТ «ДТЕК» та НАК «Укренерго» спостерігається ефективна робота структурного підрозділу з стратегічного управління, а щодо наявності моніторингу виконання стратегічних планів, то найбільш ефективно цей інструмент застосовують ПрАТ «ДТЕК», НАК «Нафтогаз України», ТОВ «Зелена Енергія Т» та ТОВ «Метінвест холдинг».

Узагальнена матриця стратегій управління вертикально-інтегрованими структурами підприємств паливно-енергетичного комплексу України зображена на рис. 2.

Рис. 2 Узагальнена матриця стратегій управління вертикально-інтегрованими структурами підприємств паливно-енергетичного комплексу України

Джерело: узагальнено автором за матеріалами [34, с. 89]

Представлена матриця відображає різні комбінації зовнішньої та внутрішньої ефективності стратегій управління вертикально інтегрованими структурами підприємств паливно-енергетичного комплексу. Високій зовнішній ефективності стратегій управління відповідають квадрати 7, 8 та 9, які показують успіх у зовнішньому середовищі, відповідають потребам ринку і максимізують ефекти вертикальної інтеграції по всьому ланцюгу виробництва і постачання. Середній зовнішній ефективності відповідають квадрати 4,5,6, які відображають стратегії, що демонструють помірний успіх на ринку, проте не забезпечують достатнього зростання чи конкурентоспроможності. Квадрати 1,2,3 демонструють стратегії, які спричиняють низьку зовнішню ефективність, що може бути наслідком нерелевантності продукту чи послуги, невідповідності потребам споживачів або недооцінки зовнішніх загроз. У рамках узагальненої матриці стратегій управління, внутрішня ефективність також класифікується на три рівні. Високій ефективності відповідають квадрати 3,6,9, які представлені стратегіями, що оптимізували внутрішні процеси між всіма підприємствами вертикально інтегрованої структури, досягли низьких витрат на управління та високий рівень продуктивності. Внутрішнє середовище за таких стратегій управління адаптивне і дозволяє розвиватись і модернізуватись підприємству одночасно підвищуючи кваліфікацію працівників. Середній внутрішній ефективності - квадрати 2,5,8 - відповідають стратегії, що дають змогу досягати задовільних результатів, проте не реалізують весь потенціал інтеграції. Вони не вирішують питання ефективного використання ресурсів і не забезпечують достатній рівень координації між підрозділами, що потребує оптимізації внутрішніх комунікацій та процесів. Низька внутрішня ефективність, представлена квадратами 1,4,7 є наслідком стратегій, що не відповідають

організаційній структурі, системі управлінні і не забезпечують ефективності використання ресурсів підприємства. Підприємства в цій категорії часто зазнають труднощів у впровадженні змін, що призводить до високих витрат та зниження продуктивності.

Дана матриця стратегій управління вертикально інтегрованими структурами підприємств паливно-енергетичного комплексу України сприяє оцінці ефективності існуючих стратегій, відкриває нові можливості для вдосконалення управлінських процесів, дає орієнтири і чітке уявлення про ключові аспекти стратегічного управління.

Динамічний характер змін, що визначають сучасний розвиток підприємств, вимагає від керівників паливно-енергетичних компаній активного впровадження новітніх технологій, підвищення конкурентоспроможності, зміцнення ринкових позицій та адаптації до змін у зовнішньому середовищі. В умовах сучасного господарювання особливої актуальності набувають вибір, розробка та впровадження ефективних стратегій управління вертикально інтегрованими компаніями. У цьому контексті підприємства формують мету і визначають перспективні напрями її досягнення з урахуванням впливу зовнішніх і внутрішніх факторів. Ці стратегії мають забезпечити довгострокову стійкість компаній, оптимізуючи їх ресурси та реагуючи на виклики глобального ринку (табл. 2.).

Таблиця 2.

Класифікація стратегій управління вертикально інтегрованими структурами підприємств паливно-енергетичного комплексу

Класифікаційна ознака	Вид стратегії	Позиціонування у матриці Мак-Кінзі								
		1	2	3	4	5	6	7	8	9
Загальна стратегічна спрямованість підприємства	Вживання	+	+		+					
	Паритету			+		+		+		
	Лідерства						+		+	+
Згідно бінарності управлінських рішень	Переважних дій						+		+	+
	Виважених дій	+	+		+					
	Відмови від дій	+	+		+					
Згідно приналежності до середовища	Внутрішньої ефективності	+	+		+					
	Зовнішньої ефективності	+	+		+					
Згідно головної мети	Збільшення ринкової вартості						+		+	+
	Збільшення доходності або прибутковості			+			+			+
	Збільшення ліквідності			+			+			+
	Збільшення долі ринку			+			+			+
	Збільшення іміджу			+			+			+
	Збільшення обсягів виробництва			+			+			+
	Збільшення обсягів реалізації			+			+			+
	Зменшення ризику					+	+			+
Згідно темпів підвищення ефективності	Інтенсивна (темпи зміни ефективності перевищують середньогалузеві або власні у попередньому періоді)						+		+	+
	Неінтенсивна (з незмінністю темпів)			+		+		+		
	Регресивна (із уповільненням темпів)	+	+		+					
Згідно обсягів ефекту	Активна (із збільшенням обсягів ефекту)						+		+	+
	Стабільна (з незмінністю обсягів ефекту)			+		+		+		
	Обережна (із зменшенням обсягів ефекту)	+	+		+					

Продовження таблиці 2

Згідно цільового об'єкта	Матеріальна			+		+			+
	Фінансова			+		+			+
	Людська		+			+		+	
	Інформаційна								
Згідно конкурентної спрямованості	Цінозабезпечуюча			+		+			+
	Якостезабезпечуюча			+		+			+
	Пошуку можливостей					+	+		+
	Інноваційна					+	+		+
Згідно функціональної спрямованості	Маркетингова			+		+			+
	Постачальницька			+	+				+
	Підготовки виробництва			+		+			+
	Виробнича			+		+			+
	Збутова			+	+				+
Згідно рівня ефективності	Високоєфективна		+			+			+
	Середньо ефективна	+			+			+	
	Низько ефективна або неефективна			+		+		+	
Згідно рівня ризику	Високо ризикова	+			+			+	
	Середньо ризикова	+	+			+			
	Низько ризикова або безризикова			+		+	+		
Джерела коштів для забезпечення ефективності	Позикова		+			+		+	
	Залученого інвестування			+		+	+		
	Самоінвестування		+		+			+	
Згідно форми власності коштів для забезпечення ефективності	Приватного інвестування		+	+		+			
	Колективного інвестування	+				+			+
	Державного інвестування				+			+	+
	Муніципального інвестування			+		+	+		
	Змішана		+		+	+			
Вид податкових та кредитних пільг	Пільгова			+		+			+
	Крапкового або селективного пільгування			+			+		
	Відсутності пільг				+		+	+	
Інноваційність пропозицій для ефективності	Інноваційна (мутаційна)			+		+			+
	Імітаційна		+			+		+	
По терміну	Довгострокова				+	+		+	
	Середньострокова	+			+				
	Короткострокова		+			+	+		
Незмінність умов стратегії	Адаптивно-ситуаційна					+	+	+	
	Постійна	+			+			+	
Зосередженість капіталу	Диверсифікації (вузької – споріднені об'єкти широкої – у неспоріднені об'єкти)		+		+	+			
	Концентрації		+			+			
Інформаційна наповненість	Оновлення			+		+	+		
	Стабілізації		+			+			
	Переваг		+			+		+	

Джерело: розробка автора

Наведені у табл. 2 стратегії за сутнісним наповненням дозволяють об'єднати квадранти матриці у певні зони ефективності, так квадранти 1, 3, 4 складають зону досягнення або забезпечення ефективності, оскільки її значення за внутрішньою та зовнішньою ознаками є низькими або середніми, квадранти 3, 5, 7 – зону зростання ефективності, що відповідає високому рівню хоча б за однією складовою ефективності або середньому або обома, квадранти 6, 8, 9 – зону підтримки ефективності, оскільки вона є високою за двома видами ефективності або середньої за однією та високою за іншою. На наш погляд, варто додати, що аналіз позиціонування кожного підприємства в матриці, слід здійснювати за допомогою показників кількісних значень рівня внутрішньої та зовнішньої ефективності, враховуючи особливості реалізації логістичної функції. Такий підхід допоможе обґрунтувати та достовірно ухвалити рішення про вибір системи стратегічного управління, ефективність використання можливостей виробничо-господарського потенціалу на промислових підприємствах.

Отже, проаналізувавши ефективність застосування стратегій досліджуваними вертикально інтегрованими компаніями згідно матриці Мак-Кінзі ми отримали три найбільш ефективні стратегії, які обирають керівники компаній паливно-енергетичного комплексу (табл. 3).

Таблиця 3.

Топ-3 найбільш вживаних стратегій вертикально інтегрованих структур у паливно енергетичному комплексі

№ з/п	Назва компанії	Вживання	Диверсифікації	Лідерства
1	ПрАТ «ДТЕК»			
2	НАК «Нафтогаз України»			
3	ТОВ «Ріно Сервісес»			
4	АТ «Укртатнафта»			
5	ТОВ «Метінвест холдинг»			
6	НАК «Укренерго»			
7	ТОВ «Зелена Енергія Т»			

Джерело: узагальнено автором

Висновки. У статті представлено комплексний підхід до стратегічного управління підприємств паливно-енергетичного комплексу (ПЕК) України, що враховує глобальні тенденції диверсифікації ринкового середовища. Визначено, що ефективність стратегій управління вертикально інтегрованими структурами може варіюватися від низької до високої, що має значний вплив на конкурентоспроможність компаній.

В ході аналізу встановлено, що вибір стратегії є ключовим чинником забезпечення конкурентоспроможності паливно-енергетичної інтегрованої компанії. У своїй діяльності досліджувані компанії найбільш ефективно застосовують в управлінні три стратегії, серед яких вживання (ТОВ «Ріно Сервісес» та АТ «Укртатнафта»), диверсифікації (ПрАТ «ДТЕК» та НАК «Укренерго») та лідерства (НАК «Нафтогаз України», ТОВ «Метінвест холдинг» та ТОВ «Зелена Енергія Т»).

Надані результати дослідження щодо інтенсивності застосування стратегічного менеджменту можуть слугувати основою для подальших теоретичних розробок і практичного впровадження стратегій у галузі.

Література:

1. Пилипенко А.А. Стратегічна інтеграція підприємств: механізм управління та моделювання розвитку: Монографія. – Х.: ВД «ІНЖЕК», 2008. – 408 с
2. Грищенко І.М. Інтеграційні стратегії розвитку нафтогазового комплексу: досвід та перспективи. *Ефективна економіка*. 2012. № 1. – Режим доступу: <http://nbuv.gov.ua/UJRN/efek> 2012 1 36.
3. Швидкий О.А., Дзебих І. Б. Стратегії нафтогазових ТНК на глобальному інвестиційному ринку. *Міжнародна економічна політика* : наук. журн. / М-во освіти і науки, молоді та спорту України, ДВНЗ «КНЕУ ім. Вадима Гетьмана» ; голов. ред. Д. Лук'яненко. К. : КНЕУ, 2011., № 1-2(14-15), с. 142-169

4. Захарін С.В. Економічна диверсифікація як ефективний механізм забезпечення розвитку підприємства. *Вісник КНУТД.*, 2012, № 1, с. 138-145.

5. Андрищенко К. А. Теоретичні аспекти самоменеджменту: умови виникнення і розвитку. *Ефективна економіка*. № 7, 2010.

6. Серобян А.М. Роль стратегічних ресурсів в управлінні вертикально-інтегрованими структурами. *Стратегія економічного розвитку України*, 2018, № 43, с. 35.

7. Офіційний сайт ПАТ «ДТЕК». <https://dtek.com/ua>.

8. Офіційний сайт НАК «Нафтогаз України». <http://www.naftogaz.com>.

9. Відкрита інформація ТОВ «Ріно Сервісес». <https://opendatabot.ua/c/41481675?from=search>.

References:

1. Pylypenko A.A. (2008). *Stratehichna intehtratsiia pidpriemstv: mekhanizm upravlinnia ta modeliuvannia rozvytku* [Strategic Integration of Enterprises: Theoretical Foundations, Mechanism of Management and Development Modeling]. Kharkiv: VD «Inzhnek» [in Ukrainian].

2. Hryshchenko I.M. (2012). *Intehratsiini stratehii rozvytku naftohazovoho kompleksu: dosvid ta perspektyvy* [Integration Strategies for the Development of the Oil and Gas Complex: Experience and Prospects] *Efektivna ekonomika- Effective economy*, 1. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/efek_2012_1_36 [in Ukrainian].

3. Shvydkyi O.A. & Dzebykh I.B. (2011). *Stratehii naftohazovykh TNK na hlobalnomu investytsiinomu rynku* [Strategies of Oil and Gas TNCs in the Global Investment Market] *Mizhnarodna ekonomichna polityka - International Economic Policy*, 1-2(14-15), 142-169. Kyiv: KNEU Publishing [in Ukrainian].

4. Zakharin, S.V. (2012). *Ekonomichna dyversyfikatsiia yak efektyvnyi mekhanizm zabezpechennia rozvytku pidpriemstva* [Economic diversification as an effective mechanism for ensuring enterprise development]. *Visnyk KNUTD - Bulletin of KNUTD*, (1), 138-145 [in Ukrainian].

5. Andriushchenko K.A. (2010). *Teoretychni aspekty samomenedzhmentu: umovy vynyknennia i rozvytku* [Theoretical aspects of self-management: Conditions of emergence and development]. *Efektivna ekonomika - Effective economy*, 7 [in Ukrainian].

6. Serobian A.M. (2018). *Rol stratehichnykh resursiv v upravlinni vertykalno-intehrovanykh strukturamy*. [The role of strategic resources in the management of vertically integrated structures]. *Stratehiia ekonomichnoho rozvytku Ukrainy- Strategy for Economic Development of Ukraine*, (43), p. 35 [in Ukrainian].

7. Ofitsiynyi sait PAT «DTEK». (n.d.)[Official website of DTEK JSC. (n.d.)]. Retrieved from <https://dtek.com/ua>

8. Ofitsiynyi sait NAK «Naftohaz Ukrainy». (n.d.)[Official website of Naftogaz of Ukraine National Joint Stock Company. (n.d.)]. Retrieved from <http://www.naftogaz.com>

9. Vidkryta informatsiia TOV «Rino Services». (n.d.) [Open information about Rino Services LLC. (n.d.)]. Retrieved from <https://opendatabot.ua/c/41481675?from=search>

УДК 004.4:005.8:658.5

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-413-421](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-413-421)

Слободянюк Ольга Василівна доктор економічних наук, професор, професор кафедри економіки та менеджменту, Національний університет «Одеська юридична академія», вул. Академічна, 9, м. Одеса, 65058, тел.: (098) 369-65-65, <https://orcid.org/0000-0003-2678-4707>

Примаченко Іван Федорович кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри економіки та менеджменту, Національний університет «Одеська юридична академія», вул. Академічна, 9, м. Одеса, 65058, тел.: (067) 485-09-70, <https://orcid.org/0000-0003-1908-4278>

Калашников Ернест Андрійович здобувач другого магістерського рівня, Національний університет «Одеська юридична академія», вул. Академічна, 9, м. Одеса, 65058, тел.: (067) 485-09-70, <https://orcid.org/0009-0005-1924-2186>

ЕКОНОМІЧНА ЕФЕКТИВНІСТЬ КРІ-СИСТЕМИ В УПРАВЛІННІ ІТ-ПРОЄКТАМИ

Анотація. У сучасних умовах стрімкої цифрової трансформації економіки питання ефективного управління ІТ-проектами набуває особливої важливості. Сучасні підприємства все більше залежать від успішної реалізації технологічних ініціатив, що безпосередньо впливає на їхню конкурентоспроможність, здатність адаптуватися до швидких змін ринкових умов і утримувати лідерські позиції. Водночас, ІТ-проекти характеризуються високим рівнем невизначеності, обумовленої як складністю технічних рішень, так і швидким розвитком технологій. Внаслідок цього, оцінювання ефективності ІТ-проектів є надзвичайно складним викликом, оскільки воно потребує комплексного підходу до вимірювання як кількісних, так і якісних показників.

Одним із ключових викликів у цьому процесі є багатовимірність параметрів успіху ІТ-проектів. Зокрема, вони охоплюють не лише технічні аспекти (наприклад, функціональність системи, якість коду, рівень продуктивності та надійності), але й економічні показники (витрати на реалізацію проєкту, час окупності інвестицій, рівень прибутковості) та бізнес-показники, такі як задоволеність кінцевих користувачів та швидкість виходу продукту на ринок. Додаткову складність додає той факт, що деякі з цих параметрів важко кількісно виміряти, що ускладнює формування універсальних метрик для оцінювання ефективності.

Впровадження системи ключових показників ефективності є перспективним підходом для вирішення зазначених викликів. Система КРІ дозволяє структурувати процес оцінювання, забезпечуючи вимірювання таких важливих аспектів проєкту, як досягнення поставлених цілей, ефективність використання ресурсів, а також відповідність проєкту стратегічним пріоритетам компанії. Використання КРІ-системи в управлінні ІТ-проектами надає можливість підвищити економічну ефективність проєктів за рахунок чіткішого цілепокладання, ефективнішого моніторингу й контролю за процесом виконання, оптимальнішого використання ресурсів та своєчасного виявлення проблем.

Метою цього дослідження є аналіз економічної ефективності впровадження КРІ-системи в управління ІТ-проектами та розробка практичних рекомендацій щодо її оптимізації. Ключовими питаннями є визначення ефективних метрик КРІ для ІТ-проектів, які дозволяють вимірювати різні аспекти результативності проєкту, а також оцінка впливу цих метрик на економічні результати проєкту.

Дослідження економічних аспектів впровадження КРІ-системи показує, що така система дозволяє досягти підвищення економічної ефективності ІТ-проектів завдяки чіткому розподілу обов'язків, визначенню пріоритетних завдань та своєчасному реагуванню на відхилення від плану. Наприклад, у проєктах, де важливими показниками є швидкість виходу на ринок і рівень продуктивності системи, правильно підібрані КРІ дозволяють команді зосередитись на

оптимізації ключових процесів, зменшенні зайвих витрат і прийнятті обґрунтованих управлінських рішень.

На основі проведеного аналізу зроблено висновки щодо ефективності KPI-системи в управлінні IT-проектами та розроблено рекомендації для підвищення її результативності, включаючи застосування сучасних інструментів автоматизації контролю за виконанням проєктів, розширення метрик для обліку поведінкових і якісних аспектів, що є важливими для довгострокового успіху.

Ключові слова: IT-проект, управління IT-проектами, ключові показники ефективності (KPI), економічна ефективність, метрики оцінювання, конкурентоспроможність, SMART-цілі, моніторинг та контроль, оптимізація ресурсів, ефективність управління, ризики IT-проектів.

Slobodianiuk Olha Vasilyevna Doctor of Economics, Professor, Professor of the Department of Economics and Management National University «Odessa Law Academy», St. Akademichna 9, Odesa, 65058, tel.: (098) 369-65-65, <https://orcid.org/0000-0003-2678-4707>

Prymachenko Ivan Fedorovych Ph.D of Sciences in Economics, Associate Professor of Economics of the Department of Economics and Management National University «Odessa Law Academy», St. Akademichna 9, Odesa, 65058, tel.: (067) 485-09-70, <https://orcid.org/0000-0003-1908-4278>

Kalashnykov Ernest Andriyovych, Master's Degree Candidate, National University «Odessa Law Academy», St. Akademichna 9, Odesa, 65058, tel.: (067) 485-09-70, <https://orcid.org/0009-0005-1924-2186>

ECONOMIC EFFICIENCY OF KPI SYSTEM IN IT PROJECT MANAGEMENT

Abstract. In today's conditions of rapid digital transformation of the economy, the issue of effective IT project management has become particularly important. Modern enterprises increasingly depend on the successful implementation of technological initiatives, which directly impacts their competitiveness, ability to adapt to rapid market changes, and capacity to maintain leading positions. At the same time, IT projects are characterized by a high level of uncertainty due to both the complexity of technical solutions and the fast-paced evolution of technologies. As a result, evaluating the effectiveness of IT projects presents an exceptionally challenging task, as it requires a comprehensive approach to measuring both quantitative and qualitative indicators.

One of the key challenges in this process is the multidimensionality of IT project success parameters. Specifically, these encompass not only technical aspects (such as system functionality, code quality, performance, and reliability) but also economic indicators (such as project implementation costs, payback period, and profitability) and business metrics, including end-user satisfaction and product time-to-market. Adding further complexity is the fact that some of these parameters are difficult to quantify, making it challenging to establish universal metrics for evaluating effectiveness.

The implementation of a key performance indicator (KPI) system is a promising approach to addressing these challenges. A KPI system allows for a structured evaluation process, providing measurement of critical project aspects, such as goal attainment, resource utilization efficiency, and alignment with the company's strategic priorities. Utilizing a KPI system in IT project management offers the opportunity to enhance the economic efficiency of projects through clearer goal-setting, more effective monitoring and control of project execution, optimized resource usage, and timely problem identification.

The aim of this study is to analyze the economic efficiency of implementing a KPI system in IT project management and to develop practical recommendations for its optimization. Key issues include identifying effective KPI metrics for IT projects that enable measurement of various aspects of project performance, as well as assessing the impact of these metrics on the project's economic outcomes.

Research into the economic aspects of KPI system implementation demonstrates that such a system enhances the economic efficiency of IT projects through clear task allocation, prioritization of

key objectives, and timely response to deviations from the plan. For instance, in projects where time-to-market and system performance are critical metrics, well-selected KPIs enable the team to focus on optimizing core processes, reducing unnecessary costs, and making well-informed management decisions.

Based on the analysis conducted, conclusions were drawn regarding the effectiveness of the KPI system in IT project management, and recommendations were developed to improve its performance. These include the implementation of modern automation tools for project execution monitoring, the expansion of metrics to account for behavioral and qualitative aspects crucial for long-term success.

Keywords: IT project, IT project management, key performance indicators (KPI), economic efficiency, evaluation metrics, competitiveness, SMART goals, monitoring and control, resource optimization, management effectiveness, IT project risks.

Постановка проблеми. В сучасному динамічному світі IT-проекти стають все більш складними та масштабними. Ефективне управління такими проектами вимагає комплексного підходу, який включає в себе чітке визначення цілей, завдань та очікуваних результатів. Одним з ключових інструментів управління IT-проектами є система ключових показників ефективності (KPI), яка дозволяє об'єктивно оцінювати прогрес та успішність виконання проекту.

Впровадження KPI-системи в управління IT-проектами дає змогу підвищити їх економічну ефективність шляхом чіткого визначення цільових показників та критеріїв оцінки, ефективного моніторингу та контролю над ходом виконання проекту, оптимізації використання ресурсів та зниження витрат, своєчасного виявлення та усунення проблем та мотивації учасників команди до досягнення поставлених цілей.

Тому розуміння економічних аспектів впровадження KPI-системи в управління IT-проектами, аналізу ключових переваг та можливих ризиків, наведення практичних прикладів її застосування вимагають глибокого аналізу сучасних досліджень та публікацій у цій області.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Аналіз останніх публікацій в галузі управління IT-проектами та впровадження KPI-систем свідчить про зростаючу важливість застосування інноваційних методів для підвищення ефективності управлінських процесів. Так Бідюк П.І., Тимошук О.Л., Коваленко А.Є., Коршевніук Л.О. [1] висвітлюють основні підходи до підтримки прийняття рішень у сучасних умовах підприємництва, зокрема через впровадження інформаційних технологій. Василенко М., Горбаченко С., Слатвінська В., Чепурна О. [2] досліджували важливість сценарного планування для забезпечення стабільності та безперервності бізнес-процесів в умовах швидко змінюваного технологічного середовища, акцентували увагу на застосуванні web-технологій для підтримки цих процесів, що має особливе значення для управління IT-проектами. Великодний С.С. [3] запропонував новітні підходи до проактивного управління IT-проектами, зокрема, з розвитку програмних систем, розглядав методи та моделі, що дозволяють запобігти кризовим ситуаціям та забезпечити ефективне управління на всіх етапах життєвого циклу програмних продуктів. Горбаченко С.А. [4] досліджував особливості впровадження управлінських інновацій в IT-сфері, зокрема, роль нових підходів до управління в умовах цифрової трансформації та підкреслив необхідність застосування інноваційних стратегій для забезпечення успіху IT-проектів у сучасному бізнес-середовищі. Н.І. Логінова, О.Г. Трофименко, М.А. Яценко [5] дали змогу глибоке розуміння сучасних інформаційних технологій, включаючи їх застосування в управлінні IT-проектами та представили актуальні методи та інструменти, що використовуються в IT-сфері для оптимізації процесів та досягнення ефективності.

Однак, незважаючи на значні досягнення в даній сфері, залишається ряд аспектів, які потребують подальшого дослідження. Зокрема, важливо вдосконалити існуючі моделі для точнішої оцінки економічної ефективності IT-проектів, враховуючи специфіку швидко змінюваних технологій та ринкових умов. Це також включає інтеграцію нових інструментів автоматизації та розвиток більш комплексних метрик для оцінювання результативності проектів. Таким чином, необхідно проводити нові дослідження в цій галузі, оскільки ця проблема залишається актуальною і потребує постійного вдосконалення методик і підходів.

Мета статті полягає у розгляді економічних аспектів впровадження KPI-системи в управлінні IT-проектами та продемонструвати, що KPI-система є важливим інструментом підвищення економічної ефективності управління IT-проектами.

Виклад основного матеріалу. KPI (Key Performance Indicators) у контексті ІТ-проектів представляють собою систему вимірюваних показників, що відображають ступінь досягнення цілей проекту. Особливістю KPI в ІТ-сфері є необхідність врахування як технічних параметрів (якість коду, швидкодія, масштабованість), так і бізнес-показників (ROI, час виходу на ринок, задоволеність користувачів).

Ефективна KPI-система дозволяє чітко сформулювати конкретні, вимірювані, досяжні, актуальні та обмежені в часі (SMART) цілі проекту та зосередитись на досягненні важливих результатів, а не просто на виконанні робочих завдань.

Впровадження KPI-системи в управління ІТ-проектами має на меті підвищення їх економічної ефективності.

Ефективна KPI-система дозволяє чітко сформулювати конкретні, вимірювані, досяжні, актуальні та обмежені в часі (SMART) цілі проекту та забезпечує чіткий фокус на досягненні найважливіших результатів, а не просто виконанні поточних завдань. Коли команда проекту знає точно, що потрібно досягти, вона може ефективніше планувати ресурси та дії.

Регулярне відстеження ключових показників ефективності дозволяє оперативно виявляти відхилення від плану та вживати коригувальні дії. І сприяє дотриманню бюджету, термінів та інших обмежень проекту. Завдяки своєчасному реагуванню на проблеми, можна уникнути великих фінансових втрат і забезпечити виконання проекту в рамках запланованих витрат.

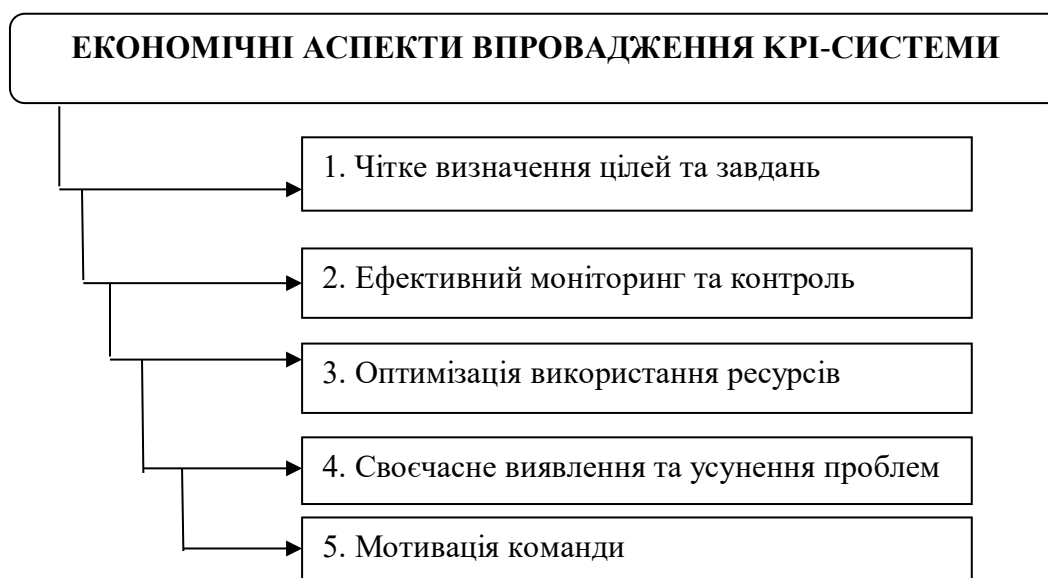

Рис. 1 Економічні аспекти впровадження KPI-системи в управління ІТ-проектами

Джерело: розроблено авторами

Чітке розуміння того, що саме потрібно виміряти та оцінити, дає можливість раціонально розподіляти та використовувати наявні ресурси (людські, матеріальні, фінансові) для досягнення максимальної ефективності. Завдяки цьому можна мінімізувати непродуктивні витрати та спрямувати ресурси на найважливіші напрямки.

Системний моніторинг KPI дозволяє вчасно ідентифікувати проблемні зони в проекті та вживати коригувальних заходів, що запобігає виникненню великих збитків та дозволяє зберегти бюджет. Наприклад, якщо показник «Кількість помилок у коді» перевищує допустимі межі і свідчить про необхідність посилення тестування або залучення додаткових ресурсів для усунення дефектів.

Встановлення чітких, зрозумілих та досяжних KPI підвищує мотивацію учасників команди до ефективної роботи та досягнення поставлених цілей. Коли люди бачать, що їхня робота прямо впливає на ключові показники, вони стають більш зацікавленими та відповідальними. KPI позитивно впливають на продуктивність, якість роботи та кінцеві результати проекту.

Таким чином, впровадження КРІ-системи в управління ІТ-проектами дозволяє підвищити їх економічну ефективність за рахунок чіткішого цілепокладання, ефективнішого моніторингу та контролю, оптимальнішого використання ресурсів, своєчасного виявлення та усунення проблем, а також підвищення мотивації команди.

Впровадження КРІ-системи в управління ІТ-проектами має ряд суттєвих переваг.

КРІ-система забезпечує чіткі, вимірювані критерії для оцінки ефективності проекту, що усуває суб'єктивність та упередженість.

Регулярний моніторинг КРІ дозволяє оперативно виявляти проблеми та вживати коригувальні дії, адаптуючись до динамічних умов проекту.

Встановлення чітких, досяжних цілей та прив'язка винагород до результатів стимулює учасників команди до ефективнішої роботи.

Фокусування на ключових показниках дає можливість раціонально розподіляти та використовувати наявні ресурси.

Комплексне застосування КРІ-системи сприяє досягненню цілей проекту в рамках визначених обмежень.

Разом з тим, впровадження КРІ-системи також пов'язане з певними ризиками.

Визначення оптимальних КРІ, що адекватно відображають успішність проекту, є складним завданням.

Учасники команди можуть намагатися "покращувати" показники, навіть якщо це не відповідає реальному стану справ.

Надто сильний фокус на кількісних КРІ може відбуватися на шкоду якісним аспектам проекту.

Регулярний збір, обробка та аналіз великої кількості даних для КРІ може створювати додаткове операційне навантаження.

Впровадження КРІ-системи може викликати опір з боку співробітників, особливо якщо вони не розуміють її переваг.

ВПРОВАДЖЕННЯ КРІ-СИСТЕМИ В УПРАВЛІННЯ ІТ-ПРОЕКТАМИ

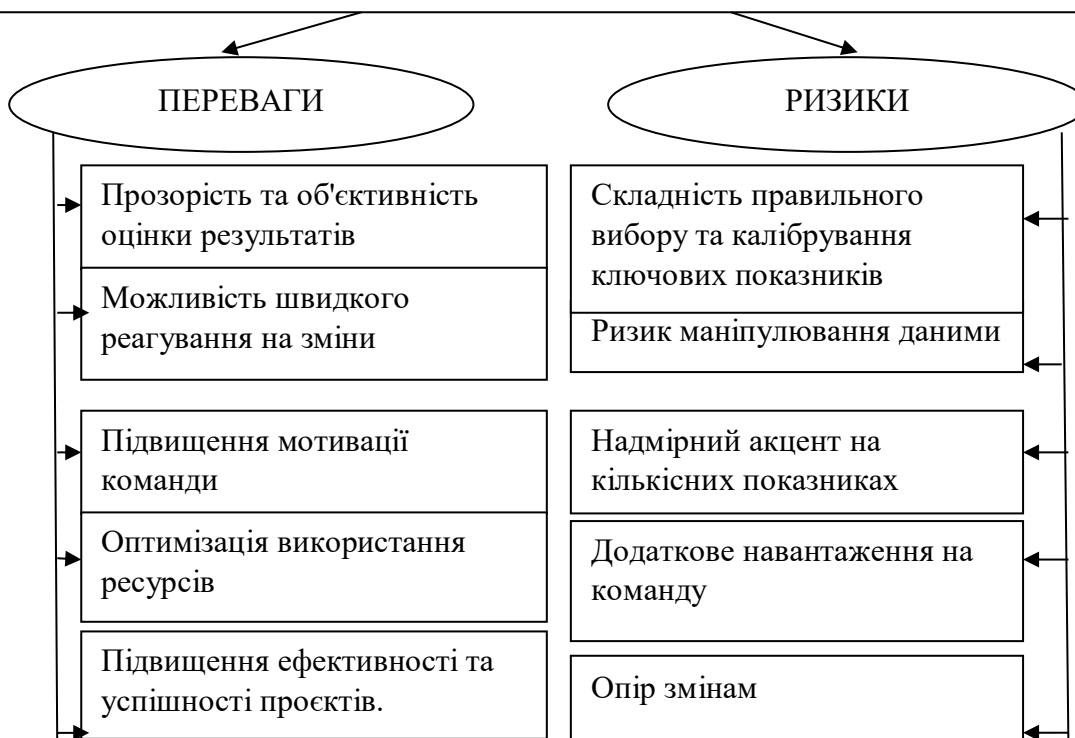

Рис. 2 Переваги та ризики економічних аспектів впровадження КРІ-системи в управління ІТ-проектами

Джерело: розроблено авторами

Впровадження КРІ-системи в управління ІТ-проєктами має ряд важливих сильних сторін. КРІ-система забезпечує чіткі, вимірювані критерії для оцінки ефективності проєкту, що усуває суб'єктивність та упередженість.

Регулярний моніторинг КРІ дозволяє своєчасно виявляти проблеми та вживати коригувальні дії, адаптуючись до динамічних умов проєкту.

Встановлення чітких, досяжних цілей та прив'язка винагород до результатів стимулює учасників команди до ефективнішої роботи.

Фокусування на ключових показниках дає можливість раціонально розподіляти та використовувати наявні ресурси.

Впровадження КРІ-системи також має певні слабкі сторони.

Визначення оптимальних КРІ, що адекватно відображають успішність проєкту, є комплексним завданням, яке потребує глибокого розуміння проєктних цілей та особливостей.

Учасники команди можуть намагатися «покрещувати» показники, навіть якщо це не відповідає реальному стану справ, що ставить під сумнів достовірність даних.

Надто сильний фокус на кількісних КРІ може відбуватися на шкоду якісним аспектам проєкту.

Регулярний збір, обробка та аналіз великої кількості даних для КРІ може створювати додаткове операційне навантаження на співробітників.

Впровадження КРІ-системи в управління ІТ-проєктами відкриває ряд привабливих можливостей.

Комплексне застосування КРІ сприяє досягненню цілей проєкту в рамках визначених обмежень.

Регулярний моніторинг КРІ дозволяє оперативно виявляти проблеми та вживати коригувальні дії.

Ефективне використання ресурсів завдяки КРІ-системі може стати джерелом конкурентної переваги.

Впровадження КРІ сприятиме зростанню компетенцій команди у сфері управління даними.

Впровадження КРІ-системи також пов'язане з певними загрозами.

Впровадження КРІ-системи може викликати опір з боку членів команди, особливо якщо вони не розуміють її переваг.

Неправильно підібрані КРІ можуть не відображати ключові аспекти успішності проєкту.

Некоректне або неповне розуміння значення та взаємозв'язків між КРІ може призвести до хибних управлінських рішень.

Впровадження та підтримка працездатної КРІ-системи може виявитись дорогим і трудомістким процесом.

Таблиця 1.

SWOT-АНАЛІЗ економічної ефективності впровадження КРІ-системи в управлінні ІТ-проєктами

Сильні сторони	Слабкі сторони
Прозорість та об'єктивність оцінки	Складність вибору та калібрування КРІ
Можливість оперативного реагування на зміни	Ризик маніпулювання даними
Мотивація команди до досягнення цілей	Надмірний акцент на кількісних показниках
Оптимізація використання ресурсів	Додаткове навантаження на команду
Можливості	Загрози
Підвищення загальної ефективності проєктів	Опір змінам з боку співробітників
Покращення контролю та управління проєктами	Невідповідність КРІ реальним потребам проєкту
Отримання конкурентної переваги за рахунок більш ефективного використання ресурсів	Неправильне трактування результатів КРІ
Розвиток навичок збору та аналізу даних у команди	Зростання витрат на впровадження та підтримку КРІ-системи

Джерело: розроблено авторами

Отже, впровадження KPI-системи в управління IT-проектами має як суттєві переваги, так і певні ризики. Щоб максимально використати потенціал KPI, необхідно ретельно підходити до їх вибору, впровадження та моніторингу, залучаючи досвідчених фахівців та враховуючи специфіку конкретного проекту.

Розглянемо кілька конкретних прикладів застосування KPI-системи в управлінні різними типами IT-проектів, які демонструють, як правильно підібрані та застосовані KPI допомагають підвищити економічну ефективність IT-проектів за рахунок кращого контролю, оптимізації ресурсів та прийняття обґрунтованих управлінських рішень.

Таблиця 2.

Застосування KPI-системи в розробці мобільного додатку

РОЗРОБКА МОБІЛЬНОГО ДОДАТКУ	
KPI	Застосування
кількість нових активних користувачів	оцінка ефективності маркетингових кампаній
відсоток повернення користувачів	виявлення проблем взаємодії користувачів з додатком
середній час використання додатку	прийняття рішень щодо його розвитку

Джерело: розроблено авторами

У проекті розробки мобільного додатку важливо відслідковувати показники, пов'язані з залученням та утриманням користувачів. Ключові KPI, такі як кількість нових активних користувачів, відсоток повернення користувачів та середній час використання додатку, допомагають оцінити ефективність маркетингових зусиль, виявити проблеми з інтерфейсом чи функціональністю та приймати обґрунтовані рішення щодо розвитку продукту.

Таблиця 3.

Застосування KPI-системи в розробці міграції інфраструктури до хмарної платформи

МІГРАЦІЯ ІНФРАСТРУКТУРИ ДО ХМАРНОЇ ПЛАТФОРМИ	
KPI	Застосування
витрати на хмарні сервіси	контроль над бюджетом
час простою	оцінка надійності та доступності нової інфраструктури
кількість інцидентів	прийняття рішень щодо масштабування

Джерело: розроблено авторами

При міграції інфраструктури до хмарної платформи ключовими будуть KPI, що дозволяють контролювати витрати, надійність та доступність нової системи. Показники, такі як витрати на хмарні сервіси, час простою та кількість інцидентів, допомагають оцінити, наскільки успішно відбувається перехід, та приймати рішення щодо необхідних коригувальних дій чи подальшого масштабування.

Таблиця 4.

Застосування KPI-системи щодо впровадження системи електронного документообігу

РОЗРОБКА МОБІЛЬНОГО ДОДАТКУ	
KPI	Застосування
кількість оброблених документів	оцінка ефективності автоматизації бізнес-процесів
середній час обробки	виявлення вузьких місць
відсоток помилок	прийняття рішень щодо оптимізації

Джерело: розроблено авторами

У проєкті впровадження системи електронного документообігу ключовими будуть показники, що характеризують ефективність обробки документів. Кількість оброблених документів, середній час обробки та відсоток помилок дають змогу оцінити, наскільки успішно автоматизовано документообіг, виявити проблемні ділянки та прийняти рішення щодо оптимізації.

Таким чином розуміємо, що KPI-система є ефективним інструментом управління IT-проєктами, яка забезпечує вимірювання як технічних, так і бізнес-показників, сприяючи досягненню SMART-цілей проєкту.

Економічна ефективність впровадження KPI-системи проявляється через оптимізацію використання ресурсів проєкту, своєчасне виявлення та усунення проблем, підвищення мотивації команди та чіткий контроль за дотриманням бюджету та термінів.

Системний моніторинг KPI забезпечує превентивне управління ризиками та дозволяє уникнути значних фінансових втрат через своєчасне виявлення відхилень від планових показників.

Впровадження KPI-системи створює прозору систему оцінки ефективності роботи команди та сприяє підвищенню якості кінцевого продукту.

Висновки. Впровадження KPI-системи в управління IT-проєктами є ефективним інструментом підвищення їх економічної ефективності. Правильно розроблені та застосовані ключові показники ефективності дозволяють чітко визначати цілі, ефективно контролювати хід виконання проєкту, оптимізувати використання ресурсів, своєчасно виявляти та усувати проблеми, а також мотивувати команду до досягнення поставлених завдань.

Однак, впровадження KPI-системи також пов'язане з певними ризиками, тому потребує ретельного підходу та залучення досвідчених фахівців. Правильне застосування KPI у процесі управління IT-проєктами дозволяє отримати суттєві економічні переваги та досягти високих результатів.

Запропонуємо для підвищення ефективності впровадження KPI-системи в IT-проєктах розробити збалансований набір показників, що охоплює як технічні, так і бізнес-аспекти проєкту, забезпечити автоматизацію збору та аналізу даних для KPI, впровадити регулярний перегляд та актуалізацію системи показників.

Для мінімізації ризиків при впровадженні KPI-системи доцільно проводити попереднє навчання команди роботі з KPI, встановлювати реалістичні цільові значення показників та забезпечити прозорість методології розрахунку KPI.

Для максимізації економічного ефекту рекомендується інтегрувати KPI-систему з існуючими інструментами управління проєктами, впровадити систему мотивації на основі досягнення KPI, регулярно проводити аналіз економічної ефективності самої KPI-системи.

Доцільно розробити галузеві стандарти та методичні рекомендації щодо впровадження KPI-систем в IT-проєктах різних типів та масштабів.

Рекомендується створити базу найкращих практик використання KPI в управлінні IT-проєктами для обміну досвідом між організаціями та підвищення загальної ефективності галузі.

Література:

1. Бідюк П.І., Тимошук О.Л., Коваленко А.Є., Коршевнік Л.О. Системи і методи підтримки прийняття рішень. Київ: КПІ ім. І. Сікорського, 2022. 610 с.
2. Василенко М., Горбаченко С., Слатвінська В., Чепурна О. Сценарне планування як інструмент безперервного бізнесу: web-технології (комплексний підхід). Інформаційні технології та суспільство. 2022. № 2 (4). С. 29-36.
3. Великодний С. С. Моделі та методи проактивного управління проєктами з розвитку програмних систем і продуктів: монографія. Одеса: Одеський державний екологічний університет, 2021. 322 с.
4. Горбаченко С. А. Особливості впровадження управлінських інновацій суб'єктами підприємництва IT-сфери. Європейський вектор економічного розвитку. 2021. № 1(30). С. 18-27.
5. Інформаційні технології : навч.-метод. посіб. [Електронне видання] / уклад.: Н. І. Логінова, О. Г. Трофименко, М. А. Яценко. Одеса: Фенікс, 2024. 153 с.

References:

1. Bidjuk, P.I., Timoshuk, O.L., Kovalenko, A.Є., Korshevnjuk, L.O. (2022). *Sistemi i metodi pidtrimki priijnjattja rishen'* [Decision support systems and methods]. Kiїв: KPI im. I. Sikors'kogo [in Ukrainian].
2. Vasilenko, M., Gorbachenko, S., Slatvins'ka, V., Chepurna, O. (2022). Scenarne planuvannja jak instrument bezperernogo biznesu: web-tehnologii (kompleksnij pidhid) [Scenario planning as a continuous business tool: web technologies (complex approach)]. *Informacijni tehnologii ta suspil'stvo - Information technologies and society*, 2 (4), 29-36 [in Ukrainian].
3. Velikodnij, S. S. (2021). *Modeli ta metodi proaktivnogo upravlinnja proektami z rozvitku programnih sistem i produktiv* [Models and methods of proactive project management for the development of software systems and products]. Odesa: Odes'kij derzhavnij ekologichnij universitet [in Ukrainian].
4. Gorbachenko, S. A. (2021). Osoblivosti vprovadzhennja upravlins'kih innovacij sub'ektami pidpriemnictva IT-sferi [Peculiarities of the implementation of management innovations by subjects of entrepreneurship in the IT sphere]. *Єvropejs'kij vektor ekonomichnogo rozvitku - European vector of economic development*, 1(30), 18-27 [in Ukrainian].
5. Loginova, N. I. , Trofimenko, O. G. , Jacenko, M. A. (2024). *Informacijni tehnologii* [Information technologies]. Odesa: Feniks [in Ukrainian].

УДК 331.108.31:330.341.1

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-422-430](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-422-430)

Сорока Олександра Володимирівна кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри управління персоналом і економіки праці, Одеський Національний Економічний Університет, вул. Преображенська будинок 8, м. Одеса, 65082, тел.: (063) 361-81-92, <https://orcid.org/0000-0001-6982-1817>

Друмова Юлія Анатоліївна магістр спеціальності 051 «Економіка», освітня програма «Економіка», кафедра управління персоналом і економіки праці, Одеський Національний Економічний Університет, вул. Преображенська будинок 8, м. Одеса, 65082, тел.: (097) 619-38-40, <https://orcid.org/0009-0006-0013-6858>

СУЧАСНІ ТРЕНДИ В ПІДБОРІ ПЕРСОНАЛУ

Анотація. Сучасний ринок праці перебуває в стані активних трансформацій, що зумовлено технологічними інноваціями, змінами в суспільних очікуваннях та новими викликами глобалізації. У цьому контексті підбір персоналу набуває нового значення. Він більше не є простим процесом заповнення вакансій, а стає стратегічною функцією, яка безпосередньо впливає на конкурентоспроможність і успіх організацій. Успішні компанії усвідомлюють, що їхній найбільший актив — це люди, і їхнє завдання полягає у створенні умов для залучення та утримання талановитих фахівців.

Серед ключових факторів, що визначають нові підходи до підбору персоналу, можна виділити технологічний прогрес. Впровадження штучного інтелекту (ШІ) і автоматизації радикально змінює традиційні методи рекрутингу. Системи управління кандидатами (ATS) та алгоритми машинного навчання допомагають рекрутерам швидше і точніше оцінювати резюме, автоматизувати процеси, що раніше вимагали значних витрат часу, а також знижувати ризик упередженості при відборі кандидатів. Завдяки цим інструментам рекрутери можуть зосередитися на стратегічних завданнях, таких як формування команди та розвиток корпоративної культури.

Ще одним важливим трендом є акцент на м'яких навичках. Сьогодні компанії не лише оцінюють професійні знання кандидатів, а й звертають увагу на їх здатність до комунікації, командної роботи та адаптивності. У світі, де зміни відбуваються стрімко, здатність співробітників ефективно взаємодіяти один з одним та адаптуватися до нових умов роботи є критично важливою. Це ставить рекрутерів перед новим викликом — знайти кандидатів, які не лише володіють професійними знаннями, але й здатні працювати в динамічному середовищі.

Крім того, світова пандемія COVID-19 кардинально змінила підходи до роботи. Віддалений та гібридний формати роботи стали новими стандартами, що вплинули на стратегії підбору персоналу. Рекрутери повинні враховувати нові умови, в яких працюватимуть їхні кандидати, і активно шукати людей, здатних ефективно працювати в умовах дистанційної роботи. Це змушує компанії адаптувати свої критерії відбору, включаючи оцінку комунікаційних навичок та самоорганізації.

Фокус на культурній відповідності також став важливим аспектом підбору персоналу. Компанії усвідомлюють, що успішний найм залежить не лише від професійних якостей, але й від того, наскільки кандидат відповідає цінностям і місії організації. Це стимулює розвиток інструментів оцінки культурної відповідності, що допомагає забезпечити гармонійне вписання нових співробітників у команду. Позитивна корпоративна культура є запорукою зниження текучості кадрів і покращення загальної продуктивності.

Нарешті, питання різноманітності та інклюзії набуває дедалі більшої актуальності. Сучасні організації усвідомлюють, що різноманітний колектив не лише сприяє інноваційності,

але й покращує репутацію бренду. Тому рекрутери повинні активно працювати над створенням інклюзивних процесів, які дозволяють залучати кандидатів з різних соціальних, культурних та професійних середовищ.

Отже, сучасний підбір персоналу є складним і багатогранним процесом, який вимагає нових знань, підходів і технологій.

Ключові слова: рекрутинг, штучний інтелект, сучасні інновації залучення та утримання талановитих фахівців.

Soroka Oleksandra Volodymyrivna Candidate of Economic Sciences, Associate Professor, Associate Professor at the Department of Personnel Management and Labor Economics, Odesa National Economic University, St. Preobrazhenskaya, 8, Odesa, 65082, tel.: (063) 361-81-92, <https://orcid.org/0000-0001-6982-1817>

Drumova Yulia Anatolyivna, master's degree in specialty 051 "Economics", educational program - Economics, Department of Personnel Management and Labor Economics, Odesa National University of Economics, St. Preobrazhenskaya, 8, Odesa, 65082, tel.: (097) 619-38-40, <https://orcid.org/0009-0006-0013-6858>

CURRENT TRENDS IN STAFF SELECTION

Abstract. The modern labor market is in a state of active transformations caused by technological innovations, changes in social expectations and new challenges of globalization. In this context, recruitment takes on a new meaning. It is no longer a simple process of filling vacancies, but becomes a strategic function that directly affects the competitiveness and success of organizations. Successful companies realize that their greatest asset is people, and their task is to create conditions for attracting and retaining talented professionals.

Among the key factors determining new approaches to personnel selection, technological progress can be singled out. The introduction of artificial intelligence (AI) and automation is radically changing traditional recruiting methods. Candidate management systems (ATS) and machine learning algorithms help recruiters evaluate resumes faster and more accurately, automate previously time-consuming processes, and reduce the risk of bias in candidate selection. With these tools, recruiters can focus on strategic tasks such as team building and corporate culture development.

Another important trend is the emphasis on soft skills. Today, companies not only evaluate candidates' professional knowledge, but also pay attention to their ability to communicate, work in a team, and adaptability. In a rapidly changing world, the ability of employees to effectively interact with each other and adapt to new working conditions is critical. This presents recruiters with a new challenge — to find candidates who not only possess professional knowledge, but are also able to work in a dynamic environment.

In addition, the global pandemic of COVID-19 has radically changed approaches to work. Remote and hybrid work formats have become new standards that have influenced recruitment strategies. Recruiters must consider the new environment in which their candidates will work and actively seek people who can work effectively in a remote work environment. This forces companies to adapt their selection criteria, including assessment of communication skills and self-organization.

A focus on cultural fit has also become an important aspect of recruitment. Companies realize that successful hiring depends not only on professional qualities, but also on how well the candidate matches the values and mission of the organization. This encourages the development of cultural fit assessment tools that help ensure a harmonious integration of new employees into the team. A positive corporate culture is the key to reducing employee turnover and improving overall productivity.

Finally, the issue of diversity and inclusion is becoming more and more important. Modern organizations realize that a diverse team not only promotes innovation, but also improves brand reputation. Therefore, recruiters should actively work on creating inclusive processes that allow attracting candidates from different social, cultural and professional backgrounds.

Therefore, modern recruitment is a complex and multifaceted process that requires new knowledge, approaches and technologies.

Keywords: recruiting, artificial intelligence, modern innovations in attracting and retaining talented specialists.

Постановка проблеми. Впродовж останніх років у світі все частіше обговорюються проблеми та виклики, пов'язані з підбором персоналу. Зокрема, питання впровадження сучасних технологій та методів у цей процес стають одними з ключових для бізнесів різних масштабів та галузей. Швидкий розвиток технологій, автоматизація та зміна вимог до фахівців створюють нові тренди, які змінюють традиційні підходи до найму. В Україні ці тенденції також набувають актуальності, особливо на тлі активної діджиталізації та глобалізації ринку праці.

Перші вагомі зміни відбулися з появою онлайн-платформ для підбору персоналу, таких як LinkedIn, Work.ua та інші, які змінили спосіб комунікації між роботодавцями та кандидатами. У свою чергу, розвиток штучного інтелекту, використання Big Data та автоматизація рутинних процесів зробили процес рекрутингу більш ефективним та прозорим. Проте виникає питання, як ці інновації впливають на ринок праці, зокрема в Україні, та які нові виклики постають перед HR-менеджерами в умовах стрімких змін.

На додаток до технологічних змін, з'являються і соціальні тренди, що впливають на процес найму. Зміна поколінь, зокрема поява покоління Z на ринку праці, створює нові вимоги до умов роботи, корпоративної культури та принципів лідерства. Разом з тим, зростає інтерес до дистанційної роботи та гнучких графіків, що додає нових аспектів до процесу підбору персоналу..

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанням сучасних тенденцій у підборі персоналу приділяють увагу як зарубіжні, так і українські дослідники. Серед них варто відзначити таких фахівців, як Д. Ульріх, який висвітлює роль HR як стратегічного партнера в організаціях; Л. Копер, яка досліджує вплив діджиталізації на процес рекрутингу; та М. Армстронг, автор багатьох праць, присвячених управлінню персоналом. Їхні роботи підкреслюють важливість адаптації до швидких змін на ринку праці та нових викликів, що постають перед HR-менеджерами.

В Україні дослідження з цієї тематики представлені працями таких науковців, як О. Гончар, І. Дашкевич, А. Лебедев, які зосереджують увагу на цифрових інструментах, що використовуються у процесі найму, а також на ролі соціальних мереж у рекрутингу. У своїх роботах вони акцентують на тому, що використання штучного інтелекту та автоматизованих систем значно змінює процес підбору кадрів і підвищує ефективність цього процесу.

Водночас, як свідчать сучасні дослідження, питання інтеграції новітніх технологій у процес підбору персоналу в Україні залишається ще не до кінця вивченим і потребує подальшої розробки. Деякі аспекти, зокрема використання Big Data та алгоритмів для відбору кандидатів, досі знаходяться на етапі вивчення та впровадження.

Мета статті – дослідження сучасних трендів у підборі персоналу, з'являються в умовах глобалізації та діджиталізації ринку праці.

Виклад основного матеріалу. Підбір персоналу на сучасному етапі розвивається під впливом низки важливих факторів, серед яких діджиталізація процесів, зміна соціальних очікувань та нові вимоги до кваліфікації кандидатів. В умовах глобалізації та швидкого розвитку технологій компанії вимушені переглядати традиційні методи найму і адаптуватися до сучасних умов ринку праці.

Сучасні тенденції відбору талантів за дослідженнями Іванова І. І, відображають динамічні зміни на ринку праці, спричинені технологічним прогресом, глобалізацією та новими соціальними викликами. Сучасні умови вимагають від компаній не лише пошуку кваліфікованих кандидатів, але й створення привабливого бренду роботодавця, який забезпечує конкурентну перевагу. За його думкою, однією з ключових особливостей сучасного рекрутингу

є його адаптивність. Компанії повинні враховувати швидко мінливі вимоги ринку, що спонукає їх впроваджувати нові стратегії, спрямовані на залучення, відбір і утримання талантів. У свою чергу, це означає приділяти більше уваги кандидатам, їхнім потребам і мотиваціям. Сучасні фахівці з підбору персоналу оцінюють не тільки професійні навички, але й особистісні якості кандидатів, культурну сумісність і довгострокову мотивацію.

Крім того, технологічні інновації кардинально змінили процес найму. Використання штучного інтелекту та автоматизації дозволяє компаніям скоротити час пошуку та відбору кандидатів і підвищити точність оцінки їх кваліфікації. Це допомагає зменшити витрати на підбір персоналу та підвищити ефективність процесу. Нові аналітичні інструменти також дозволяють роботодавцям отримати уявлення про ринок праці та краще зрозуміти тенденції.

У сучасному світі високо цінується корпоративна культура та імідж роботодавця. Кандидатів дедалі більше хвилюють умови праці, можливості розвитку кар'єри та баланс між роботою та особистим життям. Це спонукає компанії активно розвивати привабливі бренди, які передбачають не лише фінансові вигоди, а й соціальні та екологічні ініціативи. Тому компанії, які інвестують у своїх співробітників і створюють комфортне середовище, здатні залучати і утримувати найкращих працівників.

Іншим важливим аспектом є зростаюча роль різноманітності та інклюзивності під час найму. Сьогодні компанії прагнуть створювати різноманітні команди, які включають людей різного походження, статі, віку та інших характеристик. Це не тільки покращує корпоративну культуру, але й сприяє більшій креативності та інноваціям, що є надзвичайно важливим у сучасному бізнес-середовищі.

Сучасні тенденції відбору талантів також наголошують на постійному навчанні та розвитку. Оскільки технології змінюються швидкими темпами, потреба в нових навичках стає дедалі гострішою. Компанії почали інвестувати в програми навчання та розвитку, щоб допомогти працівникам адаптуватися до нових умов і підвищити свою конкурентоспроможність на ринку праці.

Успішна реалізація цих тенденцій забезпечує компаніям конкурентну перевагу та сприяє їхньому сталому розвитку в сучасному бізнес-середовищі.

Цифровізація – це не тільки виклики, а й нові можливості для рекрутингу. Технологічні інновації кардинально змінили процес найму [1].

Нижче розглянемо основні тренди, що визначають сучасний підбір персоналу, а також їх вплив на рекрутингові стратегії.

1. Діджиталізація та автоматизація процесів найму.

Одним із ключових трендів останніх років є впровадження цифрових технологій у процес підбору персоналу (таблиця 1).

Таблиця 1.

Найпоширеніші технології в рекрутингу

Технологія	Опис	Переваги
Штучний інтелект (AI)	Використання AI для аналізу резюме та прогнозування успішності кандидатів на основі великих даних.	Підвищення швидкості та об'єктивності відбору.
Чат-боти	Автоматизовані чат-боти допомагають кандидатам заповнити анкети, відповідають на запитання та проводять первинне інтерв'ю.	Зменшення навантаження на HR-фахівців, прискорення комунікації.
Онлайн-тести	Платформи для тестування професійних навичок або психологічних якостей кандидатів.	Забезпечення відповідності кандидатів вимогам вакансій.

Джерело: складено авторами за [2]

Петрова О.М. вважає, що завдяки діджиталізації багато аспектів рекрутингу стали більш автоматизованими, що дозволяє значно спростити роботу HR-фахівців і підвищити ефективність процесів [2]. Це включає використання систем автоматичного відбору резюме, штучного інтелекту для аналізу великих обсягів даних про кандидатів, а також онлайн-платформ для пошуку та комунікації з претендентами. Таким чином, автоматизація дозволяє компаніям заощаджувати час та ресурси, роблячи процес відбору більш ефективним і точним.

3. Зростання популярності гнучких форм зайнятості.

Гнучкі форми зайнятості, такі як фриланс, віддалена робота та гнучкі графіки, стають все більш популярними. Це є результатом змін у світовій економіці, що спровокували пандемії COVID-19 та швидкий розвиток технологій, які дозволяють ефективно працювати з будь-якої точки світу.

За працями Фролової О. В., Щербаня Н. В. [3] можна виявити, що для HR-фахівців це створює нові виклики, адже необхідно адаптувати процеси найму до нових реалій. Віддалена робота вимагає специфічних навичок від кандидатів, таких як самодисципліна, вміння організувати свій робочий час і володіння технологіями для дистанційної комунікації.

Віддалена робота та фриланс відкривають нові можливості для компаній у контексті підбору персоналу, дозволяючи залучати найкращі таланти без географічних обмежень [3,4].

4. Використання соціальних мереж для підбору персоналу.

Соціальні мережі стали важливим інструментом для HR-фахівців, оскільки вони дозволяють не лише знайти кандидатів, але й оцінити їхні особисті якості, професійний розвиток та зацікавленість у нових можливостях. LinkedIn, Facebook, Twitter та інші платформи дозволяють компаніям активно залучати кандидатів шляхом публікації вакансій, участі в професійних дискусіях і навіть прямої взаємодії з потенційними працівниками (таблиця 2).

Таблиця 2.

Використання соціальних мереж в рекрутингу

Технологія	Опис	Переваги	Недоліки
LinkedIn	Професійна мережа для пошуку роботи та встановлення контактів.	Велика база кандидатів з різних галузей.	Може бути надто формалізованою для деяких ролей.
Facebook	Соціальна мережа для більш неформальної комунікації з кандидатами.	Можливість оцінити особисті інтереси та активність кандидатів.	Може містити багато нерелевантної інформації, яка може відволікати від процесу відбору.
Instagram	Використовується для брендингу роботодавця та залучення молодих спеціалістів.	Візуальний контент сприяє кращому сприйняттю компанії як роботодавця.	Не всі кандидати активно користуються Instagram. Може бути менш ефективним для пошуку спеціалістів старшого покоління.
TikTok	Відеоплатформа, що набирає популярності серед молоді.	Можливість створення креативних відео для залучення молодих талантів.	Не всі компанії можуть використовувати TikTok через специфіку контенту.
Telegram	Месенджер для приватної та групової комунікації з кандидатами	Можливість швидкого обміну повідомленнями, створення чат-ботів для автоматизації процесів	Менш популярний для пошуку роботи у порівнянні з іншими платформами

Джерело: складено авторами за [5]

3. Використання Big Data та аналітики.

Big Data в рекрутингу використовується для збору та аналізу великих обсягів інформації про кандидатів, що допомагає прогнозувати їхню відповідність вакансії та довгострокову ефективність на посаді. Аналітичні інструменти дозволяють компаніям аналізувати поведінку кандидатів, їхній кар'єрний шлях, рівень навичок та інші важливі фактори. Це сприяє прийняттю більш обґрунтованих рішень щодо найму.

Приклад використання Big Data можна побачити в алгоритмах, які аналізують поведінку кандидатів у соціальних мережах (LinkedIn, Facebook) та на професійних платформах, прогножуючи їхню готовність до зміни місця роботи. Крім того, аналіз даних дозволяє компаніям виявляти загальні тренди та визначати потреби в нових навичках у певних галузях.

Основні етапи використання Big Data в рекрутингу:

- 1) Збір даних про кандидатів з різних джерел (резюме, соціальні мережі, тести, інтерв'ю).
- 2) Аналіз отриманої інформації з використанням алгоритмів машинного навчання.
- 3) Прогнозування успішності кандидатів на основі попередніх даних та їхньої поведінки.

5. Зміна поколінь і нові вимоги до роботодавців.

Зміна поколінь на ринку праці також впливає на тренди в підборі персоналу (таблиця 3).

Таблиця 3.

Порівняння поколінь на ринку праці

Технологія	Опис	Переваги
Мовчазні покоління (до 1946 р.)	Стабільність, лояльність до компанії, трудові досягнення, матеріальна винагорода.	Стабільна робота, соціальні гарантії, повага до досвіду.
Бейбі-бумери (1946-1964 рр.)	Кар'єрний ріст, досягнення, матеріальний добробут, командна робота.	Можливості для кар'єрного зростання, визнання заслуг, премії.
Покоління X (1965-1980 рр.)	Баланс між роботою та особистим життям, незалежність, прагнення до розвитку.	Гнучкий графік, можливість дистанційної роботи, навчання та розвиток.
Міленіали (1980-1995рр.)	Баланс між роботою та особистим життям, розвиток кар'єри, соціальна відповідальність, робота в команді.	Можливості для кар'єрного зростання, гнучкий графік, корпоративна культура, соціальні бенефіти.
Покоління Z (1996-2010рр.)	Інновації, швидкість змін, гнучкість, технології, соціальна справедливність.	Гнучкі графіки, можливості для розвитку, підтримка, соціальна відповідальність компанії, технологічні інструменти.

Джерело: складено авторами за [6]

Покоління Z, яке активно виходить на ринок праці, має свої унікальні цінності та очікування. Молоді фахівці часто надають перевагу роботі в компаніях, які пропонують гнучкі умови роботи, можливості для саморозвитку та інноваційний підхід до управління персоналом. Це вимагає від роботодавців адаптації своєї корпоративної культури та умов праці, щоб відповідати очікуванням нового покоління працівників.

Тож, сучасний підбір персоналу – це динамічний і постійно розвиваючий процес. Компанії, які впроваджують нові технології та підходи, мають більші шанси залучити та утримати найкращих талантів. Важливо розуміти, що успішний підбір персоналу – це не лише пошук відповідного кандидата, але й створення привабливого робочого середовища, яке сприятиме розвитку співробітників і досягненню цілей компанії.

Враховуючи усі сучасні тренди дослідженні вище, можна порівняти як саме працюють традиційні та сучасні методи окремо і виявити що ж є найефективнішим в роботі.

Представлена нижче таблиця 4 порівняння традиційного та сучасного підбору персоналу демонструє значні відмінності в підходах, які використовуються для залучення та відбору кандидатів.

Таблиця 4.

Порівняння традиційних та сучасних трендів у підборі персоналу

Особливості	Традиційний підбір персоналу	Сучасний підбір персоналу
Методи відбору	Оголошення в газетах, рекрутингові агентства	Онлайн-платформи, соціальні мережі, спеціалізовані сайти
Обсяг інформації про кандидатів	Обмежена інформація з резюме та інтерв'ю	Велика кількість даних: від резюме до профілів у соціальних мережах
Пошук талантів	Локальний, обмежений географічний район	Глобальний доступ до кандидатів з усього світу
Взаємодія з кандидатами	Телефонні дзвінки, особисті співбесіди	Відеоспівбесіди, онлайн-тестування
Аналітика і відстеження	Ручне ведення бази даних	Використання аналітичних інструментів та CRM-систем
Співробітництво з внутрішніми підрозділами	Відокремлені відділи HR та підрозділи компанії	Інтеграція HR з бізнес-процесами компанії

Джерело: складено авторами за [7]

Традиційний підбір персоналу переважно базується на локальних методах, таких як оголошення в газетах і рекрутингові агентства, що обмежує доступ до потенційних кандидатів. Взаємодія з кандидатами здебільшого обмежується телефонними дзвінками та особистими співбесідами, що може бути неефективним у часі. Також аналітика ведеться вручну, що ускладнює процес відстеження кандидатів та збору даних.

Сучасний підбір персоналу, з іншого боку, характеризується використанням онлайн-платформ, соціальних мереж та технологій, що забезпечують глобальний доступ до талантів. Цей підхід дозволяє не лише зібрати більше інформації про кандидатів, але й інтегрувати процеси HR з бізнес-стратегіями компанії. Відеоспівбесіди та онлайн-тестування роблять процес відбору більш гнучким і зручним як для роботодавців, так і для кандидатів.

Серед усіх методів сучасного підбору персоналу, найбільш ефективним можна вважати використання онлайн-платформ та соціальних мереж. Ці методи дозволяють швидко знаходити відповідних кандидатів, збирати велику кількість даних про них і взаємодіяти в реальному часі. Також важливу роль відіграє аналітика, яка допомагає відстежувати ефективність найму і адаптувати стратегії в реальному часі. Це дозволяє компаніям швидше реагувати на зміни на ринку праці та забезпечувати кращий підбір персоналу.

Не тільки доступність технологій, а й нові потреби бізнесу вимагають від рекрутерів інших підходів до роботи. Дедалі більша кількість компаній надають перевагу командній організації роботи. Команди формуються під конкретні завдання з людей різних професій. Сучасний тренд - частина співробітників рекрутингу в проєкті працюють віддалено.

Усе це призводить до того, що все більше компаній залучають співробітників для реалізації проєктів і під певні завдання, не наймаючи їх у штат. Прийнятним рішенням у цьому

випадку є модель аустсорингу. За такого підходу працівники перебувають у штаті іншої компанії, а їхній час і кваліфікація продаються на постійній або проєктній основі.

З розвитком нових технологій і автоматизованих рішень у підборі персоналу функція рекрутингу багато в чому змінюється. Однак, навіть найінтелектуальніші та найпросунутіші технології майбутнього навряд чи зможуть змінити провідну роль HR-фахівця в процесі рекрутингу. Зрештою, остаточні рішення все одно залишаються за HR-фахівцем.

Як уже було помічено, з виконавця рекрутер перетворюється на постановника завдань. У розпорядженні сучасного рекрутера велика кількість різних інструментів і методів найму. За фактом, він дедалі більше стає оператором сервісів, бере на себе функції аналітика під час ухвалення кінцевих рішень щодо конкретного кандидата

Висновки. Сучасні тренди в підборі персоналу визначаються впливом технологій, соціальних змін та нових вимог до роботодавців. Діджиталізація, Big Data, використання соціальних мереж і зміна поколінь — це ключові фактори, які впливають на рекрутингові стратегії. Компанії, які адаптуються до цих тенденцій, мають більше шансів залучати найкращі таланти та залишатися конкурентоспроможними на ринку праці.

Сучасні тенденції відбору талантів свідчать про те, що традиційні методи більше не відповідають вимогам бізнес-середовища, яке швидко змінюється. Глобалізація, технологічний прогрес і зміна поколінь вимагають нових стратегій, які дозволяють компаніям залучати й утримувати найкращих талантів. Адаптивність стає однією з найважливіших характеристик сучасних організацій, оскільки необхідно не тільки знайти кандидатів, а й створити умови для їх кар'єрної реалізації та розвитку.

Технології, зокрема штучний інтелект і, суттєво змінює процес найму, роблячи його більш ефективним і точним. Це дозволяє компаніям швидше реагувати на зміни на ринку праці та підвищують прозорість процесу найму. Однак технології не можуть замінити людський фактор; розуміння потреб кандидатів і створення комфортного робочого середовища мають вирішальне значення для залучення найкращих професіоналів.

Компанії сьогодні повинні зосередитися на розбудові сильної корпоративної культури, яка включає різноманітність та інклюзивність. Ці аспекти не тільки підвищують задоволеність працівників, але й сприяють творчості та інноваціям, які є вирішальними для успіху в конкурентному середовищі. Інвестиції в розвиток співробітників і створення умов для їх навчання також стають необхідними для підтримки високого рівня продуктивності.

Серед інших важливих аспектів, які варто зазначити, є зростаюча роль співпраці між HR-фахівцями та керівництвом компанії. Спільна робота над стратегічними цілями організації дозволяє краще враховувати потреби бізнесу при підборі персоналу. Це сприяє не лише покращенню процесів рекрутингу, але й підвищенню загальної ефективності компанії.

Крім того, сучасні організації все частіше звертають увагу на етичні аспекти рекрутингу. Прозорість у процесах найму, відмова від дискримінації та упереджень, а також підтримка соціально відповідальних ініціатив стають важливими складовими репутації компанії. Це не лише приваблює кандидатів, але й зміцнює довіру з боку клієнтів та партнерів.

В умовах постійної еволюції ринку праці, компанії, які активно впроваджують нові технології, інвестують у розвиток свого бренду роботодавця та звертають увагу на потреби своїх співробітників, зможуть зберегти конкурентоспроможність. Важливо також розуміти, що успішний підбір персоналу — це не одноразовий процес, а постійна діяльність, яка потребує оцінки та коригування стратегій відповідно до змін у бізнес-середовищі.

Завершуючи, можна стверджувати, що сучасні тренди в підборі персоналу вказують на необхідність еволюції підходів до управління людськими ресурсами. Фокус на технології, інклюзію, розвиток культури та партнерство між HR і керівництвом організації формує новий стандарт якості в підборі персоналу. Це не лише відповідає на виклики сьогодення, але й готує ґрунт для успіху в майбутньому, забезпечуючи стійке зростання компаній у світі, що швидко змінюється. Таким чином, адаптація до нових трендів у підборі персоналу є критично важливою для досягнення довгострокових бізнес-цілей.

Таким чином, сучасні тенденції відбору талантів вимагають комплексного підходу, який об'єднує технології, людський фактор і корпоративні цінності в єдину стратегію. Це не тільки допомагає компаніям залучати й утримувати таланти, але й забезпечує їх стійкість у світі, що постійно змінюється. Успішні організації, які зможуть адаптуватися до цих тенденцій, матимуть значну конкурентну перевагу та зможуть ефективно реалізувати свої бізнес-стратегії.

Цифрова трансформація рекрутингу – це не просто модна течія, а необхідність, яка дасть змогу компаніям залишатися конкурентоспроможними на сучасному ринку праці. HR-фахівці, які вміють використовувати ці можливості, будуть затребувані на ринку праці.

Література:

1. Іванов. І. І. Сучасні підходи до підбору персоналу в умовах цифрової трансформації. Київ: Видавництво "Знання". 2023, с. 101–123.
2. Петрова. О. М. Роль соціальних мереж у рекрутингу: аналіз сучасних трендів. *Персонал*, 2022. №3, с. 45–52.
3. Фролова. О. В., Щербань, Н. В. Сучасні тренди в підборі персоналу: адаптація до умов постпандемічного ринку праці. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2022, №40 (1), с. 95–100.
4. Кузьменко, І. О. Вплив технологій на процес підбору персоналу: нові виклики та можливості. *Економічний вісник*. 2023, №17(3), с. 34–45
5. Betterteam. Top 15 Recruiting Trends for 2024. URL: [Betterteam.com](https://www.betterteam.com/recruiting-trends-2024). (дата звернення: 10.10.2024)
6. Indeed. 8 Recruiting Trends in 2024. URL: [Indeed.com](https://www.indeed.com/recruiting-trends-2024) (дата звернення: 10.10.2024)
7. Петров. С. І., Мельник, О. А. Успішні стратегії залучення талантів у сучасному бізнесі. *Журнал управлінських наук*. 2023, №19(2), с. 22–30.

References:

1. Ivanov. I. I. (2023). Suchasni pidkhody do pidboru personalu v umovakh tsyfrovoi transformatsii. [Modern approaches to personnel selection in the conditions of digital transformation]. Kyiv: Vydavnytstvo "Znannia", pp. 101–123 [in Ukrainian].
2. Petrova. O. M. (2022). Rol sotsialnykh mrezh u rekrutynhu: analiz suchasnykh trendiv. [The role of social networks in recruiting: analysis of modern trends]. *Personal – Personnel*, 3, 45–52 [in Ukrainian].
3. Frolova, O. V., Shcherban, N. V. (2022). Suchasni trendy v pidbori personalu: adaptatsiia do umov postpandemichnoho rynku pratsi. [Modern trends in personnel selection: adaptation to the conditions of the post-pandemic labor market]. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu – Scientific Bulletin of the International Humanitarian University*, 40(1), 95–100 [in Ukrainian].
4. Kuzmenko, I. O. (2023). Vplyv tekhnolohii na protses pidboru personalu: novi vyklyky ta mozhlyvosti. [The impact of technology on the recruitment process: new challenges and opportunities]. *Ekonomiczny visnyk – Economic bulletin*, 17(3), 34–45[in Ukrainian].
5. Betterteam. Top 15 Recruiting Trends for 2024. URL: [Betterteam.com](https://www.betterteam.com/recruiting-trends-2024). (application date: 10.10.2024)
6. Indeed. 8 Recruiting Trends in 2024. URL: [Indeed.com](https://www.indeed.com/recruiting-trends-2024) (access date: 10.10.2024).
7. Petrov, S. I., Melnyk, O. A. (2023). Uspishni stratehii zaluchennia talantiv u suchasnomu biznesi. [Successful strategies for attracting talent in modern business]. *Zhurnal upravlinskykh nauk – Journal of management sciences*, 19 (2), 22–30 [in Ukrainian].

УДК 331.108.:005.95

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-431-439](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-431-439)

Сорока Олександра Володимирівна кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри управління персоналом і економіки праці, Одеський Національний Економічний Університет, вул. Преображенська будинок 8, м. Одеса, 65082, тел.: (063) 3618192, <https://orcid.org/0000-0001-6982-1817>

Осадча Діана Андріївна магістр спеціальності 051 «Економіка», освітня програма «Економіка», кафедра управління персоналом і економіки праці, Одеський Національний Економічний Університет, вул. Преображенська будинок 8, м. Одеса, 65082, тел.: (093) 609-28-25, <https://orcid.org/0009-0004-3966-8750>

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Анотація. Актуальність представленої теми дослідження визначено пріоритетною роллю людського фактора у формуванні конкурентних переваг підприємств та забезпеченні їхнього стабільного становища на ринку

Стаття розглядає важливу тему підвищення ефективності управління кадрами в сучасних організаціях. У ній проведено аналіз наукових методів стосовно щодо розуміння сутності персоналу сучасної організації. Виокремлені такі підходи, як системний, ресурсний підхід, поведінковий підхід, економічний підхід та стратегічний. За результатами аналізу наукової літератури визначена сутність управління персоналом в сучасних організаціях. Вирішення завдань, пов'язаних з управлінням людськими ресурсами, є одним з найважливіших аспектів діяльності сучасних організацій і вважається ключовим показником їх економічного успіху та підвищення конкурентоспроможності.

Ефективність управління персоналом, виступаючи основним критерієм функціонування підсистеми менеджменту на підприємстві, відображає рівень формування, накопичення та використання людського, соціального та інтелектуального капіталів.

Визначено принципи, яких мають дотримуватися керівники сучасних підприємств, аби управління було максимально ефективним.

Запропоновано напрями підвищення ефективності управління персоналом. З'ясовано, що важливим елементом підвищення ефективності управління сучасної організації виступає розвиток персоналу. Обґрунтовано, що для підвищення ефективності управління персоналом сучасної організації слід використовувати матеріальні та нематеріальні елементи мотивації. Результати проведеного дослідження орієнтовані на підвищення ефективності використання кадрів. Практична значущість отриманих даних полягає в тому, що вони надають керівникам нові засоби для управління співробітниками.

Ключові слова: сучасна організація, персонал, управління, ефективність, мотивація, професійний розвиток.

Soroka Oleksandra Volodymyrivna Candidate of Economic Sciences, Associate Professor, Associate Professor at the Department of Personnel Management and Labor Economics, Odesa National Economic University, St. Preobrazhenskaya, 8, Odesa, 65082, tel.: (063) 361-81-92, <https://orcid.org/0000-0001-6982-1817>

Osadcha Diana Andriivna master's degree in specialty 051 "Economics", educational program - Economics, Department of Personnel Management and Labor Economics, Odesa National University of Economics, Ukraine, St. Preobrazhenskaya, 8, Odesa, 65082, tel.: (093) 609-28-25, <https://orcid.org/0009-0004-3966-8750>

THEORETICAL AND METHODOLOGICAL PRINCIPLES OF IMPROVING THE EFFICIENCY OF PERSONNEL MANAGEMENT IN MODERN CONDITIONS

Abstract. The relevance of the presented research topic is determined by the priority role of the human factor in shaping the competitive advantages of enterprises and ensuring their stable position in the market

The article deals with the important topic of improving the efficiency of human resources management in modern organizations. The article analyzes scientific methods for understanding the essence of personnel in a modern organization. The authors distinguish such approaches as systemic, resource-based, behavioral, economic and strategic. Based on the results of the analysis of scientific literature, the essence of personnel management in modern organizations is determined. Solving the tasks related to human resource management is one of the most important aspects of modern organizations and is considered a key indicator of their economic success and competitiveness.

The efficiency of personnel management, being the main criterion for the functioning of the management subsystem at an enterprise, reflects the level of formation, accumulation and use of human, social and intellectual capital.

The authors define the principles that should be followed by managers of modern enterprises in order to make management as efficient as possible.

Directions for improving the efficiency of personnel management are proposed. It is found that an important element in improving the efficiency of management of a modern organization is staff development. It is substantiated that in order to improve the efficiency of personnel management in a modern organization, tangible and intangible elements of motivation should be used. The results of the study are aimed at improving the efficiency of personnel use. The practical significance of the data obtained is that they provide managers with new tools for managing employees

Keywords: modern organization, personnel, management, efficiency, motivation, professional development.

Постановка проблеми. В нинішніх умовах здійснення господарської діяльності питання покращення ефективності управління персоналом виступає ключовим чинником для досягнення стратегічних цілей сучасної організації. Сьогодні в умовах глобальної конкуренції та швидких змін у бізнес-середовищі організації повинні забезпечувати своїх співробітників ресурсами, що дозволяють їм бути максимально продуктивними. Ефективне управління персоналом не лише покращує робочу атмосферу, а й сприяє зростанню лояльності працівників, що є запорукою стабільності сучасної організації в довгостроковій перспективі. Крім того, вдале управління персоналом допомагає зміцненню корпоративної культури, що формує позитивний імідж сучасної організації на ринку праці. Ті організації, які зосереджуються на створенні комфортних умов для своїх співробітників, здобувають репутацію привабливих роботодавців, що допомагає залучати і утримувати талановитих фахівців. Це не лише знижує витрати на пошук нових кадрів, а й забезпечує сталість і згуртованість колективу. Нарешті, підвищення ефективності управління персоналом має прямий економічний вплив. Оптимізація процесів, зменшення плинності кадрів, розвиток внутрішнього потенціалу команди сприяють зниженню витрат та підвищенню конкурентоспроможності організації. У сучасному світі, де цінність людського капіталу лише зростає, організації, що інвестують у розвиток ефективного управління персоналом, отримують суттєву перевагу і збільшують свої шанси на успіх.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання сутності, особливостей та проблем управління персоналом в сучасних організаціях досить широко розглянуті в українській науковій літературі. Ця проблематика висвітлена в наукових працях таких вчених, як В. В. Білик, Л. А. Бондаренко, А. Ю. Голобородько, Н. В. Зачосова, В. І. Кифяк, А. П. Козинець, Ю. В. Кравчик, Д. М. Кусова, О. П. Панченко, Н. О. Плевако, С. А. Прохоровська, Є. А. Саушин, О. В. Синюк, С. І. Тодорюк, Л. І. Шевченко та інших. Вопросы эффективности управления персоналом и кадровым потенциалом имеют большую практическую значимость, поэтому

активно розробляються отечественними и зарубіжними спеціалістами, однак до сих пор остаються не до кінця изученими. потребує подальших наукових пошуків та розробок

Метою статті є теоретичне узагальнення та обґрунтування напрямків підвищення ефективності управління персоналом у сучасних організаціях.

Виклад основного матеріалу. Людський ресурс виступає найважливішим активом сучасної організації, а відтак, відіграє ключову роль у її репутаційній успішності та конкурентоспроможності. Компетентний та творчий персонал виступає творцем нових ідей, продуктів і сервісів, що дозволяє сучасним організаціям розширити клієнтську базу та займати нові ринкові ніші.

В даний час у всіх країнах світу, в тому числі і в Україні, сучасний етап розвитку характеризується настанням постіндустріальної епохи, коли замість обмеженої концепції економічного зростання пропонуються нові підходи в економіці, такі як організаційний, соціальний, психологічний та інші, в яких людина розглядається у всій сукупності її якісних характеристик.

У сучасних умовах успіх більшості компаній розвинутих країн пов'язаний із створенням інноваційних механізмів управління людськими ресурсами.

Пріоритетними напрямками стали гнучкі форми використання робочої сили, підвищення якості людських ресурсів, нові підходи до організації та стимулювання праці та якості трудового життя.

Пріоритетними напрямками визначено адаптивні форми використання людських ресурсів, поліпшення якості людського капіталу, нові методи організації та мотивації праці, а також покращення умов трудового життя. На сьогодні ключовим є визнання економічної вигоди та соціальної значущості людських ресурсів, розвиток яких вимагає інвестицій, подібно до багатьох інших видів ресурсів. Інноваційне управління людськими ресурсами має бути орієнтоване на максимальне використання здібностей людини у процесі її трудової діяльності.

Більшість життя людини протікає в організованій праці. У цій ситуації управління персоналом організації стає особливо значущим, оскільки воно безпосередньо впливає на формування та розвитку особистісного потенціалу працівників, забезпечує їхню професійну реалізацію, а також адаптацію до зовнішніх і внутрішніх умов виробничого середовища.

На сьогоднішній день, людський фактор набуває першорядного значення, у зв'язку з чим, потреба в ефективному використанні людської праці як головна виходить на передній план. У сучасних умовах найбільші резерви підвищення ефективності ринкового господарювання полягають у вдосконаленні діяльності персоналу підприємства.

Нині основу довгострокових переваг організації становлять саме людські ресурси (люди, їхні навички та вміння, прагнення реалізації поставленої мети). На сьогоднішній день управління організацією зосереджено на найбільш раціональному та ефективному використанні персоналу, тому дана тема є актуальною.

Професійний, лояльний та мотивований персонал позитивно впливає на корпоративну культуру сучасної організації та формування позитивного робочого середовища, а задоволені умовами праці та рівнем оплати працівники зазвичай демонструють вищий рівень залученості у справи організації, що сприяє зменшенню рівня плинності кадрів. У зв'язку з цим, слід погодитись з думкою О. П. Панченко, що «саме завдяки персоналу стає можливою активізація процесів розвитку в сучасній організації» [1, с. 296].

Природа персоналу у сучасних організаціях також характеризується іншими науковими поглядами, систематизація яких за різними ознаками представлена в табл. 1.

У умовах гострої конкуренції кожна організація повинна безперервно шукати можливості для покращення своєї роботи, тому важливо зосередитися на ефективному використанні всіх ресурсів, які є в розпорядженні підприємства, особливо людських.

Таблиця 1.

Наукові підходи до розуміння природи персоналу у сучасних організаціях

Підхід	Поняття
Системний підхід	Персонал розглядається як частина більшої системи – організації. Кожен співробітник виконує певну роль, яка впливає на загальну систему, а система, в свою чергу, впливає на поведінку співробітників. Тут важливою є інтеграція інтересів співробітників та організаційних цілей.
Ресурсний підхід	Персонал вважається ключовим ресурсом організації, яким потрібно ефективно управляти для досягнення конкурентних переваг. Управління людськими ресурсами (HRM) спрямоване на розвиток і використання потенціалу співробітників відповідно до потреб організації.
Поведінковий підхід	Фокусується на поведінці співробітників у робочому процесі і взаємодії між колегами. Вивчає мотивацію, лідерство, організаційну культуру та інші психологічні аспекти, які впливають на продуктивність персоналу.
Економічний підхід	Зосереджений на оптимальному використанні ресурсів, включаючи людські. Для нього є важливим розуміння витрат і вигод від інвестицій у персонал, аналіз продуктивності праці та її вплив на прибутковість організації.
Стратегічний підхід	Розглядає персонал як стратегічний компонент, що впливає на досягнення довгострокових цілей організації. Включає планування потреб у співробітниках, їх розвиток та адаптацію до змінюваних зовнішніх умов.

Джерело: сформовано авторами

Необхідно акцентувати увагу на тому, що ключова і стратегічна роль людських ресурсів організації полягає в тому, що вони надають руху, організують взаємодію всіх інших видів ресурсів.

Головне завдання управління персоналом сучасної організації – знайти найбільш перспективного та відповідного працівника, який володіє всіма необхідними якостями: досвідом, кваліфікацією, високою здатністю до адаптації в умовах змін зовнішнього середовища.

Таким чином, управління персоналом виступає важливим напрямом менеджменту сучасної організації будь-якого виду економічної діяльності та форми власності. Ефективність управління кадрами визначає продуктивність сучасної організації, її конкурентні переваги та можливості для впровадження інновацій.

Управління персоналом представляє собою цілеспрямовану, послідовну діяльність, яка спрямована на формування оптимальної структури працівників з потрібним рівнем кваліфікації та компетентності для забезпечення потреб сучасної організації, а також на створення ефективної системи мотивації та контролю, орієнтованої на постійний розвиток організації. Водночас, складність і багатогранність управління персоналом в сучасних умовах вимагає врахування не тільки економічних аспектів, але й широкого спектру соціальних, мотиваційних та психологічних факторів, які також значно впливають на успішність управління людськими ресурсами в межах організації.

Ефективне управління персоналом сучасної організації залежить від проведення організаційних та соціально-економічних заходів, спрямованих на добір, збереження, підвищення кваліфікації персоналу та забезпечення гідного добробуту працівників. У зв'язку з цим пошук резервів та факторів підвищення результативності використання трудових ресурсів є пріоритетним управлінським завданням.

Українські дослідники Л. І. Шевченко та Н. В. Зачосова вважають, що для підвищення ефективності керівництва в сучасних організаціях необхідно оптимізувати політику управління персоналом, вдосконалювати комунікацію та розширювати канали взаємодії. Важливим є також створення атмосфери довіри між керівниками та підлеглими, забезпечення доступу співробітників до навчання й розвитку, запровадження ефективних систем оцінки та звітування результатів їхньої діяльності, а також підтримка корпоративної культури, яка сприяє залученості персоналу та задоволенню їхніх особистих інтересів. Для збереження та розвитку людського капіталу в межах управління персоналом вони пропонують такі заходи:

1) утримання наявних співробітників через запровадження гнучких графіків, можливості дистанційної роботи з безпечних локацій, компенсацію витрат на проживання в безпечних регіонах, підвищення рівня заробітної плати тощо;

2) стимулювання процесів ротації персоналу, обговорення та узгодження з працівниками індивідуальних кар'єрних траєкторій, спільне розроблення планів додаткового навчання та підвищення кваліфікації;

3) організація тренінгів, семінарів, вебінарів, спрямованих на розвиток як професійних, так і соціальних навичок працівників;

4) часткове покриття витрат на навчання для розширення професійних компетенцій, компенсація витрат на освіту (як формальну, так і неформальну), навіть якщо вона не пов'язана безпосередньо з професійною діяльністю співробітника [2, с. 151].

Для досягнення максимальної ефективності в управлінні персоналом керівники компанії повинні дотримуватися таких основних принципів:

1. Людина є ключовим елементом корпоративної культури. Успішні організації приділяють значну увагу своїм співробітникам; коли люди стають центром змін, вони стають їхньою рушійною силою.

2. Менеджмент для всіх. Управлінські процеси повинні реалізовуватися на трьох рівнях: вищому керівництві, середньому управлінні (команда) та нижчому рівні (співробітники).

3. Ефективність виступає основним критерієм успішності компанії, що полягає в досягненні поставлених цілей з найменшими витратами ресурсів і максимальним прибутком.

4. Взаємозв'язки слугують індикатором успішності підприємства.

5. Якість є показником ефективності. Важливо взаємодіяти з п'ятьма пов'язаними підсистемами якості: особистісна якість; якість команди; якість продукції; якість обслуговування та якість організації.

6. Команда є важливим показником успішності підприємства. Усі команди та окремі співробітники, які складають єдину команду, роблять свій внесок як в досягнення успіхів, так і в невдачі організації.

7. Освіта – це ключ до прогресу та змін, а також невід'ємна складова важливого процесу розвитку підприємства.

З точки зору вітчизняного економіста О. В. Синюк, особливості управлінської праці вимагають створення системи заходів для вдосконалення процесу управління персоналом в сучасних організаціях, що включають: підвищення якості робочої сили та оптимізацію освітньо-кваліфікаційного і вікового складу працівників; організацію підготовки, підвищення кваліфікації та ефективного розподілу кадрів, оптимізацію процесів руху персоналу; стимулювання мотивації працівників до праці та пошук альтернативні джерела фінансування для розвитку кадрів; посилення заходів щодо охорони праці, а також підтримка здоров'я і працездатності працівників; забезпечення ефективної системи оцінювання; посилення інноваційного потенціалу праці; соціальний захист персоналу [3, с. 43].

В свою чергу науковці В. В. Білик та Ю. В. Кравчик пропонують такі заходи для підвищення ефективності управління кадрами в сучасних організаціях: встановлення заробітної плати співробітників, яка базується на рівні доходів компанії, зокрема від доходів від продажів; застосування коефіцієнтів збільшення заробітної плати, зважаючи на такі показники, як якість обслуговування клієнтів, стаж роботи, відповідність освіти обов'язкам, рівень управління підрозділом тощо; введення штрафів або понижуючих коефіцієнтів для коригування заробітної плати у випадках порушення трудової дисципліни або функціональних обов'язків; розроблення та доведення до працівників системи правил, що регулюються правовими нормами та визначають допустиму, стимулюючу, заохочувальну або заборонну поведінку співробітників; заохочення ініціативності та підприємливості співробітників і всього трудового колективу; підтримка прагнень персоналу до пошуку нових, ефективних форм організації діяльності підприємства на ринку; проведення атестаційного аналізу працівників і розробка планів їх професійного розвитку; просвітницька робота серед персоналу щодо взаємозв'язку між ефективністю роботи, продуктивністю праці та оплатою; організація регулярних заходів для виявлення факторів, які стимулюють результативність, з урахуванням їх у системі мотивації; створення сприятливої соціально-побутової інфраструктури на робочих місцях; забезпечення

умов для відпочинку та дозвілля працівників; організація навчання і підвищення кваліфікації співробітників [4, с. 73].

Існують різні шляхи підвищення ефективності використання людських ресурсів у організації. Насамперед вони залежатимуть від цілей та завдань організації, специфіки її діяльності, показників виробництва та інших факторів. Слід зазначити, що універсальних шляхів підвищення ефективності використання людських ресурсів не буває, всі вони є строго індивідуальними і ті заходи, які працювали в одній організації, можуть не працювати в іншій.

1. *Оптимальна кількість працівників на підприємстві.* Основним засобом підвищення ефективності використання людських ресурсів є приведення чисельності персоналу організації до тієї кількості, яка може повноцінно обслуговувати організацію для досягнення поставлених нею цілей. Наприклад, персоналу може бути занадто багато, що знижує ефективність окремо взятого співробітника, створює дублювання посад та повноважень, дає зайве фінансове навантаження та перешкоджає розвитку організації. Або персоналу в штаті організації може бути занадто мало, через що співробітники не справляються з нормами виробітку та покладеними на них обов'язками. Таким чином, організація може бути необхідно скоротити або збільшити штат співробітників.

2. *Розробка вимог прийому працювати нових співробітників.*

Ще одним напрямом підвищення ефективності використання людських ресурсів в організації може стати вироблення певних вимог при прийомі на роботу нових співробітників. Це може бути удосконалення процедури співбесіди, проведення нових методів відбору, запровадження атестації, тестування тощо. Дані методи спрямовані на вибір відповідного вимогам організації співробітника.

3. *Режим робочого часу.* У процесі вдосконалення системи управління ресурсами організація може переглянути режим робочого дня. Наприклад, якщо власний виробничий план організація може виконувати за меншу кількість часу, можливе скорочення робочого дня. Якщо попит на діяльність організації в будні дні знижений, а у вихідні дні зростає, слід наголошувати на залученні персоналу в роботу у вихідні дні і так далі. За підсумками аналізу діяльності організації та використання людських ресурсів у неї можуть бути змінені норми виробітку на кожного співробітника, вимоги до виконуваних обов'язків, посадові інструкції, організаційна структура тощо. Також за підсумками аналізу певна частина співробітників може бути спрямована на курси підвищення кваліфікації, професійну перепідготовку, додаткове навчання. Даний метод вимагає оптимальних фінансових вкладень у навчання співробітника, яке у довгостроковій перспективі приносить організації додатковий прибуток. Перед менеджером стоїть завдання виявити співробітників, які найбільше підходять для додаткового навчання. Слід враховувати, що управління людськими ресурсами передбачає регулювання діяльності як груп співробітників загалом, так і окремими людьми. Саме тому підходи до підвищення ефективності використання людських ресурсів можуть бути як комплексними, так і індивідуальними.

4. *Перенавчання та звільнення співробітників.* Наступним варіантом підвищення ефективності управління людськими ресурсами є перенавчання чи звільнення співробітників, які не пройшли атестацію чи професійне тестування, що наводяться на етапі аналізу. Слід вирішити, як вчинити зі співробітниками, які роблять велику кількість помилок у тестуванні, та й у виробничій діяльності.

В останні роки найбільш поширеною стала думка про те, що ефективність розвитку економіки країн більшою мірою залежить від того, в якому розмірі інвестуються кошти на людські ресурси. В даний час керівники багатьох успішних компаній стали розуміти, що вигідно вкладати гроші в людину, збільшуючи, тим самим конкурентоспроможність власної компанії на ринку та створюючи людський капітал.

Сьогодні організації застосовують різноманітні підходи до розвитку своїх співробітників, серед яких можна виділити:

- 1) навчання співробітників – процес передачі знань, що здійснюється через цілеспрямоване і систематичне засвоєння знань, навичок та вмінь;
- 2) професійна адаптація – це процес пристосування працівників до технічних і технологічних аспектів власної професійної діяльності та робочого середовища;

3) службово-професійне просування – це переміщення співробітників у межах організаційної структури, яке відбувається внаслідок підвищення їхньої кваліфікації та потреби виконувати більш складні завдання;

4) управління кар'єрою працівників – це комплекс управлінських дій, що спрямовані на підтримку професійного зростання співробітників, враховуючи їхні цілі, потреби, можливості та здібності, в рамках обмежень, що визначаються цілями, потребами, можливостями та умовами підприємства;

5) робота з кадровим резервом – це система управлінських заходів, що передбачає створення групи співробітників, які мають потенціал займати вищі посади або виконувати завдання, що вимагають більшої кваліфікації.

6) Мотивація розвитку співробітників являє собою сукупність дій, які створюють умови для успішного прогресу як компанії в цілому, так і кожного працівника зокрема. Вона включає раціональне використання різних мотивів і стимулів, що спонукають працівника до самовдосконалення, задовольняють його потреби та допомагають у досягненні особистих цілей.

Водночас, слід відзначити, що такий підхід є дещо застарілим. На сьогодні більш актуальним є застосування сучасних методів управління розвитком працівників організації (табл. 2)

5. Мотивація співробітників

Як правило, грамотна мотивація співробітників є основою ефективного управління людськими ресурсами та організацією загалом. Процес мотивації персоналу неможливий без системного підходу: оскільки всі люди різні, методи впливу на них також повинні відрізнятися і відповідати тому чи іншому типу особистості індивіда, його характеру, цінностям і переконанням. Під мотивацією персоналу розуміється використання системи внутрішніх та зовнішніх впливів на індивіда, які здатні спонукати його максимально ефективно виконувати власні професійні функції. При застосуванні системного методу відбувається поділ методів стимулювання на групові та індивідуальні, які, у свою чергу, ґрунтуються на таких діях як утримання, залучення та забезпечення ефективної праці.

Ефективна мотивація персоналу організації має проводитися всіх рівнях управління людськими ресурсами. На особистісному рівні стимулювання визначаються основні психоемоційні, фізичні, соціальні та інші характеристики того чи іншого співробітника, та на їх основі здійснюється процес мотивації

Таблиця 2.

Сучасні методи управління розвитком персоналу організації

Назва	Змістовна характеристика методу
1	2
<i>Coaching</i>	Метод індивідуальної роботи з працівником, який спрямований на розвиток його професійних навичок і досягнення конкретних цілей. Коуч (тренер) допомагає співробітнику визначити особисті й професійні цілі, формує план дій та підтримує на етапах досягнення результатів. Коучинг особливо корисний для вдосконалення навичок, подолання робочих проблем, підвищення впевненості та адаптації до нових ролей.
<i>Mentoring</i>	Це процес передачі знань і досвіду від досвідченого працівника (ментора) до молодшого або менш досвідченого співробітника. Ментор надає підтримку, рекомендації, ділиться досвідом, допомагає розвивати навички, необхідні для кар'єрного зростання. Менторство зазвичай охоплює тривалий період і будується на взаємній довірі. Воно сприяє швидкій адаптації в компанії та формуванню лояльності до організації.
<i>Delegation</i>	Метод передачі частини завдань або повноважень співробітникам із метою їх професійного розвитку. Керівник передає підлеглим певні обов'язки, завдання або навіть проєкти, дозволяючи їм самостійно приймати рішення в межах заданих повноважень. Делегування розвиває лідерські навички, відповідальність і здатність до самостійного вирішення проблем, а також готує працівників до вищих позицій.

Продовження таблиці 2

1	2
<i>Buddying</i>	Метод адаптації нових співробітників, при якому їм призначають наставника (бадді) з-поміж колег для підтримки на перших етапах роботи. Бадді допомагає новачкам швидше інтегруватися в команду, пояснює внутрішні процеси, знайомить з корпоративною культурою, надає емоційну та інформаційну підтримку. Це сприяє зниженню стресу нових працівників і полегшує їхню адаптацію.
<i>Job Shadowing</i>	Метод навчання на робочому місці, при якому працівник спостерігає за роботою іншого співробітника, щоб краще зрозуміти його обов'язки та здобути нові знання. Даний метод є особливо ефективним для вивчення нових ролей або для підготовки працівників до переходу на нові посади. Спостереження дозволяє отримати цінний досвід у реальних умовах та знизити ризик помилок у подальшій роботі.
<i>Counselling</i>	Метод психологічної підтримки працівників, що допомагає їм вирішувати особисті та професійні проблеми, які можуть впливати на їхню продуктивність та моральний стан. Консультант або радник створює безпечне середовище для обговорення проблем і допомагає знайти способи їх вирішення. Консультування сприяє зниженню рівня стресу, підвищенню емоційного добробуту та покращенню загальної атмосфери в колективі.

Джерело: сформовано авторами за даними [5; 6]

На груповому рівні впливу формуються певні ситуації, наприклад, у вигляді гри, виконання будь-яких завдань, проєктів, рішення кейсів і т.д., які покликані згуртувати колектив, зробити його цілісним і працездатним. На організаційному рівні впливу персонал управляється за допомогою економічних та політичних методів стимулювання. Ними є імідж організації над ринком, репутація трудового колективу, і навіть її менеджерів та інші. Методи заохочення наведені у таблиці 3.

Таблиця 3.

Методи заохочення співробітників в організації

Методи заохочення співробітників	Реалізація методів
<i>Моральні</i>	Нагородження почесними грамотами, подарунками, іменними нагородами та цінними призами, занесення на «дошку пошани», оголошення подяки, приведення досягнень одного співробітника як позитивний приклад
<i>Матеріальні</i>	Преміювання за підсумками діяльності, доплата за високий стаж, індивідуальний підхід до заробітної плати, бонусна доплата до базового окладу за виконання або перевиконання планів організації, можливість придбання акцій організації.
<i>Соціальний пакет</i>	Знижки працівникам на продукцію або послуги організації, страхування життя та медичне страхування, навчання за рахунок організації, санаторно-курортне лікування, оплата транспорту, стільникового зв'язку, дитячого садка для дітей співробітників, видача маловідсоткової або безвідсоткової позики.

Джерело: сформовано авторами

Виходячи з таблиці 3, грамотне розпорядження способами та методами ефективного управління людськими ресурсами служать сполучною ланкою, яка поєднує всі рівні методів у єдину систему, сприяє залученню та утриманню талановитих співробітників, а також використанню їх колективних та особистісних потенціалів. Отже, людські ресурси у виробничій діяльності грають найважливішу роль, оскільки без людської праці неможливо

жодне виробництво. Після проведення аналізу на підставі його даних розробляються відповідні шляхи збільшення ефективності використання людських ресурсів, які можуть бути такими: приведення чисельності персоналу до такої кількості, що відповідає вимогам організації; перетворення процедури найму нових працівників; зміна режиму робочого дня; зміна вимог до персонала; професійна підготовка, перепідготовка, підвищення кваліфікації та додаткова освіта певних груп працівників; стимулювання персоналу.

Варто зазначити, що для кожної організації підходять різні шляхи підвищення ефективності управління людськими ресурсами, тому вони є повністю індивідуальними, хоч і наведені у загальному вигляді. Ці заходи покликані сприяти вдосконаленню системи управління та збільшенню показників ефективності організації загалом.

Висновки. Ефективне управління кадрами є необхідною умовою для успішного функціонування та розвитку сучасних організацій, оскільки воно дозволяє активно впливати на їхній поточний стан, визначати напрямки організаційних змін і виявляти пріоритети стратегічного розвитку. У цих умовах надзвичайно важливим і суспільно необхідним завданням є створення науково обґрунтованих рекомендацій для кардинального реформування управління кадрами. Без таких рекомендацій неможливо забезпечити розвиток персоналу та його значний внесок у реалізацію соціально-економічних реформ. Основою цих реформ повинні стати адекватні заходи для вдосконалення організаційної та професійно-посадової системи, а також мотивації та стимулювання праці.

Таким чином, серед багатьох напрямів підвищення ефективності управлінських процесів кожне підприємство обирає свій унікальний маршрут, що залежить від особливостей його діяльності та вже наявної системи управління. Керівник має розуміти, що досягнення максимальної ефективності управлінської діяльності можливе лише за умови комплексного використання різних методів, з урахуванням цілей та стратегії розвитку підприємства. Управління персоналом полягає в діяльності, яка спрямована на раціональне використання трудових ресурсів для досягнення цілей як підприємства в цілому, так і кожного окремого працівника.

Література:

1. Панченко О. П. Рационалізація політики управління персоналом підприємства: аспекти планування штату. *Бізнес Інформ*. 2023. № 9. С. 295-301.
2. Шевченко Л. І., Зачосова Н. В. Особливості процесу організації управління персоналом підприємства задля збереження та розвитку людського капіталу. *Економічний простір*. 2023. № 187. С. 147-151.
3. Синюк О. В. Удосконалення процесу управління персоналом сільсько-господарських підприємств. *Аграрна економіка*. 2023. Т. 16. № 3-4. С. 36-44.
4. Білик В. В., Кравчик Ю. В. Напрями підвищення ефективності системи стимулювання праці персоналу аграрного підприємства. *Economic synergy*. 2021.(2). С.
5. Саушин Є. А. Необхідність управління розвитком персоналу в сучасній організації. *Актуальні дослідження*. 2022. №41. С. 92-96.
6. Шелюжак І. Г., Тодорюк С. І., Кифяк В. І. Інноваційні методи розвитку персоналу. *Бізнес Інформ*. 2020. № 3. С. 437-444.

References:

1. Panchenko O. P. (2023). Ratsionalizatsiia polityky upravlinnia personalom pidpriemstva: aspekty planuvannia shtatu. *Biznes Inform*. № 9. S. 295-301.
2. Shevchenko L. I., Zachosova N. V. (2023). Osoblyvosti protsesu orhanizatsii upravlinnia personalom pidpriemstva zadlia zberezhennta ta rozvytku liudskoho kapitalu. *Ekonomichnyi prostir*. № 187. S. 147-151.
3. Syniuk O. V. (2023). Udoskonalennia protsesu upravlinnia personalom silsko-hospodarskykh pidpriemstv. *Ahrarna ekonomika*. № 3-4. S. 36-44.
4. Bilyk V. V., Kravchik Yu. V. (2021). Napriamy pidvyshchennia efektyvnosti systemy stymuliuvannia pratsi personalu ahrarnoho pidpriemstva. *Economic synergy*. Iss. 2. S. 68-77
5. Saushyn Y. A. (2022). Neobkhidnist upravlinnia rozvytkom personalu v suchasni orhanizatsii. *Aktualni doslidzhennia*. №41. S. 92-96.
6. Sheliuzhak I. H., Todoriuk S. I., Kyfiak V. I. (2020). Innovatsiini metody rozvytku personalu. *Biznes Inform*. № 3. S. 437-444.

УДК 336.02:338.2:338.14

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-440-448](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-440-448)

Супруненко Світлана Анатоліївна кандидат економічних наук, доцент, проректорка з науково-педагогічної та виховної роботи, доцент кафедри менеджменту, маркетингу та публічного управління, Національна академія статистики, обліку та аудиту, вул. Підгірна, 1, м. Київ, <https://orcid.org/0000-0002-4585-3440>

Муравйова Ірина Анатоліївна кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри адміністративного, фінансового та банківського права, Міжрегіональна Академія управління персоналом, вул. Фромегівська, 2, м. Київ, <https://orcid.org/0000-0001-8206-2640>

Канцур Інна Григорівна кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління, Державний податковий університет, вул. Університетська, 31, м. Ірпінь, <https://orcid.org/0000-0002-3642-1670>

ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА ЯК ОСНОВА ДЛЯ РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ КРАЇНИ

Анотація. Фінансова безпека в системі економічної безпеки держави є основою її забезпечення в цілому й одним з фундаментальних чинників сталого соціально-економічного розвитку. Аналіз наукової літератури виявив недостатню увагу до питань фінансової безпеки як окремої складової економічної безпеки, що створює потребу у розробці інтегрованих методологій оцінки та управління ризиками. Таким чином, метою дослідження стало висвітлення ключових особливостей фінансово-економічної безпеки України в контексті цілей сталого розвитку. Дослідження проводилося з використанням методів наукового пізнання, а саме порівняння, опису, методів індукції і дедукції, а також методів структурування та групування.

Розглянуто питання фінансово-економічної безпеки України в контексті досягнення цілей сталого розвитку, що є важливим компонентом національної безпеки. Традиційно безпека асоціювалася із захистом від військових загроз, проте сучасні виклики на кшталт фінансових криз, тероризму, епідемій, змін клімату та глобальних пандемій вимагають нового підходу до її розуміння та забезпечення. Особливу увагу приділено фінансово-економічній безпеці як фактору, що забезпечує стійкість економіки та здатність протистояти зовнішнім і внутрішнім загрозам. В статті відзначається, що забезпечення фінансово-економічної безпеки України вимагає комплексного підходу, що враховує не лише внутрішні індикатори, але й вплив глобалізації, взаємозалежність економік та швидкі зміни світових фінансових ринків.

З'ясовано, що своєчасне виявлення, запобігання та нейтралізація як реальних, так і потенційних загроз національним економічним інтересам, є запорукою досягнення макроекономічних цілей держави, а також гарантією фінансово-економічної безпеки та сталого розвитку. Запропоновано концептуальний підхід до визначення фінансово-економічної безпеки, який містить її цілі функціонування, напрями, сфери впливу та ключові загрози. Систематизовано її основні елементи: фінансова стабільність, бюджетна збалансованість, монетарна стабільність, банківська стійкість, інвестиційна привабливість, зовнішньоекономічний баланс, соціально-економічна стабільність, екологічна економічна стабільність, енергетична незалежність, інноваційний розвиток, законодавча захищеність економічної діяльності. Розкрито їхній зміст, цільові орієнтири, методи забезпечення і значення для стратегії сталого розвитку. Зазначено, що кожний з цих елементів, від фінансової стабільності до законодавчої захищеності економічної діяльності, робить внесок у досягнення цілей сталого розвитку країни.

Ключові слова: соціально-економічний розвиток, фінансова стабільність, банківська стійкість, інвестиційна привабливість, умови сталого розвитку.

Suprunenko Svitlana Anatolyivna Doctor of Economics, Associate Professor, Vice-rector for Scientific-pedagogical and Educational Work, Associate Professor of the Department of Management, Marketing and Public Administration, National Academy of Statistics, Accounting and Auditing, St. Podhirna, 1, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0002-4585-3440>

Muraviova Iryna Anatolyivna PhD of Law, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Administrative, Financial and Banking Law, Interregional Academy of Personnel Management, St. Frometivska, 2, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0001-8206-2640>

Kantsur Inna Hryhorivna PhD in Economics, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Management and Public Administration, State Tax University, St. Universytetska, 31, Irpin, <https://orcid.org/0000-0002-3642-1670>

FINANCIAL AND ECONOMIC SECURITY AS A BASIS FOR IMPLEMENTING THE STRATEGY OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT OF THE COUNTRY

Abstract. Financial security within the broader system of a nation's economic security is fundamental to its overall assurance and stands as a cornerstone of sustainable socio-economic development. A review of the scientific literature reveals a lack of sufficient focus on financial security as a distinct component of economic security, creating a need to develop integrated risk assessment and management methodologies. Consequently, this study highlights the critical aspects of Ukraine's financial and economic security within sustainable development objectives. This research employs scientific methods, including comparison, description, induction, deduction, and structuring and grouping.

The study addresses issues of financial and economic security in Ukraine, focusing on achieving sustainable development goals, a vital element of national security. Traditionally, security has been associated with defence against military threats; however, contemporary challenges such as financial crises, terrorism, epidemics, climate change, and global pandemics necessitate a redefined approach to understanding and ensuring security. Special attention is given to financial and economic security underpinning economic resilience and the capacity to counteract external and internal threats. The article notes that ensuring Ukraine's financial and economic security requires a comprehensive approach that considers domestic indicators and the impacts of globalisation, economic interdependence, and rapid changes in global financial markets.

It has been established that the timely identification, prevention, and neutralisation of actual and potential threats to national economic interests are essential for achieving the state's macroeconomic objectives and guaranteeing financial-economic security and sustainable development. A conceptual approach to defining financial and economic security is proposed, which includes its functional objectives, areas of influence, and critical threats. The primary elements of financial and economic security are systematised: fiscal stability, budgetary balance, monetary stability, banking resilience, investment attractiveness, external economic balance, socio-economic stability, environmental-economic stability, energy independence, innovative development, and legislative protection of economic activity. Each element's significance, goals, and assurance methods concerning the sustainable development strategy are elaborated upon. It is highlighted that each component, from fiscal stability to legislative protection of economic activity, contributes to achieving the country's sustainable development goals.

Keywords: socio-economic development, fiscal stability, banking stability, investment attractiveness, conditions for sustainable development.

Постановка проблеми. Історично головну загрозу національній безпеці країни становили збройні конфлікти, які зазвичай ініціювали самі ж держави. Тому поняття «безпека»

традиційно асоціювалася з контролем військових загроз. Однак у XXI ст. ситуація змінилася, загрози вже не обмежуються лише військовою сферою. Фінансові кризи, тероризм, поширення ядерної і хімічної зброї, етнічні конфлікти, організована злочинність, епідемії, перенаселення, зміни клімату й інші чинники почали істотно впливати на стан національної безпеки. Різні країни світу щодня зіштовхуються з різноманітними викликами, тому зростає усвідомлення того, що зберегти безпеку можна лише через співпрацю між державами, міжнародними організаціями, громадами тощо.

Фінансові кризи, глобальна пандемія COVID-19 та низка інших загроз прямо вказали на необхідність того, щоб держави мали змогу забезпечити захист своїх фінансових інтересів, у зв'язку з чим питання фінансово-економічної безпеки стало особливо актуальним як на національному, так і на міжнародному рівнях.

Проблема забезпечення фінансово-економічної безпеки, що відображає здатність країни протистояти дестабілізуючим впливам різноманітних внутрішніх і зовнішніх загроз, а також підтримувати сталий розвиток та конкурентоспроможність у світовій економіці, набуває все більшої актуальності в умовах поглиблення глобалізаційних процесів.

Отже, своєчасна ідентифікація, уникнення та нейтралізація реальних і потенційних загроз національним економічним інтересам є гарантією реалізації макроекономічних цілей країни та забезпечення її фінансово-економічної безпеки і сталого розвитку. У цьому зв'язку актуальними є питання дослідження проблематики забезпечення фінансово-економічної безпеки України в контексті цілей сталого розвитку для подальшої ідентифікації загроз національним економічним інтересам.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Низка наукових досліджень присвячена проблемам економічної безпеки [1–7]. Проте питанню фінансової безпеки приділяється значно менше уваги, а спроби виявити специфіку та склад загроз, що можуть завдати їй серйозної шкоди в контексті сталого розвитку країни, часто є фрагментарними. Фінансова безпека здебільшого розглядається як одна із складових економічної безпеки. Однак у дослідженнях не завжди враховуються базові принципи та методи аналізу взаємозалежного функціонування фінансових і економічних систем. Через це єдиного підходу до визначення поняття фінансово-економічної безпеки наразі не існує, що підкреслює його дискусійний характер.

Деякі сучасні дослідження акцентують увагу на зростаючій актуальності забезпечення фінансово-економічної безпеки, що пов'язано із зростаючою роллю сталого розвитку [1–3; 5]. Як зазначено в роботі І. Гришової та ін., економіка тісно пов'язана як із національною, так і з міжнародною безпекою в умовах взаємозалежного світу [4]. Таким чином, фінансово-економічна безпека є ключовим компонентом національної безпеки, адже фінанси й економіка впливають на неї, формуючи принципи та особливості функціонування суспільства всередині країни і визначаючи геополітичний статус держави на міжнародній арені.

У зв'язку з цим фінансово-економічна безпека стає стратегічним пріоритетом для урядів багатьох країн [4]. Як вказує М. Кахлер, економічна безпека не є новою турботою урядів, оскільки економічні інструменти давно стали частиною державного управління і засобом впливу на інші держави [6].

В науковій літературі недостатньо розглянута специфіка фінансово-економічної безпеки, хоча вона є критично важливою для сталого розвитку. Важливим стає аналіз впливу фінансово-економічної безпеки на національну, підкреслюючи необхідність адаптації фінансових інститутів до умов глобалізації. Це потребує нових підходів у оцінці та управлінні ризиками, оскільки традиційні методи їх оцінювання часто не охоплюють всі нюанси сучасної економіки [5, 6].

Сучасні дослідження фінансової безпеки, як-от робота О. Резніка та ін., наголошують на необхідності комплексного підходу до забезпечення фінансової стабільності [7]. Дослідження Т. Ланкаускене та М. Тваронавічене підкреслює, що забезпечення фінансово-економічної безпеки має враховувати нові виклики глобалізації, що вимагає нових стратегій і управлінських інструментів від держав [8].

У зв'язку з цим виникає об'єктивна потреба в розробці інтегрованих методологій, які дозволять ефективніше оцінювати рівень фінансово-економічної безпеки та визначати пріоритети для політики. Дослідники акцентують на важливості створення ефективних механізмів для реагування на фінансові загрози, особливо в умовах воєнного стану в Україні [9]. Вивчення фінансових аспектів безпеки набуло особливої актуальності через останні глобальні виклики, такі як фінансова криза, пандемії і геополітичні конфлікти.

Дослідження В. Вахлакової та Е. Овечкіної звернули увагу на важливість інтеграції фінансово-економічної безпеки в систему стратегічного управління. Автори вважають, що включення її в економічну політику є необхідною умовою для сталого розвитку. Однак брак детального аналізу ризиків, пов'язаних із зовнішніми та внутрішніми загрозами, потребує подальших досліджень [10].

Отже, хоча наукова база з питань фінансово-економічної безпеки країни містить значну кількість робіт, розгляд її як основи для реалізації стратегії сталого розвитку залишається недостатньо дослідженим і потребує додаткових наукових розвідок.

Мета статті полягає у висвітленні ключових аспектів фінансово-економічної безпеки України в контексті досягнення цілей сталого розвитку.

Перед дослідженням поставлені наступні завдання:

1. Сформулювати концептуальний підхід до фінансово-економічної безпеки в Україні.
2. Конкретизувати значення фінансово-економічної безпеки для сталого розвитку України.

Виклад основного матеріалу. У 90-х роках ХХ ст. на пострадянському просторі, особливо в Україні, суттєво зросла увага до питань забезпечення економічної безпеки з боку науковців, політиків і суспільних діячів. У практичній площині це принесло певні результати, оскільки поняття економічної безпеки увійшло до офіційної термінології законодавчих актів і стало невід'ємною частиною політичних дискусій щодо економічних питань. Зокрема, у Конституції України, ухваленій на п'ятій сесії Верховної Ради 28 червня 1996 року, підкреслено, що «разом із захистом суверенітету та територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу» [11].

Згідно із Законом України «Про основи національної безпеки України», термін «безпека» має загальний системний характер і включає завдання забезпечення сталого розвитку країни як незалежної держави відповідно до встановлених пріоритетів і національних цілей в умовах глобалізації фінансових та економічних систем [12].

Одним із головних елементів національної безпеки є її фінансово-економічна складова. Практично кожний аспект національної безпеки значною мірою залежить від рівня фінансової та економічної стабільності країни. Фінансово-економічна безпека держави — це стан, при якому забезпечується стабільний і збалансований розвиток національної економіки, що дозволяє захищати інтереси держави та її громадян від внутрішніх та зовнішніх загроз. Це включає контроль над фінансовими ресурсами, стабільність фінансових ринків та ефективне використання бюджетних коштів.

Фінансово-економічна безпека також охоплює здатність держави задовольняти соціальні потреби населення, підтримувати сприятливий інвестиційний клімат і реагувати на економічні виклики. У широкому сенсі, це є ключовим фактором, який впливає на добробут громадян та загальну стабільність держави [2; 3].

Слід зазначити, що фінансово-економічна безпека є складним і багатовимірним поняттям, яке охоплює різні сфери і напрямки — від фінансової безпеки окремої особи до фінансово-економічної безпеки на глобальному рівні. Концептуальний підхід до фінансово-економічної безпеки відображено на рис. 1.

Цілі функціонування фінансово-економічної безпеки

1. Досягнення суб'єктом стабільного та збалансованого стану, стійкого до негативних внутрішніх і зовнішніх впливів
2. Гарантування ефективного функціонування економічної системи
3. Охорона національних економічних інтересів і зменшення ризиків, пов'язаних із фінансовими кризами та загрозами ззовні

Напрями фінансово-економічної безпеки держави

- громадяни - сімейні господарства - суспільство загалом - комерційні структури - інституції, організації та їх об'єднання	- сфери господарської діяльності - держави та різні міжнародні організації, адміністративно-територіальні одиниці - окремих сектори економіки - регіони - міжнародна спільнота в цілому

Сфера впливу фінансово-економічної безпеки держави

- сфера державного бюджету - регулювання фінансових ринків з боку держави - сфера грошово-кредитної політики - страхова діяльність	- небанківські фінансові послуги - фіскальна сфера - фондовий ринок

Ключові загрози фінансово-економічній безпеці України

1. Низька ефективність бюджетної і грошово-кредитної політики: неповний контроль над використанням бюджетних коштів, кредитів та інвестиційних ресурсів
2. Недостатня капіталізація та ненадійність банківської системи: існування проблем з неповерненням кредитів і зниженням рівня капіталізації
3. Низька прозорість та ліквідність фінансового ринку: ризики маніпуляцій і відсутність зрозумілих механізмів їх оцінки
4. Відсутність ефективних механізмів акумуляції і розподілу інвестиційних ресурсів: ускладнення з фінансуванням відновлення інфраструктури
5. Низька довіра населення до вітчизняної фінансової системи: збільшення заощаджень у валюті та зменшення інвестицій у національну економіку
6. Зростання соціальної напруги та економічної нерівності: підвищення рівня безробіття, бідності і загострення соціальної напруги.

Рис. 1 Концептуальний підхід до фінансово-економічної безпеки

Джерело: вдосконалено авторами на основі [13].

Фінансово-економічна безпека країни є фундаментом для реалізації стратегії сталого розвитку, оскільки вона забезпечує необхідну стабільність і ефективність усіх компонентів економіки, що, у свою чергу, сприяє досягненню соціальних, економічних та екологічних цілей держави. В рамках цієї стратегії особливу увагу слід приділяти не лише моніторингу ключових

індикаторів, але й активному впровадженню механізмів їхнього покращення з урахуванням сучасних викликів і загроз.

Такий підхід сприятиме збалансованому розвитку економіки, а також підвищенню добробуту населення, формуючи передумови для довготривалого економічного зростання. Як вже зазначалося, фінансово-економічна безпека є ключовим елементом для забезпечення стабільності та розвитку держави. В сучасному світі, де економічні та політичні ризики можуть виникати раптово, держави потребують чіткої стратегії захисту своїх фінансових інтересів.

У таблиці 1 представлено основні елементи фінансово-економічної безпеки, що включають фінансову стабільність, бюджетну збалансованість, монетарну стабільність та інші ключові аспекти. Кожен з цих елементів має свої цільові орієнтири, методи забезпечення та значення для сталого розвитку. Це надає змогу зрозуміти, як державні стратегії можуть підтримувати економічну стабільність, соціальний прогрес і екологічну стійкість. Усвідомлення цих аспектів сприятиме глибшому розумінню викликів, з якими стикається країна, та шляхів їх ефективного подолання.

Таблиця 1.

Значення фінансово-економічної безпеки для сталого розвитку України

Основні елементи	Зміст	Цільові орієнтири	Методи забезпечення	Значення для стратегії сталого розвитку
Фінансова стабільність	Гарантія безперебійного фінансування держсектору, раціональне управління бюджетними доходами	Оптимізація податкової системи, зменшення боргового навантаження	Контроль витрат, протидія корупції, ефективне управління податковими надходженнями	Зміцнення економічної стабільності, покращення інвестиційного клімату
Бюджетна збалансованість	Забезпечення стабільного фінансування соціальних сфер: освіти, охорони здоров'я, інфраструктури.	Підвищення якості життя, підтримка фінансової дисципліни	Прогнозування доходів, контроль витрат, прозоре фінансування держпрограм	Забезпечує баланс між соціальною підтримкою та економічним розвитком
Монетарна стабільність	Підтримка стабільності цін і національної валюти для збереження купівельної спроможності громадян	Зменшення інфляційних ризиків, підтримка стабільної валюти	Управління грошовою масою, контроль відсоткових ставок, валютне регулювання	Позитивний вплив на соціально-економічне середовище, інвестиційну стабільність
Банківська стійкість	Захист банківської системи від криз, попередження банкрутств, підвищення довіри вкладників	Підтримка стабільності фінансової системи, захист інтересів вкладників	Регулювання банківської діяльності, страхування депозитів, запобігання шахрайству	Забезпечує надійні умови для заощаджень та інвестування
Інвестиційна привабливість	Формування умов для інвестицій, заохочення іноземних та внутрішніх інвесторів	Залучення іноземного капіталу, стимулювання внутрішніх інвестицій	Податкові пільги, спрощення регуляторних бар'єрів, підтримка малих та середніх підприємств (МСП)	Сприяє створенню робочих місць та економічному зростанню

Основні елементи	Зміст	Цільові орієнтири	Методи забезпечення	Значення для стратегії сталого розвитку
Зовнішньо-економічний баланс	Контроль імпорту й експорту, захист національного ринку від зовнішніх ризиків	Стабілізація торгівельного балансу, підтримка вітчизняного виробництва	Митне регулювання, підтримка експорту, розширення ринків збуту	Сприяє зростанню конкурентоспроможності, зменшує залежність від імпорту
Соціально-економічна стабільність	Соціальний захист, підтримка зайнятості, зниження рівня бідності	Покращення якості життя, зниження безробіття та нерівності	Розвиток МСП, програми зайнятості, соціальні ініціативи.	Зменшує соціальну напругу, підвищує добробут населення
Екологічна економічна стабільність	Впровадження екостандартів, зменшення шкідливого впливу на довкілля, сприяння сталим практикам.	Збереження ресурсів, перехід на екологічні методи виробництва	Впровадження екозаконодавства, підтримка «зелених» ініціатив, моніторинг викидів.	Підтримує охорону довкілля, покращує якість життя, сприяє сталому розвитку
Енергетична незалежність	Зменшення залежності від імпорту енергоносіїв, підвищення ефективності енергоспоживання	Розвиток альтернативної енергетики, забезпечення стабільних поставок	Інвестиції в альтернативну енергетику, підтримка енергоефективних рішень	Знижує витрати на енергоносії, посилює стійкість економіки
Інноваційний розвиток	Впровадження нових технологій, стимулювання інновацій, розвиток науки	Підвищення конкурентоспроможності, розвиток інноваційного потенціалу	Підтримка стартапів, фінансування наукових проєктів, інвестиції в освіту і технології	Прискорює розвиток високотехнологічної економіки, підвищує рівень інновацій
Законодавча захищеність економічної діяльності	Дотримання правового поля, протидія корупції, регулювання бізнес-процесів	Забезпечення прозорості економіки, створення правового середовища	Удосконалення законодавства, контроль дотримання законів, боротьба з корупцією	Підвищує стабільність і прозорість ринку, сприяє довготривалому розвитку

Джерело: складено авторами на основі [2–5, 7, 9, 14].

Отже, інформація, що систематизована у таблиці 1, акцентує увагу на інтеграцію фінансової безпеки в стратегії розвитку, що сприяє створенню сприятливого середовища для процвітання громадян і бізнесу в умовах сучасних викликів. Підкреслюючи важливість соціально-економічної рівноваги, екологічної стійкості й інноваційного підходу, в таблиці 1 продемонстровано, як фінансово-економічна безпека може стати каталізатором для довгострокового успіху країни в глобальному контексті.

Висновки. Проведене дослідження свідчить про вкрай важливу роль фінансово-економічної безпеки в реалізації стратегії сталого розвитку національної економіки. Забезпечення економічної стабільності, а також покращення інвестиційного клімату виступають каталізаторами зростання конкурентоспроможності та сприяють зменшенню залежності від імпорту. Соціальна підтримка, своєю чергою, слугує необхідною умовою для гармонізації взаємозв'язків між економічним зростанням і добробутом населення, що знижує соціальну напругу та підвищує загальний рівень життя.

Крім того, проведене дослідження підкреслює нагальну потребу у впровадженні інноваційних технологій та екологічних стандартів, які мають на меті не лише покращення

якості життя, але й підвищення стійкості економічної системи країни. Забезпечення стабільності і прозорості ринку в поєднанні з надійними умовами для заощаджень та інвестування формує сприятливе середовище для створення нових робочих місць і прискорення економічного зростання.

Отже, реалізація стратегії фінансово-економічної безпеки є основою для досягнення цілей сталого розвитку, що забезпечує не лише зростання добробуту населення, але й позитивні зміни в екологічній ситуації в країні.

Подальші дослідження можуть бути спрямовані на детальний аналіз впливу фінансово-економічної безпеки на соціально-економічний розвиток регіонів України, а також на розробку нових інструментів і методів для її посилення. Крім того, важливим напрямом може стати оцінка ефективності існуючих стратегій і політик у сфері фінансово-економічної безпеки.

Література:

1. Hrybinenko O., Bulatova O., Zakharova O. Financial indicators in the system of economic security of the world countries. *Business and Management 2020* : Proceedings of 11th International Scientific Conference (May 7–8, 2020, Vilnius, Lithuania). Vilnius, 2020. P. 273–281. URL: <https://doi.org/10.3846/bm.2020.672> (дата звернення: 28.10.2024).
2. Productive capacity of countries through the prism of sustainable development goals: Challenges to international economic security and competitiveness / O. Osaulenko et al. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*. 2021. Vol. 2, no. 33. P. 492–499. URL: <https://doi.org/10.18371/fcaptr.v2i33.207214> (дата звернення: 28.10.2024).
3. Financial and economic security in the field of financial markets at the stage of European integration / A. Novak et al. *Business Review*. 2022. Vol. 7, no. 5. Article e835. URL: <https://doi.org/10.26668/businessreview/2022.v7i5.e835> (дата звернення: 28.10.2024).
4. Assessment of the EU and Ukraine economic security and its influence on their sustainable economic development / I. Gryshova et al. *Sustainability*. 2020. Vol. 12, no. 18. Article 7692. URL: <https://doi.org/10.3390/su12187692> (дата звернення: 28.10.2024).
5. Adebakin M. A., Raimi L. National security challenges and sustainable economic development: Evidence from Nigeria. *Journal of Studies in Social Sciences*. 2012. Vol. 1, no. 1. P. 1–30. URL: <https://infinitypress.info/index.php/jsss/article/view/24> (дата звернення: 28.10.2024).
6. Kahler M. Economic security in an era of globalization: Definition and provision. *The Pacific Review*. 2004. Vol. 17, no. 4. P. 485–502. URL: <https://doi.org/10.1080/0951274042000326032> (дата звернення: 28.10.2024).
7. Financial security of the state / O. Reznik. *Journal of Security and Sustainability Issues*. 2020. Vol. 9, no. 3. P. 843–852. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/server/api/core/bitstreams/0edb0d0c-3ca3-441c-905e-6cc2f0109dad/content> (дата звернення: 28.10.2024).
8. Lankauskienė T., Tvaronavičienė M. Security and sustainable development: Approaches and dimensions in the globalization context. *Journal of Security and Sustainability Issues*. 2012. Vol. 1, no. 4. P. 287–297. URL: <https://etalpykla.vilniustech.lt/handle/123456789/135657> (дата звернення: 28.10.2024).
9. Москвін Б. Ю. Економічна безпека фінансових інституцій в умовах воєнного стану в Україні. *Економіка і організація управління*. 2022. № 2 (46). С. 110–119. URL: <https://doi.org/10.31558/2307-2318.2022.2.11> (дата звернення: 28.10.2024).
10. Вахлакова В. В., Овечкіна Е. Фінансово-економічна безпека як основа розвитку економіки України. *Фінанси, облік, банки*. 2018. № 1 (23). С. 30–38. URL: <https://doi.org/10.31558/2307-2296.2018.1.3> (дата звернення: 28.10.2024).
11. Конституція України : станом на 01.01.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 28.10.2024).
12. Про основи національної безпеки України : Закон України від 19.06.2003 № 964-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/964-15#Text> (дата звернення: 28.10.2024).
13. Соломонова Л. В. Фінансово-економічна безпека як складова національної безпеки країни. *Причорноморські економічні студії*. 2018. № 27. С. 193–198. URL: http://bses.in.ua/journals/2018/27_1_2018/38.pdf (дата звернення: 28.10.2024).
14. Субботович Ю., Антропова О. Індикатори фінансової безпеки країни. *Світ фінансів*. 2013. № 2. С. 144–151. URL: <http://dspace.wunu.edu.ua/bitstream/316497/10024/1/Субботович%20Ю..pdf> (дата звернення: 28.10.2024).

References:

1. Hrybinenko, O., Bulatova, O., & Zakharova, O. (2020). Financial indicators in the system of economic security of the world countries. Proceedings from: *11th International Scientific Conference "Business and Management 2020"*. (pp. 273–281). Vilnius: VGTU. Retrieved from <https://doi.org/10.3846/bm.2020.672>

2. Osaulenko, O., Yatsenko, O., Reznikova, N., Rusak, D., & Nitsenko, V. (2021). Productive capacity of countries through the prism of sustainable development goals: Challenges to international economic security and competitiveness. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*, 2(33), 492–499. Retrieved from <https://doi.org/10.18371/fcaptp.v2i33.207214>
3. Novak, A., Pravdyvets, O., Chorny, O., Sumbaieva, L., & Akimova, L. (2022). Financial and economic security in the field of financial markets at the stage of European integration. *Business Review*, 7(5), e835. Retrieved from <https://doi.org/10.26668/businessreview/2022.v7i5.e835>
4. Gryshova, I., Kyzym, M., Hubarieva, I., Khaustova, V., Livinskyi, A., & Koroshenko, M. (2020). Assessment of the EU and Ukraine economic security and its influence on their sustainable economic development. *Sustainability*, 12(18), Article 7692. Retrieved from <https://doi.org/10.3390/su12187692>
5. Adebakin, M. A., & Raimi, L. (2012). National security challenges and sustainable economic development: Evidence from Nigeria. *Journal of Studies in Social Sciences*, 1(1), 1–30. Retrieved from <https://infinitypress.info/index.php/jsss/article/view/24>
6. Kahler, M. (2004). Economic security in an era of globalization: Definition and provision. *The Pacific Review*, 17(4), 485–502. Retrieved from <https://doi.org/10.1080/0951274042000326032> (in English)
7. Reznik, O., Getmanets, O., Kovalchuk, A., & Nastuk, V. (2020). Financial security of the state. *Journal of Security and Sustainability Issues*, 9(3), 843–852. Retrieved from <https://dspace.univd.edu.ua/server/api/core/bitstreams/0edb0d0c-3ca3-441c-905e-6cc2f0109dad/content>
8. Lankauskienė, T., & Tvaronavičienė, M. (2012). Security and sustainable development: Approaches and dimensions in the globalization context. *Journal of Security and Sustainability Issues*, 1(4), 287–297. Retrieved from <https://etalpykla.vilniustech.lt/handle/123456789/135657>
9. Moskvina, B. Yu. (2022). Ekonomichna bezpeka finansovykh instytutiv v umovakh voyennogo stanu v Ukraini [Economic security of financial institutions under martial law in Ukraine]. *Ekonomika i orhanizatsiya upravlinnya – Economics and organization of management*, (2(46)), 110–119. Retrieved from <https://doi.org/10.31558/2307-2318.2022.2.11> (in Ukrainian)
10. Vakhlakova, V. V., & Ovechkina, E. (2018). Finansovo-ekonomichna bezpeka yak osnova rozvytku ekonomiky Ukrainy [Financial and economic security as the basis for the development of Ukraine's economy]. *Finansy, oblik, banky – Finance, accounting, banks*, (1(23)), 30–38. Retrieved from <https://doi.org/10.31558/2307-2296.2018.1.3> (in Ukrainian)
11. Konstytutsiya Ukrainy [Constitution of Ukraine]. (1996). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (in Ukrainian)
12. Pro osnovy natsionalnoi bezpeky Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 19.06.2003 № 964-IV [On the fundamentals of national security of Ukraine: Law of Ukraine No. 964-IV dated 19.06.2003]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/964-15#Text> (in Ukrainian)
13. Solomónova, L. V. (2018). Finansovo-ekonomichna bezpeka yak skladova natsional'noyi bezpeky krayiny [Financial and economic security as a component of national security of the country]. *Prychornomorski ekonomichni studii – Black sea economic studies*, (27), 193–198. Retrieved from http://bses.in.ua/journals/2018/27_1_2018/38.pdf (in Ukrainian)
14. Subbotovych, Yu., & Antropova, O. (2013). Indykatory finansovoyi bezpeky krayiny [Indicators of financial security of the country]. *Svit finansiv – World of Finance*, (2), 144–151. Retrieved from <http://dspace.wunu.edu.ua/bitstream/316497/10024/1/Субботович%20Ю..pdf> (in Ukrainian)

УДК 330.341.1:332.142.6

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-449-455](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-449-455)

Франков Олександр Сергійович провідний науковий співробітник, Український науково-дослідний інститут спеціальної техніки та судових експертиз Служби безпеки України, <https://orcid.org/0000-0003-3913-4420>

ВПРОВАДЖЕННЯ МІЖНАРОДНИХ ЕКОЛОГІЧНИХ СТАНДАРТІВ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Анотація. Метою статті було вивчення та оцінка впливу впровадження міжнародних екологічних стандартів на діяльність підприємств. Встановлено, що міжнародні стандарти, такі як ISO 9001, ISO 14001 та ISO/IEC 27001, є важливими інструментами для покращення якості, екологічного управління та безпеки інформації на підприємствах. Вони забезпечують стандартизацію процесів, що підвищує ефективність, відповідність законодавчим вимогам і загальне управління. Зокрема, стандарт ISO 14001 сприяє систематичному вдосконаленню екологічної діяльності завдяки циклу Демінга, що включає етапи планування, виконання, перевірки та дії. Впровадження міжнародних екологічних стандартів приносить численні переваги, включаючи покращення екологічної ефективності, зменшення витрат завдяки раціональному використанню ресурсів, зміцнення корпоративної репутації і розширення ринкових можливостей. Проте, це також пов'язано з певними недоліками, такими як високі витрати на модернізацію виробництва, складність адаптації до нових технологій і потреба в постійному моніторингу. Дослідження надає підприємствам практичні рекомендації щодо впровадження і підтримки систем екологічного управління, що дозволяє зменшити негативний вплив на навколишнє середовище. Це допомагає організаціям ефективніше управляти відходами, знижувати викиди забруднюючих речовин і впроваджувати екологічні практики. У статті аналізуються основні етапи та методи впровадження екологічних стандартів, їх вплив на ефективність діяльності підприємств, а також бар'єри, з якими стикаються підприємства під час цього процесу. Приділено увагу досвіду впровадження екологічних стандартів на українських підприємствах, висвітлено основні проблеми та шляхи їх подолання. Впровадження міжнародних екологічних стандартів розглядається як стратегічний інструмент підвищення екологічної відповідальності та репутації підприємства на світовому ринку.

Ключові слова: збереження довкілля, сталий розвиток, охорона природи, утилізація відходів, відновлювані джерела енергії.

Frankov Oleksandr Leading Researcher, The Ukrainian scientific and research Institute of special equipment and forensic of the Security Service of Ukraine, <https://orcid.org/0000-0003-3913-4420>

IMPLEMENTATION OF INTERNATIONAL ENVIRONMENTAL STANDARDS IN ENTERPRISES

Abstract. The purpose of the article was to study and evaluate the impact of the implementation of international environmental standards on the activities of enterprises. International standards such as ISO 9001, ISO 14001 and ISO/IEC 27001 have been found to be important tools for improving quality, environmental management and information security in enterprises. They ensure standardization of processes, which increases efficiency, compliance with legal requirements and overall management. In particular, the ISO 14001 standard promotes the systematic improvement of environmental activities through the Deming cycle, which includes the stages of planning, execution, verification and action. Implementation of international environmental standards brings numerous benefits, including improvement of environmental efficiency, reduction of costs due to rational use of

resources, strengthening of corporate reputation and expansion of market opportunities. However, it is also associated with certain disadvantages, such as high costs for modernization of production, the difficulty of adapting to new technologies and the need for constant monitoring. The study provides enterprises with practical recommendations for the implementation and maintenance of environmental management systems, which allows to reduce the negative impact on the environment. It helps organizations manage waste more efficiently, reduce pollutant emissions and implement green practices. The article analyzes the main stages and methods of implementing environmental standards, their impact on the efficiency of enterprises, as well as the barriers faced by enterprises during this process. Attention is paid to the experience of implementing environmental standards at Ukrainian enterprises, the main problems and ways to overcome them are highlighted. The implementation of international environmental standards is considered as a strategic tool for increasing the environmental responsibility and reputation of the enterprise in the world market.

Keywords: environmental protection, sustainable development, nature protection, waste disposal, renewable energy sources.

Постановка проблеми. У сучасних умовах глобалізації та швидкого розвитку промислових технологій екологічні питання набирають все більшого значення. Підвищення рівня забруднення навколишнього середовища та виснаження природних ресурсів стали критичними проблемами для багатьох країн. Відповідно до цих викликів, міжнародні екологічні стандарти стали важливим інструментом для забезпечення стійкого розвитку підприємств і збереження екологічної рівноваги.

Міжнародні екологічні стандарти, такі як ISO 14001 та EMAS, відіграють ключову роль у допомозі підприємствам зменшувати негативний вплив на навколишнє середовище та ефективно управляти природними ресурсами. Ці стандарти забезпечують системний підхід до екологічного управління, що включає не лише дотримання законодавчих норм, але й впровадження найкращих практик для зменшення екологічного сліду [1].

Впровадження міжнародних екологічних стандартів сприяє досягненню низки позитивних результатів. Підприємства, що дотримуються цих стандартів, можуть зменшити викиди забруднюючих речовин, оптимізувати використання ресурсів і знизити кількість відходів. Це, своєю чергою, допомагає уникати штрафів і правових наслідків, забезпечуючи відповідність сучасним екологічним нормам.

Крім екологічних переваг, дотримання міжнародних стандартів також позитивно впливає на корпоративну репутацію. Компанії, які впроваджують ці стандарти, покращують свою репутацію, що може залучити нових клієнтів і партнерів, а також забезпечити конкурентні переваги на ринку. Окрім цього, впровадження екологічних стандартів може призвести до зниження витрат на енергію та матеріали, що сприяє загальному підвищенню ефективності діяльності [2].

Однак впровадження таких стандартів вимагає значних зусиль, ресурсів та адаптації існуючих процесів до нових вимог. Попри це, переваги, які отримують підприємства від дотримання міжнародних екологічних стандартів, значно перевищують витрати, пов'язані з їх впровадженням. Це робить такі стандарти важливим інструментом для забезпечення сталого розвитку та успішної діяльності підприємств у сучасних умовах.

Таким чином, впровадження міжнародних екологічних стандартів є не лише відповіддю на виклики сучасності, а й стратегічною необхідністю для підприємств, які прагнуть до сталого розвитку, покращення своєї конкурентоспроможності та внеску у збереження навколишнього середовища.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Останні дослідження і публікації у сфері впровадження міжнародних екологічних стандартів на підприємствах свідчать про зростаючу важливість і актуальність цієї теми. Різні автори підкреслюють позитивний вплив таких стандартів на екологічну ефективність підприємств і їх здатність адаптуватися до сучасних екологічних викликів.

Один з основних аспектів, який активно досліджується, – це вплив міжнародних екологічних стандартів на зниження негативного впливу промислової діяльності на навколишнє середовище. Зокрема, дослідження показують, що підприємства, які впроваджують стандарти ISO 14001, досягають значного зменшення викидів забруднюючих речовин і поліпшення управління відходами. Ці дослідження демонструють, що інтеграція екологічних стандартів у бізнес-процеси призводить до зменшення екологічного сліду і сприяє сталому розвитку [3].

Інші публікації акцентують увагу на економічних перевагах впровадження екологічних стандартів. Адже впровадження стандартів EMAS може зменшити витрати на енергетичні ресурси і знизити загальні операційні витрати підприємства. Дослідження також підкреслюють, що екологічні інвестиції часто компенсуються через підвищення ефективності і зменшення витрат на управління відходами [4].

Також слід відзначити науковців, що фокусуються на соціально-економічних аспектах впровадження міжнародних стандартів та аналізують вплив екологічних стандартів на корпоративну репутацію і конкурентоспроможність підприємств. Вони свідчать про те, що компанії, які активно реалізують екологічні ініціативи, здатні залучати більше клієнтів і партнерів, завойовувати довіру споживачів і зміцнювати свою ринкову позицію [5].

Варто відзначити, що останні дослідження також акцентують на необхідності постійного моніторингу і вдосконалення екологічних практик, підкреслюючи важливість регулярних екологічних аудитів та оновлення екологічної політики відповідно до нових вимог і технологічних досягнень [6].

Отже, сучасні дослідження і публікації підтверджують значний потенціал міжнародних екологічних стандартів для покращення екологічної ефективності підприємств, зниження витрат та підвищення корпоративної репутації. Це підтверджує необхідність впровадження і постійного вдосконалення екологічних практик у сучасному бізнес-середовищі.

Незважаючи на те, що багато досліджень підтверджують короткострокові економічні переваги впровадження міжнародних екологічних стандартів, відсутні детальні дослідження щодо довгострокових економічних наслідків. Необхідно більше уваги приділити аналізу того, як ці стандарти впливають на фінансову стійкість та економічну рентабельність підприємств протягом тривалого часу. Також не всі дослідження достатньо висвітлюють бар'єри, з якими зіштовхуються підприємства при впровадженні міжнародних екологічних стандартів. Тому важливо зрозуміти, які обмеження – фінансові, організаційні чи технічні – можуть стримувати підприємства від активного застосування таких стандартів, і як їх можна подолати.

Мета статті полягає у вивченні та оцінці впливу впровадження міжнародних екологічних стандартів на діяльність підприємств. Основні завдання, які ставляться для досягнення цієї мети, включають:

1. здійснити наліз міжнародних екологічних стандартів
2. оцінити переваги і недоліки впровадження екостандартів
3. визначити вплив екологічних стандартів на підприємства

Виклад основного матеріалу. Міжнародні стандарти охоплюють широкий спектр сфер і регулюють різні аспекти діяльності підприємств та організацій. Одними з найбільш відомих є стандарти ISO (Міжнародної організації зі стандартизації), які встановлюють вимоги до якості, екологічного менеджменту, безпеки інформації та інших ключових напрямків. Наприклад, ISO 9001 регулює систему управління якістю, забезпечуючи стандартизацію процесів та підвищення задоволеності клієнтів. ISO 14001 орієнтований на екологічний менеджмент, допомагаючи компаніям зменшувати свій вплив на навколишнє середовище. Стандарт ISO/IEC 27001 забезпечує вимоги до системи управління безпекою інформації, захищаючи дані від загроз [7].

Крім того, існують галузеві стандарти, розроблені спеціально для певних індустрій. Наприклад, GMP (належна виробнича практика) у фармацевтичній індустрії регулює виробничі процеси, щоб гарантувати якість і безпеку продукції. Такі стандарти допомагають підприємствам дотримуватись вимог законодавства, підвищувати ефективність, та забезпечувати безпеку і якість своєї продукції або послуг [8].

Застосування міжнародних та галузевих стандартів сприяє уніфікації процесів, забезпечує відповідність законодавчим вимогам, і покращує загальний рівень управління на підприємствах.

Серія стандартів під назвою ISO 14000 зосереджується, зокрема, на екологічному менеджменті. Стандарт ISO14001, який найчастіше використовується в цій серії, не містить жодних вимог щодо продуктивності. Заснований на добровільному підході, він спирається на метод постійного вдосконалення через управління та зменшення діяльності компанії щодо навколишнього середовища. Спосіб дії визначається вільно [9].

Стандарт ISO 14001 базується на циклі Демінга, який починається з етапу планування, де визначаються цілі, необхідні ресурси та плануються дії для їх досягнення. Важливим елементом цього етапу є комунікація плану зі всіма зацікавленими сторонами, щоб забезпечити загальне розуміння та підтримку.

Наступний етап – виконання, під час якого реалізуються заплановані процеси та заходи, а також створюються продукти або послуги відповідно до визначених вимог. Після виконання настає етап перевірки, коли проводяться вимірювання, аудити та інші перевірки для оцінки ефективності реалізованих дій.

Завершальним етапом є дія, на якому аналізуються отримані результати, виконуються коригувальні дії та вдосконалюються процеси на основі зібраних даних. Цей підхід спрямований на безперервне покращення та забезпечення високої якості в організації [10].

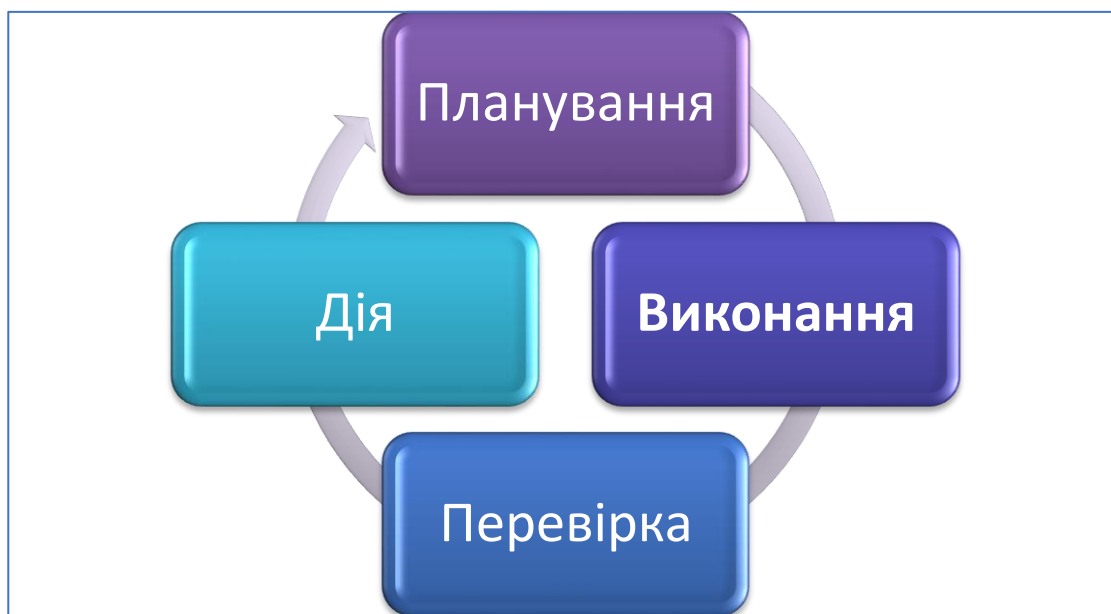

Рис. 1 Цикл Демінга

Реалізація стандарту ISO 14001 складається з наступних етапів:

1. Оцінка навколишнього середовища. Оцінка впливу організації на навколишнє середовище та визначення пріоритетних напрямків для покращення.
2. Визначення політики системи управління навколишнім середовищем (СУНС), яка визначає цілі та зобов'язання організації щодо захисту навколишнього середовища.
3. Розробка системи управління, яка включає в себе процедури та процеси для реалізації політики СУНС.
4. Впровадження системи управління в організацію та навчання персоналу.
5. Моніторинг та коригування. Моніторинг результатів системи управління та коригування її роботи для забезпечення постійного покращення.

Підприємства, що дотримуються екостандартів, отримують численні переваги, включаючи покращення екологічної ефективності через зниження викидів забруднюючих

речовин і поліпшення управління відходами. Це також призводить до зменшення витрат завдяки раціональному використанню ресурсів, зміцнення корпоративної репутації, розширення ринкових можливостей і зниження ризиків, пов'язаних з правовими наслідками за невідповідність екологічним нормам. Проте, впровадження екостандартів має і певні недоліки, такі як високі витрати на модернізацію виробництва і сертифікацію, складність адаптації процесів до нових технологій, потреба в постійному моніторингу та ризик втрати конкурентних переваг через підвищення витрат на виробництво. Крім того, економічні вигоди можуть бути обмеженими в регіонах, де екостандарти не є пріоритетом (Табл.1) [11].

Таблиця 1.

Переваги та недоліки підприємств, що дотримуються екостандартів

Переваги	Недоліки
Покращення екологічної ефективності: Зниження викидів забруднюючих речовин і поліпшення управління відходами завдяки впровадженню стандартів, таких як ISO 14001.	Високі витрати на впровадження: Значні фінансові вкладення на модернізацію виробництва, навчання персоналу та сертифікацію.
Зменшення витрат: Раціональне використання ресурсів, що веде до зниження операційних витрат, зокрема на енергію.	Складність адаптації: Труднощі з реорганізацією процесів та впровадженням нових технологій для відповідності стандартам.
Зміцнення корпоративної репутації: Підвищення довіри серед клієнтів та інвесторів, що сприяє конкурентоспроможності.	Постійна необхідність моніторингу: Вимагає регулярних аудитів та оновлення практик, що може бути складним і затратним.
Підвищення ринкових можливостей: Доступ до нових ринків з обов'язковими екологічними вимогами, що сприяє розширенню бізнесу.	Ризик втрати конкурентних переваг: Можливе підвищення витрат на виробництво та, як наслідок, цін на продукцію.
Зниження ризиків: Уникнення штрафів та правових наслідків через невідповідність екологічним нормам.	Обмеженість ринкових переваг: В регіонах, де екостандарти не є пріоритетом, економічні вигоди можуть бути обмеженими.

Джерело: створено автором на основі [5-8]

Як приклад впровадження міжнародних екологічних стандартів на підприємствах, проаналізовано Carlsberg Group в Україні, що демонструє позитивні результати. Зокрема, протягом трьох років з 2020 по 2023 рр. спостерігається зменшення основних екологічних показників.

Викиди CO₂ зменшилися з 15,000 тонн у 2021 році до 13,500 тонн у 2022 році, що є зниженням на 10%. У 2023 році викиди знову зменшилися, досягнувши 12,000 тонн, що на 11% менше, ніж у 2022 році. Це свідчить про успішне впровадження заходів для зниження викидів парникових газів. Споживання води також зменшилося. У 2021 році цей показник становив 2.9 м³ на гектолітр пива. У 2022 році він зменшився до 2.75 м³/hl, що відповідає зниженню на 5%. У 2023 році споживання води знизилося до 2.6 м³/hl, що є подальшим зниженням на 5.5%. Це показує, що компанія вдосконалює свої водозберігаючі технології та покращує ефективність використання води.

Енергоефективність, вимірювана в кВт•год на гектолітр пива, також покращилася. У 2021 році цей показник становив 10.5 кВт•год/hl, у 2022 році він зменшився до 9.8 кВт•год/hl, що на 8% менше, а в 2023 році досяг 9.2 кВт•год/hl, що відповідає зниженню на 6.1% порівняно з попереднім роком. Це свідчить про зменшення енергетичних витрат на одиницю продукції (Табл.2).

Таким чином, Carlsberg Group досяг значних успіхів у покращенні екологічних показників, що підтверджує ефективність впроваджених екологічних стандартів і технологій.

Таблиця 2.

Основні показники впровадження міжнародних екологічних стандартів на підприємствах Carlsberg Group в Україні

Показник	2021	2022	2023	Зниження (%)
Викиди CO ₂ (тонни)	15,000	13,500	12,000	10% (2021-2022), 11% (2022-2023)
Споживання води (м ³ /hl пива)	2.9	2.75	2.6	5% (2021-2022), 5.5% (2022-2023)
Енергоефективність (кВт·год/hl пива)	10.5	9.8	9.2	8% (2021-2022), 6.1% (2022-2023)

Джерело: створено автором на основі [12]

Висновки. Міжнародні стандарти відіграють ключову роль у підвищенні якості, екологічного управління та безпеки інформації на підприємствах. Вони забезпечують стандартизацію процесів, що сприяє підвищенню ефективності, відповідності законодавчим вимогам і загальному управлінню. Наприклад, стандарт ISO 14001, зокрема, орієнтується на екологічне управління і ґрунтується на циклі Демінга, що включає етапи планування, виконання, перевірки та дії. Цей підхід дозволяє підприємствам систематично вдосконалювати свою екологічну діяльність і зменшувати вплив на навколишнє середовище.

Впровадження міжнародних екологічних стандартів має численні переваги. Зокрема, компанії отримують можливість покращити свою екологічну ефективність, зменшити витрати завдяки раціональному використанню ресурсів, а також зміцнити свою корпоративну репутацію і розширити ринкові можливості. Проте, впровадження таких стандартів не позбавлене недоліків. Серед основних викликів можна відзначити високі витрати на модернізацію виробництва і сертифікацію, складність адаптації до нових технологій, потребу в постійному моніторингу та ризик втрати конкурентних переваг через підвищення витрат на виробництво.

На прикладі компанії Carlsberg Group в Україні можна побачити позитивні результати впровадження міжнародних екологічних стандартів. Зокрема, спостерігається значне зменшення викидів CO₂, споживання води та енергетичних витрат протягом 2020-2023 років. Це свідчить про успішне впровадження екологічних технологій і заходів, що підтверджує ефективність екологічних стандартів у досягненні покращення екологічних показників підприємства.

Отже, міжнародні стандарти є важливим інструментом для покращення управлінських і екологічних показників на підприємствах. Їх впровадження може забезпечити суттєві переваги, хоча й потребує ресурсів і стикається з певними викликами.

Література:

1. Бочарова Н.А. Екологічний аспект корпоративної соціальної відповідальності підприємств. Економіка транспортного комплексу. 2020. Вип. 35. С. 32–47. DOI: <https://doi.org/10.30977/ЕТК.2225-2304.2020.35.0.32>
2. Божкова В.В., Сагер Л.Ю. Соціально-відповідальний бізнес як один із напрямків поліпшення іміджу вітчизняних суб'єктів господарювання. Механізм регулювання економіки. 2010. № 1. С. 145–153. URL: <https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/3534/1/E63D0021d01.pdf;jsessionid=4D4EA728EAE015D2CAF9757E4ED41001>
3. Грищенко О.Ф., Голишева Є.О. Використання грінвошингу як технології екологізації бізнесу: поняття, детермінанти та драйвери. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. 2020. Вип. № 46. С. 47–54. DOI: <https://doi.org/10.32841/2413-2675/2020-46-6>
4. Грішнова О.А., Думанська В.П. Екологічний вектор соціальної відповідальності. Економіка і управління. 2011. № 3. С. 32–38.

5. Маматова Т.В. Міжнародні стандарти корпоративної соціальної відповідальності: механізм адаптації для органів державного контролю України. Державне управління та місцеве самоврядування : зб. наук. пр. Дніпропетровськ: ДРІДУ НАДУ, 2010. Вип. 1(4). С. 109–120. URL: [http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2010/2010_01\(4\)/10mtvdku.pdf](http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2010/2010_01(4)/10mtvdku.pdf)

6. Могильна, Л., & Ткаченко, В. (2022). Міжнародні стандарти впровадження екологічних принципів соціальної відповідальності інноваційно активним бізнесом. Економіка та суспільство, (37). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-37-12>

7. Dhariwal, A. (2010). International standards for environmental management systems : A future promise for environmental policy. Indian Journal of Environmental Protection. 30. 685-696.

8. Тарасова В.В., Малиновський А.С., Рибак М.Ф. Т 19 Екологічна стандартизація і нормування антропогенного навантаження на природне середовище / заг. ред. професора В. В.Тарасової : Навч. посібник. К.: Центр учбової літератури, 2007 276 с

9. Dolgen, D., and Alpaslan M. (2020), Eco-Industrial Parks: Experiences from Turkey, Global Journal of Ecology, 5(1), pp. 030-032. DOI: 10.17352/gje.000016

10. Musina L. A. Innovations and technologies for the development of a green resource-efficient economy of Ukraine / L. A. Musina, T. K. Kvasha: monograph. K.: UkrINTEI, 2017. 138 p.

11. Resource-efficient and clean technologies. Study guide / V.M. Kropivnyi, O.V. Medvedeva, A.I. Grechka, A.V. Kropivna, O.V. Skrypnyk // General editorship of V.M. Kropivny. Kropyvnytskyi: Central Technical University, Electronic edition, 2022. p. 369

12. Офіційний сайт Carlsberg Group. 2024. <https://www.carlsbergukraine.com/?cbgAge=1990121>

References:

1. Bocharova N.A. (2020) Environmental aspect of corporate social responsibility of enterprises [Environmental aspect of corporate social responsibility of enterprises.]. Economy of the transport complex. Issue 35. P. 32–47. DOI: <https://doi.org/10.30977/ETK.2225-2304.2020.35.0.32> [in Ukrainian].

2. Bozhkova V.V., Sager L.Yu. (2010) Socially responsible business as one of the directions for improving the image of domestic business entities [Socially responsible business as one of the directions for improving the image of domestic business entities]. Mechanism of economic regulation. No. 1. P. 145–153. URL: <https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/3534/1/E63D0021d01.pdf;jsessionid=4D4EA728EAE015D2CAF9757E4ED41001> [in Ukrainian].

3. Hryshchenko O.F., Golyшева E.O. (2020) The use of greenwashing as a business greening technology: concepts, determinants and drivers [The use of greenwashing as a business greening technology: concepts, determinants and drivers]. Scientific Bulletin of the International Humanitarian University. Issue No. 46. P. 47–54. DOI: <https://doi.org/10.32841/2413-2675/2020-46-6> [in Ukrainian].

4. Grishnova O.A., Dumanska V.P. (2011) Ecological vector of social responsibility [Ecological vector of social responsibility]. Economics and management. No. 3. P. 32–38. [in Ukrainian].

5. Mamatova T.V. (2010) International standards of corporate social responsibility: adaptation mechanism for state control bodies of Ukraine [International standards of corporate social responsibility: adaptation mechanism for state control bodies of Ukraine]. State administration and local self-government: coll. of science pr. Dnipropetrovsk: DRIDU NADU. Issue 1(4). P. 109–120. URL: [http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2010/2010_01\(4\)/10mtvdku.pdf](http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2010/2010_01(4)/10mtvdku.pdf) [in Ukrainian].

6. Mohylina, L., & Tkachenko, V. (2022). International standards of implementation of ecological principles of social responsibility by innovatively active business [International standards of implementation of ecological principles of social responsibility by innovatively active business]. Economy and society, (37). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-37-12> [in Ukrainian].

7. Dhariwal, A. (2010). International standards for environmental management systems: A future promise for environmental policy. Indian Journal of Environmental Protection. 30. 685-696.

8. Tarasova V.V., Malinovsky A.S., Rybak M.F. (2007) Т 19 Ecological standardization and normalization of anthropogenic load on the natural environment [Т 19 Ecological standardization and normalization of anthropogenic load on the natural environment] / general. ed. Professor V. V. Tarasova: Education. manual. K.: Center of Educational Literature, 276 p [in Ukrainian].

9. Dolgen, D., and Alpaslan M. (2020), Eco-Industrial Parks: Experiences from Turkey, Global Journal of Ecology, 5(1), pp. 030-032. DOI: 10.17352/gje.000016

10. Musina L. A. Innovations and technologies for the development of a green resource-efficient economy of Ukraine / L. A. Musina, T. K. Kvasha: monograph. K.: UkrINTEI, 2017. 138 p.

11. Resource-efficient and clean technologies. Study guide / V.M. Kropivnyi, O.V. Medvedeva, A.I. Grechka, A.V. Kropivna, O.V. Skrypnyk // General editorship of V.M. Kropivny. Kropyvnytskyi: Central Technical University, Electronic edition, 2022. p. 369

12. Carlsberg Group official website [Carlsberg Group official website]. (2024). <https://www.carlsbergukraine.com/?cbgAge=1990121> [in Ukrainian].

УДК 621.31+330(477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-456-461](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-456-461)

Ходаківський Сергій Володимирович науковий співробітник, Український науково-дослідний інститут спеціальної техніки та судових експертиз Служби безпеки України, <https://orcid.org/0009-0004-1411-3978>

ДОСЛІДЖЕННЯ ЗАГРОЗ ДЛЯ СИСТЕМ ЗБЕРІГАННЯ ЕНЕРГІЇ, ТАКИХ ЯК АКУМУЛЯТОРНІ СХОВИЩА, ТА ЗАХОДИ БЕЗПЕКИ

Анотація. Стаття охоплює аналіз загроз для сучасних систем зберігання енергії, зокрема акумуляторних засобів (BESS). Ці системи є промисловими для забезпечення стабільності та ефективності енергетичної інфраструктури, зокрема в контексті інтеграції відновлюваних джерел енергії.

У роботі висвітлюються основні фізичні та кібернетичні загрози, з якими стикаються системи зберігання енергії. Фізичні загрози, такі як перегрів, механічні ураження, термічна нестабільність акумуляторів, можуть спричинити серйозні аварійні ситуації, включаючи пожежі та вибухи. Висвітлюються питання щодо інших характеристик літій-іонних акумуляторів від хімічного складу та різних типів катодів, таких як LiCoO₂, LiFePO₄, LMO, NMC, а також їхня відмінність у показниках енергетичної щільності та безпеки.

Окрему увагу приділено кібернетичним загрозам, що включають несанкціонований доступ до управління системою, атаки типу Denial-of-Service (DoS), перехоплення даних та маніпулювання операційними параметрами, що може призвести до серйозних наслідків для функціонування всієї енергетичної інфраструктури.

Для запобігання цим загрозам запропоновані комплексні заходи безпеки, які охоплюють як фізичні, так і кібернетичні аспекти. Зокрема, це включає впровадження багаторівневих систем кіберзахисту, таких як сегментація мережі, шифрування даних, моніторинг у реальному часі та система загроз. У розділі фізичної безпеки використовують систему контролю температури, охолодження, а також раннього виявлення пожежних і аварійних ситуацій. Окремо розглядається необхідність екологічної безпеки та правильного поводження з відпрацьованими акумуляторами для мінімізації екологічних ризиків.

Зроблено висновок про необхідність комплексного підходу захисту до системи зберігання енергії, поєднання фізичних та кібернетичних заходів безпеки, а також управління ризиками для забезпечення стабільної та безпечної експлуатації цієї системи в сучасних умовах.

Ключові слова: системи зберігання енергії, акумуляторні сховища, енергетична інфраструктура, кіберзагрози, фізичні загрози, екологічна безпека, системи управління ризиками.

Khodakivskiy Serhii Researcher, Ukrainian Research Institute of Special Equipment and Forensic Examinations of the Security Service of Ukraine, <https://orcid.org/0009-0004-1411-3978>

STUDY OF THREATS TO ENERGY STORAGE SYSTEMS SUCH AS BATTERY STORAGE AND SAFETY MEASURES

Abstract. The article covers the analysis of threats to modern energy storage systems, in particular battery storage facilities (BESS). These systems are industrial to ensure the stability and efficiency of the energy infrastructure, particularly in the context of the integration of renewable energy sources.

The paper highlights the main physical and cyber threats facing energy storage systems. Physical threats such as overheating, mechanical damage, thermal instability of batteries can cause

serious emergency situations, including fires and explosions. Issues related to other characteristics of lithium-ion batteries from chemical composition and different types of cathodes, such as LiCoO_2 , LiFePO_4 , LMO, NMC, as well as their difference in energy density and safety indicators are highlighted.

Particular attention is paid to cyber threats, which include unauthorized access to system management, Denial-of-Service (DoS) attacks, data interception and manipulation of operational parameters, which can lead to serious consequences for the functioning of the entire energy infrastructure.

To prevent these threats, comprehensive security measures are proposed that cover both physical and cyber aspects. In particular, this includes the implementation of multi-layered cyber defense systems such as network segmentation, data encryption, real-time monitoring and threat management. In the physical security section, a system of temperature control, cooling, and early detection of fire and emergency situations is used. The need for environmental safety and proper handling of spent batteries to minimize environmental risks is considered separately.

A conclusion was made about the need for a comprehensive approach to the protection of the energy storage system, a combination of physical and cybernetic security measures, as well as risk management to ensure stable and safe operation of this system in modern conditions.

Keywords: energy storage systems, battery storage, energy infrastructure, cyber threats, physical threats, environmental security, risk management systems.

Постановка проблеми. У сучасному світі системи зберігання енергії збільшують ключову роль у забезпеченні стійкості та ефективності енергетичної інфраструктури. Одним із найбільш розширених типів таких систем є акумуляторні сховища енергії (BESS, Battery Energy Storage Systems), які використовують для забезпечення стабільного електропостачання, балансування запиту та пропозиції на електроенергію, а також підтримують відновлювані джерела енергії (сонячних, вітрових тощо). Однак, як і будь-яка складна технічна система, акумуляторні сховища стикаються з низькою загрозою, що може негативно впливати на їхню безпеку, надійність та функціонування. Загрози можуть бути як фізичними (механічні пошкодження, перегрів), так і кібернетичними (хакерські атаки, маніпуляції даними), що створює серйозну потребу в розробці заходів безпеки для їх захисту.

Відсутність належного рівня безпеки може призвести до катастрофічних наслідків, таких як вихід системи з ладу, масштабні відключення електропостачання, вибухи або пожежі в результаті перегріву батареї, а також втрата або викрадання конфіденційних даних. У контексті зростання ролі відновлюваної енергетики та цифровізації енергетичних мереж важливо дослідити актуальні загрози для акумуляторних сховищ та розробити ефективні заходи для мінімізації ризиків [1, 2].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У науковій літературі прослідковується збільшення кількості досліджень та публікацій стосовно акумуляторних накопичувачів. Наприклад, останні дослідження, проведені у сфері кібербезпеки, демонструють, що зростає кількість атак на енергетичну інфраструктуру, зокрема на системи зберігання енергії, які все частіше стають мішенню для кіберзлочинців. Актуальним залишається питання забезпечення надійності цих систем у зв'язку з їх інтеграцією в інші сфери інформаційних технологій та використанням в них Інтернет-речей [2, 3].

Крім цього, значна увага науковців зосереджується на фізичній безпеці та захисту від перевантаження і перегріву. У роботах таких дослідників, як F. Mwasilu, J. J. Justo, E.-K. Kim, T. D. Do, J.-W. Jung було визначено, що літій-іонні батареї, які є джерелом енергії в акумуляторних накопичувачах, є вразливими до термічної нестабільності, що може призвести до теплового розгону, пожежі та вибухів. Також, відзначається недостатність системи моніторингу та раннього передавання стану батареї [4].

У загальному контексті, дослідження в галузі оптимізації систем збереження енергії зосереджені на таких аспектах, як визначення оптимальної потужності технологій зберігання,

розробка методів прогнозування попиту на електроенергію в житловому секторі для ефективного планування графіків навантаження, а також оцінка ефективності цих графіків залежно від різних моделей ціноутворення тощо.

Таким чином, дослідження, проведені в останні роки, висвітлюють різноманітні загрози для акумуляторних сховищ, включаючи кібер- та фізичні атаки, а також вказують на необхідність удосконалення існуючих методів захисту, які використовуються для таких систем.

Мета статті – дослідження основних загроз для систем зберігання енергії, зокрема акумуляторних накопичувачів, та розробка рекомендацій щодо ефективних заходів безпеки захисту таких систем від фізичних і кібернетичних загроз.

Виклад основного матеріалу. Вивчаючи основні загрози для акумуляторних накопичувачів енергії, їх доцільно класифікувати на кібернетичні та фізичні загрози із відповідними екологічними ризиками. Основні кібернетичні ризики включають несанкціонований доступ до управлінських систем, викрадання даних та маніпулювання операційними параметрами, які можуть призвести до неправильної роботи системи або навіть до виходу з ладу [5].

Атаки типу Denial-of-Service (DoS), коли система перевантажує запити, можуть вивести з ладу критичні функції. Також безпеку становлять атаки на конфігураційні параметри системи, коли зловмисник може змінювати параметри зарядки та розрядки акумуляторів, що викликає прискорений знос або аварійний стан.

Фізичні загрози включають в себе перегрів, механічні ураження та небезпеку термічної нестабільності. Небезпечні ситуації можуть виникати через несправності охолодження системи або через фізичне ураження клітинами акумуляторів.

Хімічний склад, робочі характеристики, ціна та рівень безпеки літій-іонних акумуляторів варіюються в залежності від їх типу. Найбільш поширені літій-іонні батареї з катодом на основі оксиду кобальту (LiCoO_2), які відрізняються високою щільністю енергії, але менш безпечні при механічних пошкодженнях. Інші типи, такі як літій-ферум-фосфатні (LiFePO_4), літій-манган-оксидні (LiMn_2O_4 , Li_2MnO_3 або LMO) та літій-нікель-манган-кобальт-оксидні (NMC або LiNiMnCoO_2), також названі за типом катоду, мають нижчу енергетичну щільність, однак вирізняються більшим терміном служби та вищою хімічною безпекою. Ці батареї широко використовуються в інструментах, медичних пристроях та інших технологічних застосуваннях. NMC, зокрема, лідирує в автомобільній галузі. Літій-нікель-кобальт-алюмінійоксидні батареї (LiNiCoAlO_2 або NCA) та літій-титанатові ($\text{Li}_4\text{Ti}_5\text{O}_{12}$ або LTO) розроблені для спеціальних завдань і відрізняються за призначенням.

Для оцінки ризику загоряння літій-іонних батарей необхідно проаналізувати параметри, такі як температура, при якій вони починають руйнуватися, виділення газів і момент займання. Це дослідження варто проводити за допомогою метрологічно атестованого обладнання в умовах лабораторних випробувань.

Наприклад, в сертифікованих лабораторіях проводили дослідження поведінки літій-іонних акумуляторів і підтвердили їхнє широке використання у різних пристроях, включаючи електромобілі, кількість яких перевищує 5,6 мільйонів одиниць. Експерименти показали, що при досягненні температури $130-140^\circ\text{C}$ починається незначне виділення газів, а при $250-260^\circ\text{C}$ відбувається повне руйнування корпусу батареї. Однак навіть при нагріванні до 600°C займання не спостерігалось. Під впливом відкритого полум'я батареї починали виділяти гази вже при температурі $150-170^\circ\text{C}$. При досягненні $300-305^\circ\text{C}$ корпус батареї руйнувався, інтенсивно виділялися гази, які займалися. Середній час горіння заряджених батарей становив 8 секунд, а полум'я досягало довжини 0,3-0,4 метра. Важливо зазначити, що заряджені батареї горіли в 2,5-3 рази довше, ніж незаряджені [2].

Враховуючи джерела фізичних загроз для систем зберігання енергії, необхідно зазначити, що неправильне зберігання або переробка акумуляторів може спричинити забруднення навколишнього середовища, більшість типів акумуляторів містять токсичні хімічні речовини. Витік електролітів або забруднення ємностей для зберігання може призвести до серйозного забруднення ґрунтів і водних ресурсів.

Розробка заходів безпеки для систем зберігання енергії безпосередньо залежить від виду загроз. Для захисту систем збереження енергії від кібернетичних загроз важливо впровадити багаторівневі стратегії безпеки. До основних компонентів кіберзахисту відносяться: сегментація мережі та обмеження доступу, шифрування даних та комунікацій, моніторинг і виявлення загроз, регулярні оновлення та патчі, захист від атаки типу відмова в обслуговуванні (DoS). Розглянемо більш детально кожен із описаних компонентів. Перш за все, важливо ізолювати критичні системи управління від загальної мережі або публічного Інтернету. Це може бути досягнуто через сегментну систему мережі, яка розділяє внутрішнє накопичення енергії на кілька зон з різним рівнем доступу. Також потрібно застосувати контроль доступу з використанням багатофакторної аутентифікації для запобігання несанкціонованому доступу до системи.

Крім цього, застосування шифрування є ключовим методом захисту даних під час їх передачі між системами. Для забезпечення безпеки необхідно використовувати сучасні стандарти шифрування, такі як AES (Advanced Encryption Standard) або TLS (Transport Layer Security). Шифрування захищає дані від перехоплення та забезпечує їх конфіденційність і цілісність, що є особливим місцем для даних про управління та стан батарей.

Реалізація системи виявлення завчасної ідентифікації кібератаки є необхідною складовою для кібербезпеки BESS. Такі системи повинні постійно моніторити мережу та аналізувати трафік для виявлення аномальної або підозрілої активності, яка може свідчити про ваші атаки. Важливо також запроваджувати систему реєстрації подій та їх аудиту для швидкого виявлення інцидентів та аналізу їх причин.

Наступним обов'язковим заходом кібербезпеки для систем зберігання енергії є оновлення програмного забезпечення, досить часто, таким способом виявляють вразливості, які можуть використовувати кіберзлочинці. Важливо розробити стратегію регулярного оновлення та інсталивати патчі для всіх систем, пов'язаних із накопиченням енергії, щоб знизити ризик через відомі вразливості.

Атаки типу DoS можуть значно знизити продуктивність або повністю вивести з ладу системи управління BESS. Для захисту від таких нападів важливо використовувати інструменти, які можуть виявляти та фільтрувати шкідливий трафік. Крім того, важливо мати плани на випадок надзвичайних ситуацій, які передбачають відновлення роботи після DoS-атак.

Разом з цим, акумуляторні сховища енергії повинні бути захищені від фізичних загроз, таких як перегрів, механічне пошкодження або небезпека термічної нестабільності. Перш за все необхідно ввести контроль температури та системи охолодження. Перегрів є одним з основних причин несправності акумуляторів, особливо літій-іонних, які можуть стати нестабільними при високих температурах. Для уникнення цього необхідно впроваджувати системи моніторингу температури з сенсорами, які дозволяють контролювати стан кожного модуля батареї в режимі реального часу. У разі перевищення критичних значень система повинна автоматично запускати механізми охолодження або аварійного відключення. Охолоджувальні системи, такі як рідинне або повітряне охолодження, мають забезпечити ефективне відведення тепла і підтримувати стабільну робочу температуру батареї. Термічна нестабільність, яка може виникнути через перегрів батареї, здатна призвести до теплового розгону, що створює ризик пожежі або вибухів. Для запобігання цим небезпекам необхідно впроваджувати системи раннього виявлення диму або підвищення температури, а також інтегрувати їх з автоматичними системами пожежогасіння. Наприклад, системи водяного або газового пожежогасіння можуть бути ефективними для контролю за використанням акумуляторних накопичувачів.

Організаційна складова захисту від фізичних загроз має містити і захист від механічних пошкоджень. Акумуляторні сховища можуть виявити фізичні ураження внаслідок аварій або навмисного втручання. Для цього важливо розміщувати батареї в захисних корпусах, здатних витримувати удари та вібрації. Також необхідно передбачити фізичний захист об'єктів, наприклад, огороження, відеоспостереження та контроль доступу, що дозволяє мінімізувати ризики несанкціонованого доступу до батарей або саботажу.

Варто зазначити, що окрім забезпечення впливу кібернетичних та фізичних загроз, необхідно розробляти ефективні екологічні підходи до безпеки. Після завершення життєвого циклу акумуляторних сховищ важливо використовувати спеціальні контейнери, що запобігають витoku електролітів або пошкодженню батарей під час транспортування та зберігання. Крім того, необхідно створити чіткі процедури утилізації батарей, які передбачають безпечну переробку компонентів та утилізацію токсичних матеріалів [6].

Вцілому, для мінімізації екологічного впливу важливо продовжувати дослідження в області створення більш екологічно безпечних акумуляторів. Це можуть бути нові технології на основі солі або органічних матеріалів, які менш токсичні та легше утилізуються, ніж традиційні літій-іонні батареї.

Одним із ключових аспектів забезпечення безпеки є створення системи управління ризиками, які дозволяють відслідковувати стан акумуляторних накопичувачів у режимі реального часу. Впровадження передових систем прогнозування збоїв, заснованих на аналізі даних та алгоритмах машинного навчання, дозволяє передавати можливості несправності системи. Такі системи здатні відслідковувати зміну ключових параметрів роботи батареї (температура, рівень заряду, струм, напруга) та надавати попередження про можливість виникнення проблеми задовго до виникнення критичної ситуації. Зазначимо, що регулярне технічне обслуговування акумуляторних сховищ є центральним завданням для забезпечення їхньої безперебійної роботи. Це включає перевірку стану батарей, оцінку ефективності системи охолодження та пожежної безпеки, а також оновлення програмного забезпечення системи управління безпекою.

Висновки. Акумуляторні сховища енергії є невід'ємною частиною сучасної енергетичної системи, особливо в контексті збільшення ролі відновлюваних джерел енергії. Однак ці системи стикаються з багатьма загрозами, які можуть призвести до серйозних наслідків, таких як збої в роботі, аварії або навіть катастрофічне пошкодження. Серед основних загроз можна виділити кібернетичні атаки, фізичні ураження, перегрів, а також екологічні ризики, пов'язані з неправильною утилізацією або переробкою акумуляторів. Загрози можуть не тільки спричинити значні фінансові втрати, але й поставити під загрозу надійність і безпеку енергопостачання.

Захист акумуляторних сховищ від загроз вимагає інтегрованого підходу. Це включає застосування сучасних кіберзахисних технологій, таких як шифрування даних, двофакторна аутентифікація та системи моніторингу в режимі реального часу для виявлення та запобігання можливим загрозам. Фізичний захист також є ключовою ланкою – важливо використовувати захисні контейнери, ефективні системи охолодження та механізми раннього виявлення перегріву або механічних пошкоджень.

При цьому, є не менш важливим створення системи управління ризиками, яка включає постійний моніторинг стану системи, регулярне технічне обслуговування та розробку ефективних протоколів реагування на надзвичайній ситуації. Впровадження такої системи дозволяє суттєво знизити ризики аварій та забезпечити і безперебійну роботу безпечно акумуляторних сховищ.

Таким чином, для успішного розвитку і безпечної експлуатації акумуляторних систем зберігання енергії необхідно вживати комплексні заходи щодо забезпечення їх захисту. Це вимагає не тільки інженерних рішень для фізичного захисту, але й розробки та впровадження ефективних політик у сфері кібербезпеки та управління ризиками. Тільки за умови інтеграції таких заходів можна забезпечити надійну роботу системи зберігання енергії в сучасних умовах.

Література:

1. Хайжун Ю, Йонг-Гі, Ян Рень, Тяньхао Ву, Генкай Го, Руджуан Сяо, Джун Лу, Хонг Лі, Юбо Ян, Хаошен Чжоу, Руджі Ван, Халіл Амін, Юічі Ікухара . Еволюція температурно-чутливої структури літійово-марганцевих багатошарових оксидів для літій-іонних акумуляторів. Журнал Американського хімічного товариства 2018 , 140 (45), 15279-15289. DOI: 10.1021 / jacs.8b07858.
2. Походенко Б.О. Огляд та порівняльний аналіз концепцій енергетичної безпеки Європейського Союзу й України. Вісник ХНУ імені В. Н. Каразіна. Серія «Міжнародні відносини. Економіка. Країнознавство. Туризм». 2023. № 17. С. 56-79. DOI: hΣ ps://doi. org/10.26565/2310-9513-2023-17-06

3. Євтушенко О. Управління ризиками в енергетичному секторі: сучасні виклики та перспективи. Енергетичні технології та ресурсозбереження. 2018. №3 (43), С.45-50.

4. Hoppmann J. The Economic Viability of Battery Storage for Residential Solar Photovoltaic Systems – A Review and a Simulation Model / J. Hoppmann, J. Volland, T. Schmidt // Renewable & Sustainable Energy Reviews. – 2014. – № 39. – P. 1101–1118.

5. Jusoh M. Control Strategy of a Grid-connected Photovoltaic with Battery Energy Storage System for Hourly Power Dispatch / M. Jusoh, M. Daud // International Journal of Power Electronics and Drive Systems. – 2017. – № 8 (4). – P. 1830–1840.

6. Perry M., Gomes H., Miller R. Energy Security: Challenges and Strategies. In Energy Security and Development: The Global Context and Indian Perspectives. Springer. 2022. pp. 3-22.

References:

1. Khaizhun, Yu, Yonh-Hi, Yan, Ren, Tiankhao, Vu, Henkai, Ho, Rudzhuan, Siao, Dzhun, Lu, Khonh Li, Yubo, Yan, Khaoshen, Chzhou, Rudzhi, Van, Khalyt Amin, Yuichi, Ikukhara. (2018). Evoliutsiia temperaturno-chutlyvoi struktury litiiivo-marhantsevykh bahatosharovykh oksydiv dlia litii-ionnykh akumuliatoriv [Evolution of the temperature-sensitive structure of lithium-manganese multilayer oxides for lithium-ion batteries] . Zhurnal Amerykanskoho khimichnoho tovarystva, 140 (45), 15279-15289. DOI: 10.1021 / jacs.8b07858. [in Ukrainian]

2. Pokhodenko, B. (2023). Ohliad ta porivnialnyi analiz kontseptsii enerhetychnoi bezpeky Yevropeiskoho Soiuzu y Ukrainy [Review and comparative analysis of energy security concepts of the European Union and Ukraine.]. The Journal of Visnyk KhNU imeni V. N. Kapazina. Sepiia «Mizhnapodni vidnosyny. Ekonomika. Kpainoznavstvo. Tupyzm». (17), S. 56-79. doi. org/10.26565/2310-9513-2023-17-06 [in Ukrainian]

3. Yevtushenko, O. (2018). Upravlinnia ryzykamy v enerhetychnomu sektori: suchasni vyklyky ta perspektyvy [Risk management in the energy sector: modern challenges and prospects]. Enerhetychni tekhnolohii ta resursozberezhennia. №3 (43), S.45-50. [in Ukrainian]

4. Hoppmann, J. (2014). The Economic Viability of Battery Storage for Residential Solar Photovoltaic Systems – A Review and a Simulation Model / J. Hoppmann, J. Volland, T. Schmidt // Renewable & Sustainable Energy Reviews, № 39. – P. 1101–1118.

5. Jusoh, M. (2017). Control Strategy of a Grid-connected Photovoltaic with Battery Energy Storage System for Hourly Power Dispatch / M. Jusoh, M. Daud // International Journal of Power Electronics and Drive Systems, № 8 (4). – P. 1830–1840.

6. Perry, M., Gomes, H., Miller, R. (2022). Energy Security: Challenges and Strategies. In Energy Security and Development: The Global Context and Indian Perspectives. Springer. P. 3-22.

УДК 338

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-462-470](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-462-470)

Хомайко Євген Ігорович доктор філософії (Phd) з економіки, Київський національний економічний університет, докторант, Державний університет інфраструктури та технологій, Берестейський проспект, 54/1, м. Київ, 03057, тел.: (050) 359-81-55, <https://orcid.org/0009-0004-4265-5600>

КЛАСТЕРНИЙ РОЗВИТОК В УКРАЇНІ: ВІД СТРАТЕГІЇ ДО ДІЙ

Анотація. Визначена роль та проблеми кластерного розвитку в Україні та виклики в інтеграції кластерного підходу в регіональні та державні економічні стратегії. Проаналізовано Національну програму кластерного розвитку до 2027 року, де обґрунтовано необхідність пришвидшення розвитку кластерів, визначено основні принципи та цілі розвитку до 2025 року, також подано рекомендації для органів виконавчої влади на національному та регіональному рівнях, а також для керівників кластерних об'єднань. Визначено, що кластерний розвиток має суттєвий системний вплив на економіку як окремих регіонів, так і держав загалом. Розглянуто зарубіжний досвід кластерного розвитку, що підтримує малий і середній бізнес, збільшуючи ВВП та підвищуючи конкурентоспроможність галузей і регіонів.

Визначено, що кластерний розвиток в Україні поки що не врегульований на державному рівні, а державна підтримка до 2020 року була мінімальною. За рівнем розвитку та самоорганізації в Україні можна виділити три групи кластерних організацій: перша - найбільш розвинені ІТ-кластери, які активно співпрацюють із місцевою владою, займаються соціальною відповідальністю та орієнтуються на зарубіжні ринки; друга - включає національні структури, що орієнтовані на кооперацію та експорт та третя - складається з «заморожених» кластерів, які припинили активну діяльність.

Розглянуто європейський кластерний форум Clusters Meet Regions (2023 рік в м. Кошице (Словаччина)), метою якого є інтеграція українських кластерів та малих і середніх підприємств (МСП) в індустріальні екосистеми ЄС та проаналізовано можливості для українських кластерів та їхніх учасників, включаючи МСП, долучитися до європейських проєктів і програм.

Розглянуто спеціальні програми Європейської комісії, що орієнтовані на Україну, такі як Business Bridge, EIC Startups Fund, участь у проєктах European Cluster Collaboration Platform, грантові програми ЄС для інноваційного розвитку, а також програми Interreg Next, Східного партнерства та нові спільні програми з європейськими партнерами для відновлення України. Це проєкти та ініціативи Українського кластерного альянсу (УКА) з доданими у Smart City ініціативами, кластерна ініціатива «Фотоніка» та активна співпраця з європейськими кластерами для інтеграції та створення спільних ланцюгів.

Ключові слова: кластерний розвиток, Україна, стратегія, інвестиції, ініціативи, технології, євроінтеграція.

Khomaiko Yevhen Igorovych Doctor of philosophy (Phd) in economics, Kiev national economic university, Doctoral candidate, State university of infrastructure and technologies, Ave. Beresteysky, 54/1, Kyiv, 03057, tel.: (050) 359-81-55, <https://orcid.org/0009-0004-4265-5600>

CLUSTER DEVELOPMENT IN UKRAINE: FROM STRATEGY TO ACTION

Abstract. The role and problems of cluster development in Ukraine and challenges in integrating the cluster approach into regional and national economic strategies are identified. The National Program of Cluster Development until 2027 is analyzed, which substantiates the need to accelerate the development of clusters, defines the basic principles and goals of development until 2025, and provides

recommendations for executive authorities at the national and regional levels, as well as for the heads of cluster associations. It has been determined that cluster development has a significant systemic impact on the economy of both individual regions and countries as a whole. The foreign experience of cluster development, which supports small and medium-sized businesses, increasing GDP and increasing the competitiveness of industries and regions, is considered.

It is determined that cluster development in Ukraine has not yet been regulated at the state level, and state support until 2020 was minimal. According to the level of development and self-organization in Ukraine, three groups of cluster organizations can be distinguished: the first is the most developed IT clusters that actively cooperate with local authorities, are engaged in social responsibility and focus on foreign markets; the second includes national structures focused on cooperation and export; and the third consists of "frozen" clusters that have ceased to be active.

The European cluster forum Clusters Meet Regions (2023 in Kosice (Slovakia)), which aims to integrate Ukrainian clusters and small and medium-sized enterprises (SMEs) into EU industrial ecosystems, is considered and opportunities for Ukrainian clusters and their participants, including SMEs, to join European projects and programs are analyzed.

The author analyzes special programs of the European Commission focused on Ukraine, such as Business Bridge, EIC Startups Fund, participation in the European Cluster Collaboration Platform projects, EU grant programs for innovative development, as well as Interreg Next, Eastern Partnership programs, and new joint programs with European partners for the restoration of Ukraine. These include projects and initiatives of the Ukrainian Cluster Alliance (UCA) with added Smart City initiatives, the Photonics cluster initiative, and active cooperation with European clusters to integrate and create common chains.

Keywords: cluster development, Ukraine, strategy, investments, initiatives, technologies, European integration.

Постановка проблеми. Ефективний розвиток національної економіки України потребує запровадження інноваційних моделей та механізмів, здатних підвищити її конкурентоспроможність і стимулювати сталий економічний зріст. Однією з таких моделей є кластерний розвиток, який об'єднує підприємства, наукові установи, освітні заклади, державні структури та інші зацікавлені сторони навколо спільних економічних інтересів.

Проте, в Україні кластерні ініціативи поки що мають обмежену реалізацію через брак структурованої стратегії, недостатнє фінансування, відсутність чітких механізмів підтримки та слабку інституційну основу для розвитку таких об'єднань. Крім того, існують виклики в інтеграції кластерного підходу в регіональні та державні економічні стратегії, що ускладнює перехід від теоретичних стратегій до конкретних дій.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питання взаємозв'язку між кластеризацією країни та розвитком її інноваційної інфраструктури, а також вплив кластерних механізмів на національну інноваційну систему досліджували багато вітчизняних і зарубіжних науковців. Серед них можна виділити таких науковців, як Васечко Д., Войнаренко Д., Ганущак-Єфіменко Л., Гасанов М., Ермошенко М., Іванченко Г. [1], Полінкевич О., Попело О., Портер М., Соколенко С., Тютющев А., Федотова Ю. [2], Федулова Л. та ін. Їхні праці досліджують, як кластерний підхід може вплинути на інноваційний потенціал країни та сприяти економічному зростанню через розбудову кластерної інфраструктури.

Метою статті є аналізування кластерного розвитку в Україні та стратегічних підходів, що сприяють підвищенню конкурентоспроможності національної економіки, а також розробка рекомендацій для реалізації кластерних ініціатив у різних секторах.

Виклад основного матеріалу. Експерти кластерного комітету Industry4Ukraine своєю платформою розробили документ, Національну програму кластерного розвитку до 2027 року, в якому обґрунтовано необхідність пришвидшення розвитку кластерів, визначено основні принципи та цілі розвитку до 2025 року, а також подано рекомендації для органів виконавчої влади на національному та регіональному рівнях, а також для керівників кластерних об'єднань.

Кластер - це добровільна співпраця організацій, які об'єднані за галузевими та територіальними ознаками. активно взаємодіють між собою та іншими учасниками ланцюжка

створення цінності, щоб підвищити конкурентоспроможність продукції, збільшити її експорт, знизити витрати та сприяти економічному розвитку регіону.

Кластери мають різницю від інших бізнес-об'єднань, таких як галузеві бізнес-асоціації, так як вони зазвичай займаються лобіюванням інтересів своїх членів і не зосереджуються на виробничій кооперації, експорті чи впровадженні інновацій. Ці кластери мають підтримку через спеціальні програми або шляхом інтеграції в різні програми економічної підтримки через інновації, дослідження та новітні технології.

На міжнародному рівні ініціаторами кластерів можуть бути державні органи, приватні компанії чи неурядові організації. Наприклад, у США ключову роль відіграють венчурні інвестори та стартапи, а в ЄС - регіональні органи влади. Центральна чи регіональна влада також активно підтримує розвиток кластерів, особливо для стимулювання технологічного розвитку та реструктуризації економіки. Для прикладу, Бразилія вклала близько 300 млн доларів у кластери, що займаються мікроелектронікою, біопаливом і програмним забезпеченням, а Канада з 2008 року розвиває мережу центрів передового досвіду в різних наукових сферах.

У Європі функціонує приблизно 2950 кластерів, які представляють регіональні концентрації підприємств у відповідних галузях та охоплюють до 39% робочих місць й до 55% фондів зарплат у ЄС.

Європейська кластерна політика не є однорідною, проте національні стратегії впроваджуються в таких країнах, як Австрія, Чехія, Данія, Естонія, Франція, Німеччина, Польща та інші. Регіональна кластерна підтримка діє в Бельгії та Греції. У ряді країн відсутні окремі програми для кластерів, але їх розвиток підтримується через суміжні програми або структурні фонди ЄС. Національні політики більше зосереджені на нових і високотехнологічних індустріях, тоді як регіональні підтримують традиційні та ключові галузі.

Кластери суттєво перевершують традиційні індустрії в інноваціях – 87% патентів у ЄС створюють компанії, що входять до кластерів. Вони також роблять значний внесок у зовнішньоекономічну діяльність: 50% експортних індустрій належать до кластерів.

За даними European Cluster Excellence Scoreboard, з 2010 до 2013 року 33,3% компаній у кластерах збільшили рівень зайнятості більше ніж на 10%, порівняно з 18,2% фірм поза кластерами. Учасники кластерів демонструють вищу конкурентоспроможність: вони випереджають експортні галузі на 15%, а їх продуктивність праці вдвічі перевищує продуктивність традиційних фірм-експортерів [3].

Кластерний розвиток чинить суттєвий системний вплив на економіку як окремих регіонів, так і держав загалом (рис.1):

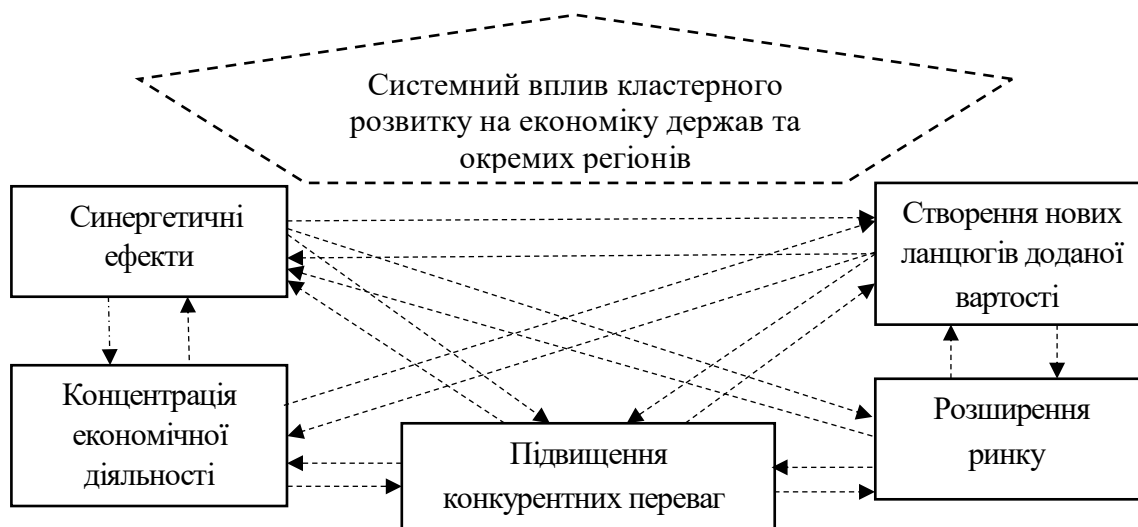

Рис. 1 Системний вплив кластерного розвитку на економіку держав та окремих регіонів

Кластерний розвиток системно впливає на економіку держав та окремих регіонів, так як:

- кластери формують «промислові блоки» зі зв'язаними ланцюгами співпраці, що допомагає ідентифікувати та заповнювати прогалини, одночасно генеруючи потоки знань;
- співпраця між компаніями в межах кластерів сприяє ефекту масштабу, що відкриває доступ до нових ринкових сегментів;
- спільні дослідження та розробки в кластері підвищують колективну ефективність і зміцнюють конкурентні позиції учасників;
- кластери сприяють появі перехресних зв'язків між фірмами, що формує нові вузли та забезпечує стійкість економічної системи, а також запускають промислову «ланцюгову реакцію», де успішний кластер підсилює розвиток інших кластерів.

Американські дослідження підтверджують, що нові бізнеси швидше з'являються і розвиваються в сильних кластерних структурах. Регіони з розвинутими кластерами мають вищий рівень доходів, тому кластери відіграють ключову роль у розвитку економіки, підтримуючи малий і середній бізнес, збільшуючи ВВП та підвищуючи конкурентоспроможність галузей і регіонів.

Відповідно [4], за результатами кластерного аналізу Україна часто опинялась в одній групі з такими країнами, як Болгарія, Боснія і Герцеговина, Греція, Польща, Румунія, Сербія, Угорщина, Хорватія та Чорногорія. Також у цій групі іноді зустрічалися країни, далекі за географією та рівнем розвитку, такі як Південна Корея, США, Фінляндія та Японія.

Україна увійшла до нульовому кластеру з 12-ти, який об'єднує країни з низькими рівнями народжуваності та витратами на оплату праці, середнім рівнем смертності, значною часткою зайнятості у сфері послуг і незначною - в агросекторі, а також середнім рівнем зайнятості у промисловості. У цих країнах частка роботодавців від загальної зайнятості є нижчою за середню, натомість частка найманих працівників і користувачів Інтернету перевищує середній рівень. Відзначається також високий рівень жіночої участі у робочій силі, середній вік населення й низький відсоток дітей віком 0-14 років.

У 2018 році Україна в межах цього кластера наблизилася до групи більш розвинених країн, як-от Норвегія, Швейцарія, Німеччина, Швеція, Нідерланди, Данія, Велика Британія, Канада, США, Франція. Загалом, протягом 2010-2021 років ринок праці України залишався відносно стабільним, і країна зберігала свою позицію в цьому кластері [4].

В Україні існує значна кількість законодавчих та нормативно-правових актів, які згадують кластери, проте жоден з них не регулює кластерний розвиток на рівні державної політики. Кластерний рух розвивається стихійно і слабо організований на національному рівні, без єдиної організації, яка представляла б інтереси кластерів.

До 2020 року держава майже не підтримувала кластерний розвиток - не було відповідальних урядових органів, національних політик чи програм. В Україні діє приблизно 50 кластерів і кластерних ініціатив, з яких 22 представлені на платформі European Cluster Collaboration Platform (ECCP). Останніми роками спостерігається активізація кластерного руху на регіональному рівні.

Зареєстровані кластерні організації України охоплюють різні галузі (рис. 2) [3].

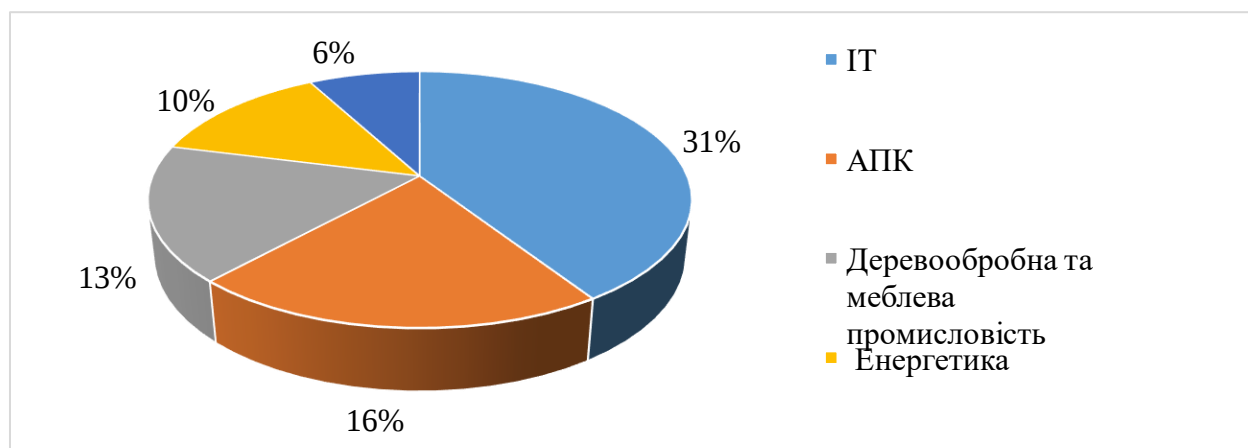

Рис. 2 Зареєстровані кластерні організації різних галузей України

За критерієм рівня розвитку та самоорганізації можна виділити три групи організацій. До першої групи в Україні відносяться найбільш розвинені і масштабні ІТ-кластери, зокрема Львівський та Харківський ІТ-кластери, які мають добре структурований штат, активно займаються соціальною відповідальністю та ведуть постійну роботу зі своїми членами, а також організовують різноманітні проєкти з розвитку бізнесу та тісно співпрацюють із місцевою владою в реалізації регіональних ініціатив.

Особливістю українських ІТ-кластерів є домінування аутсорсингових компаній та зосередженість на зарубіжних ринках, що призводить до слабкої інтеграції з іншими економічними секторами в регіонах та створює конкуренцію за таланти з промисловими галузями [4]. До промислових кластерів в Україні належать автомобільний кластер «Закарпаття», бізнес-кластер Херсонщини у сфері інжинірингу та меблевий кластер Рівненщини.

Наступна група кластерів складається з більшості ініціатив, що мають зазвичай одного або два координатори та займаються різноманітною діяльністю в залежності від галузі чи регіону.

До цієї групи належать добре організовані національні структури, як Український органічний кластер або Асоціація підприємств промислової автоматизації України (АППАУ). Ці структури є ближчими до кластерних утворень, ніж до традиційних галузевих асоціацій, з огляду на їхню роль у виробничій кооперації, експортній орієнтації та впливі на кластерні політики.

До третьої групи можна віднести нерегулярні або «заморожені» кластери, тобто організації, які не ведуть активної діяльності або взагалі припинили своє функціонування. Прикладом є кластер «Мехатроніка» в Харкові, створений у 2016 році для об'єднання виробників авіаційної галузі, але який припинив активну діяльність.

За останні роки кластерний рух в Україні демонструє позитивну динаміку розвитку, однак водночас він стикається з низкою проблем, які свідчать про необхідність більшої структурованості й підтримки на державному рівні, особливо у поєднанні з економічними стратегіями та інноваційною політикою країни. Це:

- відсутність централізованого обліку, так як на національному рівні не існує систематичного підрахунку діючих кластерів, їх відповідності критеріям якості, чи їхнього внеску у пріоритетні економічні сектори;
- недостатня синхронізація економічних пріоритетів розвитку регіонів та економіки країни в цілому та існує значний дисбаланс між кількістю ІТ та аграрних кластерів порівняно з промисловими, особливо в середньо- та високотехнологічних секторах, де активних кластерів небагато (менше 10);
- відсутність відповідності європейським стандартам, так як більше половини організацій, які називають себе кластерами (особливо в ІТ-сфері), насправді є секторальними асоціаціями, що не відповідають європейському визначенню кластера. Вони об'єднують вузьке коло учасників і не є частиною регіональних ланцюгів доданої вартості;
- відсутність інтегрованих інноваційних та цифрових політик. Активні кластери в «не хайтек» секторах не мають інтегрованих програм з розвитку інновацій або цифровізації і часто ці напрямки розділяють чи виносять без синхронізації;
- «заморожування» ініціатив. Багато кластерних ініціатив з'являються, але не розвиваються далі й швидко припиняють діяльність. При цьому немає системи обліку неактивних кластерів;
- відсутність регулярного обміну практиками, так як в Україні бракує систематичного обміну кращими практиками, кваліфікації та просування кластерів, і цей процес не є регулярним чи добре організованим.

Головною причиною слабого розвитку кластерного руху в Україні є відсутність узгоджених національних політик та органів, які б відповідали за його координацію. Найбільш негативно впливає на цей процес відсутність сучасної промислової стратегії, в рамках якої кластерна політика могла б стати ключовим інструментом розвитку промисловості та інновацій на регіональному рівні.

Через це українські кластери відіграють незначну роль у розвитку економіки, поступаючись галузевим асоціаціям, які мають більший вплив, особливо у промисловості. Однак, основна діяльність таких асоціацій, як ITUkraine чи Федерація роботодавців України (ФРУ), здебільшого зосереджена на лобюванні інтересів своїх членів, а не на розвитку виробничої кооперації, інновацій або експортних можливостей. Хоча професійний лобізм не є негативним явищем сам по собі - обидві організації роблять значний внесок у розвиток відповідних секторів - все ж таки в IT-секторі спостерігається кращий баланс між національними асоціаціями та регіональними кластерами. У промисловості ж, з огляду на її розмаїття та складність, такого балансу бракує, що уповільнює розвиток галузі й обмежує можливості кластерної кооперації [4].

29-30 березня 2023 року в місті Кошице (Словаччина) пройшов європейський кластерний форум Clusters Meet Regions, головна тема якого – інтеграція українських кластерів та малих і середніх підприємств (МСП) в індустриальні екосистеми ЄС. Захід організували Європейська платформа кластерної співпраці (ЕССР) від імені Європейської Комісії спільно зі Словацьким інноваційним та енергетичним агентством, Союзом словацьких кластерів, Українським кластерним альянсом (УКА) та мережею Enterprise Europe Network. Програма міжнародної співпраці EU4Business, яка реалізується GIZ Ukraine на замовлення ЄС та уряду Німеччини, надала УКА фінансову й технічну підтримку для участі в заході.

На цьому форумі були зроблені підсумки щодо досягнень українських кластерів, що входять до Українського кластерного альянсу, що сприяють покращенню координації та комунікації з основними партнерами - українським урядом, провідними бізнес-асоціаціями, Європейською комісією та європейськими кластерними об'єднаннями. Прогрес кластерів та малих і середніх підприємств оцінюється за критеріями, узгодженими зі стратегією УКА «Експорт та Інтернаціоналізація» з червня 2022 року [5].

На форумі обговорювали можливості для українських кластерів та їхніх учасників, включаючи МСП, долучитися до європейських проєктів і програм. Розглядалися спеціальні програми Європейської комісії, орієнтовані на Україну, такі як Business Bridge, EIC Startups Fund, участь у проєктах European Cluster Collaboration Platform, грантові програми ЄС для інноваційного розвитку, а також програми Interreg Next та Східного партнерства.

Також розглядалися нові спільні програми з європейськими партнерами для відновлення України. Серед них – проєкти та ініціативи Українського кластерного альянсу (УКА), чий портфель налічує вже 52 проєкти, включно з доданими у травні Smart City ініціативами. Обговорювалися й інші програми, такі як кластерна ініціатива «Фотоніка», підтримана Ресурсним центром «Технології подвійного призначення» (РЦ Т2П), який активно просуває ці проєкти серед ключових стейкхолдерів, зокрема на державному рівні, і тепер є частиною акселератора Міністерства оборони України.

В межах євроінтеграції РЦ Т2П співпрацює з німецькими та польськими кластерами у сфері фотоніки. У травні було створено українську кластерну ініціативу «Фотоніка», яка представлятиме Україну на конференції з квантових технологій у Варшаві в березні 2024 року. Партнери також працюють над розширенням доступу українських інноваторів до фондів EDF та ENDR.

Продовжується активна співпраця з європейськими кластерами для інтеграції та створення спільних ланцюгів:

1. Співпраця зі східноєвропейськими кластерами та партнерами. У першій половині року активно розвивалась співпраця з кластерами Польщі, Чехії та Румунії. УКА створив комітет двосторонньої співпраці «Україна-Польща» у сфері Індустрії 4.0, до якого з польського боку приєдналися Державне агентство з Індустрії 4.0 (FPPP), Асоціація кластерів (PCA), eDIH Мазовія та інші зацікавлені сторони.

Разом з кластерами Польщі, Німеччини та Греції у Львові було проведено велику конференцію з питань сталого регіонального розвитку, де визначили стратегічні напрямки розвитку, які будуть моніторитись і підтримуватись у майбутньому. Конференція стала

можливою завдяки підтримці консорціуму EEN-Ukraine, учасником якого є АППАУ, один зі співзасновників УКА.

УКА також долучався до обмінів з румунськими кластерами, зокрема на подіях Hack4Restart. У квітні два українські кластери – АППАУ та Київський Хайтек кластер - взяли участь у бізнес-місії Smart City до Чехії. Це була перша з трьох місій, організованих CzechInno за підтримки чеського уряду, спрямованих на зміцнення україно-чеських відносин у сферах Smart City, Smart Industry та кібербезпеки. УКА розглядає цей візит як зразок для подібних місій з іншими країнами та в інших секторах.

2. Співпраця з кластерами та бізнес-об'єднаннями з інших європейських країн. Український кластерний альянс (УКА) сприяв встановленню партнерства між іспанським державним агентством з кібербезпеки INSIBE та українським Держспецзв'язком, передбачаючи залучення фінансування від Іспанії та ЄС для підвищення кібербезпеки в Україні під час війни. Це партнерство також підтримує створення нової кібербезпекової ініціативи в рамках УКА, рішення про яку було прийнято в червні. АППАУ продовжила співпрацю з американською асоціацією CSIA, яка допомогла УКА фінансово в 2022 році. Завдяки підтримці CSIA, УКА зміг утримувати команду сервісної підтримки і реалізовувати проекти. У травні 2023 року АППАУ разом з CSIA заснували механізм «почесного членства», що розширило кількість учасників ініціативи Professionals4Ukraine, які підтримують діяльність АППАУ та УКА.

Для зміцнення українських МСП і кластерів важливо залучити:

- підтримку кластерів від GIZ. Вісім кластерів Українського кластерного альянсу (УКА) вже отримали фінансування від EU4Business у розмірі 25 тис. євро, а виконавча дирекція УКА - окремий грант на 48 тис. євро. Це значно посилить здатність кластерів УКА надавати послуги малим і середнім підприємствам (МСП), зокрема, у сфері інтернаціоналізації;

- міжнародні програми підтримки кластерів, що спрямовані на допомогу українським МСП у виході на закордонні ринки. USAID, наприклад, анонсував дві програми для бізнес-місій і виставок, що надають МСП можливість розширити експорт;

- створення кластерів у Кам'янець-Подільській громаді. В рамках проекту ЄС «Сприяння економічному зростанню» до липня 2025 року планується запуск трьох кластерів: туристичного, креативних індустрій та агрофуд-кластера;

- нові ініціативи УКА (ініціативи «Фотоніка», «Нові матеріали» та «Кібербезпека»). Ініціатива «Фотоніка» підтримується німецьким кластером OptecBB і активно розвивається, ініціатива «Нові матеріали» (Advanced materials) створена у співпраці з польськими та німецькими кластерами композитних матеріалів. Формування ініціативи з кібербезпеки розпочалось за підтримки Європейського кластерного альянсу і є важливою для національної безпеки [6].

З огляду на обмежені можливості кластерів та недостатні внутрішні ресурси, УКА акцентує увагу на використанні синергії власних ресурсів, зокрема:

- спільна робота над створенням і реалізацією проектів, таких як проєкт "Бурштин+", які були представлені в Польщі, Латвії, Чехії та Німеччині;

- спільне використання ресурсів через Ресурсні центри або комітети УКА. Наприклад, у межах РІЦ Smart.City – Smart.Regions координується діяльність за напрямками проєктів;

- ефективний розподіл ролей і завдань із міжнародними партнерами, зокрема співпраця комітетів та робочих груп із Польщею та Чеською Республікою;

- оптимізація структури через кращу сегментацію та створення нових кластерних ініціатив, що сприяє узгодженій децентралізації.

Прогрес у євроінтеграції УКА відображається в продовженні ініціативи Professionals4Ukraine, до якої долучилися 18 партнерів, які активно співпрацюють із УКА. Ще одне досягнення - це покращення координації з консорціумом EEN – Україна.

У другому півріччі 2023 року УКА виділила три пріоритети для кластерів:

1. Посилення співпраці з європейськими програмами в Україні, як-от EIC, EIT, EU4Business, з фокусом на підтримку малого та середнього бізнесу в кластерах.

2. Конвертація подій і портфеля заявок УКА у конкретні проєкти, що потребує ретельного фоллоу-апу та ресурсів.

3. Покращення координації з урядовими структурами та іншими партнерами, щоб забезпечити глибшу інтеграцію України в європейський інноваційний простір та підтримку нових ініціатив.

Відповідно вище сказаного є три пріоритетні напрямки дій для реалізації можливостей зростання, які виділено для УКА:

1. Покращення комунікації, координації та фокусування на спільних цілях. Недостатня координація між кластерами та Ресурсними центрами УКА створює прогалини в управлінні проектами та обмежує ефективність підтримки. Важливо, щоб координатори кластерів виділяли ресурси та час на досягнення спільних стратегічних цілей, будівництво міжкластерних команд і розвиток методологій для підвищення довгострокової ефективності.

2. Довгострокове планування міжнародних проєктів та заходів. УКА вже впроваджує помісячне планування, однак для ключових проєктів і подій, які можуть отримати підтримку від європейських партнерів, необхідне планування з горизонтом до одного року.

3. Посилення ресурсів для колективних органів та кластерів. Важливо залучати провідних експертів, зокрема фахівців із написання грантових заявок і координації з європейськими структурами. Найбільш критичною є участь таких спеціалістів у програмах Interreg Next і Horizon Europe [6].

Загалом, результати, досягнуті після подій у Кошице та впродовж першого року стратегії Експорту-Інтернаціоналізації, свідчать про значний прогрес УКА на шляху євроінтеграції.

Висновки. Отже, основні здобутки УКА після конференції в Кошице включають активізацію партнерств у Східній Європі, особливо з Польщею та Чехією. УКА успішно використовує інструменти інтернаціоналізації, як-от меморандуми, гранти, бізнес-місії, комітети, робочі групи та конференції, перетворюючи їх на конкретні фінансовані проєкти. Діяльність охоплює понад 10 українських кластерів і залучає партнерів з Румунії, Словаччини та Литви.

Серед значущих досягнень є підписання меморандумів з Польщею, Чехією, Литвою, Румунією та Словаччиною та початок фінансування кластерів за програмою EU4Business, що стимулює нові ініціативи у співпраці з європейськими партнерами. УКА також досягла конкретних результатів у співпраці з EIT Manufacturing.

З огляду на обмежені ресурси, УКА концентрується на внутрішніх синергетичних можливостях, зокрема: спільна реалізація проєктів, таких як «Бурштин+», презентованого в Польщі, Латвії, Чехії та Німеччині, використання ресурсів через Ресурсні центри та комітети, наприклад, РЦ Smart.City - Smart.Regions, розподіл ролей із зарубіжними партнерами, зокрема через комітети з Польщею та Чехією, сегментація та створення нових ініціатив для ефективної децентралізації роботи УКА.

Література:

1. Іванченко Г. В. Розробка кластерної моделі розвитку регіону: методологічний підхід [Електронний ресурс] / Г. В. Іванченко // Ефективна економіка. № 5. 2013. Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2049>.
2. Федотова Ю. В. Роль органів державного управління у здійсненні процесів кластеризації на макро- та мезоекономічних рівнях / Ю. В. Федотова // Науково-технічний збірник «Комунальне господарство міст». № 113. 2014. С. 240-244
3. Що необхідно для розвитку кластерів в Україні. <https://gmk.center/ua/opinion/shho-neobhidno-dlya-rozvitku-klasteriv-v-ukraini/>
4. Іващенко К., Матвійчук А., Кластерне моделювання зайнятості трудових ресурсів в умовах глобалізації міжнародна економічна політика. 2023. № 2 (39) с.170- 199. http://iepjournals.com/journals/39/2023_39_8_Ivashchenko_Matviychuk.pdf
5. Національна програма кластерного розвитку до 2027 Концепція. Орієнтири розвитку. Рекомендації cluster_development_program v1.pdf
6. Інтеграція українських кластерів у Європейські індустріальні екосистеми. 3 місяці після Кошице. <https://www.clusters.org.ua/integration-of-ukrainian-clusters/>

References:

1. Ivanchenko H. V. (2013). Rozrobka klasternoyi modeli rozvytku rehionu: metodolohichnyy pidkhid [Development of a cluster model of regional development: a methodological approach]. *Efektivna ekonomika - Effective economy*. No. 5 <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2049>. [in Ukrainian].
2. Fedotova YU. V. (2014). Rol' orhaniv derzhavnoho upravlinnya u zdiysnenni protsesiv klasteryzatsiyi na makro- ta mezoekonomichnykh rivnyakh [The role of state administration bodies in the implementation of clustering processes at the macro- and mesoeconomic levels]. *Naukovo-tekhnichnyy zbirnyk «Komunal'ne hospodarstvo mist» - Scientific and technical collection "Utility management of cities"*. No. 113. C. 240-244 [in Ukrainian].
3. Shcho neobkhidno dlya rozvytku klasteriv v Ukrayini [What is necessary for the development of clusters in Ukraine]. Retrieved from <https://gmk.center/ua/opinion/shho-neobhidno-dlya-rozvitku-klasteriv-v-ukraini/> [in Ukrainian].
4. Ivashchenko K., Matviychuk A., (2023). Klasterne modelyuvannya zaynyatosti trudovykh resursiv v umovakh hlobalizatsiyi mizhnarodna ekonomichna polityka [Cluster modeling of employment of labor resources in the conditions of globalization, international economic policy]. No. 2 (39) pp. 170-199. Retrieved from http://iepjournal.com/journals/39/2023_39_8_Ivashchenko_Matviychuk.pdf. [in Ukrainian].
5. Natsional'na prohrama klasternoho rozvytku do 2027 Kontseptsiya. Oriyentyry rozvytku. Rekomendatsiyi. [National program of cluster development until 2027 Concept. Landmarks of development. Recommendations]. *Cluster_development_program v1.pdf* [in Ukrainian].
6. Intehratsiya ukrayins'kykh klasteriv u Yevropeys'ki industrial'ni ekosystemy. 3 misyatsi pislya Koshytse. [Integration of Ukrainian clusters into European industrial ecosystems. 3 months after Kosice]. Retrieved from <https://www.clusters.org.ua/integration-of-ukrainian-clusters/> [in Ukrainian].

РОЗДІЛ «Публічне управління та адміністрування»

УДК 354

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-471-476](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-471-476)

Антипенко Ірина Вікторівна доктор наук з державного управління, професор кафедри публічного управління та адміністрування Навчально-наукового інституту менеджменту та підприємництва, Державний університет інформаційно-комунікаційних технологій, вул. Солом'янська, 7, м. Київ, 03110, тел.: (044) 249-25-91, <https://orcid.org/0000-0001-9520-4353>

Москаленко Андрій Григорович магістрант кафедри публічного управління та адміністрування Навчально-наукового інституту менеджменту та підприємництва, Державний університет інформаційно-комунікаційних технологій, вул. Солом'янська, 7, м. Київ, 03110, тел.: (044) 249-25-91

НАЦІОНАЛЬНИЙ ДОСВІД ВИРОБЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ЗАКОНОТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВІДПОВІДНО ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Анотація. У статті здійснено спробу окреслити та проаналізувати український досвід адаптації національної правової системи до стандартів Європейського Союзу. Стаття спрямована на дослідження механізмів, які використовуються в Україні для гармонізації законодавства з європейськими нормами, а також виявлення ключових проблем і викликів у цьому процесі.

Встановлено, що гармонізація національного законодавства із законодавством Європейського Союзу є необхідною умовою успішної інтеграції України в європейський правовий простір. Вивчення та впровадження найкращих європейських практик у законотворчій діяльності сприятиме побудові ефективної, прозорої та стабільної правової системи, яка відповідатиме викликам сучасного суспільства та сприятиме реформуванню ключових сфер життя в Україні.

Визначено функції національного законодавчого органу та акцентовано увагу на законодавчій функції як основному інструменті парламенту, що застосовується для регулювання суспільного життя, забезпечення верховенства права та створення правових основ для функціонування державних інститутів і громадянського суспільства.

З'ясовано, що з урахуванням європейського досвіду, національна законодавча діяльність сприятиме вдосконаленню низки аспектів, серед яких: регулювання суспільних відносин шляхом прийняття законів, реалізації державної політики, зміцнення інститутів державного управління, забезпечення демократичних принципів та захист прав і свобод людини і громадянина, підтримка стабільності та порядку, сприяння економічному розвитку, прийняття та адаптація національних законів відповідно до директив та регламентів ЄС, прозорість та участь громадськості в законотворчому процесі тощо.

Акцентовано увагу на імплементації директив і регламентів Європейського Союзу та на формуванні національних програм з адаптації національного законодавства як на стратегічних механізмах законотворчої діяльності відповідно до законодавства європейського союзу.

Ключові слова: законотворча діяльність, законодавство, євроінтеграція, адаптація, гармонізація, механізми державного управління.

Antipenko Iryna Viktorivna Doctor of Public Administration, Professor of the Department of Public Management and Administration of the Educational and Scientific Institute of Management and Entrepreneurship, State University of Information and Communication Technologies, St. Solomyanska, 7, Kyiv, 03110, tel.: (044) 249-25-91, <https://orcid.org/0000-0001-9520-4353>

Moskalenko Andriy Hryhorovych master's student of the Department of Public Management and Administration of the Educational and Scientific Institute of Management and Entrepreneurship, State University of Information and Communication Technologies, St. Solomyanska, 7, Kyiv, 03110, tel.: (044) 2492591

NATIONAL EXPERIENCE OF DEVELOPING MECHANISMS OF LEGISLATIVE ACTIVITY IN ACCORDANCE TO THE LEGISLATION OF THE EUROPEAN UNION

Abstract. The article attempts to outline and analyze the Ukrainian experience of adapting the national legal system to the standards of the European Union. The article is aimed at researching the mechanisms used in Ukraine to harmonize legislation with European norms, as well as identifying key problems and challenges in this process.

It has been established that the harmonization of national legislation with the legislation of the European Union is a necessary condition for the successful integration of Ukraine into the European legal space. The study and implementation of the best European practices in law-making activities will contribute to the construction of an effective, transparent and stable legal system that will meet the challenges of modern society and will contribute to the reform of key spheres of life in Ukraine.

The functions of the national legislative body are defined and attention is focused on the legislative function as the main instrument of the parliament, which is used to regulate public life, ensure the rule of law and create legal foundations for the functioning of state institutions and civil society.

It was found that, taking into account the European experience, national legislative activity will contribute to the improvement of a number of aspects, including: regulation of social relations through the adoption of laws, implementation of state policy, strengthening of public administration institutions, ensuring democratic principles and protection of human and citizen rights and freedoms, maintaining stability and order, promotion of economic development, adoption and adaptation of national laws in accordance with EU directives and regulations, transparency and public participation in the law-making process, etc.

Attention is focused on the implementation of directives and regulations of the European Union and on the formation of national programs for the adaptation of national legislation as strategic mechanisms of law-making activity in accordance with the legislation of the European Union.

Keywords: law-making activity, legislation, European integration, adaptation, harmonization, state management mechanisms.

Постановка проблеми. Актуальність досліджуваної проблеми обумовлена низкою ключових факторів, що визначають стратегічний напрямок розвитку законодавчої системи України у світлі євроінтеграційних процесів – після підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом (ЄС), наша країна взяла на себе зобов'язання адаптувати своє законодавство до норм і стандартів ЄС, що передбачає гармонізацію законодавчих актів у сфері прав людини, торгівлі, безпеки, охорони довкілля, державного управління та інших галузей. Таким чином, національний досвід вироблення механізмів законотворчої діяльності набуває виняткового значення для підвищення правової сумісності з Європейським Союзом.

Імплементація європейських норм вимагає від українських законодавців не тільки прийняття нових законів, але й перегляду чинних нормативних актів з метою їх приведення у відповідність до законодавства ЄС, що вимагає удосконалення методології та процедур законотворчості. Актуальним є вивчення європейського досвіду та впровадження найкращих практик, які дозволяють зробити законодавчий процес прозорішим, демократичнішим та ефективнішим. Відповідність українського законодавства європейським стандартам є важливим фактором для забезпечення правової стабільності та прогнозованості, що особливо важливо для залучення інвестицій і розвитку економічних відносин між Україною та країнами

Європейського Союзу. Вдосконалення законотворчих механізмів сприяє посиленню інституційної спроможності держави та підвищенню її міжнародного авторитету.

Європейські стандарти також вимагають активного залучення громадськості до законотворчого процесу, що передбачає відкриті обговорення, консультації з громадянським суспільством та експертними групами. Впровадження таких механізмів в українську практику законотворчості є важливим кроком до підвищення рівня прозорості та підзвітності держави перед громадянами. Крім цього, адаптація українського законодавства до європейських стандартів передбачає вдосконалення системи правових інструментів для боротьби з корупцією, яка є однією з головних перешкод на шляху до євроінтеграції. Вироблення ефективних механізмів законотворчості дозволить зменшити можливості для корупційних схем та підвищити відповідальність державних інституцій.

Тож, актуальність дослідження полягає в тому, що гармонізація національного законодавства із законодавством Європейського Союзу є необхідною умовою успішної інтеграції України в європейський правовий простір. Вивчення та впровадження найкращих європейських практик у законотворчій діяльності сприятиме побудові ефективної, прозорої та стабільної правової системи, яка відповідатиме викликам сучасного суспільства та сприятиме реформуванню ключових сфер життя в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз сучасних наукових праць доводить, що питання досвіду вироблення механізмів законотворчої діяльності відповідно до світових стандартів стало предметом досліджень низки вітчизняних науковців, серед яких: Л. Антошук, М. Веснін, С. Дзибова, В. Закревський, І. Кирякова, Д. Ковриженко, Д. Кордік, О. Мудра, М. Новаковський, В. Троїцький, Г. Пандера та ін.

Віддаючи належне проведеним дослідженням, зазначимо, що попри окреслені ґрунтовні студії, які здебільшого стосуються аналізу співпраці уряду та парламенту в процесі реалізації законодавчої функції, питання щодо вітчизняного досвіду вироблення механізмів законотворчої діяльності відповідно до законодавства Європейського Союзу залишається мало вивченим. З огляду на це, зазначений аспект вимагає додаткового студіювання та висвітлення.

Мета статті. Окреслити та проаналізувати український досвід адаптації національної правової системи до стандартів Європейського Союзу. Стаття спрямована на дослідження механізмів, які використовуються в Україні для гармонізації законодавства з європейськими нормами, а також виявлення ключових проблем і викликів у цьому процесі.

Виклад основного матеріалу. Інтеграція до Європейського Союзу є сьогодні стратегічною метою України, що потребує адаптації всіх сфер життя до європейських стандартів. Важливим аспектом є адаптація правової системи, що передбачає як перегляд чинних законів, так і впровадження нових правових актів, заснованих на європейському законодавстві. Основними документами, які визначають цей процес, є Угода про асоціацію, а також численні директиви та регламенти ЄС, які повинні бути імplementовані в національне законодавство.

Український досвід гармонізації законодавства з європейським на сьогодні є неоднорідним: деякі сфери (захист прав людини, охорона навколишнього середовища) показують значний прогрес, в той час, як інші (антикорупційна політика, судова реформа) стикаються з істотними труднощами.

Законодавча адаптація, як ключовий елемент на шляху до євроінтеграції України, не можлива без повноцінної діяльності національного законодавчого органу – Верховної Ради України, основними функціями якої є: представницька функція (полягає у виконанні парламентом ролі представника інтересів народу під час здійснення законодавчої влади. Це відбувається через виявлення та узгодження інтересів громадян, формування законодавчих ініціатив, їхню реалізацію і захист. Функція реалізується через дві основні форми: організаційну та правотворчу. Організаційні форми передбачають проведення сесій, пленарних засідань, дебатів, слухань з важливих питань тощо. Правотворчі форми включають прийняття законів, постанов, декларацій, звернень тощо); установча функція (стосується створення системи державних органів шляхом прийняття Конституції. Вона також передбачає повноваження щодо

призначення та звільнення посадових осіб, обрання та надання згоди на різні кадрові рішення, а також формування інших органів державної влади); контрольна функція (виражається у здійсненні парламентом нагляду за діяльністю підконтрольних суб'єктів, зокрема, уряду, для оцінки їхньої відповідності законам, що передбачає виявлення та аналіз порушень і застосування відповідних заходів для усунення недоліків. Парламент може висловлювати недовіру уряду або окремим міністрам, проводити розслідування та слухання щодо питань діяльності уряду, а також надсилати запити) та ін. [5, с. 12–13].

Та найголовнішою функцією Верховної Ради України, на нашу думку, слід визначити законодавчу функцію, що передбачає обговорення та ухвалення законів, які є обов'язковими для виконання на всій території держави, а також інших нормативних актів, що впливають на правову систему країни – законодавча функція парламенту є фундаментальним інструментом для забезпечення правопорядку, реалізації державної політики та захисту прав громадян. Саме повноцінна реалізація зазначеної функції з урахуванням європейського досвіду сприятиме важливим процесам у національному державному управлінні, а також гармонізації національного законодавства з нормами та стандартами Європейського Союзу. Враховуючи європейський досвід, вітчизняна законодавча діяльність може вдосконалити низку аспектів, серед яких:

- регулювання суспільних відносин шляхом прийняття законів, які забезпечують впорядкування правових норм у різних сферах життя, що допомагає встановлювати правила для врегулювання відносин між державою та її громадянами, а також між окремими суб'єктами права;
- реалізації державної політики – законодавча функція дозволяє парламенту впроваджувати державні стратегії та програми шляхом ухвалення відповідних нормативно-правових актів, що закріплюють політичні, економічні, соціальні та культурні зміни в суспільстві;
- зміцнення інститутів державного управління – прийняття законів, спрямованих на реформування інститутів державного управління, є важливим аспектом європейського підходу до законотворчості, що передбачає запровадження антикорупційних заходів, реформу судової системи та удосконалення адміністративного управління (подібні реформи підвищують ефективність державних структур та зміцнюють верховенство права);
- забезпечення демократичних принципів та захист прав і свобод людини і громадянина – європейський досвід доводить важливість захисту прав і свобод громадян через законодавство; парламент, приймаючи закони, повинен забезпечувати дотримання основних демократичних принципів та прав людини, закріплених в Європейській конвенції з прав людини та інших міжнародних документах, що сприяє зміцненню довіри громадян до правової системи; на національному рівні захист прав і свобод громадян передбачає прийняття законів, які мають на меті забезпечити захист основних прав і свобод громадян, закріплених Конституцією; вони створюють правові механізми для захисту та реалізації цих прав у практичній площині;
- підтримка стабільності та порядку – законодавча функція парламенту забезпечує правову стабільність у державі шляхом створення та вдосконалення законів, які регулюють правові норми і підтримують порядок у суспільстві;
- сприяння економічному розвитку – прийняття законів у галузі економіки сприяє розвитку ринкових відносин, стимулює інвестиції, а також регулює податкову та фінансову політику держави, що впливає на зростання добробуту суспільства;
- прийняття та адаптація національних законів відповідно до директив та регламентів ЄС є ключовою вимогою для держав, які прагнуть інтеграції в Європейський Союз; цей процес дозволяє гармонізувати правову систему країни з європейськими стандартами, що сприяє економічному зростанню, полегшенню міжнародної торгівлі та співпраці;
- прозорість та участь громадськості в законотворчому процесі – в Європейському Союзі велика увага приділяється прозорості законодавчого процесу та активній участі

громадськості у формуванні законів; така практика сприяє підвищенню рівня відповідальності державних інституцій та залученню громадян до політичних процесів шляхом застосування консультацій, обговорень та публічних слухань;

– підвищення якості законів через експертні оцінки – європейська практика передбачає активне використання експертних оцінок для підготовки законопроектів, що дозволяє забезпечити високу якість законотворчої діяльності та уникнути можливих правових колізій; важливою є також постійна взаємодія парламенту з міжнародними та національними експертами щодо аналізу правових норм.

Як бачимо, законодавча функція парламенту з урахуванням європейського досвіду сприяє демократизації державного управління, захисту прав людини, покращенню якості законотворчого процесу та інтеграції країни до європейського правового простору.

Ще одним важливим фактором ефективної вітчизняної законотворчої діяльності є власне вироблення стратегічних «законотворчих» механізмів, адаптованих то європейського досвіду. До таких механізмів можемо зарахувати імплементацію директив і регламентів Європейського Союзу (одним із головних інструментів адаптації законодавства, у цьому випадку, є впровадження директив ЄС, які вимагають змін у національних правових актах. Директиви регулюють широкий спектр питань – від економіки до екології та прав людини. Разом з тим, регламенти ЄС встановлюють обов'язкові для виконання норми, які повинні безпосередньо діяти на національному рівні); національні програми з адаптації законодавства (Україна розробила низку програм і планів дій, які забезпечують послідовність процесу імплементації європейських норм. До таких програм належать: Національна стратегія зі створення безбар'єрного простору в Україні [1]; Національна стратегія розвитку фінансової грамотності до 2030 року [2]; Національна стратегія сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2021–2026 роки [3]; Стратегія реформування державного управління України на 2022–2025 роки [4] та ін.).

Сучасний процес адаптації законодавства супроводжується низкою політичних, соціальних, економічних та ін. викликів. Так, величезний обсяг європейських норм, які необхідно імплементувати, а також складність інтеграції нових норм у чинне національне законодавство є однією з головних проблем, що потребує узгодженості між різними нормативно-правовими актами та галузями; корупція залишається одним із найбільших бар'єрів для успішного впровадження європейських стандартів, а політична нестабільність ускладнює реалізацію реформ, оскільки зміна урядів часто призводить до змін у пріоритетах і стратегічних планах.

Звичайно, Європейський Союз надає Україні посильну підтримку у впровадженні реформ, пропонуючи досвід та експертні консультації. Наприклад, досвід Польщі, Литви, Естонії, які пройшли через подібні процеси адаптації на шляху до членства в Європейському Союзі, доводить важливість саме політичної волі, прозорості законотворчого процесу та постійної координації з європейськими партнерами.

Висновки. Для ефективної гармонізації законодавства з ЄС вже сьогодні необхідно оптимізувати законотворчий процес, прискорити ухвалення законодавчих актів, які адаптують європейські норми, та зменшити затримки у впровадженні директив і регламентів Європейського Союзу; посилити інституційну спроможність, збільшити ресурси і компетенції державних інституцій, які займаються адаптацією законодавства до європейських стандартів, що передбачає створення спеціалізованих органів, відповідальних за моніторинг імплементації європейських норм; підвищити рівень прозорості та залучення громадськості, адже залучення громадянського суспільства до законотворчого процесу є важливим елементом демократичного управління. Європейський досвід підкреслює важливість громадських консультацій у розробці нових законів.

Відтак впровадження європейських норм в національну законодавчу площину сприятиме не лише правовій гармонізації, а й підвищенню якості самого державного управління.

Національний досвід вироблення механізмів законотворчої діяльності в Україні є сьогодні важливим кроком на шляху до євроінтеграції. Незважаючи на виклики, Україна продовжує впроваджувати реформи, спрямовані на гармонізацію законодавства з нормами ЄС. Прискорення цього процесу вимагає політичної волі, технічної експертизи та активної участі громадянського суспільства. Тільки таким чином можна забезпечити успішну адаптацію національної правової системи до європейських стандартів, що сприятиме посиленню демократії, правопорядку та розвитку України.

Література:

1. Національна стратегія зі створення безбар'єрного простору в Україні. URL: <https://mtu.gov.ua/content/nacionalna-strategiya-zi-stvorenniya-bezbarernogo-prostoru-v-ukraini.html>
2. Національна стратегія розвитку фінансової грамотності до 2030 року. URL: <https://bank.gov.ua/ua/about/strategy-fin-literacy>
3. Національна стратегія сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2021–2026 роки. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/487/2021#n23>
4. Стратегія реформування державного управління України на 2022–2025 роки. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/view/kr210831?An=1>
5. Сорока С.В. Механізми взаємодії уряду і парламенту в процесі державного управління: досвід країн Європейського Союзу та українська практика. Миколаїв: Видавництво ЧДУ імені Петра Могили, 2012. 421 с.

References:

1. Natsional'na stratehiya zi stvorenniya bezbar'yernoho prostoru v Ukrayini [National strategy for creating a barrier-free space in Ukraine]. Retrieved from <https://mtu.gov.ua/content/nacionalna-strategiya-zi-stvorenniya-bezbarernogo-prostoru-v-ukraini.html> [in Ukrainian].
2. Natsional'na stratehiya rozvytku finansovoyi hramotnosti do 2030 roku [National strategy for the development of financial literacy until 2030]. Retrieved from <https://bank.gov.ua/ua/about/strategy-fin-literacy> [in Ukrainian].
3. Natsional'na stratehiya spryannya rozvytku hromadyans'koho suspil'stva v Ukrayini na 2021–2026 roky [National strategy for promoting the development of civil society in Ukraine for 2021–2026]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/487/2021#n23> [in Ukrainian].
4. Stratehiya reformuvannya derzhavnoho upravlinnya Ukrainy na 2022–2025 roky [Strategy for reforming the state administration of Ukraine for 2022–2025]. Retrieved from <https://ips.ligazakon.net/document/view/kr210831?An=1> [in Ukrainian].
5. Soroka, S.V. (2012). Mekhanizmy vzayemodiyi uryadu i parlamentu v protsesi derzhavnoho upravlinnya: dosvid krayin Yevropeys'koho Soyuzu ta ukrayins'ka praktyka [Mechanisms of interaction between the government and the parliament in the process of public administration: the experience of the countries of the European Union and Ukrainian practice]. Mykolaiv: Publishing House of Petro Mohyla ChSU [in Ukrainian].

УДК 352:338.246.8]:338.4-027.541(477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-477-483](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-477-483)

Бельська Тетяна Валентинівна доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри публічного управління, туризму та готельно-ресторанної справи, Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського, вул. Джона Маккейна, 33, Київ, 01042, <https://orcid.org/0000-0002-2792-4700>

Кондрацький Олександр Михайлович аспірант кафедри публічного управління, туризму та готельно-ресторанної справи, Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського, вул. Джона Маккейна, 33, Київ, 01042, <https://orcid.org/0009-0000-9486-4114>

РЕВІТАЛІЗАЦІЯ ТЕРИТОРІЙ ПІСЛЯ ВІЙСЬКОВИХ ДІЙ: ВАЖЛИВІСТЬ МУНІЦИПАЛЬНИХ ПОСЛУГ У ВІДНОВЛЕННІ УКРАЇНИ

Анотація. Авторами у статті вказується, що ревіталізація територій включає розмінування, екологічне відновлення, відновлення інфраструктури, забезпечення безпеки населення, відтворення життєдіяльності громади. Вказано, що очищення територій є важливим етапом відновлення України. Визначено, що провадження ефективних методів очищення дозволить зменшити негативний вплив військових дій на навколишнє середовище.

Автори акцентують увагу на тому, що органи публічної влади відіграють важливу роль в очищенні територій. Вони здійснюють координацію між різними структурами, забезпечують фінансування, дотримання безпекових стандартів та залучають міжнародну допомогу.

Вказано, що муніципальні послуги є основою для відновлення нормального функціонування громад і забезпечення базових потреб населення. Після військових дій, території часто зазнають значних руйнувань, і першочергове завдання місцевої влади – забезпечити життєдіяльність на таких територіях через якісне надання комунальних послуг.

Зазначено, що в Україні багато державних і міжнародних організацій працюють над очищенням територій. Спільні зусилля дозволяють проводити роботи з розмінування та екологічного відновлення в постраждалих регіонах.

Доведено, що українські науково-дослідні інститути відіграють важливу роль у процесі оцінки, очищення та відновлення територій, що постраждали від військових дій. Їхня діяльність зосереджена на проведенні наукових досліджень, розробці методів екологічної експертизи, консультуванні державних органів та участі у міжнародних проектах. Визначено, що інститути забезпечують наукову основу для відновлення ресурсів.

Вказано, що міжнародні організації пропонують грантові програми для вирішення проблем забруднення та відновлення природних ресурсів.

Ключові слова: публічне управління, органи публічної влади, громадянське суспільство, територіальна громада, муніципальні послуги, надзвичайні ситуації, ревіталізація, розмінування.

Bielska Tetiana Valentynivna Doctor of Science in Public Administration, Professor, Professor of the Public Administration, Tourism and Hotel and Restaurant Business Department, V.I.Vernadsky Taurida National University, <https://orcid.org/0000-0002-2792-4700>

Kondratskyi Oleksandr Mykhailovych, Phd.student at the Public Administration, Tourism and Hotel and Restaurant Business Department, V.I.Vernadsky Taurida National University, <https://orcid.org/0009-0000-9486-4114>

REVITALIZATION OF TERRITORIES AFTER MILITARY OPERATIONS: THE IMPORTANCE OF MUNICIPAL SERVICES IN THE RECONSTRUCTION OF UKRAINE

Abstract. The authors of the article indicate that the revitalization of the territories includes demining, ecological restoration, infrastructure restoration, ensuring the safety of the population, and

restoring the life of the community. It is indicated that the cleaning of the territories is an important stage of the recovery of Ukraine. It was determined that the implementation of effective cleaning methods would reduce the negative impact of military operations on the environment.

The authors emphasize the fact that public authorities play an important role in cleaning up territories. They carry out coordination between various structures, ensure financing, and compliance with safety standards and attract international assistance.

The author points out that municipal services are the basis for restoring the normal functioning of communities and meeting the basic needs of the population. After military operations, territories often suffer significant destruction, and the primary task of local authorities is to ensure the livelihood of such territories through the quality provision of public utilities.

It is noted that in Ukraine, many state and international organizations are working on cleaning up territories. Joint efforts make it possible to carry out demining and ecological restoration work in the affected regions.

It has been proven that Ukrainian research institutes play an important role in the process of assessment, cleaning, and restoring territories affected by military operations. Their activities are focused on conducting scientific research, developing methods of environmental expertise, consulting state bodies, and participating in international projects. It was determined that the institutes provide a scientific basis for resource recovery.

It is indicated that international organizations offer grant programs to solve pollution problems and restore natural resources.

Keywords: public administration, public authorities, civil society, territorial community, municipal services, emergencies, revitalization, demining.

Постановка проблеми. Військові дії на території України, які тривають з 2014 року і загострилися з повномасштабним вторгненням РФ в 2022 році, спричинили серйозні екологічні та соціальні проблеми. Одним з найбільших викликів, що стався через масові руйнування інфраструктури, вибухи, пожежі та використання зброї, стало екологічне забруднення території. Унаслідок цього в довкілля потрапляють хімічні, токсичні та радіоактивні речовини, які становлять небезпеку як для здоров'я населення, так і для природних ресурсів.

Ці проблеми створюють забруднення для питної води, ґрунтів, повітря, а також завдають шкоди сільськогосподарським та природоохоронним зонам. Важливим аспектом післявоєнного відновлення України є ревіталізація забруднених територій. Це передбачає комплекс заходів для очищення довкілля, відновлення екосистеми та забезпечення безпеки людей. Ефективна стратегія екологічного відновлення стане фундаментом сталого розвитку країни після війни та її інтеграції в європейську спільноту.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. До питання ревіталізації, відновлення, сталого розвитку територій зверталися такі дослідники, як С. Горблюк [Error! Reference source not found.], Н. Лісова [Error! Reference source not found.], О. Сич [3, 4], К. Осипенко, Ю. Тарабанова [5], В. Третяк [6], В. Щепак, І. Сененко, С. Шара [7] та інші. Не зважаючи на наявність досліджень, потребує наукового дослідження такі напрями як надання послуг з екологічного відновлення територій, що зазнали руйнувань внаслідок військових дій та роль органів публічної влади у цих процесах.

Метою цієї статті є дослідження викликів та перспектив надання послуг з екологічного відновлення територій, що зазнали руйнувань внаслідок військових дій.

Виклад основного матеріалу. Публічне управління та адміністрування відіграє ключову роль у координації, плануванні та реалізації процесів очищення територій, які зазнали забруднення внаслідок військових дій в Україні. Ревіталізація територій є надзвичайно складним і багатовекторним процесом, адже включає такі аспекти, як розмінування, екологічне відновлення, відновлення інфраструктури, забезпечення безпеки населення, відтворення життєдіяльності громади.

Успішне очищення постраждалих територій вимагає не тільки технічних рішень, але й ефективної координації з боку органів публічного управління на всіх рівнях. Очищення територій, засмічених через військові дії, включає кілька важливих етапів та методів. Кожен метод спрямований на видалення специфічних видів забруднення, з огляду на характер руйнувань та ризики для людей і природи.

Розмінування є першочерговим завданням на постраждалих територіях. Цей процес включає використання спеціальної техніки для виявлення та знешкодження мін та інших вибухонебезпечних об'єктів, зокрема техніки, що включає роботизовані системи, броньовані машини, оснащені детекторами та засобами знешкодження. Ручне розмінування потребує висококваліфікованих саперів. Біологічне розмінування передбачає використання тварин, зокрема собак або щурів, натренованих для виявлення вибухових речовин за запахом. Цей метод є менш дорогим і швидшим та вимагає спеціальної підготовки тварин.

Після знешкодження вибухових матеріалів на території проводять механічне очищення, що включає видалення залишків військової техніки, будівельних конструкцій та інших уламків. Для цього використовують важку техніку – бульдозери, екскаватори та інші машини, здатні розбирати та утилізувати уламки. Уламки металевих конструкцій та військової техніки можуть бути небезпечними, оскільки містять токсичні речовини. Металеві відходи піддаються спеціалізованій переробці або утилізації.

Забруднення ґрунтів важкими металами, нафтопродуктами та токсинами є однією з найсерйозніших проблем. Для відновлення якості ґрунтів використовують фітореMediaцію, біореMediaцію, хімічну обробку ґрунтів.

ФітореMediaція передбачає використання рослин для очищення ґрунтів. Деякі види рослин здатні поглинати важкі метали та токсичні речовини, тим самим очищаючи ґрунт. Наприклад, соняшники або очерет здатні вилучати з ґрунту свинець та інші метали. Після циклу росту ці рослини збирають і утилізують як небезпечні відходи.

БіореMediaція включає застосування мікроорганізмів (бактерій, грибів), що здатні розкладати токсичні хімічні речовини. Наприклад, деякі бактерії можуть перетворювати нафтопродукти на безпечні сполуки. Цей метод ефективний для очищення ґрунтів, забруднених нафтою, хімічними речовинами або вибуховими речовинами.

Деякі забруднення можуть бути усунені шляхом введення до ґрунту хімічних реагентів, які нейтралізують або зв'язують токсичні речовини. Цей метод застосовують для локальних зон сильного забруднення, де біологічні методи є малоефективними.

Військові дії часто призводять до забруднення водних об'єктів хімічними речовинами, нафтопродуктами та важкими металами. Для очищення водних ресурсів використовують фізико-хімічні методи, біологічне очищення води, фітореMediaцію водних ресурсів.

Фізико-хімічні методи передбачають видалення забруднень за допомогою коагуляції, фільтрації та осадження. Ці методи дозволяють ефективно видаляти тверді частки та хімічні забруднювачі.

Біологічне очищення води включає використання водоростей, бактерій та інших мікроорганізмів для біологічного розкладу органічних речовин та хімікатів. Цей метод особливо ефективний для очищення водойм, забруднених нафтопродуктами або органічними токсинами. В процесі фітореMediaції застосовуються водні рослини, зокрема, очерет, водяний гіацинт та інші для поглинання важких металів та інших забруднюючих речовин із води.

Небезпечні відходи, такі як залишки боєприпасів, токсичні речовини або радіоактивні матеріали, вимагають спеціалізованих методів утилізації, наприклад, спалювання чи захоронення. Спалювання або нагрівання небезпечних відходів для їх нейтралізації використовують для вибухових речовин, нафтопродуктів та інших хімікатів. Деякі небезпечні матеріали вимагають захоронення на спеціалізованих полігонах із запобіганням потрапляння в навколишнє середовище.

Очищення територій, засмічених внаслідок військових дій, супроводжується низкою викликів:

- очищення великих територій є тривалим процесом, що вимагає значних ресурсів;

- розмінування та очищення забруднених територій небезпечні для працівників через можливість ураження боєприпасами;
- для ефективної роботи необхідна достатня кількість кваліфікованих кадрів та сучасної техніки, що є обмеженим ресурсом в Україні;
- очищення територій потребує значних фінансових ресурсів.

В Україні вже активно ведеться робота з очищення територій, забруднених внаслідок бойових дій, за участю як державних, так і міжнародних організацій. Державні структури та міжнародні неурядові організації тісно співпрацюють, забезпечуючи технічну та фінансову підтримку розмінування та екологічного відновлення постраждалих регіонів.

Публічне управління відповідає за координацію роботи різних рівнів влади – центральних, регіональних та місцевих органів. Важливо, щоб ці інституції діяли узгоджено, оскільки очищення територій передбачає залучення різних державних структур, таких як Міністерство оборони України, Державна служба з надзвичайних ситуацій (ДСНС), Міністерство захисту довкілля та природних ресурсів України, Міністерство розвитку громад та територій України, Центр протимінної діяльності України, Державна екологічна інспекція України, а також місцеві органи влади. Координація між цими органами влади дозволяє ефективно планувати та виконувати програми з очищення територій, залучати необхідні ресурси та швидко реагувати на проблеми.

Також органи публічного управління відповідають за створення відповідної законодавчої та нормативної бази, яка регулює процеси очищення територій. Це включає: удосконалення існуючої законодавчої бази щодо розмінування територій, забезпечення належного фінансування та стандартизації процесу, встановлення вимог до рівня допустимого забруднення ґрунтів, водних ресурсів та повітря, а також створення механізмів контролю за їх дотриманням, регулювання питань утилізації небезпечних матеріалів, зокрема через створення спеціальних полігонів або центрів утилізації. Ці нормативно-правові акти створюють основу для діяльності як державних, так і приватних компаній, залучених до очищення територій.

Однією з головних функцій публічного управління є забезпечення фінансування для проведення робіт з очищення територій, що передбачає виділення коштів з державного бюджету України на програми з розмінування, екологічного відновлення та інфраструктурних проєктів, й залучення міжнародної допомоги.

Важливою функцією публічного управління є розвиток міжнародної співпраці у сфері очищення територій. Це включає не лише залучення фінансування, але й обмін досвідом та технологіями. Україна укладає угоди з міжнародними організаціями та іншими країнами для отримання технічної та фінансової допомоги. Представники наукової спільноти мають активно брати участь у міжнародних форумах, де обговорюються питання розмінування, екологічного відновлення та гуманітарної допомоги. Це дозволяє залучати нових партнерів та донорів.

Державні органи відповідають за координацію роботи з міжнародними донорами, зокрема такими як Європейський Союз, НАТО, ООН, USAID та іншими організаціями, що надають фінансову та технічну допомогу Україні. Так,

ЄС є одним з ключових донорів України у багатьох сферах, включаючи очищення територій від військових забруднень. Програми ЄС з відновлення та розвитку, такі як Інструмент сприяння стабільності та миру (Instrument for Stability and Peace), надають кошти для розмінування та відновлення екологічної безпеки на постраждалих територіях. Програма розвитку ООН (ПРООН) активно підтримує Україну через програми, спрямовані на знешкодження вибухонебезпечних залишків війни та очищення територій. ПРООН співпрацює з місцевими та міжнародними партнерами, надаючи як фінансову підтримку, так і експертну допомогу. ПРООН також займається відновленням екосистем та сільськогосподарських земель, пошкоджених війною. Фонд ООН для розмінування (UNMAS, United Nations Mine Action Service) є частиною ООН, яка спеціалізується на розмінуванні та підтримці країн, що

постраждали від військових конфліктів. Організація надає Україні технічну, фінансову та експертну підтримку для знешкодження мін та інших вибухових залишків війни.

Агентство США з міжнародного розвитку (USAID) фінансує проекти з відновлення та очищення територій в Україні. Глобальний екологічний фонд (GEF) надає підтримку проектам, пов'язаним з очищенням та відновленням екосистем, що постраждали внаслідок військових дій. GEF зосереджується на відновленні природних ресурсів та стійкому розвитку в постконфліктних регіонах. Різноманітні міжнародні НУО, такі як Handicap International, HALO Trust, Mines Advisory Group (MAG) та інші, працюють в Україні, займаючись розмінуванням, очищенням та відновленням територій. Вони отримують фінансування від урядів різних країн та міжнародних донорів і зосереджуються на безпечному поверненні територій для цивільного використання. Органи публічної влади України контролюють, як використовуються виділені кошти, та здійснюють моніторинг ефективності виконання коштів.

Ключовим завданням публічного управління є забезпечення безпеки під час робіт з очищення та відновлення територій. Це стосується як безпеки працівників, залучених до розмінування та очищення, так і населення, яке проживає на постраждалих територіях. Важливо створити та впровадити стандарти безпеки для тих, хто займається розмінуванням, очищенням ґрунтів і водних ресурсів, а також для жителів прилеглих територій.

Органи публічної влади проводять роз'яснювальні кампанії серед населення про небезпеку мін і невибухлих боєприпасів, а також про правила безпеки на забруднених територіях. Це допомагає зменшити кількість нещасних випадків серед мирного населення.

Органи влади здійснюють моніторинг екологічного стану територій та рівня загрози від вибухонебезпечних залишків, що дозволяє своєчасно реагувати на проблеми та вносити корективи до програм очищення. Важливу роль мають органи публічної влади у залученні різних зацікавлених сторін до процесу очищення територій, зокрема організації громадянського суспільства, яке відіграє важливу роль у моніторингу та інформуванні про стан забруднення. Неурядові організації також беруть участь у реалізації програм з очищення, зокрема розмінування та екологічного відновлення.

Слід також залучати приватний сектор до виконання робіт з очищення та відновлення територій, що дозволяє ефективніше використовувати наявні ресурси. Це можуть бути компанії, які спеціалізуються на утилізації небезпечних відходів, інженерні фірми, а також будівельні компанії для відновлення інфраструктури.

Муніципальні послуги є основою для відновлення нормального функціонування громад і забезпечення базових потреб населення. Після військових дій, території часто зазнають значних руйнувань, і першочергове завдання місцевої влади – забезпечити життєдіяльність на таких територіях через якісне надання комунальних послуг.

Однією з ключових функцій муніципальних послуг є відновлення інфраструктури – водопостачання, електропостачання, тепломереж, очищення територій від забруднень і відходів, а також розмінування. Це є невід'ємною складовою безпечного повернення населення до своїх домів і відновлення нормальної економічної активності.

Також важливим аспектом є надання соціальних послуг, таких як забезпечення житлом, медична допомога, соціальна підтримка для вразливих категорій населення, включно з внутрішньо переміщеними особами та ветеранами. Ефективна організація муніципальних послуг відіграє ключову роль у відновленні соціального життя громад та створенні умов для сталого розвитку територій після війни.

Від якості та оперативності надання цих послуг залежить швидкість відновлення територій і рівень довіри населення до місцевих органів влади. Муніципальні послуги є тим фундаментом, на якому будується подальша стабілізація та відновлення країни після військових конфліктів.

Українські науково-дослідні інститути земельних ресурсів проводять наукові дослідження, оцінку стану пошкоджених земель, розробку ефективних методів очищення та

відновлення територій. Крім того, вони надають консультаційну підтримку органам державної влади, що дозволяє ухвалювати більш обґрунтовані рішення. Основні напрямки роботи цих інститутів включають розробку стратегій збереження земельних ресурсів, аналіз екологічного впливу та впровадження інноваційних рішень.

Висновки. Ревіталізація територій є надзвичайно складним і багатовекторним процесом, адже включає такі аспекти, як розмінування, екологічне відновлення, відновлення інфраструктури, забезпечення безпеки населення, відтворення життєдіяльності громади. Очищення територій, засмічених внаслідок військових дій, є життєво важливим етапом відновлення України. Впровадження ефективних методів очищення, таких як розмінування, біоремедіація, фіторемедіація та фізико-хімічні методи, дозволить зменшити негативний вплив військових дій на навколишнє середовище та забезпечити безпечні умови для відновлення інфраструктури й повернення населення на ці території.

Органи публічної влади відіграють ключову роль в очищенні територій, засмічених внаслідок військових дій в Україні. Від ефективної їх роботи залежить координація між різними структурами, забезпечення фінансування, дотримання безпекових стандартів та залучення міжнародної допомоги. Забезпечення прозорості та ефективності цих процесів дозволить не тільки відновити постраждалі території, але й забезпечити безпечні умови для повернення населення та відбудови економічної активності в регіонах, що зазнали руйнувань.

В Україні багато державних і міжнародних організацій працюють над очищенням територій, що зазнали забруднення внаслідок військових дій. Важливу роль відіграють як державні інституції, так і міжнародні неурядові організації, які надають технічну та фінансову допомогу. Спільні зусилля та ефективна координація між цими структурами дозволяють проводити роботи з розмінування та екологічного відновлення в постраждалих регіонах, сприяючи безпечному поверненню населення та відновленню економічної активності.

Українські науково-дослідні інститути земельних ресурсів відіграють важливу роль у процесі оцінки, очищення та відновлення територій, що постраждали від військових дій. Їхня діяльність зосереджена на проведенні наукових досліджень, розробці методів рекультивациі, екологічної експертизи, консультуванні державних органів та участі у міжнародних проектах. Інститути забезпечують наукову основу для відновлення ресурсів і допомагають створювати стратегії сталого використання територій після завершення конфлікту.

Грантові програми зосереджені на кількох основних напрямках: розмінування, очищення земель і водних ресурсів, екологічне відновлення та підтримка сталого землекористування. Міжнародні організації, такі як ПРООН, ЄС, USAID, GEF та інші, пропонують широкий спектр грантових програм, які можуть використовуватися українськими науковими інститутами, громадськими організаціями та місцевими громадами для вирішення проблем забруднення та відновлення природних ресурсів.

Література:

1. Горблюк С. А. Методика визначення здеградованої території міста та локальних потенціалів для її ревіталізації. *Державне управління та регіональний розвиток*. 2020. №10. С. 1040-1058. URL: <https://www.researchgate.net/publication/349918515>
2. Лісова Н. О. Вплив військових дій в Україні на екологічний стан території. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка*. Серія : Географія. 2017. № 2. С. 165-173. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/NZTNPUg_2017_2_27
3. Сич О. Ревіталізація як складова стратегії розвитку міста. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна*. Серія «Економічна». 2020. Вип. 99. С.66-73. URL: <https://periodicals.karazin.ua/economy/article/download/16720/15523/>
4. Сич О. Ревіталізація як механізм забезпечення сталого розвитку міста. *Європейські перспективи*. 2016. № 1. URL: https://financial.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2015/10/evpe_2016_1_6.pdf
5. Осипенко К., Тарабанова, Ю. Екологічні аспекти ревіталізації занедбаних промислових територій на прикладі міського простору постсоціалістичного Києва. *Містобудування та територіальне планування*. 2021. Вип. 78. С. 404–413. URL: <http://mtp.knuba.edu.ua/article/view/250592>
6. Третяк В. П., Бреус Д. К. Формування пріоритетів повоєнного відновлення постраждалих

сільських територій та подальшого їх сталого розвитку. *Проблеми та перспективи розвитку підприємництва*. 2023. № 30 URL: <http://ppb.khadi.kharkov.ua/article/view/284392>

7. Щепак В., Сененко І., Шара С. Принципи ревіталізації розвитку сільських територій, які постраждали внаслідок військових дій. *Вісник Львівського державного університету безпеки життєдіяльності*. 2024. Том 29. С. 24-31. URL: <https://journal.ldubgd.edu.ua/index.php/Visnuk/article/view/2708>

References:

1. Horbluk, S.A. (2020). *Metodyka vyznachennya zdehradovanoyi terytoriyi mista ta lokal'nykh potentsialiv dlya yiyi revitalizatsiyi*. [Methodology for determining degraded city territory and local potentials for its revitalization]. *Derzhavne upravlinnya ta rehional'nyy rozvytok – State administration and regional development*. №10. P. 1040-1058. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/349918515_ [in Ukrainian].

2. Lisova, N. O. (2017). *Vplyv viys'kovykh diy v Ukrayini na ekolohichnyy stan terytoriyi* [Impact of military operations in Ukraine on the ecological state of the territory]. *Naukovi zapysky Ternopil's'koho natsional'noho pedahohichnoho universytetu imeni Volodymyra Hnatyuka. Seriya : Heohrafiya. – Scientific notes of Ternopil National Pedagogical University named after Volodymyr Hnatyuk*. № 2. P. 165-173. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/NZTNPUg_2017_2_27 [in Ukrainian].

3. Sych, O. (2020) *Revitalizatsiya yak skladova stratehiyi rozvytku mista* [Revitalization as a component of the city development strategy]. *Visnyk Kharkivs'koho natsional'noho universytetu imeni V.N. Karazina. Seriya «Ekonomiczna».* – *Bulletin of Kharkiv National University named after V.N. Karazin. "Economic" series*. Issue 99. P. 66-73. Retrieved from <https://periodicals.karazin.ua/economy/article/download/16720/15523/>

4. Sych, O. (2016). *Revitalizatsiya yak mekhanizm zabezpechennya staloho rozvytku mista* [Revitalization as a mechanism for ensuring sustainable development of the city]. *Yevropeys'ki perspektyvy – European perspectives*. № 1. Retrieved from https://financial.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2015/10/evpe_2016_1_6.pdf [in Ukrainian].

5. Osypenko, K. & Tarabanova, Y. (2021). *Ekolohichni aspekty revitalizatsiyi zanedbanykh promyslovykh terytoriy na prykladi mis'koho prostoru post-sotsialistychnoho Kyieva* [Ecological aspects of the revitalization of abandoned industrial areas on the example of the urban space of post-socialist Kyiv]. *Mistobuduvannya ta terytorial'ne planuvannya. – Urban planning and territorial planning*. Issue 78. P. 404–413. Retrieved from <http://mtp.knuba.edu.ua/article/view/250592> [in Ukrainian].

6. Tretyak, V. P. & Breus, D. K. (2023). *Formuvannya priorytetiv povoyennoho vidnovlennya postrazhdalych sil's'kykh terytoriy ta podal'shoho yikh staloho rozvytku* [Formation of priorities for post-war recovery of affected rural areas and their further sustainable development]. *Problemy ta perspektyvy rozvytku pidpryyemnytstva. – Problems and prospects of entrepreneurship development*. № 30. Retrieved from <http://ppb.khadi.kharkov.ua/article/view/284392> [in Ukrainian].

7. Shchepak, V., Senenko, I. & Shara, S. (2024). *Pryntsypy revitalizatsiyi rozvytku sil's'kykh terytoriy, yaki postrazhdaly vnaslidok viys'kovykh diy*. Principles of revitalization of the development of rural areas affected by military operations. *Visnyk L'vivs'koho derzhavnoho universytetu bezpeky zhyttyediyal'nosti – Bulletin of the Lviv State University of Life Safety*. T. 29. P. 24-31. Retrieved from <https://journal.ldubgd.edu.ua/index.php/Visnuk/article/view/2708> [in Ukrainian].

УДК 354

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-484-489](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-484-489)

Гончаренко Володимир Сергійович кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри адвокатської майстерності та міжнародної юридичної практики, Академія адвокатури України, бульвар Тараса Шевченка, 27, Київ, 01032, тел.: (044) 246-57-88, <https://orcid.org/0009-0008-1569-9180>

ВЕКТОРИ МОДЕРНІЗАЦІЇ НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ ЗАСАД УЧАСТІ ГРОМАДСЬКОСТІ В ПОВОЄННОМУ ВІДНОВЛЕННІ УКРАЇНИ

Анотація. У статті здійснено спробу окреслити та проаналізувати ключові напрями реформування нормативно-правової бази, що регулює залучення громадськості до процесів відновлення після війни; виявити наявні проблеми, спроектувати шляхи їх подолання та визначити вектори розвитку правових механізмів, які забезпечать інклюзивність, прозорість і підзвітність в управлінні повоєнною відбудовою. Крім цього, важливо визначити роль громадськості у процесі відновлення країни та розробити рекомендації щодо підвищення ефективності їхньої участі на основі міжнародного досвіду та українського контексту.

Визначено причини актуальності питання модернізації нормативно-правових засад участі громадськості у національному повоєнному відновлювальному процесі, серед яких ключовими є: власне вплив громадськості на рішення, які безпосередньо торкаються їхнього життя у майбутній повоєнній країні; відбудова постраждалих регіонів; необхідність підвищення довіри до державних інституцій та управлінських рішень; необхідність підвищення ефективності координації з міжнародними партнерами і донорами; формування належних нормативно-правових механізмів, що гарантуватимуть можливість громадянам брати участь у процесах відбудови; модернізація законодавства в частині участі громадськості з метою подальшої інтеграції України до європейської спільноти; забезпечення збалансованого розвитку країни та ін.

Окреслено ключові напрямки модернізаційного розвитку нормативно-правових аспектів участі громадськості в національному повоєнному відновленні: інституційне закріплення громадської участі та інтеграція громадських ініціатив у державні програми відновлення; розширення інструментів електронної демократії; реформа процедур громадських консультацій; забезпечення представництва вразливих груп; механізми моніторингу та контролю громадськості; інституційна спроможність громадських організацій; залучення міжнародного досвіду; спрощення доступу до правосуддя тощо.

Акцентовано на необхідності дотримання принципів щодо участі громадськості у процесі повоєнного відновлення, без реалізації яких не можливе здійснення повноцінної повоєнної відбудови (прозорість; підзвітність; рівноправність; зворотний зв'язок та ін.).

Ключові слова: нормативно-правові засади, модернізація, громадська участь, громадський контроль, національне повоєнне відновлення, повоєнна відбудова.

Goncharenko Volodymyr Serhiyovych Candidate of Legal Sciences, Senior Lecturer of the Department of Advocacy and International Legal Practice of the Academy of Advocacy of Ukraine, Blvd. Tarasa Shevchenko, 27, Kyiv, 01032, tel.: (044) 246-57-88, <https://orcid.org/0009-0008-1569-9180>

VECTORS OF MODERNIZATION OF REGULATORY AND LEGAL PRINCIPLES OF PUBLIC PARTICIPATION IN THE POST-WAR RECONSTRUCTION OF UKRAINE

Abstract. The article attempts to outline and analyze the key directions of reforming the legal framework governing public involvement in post-war reconstruction processes; identify existing

problems, design ways to overcome them and determine the vectors of development of legal mechanisms that will ensure inclusiveness, transparency and accountability in the management of post-war reconstruction. In addition, it is important to determine the role of the public in the process of restoring the country and to develop recommendations for increasing the effectiveness of their participation based on international experience and the Ukrainian context.

The reasons for the relevance of the issue of modernization of the normative and legal basis of public participation in the national post-war reconstruction process are identified, among which the key ones are: the actual influence of the public on decisions that directly affect their lives in the future post-war country; reconstruction of the affected regions; the need to increase trust in state institutions and management decisions; the need to improve the efficiency of coordination with international partners and donors; formation of appropriate regulatory and legal mechanisms that will guarantee the opportunity for citizens to participate in reconstruction processes; modernization of legislation in terms of public participation in order to further integrate Ukraine into the European community; ensuring balanced development of the country, etc.

The key directions of the modernization development of regulatory and legal aspects of public participation in national post-war reconstruction are outlined: institutional consolidation of public participation and integration of public initiatives into state recovery programs; expansion of electronic democracy tools; reform of public consultation procedures; ensuring representation of vulnerable groups; public monitoring and control mechanisms; institutional capacity of public organizations; involvement of international experience; simplifying access to justice, etc.

Emphasis is placed on the need to observe the principles of public participation in the process of post-war reconstruction, without the implementation of which full-fledged post-war reconstruction is not possible (transparency, accountability, equality, feedback, etc.).

Keywords: regulatory and legal framework, modernization, public participation, public control, national post-war recovery, post-war reconstruction.

Постановка проблеми. Сьогодні Україна зіштовхнулася з масштабними руйнуваннями внаслідок війни та потребує комплексного підходу до відбудови. Залучення громадськості до процесу відновлення є надважливим фактором для забезпечення прозорості, легітимності та ефективності цього процесу. Ефективна участь громадськості в повоєнному відновленні є важливим аспектом демократичного управління і забезпечення сталого розвитку. У цьому контексті модернізація нормативно-правових засад участі громадян у відбудові є критично необхідною, оскільки сучасна нормативно-правова база в Україні потребує відповідності новим викликам.

Вектор модернізації повинен відповідати не лише сучасним викликам, але й забезпечити залученість громадян до прийняття рішень на всіх етапах процесу відновлення.

Модернізація нормативно-правових засад участі громадськості є одним з ключових аспектів успішного повоєнного відновлення України. Інституційне закріплення громадської участі, розвиток цифрових інструментів, підтримка громадських організацій, а також забезпечення прозорості та рівності доступу до процесів відновлення створять умови для сталого та демократичного розвитку країни, а врахування міжнародного досвіду й інтеграція сучасних європейських стандартів також сприятимуть успішній реалізації цих реформ.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема участі громадськості у повоєнному відновленні не є новою і була предметом вивчення в різних контекстах. Значна кількість наукових праць та досліджень здебільшого зосереджена на механізмах залучення громадян до процесу відбудови, зокрема, через публічні консультації, волонтерські рухи та ініціативи місцевого самоврядування. Однак, з огляду на унікальність ситуації в Україні, пов'язану з масштабними руйнуваннями та соціально-економічними наслідками війни, важливим є питання нормативно-правового забезпечення повоєнних відновлювальних процесів за участі громадськості та векторів модернізації окреслених процесів у зв'язку з їх нечіткою концептуалізацією сьогодні.

Серед важливих та актуальних досліджень слід виокремити студії, здійснені міжнародними організаціями (ООН, Світовий банк, Міжнародний валютний фонд та ін.), в яких розглядаються стратегії повоєнного відновлення з акцентом на залучення місцевого населення та створення інклюзивних умов для відбудови країни. Зокрема, ООН у своїх звітах наголошує на важливості залучення жінок, молоді та інших вразливих груп до процесів прийняття рішень та впливу на проекти відбудови.

У сучасних українських умовах участь громадськості у процесах повоєнної відбудови висвітлюється в роботах низки українських вчених та аналітиків. Зокрема, проблемі повоєнного відновлення України присвячено низку праць українських науковців (О. Бородіна, Ю. Кіндзерський, О. Кулініч, В. Ляшенко, Ю. Орел, О. Плотніков, М. Скрипиченко та ін.); питаннями громадського впливу на систему публічного управління займалися В. Бакуменко, В. Голубь, І. Грицяк, В. Козаков, С. Кравченко, В. Ребало, І. Пантелейчук, С. Телешун, С. Хаджирадієва та ін.

Інститут стратегічних досліджень та численні громадські організації також досліджують роль громадськості і місцевого самоврядування в повоєнній відбудові. Також активно обговорюється питання громадського контролю за витратами міжнародної допомоги та роль відкритих даних у цьому процесі. Важливими публікаціями є й доповіді українських волонтерських організацій, що підкреслюють важливість збереження громадської активності, яка під час війни продемонструвала свою ефективність у різних сферах.

Такі дослідження, звичайно, формують фундамент для розуміння того, як можна ефективно залучити громадськість до процесу відновлення. Однак, на сьогодні бракує досліджень, які б, враховуючи українські реалії, пропонували способи удосконалення/реформування/модернізації нормативно-правових аспектів участі громадськості в національній повоєнній відбудові.

Метою статті є спроба окреслити та проаналізувати ключові напрями реформування нормативно-правової бази, що регулює залучення громадськості до процесів відновлення після війни; виявити наявні проблеми, спроектувати шляхи їх подолання та визначити вектори розвитку правових механізмів, які забезпечать інклюзивність, прозорість і підзвітність в управлінні повоєнною відбудовою. Крім цього, важливо визначити роль громадськості у процесі відновлення країни та розробити рекомендації щодо підвищення ефективності їхньої участі на основі міжнародного досвіду та українського контексту.

Виклад основного матеріалу. Модернізація публічного управління в цілому «спрямована на удосконалення існуючої системи публічного управління, впровадження європейських принципів та цінностей, подолання існуючих в системі органів публічної влади системних проблем...» [2]. Участь громадськості у публічно-управлінських процесах є основоположним принципом демократичних суспільств, який забезпечує легітимність рішень та їх прийняття з урахуванням інтересів різних груп населення. У контексті повоєнного відновлення України це має особливе значення, оскільки суспільство повинно відігравати ключову роль у формуванні пріоритетів відновлення, розподілі ресурсів, контролі за виконанням планів та моніторингу прогресу; процес відновлення має бути прозорим і підзвітним українському народу, цілісним зусиллям усього суспільства, спрямованим на демократичну участь громадян, місцеве самоврядування та ефективну децентралізацію [3].

На нашу думку, питання модернізації нормативно-правових засад участі громадськості у процесах повоєнного відновлення України є сьогодні надзвичайно актуальним з декількох причин:

- воєнні дії на території України спричинили значні матеріальні, соціальні та інфраструктурні втрати. Відбудова постраждалих регіонів потребує комплексного підходу, де участь громадськості є важливою складовою для забезпечення соціальної згуртованості, прозорості й легітимності процесів. Громадяни повинні мати можливість впливати на рішення, які безпосередньо торкаються їхнього життя та майбутнього їхніх громад;

- довіра до державних інституцій та управлінських рішень, значною мірою, залежить від того, наскільки ефективно громадськість може брати участь у прийнятті рішень і

контролювати їхнє виконання. Модернізація нормативно-правових механізмів участі громадськості може стати запорукою для відновлення довіри суспільства до органів влади в умовах повоєнної відбудови;

- Україна активно отримує міжнародну підтримку для відновлення зруйнованої інфраструктури та економіки. Вимоги до прозорості використання коштів і участі громадян у цих процесах є важливим чинником для отримання допомоги та підтримки з боку міжнародної спільноти. Реформа правових механізмів громадської участі може підвищити ефективність координації з міжнародними партнерами і донорами;

- українське суспільство за останні роки проявило високий рівень соціальної активності, особливо в умовах війни. Для забезпечення ефективного використання цієї «енергії» необхідно створити належні нормативно-правові механізми, що гарантуватимуть можливість громадянам брати участь у процесах відбудови. Це не тільки сприятиме сталому розвитку, але й зміцнить громадянське суспільство;

- наша держава рухається в напрямку європейської інтеграції, що передбачає відповідність правових норм та стандартів вимогам Європейського Союзу, зокрема, в питаннях участі громадян у прийнятті рішень. Модернізація законодавства в частині участі громадськості є необхідною умовою для подальшої інтеграції України до європейської спільноти;

- повоєнне відновлення потребуватиме значних ресурсів, і важливо забезпечити справедливий їх розподіл між регіонами та соціальними групами. Участь громадян у процесах прийняття рішень дозволить уникнути нерівності та сприятиме більш збалансованому розвитку країни тощо.

Відтак тема модернізації нормативно-правових засад участі громадськості в повоєнному відновленні України є надзвичайно актуальною як з точки зору відновлення країни, так з точки зору забезпечення демократичних стандартів управління.

Як зазначалося, наразі нормативно-правова база України щодо участі громадян у процесах прийняття рішень є недостатньо адаптованою до сучасних викликів. Одним з основних недоліків є фрагментарність правового регулювання, що ускладнює ефективну координацію між різними рівнями влади та громадськістю. Крім того, відсутність єдиних стандартів громадських консультацій та моніторингу громадської участі обмежує можливості впливу громадян на прийняття рішень.

Спробуємо окреслити ключові напрямки модернізаційного розвитку нормативно-правових аспектів участі громадськості, які, на нашу думку, заслуговують на увагу та які необхідно застосувати для швидкого та ефективного національного повоєнного відновлення:

- інституційне закріплення громадської участі та інтеграція громадських ініціатив у державні програми відновлення – громадська участь повинна бути чітко регламентованою на рівні законодавства, щоб забезпечити її стабільність та ефективність; необхідно закріпити в нормативних актах механізми залучення громадськості до розробки, реалізації та моніторингу державних програм з відновлення, що можна досягти шляхом створення постійно діючих дорадчих органів при державних інституціях, які займаються відбудовою. Крім цього, необхідно закріпити обов'язковість громадських консультацій під час розробки планів відновлення та визначення пріоритетів відбудови, що передбачає створення дорадчих органів на рівні місцевих, регіональних та державних структур, що займаються відновленням;

- розширення інструментів електронної демократії – цифрові інструменти повинні стати важливим компонентом модернізації нормативно-правових засад. Електронні платформи (системи електронних петицій, громадських обговорень і консультацій та ін.) повинні бути інтегровані в усі процеси прийняття рішень, пов'язані з відновленням, що дозволить забезпечити широку залученість населення, особливо в умовах значних географічних відстаней чи вимушеного переселення;

- реформа процедур громадських консультацій – нинішні процедури громадських консультацій вимагають суттєвого перегляду для забезпечення їх прозорості, доступності та обов'язковості. Відтак слід оновити чинні правові механізми громадських консультацій,

зробивши їх обов'язковими для всіх проєктів відбудови, що фінансуються з державного бюджету або за рахунок міжнародних донорів, що забезпечить більшу прозорість процесів та підвищить довіру громадян до влади. Особливо важливо законодавчо закріпити процедури громадських консультацій щодо всіх відновлювальних проєктів, насамперед тих, що фінансуються з державного бюджету, що дозволить підвищити підзвітність органів влади та мінімізувати корупційні ризики;

- забезпечення представництва вразливих груп – під час модернізації нормативно-правової бази необхідно враховувати інтереси вразливих груп населення, таких, як внутрішньо переміщені особи, люди з інвалідністю, ветерани та ін.; такі групи повинні мати спеціальні механізми представництва та захисту своїх прав у процесах відбудови, а для цього необхідно створити правові механізми, що гарантуватимуть їх активну участь у процесах відновлення;

- механізми моніторингу та контролю громадськості – одним із найважливіших аспектів модернізації є забезпечення громадського контролю за реалізацією проєктів відновлення, що передбачає створення відкритих баз даних про використання коштів, звітність щодо виконання планів і проєктів, а також право громадянських організацій на незалежний моніторинг; законодавство повинно передбачати механізми оскарження рішень та дій органів влади у разі виявлення порушень;

- інституційна спроможність громадських організацій – громадські організації відіграють важливу роль у процесі повоєнного відновлення, тому слід створити правову базу для підтримки їхньої діяльності, потрібно вдосконалити законодавчі норми щодо діяльності громадських організацій, залучених до відновлення; важливо забезпечити підтримку цих організацій як з боку держави, так і міжнародних партнерів для їхнього ефективного функціонування (це може передбачати надання грантів, податкові пільги, а також інституційну підтримку для організацій, що залучені до відбудовчих проєктів); саме державна підтримка та міжнародне партнерство допоможуть зміцнити повоєнне громадянське суспільство;

- залучення міжнародного досвіду – країни, що пережили воєнні конфлікти, використовували успішні практики залучення громадян до процесів відновлення, томи використання їх досвіду повоєнної відбудови буде надзвичайно актуальним та доречним. Наприклад, у Боснії і Герцеговині та Іраку були впроваджені спеціальні механізми участі місцевих громад у прийнятті рішень, пов'язаних з відновленням інфраструктури та розподілом ресурсів. Важливо врахувати ці та інші приклади під час формування вітчизняної нормативно-правової бази, адаптуючи їх до українських реалій;

- спрощення доступу до правосуддя – для ефективної участі громадськості необхідно забезпечити доступ до правосуддя, особливо у випадках порушень прав на участь чи прийняття рішень; нормативно-правові акти повинні містити механізми швидкого та ефективного вирішення конфліктів, що виникають у процесах відбудови тощо.

Як бачимо, різновекторність та багатоаспектність нормативно-правових засад участі громадськості в національній повоєнній відбудові торкається всіх життєво важливих сфер українського суспільства та його подальшого розвитку і сприяє підвищенню прозорості та підзвітності влади, інклюзивності та соціальній справедливості, ефективнішому використанню ресурсів, соціальній згуртованості, розвитку електронної демократії, зміцненню міжнародного партнерства та інтеграції, створенню механізмів для сталого розвитку та ін. Відтак різні вектори модернізації сприяють побудові демократичної, прозорої та справедливої системи відновлення, що відповідає сучасним викликам і є важливою для майбутнього розвитку України.

Для підвищення ефективності здійснення громадського впливу у період національного повоєнного відновлення, на нашу думку, необхідно «ініціювати створення комплексної системи громадського контролю, яка буде включати як державні структури, так і структури громадянського суспільства та складатися з двох рівнів – регіонального та загальнонаціонального; спрямувати діяльність суб'єктів громадського контролю на виявлення та оприлюднення недоліків і порушень, які виявляються у діяльності державного апарату, організації;

застосовувати передбачені нормативно-правовими актами заходи з оперативного усунення порушень прав, свобод і законних інтересів громадян» [1, с. 118].

Однак кожен із напрямів нормативно-правових аспектів участі громадськості в національній повоєнній відбудові має відповідати низці принципів щодо участі громадськості у процесі повоєнного відновлення, без реалізації яких не можливе здійснення повноцінної повоєнної відбудови. Зокрема, до таких ключових принципів пропонуємо зарахувати: принцип прозорості (всі етапи відновлення повинні бути зрозумілими для громадян); підзвітності (державні органи та інші суб'єкти, що займаються відновленням, мають бути підзвітними суспільству); рівноправності (всі соціальні групи повинні мати рівні можливості для участі); зворотного зв'язку (громадськість повинна мати можливість не лише висловлювати свої думки, але й отримувати відповіді на свої запити та пропозиції) тощо.

Висновки. Модернізація нормативно-правових засад участі громадськості у повоєнному відновленні України є важливим і необхідним кроком для побудови ефективної та справедливої системи управління відбудовою країни. На основі розгляду основних аспектів цієї теми можна зробити такі ключові висновки: необхідно створити правову базу, яка забезпечить чіткі механізми залучення громадськості до прийняття рішень у процесах відновлення на всіх рівнях, що гарантуватиме легітимність та прозорість управлінських рішень; законодавство повинно враховувати інтереси всіх соціальних груп, зокрема, вразливих категорій населення – гарантування їхнього представництва сприятиме справедливості та рівноправності відновлювальних процесів; використання сучасних цифрових інструментів дозволить значно розширити участь громадян у прийнятті рішень, забезпечивши швидкий та доступний механізм для надання пропозицій та контролю за виконанням програм відновлення; важливо законодавчо закріпити механізми громадського контролю за використанням коштів, що спрямовуються на відбудову; адаптація міжнародних практик до українських реалій і співпраця з міжнародними організаціями допоможуть створити більш ефективну правову базу для участі громадян у процесах відновлення, а також зміцнять міжнародну підтримку України; громадські організації повинні отримати належну інституційну та фінансову підтримку для ефективної участі в процесах відновлення тощо.

Загалом, вектори модернізації нормативно-правових засад участі громадськості є ключовими для забезпечення ефективної, прозорої та демократичної повоєнної відбудови України, що дозволить створити сприятливі умови для сталого розвитку країни, зміцнення демократії та відновлення довіри до державних інституцій.

Література:

1. Гончаренко В. Вектори посилення громадського впливу на публічне управління у повоєнному відновленні України. *Наукові інновації та передові технології*. 2024. № 7(35). С. 114–122.
2. Гончарук Н., Чередниченко А. Модернізація публічного управління в Україні в умовах війни та в поствоєнний період у контексті європейських цінностей. *Аспекти публічного управління*. 2022. № 10(6). С. 46–54.
3. Зеленський В. Промова Президента України на міжнародній конференції з питань відновлення України в Лугано. 2022. URL: <https://www.president.gov.ua/news/vidbudova-ukrayini-bude-najbilshim-vneskom-upidtrimku-globa-7626>.

References:

1. Honcharenko, V. (2024). Vektory posylennya hromads'koho vplyvu na publichne upravlinnya u povoyennomu vidnovlenni Ukrayiny [Vectors of increasing public influence on public administration in the post-war reconstruction of Ukraine]. *Naukovi innovatsiyi ta peredovi tekhnolohiyi – Scientific innovations and advanced technologies*. 7(35), 114–122 [in Ukrainian].
2. Honcharuk, N., Cherednychenko, A. (2022). Modernizatsiya publichnoho upravlinnya v Ukrayini v umovakh viyny ta v postvoyennyi period u konteksti yevropeys'kykh tsinnostey [Modernization of public administration in Ukraine during the war and in the post-war period in the context of European values]. *Aspekty publichnoho upravlinnya – Aspects of public administration*. 10(6), 46–54 [in Ukrainian].
3. Zelensky, V. (2022). Promova Prezydenta Ukrayiny na mizhnarodniy konferentsiyi z pytan' vidnovlennya Ukrayiny v Luhano [Speech of the President of Ukraine at the international conference on the restoration of Ukraine in Lugano]. Available at: <https://www.president.gov.ua/news/vidbudova-ukrayini-bude-najbilshim-vneskom-upidtrimku-globa-7626> konferentsiyi [in Ukrainian].

УДК 351:354

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-490-495](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-490-495)

Євсєєв Вадим Олександрович кандидат військових наук, доцент, Національна академія Національної гвардії України, м. Харків, <https://orcid.org/0000-0002-0164-2991>

НАЦІОНАЛЬНА СИСТЕМА ЗАХИСТУ КРИТИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ ЯК СКЛАДОВА СИСТЕМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ТА МІЖНАРОДНОЇ БЕЗПЕКИ

Анотація. В статті розкрита сутність національної системи захисту критичної інфраструктури України як складової системи національної та міжнародної безпеки. Наведені визначення основних понять у сфері, що досліджується, а саме: національна безпека, загрози національній безпеці, національні інтереси, критична інфраструктура, забезпечення безпеки та захист критичної інфраструктури, національна система захисту критичної інфраструктури та ін. Визначено, що загрози для критичної інфраструктури, пов'язані з несанкціонованим втручанням у її функціонування є одними із загроз національній безпеці та національним інтересам України, а захист критичної інфраструктури є невід'ємною складовою системи національної безпеки України. Автором підкреслено, що створення ефективної національної системи захисту критичної інфраструктури є одним з основних напрямів публічного управління для забезпечення національних інтересів і безпеки України. Зазначено, що об'єкти критичної інфраструктури різного рівня критичності є складовими елементами різних систем безпеки. Вказане надає підстави стверджувати проте, що захист об'єктів критичної інфраструктури є невід'ємною частиною забезпечення функціонування окремих складових системи національної безпеки, а саме: продовольчої безпеки, воєнної безпеки, кібербезпеки тощо. Зазначено, що провідні країни світу здійснюють заходи із забезпечення своєї національної безпеки та захисту своїх національних інтересів, не обмежуючись національними кордонами. Окремі об'єкти критичної інфраструктури утворюють складні інфраструктурні мережі, взаємозалежність зазначених об'єктів не обмежується кордонами держав, а наслідки інцидентів безпеки на них можуть виходити далеко за межі кордонів держав і мати глобальний характер. Обґрунтовано, що національна система захисту критичної інфраструктури є не лише складовою системи національної безпеки, а й елементом системи міжнародної безпеки.

Ключові слова: захист, критична інфраструктура, система, національна безпека, міжнародна безпека.

Yevsieiev Vadym Oleksandrovyich PhD (Military Sciences), Associate Professor, The National Academy of the National Guard of Ukraine, Kharkiv, <https://orcid.org/0000-0002-0164-2991>

NATIONAL SYSTEM OF CRITICAL INFRASTRUCTURE PROTECTION AS A COMPONENT OF THE NATIONAL AND INTERNATIONAL SECURITY SYSTEM

Abstract. The article reveals the essence of the national critical infrastructure protection system of Ukraine as a component of the national and international security system. Definitions of the basic concepts in the field of research are given, namely: national security, threats to national security, national interests, critical infrastructure, security and protection of critical infrastructure, national critical infrastructure protection system, etc. It was determined that the threats to critical infrastructure associated with unauthorized interference in its functioning are one of the threats to the national security and national interests of Ukraine, and the protection of critical infrastructure is an integral component of the national security system of Ukraine. The author emphasized that the creation of an effective national critical infrastructure protection system is one of the main areas of public management for ensure the national interests and security of Ukraine. It is noted that critical infrastructure objects of different criticality levels are constituent elements of various security systems.

The above provides grounds for asserting that the protection of critical infrastructure objects is an integral part of ensuring the functioning of individual components of the national security system, namely: food security, military security, cyber security, etc. It is noted that the leading countries of the world take measures to ensure their national security and protect their national interests, not limited by national borders. Some critical infrastructure objects form complex infrastructure networks, the interdependence of these objects is not limited by states borders, and the consequences of security incidents on them can go far beyond states borders and have a global character. It is justified that the national critical infrastructure protection system is not only a component of the national security system, but also an element of the international security system.

Keywords: protection, critical infrastructure, system, national security, international security.

Постановка проблеми. Відомо, що в наслідок збройної агресії російської федерації критична інфраструктура України (далі-КІ) зазнає значних руйнувань та пошкоджень, що в свою чергу призводить до порушення штатного режиму її функціонування. Зазначене створює реальну загрозу для населення, суспільства, соціально-економічного стану, національної безпеки і обороноздатності України та завдає суттєвої шкоди життєво важливим національним інтересам держави.

У зв'язку з цим, забезпечення захисту КІ та сталого функціонування національної системи захисту КІ є одними із пріоритетних завдань держави в умовах триваючої гібридної агресії.

Вищезазначене в цілому актуалізує дослідження у визначеній сфері, в тому числі й у питанні розкриття сутності національної системи захисту КІ України як складової системи національної та міжнародної безпеки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Результати проведеного аналізу наукової літератури з проблематики дослідження, дозволяє стверджувати про вагомий теоретичний доробок у визначеному напрямку наукових досліджень. Зокрема, зазначеній проблематики присвячено роботи таких вітчизняних науковців: О. Суходоля, П. Підюков, М. Миколайчук, Я. Мануїлов та ін.

Водночас, у вказаних роботах, на думку автора, приділялось не достатньо уваги питанню розкриття сутності національної системи захисту КІ як складової системи міжнародної безпеки. Відтак, окремі аспекти проблематики, що досліджується, потребують подальших наукових розвідок.

Мета статті – розкриття сутності національної системи захисту КІ як складової системи національної та міжнародної безпеки.

Виклад основного матеріалу. Відомо, що національна безпека України – захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу та інших національних інтересів України від реальних та потенційних загроз [1].

В свою чергу, під національними інтересами України слід розуміти життєво важливі інтереси людини, суспільства і держави, реалізація яких забезпечує державний суверенітет України, її прогресивний демократичний розвиток, а також безпечні умови життєдіяльності і добробут її громадян, а під загрозами національній безпеці України – явища, тенденції і чинники, що унеможливають чи ускладнюють або можуть унеможливити чи ускладнити реалізацію національних інтересів та збереження національних цінностей України [1].

Державна політика у сфері національної безпеки спрямовується на забезпечення безпеки та захисту КІ, економічної та воєнної безпеки, кібербезпеки та на інші її напрями [1].

Забезпечення безпеки та захист КІ, тобто всі види діяльності, що виконуються перед або під час створення, функціонування, відновлення і реорганізації об'єктів КІ, спрямовані на своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізацію загроз безпеці об'єктам КІ, а також мінімізацію та ліквідацію наслідків у разі їх реалізації, також є одним з основних напрямів зовнішньополітичної та внутрішньополітичної діяльності держави для забезпечення її національних інтересів і безпеки [2; 3].

Під КІ розуміється сукупність об'єктів КІ різного рівня критичності. В свою чергу, об'єкти КІ – об'єкти інфраструктури, системи, їх частини та їх сукупність, які є важливими для

економіки, національної безпеки та оборони, порушення функціонування яких може завдати шкоди життєво важливим національним інтересам, а рівень критичності об'єкта КІ – відносна міра важливості об'єкта, якою враховується його вплив на можливість виконання життєво важливих функцій та надання життєво важливих послуг [2].

Віднесення об'єктів до КІ здійснюється за сукупністю критеріїв, що визначають їх соціальну, політичну, економічну, екологічну значущість для забезпечення оборони країни, безпеки громадян, суспільства, держави і правопорядку, зокрема для реалізації життєво важливих функцій та надання життєво важливих послуг, свідчать про існування загроз для них, можливість виникнення кризових ситуацій через несанкціоноване втручання в їх функціонування, припинення функціонування, людський фактор чи природні лиха, тривалість робіт для усунення таких наслідків до повного відновлення штатного режиму [2].

Під життєво важливими функціями та/або послугами слід розуміти функції та/або послуги, реалізація яких забезпечується органами державної влади, органами місцевого самоврядування, установами, суб'єктами господарювання та організаціями будь-якої форми власності, збої, переривання та порушення надання яких призводять до швидких негативних наслідків для національної безпеки [2].

Отже, загрози для КІ, пов'язані з несанкціонованим втручанням у її функціонування, зокрема фізичного і кіберхарактеру, триваючими бойовими діями, а також тимчасовою окупацією частини території, є одними із загроз національній безпеці та національним інтересам України [4].

Створення ефективної системи захисту КІ, заснованої на чіткому розподілі відповідальності її суб'єктів та державно-приватному партнерстві, є одним з основних напрямів зовнішньополітичної та внутрішньополітичної діяльності держави для забезпечення її національних інтересів і безпеки [4].

В загальному розумінні, захист КІ є невід'ємною складовою системи національної безпеки. Цілком зрозуміло, що об'єкти КІ різного рівня критичності є складовими елементами різних систем безпеки. Це, в свою чергу, надає підстави стверджувати, що захист вказаних об'єктів є невід'ємною частиною забезпечення функціонування окремих складових системи національної безпеки. Наведемо декілька прикладів.

Продовольча безпека, як складовий елемент економічної безпеки, є важливою складовою системи національної безпеки [5; 6]. Надійне забезпечення населення України продовольством має стратегічне значення, оскільки від цього залежить не лише продовольча, а й національна безпека України. Часткове або повне руйнування об'єктів КІ, є однією з основних проблем функціонування агропромислового комплексу, які виникли через збройну агресію російської федерації [7].

Щодо воєнної безпеки, то однією з інституційних спроможностей центральних органів виконавчої влади та інших державних органів, котрі здійснюють керівництво, спрямовують та координують діяльність військових формувань, що входять до складу сил оборони або виділяють до них відповідні сили і засоби, яка підлягає подальшому розвитку є здатність захистити власні об'єкти КІ від можливого впливу противника [8].

Кіберпростір разом з іншими фізичними просторами визнано одним з можливих театрів воєнних дій. Набирає сили тенденція зі створення кібервійськ, до завдань яких належить не лише забезпечення захисту критичної інформаційної інфраструктури від кібератак, а й проведення превентивних наступальних операцій у кіберпросторі, що включає виведення з ладу об'єктів КІ противника шляхом руйнування інформаційних систем, які управляють такими об'єктами [9].

Створення технологічних можливостей для автоматичного виявлення кібератак у режимі реального часу в потоках даних на окремих об'єктах КІ та їх блокування є одним із шляхів забезпечення ефективної протидії розвідувально-підбивній діяльності у кіберпросторі та в цілому функціонування системи національної безпеки [9; 10].

Не менш важливим складовим елементом системи національної безпеки є транспортна безпека, яка стосується корінних інтересів особистості, суспільства та держави [11].

Відомо, що транспортна інфраструктура є одним зі складових елементів сектору «Транспорт і пошта» КІ України та в особливий період входить до складу єдиної транспортної системи України [12; 13].

Вказаний структурний елемент зазначених систем забезпечує виконання низки життєво важливих функцій, наприклад [12; 13]:

- функціонування міжнародних і міждержавних пунктів пропуску через державний кордон України;
- забезпечення потреб Збройних Сил України та інших військових формувань в перевезеннях;
- технічне прикриття та відбудова найважливіших об'єктів і споруд оборонного значення та ін.

Порушення перелічених вище функцій призводить до негативних наслідків як для системи транспортної безпеки, так й загалом для системи національної безпеки України [2].

Нажаль, через повномасштабне вторгнення російської федерації КІ України зазнає колосальних руйнувань та пошкоджень, зокрема й транспортна інфраструктура. Це, в свою чергу, певною мірою негативно впливає на рівень забезпечення обороноздатності держави, стійкість економічного зростання України тощо [14; 15].

В Україні створена національна система захисту КІ – сукупність органів управління, сил та засобів центральних і місцевих органів виконавчої влади (військово-цивільних адміністрацій – у разі утворення), органів місцевого самоврядування, операторів КІ, на які покладається формування та/або реалізація державної політики у сфері захисту КІ [2].

Відтак, національна система захисту КІ є складовим елементом системи національної безпеки.

Варто зазначити, що провідні країни світу здійснюють заходи із забезпечення своєї національної безпеки та захисту своїх національних інтересів, не обмежуючись національними кордонами. Крім національних КІ, розглядаються зарубіжні об'єкти КІ, безпека яких має важливе значення для тієї чи іншої держави [3].

Це викликано тим, що окремі об'єкти КІ утворюють складні інфраструктурні мережі, а взаємозалежність зазначених об'єктів не обмежується кордонами держав [16].

Взаємопов'язаність окремих об'єктів КІ, технологічних, транспортних, телекомунікаційних, фінансових та ін. систем збільшує вразливість КІ. Наслідки інцидентів безпеки КІ можуть виходити далеко за межі кордонів держав і мати глобальний характер [17].

Згідно світового досвіду, окремі об'єкти КІ України можна віднести до об'єктів міжтериторіального та транскордонного значення, наприклад: атомні електричні станції, об'єкти трубопровідного транспорту, об'єкти морського та залізничного транспорту.

Висновки. Отже, національна система захисту КІ є складовим елементом системи національної безпеки.

Проблема захисту взаємозалежних об'єктів КІ, які розташовані на території різних держав, виходить за межі системи національної безпеки, а лежить у площині системи міжнародної безпеки.

Відтак, національна система захисту КІ є не лише складовою системи національної безпеки, а й елементом системи міжнародної безпеки.

Література:

1. Про національну безпеку України: Закон України від 21 червня 2018 року № 2469-VIII. Дата оновлення: 24.07.2024. База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України. URL: <http://surl.li/rrsdnw> (дата звернення: 08.10.2024).
2. Про критичну інфраструктуру: Закон України від 16 листопада 2021 року № 1882-IX. Дата оновлення: 22.08.2024. База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України. URL: <http://surl.li/hiumnc> (дата звернення: 08.10.2024).
3. Євсєєв В.О. Захист критичної інфраструктури як складова частина забезпечення національної та міжнародної безпеки. *Національна безпека: загрози та виклики*: матеріали всеукраїнського науково-педагогічного підвищення кваліфікації (м. Львів, Україна – м. Торунь, Польща, 01 квітня – 12 травня 2024 року). Львів: Liha-Pres, 2024. С. 72-73. ISBN 978-966-397-396-8.

4. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України»: Указ Президента України від 14 вересня 2020 року № 392/2020. *База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України*. URL: <https://salo.li/B9b8b4a> (дата звернення: 08.10.2024).

5. Юлія Пустовіт. Продовольча безпека як складова національної безпеки. *Публічне право*. 2023. № 3 (51). С. 56-65. DOI 10.32782/2306-9082/2023-51-6.

6. Х. О. Мандзіновська. Економічна безпека держави: сутність, складові елементи та проблеми забезпечення. *Економічні науки*. 2016. № 2 (53). С. 159-166.

7. Про схвалення Стратегії продовольчої безпеки України на період до 2027 року та затвердження операційного плану заходів з її реалізації: розпорядження Кабінету Міністрів України від 23 липня 2020 року № 684-р. *База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України*. URL: <https://salo.li/443FB60> (дата звернення: 08.10.2024).

8. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 20 серпня 2021 року «Про Стратегічний оборонний бюлетень України»: Указ Президента України від 17 вересня 2021 року № 473/2021. *База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України*. URL: <https://salo.li/7199Ee3> (дата звернення: 08.10.2024).

9. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 травня 2021 року «Про Стратегію кібербезпеки України»: Указ Президента України від 26 серпня 2021 року № 447/2021. *База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України*. URL: <https://salo.li/Ee1dbd4> (дата звернення: 08.10.2024).

10. Ємельянов В.М., Бондар Г.Л. Кібербезпека як складова національної безпеки та кіберзахист критичної інфраструктури України. *Публічне управління та регіональний розвиток*. 2019. № 5. С. 493-523. DOI: 10.34132/pard2019.05.02.

11. Фердман Г. П. Сутність поняття транспортної безпеки: державно-управлінський аспект. *Право та державне управління*. 2020. № 2. С. 231-236. DOI <https://doi.org/10.32840/pdu.2020.2.34>.

12. Деякі питання об'єктів критичної інфраструктури: Постанова Кабінету Міністрів України від 9 жовтня 2020 р. № 1109. Дата оновлення: 13.09.2024. *База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України*. URL: <http://surl.li/keхue> (дата звернення: 08.10.2024).

13. Про функціонування єдиної транспортної системи України в особливий період: Закон України від 20 жовтня 1998 року № 194-XIV. Дата оновлення: 30.03.2021. *База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України*. URL: <http://surl.li/sqgno> (дата звернення: 08.10.2024).

14. Євсєєв В.О. Захист транспортної інфраструктури як елемент забезпечення національної безпеки України. *Міжнародна транспортна інфраструктура, індустриальні центри та корпоративна логістика*: матеріали двадцятої науково-практичної міжнародної конференції (м. Харків, 06-07 червня 2024 року). Харків: Український державний університет залізничного транспорту, 2024. С. 54-56.

15. Євсєєв В.О. Проміжні наслідки збройної агресії російської федерації проти України: руйнування критичної інфраструктури. *Сучасне суспільство: глобальні трансформації*: колективна монографія. Х.: СТ НТМ «Новий курс», 2024. С. 175-181. ISBN 978-617-7886-51-7.

16. The protection of critical infrastructures against terrorist attacks: Compendium of good practices. UN Counter-Terrorism Committee Executive Directorate. 2018. 167 p.

17. Good Governance for Critical Infrastructure Resilience: OECD Reviews of Risk Management Policies. Paris: OECD, 2019. 110 p. ISBN 978-92-64-53346-2.

References:

1. Pro natsionalnu bezpeku Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 21 chervnia 2018 roku № 2469-VIII [About the National Security of Ukraine: Law of Ukraine dated June 21, 2018, № 2469-VIII]. Update date: June 24, 2024. (n.d.). *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <http://surl.li/rsdnw> (date of application October 08, 2024) [in Ukrainian].

2. Pro krytychnu infrastrukturu: Zakon Ukrainy vid 16 lystopada 2021 roku № 1882-IX [About the Critical Infrastructure: Law of Ukraine dated November 16, 2021, № 1882-IX]. Update date: August 22, 2024. (n.d.). *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <http://surl.li/hiumc> (date of application October 08, 2024) [in Ukrainian].

3. Yevsieiev, V.O. (2024). Zakhyst krytychnoi infrastruktury yak skladova chastyna zabezpechennia natsionalnoi ta mizhnarodnoi bezpeky [Protection of Critical Infrastructure as an Integral Part of Ensuring National and International Security]. Proceedings from NS:TC'24: Vseukrainske naukovo-pedahohichne pidvyshchennia kvalifikatsii «Natsionalna bezpeka: zahrozy ta vyklyky» – All-Ukrainian Scientific and Pedagogical Professional Development «National Security: Threats and Challenges». (p. 72-73). Lviv: Liha-Pres [in Ukrainian].

4. Pro rishennia Rady natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy vid 14 veresnia 2020 roku «Pro Stratehiu natsionalnoi bezpeky Ukrainy»: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 14 veresnia 2020 roku № 392/2020 [About the decision of the National Security and Defense Council of Ukraine from September 14, 2020 «About the National Security Strategy of Ukraine»: The President of Ukraine Decree dated September 14, 2020, № 392/2020]. (n.d.). *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://salo.li/B9b8b4a> (date of application October 08, 2024) [in Ukrainian].

5. Yuliia Pustovit (2023). Prodovolcha bezpeka yak skladova natsionalnoi bezpeky [Food Security as a Component of National Security]. *Publiche pravо* – Public Law, № 3 (51), 56-65 [in Ukrainian]. DOI 10.32782/2306-9082/2023-51-6.

6. Mandzinovska, Kh. O. (2016). Ekonomichna bezpeka derzhavy: sutnist, skladovi elementy ta problemy zabezpechennia [Economic Security of the State: Essence, Constituent Elements and Problems of Provision]. *Ekonomichni nauky – Economic Sciences*, № 2 (53), 159-166 [in Ukrainian].

7. Pro skhvalennia Stratehii prodovolchoi bezpeky Ukrainy na period do 2027 roku ta zatverdzhennia operatsiinoho planu zakhodiv z yii realizatsii: rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 23 lypnia 2020 roku № 684-r [On the Approval of the Food Security Strategy of Ukraine for the Period Until 2027 and the Approval of the Operational Plan of Measures for Its Implementation: Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated July 23, 2020, № 684-r]. (n.d.). *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://salo.li/443FB60> (date of application October 08, 2024) [in Ukrainian].

8. Pro rishennia Rady natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy vid 20 serpnia 2021 roku «Pro Stratehichnyi oboronnyi biuletен Ukrainy»: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 17 veresnia 2021 roku № 473/2021 [About the decision of the National Security and Defense Council of Ukraine from August 20, 2021 «About the Strategic Defense Bulletin of Ukraine»: The President of Ukraine Decree dated September 17, 2021, № 473/2021]. (n.d.). *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://salo.li/7199Ee3> (date of application October 08, 2024) [in Ukrainian].

9. Pro rishennia Rady natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy vid 14 travnia 2021 roku «Pro Stratehiu kiberbezpeky Ukrainy»: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 26 serpnia 2021 roku № 447/2021 [About the Decision of the National Security and Defense Council of Ukraine from May 14, 2021 «About Cyber Security Strategy of Ukraine»: The President of Ukraine Decree dated August 26, 2021, № 447/2021]. (n.d.). *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://salo.li/Ee1dbd4> (date of application October 08, 2024) [in Ukrainian].

10. Yemelianov, V.M., & Bondar, H.L. (2019). Kiberbezpeka yak skladova natsionalnoi bezpeky ta kiberzakhyst krytychnoi infrastruktury Ukrainy [Cyber Security as a Component of National Security and Cyber Protection of Critical Infrastructure of Ukraine]. *Publichne upravlinnia ta rehionalnyi rozvytok – Public Administration and Regional Development*, № 5, 493-523 [in Ukrainian]. DOI: 10.34132/pard2019.05.02.

11. Ferdman, H. P. (2020). Sutnist poniattia transportnoi bezpeky: derzhavno-upravlinskyi aspekt [The Essence of the Concept of Transport Security: the State-management Aspect]. *Pravo ta derzhavne upravlinnia – Law and Public Administration*, № 2, 231-236 [in Ukrainian]. DOI <https://doi.org/10.32840/pdu.2020.2.34>.

12. Deiaki pytannia obektiv krytychnoi infrastruktury: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 9 zhovtnia 2020 r. № 1109 [Some Issues of Critical Infrastructure Objects: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated October 9, 2020, № 1109]. Update date: September 13, 2024. (n.d.). *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <http://surl.li/kexye> (date of application October 08, 2024) [in Ukrainian].

13. Pro funktsionuvannia yedynoi transportnoi systemy Ukrainy v osoblyvyi period: Zakon Ukrainy vid 20 zhovtnia 1998 roku № 194-XIV [About the Functioning of the Unified Transport System of Ukraine in a Special Period: Law of Ukraine dated October 20, 1998, № 194-XIV]. Update date: March 30, 2021. (n.d.). *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <http://surl.li/sqgno> (date of application October 08, 2024) [in Ukrainian].

14. Yevsieiev, V.O. (2024). Zakhyst transportnoi infrastruktury yak element zabezpechennia natsionalnoi bezpeky Ukrainy [Protection of Transport Infrastructure as an Element of Ensuring National Security of Ukraine]. *Proceedings from ITIICCL'24: Dvadsia naukovo-praktychna mizhnarodna konferentsiia «Mizhnarodna transportna infrastruktura, industrialni tsentry ta korporativna lohistyka» – Twentieth Scientific and Practical International Conference «International transport infrastructure, industrial centers and corporate logistics»*. (p. 54-56). Kharkiv: Ukrainian State University of Railway Transport [in Ukrainian].

15. Yevsieiev, V.O. (2024). Promizhni naslidky zbroinoi ahresii rosiiskoi federatsii proty Ukrainy: ruinuвання krytychnoi infrastruktury [Intermediate Consequences of the Armed Aggression of the Russian Federation Against Ukraine: the Destruction of Critical Infrastructure]. *Kolektyvna monohrafiia «Suchasne suspilstvo: hlobalni transformatsii» – Collective Monograph «Modern Society: Global Transformations»*. (p. 54-56). Kharkiv: New Course [in Ukrainian]. ISBN 978-617-7886-51-7.

16. The protection of critical infrastructures against terrorist attacks: Compendium of good practices. UN Counter-Terrorism Committee Executive Directorate. 2018. 167 p. [in English].

17. Good Governance for Critical Infrastructure Resilience: OECD Reviews of Risk Management Policies. Paris: OECD, 2019. 110 p. [in English]. ISBN 978-92-64-53346-2.

УДК 32:351(076)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-496-502](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-496-502)

Квасний Зеновій Васильович кандидат економічних наук, доцент кафедри менеджменту організацій економіки та підприємництва, Прикарпатський інститут імені Михайла Грушевського ПрАТ «ВНЗ «Міжрегіональна академія управління персоналом», вул. В. Івасюка, 21, м. Трускавець, 82200, тел.: (098) 127-64-97, <https://orcid.org/0000-0001-9124-1579>

Строгуш Юрій Богданович аспірант спеціальності 281 Публічне управління та адміністрування, Міжрегіональна академія управління персоналом, вул. Фрометівська, 2, м. Київ, 03039, тел.: (050) 869-12-51, <https://orcid.org/0009-0003-8117-6699>

Зінько Ірина Северинівна вчитель, КЗ ЛОР «Бориславський мистецький ліцей», вул. Коновальця, 2, м. Борислав, 82186, тел.: (093) 925-09-70, <https://orcid.org/0009-0005-0588-5615>

ЕЛЕКТРОННІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ЕФЕКТИВНИЙ ІНСТРУМЕНТ РОЗВИТКУ ДЕМОКРАТІЇ

Анотація. В статті досліджено роль електронних технологій у розвитку демократії. Розглянуто можливості цифрових технологій для забезпечення більшої прозорості, відкритості та участі громадян у демократичних процесах. Автори аналізують вплив інструментів електронного урядування, соціальних мереж, онлайн-платформ і мобільних додатків, які сприяють взаємодії між урядом і суспільством. Акцент робиться на важливості впровадження електронних рішень, що забезпечують доступ до інформації, підтримують громадські ініціативи та сприяють громадському контролю за діяльністю державних установ. Обґрунтовано способи впливу електронних технологій та особливості впливу електронних технологій на розвиток демократії. Доведено, що електронні технології відкривають нові можливості для громадянської участі, політичного активізму та спілкування з урядом, забезпечують доступ до інформації, сприяють взаємодії між урядом та громадянами, допомагають у формуванні громадської думки та висловленні громадянської позиції.

Розглянуто основні виклики, пов'язані з безпекою та цифровою нерівністю, які потребують рішення для ефективного застосування цифрових технологій у процесах демократії. У статті наголошується, що електронні технології можуть значно посилити залучення громадян до політичного життя, зменшуючи бар'єри для участі та забезпечуючи простіші способи взаємодії. Акцентовано увагу на тому що Україна, починаючи з 2002 року, зробила значні кроки на шляху впровадження та становлення електронної демократії. Відповідно до рейтингу Індексу е-урядування ООН 2022 року Україна піднялась із 69 місця (станом на 2020 р.) на 37 місце (станом на 2022 р.) [10]. Нині попри повномасштабну війну, Україна залишається в рейтингу країн із найперспективнішою ІТ-галуззю. У висновку автори наголошують, що електронні технології є потужним інструментом, здатним підтримати демократичний розвиток і стимулювати соціальну активність. Проте їх успішне впровадження потребує комплексного підходу, який передбачає інвестиції в інфраструктуру, освітні програми та створення законодавчих рамок, які гарантують безпеку та доступність електронних сервісів для всіх громадян.

Ключові слова: демократія, децентралізація влади, електронні технології, демократичний розвиток, цифровізація, електронні сервіси.

Kvasnii Zenovii Vasyliovych Ph.D. in Economics, Precarpathian Institute named of Mykhailo Hrushevsky of Interregional Academy of Personnel Management, St. V. Ivasyuka, Truskavets, 82200, tel.: (098) 127-64-97, <https://orcid.org/0000-0001-9124-1579>

Strogush Yuriy Bogdanovich graduate student of specialty 281 Public management and administration, Interregional Academy of Personnel Management, St. Frometivska, 2, Kyiv, 82100, tel.: (050) 869-12-51, <https://orcid.org/0009-0003-8117-6699>

Zinko Irina Severynivna teacher, Boryslav Art Lyceum, St. Konovaltsia, 2, Boryslav, 82186, tel.: (093) 925-09-70, <https://orcid.org/0009-0005-0588-5615>

ELECTRONIC TECHNOLOGIES AS AN EFFECTIVE TOOL FOR THE DEVELOPMENT OF DEMOCRACY

Abstract. The article examines the role of electronic technologies in the development of democracy. The possibilities of digital technologies to ensure greater transparency, openness and participation of citizens in democratic processes are considered. The authors analyze the impact of e-government tools, social networks, online platforms and mobile applications that facilitate interaction between government and society. Emphasis is placed on the importance of implementing electronic solutions that provide access to information, support public initiatives and promote public control over the activities of state institutions. The methods of influence of electronic technologies and features of influence of electronic technologies on the development of democracy are substantiated. It has been proven that electronic technologies open up new opportunities for civic participation, political activism and communication with the government, provide access to information, facilitate interaction between the government and citizens, help in the formation of public opinion and the expression of a citizen's position.

The main challenges related to security and digital inequality, which require solutions for the effective application of digital technologies in the processes of democracy, are considered. The article emphasizes that electronic technologies can significantly increase the involvement of citizens in political life, reducing barriers to participation and providing easier ways of interaction. Emphasis is placed on the fact that since 2002, Ukraine has taken significant steps towards the implementation and establishment of electronic democracy. According to the 2022 UN e-Governance Index rating, Ukraine rose from 69th place (as of 2020) to 37th place (as of 2022) [10]. Currently, despite the full-scale war, Ukraine remains in the ranking of countries with the most promising IT industry. In the conclusion, the authors emphasize that electronic technologies are a powerful tool capable of supporting democratic development and stimulating social activity. However, their successful implementation requires a comprehensive approach, which involves investments in infrastructure, educational programs and the creation of a legislative framework that guarantees the security and availability of electronic services for all citizens.

Keywords: democracy, decentralization of power, electronic technologies, democratic development, digitalization, electronic services.

Постановка проблеми. У сучасному цифровому світі роль електронних технологій у розвитку демократії стає все більш визначальною. З кожним днем наша залежність від цифрових інструментів зростає, вони стають не лише необхідними інструментами комунікації, а й потужними засобами впливу на формування суспільної думки та розвиток громадянського суспільства.

Електронні технології, такі як Інтернет, соціальні медіа, електронна пошта та інші, перетворили спосіб, яким ми спілкуємося, отримуємо інформацію та взаємодіємо один з одним. Вони надають можливість кожному громадянину висловлювати свої думки, брати участь у громадському діалозі та бути частиною суспільних змін.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У науковій літературі з досліджуваної теми українські та зарубіжні автори активно обґрунтовують роль електронних технологій у формуванні та розвитку демократичних процесів, акцентуючи увагу на інноваційних можливостях, які відкриваються для громадянського суспільства та публічного управління. Українські науковці досліджують вплив електронного врядування, інтернет-платформи, цифрових інструментів комунікації та безпеки на демократичні процеси. Івасюк О.В. розглядає електронне урядування як інструмент демократичного управління, який дозволяє забезпечити відкритість та прозорість державних рішень.[1] Автор зазначає, що використання цифрових платформ дозволяє громадянам брати участь у процесах державного управління, знижує корупційні ризики та забезпечує ефективність взаємодії між владою і суспільством. Ковальчук Л.М. аналізує вплив цифрових технологій на залучення громадян до публічного життя та

громадського контролю.[2] У своїй статті автор акцентує увагу на важливості цифрових інструментів для організації онлайн-петицій, громадських обговорень, доступу до державних реєстрів та інших можливостей, що забезпечують активну участь населення у формі.

У дослідженні Петренка В.М. [3] проаналізовано, як електронні платформи сприяють розвитку місцевого самоврядування. Автор наводить приклади успішного впровадження електронної платформи для голосування та ініціатив на рівні місцевих громад, а також зазначає, що це покращило довіру громадян до місцевих органів влади. Гончарук Н.В. розглядає інформаційні технології як ключовий фактор забезпечення відкритості та прозорості публічного управління. [4] Авторка досліджує використання інформаційних систем для забезпечення доступу до державної інформації, відкритих даних, а також контролю за прийняттям рішень і використанням державних ресурсів. Даниленко С.П. аналізує питання кібербезпеки в контексті електронної демократії. [5] Він підкреслює, що для ефективної реалізації електронного врядування важливо забезпечити безпеку особистих даних громадян, а також захист державних інформаційних ресурсів від кіберзагроз, що є основою довіри до цифрових інструментів демократії. У зарубіжній науковій літературі велика увага приділяється аналізу електронних технологій як важливого інструмента підтримки демократії та активної громадянської участі. У публікаціях Норріс П., Чедвік А., Вестхольм, Х. [6-8] спостерігається позитивний вплив цифрових платформ, електронного урядування, а також інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) на демократичні процеси, підвищення прозорості управління та залучення громадян до прийняття рішень. Результати досліджень показали, що успішне впровадження електронної демократії залежить не лише від доступу до технологій, але й від кібербезпеки, ефективної нормативної бази та просвітницької роботи населення. Тому в час цифровізації питання дослідження

Метою статті є дослідження електронних технологій як ефективного інструмента у розвитку демократії.

Виклад основного матеріалу. Впровадження електронних технологій у політичний простір відкриває безмежні можливості для підвищення прозорості, відкритості та участі в управлінні суспільством. Водночас вони створюють нові виклики, пов'язані з безпекою даних, цифровими можливостями та маніпуляцією інформацією. У цьому контексті вивчення ролі електронних технологій у розвитку демократії стає надзвичайно актуальним та важливим завданням. Від їх правильного використання залежить не лише якість демократичного процесу, а й майбутнє нашого суспільства.

Роль електронних технологій у розвитку демократії є значною та багатогранною, вони сприяють розвитку демократичних процесів у всьому світі. Електронні технології, що охоплюють цифрові платформи, комунікаційні інструменти та інформаційні системи, революціонізували спосіб участі суспільства в управлінні та прийнятті рішень.

Одним із головних аспектів електронних технологій у демократії є їх роль у посиленні залучення та участі громадян. За допомогою різноманітних цифрових платформ, таких як соціальні медіа, онлайн-форуми та інтерактивні веб-сайти, люди можуть висловлювати свою думку, висловлювати занепокоєння та робити внесок у публічний дискурс з питань управління. Цей розширений простір для залучення громадян сприяє більш інклюзивному та різноманітному демократичному процесу, дозволяючи ширше представляти суспільні інтереси.

Крім того, електронні технології забезпечують більшу прозорість і підзвітність в управлінні. Надаючи доступ до величезних обсягів інформації та даних, цифрові інструменти дають громадянам можливість ретельно перевіряти дії уряду, контролювати державні витрати та притягувати обраних посадових осіб до відповідальності за свої рішення. Ініціативи щодо відкритих даних, онлайн-портали для прозорості уряду та механізми цифрової звітності служать посиленню громадського контролю та довіри до демократичних інститутів.

Крім того, електронні технології відіграють вирішальну роль у полегшенні виборчих процесів та участі в політичному житті.

Технології оптимізують виборчі процедури, розширюють доступ до голосування та сприяють політичній мобілізації — від систем реєстрації виборців і електронних машин для голосування до платформ онлайн-кампаній і цифрових комунікаційних стратегій. Цифрові

інструменти також дозволяють політичним кампаніям охоплювати ширшу аудиторію, взаємодіяти з виборцями в режимі реального часу та ефективніше мобілізувати підтримку.

Електронні технології сприяють децентралізації влади та демократизації інформації. В таблиці 1 представлено способи впливу електронних технологій на розвиток демократії.

Таблиця 1.

Особливості впливу електронних технологій на розвиток демократії

Спосіб впливу електронних технологій	Сприяння децентралізації влади	Сприяння демократизації інформації
Електронне урядування	Дозволяє передавати частину адміністративних послуг на місцевий рівень, використовуючи знижку навантаження на центральні органи влади.	Забезпечує доступ до інформації про роботу органів влади, бюджетів, державних реєстрів, що робить діяльність влади більшою прозорою та відкритою.
Онлайн-платформи для участі громадян	Дає можливість місцевим громадам організовувати обговорення, голосування та пропозиції, розширюючи їхню участь у процесах прийняття рішень на місцях.	Сприяє обміну інформацією між громадянами та владою, що дає можливість об'єктивніше оцінювати дії уряду та пропонувати зміни.
Соціальні мережі та медіа	Створює канали зворотного зв'язку між громадянами та місцевими адміністраціями, сприяючи прямій комунікації та швидкому регулюванню на потреби громади.	Дозволяє миттєво поширювати новини та важливу інформацію, доступну всій громаді
Інструменти електронного навчання	Забезпечує місцевим лідерам та активістам доступ до онлайн-курсів та навчання з управління, бюджету, правових аспектів, підвищуючи їхню обізнаність та компетентність.	Підвищує рівень обізнаності населення, виробляє інформацію про права та обов'язки громадян доступною, що сприяє розвитку свідомого громадянського суспільства.
Відкриті дані та онлайн-доступ до держінформації	Забезпечує прозорість у прийнятих рішеннях, без громадян можуть бачити, як коштують бюджетні кошти та які послуги надаються на місцевому рівні.	Дає громадянам можливість контролювати владу, аналізувати дані та формувати власну думку на основі об'єктивної інформації.

**Джерело: сформовано авторами*

Через децентралізовані цифрові мережі та однорангові канали зв'язку люди можуть організовувати масові рухи, координувати колективні дії та кидати виклик традиційним структурам влади. Демократизація інформації завдяки електронним технологіям дає громадянам доступ до різноманітних джерел новин та інформації, протидіє дезінформації та бере активнішу участь у формуванні громадської думки. Завдяки Інтернету, соціальним медіа платформам та іншим електронним ресурсам, громадяни мають доступ до різноманітних джерел новин та інформації, що раніше було недоступним або обмеженим.

Електронні технології дозволяють громадянам бути активними споживачами інформації, надаючи можливість вибору та перевірки достовірності інформації з різних джерел. Це протидіє дезінформації та фейкам, які можуть бути поширені традиційними ЗМІ або іншими джерелами.

Практика показує, що електронні технології сприяють активнішій участі громадян у формуванні громадської думки та вирішенні важливих суспільних питань. Соціальні медіа платформи дозволяють громадянам висловлювати свої думки, обговорювати теми та проблеми, обмінюватися ідеями та переконаннями з іншими учасниками суспільного діалогу.

Таким чином, електронні технології не лише роблять інформацію більш доступною для громадян, але й сприяють активній участі громадян у громадському житті та формуванні суспільної думки. Це важливий крок у напрямку зміцнення демократії та підвищення рівня громадськості.

Крім того, електронні технології мають потенціал для подолання географічних і соціальних розбіжностей, дозволяючи маргіналізованим громадам повніше брати участь у демократичних процесах. З поширенням мобільних пристроїв і підключення до Інтернету навіть віддалені та недостатньо забезпечені райони можуть отримати доступ до інформації, брати участь в онлайн-дискусіях і брати участь у громадській діяльності. Це цифрове включення сприяє більшому представництву та гарантує, що голоси всіх громадян, незалежно від їхнього місцезнаходження чи соціально-економічного статусу, будуть почуті на демократичній арені.

Іншим значним внеском електронних технологій у демократію є їхня роль у сприянні дорадчій демократії та досягненні консенсусу. Онлайн-платформи та цифрові інструменти забезпечують простір для обговорення, діалогу та спільного прийняття рішень, дозволяючи різним зацікавленим сторонам обмінюватися ідеями, обговорювати розбіжності та досягати обґрунтованого консенсусу щодо складних питань. Такий спільний підхід до прийняття рішень сприяє більшій соціальній згуртованості, зміцненню демократичних цінностей і посиленню легітимності процесів управління.

Електронні технології дають змогу організаціям громадянського суспільства та масовим рухам виступати за соціальні зміни, просувати права людини та притягувати уряди до відповідальності. Завдяки цифровим адвокаційним кампаніям, онлайн-петиціям і активним діям у соціальних мережах окремі особи та групи можуть мобілізувати громадську підтримку, підвищити обізнаність про нагальні проблеми та чинити тиск на політиків, щоб вони вирішували проблеми суспільства. Здатність посилювати голоси та організовувати колективні дії за допомогою електронних платформ дає громадянам можливість впливати на результати політики та формувати напрямок демократичного врядування.

Ефективне використання електронних технологій має важливе значення для побудови інклюзивних, чутливих і стійких демократичних систем, які дотримуються принципів рівності, справедливості та демократичної участі. В сучасному цифровому світі, де електронні засоби спілкування є не тільки зручними, але і необхідними для багатьох аспектів повсякденного життя, їх роль у зміцненні демократії стає надзвичайно важливою.

По-перше, електронні технології сприяють залученню громадян до політичного процесу. Завдяки інтернету та соціальним медіа платформам, люди можуть легко отримувати доступ до інформації про політичні події, кандидатів та партії, висловлювати свої думки та переконання, обговорювати важливі питання і виражати свою підтримку та незгоду з рішеннями влади.

По-друге, електронні технології полегшують виборчий процес та забезпечують більшу прозорість і відкритість у виборчих процедурах. Онлайн голосування, електронна реєстрація виборців та системи електронного підрахунку голосів допомагають знизити рівень шахрайства та маніпуляцій у виборчому процесі, забезпечуючи більшу довіру до результатів голосування.

По-третє, електронні технології допомагають у забезпеченні доступу до участі в демократичних процесах для всіх груп населення, у тому числі і для тих, хто має обмеження здоров'я або знаходиться в віддалених регіонах. Це сприяє більш широкому представництву і включеності в політичному житті країни.

В цілому, електронні технології стають не тільки інструментом для поліпшення демократичного процесу, але й важливим засобом зміцнення демократії в сучасному світі. Їх використання допомагає розширити участь громадян у прийнятті рішень, забезпечити прозорість та відкритість у владних структурах і зміцнити довіру до демократичних інститутів.

Наявність інтерактивного зворотного зв'язку між громадянами та владою є каталізатором для розвитку прямої демократії, де громадяни можуть безпосередньо впливати на процеси прийняття рішень та формування порядку денного. Це відкриває нові можливості для активної участі населення у політичному житті та зміцнення демократичних цінностей.

Інтерактивний зворотний зв'язок дозволяє громадянам висловлювати свої погляди, думки та обговорювати актуальні питання безпосередньо з представниками влади. Це створює простір для відкритого діалогу та обміну ідеями між урядом і громадськістю.

Такий зворотний зв'язок може мати різні форми, включаючи публічні слухання, відкриті форуми, онлайн-консультації та інші механізми залучення громадян до прийняття рішень. Ці інструменти сприяють зближенню між владою та громадянами, збільшують рівень довіри до державних інституцій та дозволяють краще враховувати потреби та погляди населення.

Подібні ініціативи сприяють активізації громадського сектору, зміцненню громадянського суспільства та покращенню якості управління. Вони створюють умови для більш ефективної та відповідальної влади, яка діє в інтересах своїх громадян. Такий підхід сприяє розвитку демократії та підвищенню рівня політичної культури в суспільстві.

Інтерактивний зворотний зв'язок між громадянами та владою також сприяє підвищенню прозорості та відкритості в управлінні. Громадяни отримують можливість перевіряти дії влади, висловлювати свої скарги та пропозиції, а також отримувати пояснення стосовно рішень, що приймаються. Це сприяє запобіганню корупції та недопущенню зловживань владою.

Залучення громадян до процесів управління також допомагає у вирішенні соціальних проблем та формуванні політики, яка краще відповідає потребам суспільства. Громадяни, будучи частиною процесу прийняття рішень, відчувають більшу відповідальність за своє спільноту та більш активно приймають участь у її розвитку.

Загалом, інтерактивний зворотний зв'язок є важливим елементом формування демократичного суспільства, де кожен громадянин має можливість брати участь у творенні майбутнього своєї країни та впливати на прийняття важливих рішень. Це зміцнює демократію зсередини, робить суспільство більш стійким до викликів та сприяє його сталому розвитку.

Таким чином, роль електронних технологій у розвитку демократії є багатогранною та трансформаційною. Покращуючи залучення громадян, сприяючи прозорості та підзвітності, сприяючи виборчим процесам, децентралізуючи владу, сприяючи дорадчій демократії та розширюючи можливості громадянського суспільства, цифрові інновації змінюють ландшафт демократичного управління. Ефективне використання електронних технологій має важливе значення для побудови інклюзивних, чутливих і стійких демократичних систем, які дотримуються принципів рівності, справедливості та демократичної участі.

Україна, починаючи з 2002 року, зробила значні кроки на шляху впровадження та становлення електронної демократії. Відповідно до рейтингу Індексу е-урядування ООН 2022 року Україна піднялась на 32 позиції, коли за індексом електронної участі наша держава із 69 місця (станом на 2020 р.) піднялася на 37 місце (станом на 2022 р.) [10]. Попри повномасштабну війну, Україна залишається в рейтингу країн із найперспективнішою ІТ-галуззю. Високий рівень професійних навичок наших фахівців здобуває позитивні оцінки, а міжнародні експерти в електронній сфері управління відзначають успіхи українського уряду в забезпеченні стабільного доступу населення до інформації та державних послуг навіть в умовах війни. Серед ключових викликів для розвитку електронної демократії в Україні можна виокремити значну цифрову нерівність серед громадян та низький інтерес до електронної взаємодії з органами публічної влади через шлюб обізнаності й недовіру. До того ж, після початку повномасштабного вторгнення Росії чимало українців втратили доступ до Інтернету, що унеможливило їхню комунікацію з владними структурами.

Враховуючи це, українській владі необхідно продовжувати розвивати е-демократію з використанням її основних принципів та інструментів, одночасно працюючи над поданням зазначених перешкод. Важливо також повністю проаналізувати переваги та недоліки е-демократії, щоб виділити її найбільш корисні аспекти й усунути негативні.

Висновки. Вітчизняна і зарубіжна практика показують, що електронні технології відіграють ключову роль у розвитку демократії шляхом посилення участі громадян, сприяння прозорості та підзвітності, полегшення виборчих процесів і децентралізації влади. Оскільки суспільства продовжують сприймати цифрові інновації, ефективне використання електронних технологій має важливе значення для зміцнення демократичних інститутів, сприяння громадянській участі та захисту демократичних цінностей у цифрову епоху.

Таким чином, нами доведено, що роль електронних технологій у розвитку демократії надзвичайно важлива та суттєва. Вони відкривають нові можливості для громадянської участі, політичного активізму та спілкування з урядом. Електронні технології забезпечують доступ до

інформації, сприяють взаємодії між урядом та громадянами, допомагають у формуванні громадської думки та висловленні громадянської позиції. За допомогою інтернет-платформ, соціальних медіа, електронних засобів комунікації та інших цифрових інструментів громадяни можуть активно брати участь у політичних процесах, висловлювати свої думки, відстоювати свої права та залучатися до прийняття важливих рішень.

Однак електронні технології не є універсальним засобом для забезпечення демократії. Їх вплив супроводжується також викликами, такими як дезінформація, приватність даних, цифровий розрив тощо. Тому необхідно постійно вдосконалювати правові та технічні механізми захисту демократичних цінностей у цифровому просторі.

Вважаємо, що електронні технології можуть стати потужним інструментом для розвитку демократії, якщо їх використовувати з урахуванням принципів прозорості, відкритості та громадської участі.

Література:

1. Івасюк О.В. Електронне урядування як інструмент демократії в Україні. *Науковий вісник публічного управління*, 2021, с. 45-59.
2. Ковальчук Л.М. Цифрові технології та участь громадян у демократичних процесах. *Соціально-політичні дослідження*, 2022, с. 67-82.
3. Петренко В.М. Електронні платформи як інструмент розвитку місцевої демократії. *Демократія і розвиток громад*, 2020, с. 35-50.
4. Гончарук Н.В. Роль інформаційних технологій у забезпеченні відкритості влади. *Український журнал інформаційних та соціальних технологій*, 2019, с. 23-36.
5. Даниленко С.П. Кібербезпека як складова електронної демократії в Україні. *Безпека та суспільство*, 2021, с. 78-92.
6. Norris P. (2001). The Digital Divide: Civic Engagement, Information Poverty, and the Internet Worldwide. *Cambridge University Press*, no. 9. pp. 122-145
7. Chadwick A. (2006). Internet Politics: States, Citizens, and New Communication Technologies. *Oxford University Press*, no. 6, pp. 233-267.
8. Westholm, H. (2004). Electronic Government and Democracy: Representation and Citizen Participation in the Digital Age. *Review of public administration*. no. 4, pp. 105-124.
9. Про схвалення Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні. *Офіційний вебпортал парламенту України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua>.
10. United Nations E-Government Survey 2022: E-Government in Support of Sustainable Development. URL: <https://publicadministration.un.org/egovkb/en-us/Reports/UN-E-Government-Survey-2022>.

References:

1. Ivasiuk, O.V. (2021). Elektronne uriaduvannia yak instrument demokratii v Ukraini. [Electronic governance as a tool of democracy in Ukraine]. *Naukovyi visnyk publichnoho upravlinnia – Scientific Bulletin of Public Administration*. 45-59. [in Ukrainian].
2. Kovalchuk, L.M. (2022). Tsyfrovii tekhnolohii ta uchast hromadian u demokratychnykh protsesakh [Digital technologies and citizen participation in democratic processes.]. *Sotsialno-politychni doslidzhennia – Socio-political research*. 67-82. [in Ukrainian].
3. Petrenko, V.M. (2020). Elektronni platformy yak instrument rozvytku mistsevoi demokratii [Electronic platforms as a tool for the development of local democracy]. *Demokratiia i rozvytok hromad – Democracy and community development*. 35-50. [in Ukrainian].
4. Honcharuk, N.V. (2019). Rol informatsiinykh tekhnolohii u zabezpechenni vidkrytosti vlady. [The role of information technologies in ensuring the openness of government]. *Ukrainskyi zhurnal informatsiinykh ta sotsialnykh tekhnolohii – Ukrainian Journal of Information and Social Technologies*. 23-36. [in Ukrainian].
5. Danylenko, S.P. (2021). Kiberbezpeka yak skladova elektronnoi demokratii v Ukraini [Cyber security as a component of electronic democracy in Ukraine]. *Bezpeka ta suspilstvo – Security and society*. 78-92. [in Ukrainian].
6. Norris, P. (2001). The Digital Divide: Civic Engagement, Information Poverty, and the Internet Worldwide. *Cambridge University Press*, 2001, 9. 122-145
7. Chadwick, A. (2006). Internet Politics: States, Citizens, and New Communication Technologies. *Oxford University Press*, 6, 233-267.
8. Westholm, H. (2004). Electronic Government and Democracy: Representation and Citizen Participation in the Digital Age. *Review of public administration*. 4, 105-124.
9. Pro skhvalennia Stratehii rozvytku informatsiinoho suspilstva v Ukraini [On the approval of the Information Society Development Strategy in Ukraine]. Ofitsiinyi vebportal parlamentu Ukrainy– Official website of the Parliament of Ukraine. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua> [in Ukrainian].
10. United Nations E-Government Survey 2022: E-Government in Support of Sustainable Development. Retrieved from: <https://publicadministration.un.org/egovkb/en-us/Reports/UN-E-Government-Survey-2022>.

УДК 37.014.5

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-503-510](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-503-510)

Колісніченко Наталя Миколаївна доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри соціально-гуманітарних наук, Інститут публічної служби та управління, Національний університет «Одеська політехніка», вул. Генуезька, 22, ауд. 318, м. Одеса, 65000, тел.: (048) 705-97-88, <https://orcid.org/0000-0003-1083-7990>

Холод Марія Володимирівна аспірантка кафедри соціально-гуманітарних наук, Інститут публічної служби та управління, Національний університет «Одеська політехніка», вул. Генуезька, 22, ауд. 318, м. Одеса, 65000, тел.: (048) 705-97-88, викладач кафедри суспільно-гуманітарних наук, Одеський державний аграрний університет, вул. Пантелеймонівська, 13, ауд. 306, м. Одеса, 65012, тел.: (048) 784-57-32, <https://orcid.org/0000-0001-7915-9935>

СІМЕЙНА (ДОМАШНЯ) ТА ІНКЛЮЗИВНА ОСВІТА: ДОСВІД ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ ДЛЯ УКРАЇНИ

Анотація. У статті узагальнюється досвід Великої Британії щодо реалізації сімейної (домашньої) освіти як доповнення та/чи альтернативи до інклюзивної освіти у контексті вилучення уроків для України. Обґрунтовується статус сімейної (домашньої) освіти по відношенню до інклюзивної освіти та зазначається, що вони мають різні підходи й цілі, але не обов'язково суперечать одна одній. Зокрема, сімейна освіта може доповнювати інклюзивну або бути альтернативою в ситуаціях, де інклюзія складно реалізується на рівні закладу освіти. Пропонуються до розгляду різні моделі реалізації освітньої політики держав у контексті поєднання інклюзивної і сімейної (домашньої) освіти: гнучка освітня модель; модель підтримки спеціалізованих послуг; модель моніторингу й оцінки прогресу; модель фінансової підтримки та надання грантів. Зазначені моделі демонструють різні напрямки реалізації державної освітньої політики щодо поєднання переваг інклюзивної та домашньої (сімейної) освіти. У цьому аспекті актуалізується користь для України досвіду Великої Британії та ролі батьків у забезпеченні домашньої освіти. Називаються причини навчання дитини вдома. Окремо вивчається діяльність місцевих органів влади щодо забезпечення домашньої освіти, зокрема, специфіка щодо дітей з особливими освітніми потребами. Підсумовується, що досвід Великої Британії в організації домашньої освіти для дітей з особливими потребами може бути корисним для України у аспекті ефективної реалізації чітко-сформованих механізмів та підтримки з боку держави для таких родин щодо формування та реалізації політики інклюзивної освіти.

Ключові слова: інклюзія, інклюзивна освіта, сімейна (домашня) освіта, освітня політика, місцеві органи влади, модель поєднання інклюзивної і сімейної (домашньої) освіти.

Kolisnichenko Natalia Mykolaivna Doctor of Sciences in Public Administration, Full Professor, Head of the Social and Humanitarian Sciences Chair, Institute of Public Service and Administration of the Odesa Polytechnic National University, Genuevka St., 22, of. 318, Odesa, 65000, tel.: (048) 705-97-88, <https://orcid.org/0000-0003-1083-7990>

Kholod Mariia Volodymyrivna PhD-student of the Department of Social and Humanitarian Sciences Institute of Public Service and Administration Odesa Polytechnic National University, Genuevka St., 22, Odesa, of. 318, Odesa, 65000, tel.: (048) 705-97-88, Lecturer of the Social and Humanitarian Sciences Chair, Odesa State Agrarian University, Panteleymonovska St., 13, of. 306, Odesa, 65012, tel.: (048) 784-57-32, <https://orcid.org/0000-0001-7915-9935>

HOME AND INCLUSIVE EDUCATION: THE EXPERIENCE OF THE UNITED KINGDOM FOR UKRAINE

Abstract. The article examines the experience of Great Britain regarding the implementation of home education as a complement and/or alternative to inclusive education in the context of lessons

for Ukraine. It reveals the status of home education in relation to inclusive education, emphasizing that they have different approaches and objectives but do not necessarily contradict each other. In particular, home education can complement inclusive education or serve as an alternative in situations where inclusion is challenging to implement at the level of educational institutions. Various models for the implementation of public education policy regarding the combination of inclusive and home education are proposed for consideration: a flexible educational model, a model for supporting specialized services, a model for monitoring and evaluating progress, and a model for financial support and grant provision. These models demonstrate different directions for implementing public education policy concerning the combination of the advantages of inclusive and home education. In this context, the benefits of the experience of Great Britain for Ukraine are revealed, as well as the crucial role of parents in ensuring home education, fostering a sense of their importance. The reasons for educating a child at home are outlined. The activities of local authorities in ensuring home education are examined, particularly the specifics regarding children with special educational needs. It is concluded that the experience of Great Britain in organizing home education for children with special needs could be beneficial for Ukraine in terms of effectively implementing well-defined mechanisms and governmental support for such families in shaping and realizing inclusive education policy.

Keywords: inclusion, inclusive education, home education, education policy, local authorities, model for combining inclusive and home education.

Постановка проблеми. У Законі України «Про освіту» зазначено (Стаття 9. Форми здобуття освіти) [6], що особа має право здобувати освіту в різних формах або поєднуючи їх. Серед основних форм здобуття освіти називають (разом із інституційною та дуальною) й індивідуальну, зокрема сімейну (домашню) освіту. Конкретизується, що сімейна (домашня) форма здобуття освіти - це спосіб організації освітнього процесу дітей самостійно їхніми батьками для здобуття формальної (дошкільної, повної загальної середньої) та/або неформальної освіти. Відповідальність за здобуття освіти дітьми на рівні не нижче стандартів освіти несуть батьки. Оцінювання результатів навчання та присудження освітніх кваліфікацій здійснюються відповідно до законодавства. Поняття «сімейна (домашня) форма здобуття освіти» набуває на сьогодні дедалі більшого визнання в освітньому середовищі. Корисним для України у цьому контексті є досвід країн світу, зокрема Великої Британії.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження різних аспектів забезпечення освіти дітей з особливими освітніми потребами через різні форми навчання проводилися багатьма вченими та експертами в галузі освіти, психології, соціології та спеціальної педагогіки. Класичними є відповідні праці у галузі педагогіки (Л. Виготський, Г. Левін, М. Гудман та інші); численні аналітичні матеріали міжнародних організацій (ЮНЕСКО, ВООЗ). Теоретико-практичні аспекти інклюзивної освіти досліджували Колупаєва А., Макарова В., Таранченко О. та інші; актуальні питання інклюзивної та сімейної освіти розглядали Петренко Л., Гаджієва О. та інші. Їхні напрацювання значно вплинули на розвиток теорій і практик, пов'язаних із забезпеченням сімейної (домашньої) освіти для дітей з особливими потребами.

Мета статті полягає в узагальненні досвіду Великої Британії щодо реалізації сімейної (домашньої) освіти як доповнення та/чи альтернативи до інклюзивної освіти та вилучення уроків для України.

Виклад основного матеріалу. Питання інклюзії та доступності освіти для всіх є одними з пріоритетних для системи освіти в Україні і за кордоном [3]. Сімейна (домашня) освіта та інклюзивна освіта мають різні підходи й цілі, але вони не обов'язково суперечать одна одній.

Інклюзивна освіта прагне забезпечити дітям з особливими освітніми потребами доступ до навчання в загальноосвітньому середовищі, інтегруючи їх в соціальне оточення та сприяючи розвитку соціальних навичок. Основна мета інклюзивної освіти - забезпечення участі дитини в колективному навчальному процесі, що є важливим для соціалізації.

Домашня освіта, у свою чергу, пропонує можливість індивідуального навчання в умовах, максимально адаптованих до потреб дитини, що особливо актуально для дітей, яким важко пристосуватися до навчання в групі чи класі через стан здоров'я, рівень розвитку або

психологічні особливості. Домашнє навчання може задовольняти освітні потреби таких дітей, але не завжди забезпечує належний рівень соціалізації, що є однією з ключових цілей інклюзії.

Тож, залежно від обставин та потреб дитини, сімейна освіта може доповнювати інклюзивну або бути альтернативою в ситуаціях, де інклюзія у шкільному середовищі складно реалізується. І тут ключову роль грають батьки і сім'я, бо особливості сім'ї, її активність у процесі розвитку й освіти дитини визначає її психофізичний і соціокультурний статус в майбутньому, рівень реабілітаційного та соціально-інтеграційного потенціалу, міру готовності до інклюзивного навчання в закладі освіти [2, с.127].

В освітній політиці багатьох держав інклюзивна та домашня освіта розглядаються як різні, але такі, що доповнюють один одного підходи, спрямовані на задоволення особливих освітніх потреб дітей і забезпечення рівного доступу до якісної освіти. Розглянемо різні моделі реалізації освітньої політики держав у контексті поєднання інклюзивної і сімейної (домашньої) освіти.

1. Гнучка освітня модель. У деяких країнах домашню освіту розглядають як одну з форм підтримки інклюзії для дітей, яким важко навчатися в загальноосвітніх школах навіть за умов адаптації. Державна політика передбачає створення умов, за яких сім'ї, які обирають домашнє навчання, можуть звертатися за додатковими послугами, такими як консультування, доступ до ресурсів чи навчальних матеріалів, до закладів освіти.

2. Модель підтримки спеціалізованих послуг. У деяких державах, якщо дитина з особливими освітніми потребами навчається вдома, батьки можуть звертатися до місцевих органів управління освітою для отримання допоміжних послуг - логопедичних, психотерапевтичних чи реабілітаційних, які є невід'ємною частиною інклюзивної політики. Це сприяє більш ефективному розвитку дитини, навіть за відсутності постійної взаємодії з колективом у закладі освіти.

3. Модель моніторингу й оцінки прогресу. Держави, як правило, зобов'язують сім'ї, що обирають домашнє навчання, звітувати про прогрес дітей, зокрема тих, хто має особливі освітні потреби. Це дозволяє державі контролювати якість навчання та підтримувати мінімальні стандарти освіти. У деяких випадках можуть передбачатися зустрічі з консультантами або педагогами для допомоги в організації інклюзивного процесу вдома.

4. Модель фінансової підтримки та надання грантів. У країнах, де інклюзивна політика є пріоритетом, держава може надавати фінансову підтримку родинам, які організовують домашню освіту для дітей з особливими потребами. Це може включати гранти на придбання спеціальних навчальних матеріалів, обладнання або навіть часткову оплату послуг репетиторів, що дозволяє наблизити домашню освіту до стандартів інклюзивної.

Зазначені моделі демонструють різні напрямки реалізації державної освітньої політики щодо поєднання переваг інклюзивної та домашньої (сімейної) освіти через розробку механізмів підтримки такої освіти, що сприяє розвитку дітей з особливими потребами незалежно від форми навчання. У цьому аспекті корисним для України є досвід Великої Британії.

Мета уряду Великої Британії – забезпечити умови, щоб усі молоді люди отримували освіту світового рівня, яка дозволяє їм розкрити свій потенціал і жити більш повноцінним життям, незалежно від їхнього походження, в безпечному середовищі. Навчання дітей вдома є ефективним, коли це свідомий вибір і здійснюється з належною увагою до потреб дитини [10]. Закони дозволяють батькам забезпечувати освіту вдома, одночасно підтримуючи інклюзивність навчального процесу, що дозволяє дітям отримувати адаптовану до їхніх потреб освіту.

Термін «домашня освіта за вибором» (elective home education) використовується для позначення вибору батьків надавати освіту своїм дітям вдома, замість відвідування закладу освіти (з повним днем навчання). Це відрізняється від освіти, яку забезпечує місцевий орган влади поза межами школи, наприклад, для дітей, які не можуть відвідувати школу через стан здоров'я. У Великій Британії «батьки» - це всі особи, які несуть батьківську відповідальність, включаючи опікунів і прийомних батьків (у останньому випадку місцевий орган влади також може виступати в ролі корпоративного батька).

Батьки можуть залучати приватних репетиторів, інших фахівців або використовувати онлайн-навчання для забезпечення належної освіти, але це не є обов'язковим. Навчання може проходити не лише вдома («в сім'ї»), а й в інших місцях. Хоча зазначимо, що такі місця, зазвичай, не регулюються відповідним чином, що означає відсутність зовнішніх гарантій щодо дотримання базових стандартів, таких як належна перевірка персоналу та забезпечення безпеки дітей.

Може бути такий варіант як поєднання домашньої освіти з традиційною освітою в закладі. Діти, які отримують освіту вдома, зазвичай не зареєстровані у жодному закладі освіти (школі або коледжі) і тоді батьки можуть організувати часткове навчання дитини в школі («гнучка форма навчання») або в коледжі подальшої освіти (FE college – further education college) чи інших закладах для осіб віком від 16 до 19 років, якщо дитині 14 років або більше. Часто така організація освіти спрямована на здобуття освіти з конкретних навчальних предметів, ніж це можливо вдома. Школи та коледжі не зобов'язані погоджуватися на такі домовленості, однак деякі з них готові це зробити.

Саме батьки несуть відповідальність за те, щоб їхня дитина, якщо вона досягла обов'язкового шкільного віку, отримувала належну освіту. Батьки в Великій Британії можуть звернутися з проханням про надання місця в школі за рахунок державного фінансування і місцева влада зобов'язана надати його або забезпечити альтернативні освітні заходи для дитини.

У Великій Британії немає законодавства, яке б регулювало домашнє навчання як конкретний підхід державної політики. Однак Розділ 7 Закону про освіту 1996 року [9] передбачає, що: батьки кожної дитини обов'язкового шкільного віку (5 років) повинні забезпечити їй отримання ефективної повноцінної освіти, яка відповідає: її віку, здібностям і нахилам; будь-яким її особливим освітнім потребам шляхом регулярного відвідування закладу освіти або іншим чином.

Батьки можуть прийняти рішення навчати свою дитину вдома з раннього віку, до досягнення нею обов'язкового шкільного віку. У такому випадку немає вимог щодо змісту домашньої освіти, оскільки немає відповідної правової вимоги. Однак місця з фінансуванням від держави на 15-30 годин на тиждень зазвичай доступні в дошкільних закладах для дітей відповідного віку.

Визначимося із термінами. Законодавство Великої Британії оперує декількома категоріями: ефективна освіта (efficient education), відповідна чи належна освіта (suitable education), повноцінна освіта чи освіта на повний день (full-time' education).

У законодавстві немає визначення терміна «ефективна» освіта. Однак його можна інтерпретувати як освіту, яка досягає того, для чого вона призначена. Це не те ж саме, що й «відповідна» освіта, оскільки можна ефективно надавати освіту, яка однозначно не підходить для дитини. І навпаки, можна надавати відповідну освіту дуже неефективно.

У законодавстві також немає визначення терміна «повноцінна» освіта у контексті домашнього або шкільного навчання. Діти, які відвідують школу, зазвичай навчаються близько п'яти годин на день протягом 190 днів на рік, приблизно 38 тижнів. Однак домашня освіта не зобов'язана повторювати цей формат. Батьки, які займаються домашньою освітою, не зобов'язані: мати розклад, встановлювати години для проведення занять, дотримуватися шкільних годин, днів або семестрів.

У законодавстві немає визначення «відповідної» освіти, яка має відповідати віку, здібностям та нахилам дитини, а також її особливим освітнім потребам.

Батьки знають, що навіть якщо немає прямого зв'язку з Національною навчальною програмою чи іншими зовнішніми програмами, освіта дитини на дому повинна відповідати певному мінімальному стандарту, який забезпечує дитині здатність, ставши дорослою, функціонувати як незалежний громадянин/громадянка у Великій Британії, за межами своєї громади, якщо таке рішення буде прийнято дитиною в майбутньому. Щодо дій місцевої влади, місцеві органи публічного управління відслідковують дотримання мінімальних вимог до рівня

грамотності та відповідності освіти, враховуючи вік, здібності та нахили дитини, а також будь-які її особливі освітні потреби. Наприклад, освіта не вважається відповідною, якщо вона призводить до надмірної ізоляції дитини від її однолітків і таким чином гальмує соціальний розвиток.

Від батьків, які забезпечують домашню освіту для дитини, закон не вимагає: здобувати відповідну кваліфікацію для цієї діяльності; мати приміщення, обладнані відповідно до певного стандарту; ставити за мету здобуття дитиною конкретних кваліфікацій; викладати жорстко за Національною навчальною програмою; заздалегідь готувати детальні плани уроків; проводити формальні уроки; перевіряти виконані дитиною роботи; офіційно оцінювати прогрес або встановлювати цілі розвитку; відтворювати соціалізацію з однолітками, притаманну закладам освіти Великої Британії; дотримуватися вікових стандартів, прийнятих у шкільній освіті.

Існує низка причин навчання дитини вдома, зокрема: ідеологічні або філософські переконання; релігійні або культурні переконання; незадоволення шкільною системою; віддаленість від місцевої школи; залякування чи булінг; небажання або неможливість дитини відвідувати школу; особливі освітні потреби, які не задовольняються в межах шкільної системи; причини, пов'язані зі здоров'ям, зокрема психічним.

У контексті нашого дослідження особливий інтерес представляють обов'язки місцевої влади щодо реалізації домашньої освіти. Загалом місцева влада не має формальних повноважень або обов'язків щодо контролю за організацією домашньої освіти. Однак вона має законний обов'язок (згідно з розділом 436А Закону про освіту 1996 року) вживати заходів для встановлення, наскільки це можливо, осіб дітей у своєму регіоні, які не отримують належної освіти. Відповідальність за освіту покладена на місцеву владу, якою може бути або єдиний адміністративний місцевий орган, або вищий рівень управління регіону (наприклад, рада округу).

Сам по собі факт, що дитина отримує освіту вдома, не означає, що вона не отримує належної повної освіти. Однак, для виконання свого обов'язку згідно з розділом 436А, місцева влада має право робити неофіційні запити до батьків, щоб з'ясувати, яка освіта надається. Закон не зобов'язує батьків відповідати на такі запити, але якщо відповідь не надходить, місцева влада має право зробити висновок, що ваша дитина, ймовірно, не отримує належної освіти, з усіма подальшими наслідками.

Деякі місцеві органи влади можуть попросити про зустріч з дитиною вдома або в іншому місці, а також ознайомитися з виконаними видами робіт. Батьки не мають юридичного обов'язку погоджуватися на таку зустріч або надавати конкретні докази. Проте, у разі відмови, її причини повинні бути ретельно аргументовані, інакше, представники місцевої влади зроблять висновок, що надання домашньої освіти не відповідає встановленим вимогам.

Кожен місцевий орган влади реалізує політику з питань домашньої освіти, положення якої є доступними для населення (зазвичай на вебсайті) для ознайомлення та розуміння того, які процедури і як діють. Така політика як правило розробляється після консультації з місцевими групами домашньої освіти та спрямована на забезпечення інтересів дітей, які здобувають освіту вдома. Місцева влада має враховувати, що на початковому етапі плани надання домашньої освіти можуть бути не деталізованими. Проте завжди можна звернутися до місцевої влади за порадою та підтримкою. Після того, як представників місцевої влади задовільнить процес надання домашньої освіти, вони періодично оновлюють інформацію про дитину, щорічного здійснюючи огляд з можливістю обговорити з ситуацію дитини (з батьками та з призначеним працівником місцевої влади).

Якщо батьки не переконали місцевий орган влади, що дитина отримує відповідну освіту, і орган влади вважає доцільним для дитини, щоб вона відвідувала школу, то місцевий орган влади зобов'язаний видати батькам наказ про відвідування школи (school attendance order - SAO). У цьому наказі вказується конкретна школа і вимога зареєструвати там дитину. Відповідно до положень Закону про освіту 1996 року (статті 438-441) встановлено порядок, на основі якого обирається школа, що буде зазначена в наказі.

Якщо місцевий орган влади видає SAO, його потрібно виконати, невиконання є кримінальним правопорушенням. Проте, батьки можуть звернутися з проханням, щоб дитина відвідувала іншу школу. Це можна зробити, подавши заявку на місце в іншій школі; і якщо таке місце є, попросити місцевий орган влади змінити наказ. Можна також домагатися скасування наказу, надавши докази місцевому органу влади, що вдома належним чином організована відповідна освіта. Якщо місцевий орган влади відмовиться скасувати наказ, можна звернутися до Державного секретаря для вирішення суперечки, звернувшись до Міністерства освіти.

Існує своя специфіка щодо дітей з особливими освітніми потребами (special educational needs – SEN).

Якщо дитина має особливі освітні потреби, роль місцевого органу влади є більш комплексною. Право навчати дитину вдома залишається незмінним незалежно від наявності у дитини особливих освітніх потреб. У Великій Британії діє план освіти, охорони здоров'я та догляду (Education, Health and Care Plan - EHC plan). Якщо у дитини є план ЕНС, то обов'язок місцевого органу влади полягає в забезпеченні надання освітніх послуг, зазначених у плані, — але лише в тому випадку, якщо батьки не забезпечили дитині належну освіту іншим способом. Тому, якщо надана домашня освіта є відповідною, місцевий орган влади не зобов'язаний забезпечувати дитину додатковими освітніми послугами; план повинен містити тип спеціальних освітніх послуг, які, на думку органу, дитина потребує, а також зазначати, що батьки самостійно організували навчання згідно зі ст. 7 Закону про освіту 1996 року. Орган влади і надалі продовжує контролювати відповідність домашньої освіти відповідно до розділів 436A і 437 Закону 1996 року, і якщо в будь-який момент визнає, що домашнє навчання більше не є відповідним, забезпечується надання спеціальних освітніх послуг, визначених у плані ЕНС, а також вживаються кроки, передбачені щодо відвідування школи.

Якщо батьки наполягають на тому, що їхня дитина з особливими освітніми потребами (з планом ЕНС чи без нього) повинна навчатися вдома, але не можуть здійснювати це самостійно, і місцевий орган влади погоджується, що навчання дитини у школі, закладі післяшкільної освіти чи дошкільному закладі є недоцільним, то місцевий орган влади може самостійно організувати надання спеціальних освітніх послуг для дитини в іншому місці. Це може, за згодою батьків, означати надання цих послуг вдома, але не батьками. Місцевий орган має повноваження здійснювати це згідно зі ст. 61 Закону про дітей та сім'ї 2014 року. Якщо це станеться, план ЕНС повинен чітко описати такі домовленості.

У деяких випадках місцевий орган може дійти висновку, що навіть після розгляду можливості організації відповідних послуг вдома, навчання, домашнє навчання не може задовольнити особливі освітні потреби дитини, і, відповідно, дитина не отримує належної освіти, то у такому разі (якщо батьки все бажають продовжувати навчати дитину вдома, а не відправляти її до школи) місцевий орган влади повинен дотримуватися процедури щодо наказів про відвідування школи.

Якщо дитина вже навчається вдома і вважається, що у неї можуть бути особливі освітні потреби, можна звернутися до місцевого органу влади із запитом на проведення офіційної оцінки або повторної оцінки особливих освітніх потреб дитини. Місцевий орган влади повинен розглянути цей запит у встановлені законом строки.

Діти, які досягли віку обов'язкової освіти, також можуть навчатися вдома, щоб відповідати вимогам щодо участі в освіті та навчанні до 18 років. Місцеві органи влади повинні залучати батьків до перегляду планів ЕНС дітей, які навчаються вдома і вже досягли віку обов'язкової освіти.

В Україні статистичні дані показують щорічне зростання кількості дітей з різними порушеннями фізичного та розумового розвитку, тобто дітей з особливими освітніми потребами. Оскільки ступінь прояву таких порушень може варіюватися (наприклад, монопорушення або комбіновані порушення, що супроводжуються додатковими факторами: епілептичними нападами, спалахами агресії тощо), навчання цих дітей організовується відповідно до певних форм: індивідуальне навчання, інтеграція, інклюзивне навчання або

навчання в умовах сегрегації. У нормативно-правових актах та законодавстві наведено перелік порушень і захворювань у дітей, що є підставою для використання альтернативних форм навчання [8].

В Україні сімейна (домашня) форма покладає організацію освітнього процесу на батьків (законних представників), які хочуть і можуть навчати дітей удома. Ця форма стала рятівним колом для багатьох батьків дітей з особливими освітніми потребами, поки інклюзія перебуває на початковому етапі впровадження [4].

Ця форма навчання організовується відповідно до Закону України «Про освіту», «Про загальну середню освіту», «Положення про індивідуальну форму навчання в загальноосвітніх закладах» (затвердженого наказом Міністерства освіти і науки України, 20.12.2002 року № 732) та відповідно до Наказу Кабінету Міністрів України № 797 від 15.10.2004 року про «Внесення змін до Положення про індивідуальне навчання у загальноосвітніх закладах», Наказу Міністерства освіти і науки України № 278 від 20.08.96 «Про затвердження Положення про шкільну психолого-медико-педагогічну консультацію», рішенням колегії Міністерства освіти і науки України та АПН України від 23.06.99 № 7/5-7 «Про Концепцію державного стандарту спеціальної освіти дітей з особливими потребами» та іншими нормативно-правовими актами. Зокрема, у 2024/2025 навчальному році здобуття загальної середньої освіти відбувається в очній (денній) формі, у тому числі із застосуванням змішаного навчання, та/або дистанційній формі, у тому числі створюючи дистанційні класи, за індивідуальною формою (екстернатною (екстернатом), сімейною (домашньою), педагогічним патронажем) [5].

Багато батьків вважають, що навчання вдома має значні переваги для дітей з особливими потребами. Домашня освіта створює безпечне та підтримуюче середовище, яке, за даними досліджень, сприяє кращому засвоєнню знань. Крім того, вона надає набагато більше можливостей для врахування сильних сторін дитини, ніж це зазвичай можливо в державній школі [1].

Сімейна (домашня) форма навчання вимагає від батьків значних зусиль і організаційних навичок, однак має певні переваги. По-перше, індивідуальний підхід і гнучкість освітнього процесу. Завдяки орієнтації на здібності та інтереси дитини, батьки можуть поглиблювати знання в тих сферах, які найбільше її захоплюють. Це дозволяє акцентувати увагу на більш складних темах; адаптувати темп навчання, якщо дитина відчуває фізичну чи психологічну втому. По-друге, зручність графіку занять. Батьки самостійно визначають розклад і тривалість занять, беручи до уваги індивідуальні особливості режиму дня дитини. По-третє, можливість навчання в будь-якому комфортному для дитини місці. У той же час, сімейна форма навчання має недоліки. По-перше, обмежена соціалізація, адже відсутність колективного середовища може ускладнювати формування навичок комунікації у дитини. Водночас, участь у позашкільних заходах, гуртках, спортивних секціях або регулярна неформальна взаємодія з однолітками може компенсувати обмеженість комунікації. По-друге, потреба в постійному контролі з боку батьків, від яких вимагається високий рівень самоорганізації та системного підходу до навчання. Відсутність чіткого плану може призвести до нестабільних результатів, тому послідовність у заняттях є ключовою [7].

Висновки. Досвід Великої Британії в організації домашньої освіти для дітей з особливими потребами може бути корисним для України у аспекті ефективної реалізації чітко-сформованих механізмів та підтримки з боку держави для таких родин. Цінними для впровадження в Україні є такі елементи освітньої політики: по-перше, гнучка законодавча підтримка (у Великій Британії батьки, які обирають домашнє навчання для дітей з особливими потребами, можуть звертатися до місцевих органів освіти для отримання підтримки, зокрема фінансування або надання спеціальних навчальних матеріалів); по-друге, підтримка у розробці плану освіти, охорони здоров'я та догляду (ЕНС plan), що враховують конкретні освітні, соціальні та фізичні потреби дитини і є корисним досвідом для України у запровадженні аналогічних індивідуальних навчальних планів для дітей, які навчаються вдома; по-третє, консультативні послуги спеціалістів – психологів, логопедів, дефектологів для дітей на

домашньому навчанні, які забезпечуються місцевими органами влади з метою гарантування того, що дитина отримує не лише академічну освіту, але й професійну допомогу для повноцінного розвитку; по-четверте, інклюзивність у межах домашньої освіти шляхом надання дитині, яка навчається вдома, доступу до місцевих гуртків, спортивних секцій і заходів для соціалізації, що допомагає компенсувати потенційну відсутність шкільної соціальної взаємодії для дітей з особливими потребами; по-п'яте, відслідковування прогресу та взаємодія з батьками шляхом консультування з фахівцями з питань освіти.

Література:

1. Домашнє навчання для дітей з особливими потребами. NCHE. <https://www.nche.com/uk/допомагає/особливі-потреби/>
2. Колупаєва А., Таранченко О. Інклюзивна освіта: від основ до практики: Монографія. К. : ТОВ «АТОПОЛ». 2016. 152 с.
3. Комар О., Пісняк В. Актуальні питання інклюзивної освіти: основні вектори. Академічні візії. Випуск 17. 2023. <https://academy-vision.org/index.php/av/article/view/248/212>
4. Макарова В. Індивідуальне навчання: кому підходить і як організувати. НУШ. 2021. <https://nus.org.ua/articles/indyvidualne-navchannya-komu-pidhodyt-i-yak-organizuvaty/>
5. Про організацію освітнього процесу осіб з особливими освітніми потребами у 2024/2025 навчальному році. Лист МОНУ, Директорат дошкільної та інклюзивної освіти № 6/679-24 від 03.09.24. <https://www.mon.gov.ua/npa/pro-orhanizatsiiu-osvitnoho-protseesu-osib-z-osoblyvymy-osvitnimy-potrebamy-u-20242025-navchalnomu-rotsi>
6. Про освіту. Закон України. Відомості Верховної Ради (ВВР). 2017. № 38-39. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text>
7. Сімейна форма навчання у 2024 році: особливості організації. <https://www.education.ua/news/2023/09/06/simeina-forma-navchannia-u-shkoli-osoblyvosti-orhanizatsii/>
8. Хиляк О. Методичні рекомендації щодо здійснення індивідуального навчання у загальноосвітніх школах. Всеосвіта. 2024. <https://vseosvita.ua/blogs/metodichni-rekomendacii-sodo-zdiysnenna-individualnogo-navcanna-u-zagalnoosvitnih-skolakh-2224.html>
9. Education Act 1996. <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/1996/56/contents>
10. Elective home education. April 2019. https://assets.publishing.service.gov.uk/media/5ca21e22e5274a77d9d26feb/EHE_guidance_for_parentsafterconsultationv2.2.pdf

References:

1. Domashnie navchannia dlia ditei z osoblyvymy potrebamy. NCHE. [Home education for children with special needs.] *nche.com* Retrieved from <https://www.nche.com/uk/допомагає/особливі-потреби/> [in Ukrainian].
2. Kolupaieva A., Taranchenko O. (2016) Inkluzivna osvita: vid osnov do praktyky: Monohrafiia. [Inclusive education: from basics to practice: monograph] Kyiv, Ukraine: TOV «ATOPOL» [in Ukrainian].
3. Komar O., Pisiak V. (2023) Aktualni pytannia inkluzivnoi osvity: osnovni vektory. [Current issues of inclusive education: main trends] *Akademichni vizii*. Issue 17. Retrieved from <https://academy-vision.org/index.php/av/article/view/248/212> [in Ukrainian].
4. Makarova V. Indyvidualne navchannia: komu pidkhodyt i yak orhanizuvaty. NUS [Individual learning: for whom it is suitable and how to organise it. NUS.] *nus.org.ua* Retrieved from <https://nus.org.ua/articles/indyvidualne-navchannya-komu-pidhodyt-i-yak-organizuvaty/> [in Ukrainian].
5. Pro orhanizatsiiu osvitnoho protsesu osib z osoblyvymy osvitnimy potrebamy u 2024/2025 navchalnomu rotsi. Lyst MONU, Dyrektorat doshkilnoi ta inkluzivnoi osvity № 6/679-24 vid 03.09.24. [On the organisation of the educational process for persons with special educational needs in the academic year 2024/2025. Letter of the Ministry of Education and Science of Ukraine, Directorate of Preschool and Inclusive Education No. 6/679-24 of 03.09.24.] *mon.gov.ua* Retrieved from <https://www.mon.gov.ua/npa/pro-orhanizatsiiu-osvitnoho-protseesu-osib-z-osoblyvymy-osvitnimy-potrebamy-u-20242025-navchalnomu-rotsi> [in Ukrainian].
6. Pro osvitu. Zakon Ukrainy. Vidomosti Verkhovnoi Rady (VVR). [On education. The Law of Ukraine. Bulletin of the Verkhovna Rada (VRU)] 2017. № 38-39. *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text> [in Ukrainian].
7. Simeina forma navchannia u 2024 rotsi: osoblyvosti orhanizatsii. [Family form of education in 2024: peculiarities of organisation] *education.ua* Retrieved from <https://www.education.ua/news/2023/09/06/simeina-forma-navchannia-u-shkoli-osoblyvosti-orhanizatsii/> [in Ukrainian].
8. Khyliak O. (2024) Metodichni rekomendatsii shchodo zdiysnennia indyvidualnogo navchannia u zahalnoosvitnikh shkolakh. [Methodological recommendations for the implementation of individual learning in secondary schools] Kyiv, Ukraine: Vseosvita. *vseosvita.ua* Retrieved from <https://vseosvita.ua/blogs/metodichni-rekomendacii-sodo-zdiysnenna-individualnogo-navcanna-u-zagalnoosvitnih-skolakh-2224.html> [in Ukrainian].
9. Education Act 1996. *legislation.gov.uk* Retrieved from <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/1996/56/contents> [in English].
10. Elective home education. April 2019. Retrieved from https://assets.publishing.service.gov.uk/media/5ca21e22e5274a77d9d26feb/EHE_guidance_for_parentsafterconsultationv2.2.pdf [in English].

УДК 351.74.08 : 340.114.5

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-511-516](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-511-516)

Коцан Віталій Володимирович аспірант кафедри публічного врядування Інституту адміністрування, державного управління та професійного розвитку, Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79000, <https://orcid.org/0009-0009-2378-266X>

ПРАВОВА СВІДОМІСТЬ УПРАВЛІНСЬКИХ КАДРІВ: ОСОБЛИВОСТІ ТА ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Анотація. Правова свідомість управлінських кадрів є важливим аспектом функціонування державних та приватних організацій, впливаючи на якість прийняття рішень, ефективність управління і дотримання законодавства. У сучасних умовах реформування суспільства і правової системи, від рівня правової обізнаності та відповідальності управлінців залежить не лише їхня професійна діяльність, а й загальний стан правопорядку в країні. Правову свідомість управлінських кадрів можна визначити як сукупність правових знань, оцінок і поведінкових настанов, які впливають на діяльність управлінців у межах правових відносин. Вона складається з трьох основних компонентів: когнітивний, оціночний та поведінковий.

В статті визначено чинники, під впливом яких формується правова свідомість управлінських кадрів: соціальні, індивідуальні та професійні. Акцентовано увагу на тому, що управлінці повинні володіти достатніми правовими знаннями для ефективного виконання своїх обов'язків, прийняття рішень та уникнення правових конфліктів: базова юридична підготовка; постійне підвищення кваліфікації та практичні навички. Обґрунтовано, що процес вдосконалення правової свідомості можна розділити на кілька основних напрямів: покращення якості правової освіти; впровадження безперервної правової освіти; формування етичних стандартів; впровадження системи стимулювання правомірної поведінки; розвиток правової самосвідомості. Підкреслено, що ці заходи дозволять створити ефективну правову культуру в організаціях, підвищити відповідальність управлінців за свої дії і, в результаті, забезпечити стабільність та розвиток правової держави.

Підсумовано, що для формування високого рівня правової свідомості необхідна система комплексних заходів, включаючи якісну правову освіту, розвиток етичних стандартів і правової культури в суспільстві. Наголошено на тому, що постійне підвищення правової грамотності та вдосконалення управлінських практик створюють основу для ефективного функціонування правової держави в сучасних умовах та забезпечення законності на всіх рівнях управління.

Ключові слова: правова свідомість, управлінські кадри, управління, держава, органи місцевого самоврядування, законність, правова освіта

Kotsan Vitaliy Volodymyrovych graduate student of the Department of Public Administration, Institute of Administration, Public Administration and Professional Development, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandera, 12, Lviv, 79000, <https://orcid.org/0009-0003-8077-5234>

LEGAL AWARENESS OF MANAGEMENT PERSONNEL: FEATURES AND WAYS OF IMPROVEMENT

Abstract. Legal awareness of managerial staff is an important aspect of the functioning of public and private organizations, affecting the quality of decision-making, management efficiency and compliance with legislation. In modern conditions of reforming society and the legal system, not only their professional activity depends on the level of legal awareness and responsibility of managers, but also the general state of law and order in the country. The legal awareness of managerial personnel can be defined as a set of legal knowledge, assessments and behavioral guidelines that influence the activities of managers within legal relations. It consists of three main components: cognitive, evaluative and behavioral.

The article defines the factors under the influence of which the legal consciousness of managerial personnel is formed: social, individual and professional. Emphasis is placed on the fact that managers must have sufficient legal knowledge to effectively perform their duties, make decisions and avoid legal conflicts: basic legal training; continuous professional development and practical skills. It is substantiated that the process of improving legal awareness can be divided into several main directions: improving the

quality of legal education; introduction of continuous legal education; formation of ethical standards; implementation of a system of incentives for legal behavior; development of legal self-awareness. It is emphasized that these measures will create an effective legal culture in organizations, increase the responsibility of managers for their actions and, as a result, ensure the stability and development of the rule of law.

It is concluded that a system of complex measures is needed to form a high level of legal awareness, including high-quality legal education, development of ethical standards and legal culture in society. It is emphasized that the constant improvement of legal literacy and improvement of management practices create the basis for the effective functioning of the rule of law in modern conditions and ensuring legality at all levels of management.

Keywords: legal awareness, managerial staff, management, state, local self-government bodies, legality, legal education.

Постановка проблеми. Правова свідомість управлінських кадрів є важливим аспектом функціонування державних та приватних організацій, впливаючи на якість прийняття рішень, ефективність управління і дотримання законодавства. У сучасних умовах реформування суспільства і правової системи, від рівня правової обізнаності та відповідальності управлінців залежить не лише їхня професійна діяльність, а й загальний стан правопорядку в країні.

Основна проблема полягає в недостатньому рівні правової свідомості серед управлінських кадрів, що призводить до таких негативних явищ, як зловживання владою, порушення законодавства та корупція. Це свідчить про необхідність аналізу факторів, що впливають на формування правової свідомості управлінців, а також шляхів її підвищення. Крім того, слід звернути увагу на вплив правової культури і освіти на правову свідомість управлінських кадрів, що є ключовим фактором в розбудові правової держави. Однак в науковій літературі це питання недостатньо висвітлене, що створює потребу у всебічному дослідженні.

Таким чином, проблема правової свідомості управлінських кадрів є актуальною для подальшого вивчення з метою вдосконалення системи управління та забезпечення дотримання правових норм в організаціях різних рівнів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми розвитку правової освіти та особливості публічного управління процесами, що відбуваються у правоосвітній сфері, досліджуються багатьма провідними науковцями. Зокрема, варто згадати таких як Бевз С. [1], Грабовський Г. [4], Кононенко С. [2], Макаренко Л. [3], Мушенко В. [4], Нестеренко О. [5], Полякова О. [6; 10] Поступна О. [7], Соколова С. [8], Хаварівська Г. [9], Хожило І. [10] та багато інших. Разом з тим, сучасний розвиток суспільства потребує глибоких наукових досліджень у сфері правової свідомості управлінських кадрів, зважаючи на реформаційні процеси, які відбуваються в системі публічного управління. Ці аспекти зумовили вибір теми даного дослідження.

Мета статті полягає в дослідженні особливостей правової свідомості управлінських кадрів та обґрунтуванні шляхів її удосконалення.

Виклад основного матеріалу. Правова свідомість управлінських кадрів є важливою складовою частиною системи управління, оскільки вона безпосередньо впливає на здатність керівників забезпечувати законність, справедливість та ефективність у діяльності організацій. Це явище об'єднує в собі комплекс знань, цінностей і установок, що відображають ставлення до права, закону і правопорядку, а також формують поведінку управлінців у правових ситуаціях. У сучасному суспільстві, де правові процеси набувають все більшої значущості, правова свідомість стає ключовим фактором, що визначає успішність управлінських рішень та дій і базується на достатньому рівні правової освіти.

В Указі Президента України «Про Національну програму правової освіти населення» зазначається, що становлення України як демократичної, правової держави, формування засад громадянського суспільства зумовлюють необхідність того, щоб підвищувати рівень правової культури населення країни [11].

Основною метою управлінського процесу, відповідно до Національної програми правової освіти населення, є створення необхідних умов для здобуття правових знань та навичок їх практичного застосування усіма верствами населення. Основні завдання програми включають визначення ключових напрямків правової освітньої діяльності і першочергових заходів для їх реалізації і забезпечення доступу громадян до джерел правової інформації [11].

Правову свідомість управлінських кадрів можна визначити як сукупність правових знань, оцінок і поведінкових настанов, які впливають на діяльність управлінців у межах правових відносин. Вона складається з трьох основних компонентів:

1. Когнітивний компонент, що охоплює знання про право, закони, нормативно-правові акти та механізми їхнього застосування. Це базис, на якому будується професійна діяльність управлінців, що дозволяє їм орієнтуватися у правових питаннях і уникати правопорушень.

2. Оціночний компонент, який включає особисте ставлення управлінця до правових норм і законодавства в цілому. Важливо не лише знати закони, а й мати внутрішнє переконання щодо їх справедливості та необхідності дотримання. Це впливає на готовність управлінців використовувати правові знання на практиці.

3. Поведінковий компонент, що відображає реальну поведінку управлінців у правових ситуаціях, їхню здатність діяти в межах закону. Управлінець повинен не лише знати, що є законним, але й прагнути до правомірних дій навіть у ситуаціях, де можлива альтернатива у вигляді корисливих або нелегальних рішень.

Правова свідомість управлінських кадрів формується під впливом ряду чинників, які поділяють на соціальні, індивідуальні та професійні (табл. 1).

Таблиця 1.

Чинники, під впливом яких формується правова свідомість управлінських кадрів

№ п/п	Чинники	Їх характеристика
1	Соціальні	Суспільство, в якому функціонує управлінець, його правова культура та ставлення до закону мають визначальний вплив на формування правової свідомості. У суспільствах із високим рівнем правової культури існує більше шансів на те, що управлінці будуть дотримуватися законності у своїй діяльності. Натомість у суспільствах із розвиненими тіньовими схемами та корупцією правова свідомість може мати деформований характер.
2	Індивідуальні	Особисті якості управлінця, такі як моральні принципи, етичні стандарти та рівень відповідальності, безпосередньо впливають на його ставлення до закону. Важливим є виховання, яке впливає на ціннісні орієнтації та правову самосвідомість.
3	Професійні	До цієї групи належать юридична освіта, професійний досвід і рівень правової грамотності. Постійне підвищення кваліфікації та навчання управлінців сприяють оновленню їхніх знань і адаптації до змін у законодавстві. Без належного рівня правової підготовки управлінці ризикують припускатися помилок, що можуть мати серйозні наслідки для організації.

Джерело: власні узагальнення

Одним із ключових факторів, що визначають рівень правової свідомості управлінських кадрів, є їхня юридична освіта. Управлінці повинні володіти достатніми правовими знаннями для ефективного виконання своїх обов'язків, прийняття рішень та уникнення правових конфліктів:

- базова юридична підготовка. На початковому етапі кар'єри важливо, щоб управлінці отримали міцну основу в галузі права. Юридичні дисципліни, які вивчаються під час професійної освіти, закладають фундамент для розуміння правових механізмів, взаємодії з державними структурами та дотримання нормативних вимог;
- постійне підвищення кваліфікації. Однак на цьому етапі процес навчання не повинен закінчуватися. Законодавство постійно змінюється, і управлінці повинні бути в курсі цих змін. Для цього необхідно організовувати регулярні курси підвищення кваліфікації, семінари та тренінги, що дозволять поглиблювати знання та відстежувати останні нововведення у правовій сфері;
- практичні навички. Управлінцям важливо навчатися не лише теоретичним знанням, а й розвитку практичних навичок. Це включає уміння аналізувати юридичні документи, вирішувати конфлікти та юридичні питання, що виникають у процесі управлінської діяльності.

Правова свідомість управлінських кадрів безпосередньо впливає на ефективність управління і законність рішень. Управлінці, які мають високий рівень правової обізнаності, здатні краще орієнтуватися у складних правових ситуаціях, приймати рішення, що відповідають нормам закону, і уникати корупційних ризиків (рис. 1).

Низький рівень правової свідомості серед управлінських кадрів може призводити до численних негативних явищ, серед яких зловживання владою, прийняття неправомірних рішень та загострення корупційних проявів. Вдосконалення правової свідомості управлінських кадрів є ключовим завданням для покращення ефективності управління та забезпечення дотримання

законності на всіх рівнях. У сучасних умовах стрімких змін у законодавстві та зростання вимог до управлінських рішень, формування високого рівня правової свідомості стає одним із пріоритетів у професійному розвитку керівників. Процес вдосконалення правової свідомості можна розділити на кілька основних напрямів:

1) покращення якості правової освіти. Ефективна система правової освіти має забезпечити управлінців не лише базовими знаннями про правову систему, а й розвивати навички практичного застосування законів у конкретних управлінських ситуаціях. Важливими аспектами вдосконалення правової освіти є наступні:

- оновлення навчальних програм. Програми підготовки управлінців повинні регулярно оновлюватися з урахуванням сучасних змін у законодавстві та правозастосовній практиці;
- інтеграція практичного досвіду. Підготовка управлінців повинна включати кейси, ситуаційні задачі та реальні правові проблеми, які виникають у їхній роботі, що допоможе навчати прийняттю правомірних рішень у складних умовах;
- спеціалізовані курси. Запровадження курсів, які сфокусовані на специфічних галузях права, важливих для управлінців (наприклад, корпоративне право, трудове право, антикорупційне законодавство).

Рис. 1 Чинники впливу правової свідомості на ефективність управління і законність рішень управлінських кадрів

Джерело: власні узагальнення

2) впровадження безперервної правової освіти. Зважаючи на динаміку змін у законодавстві, важливо забезпечити безперервне навчання управлінців. Цей підхід включає:

- регулярне підвищення кваліфікації. Управлінці повинні мати можливість постійно оновлювати свої знання через участь у семінарах, тренінгах та курсах з актуальних правових питань;
- використання сучасних технологій. Інтернет-курси, вебінари та інші цифрові освітні платформи дозволяють забезпечити доступ до правової інформації у зручній формі та в будь-який час;
- співпраця з фахівцями. Управлінці повинні мати доступ до консультацій юристів та правових експертів, що допоможе їм швидко реагувати на правові виклики.

3) формування етичних стандартів. Етичні норми відіграють важливу роль у правовій свідомості управлінців, оскільки вони доповнюють правові знання моральними орієнтирами. Етичні кодекси поведінки в організаціях повинні включати вимоги щодо дотримання правових норм, що стимулюватиме управлінців діяти в рамках закону. Для вдосконалення правової свідомості важливо:

- розробка етичних кодексів. Кодекси поведінки, що регулюють етичні стандарти в організаціях, сприятимуть посиленню відповідальності управлінців за дотримання законів;
- виховання правової відповідальності. Керівникам потрібно усвідомлювати не лише особисту відповідальність за свої дії, але й відповідальність перед підлеглими, організацією та суспільством загалом;
- популяризація правової культури. Суспільство має розвивати правову культуру, яка охоплюватиме не лише управлінців, а й інших працівників організацій, стимулюючи відповідальне ставлення до закону. На рівні організацій та суспільства потрібно стимулювати поширення знань про права та обов'язки, що формує середовище, де законність стає нормою.

4) впровадження системи стимулювання правомірної поведінки. Окрім освіти і етичних стандартів, управлінцям важливо створити стимули для правомірної поведінки:

- система заохочень. В організаціях варто впроваджувати механізми заохочення управлінців, які демонструють високий рівень правової обізнаності та дотримання законодавства;
- антикорупційні механізми. Розвиток та впровадження антикорупційних політик, внутрішніх контролів і аудитів допоможуть мінімізувати ризики незаконної діяльності.

5) Розвиток правової самосвідомості. Один із ключових аспектів вдосконалення правової свідомості управлінців полягає у розвитку їхньої правової самосвідомості. Це включає:

- самооцінка дій. Управлінці повинні регулярно аналізувати свої управлінські рішення з точки зору їх відповідності закону та етичним стандартам;
- культура саморозвитку. Створення середовища, де управлінці прагнуть постійно покращувати свої знання та навички, зокрема в правовій сфері.

Загалом, правова свідомість управлінських кадрів є фундаментальним фактором, що визначає якість їхньої професійної діяльності. Управлінці, які мають високий рівень правової свідомості, здатні приймати рішення, що відповідають вимогам законодавства і етичним стандартам, сприяючи розвитку правової держави і стабільності в суспільстві. Систематичне підвищення рівня правової свідомості є ключовим завданням для забезпечення ефективного управління в умовах сучасної правової реальності.

Вдосконалення правової свідомості управлінських кадрів є складним, але необхідним процесом, що включає підвищення якості освіти, розвиток етичних стандартів, безперервне навчання та впровадження систем заохочень правомірної поведінки. Ці заходи дозволять створити ефективну правову культуру в організаціях, підвищити відповідальність управлінців за свої дії і, в результаті, забезпечити стабільність та розвиток правової держави.

Висновки. Отже, правова свідомість управлінських кадрів відіграє вирішальну роль у забезпеченні ефективного та правомірного управління в організаціях, незалежно від їхнього рівня та форми власності. Від рівня правової обізнаності управлінців залежить не лише якість їхніх управлінських рішень, а й дотримання законності, етичних стандартів і правопорядку. Недостатній рівень правової свідомості може призвести до негативних наслідків, таких як зловживання владою, корупція та прийняття неправомірних рішень, що негативно впливає на суспільство в цілому.

Для формування високого рівня правової свідомості необхідна система комплексних заходів, включаючи якісну правову освіту, розвиток етичних стандартів і правової культури в суспільстві. Постійне підвищення правової грамотності та вдосконалення управлінських практик створюють основу для ефективного функціонування правової держави та забезпечення законності на всіх рівнях управління.

Перспективи подальших наукових досліджень у даному напрямку полягає у визначенні нових підходів до підвищення правової свідомості управлінців, зокрема через вдосконалення системи

юридичної освіти, впровадження сучасних методів підготовки кадрів та створення правових механізмів, які сприяють їхньому правомірному поведінню. Це дозволить забезпечити належну відповідальність управлінських кадрів за дотримання законів та етичних норм у процесі прийняття рішень.

Література:

1. Бевз С. Правосвідомість у правовому регулюванні державного управління у сфері господарської діяльності. Підприємництво, господарство і право. 2019. № 8. С. 64-68.
2. Кононенко С. В. Структура семантичного поля поняття «правова свідомість». Теорія і практика сучасної психології. 2019. № 1, т. 1. С. 183-187.
3. Макаренко Л.О. Правова культура: теоретико-методологічні основи дослідження. Київ : Парламентське видавництво, 2019. 574 с.
4. Мушенко В.В., Грабовський Г.М. Формування правової культури і правової свідомості державних службовців. Вісник Національної Академії керівних кадрів культури і мистецтв. 2019. № 3. С. 43-46.
5. Нестеренко О. Підвищення рівня правової та етичної культури державних управлінців як один із пріоритетів правового виховання в умовах соціальної мобільності. Підприємництво, господарство і право. 2019. № 6. С. 230-234.
6. Полякова О. Модель як опис системи публічного управління правовою освітою населення. Науковий вісник "Демократичне врядування". 2018. Вип. 21. URL: <https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2022/feb/26683/151089-article-text-326523-1-10-20181214.pdf> (дата звернення 20.10.2024)
7. Поступна О.В. Механізм правового регулювання процесу публічного управління освітою. Наукові перспективи. №1(7). 2021. С. 239-250 [https://doi.org/10.32689/2708-7530-2021-1\(7\)-239-250](https://doi.org/10.32689/2708-7530-2021-1(7)-239-250)
8. Соколова С. В. Розвиток правової культури та правового виховання в педагогічній теорії. Інноваційна педагогіка. 2019. № 18, т. 2. С. 94-97.
9. Хаварівська Г.С. Правове виховання в управлінській діяльності // Ефективність державного управління : зб. наук. пр. Вип. 2(63) : у 2 ч. Ч. 1 / за заг. ред. чл.-кор. НАН України В. С. Загорського, доц. А. В. Ліпенцева. Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2020. С. 48—59. DOI: <https://doi.org/10.33990/2070-4011.63.2020.212638>.
10. Хожило І.І., Полякова О.С. Сучасний стан функціонування системи правової освіти в Україні: публічно-управлінський аспект. Наукові перспективи. № 2(8). 2021. С. 280-292 [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2021-2\(8\)-280-292](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2021-2(8)-280-292)
11. Про Національну програму правової освіти населення: Указ Президента України від 18.10.2001 № 992 / 2001. Відомості Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/992/2001#Text> (дата звернення 20.10.2024)

References:

1. Bevs S. (2019). Pravovidomist' u pravovomu rehulyuvanni derzhavnoho upravlinnya u sferi hospodars'koyi diyal'nosti [Legal consciousness in the legal regulation of public administration in the sphere of economic activity]. *Pidpryyemnytstvo, hospodarstvo i pravo – Entrepreneurship, economy and law*. № 8. Pp. 64-68.
2. Kononenko S. V. (2019). Struktura semantichnoho polya ponyattya «pravova svidomist'». [The structure of the semantic field of the concept of "legal consciousness"]. *Teoriya i praktyka suchasnoyi psykholohiyi – Theory and practice of modern psychology*. №1, vol. 1. Pp. 183-187.
3. Makarenko L.O. (2019). Pravova kul'tura: teoretyko-metodolohichni osnovy doslidzhennya [Legal culture: theoretical and methodological foundations of research]. Kyiv: Parlament's'ke vydavnytstvo,. 574 p.
4. Mushenok V.V., Hrabovs'kyi H.M. (2019). Formuvannya pravovoyi kul'tury i pravovoyi svidomosti derzhavnykh sluzhbovtiv [Formation of legal culture and legal awareness of civil servants]. *Visnyk Natsional'noyi Akademiyi kerivnykh kadrov kul'tury i mystetstv – Bulletin of the National Academy of Managers of Culture and Arts*. № 3. Pp. 43-46.
5. Nesterenko O. (2019). Pidvyshchennya rivnya pravovoyi ta etychnoyi kul'tury derzhavnykh upravlintsiv yak odyn iz priorytetiv pravovoho vykhovannya v umovakh sotsial'noyi mobil'nosti [Raising the level of legal and ethical culture of state managers as one of the priorities of legal education in conditions of social mobility]. *Pidpryyemnytstvo, hospodarstvo i pravo – Entrepreneurship, economy and law*. № 6. Pp. 230-234.
6. Polyakova O. (2018). Model' yak opys systemy publicnoho upravlinnya pravovoyu osvitoiu naselennya [Model as a description of the system of public management of legal education of the population]. *Naukovyy visnyk "Demokratychnе vryaduvannya" – Scientific Bulletin "Democratic Governance"*. Vyp. 21. URL: <https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2022/feb/26683/151089-article-text-326523-1-10-20181214.pdf>
7. Postupna O.V. (2021). Mekhanizm pravovoho rehulyuvannya protsesu publicnoho upravlinnya osvitoiu [The mechanism of legal regulation of the process of public management of education]. *Naukovi perspektyvy – Scientific perspectives*. №1(7). Pp. 239-250 [https://doi.org/10.32689/2708-7530-2021-1\(7\)-239-250](https://doi.org/10.32689/2708-7530-2021-1(7)-239-250)
8. Sokolova S.V. (2019). Rozvytok pravovoyi kul'tury ta pravovoho vykhovannya v pedahohichniy teorii [Development of legal culture and legal education in pedagogical theory]. *Innovatsiyna pedahohika – Innovative pedagogy*. № 18, t. 2. Pp. 94-97.
9. Khavarivs'ka H.S. (2020). Pravove vykhovannya v upravlins'kiy diyal'nosti [Legal education in managerial activity]. *Efektivnist' derzhavnoho upravlinnya: zb. nauk. pr. Vyp. 2(63) : u 2 ch. CH. 1 / za zah. red. chl.-kor. NAN Ukrainy V. S. Zahors'koho, dots. A. V. Lipentseva. L'viv : LRIDU NADU*. Pp. 48—59. DOI: <https://doi.org/10.33990/2070-4011.63.2020.212638>
10. Khozhlyo I.I., Polyakova O.S. (2021). Suchasnyy stan funktsionuvannya systemy pravovoyi osvity v Ukraini: publichno-upravlins'kyi aspekt [The current state of functioning of the legal education system in Ukraine: public and administrative aspect]. *Naukovi perspektyvy – Scientific perspectives*. № 2(8).. Pp. 280-292. [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2021-2\(8\)-280-292](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2021-2(8)-280-292)
11. Pro Natsional'nu prohramu pravovoyi osvity naselennya [About the National Program of Legal Education of the Population]; Decree of the President of Ukraine dated October 18, 2001 No. 992 / 2001. Information of the Verkhovna Rada of Ukraine. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/992/2001#Text>

УДК 328.18:342.34:35.07](477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-517-524](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-517-524)

Крейденко Володимир Вікторович кандидат наук з державного управління, доцент кафедри парламентаризму Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, вул. Академіка Ромоданова, 12/2, м. Київ, 04050, тел.: (097) 123-85-32, <https://orcid.org/0000-0003-2300-7857>

ІНСТИТУЦІОНАЛІЗАЦІЯ ВЗАЄМОДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ГРОМАДЯНСЬКИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ ЯК ЧИННИК ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Анотація. Питання дослідження інституціоналізаційної взаємодії між Верховною Радою України та громадянськими організаціями, є ключовим чинником підвищення ефективності системи публічного управління в умовах демократизації суспільства. Важливо підкреслити, що громадянські організації, як частина громадянського суспільства, відіграють важливу роль у формуванні суспільної думки та є основними посередниками між державою та громадянами. Відтак, встановлення ефективних інституційних механізмів співпраці між парламентом та громадянськими організаціями може сприяти підвищенню якості законотворчої діяльності, підзвітності, прозорості управлінських процесів та сприяти більшій включеності громадян у прийняття рішень на державному рівні.

Розглядаються сучасні механізми взаємодії між Верховною Радою України та громадянськими організаціями, зокрема такі як консультативно-дорадчі органи, громадські слухання, експертні групи, інформаційно-аналітична підтримка та інші платформи для громадського діалогу, важливо визначити їх особливості, потенціал впливу та межі застосування в умовах політичної та соціально-економічної нестабільності. Особлива увага приділяється питанню інституціоналізації цих взаємин, що передбачає їх формалізацію через відповідні нормативно-правові акти, які визначатимуть роль та повноваження громадянського суспільства у законотворчому процесі.

Одним із ключових аспектів дослідження є аналіз переваг, які надає інституціоналізована взаємодія з громадянським суспільством для державного управління. Зокрема, такий підхід сприяє збільшенню рівня суспільної довіри до органів державної влади, покращенню якості законодавства завдяки врахуванню громадської думки та експертних знань, а також підвищенню підзвітності державних рішень. Водночас, варто брати до уваги, існуючі виклики, зокрема ризики маніпулювання з боку політичних сил та брак сталих інституційних механізмів для забезпечення дієвого громадського контролю.

На основі проведеного аналізу сформульовано рекомендації щодо вдосконалення інституційної взаємодії Верховної Ради України з громадянськими організаціями. Пропонується впровадження комплексної системи нормативного забезпечення, яка закріпила б принципи рівноправного партнерства, підзвітності та взаємної відповідальності в процесі формування та реалізації державної політики. Важливою умовою ефективної співпраці є підготовка законодавчих ініціатив щодо розширення прав і обов'язків громадянського суспільства у сфері державного управління. Запропоновані підходи спрямовані на досягнення більшої ефективності, прозорості та стійкості системи публічного управління в Україні, забезпечуючи необхідні передумови для сталого демократичного розвитку.

Ключові слова: Верховна Рада України, інституціоналізація, громадянські організації, система публічного управління, законотворчий процес, громадянське суспільство, механізми взаємодії, підзвітність, прозорість управління.

Kreidenko Volodymyr Viktorovych Candidate of Sciences in Public Administration, Associate Professor of the Department of Parliamentarism of the Educational and Scientific Institute of Public Administration and Civil Service, Taras Shevchenko Kyiv National University, St. Akademika Romodanova, 12/2, Kyiv, 04050, tel.: (097) 123-85-32, <https://orcid.org/0000-0003-2300-7857>

INSTITUTIONALIZATION OF INTERACTION BETWEEN THE VERKHOVNA RADA OF UKRAINE AND CIVIL SOCIETY ORGANIZATIONS AS A FACTOR FOR IMPROVING PUBLIC GOVERNANCE EFFICIENCY

Abstract. The study of institutionalized interaction between the Verkhovna Rada of Ukraine and civil society organizations is a critical factor in enhancing the efficiency of public governance amidst societal democratization. It is essential to emphasize that civil society organizations, as part of civil society, play a significant role in shaping public opinion and serve as primary intermediaries between the state and citizens. Therefore, establishing effective institutional mechanisms for collaboration between the parliament and civil organizations can contribute to improved legislative quality, accountability, transparency in governance processes, and greater citizen engagement in decision-making at the state level.

The paper examines current mechanisms of interaction between the Verkhovna Rada of Ukraine and civil society organizations, including consultative advisory bodies, public hearings, expert groups, information-analytical support, and other platforms for public dialogue, highlighting their features, impact potential, and limitations in the context of political and socio-economic instability. Special attention is given to the institutionalization of these interactions, implying their formalization through appropriate regulatory frameworks that define the role and authority of civil society in the legislative process.

A key aspect of the study is analyzing the benefits that institutionalized engagement with civil society brings to public administration. This approach increases public trust in government authorities, improves legislative quality through the integration of public opinion and expert knowledge, and enhances the accountability of government decisions. At the same time, existing challenges, including risks of manipulation by political forces and the lack of robust institutional mechanisms for effective public oversight, are considered.

Based on the analysis, recommendations are made to improve institutional interaction between the Verkhovna Rada of Ukraine and civil society organizations. A comprehensive regulatory framework is proposed to establish principles of equal partnership, accountability, and mutual responsibility in the formation and implementation of public policy. Preparing legislative initiatives to expand the rights and responsibilities of civil society in public administration is essential for effective cooperation. The proposed approaches aim to achieve greater efficiency, transparency, and resilience in Ukraine's public governance system, providing the necessary conditions for sustainable democratic development.

Keywords: Verkhovna Rada of Ukraine, institutionalization, civil society organizations, public governance system, legislative process, civil society, interaction mechanisms, accountability, governance transparency.

Постановка проблеми. В умовах демократизації українського суспільства і трансформації державного управління значну увагу привертає питання налагодження взаємодії між Верховною Радою України та громадянськими організаціями як інструменту підвищення ефективності публічного управління. Протягом останніх років відбувається активний розвиток громадянського суспільства, що спричинило необхідність розробки інституційних механізмів, які б забезпечили конструктивну співпрацю між парламентом та громадянськими організаціями.

На сьогодні ця взаємодія залишається недостатньо формалізованою, що обмежує можливості впливу громадянського суспільства на законотворчий процес та прийняття рішень на державному рівні. Існуючі механізми, такі як громадські слухання, експертні групи та консультативно-дорадчі органи, часто функціонують без чіткої правової бази, що значно ускладнює їх ефективну реалізацію в умовах політичної та економічної нестабільності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика інституціоналізації взаємодії Верховної Ради України з громадянськими організаціями досліджувалася багатьма вітчизняними науковцями, серед яких варто відзначити роботи таких дослідників, як В. Шаповал,

О. Копиленко, І. Коліушко, Н. Заяць, В. Гошовська. Ці науковці розглядали питання взаємодії державних органів з громадянським суспільством, підвищення прозорості законотворчого процесу та розвитку механізмів громадського контролю за діяльністю парламенту. Проте, питання системної інституціоналізації цієї взаємодії в умовах сучасного публічного управління залишається недостатньо висвітленим, що зумовлює потребу в подальших дослідженнях та розробці практичних рекомендацій для ефективної реалізації потенціалу громадянського суспільства в законотворчому процесі України.

Мета статті – є аналіз інституціоналізації взаємодії Верховної Ради України з громадянськими організаціями як чинника підвищення ефективності публічного управління та надання практичних рекомендацій щодо вдосконалення інституційних механізмів взаємодії, що сприятимуть розвитку конструктивного діалогу та підвищенню підзвітності і прозорості державного управління в Україні.

Виклад основного матеріалу. Взаємодія Верховної Ради України з громадянськими організаціями є важливим елементом сучасної системи публічного управління, що забезпечує участь суспільства у формуванні державної політики та прийнятті рішень. Інституціоналізація цієї взаємодії передбачає створення чітких механізмів співпраці, що можуть значно підвищити ефективність управлінських процесів. Сьогодні в Україні існує нагальна потреба в оптимізації таких механізмів, що стало наслідком недостатньої прозорості, підзвітності і низької якості законодавчої діяльності.

Громадянські організації відіграють ключову роль у формуванні публічної політики, забезпечуючи зворотний зв'язок між державою і суспільством. Інституціоналізація цієї взаємодії сприяє підвищенню ефективності публічного управління, оскільки дозволяє краще враховувати інтереси населення, сприяє підзвітності державних органів та полегшує процеси законодавчої діяльності.

Інституціоналізація взаємодії – це процес формалізації відносин між різними суб'єктами в системі управління, який включає в себе створення правил, норм і механізмів для забезпечення ефективної співпраці. В контексті публічного управління інституціоналізація є критично важливою для підвищення прозорості, підзвітності та довіри до державних органів.

Громадянські організації виступають важливими агентами змін у суспільстві. Вони забезпечують представництво інтересів різних груп населення, ініціюють громадські обговорення та впливають на формування законодавства через активну участь у консультативних процесах. Взаємодія з громадськими організаціями допомагає парламенту бути більш чутливим до потреб суспільства та створює умови для більшого залучення громадян у процес прийняття рішень.

Інституціоналізація взаємодії передбачає визначення прав і обов'язків як державних органів, так і громадянських організацій. Це включає створення механізмів для проведення консультацій, надання доступу до інформації, а також підтримку ініціатив з боку громадських організацій. Такі елементи можуть бути закріплені в законодавчих актах, що сприятиме чіткішій структурі співпраці.

На сьогоднішній день в Україні діє затверджена Указом Президента України від 27 вересня 2021 року Національна стратегія сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2021-2026 роки, яка зокрема визначає, що становлення демократичної, правової та соціальної держави тісно пов'язане з розвитком громадянського суспільства як сфери суспільної діяльності громадян, що об'єднуються для прийняття спільних рішень, а також захисту прав та інтересів, досягнення спільного блага, у тому числі у взаємодії з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, політичними інститутами та бізнесом [1].

Існують різноманітні механізми співпраці між Верховною Радою України та громадянськими організаціями, як представниками громадянського суспільства, включаючи консультативно-дорадчі органи, парламентські слухання, експертні групи, проведення слухань у комітетах. Ці механізми забезпечують платформу для обговорення важливих питань і залучення експертного співтовариства до процесів формування політики. Так, парламентські

слухання у Верховній Раді проводяться з метою вивчення питань, що становлять суспільний інтерес та потребують законодавчого врегулювання [2]. Проведення слухань у комітетах українського парламенту відбуваються з метою обговорення проєктів найбільш важливих законодавчих актів, з'ясування ефективності реалізації прийнятих законів та інших актів Верховної Ради України, а також залучення широких кіл громадськості до участі у визначенні політики держави, розбудови демократичного суспільства [3].

Консультативно-дорадчі органи відіграють важливу роль у забезпеченні зворотного зв'язку між депутатами та громадськими організаціями. Парламентські слухання дозволяють безпосередньо залучати громадян до обговорення законопроєктів, а експертні групи надають рекомендації та висновки, що базуються на дослідженнях і кращих практиках.

Попри існуючі механізми, ефективність взаємодії часто ставиться під сумнів через недостатню прозорість процесів, відсутність регулярних звітів про виконання рекомендацій та обмежені можливості для впливу громадських організацій на прийняття рішень.

Одним із основних викликів є ризик політичних маніпуляцій, коли певні політичні сили намагаються контролювати громадянські організації або використовувати їх у своїх інтересах. Це може знизити довіру до таких організацій і зменшити їхню здатність впливати на політику.

Недостатня прозорість і підзвітність у взаємодії між державою і громадськими організаціями може призвести до зловживань та відсутності реального контролю з боку громадянського суспільства. Важливо забезпечити доступ до інформації про прийняття рішень та механізми їх реалізації.

Соціально-економічні чинники, такі як бідність, нерівність та безробіття, можуть також впливати на здатність громадянської організації до ефективної взаємодії з державними органами. Слабке фінансування та обмежені ресурси часто заважають організаціям виконувати свої функції.

Для підвищення ефективності співпраці необхідно вдосконалити існуючі механізми, зокрема, впровадити систематичний підхід до консультацій з громадськими організаціями та забезпечити їхню участь у всіх етапах законодавчого процесу.

Законодавче забезпечення взаємодії має включати норми, що закріплюють принципи рівноправного партнерства між державою та громадськими організаціями. Необхідно розробити чіткі правила, які визначатимуть порядок проведення консультацій і вимоги до звітності.

Важливо створити механізми для розвитку громадянського контролю, які б дозволили громадянам активно брати участь у моніторингу діяльності органів влади. Це включає розширення повноважень громадських організацій в сфері оцінки якості законодавства та його реалізації.

Також, серед основних аспектів, які вимагають удосконалення, є створення механізмів для систематичного обміну інформацією між громадянським суспільством та органами влади. Це включає доступ до інформації про законодавчу діяльність, деталі обговорення законопроєктів та планування заходів. Прозорість цього процесу має бути забезпечена через розвиток технологічних інструментів, таких як публічні онлайн-платформи для відкритого доступу до документів і аналітики, а також для обміну думками щодо поточних ініціатив. Створення таких платформ сприятиме ширшій обізнаності населення про діяльність Верховної Ради України та залученню громадян до обговорення нагальних суспільних питань.

Запровадження систематичної звітності про реалізацію рекомендацій громадських організацій та результати законодавчих рішень є ще одним важливим кроком. Створення механізму моніторингу та оцінки дозволить підвищити підзвітність Верховної Ради України і продемонструвати результативність прийнятих рішень. Це також сприятиме формуванню довіри суспільства до державних органів, що є основою для стійкої демократії.

Варто зазначити, що в останні роки роль громадянських організацій у публічному управлінні та формуванні політики в Україні має тенденцію до зростання. Одним із нових фактів, що характеризує сучасний стан цієї взаємодії, є активізація участі громадських

організацій у процесах парламентського нагляду, зокрема через механізми громадянського моніторингу та незалежної оцінки якості виконання законодавства. Наприклад, з ініціативи низки організацій було створено громадські платформи, які збирають дані про діяльність народних депутатів, аналізують голосування і оприлюднюють результати у відкритому доступі. Такий підхід посилює прозорість парламентських процедур та надає суспільству можливість оцінювати відповідність діяльності представників їхнім передвиборчим обіцянкам.

Важливо також, що в Україні набирають обертів проекти з розробки онлайн-інструментів для прямої взаємодії громадян з Верховною Радою України, такі як петиції та інтерактивні консультативні платформи, де громадяни та громадські організації можуть подавати пропозиції та коментарі щодо законопроектів. Цей крок значно розширює можливості для участі у процесі законотворчості, а також підвищує відкритість діяльності парламенту для суспільства.

Ще одним суттєвим аспектом є зростання ролі міжнародних організацій у підтримці інституціоналізації співпраці між Верховною Радою України і громадянським суспільством. Такі організації, як ПРООН, USAID та інші міжнародні партнери, надають фінансову і технічну допомогу для підвищення рівня підзвітності та прозорості роботи парламенту, підтримуючи проекти, спрямовані на розвиток цифрових рішень і навчання представників громадських організацій. Це дозволяє українському громадянському суспільству швидше адаптувати сучасні міжнародні практики у сфері публічного управління та ефективніше інтегруватися у світову демократичну спільноту.

Важливо також розглянути зростання ролі громадських організацій у протидії дезінформації, яке стало критичним аспектом забезпечення прозорості у взаємодії з Верховною Радою України. Громадські організації відіграють провідну роль у моніторингу інформаційного простору, запобігаючи розповсюдженню неправдивих відомостей щодо законодавчих процесів та окремих рішень парламенту. Спільно з державними органами громадські організації розробляють інформаційні кампанії, що сприяють просвіті населення стосовно актуальних змін у законодавстві та допомагають уникати маніпуляцій громадською думкою.

Окрім того, новітнім напрямом у співпраці є створення спільних освітніх програм для державних службовців і представників громадянського суспільства. Програми покликані підвищити рівень розуміння принципів демократичного управління, прозорості та підзвітності. Освітні ініціативи розробляються в рамках співпраці Верховної Ради України з університетами, аналітичними центрами, а також за підтримки міжнародних партнерів. Завдяки цим програмам працівники державних структур та громадських організацій здобувають нові знання щодо ефективного співробітництва, що сприяє якісній взаємодії на всіх рівнях.

Ще одним важливим аспектом є посилення ролі регіональних громадських організацій у процесі прийняття рішень. Якщо раніше значна частина співпраці з громадських організацій концентрувалася на національному рівні, то сьогодні відбувається суттєве посилення участі регіональних організацій, які сприяють більш точному врахуванню місцевих потреб у законодавчій діяльності. Верховна Рада України розробляє нові механізми залучення місцевих організацій до обговорення проектів законів, що безпосередньо впливають на регіональний розвиток, а також активно розширює можливості для прямих консультацій із представниками регіонів.

Значущим інноваційним кроком стало створення так званих фокус-груп, у рамках яких громадські організації спільно з депутатами та представниками уряду обговорюють специфічні соціально важливі питання. Фокус-групи дозволяють залучати до діалогу представників різних соціальних груп і громад, що допомагає виявляти найбільш актуальні питання та спрямовувати законотворчі ініціативи відповідно до реальних потреб населення.

Варто також відзначити нові ініціативи з розширення можливостей громадянського впливу через цифрові інструменти, що забезпечують миттєвий доступ громадськості до парламентських рішень та законодавчих ініціатив. У цьому контексті Верховна Рада України активно працює над розвитком так званих електронних консультацій, що дозволяють громадянам висловлювати свої пропозиції та коментарі до законопроектів у режимі реального

часу. Подібні інструменти підтримують прозорість та демократичність процесу прийняття рішень, потенційно даючи громадянам можливість брати участь у законотворчій діяльності на кожному етапі, від ініціювання до затвердження законопроекту.

Ще однією інновацією є застосування технології блокчейн у парламентських процедурах. Деякі ініціативи передбачають тестування блокчейн-рішень для збору підписів у рамках електронних петицій, що підвищує безпеку та надійність даних. Застосування блокчейну в майбутньому може гарантувати повну прозорість у процесах громадського голосування і забезпечити громадянам більшу впевненість у незмінності та захищеності їхніх голосів.

Важливим кроком для посилення ролі громадських організацій стало введення інструментів громадського аудиту, які дозволяють незалежно оцінювати ефективність виконання законів. Громадські аудити підтримуються Верховною Радою України як частина загальної системи моніторингу виконання прийнятих нормативно-правових актів. За допомогою цього механізму громадянські організації можуть надавати рекомендації щодо вдосконалення тих чи інших законів, ґрунтуючись на їхньому реальному впливі на суспільство. Залучення громадських організацій до аудиту посилює підзвітність і сприяє прозорості, даючи можливість парламенту вчасно коригувати політику і реагувати на потреби громадян.

Важливою сучасною тенденцією є також співпраця з молодіжними організаціями як частина загальної стратегії інституціоналізації. Верховна Рада України підтримує низку молодіжних проєктів, які орієнтовані на підвищення політичної грамотності молоді та сприяння її залученню в процеси державного управління. Молодіжні громадські організації отримали можливість безпосередньо брати участь у засіданнях консультативно-дорадчих органів, що дозволяє їм вносити свої пропозиції до законопроектів, які стосуються їхніх інтересів. Завдяки цьому молодь стає активним учасником державних процесів, що формує більш усвідомлену та залучену до демократичних перетворень генерацію.

З огляду на важливість інклюзивності, Верховна Рада України також почала впроваджувати політику щодо більш активного залучення ГО, що представляють інтереси вразливих груп населення, до розробки соціальної політики. Сьогодні консультації з організаціями, які представляють права людей з інвалідністю, літніх громадян та етнічних меншин, стали невід'ємною частиною процесу ухвалення рішень у соціальній сфері. Такий інклюзивний підхід підвищує довіру до законодавчих органів і дозволяє парламенту враховувати потреби кожного громадянина.

Варто підкреслити також роль аналітичних центрів і наукових установ у забезпеченні ефективної взаємодії Верховної Ради України з громадянським суспільством. За останні роки Верховна Рада дедалі активніше співпрацює з аналітичними центрами, які надають незалежні дослідження, експертні оцінки та прогнозування наслідків прийнятих законодавчих ініціатив. Це сприяє формуванню більш обґрунтованих та ефективних рішень, враховуючи реальний вплив законодавства на суспільство та економіку.

Крім того, актуальним є розвиток парламентських хабів, які функціонують як відкриті простори для взаємодії народних депутатів, громадських організацій, дослідників та експертів. Такі хаби організовують спільні заходи, тренінги, форуми та обговорення нагальних питань, що дає можливість учасникам безпосередньо ділитися досвідом і генерувати нові ідеї щодо вдосконалення законодавчого процесу. Ця ініціатива сприяє встановленню прямих контактів між державними органами та громадянським суспільством, що дозволяє більш оперативно реагувати на суспільні запити.

Ще одним напрямом, який привертає увагу в процесі інституціоналізації співпраці, є впровадження гендерної рівності в рамках парламентської діяльності. Верховна Рада України зобов'язалася сприяти дотриманню принципів рівності в усіх законодавчих ініціативах, що також знайшло підтримку з боку громадських організацій, які займаються правами жінок та гендерними питаннями. Такі громадські організації активно беруть участь у консультаціях, сприяючи розробці гендерно чутливих законопроектів та ініціатив, що враховують потреби різних соціальних груп. Інтеграція гендерного компонента не тільки підвищує якість законотворення, а й сприяє інклюзивності, що є ключовим чинником для успішного розвитку суспільства.

Також важливим аспектом є впровадження екологічного компоненту в процеси законотворення. Спільно з громадськими організаціями, що спеціалізуються на захисті довкілля, Верховна Рада України розробляє та впроваджує екологічні стандарти та вимоги до законодавчих ініціатив, що впливають на довкілля. Це сприяє створенню більш відповідальної екологічної політики, орієнтованої на збереження природних ресурсів, захист екосистем та адаптацію до змін клімату.

Окремі уваги заслуговує також впровадження практики регулярних громадських звітів депутатів про виконання їхніх обіцянок та внесок у законотворчість. Під тиском громадських організацій Верховна Рада України розпочала процес переходу до формату регулярних звітів народних депутатів перед виборцями, що дозволяє підвищити підзвітність представників парламенту та сприяє зміцненню демократичної відповідальності.

Отже, можна стверджувати, що інституціоналізація взаємодії Верховної Ради України з громадянськими організаціями є невід'ємною частиною розвитку сучасної системи публічного управління в Україні. Завдяки цій співпраці відбувається інтеграція інтересів суспільства в процес державного управління, що дозволяє підвищити ефективність та якість ухвалених рішень. Громадянські організації, виступаючи агентами змін, сприяють кращому врахуванню потреб громадян, покращенню прозорості та підзвітності діяльності парламенту, а також зміцненню демократичних цінностей.

Інституціоналізація взаємодії створює основи для регулярного діалогу, запровадження стандартів звітності та громадського контролю, що відповідає високим вимогам демократичного суспільства.

Важливо, щоб Верховна Рада України і надалі вдосконалювала механізми співпраці, сприяючи підвищенню компетенцій громадських організацій, використанню сучасних цифрових інструментів для зворотного зв'язку та запровадженню нових підходів до інклюзивності. Залучення інститутів громадянського суспільства до законотворчого процесу забезпечує не лише довіру суспільства до державних структур, але й стимулює розвиток більш ефективної, прозорої та підзвітної системи управління.

Забезпечення всебічного та постійного контролю за виконанням законодавства, його ефективністю та відповідністю суспільним потребам допоможе створити дієву систему зворотного зв'язку. Це сприятиме адаптації політики до змін в економічних і соціальних умовах країни. У кінцевому результаті інституціоналізація співпраці між Верховною Радою України та громадянськими організаціями повинна перетворитися на потужний інструмент підвищення ефективності публічного управління, що зміцнить демократичні інститути та сприятиме сталому розвитку держави.

Висновки. Інституціоналізація взаємодії Верховної Ради України з громадянськими організаціями є важливим напрямом розвитку сучасної системи публічного управління, що сприяє ефективній інтеграції суспільних інтересів у державне управління та забезпечує прозорість і підзвітність влади. Важливість цього процесу підкреслюється потребою в чітких механізмах співпраці та діалогу між парламентом і громадянським суспільством, що дозволяють якісно та оперативно враховувати потреби і запити громадян.

Також, варто відмітити, що для покращення взаємодії Верховної Ради України з громадянськими організаціями та вирішення нагальних проблем інституціоналізації взаємодії Верховної Ради України та громадських організацій - необхідно внести зміни до ряду законів України: Закон України «Про громадські об'єднання», де необхідно уточнити процедури та механізми співпраці між державними органами та громадськими організаціями, визначити права і обов'язки обох сторін, включаючи правила проведення консультацій і вимоги до звітності; Закон України «Про доступ до публічної інформації» в якому запровадити більш чіткі норми щодо відкритості інформації про законодавчу діяльність, зокрема зобов'язати органи влади публікувати регулярні звіти про виконання рекомендацій громадських організацій, розширити доступ до інформації про обговорення законопроектів та запровадити механізми систематичного обміну інформацією; Закон України «Про електронні документи та електрон-

ний документообіг», де передбачити можливості для громадянського суспільства використовувати електронні платформи для взаємодії з Верховною Радою України, включаючи подачу електронних петицій та коментарів; Закон України «Про антикорупційну політику», де посилити норми, що стосуються прозорості в діяльності громадських організацій, та захистити їх від політичних маніпуляцій та в інші закони України.

Отже, можна констатувати, що роль громадянських організацій у публічному управлінні зростає, оскільки вони забезпечують незалежний моніторинг діяльності парламенту, представляють інтереси різних груп населення, надають експертну підтримку в законотворчому процесі та сприяють підвищенню рівня довіри до інститутів влади. Розробка та впровадження законодавчих актів, що закріплюють принципи рівноправного партнерства між державою та громадськими організаціями, є важливим кроком для ефективної інституціоналізації цього партнерства.

Попри наявні механізми співпраці, залишаються виклики, такі як політичні маніпуляції, недостатня прозорість і обмежений доступ до інформації, які можуть знижувати ефективність взаємодії. Подолання цих перешкод потребує вдосконалення правової бази, активного залучення регіональних громадських організацій та використання цифрових інструментів для моніторингу і громадського аудиту.

Таким чином, розширення і поглиблення співпраці між Верховною Радою України та громадянськими організаціями формує основу для побудови стійкої демократії та ефективного публічного управління, що здатне оперативно реагувати на виклики і забезпечувати сталий розвиток України.

Література:

1. Про Національну стратегію сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2021-2026 роки: Указ Президента України від 27.09.2021 р. № 487/2021 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/487/2021#n23> (дата звернення: 31.01.2024).
2. Про Регламент Верховної Ради України : Закон України від 10.02.2010 р. № 1861-VI. Дата оновлення: 31.12.2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1861-17#Text> (дата звернення: 31.01.2024).
3. Про комітети Верховної Ради України : Закон України від 04.04.1995 р. № 117/95-ВР. Дата оновлення: 27.04.2024. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/116/95-%E2%F0#Text> (дата звернення: 31.01.2024).

References:

1. Ukaz Prezidenta Ukrainy "Pro Natsionalnu stratehiiu spriannia rozvytku hromadianskoho suspilstva v Ukraini na 2021-2026 roky" [Decree of the President of Ukraine "On the National Strategy for Promoting the Development of Civil Society in Ukraine for 2021-2026"]. (2021, September 27). *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/116/95-%E2%F0#Text> [in Ukrainian].
2. Zakon Ukrainy "Pro Rehlament Verkhovnoi Rady Ukrainy" [Law of Ukraine "On the Rules of Procedure of the Verkhovna Rada of Ukraine"]. (2010, February 10). *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1861-17#Text> [in Ukrainian].
3. Zakon Ukrainy "Pro komitety Verkhovnoi Rady Ukrainy" [Law of Ukraine "On Committees of the Verkhovna Rada of Ukraine"]. (1995, April 4). *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/116/95-%E2%F0#Text> [in Ukrainian].

УДК 331.5(477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-525-531](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-525-531)

Маринюк Василь Любомирович аспірант кафедри публічного врядування Інституту адміністрування, державного управління та професійного розвитку, Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79000, <https://orcid.org/0010-0002-7078-1557>

ОЦІНКА СУЧАСНОГО СТАНУ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ РИНКУ ПРАЦІ В УКРАЇНІ

Анотація. Ринок праці є однією з ключових складових соціально-економічного розвитку держави, яка впливає на економічну стабільність, рівень життя населення та соціальний добробут. Сучасна система публічного управління ринку праці в Україні потребує переосмислення та реформування з урахуванням нових викликів, таких як цифровізація, глобалізація, демографічні зміни, а також наслідки військових дій. Важливою є роль державних інститутів у створенні сприятливих умов для розвитку ринку праці, забезпеченні соціальної захищеності працівників, стимулюванні створення нових робочих місць та підвищенні рівня професійної підготовки робочої сили.

Українське суспільство вже тривалий час перебуває під впливом значних трансформаційних процесів, які викликають негативні явища на ринку праці. Йдеться про економічну нестабільність у країні, вплив пандемії, а також війну росії проти України. До початку пандемії 2018-2019 роки можна було охарактеризувати як період відносної стабільності на ринку праці. Однак із початком пандемії у 2020 році ситуація кардинально змінилася. Кількість вакансій різко зменшилася через введення карантинних обмежень і тимчасове припинення роботи в багатьох галузях економіки. А з початком повномасштабного військового вторгнення Росії у лютому 2022 року ситуація на ринку праці стала ще більш критичною. Війна спричинила масову релокацію підприємств у безпечніші регіони України, переважно до західних областей. На додаток до релокації підприємств, війна також призвела до масової еміграції українців за кордон, що мало серйозні наслідки для ринку праці.

У ситуації, що склалася, рекомендується на рівні держави активізувати державну підтримку підприємств; забезпечити інвестиції в професійну перепідготовку та навчання; здійснити модернізацію ринку праці через цифровізацію; сприяти залученню міжнародної допомоги та інвестицій; забезпечувати підтримку зайнятості в постраждалих регіонах; покращувати умови праці та заробітної плати; здійснювати розробку довгострокової стратегії розвитку ринку праці; фокусуватися на відновленні інфраструктури.

Ключові слова: публічне управління, ринок праці, безробіття, криза, воєнний стан, держава, підприємства, населення.

Marynyuk Vasyli' Lyubomyrovych graduate student of the Department of Public Administration, Institute of Administration, Public Administration and Professional Development, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandera, 12, Lviv, 79000, <https://orcid.org/0009-0003-8077-5234>

ASSESSMENT OF THE CURRENT STATE OF PUBLIC ADMINISTRATION OF THE LABOR MARKET IN UKRAINE

Abstract. The labor market is one of the key components of the socio-economic development of the state, which affects economic stability, the standard of living of the population and social well-being. The modern system of public management of the labor market in Ukraine needs to be reconsidered and reformed taking into account new challenges, such as digitalization, globalization,

demographic changes, as well as the consequences of military operations. The role of state institutions in creating favorable conditions for the development of the labor market, ensuring the social security of employees, stimulating the creation of new jobs and increasing the level of professional training of the workforce is important.

Ukrainian society has been under the influence of significant transformational processes for a long time, which cause negative phenomena in the labor market. It is about economic instability in the country, the impact of the pandemic, as well as Russia's war against Ukraine. Before the start of the pandemic, the years 2018-2019 could be characterized as a period of relative stability in the labor market. However, with the onset of the pandemic in 2020, the situation changed dramatically. The number of vacancies decreased sharply due to the introduction of quarantine restrictions and the temporary suspension of work in many sectors of the economy. And with the beginning of a full-scale military invasion of Russia in February 2022, the situation on the labor market has become even more critical. The war caused a mass relocation of enterprises to safer regions of Ukraine, mainly to the western regions. In addition to the relocation of enterprises, the war also led to mass emigration of Ukrainians abroad, which had serious consequences for the labor market.

In the current situation, it is recommended at the state level to intensify state support for enterprises; ensure investment in professional retraining and education; modernize the labor market through digitization; promote the attraction of international aid and investment; provide employment support in the affected regions; improve working conditions and wages; to develop a long-term strategy for the development of the labor market; focus on infrastructure restoration.

Keywords: public administration, labor market, unemployment, crisis, martial law, state, enterprises, population.

Постановка проблеми. Ринок праці є однією з ключових складових соціально-економічного розвитку держави, яка впливає на економічну стабільність, рівень життя населення та соціальний добробут. В Україні ринок праці стикається з низкою викликів, серед яких значні структурні диспропорції між попитом і пропозицією робочої сили, зростання рівня безробіття, неформальна зайнятість та трудова міграція. Ці проблеми посилюються в умовах війни та економічної кризи, що ускладнює не тільки доступ до роботи, а й можливості ефективного публічного управління ринком праці.

Сучасна система публічного управління ринку праці в Україні потребує переосмислення та реформування з урахуванням нових викликів, таких як цифровізація, глобалізація, демографічні зміни, а також наслідки військових дій. Важливою є роль державних інститутів у створенні сприятливих умов для розвитку ринку праці, забезпеченні соціальної захищеності працівників, стимулюванні створення нових робочих місць та підвищенні рівня професійної підготовки робочої сили.

Однак, на сьогоднішній день, існує відчутна потреба в удосконаленні державної політики в цій сфері, особливо щодо адаптації до сучасних умов. Незважаючи на існування ряду стратегічних документів, таких як Стратегія розвитку ринку праці, постає питання про ефективність їхньої реалізації та відповідність поточним потребам країни.

Таким чином, дослідження сучасного стану публічного управління ринку праці в Україні є актуальним та важливим для формування стратегічних підходів до його реформування та забезпечення сталого розвитку держави в цілому.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Особливості функціонування ринку праці цікавлять багатьох дослідників. Зокрема, серед провідних науковців, які займаються цією проблематикою, варто виділити таких як Василенко О.П. [2], Войтик О.Є. [1], Войтович Р.В. [4], Дяченко М.І. [2], Дубич К.В. [4], Коцан Л.М. [3], Мазій Н.Г. [1], Павліха Н.В. [3], Савчук А.Ю. [3], Супрун К.В. [5], Цимбалюк І.О. [3], Уніга О.В. [3] та багато інших.

У своїх публікаціях вони піднімають питання функціонування ринку праці в кризових умовах та напрямків удосконалення його державного регулювання, вивчають державне управління зайнятості населення регіону, розглядають особливості розвитку ринку праці в

контексті економіки добробуту, зокрема, регулювання доходів населення, аналізують публічне управління у сфері зайнятості в Україні у контексті євроінтеграції, оцінюють механізми публічного управління інноваційним розвитком сфери зайнятості населення України.

Проте існування кризових явищ та потреба пошуку шляхів покращення державного регулювання ринку праці в сучасних умовах передбачають потребу глибоких наукових досліджень у напрямку оцінки сучасного стану публічного управління ринку праці в Україні, що зумовило вибір теми статті.

Мета статті полягає в оцінці сучасного стану публічного управління ринку праці в Україні та обґрунтуванні шляхів покращення ситуації, яка склалася на ринку праці в сучасних умовах.

Виклад основного матеріалу. Українське суспільство вже тривалий час перебуває під впливом значних трансформаційних процесів, які викликають негативні явища на ринку праці. Йдеться передусім про економічну нестабільність у країні, вплив пандемії, яка суттєво змінила структуру ринку праці, а також війну росії проти України. Це призвело до масової міграції населення, руйнування житлових і промислових об'єктів, інфраструктури та бізнесів. Усі ці фактори спричинили серйозну кризу в суспільстві, яка не могла не позначитися на ринку праці.

Так, український ринок праці за останнє десятиліття зазнав численних змін, що поступово привели до серйозних викликів. Однак пандемія COVID-19 та повномасштабне військове вторгнення росії у 2022 році стали факторами, що різко загострили вже існуючі проблеми і призвели до глибоких трансформацій у сфері зайнятості, заробітних плат, міграційних процесів та структурних змін у професійній зайнятості.

До початку пандемії 2018-2019 роки можна було охарактеризувати як період відносно стабільності на ринку праці. Кількість вакансій та рівень зайнятості були відносно сталими, хоча вже тоді спостерігалася тенденція до поступового спаду активності на ринку праці. Незважаючи на це, криза ще не мала вираженого характеру, і багато хто вважав такі зміни частиною циклічних коливань в економіці.

Однак із початком пандемії у 2020 році ситуація кардинально змінилася. Кількість вакансій різко зменшилася через введення карантинних обмежень і тимчасове припинення роботи в багатьох галузях економіки. Це призвело до значного зростання рівня безробіття, а також зниження зарплат у багатьох секторах.

Зокрема, ще у довоєнний період ситуація на ринку праці України відрізнялася від тієї, яка склалася після 24 лютого 2022 року (табл. 1).

Таблиця 1.

Рівень зайнятості населення в Україні протягом 2012-2021рр.

Роки	у віці 15-70 років		працездатного віку	
	у середньому, тис. осіб	у % до населення відповідної вікової групи	у середньому, тис. осіб	у % до населення відповідної вікової групи
2012	19180,2	58,4	17451,5	65,5
2013	19231,1	59,1	17520,8	66,3
2014	19261,4	59,6	17728,6	66,9
2015	19314,2	60,2	17889,4	67,3
2016	18073,3	56,6	17188,1	64,5
2017	16443,2	56,7	15742,0	64,7
2018	16276,9	56,3	15626,1	64,2
2019	16156,4	56,1	15495,9	64,5
2020	16360,9	57,1	15718,6	66,1
2021	16578,3	58,2	15894,9	67,6

Джерело [6]

Протягом останнього десятиліття в Україні спостерігається стійка тенденція до зниження кількості зайнятих на ринку праці. Варто зазначити, що цей спад відбувався навіть у відносно стабільні періоди, без явних ознак економічної кризи. Таким чином, зниження активності на ринку праці вже відзначалося до появи нових факторів, що згодом посилили цю тенденцію. Особливо помітне прискорення цього процесу відбулося в останні роки.

Так, якщо в 2018-2019 роках кількість вакансій на ринку праці залишалася на відносно стабільному рівні, то в період 2020-2021 років через пандемію спостерігалось значне скорочення кількості пропозицій. Дані за 2021 і 2022 роки свідчать, що внаслідок перших місяців війни кількість вакансій скоротилася більш ніж в чотири рази порівняно з мирними роками без пандемії [7].

Щодо кількості безробітних, то в період 2018-2021 років динаміка залишалася майже незмінною. Однак, порівняно з 2021 роком, у 2022 році лише за перші сім місяців кількість безробітних значно зросла через масову еміграцію українців, вимушену військовими діями росії. Станом на 1 серпня 2022 року було зареєстровано 290,7 тисяч безробітних чоловіків (з яких 260,1 тисяч раніше працювали) і 410,8 тисяч жінок (357 тисяч раніше працювали) [7].

Аналіз даних за 2018-2019 роки показує незначну різницю між кількістю вакансій і безробітних в Україні. Однак, починаючи з 2020 року, цей дисбаланс став помітним, і у 2022 році на одну вакансію претендувало в середньому 2,7 особи. З початком повномасштабного військового вторгнення Росії у лютому 2022 року ситуація на ринку праці стала ще більш критичною. Війна спричинила масову релокацію підприємств у безпечніші регіони України, переважно до західних областей. За даними Міністерства економіки, станом на серпень 2022 року понад 700 підприємств було переміщено з небезпечних зон, з яких 500 вже поновили свою роботу. Найбільшу кількість релокованих підприємств прийняли Львівська (29% заявок), Закарпатська (18%) та Чернівецька (12%) області [6]. Однак, до червня кількість заявок на переїзд значно скоротилася, що вказує на обмежені можливості для подальшої релокації через економічні та фізичні труднощі, такі як перевезення обладнання та персоналу. Це свідчить про підвищене усвідомлення ризиків підприємствами, а також про економічні та фізичні труднощі, пов'язані з переміщенням обладнання, працівників тощо.

На додаток до релокації підприємств, війна також призвела до масової еміграції українців за кордон. Цей процес має серйозні наслідки для ринку праці, оскільки значна частина населення вийшла з активної економічної діяльності, що тимчасово зменшило рівень безробіття, але водночас створило нові виклики в демографічній структурі робочої сили.

Регіональний аналіз показує найменший розрив між кількістю вакансій та безробітних у Києві, Львівській та Волинській областях (1,8 рази), тоді як найбільший розрив спостерігається в Херсонській (6,7 рази), Запорізькій (4,8 рази) та Миколаївській (4,4 рази) областях, які постраждали від військових дій або були окуповані [6].

Незважаючи на війну та економічну кризу, ринок праці в Україні продовжує повільно відновлюватися. У фінансовій сфері та страховій діяльності кількість безробітних перевищує кількість вакансій у 9,8 разів. У сфері державного управління та оборони цей показник становить 6,2 рази, а в інформаційній та телекомунікаційній галузі – 6,1 рази. Найкраща ситуація спостерігалася у сфері водопостачання та каналізації, де різниця між кількістю вакансій та безробітних є мінімальною, а також у сфері освіти (1,3 рази) та добувної промисловості (1,4 рази) [6].

Багато підприємств намагалися виплачувати заробітну плату своїм працівникам, навіть якщо діяльність була припинена. Деякі компанії здійснювали додаткові виплати або надавали матеріальну допомогу. Однак із продовженням бойових дій збільшилася кількість звільнень, а підприємства частіше виявлялися неспроможними виплачувати зарплати на довоєнному рівні.

Серед великих, особливо міжнародних компаній, більшість змогла зберегти повну виплату зарплат. Водночас ці компанії почали оптимізувати витрати на персонал. Малий і середній бізнес, з огляду на меншу фінансову стійкість, зазнав більше звільнень і скорочень зарплат, що свідчить про нерівномірність економічних наслідків серед різних секторів.

Значне перевищення пропозиції робочої сили над попитом на ринку праці призводить до зниження очікуваних зарплат, навіть на тлі пришвидшення інфляції. За результатами різних опитувань, зарплати у приватному секторі в 2022 року знизилися на 25% до 50% порівняно з довоєнним періодом. Деяко кращою виглядає ситуація в бюджетному секторі, згідно з оцінками, заснованими на аналізі бюджетних витрат. Крім того, втрата доходів від праці частково компенсувалася через соціальні виплати, підвищення пенсій і суттєве збільшення виплат військовим.

Повномасштабна війна спричинила гуманітарну кризу і масштабне переміщення населення, включаючи міграцію за кордон, що впливатиме на демографічну ситуацію та ринок праці протягом багатьох років. Економічний спад призвів до різкого скорочення доходів населення і зростання рівня безробіття.

Ці проблеми негативно вплинули на рівень життя більшості громадян, посилюючи кризові явища в економіці, стримуючи структурні реформи та гальмуючи стабілізацію й економічне зростання, що потребує термінових заходів з боку держави. Усі ці фактори значно змінюють умови функціонування ринку праці в Україні.

Після 24 лютого 2022 року особливо важливо зосередитися на професіях, які найбільш затребувані в умовах кризи. Однак, з огляду на складну економічну ситуацію, роботодавці найближчим часом не матимуть можливості значно підвищувати заробітну плату. Основні причини – необхідність утримання цін на продукти, стабілізація валютного курсу, проблеми з логістикою, загальний стан економіки, а найголовніше – війна.

Це означає, що в найближчому майбутньому не варто очікувати повернення попиту на ті професії, які були актуальними ще десять років тому. Ринок праці став значно динамічнішим, і кризові умови лише підкреслюють ті проблеми, що раніше були приховані в умовах відносної економічної стабільності.

Загалом, ринок праці в умовах кризи зазнав суттєвих змін. Професії, які потребують вищої освіти, стали менш затребуваними у порівнянні з простими професіями, що не вимагають диплома. Як наслідок, серед безробітних збільшилася кількість тих, хто раніше обіймав провідні посади на ринку праці, зокрема продавців, бухгалтерів, державних службовців та фахівців місцевого самоврядування.

У ситуації, що склалася, можна порекомендувати на рівні держави здійснити наступні дії:

1. Активізувати державну підтримку підприємств. Для відновлення ринку праці важливо розробити й впровадити комплексну державну програму, спрямовану на підтримку підприємств, особливо малого та середнього бізнесу. Це може включати фінансові стимули для підприємств, які зберігають робочі місця, а також податкові пільги для нових компаній, що запускаються в постраждалих регіонах. Створення умов для розвитку бізнесу сприятиме підвищенню зайнятості та стимулюванню економічної активності.

2. Забезпечити інвестиції в професійну перепідготовку та навчання. З огляду на зміни в структурі попиту на робочу силу, необхідно впровадити програми професійної перепідготовки для працівників, які втратили роботу. Це особливо стосується тих професій, які стали менш затребуваними в умовах кризи. Держава повинна інвестувати в освітні програми та створювати нові можливості для професійного розвитку працівників, щоб адаптувати їх до нових умов ринку.

3. Здійснити модернізацію ринку праці через цифровізацію. Для підвищення ефективності працевлаштування та зменшення безробіття слід активізувати процес цифровізації ринку праці. Це може включати розробку сучасних онлайн-платформ для пошуку роботи та навчання, а також удосконалення системи обліку безробітних і вакансій. Цифрові інструменти допоможуть полегшити взаємодію між працівниками й роботодавцями, зменшити адміністративні бар'єри та підвищити прозорість ринку.

4. Сприяти залученню міжнародної допомоги та інвестицій. Відновлення економіки України й ринку праці неможливе без активного залучення міжнародної допомоги та

інвестицій. Необхідно створити сприятливі умови для залучення іноземних інвесторів, розробити прозорі механізми співпраці й реалізувати спільні проекти з міжнародними організаціями. Це сприятиме створенню нових робочих місць, відновленню інфраструктури та зростанню економіки.

5. Забезпечувати підтримку зайнятості в постраждалих регіонах. Важливою є спеціальна програма для підтримки зайнятості в регіонах, що постраждали від війни, таких як Херсонська, Запорізька та Миколаївська області. Держава повинна створювати умови для повернення людей до своїх місць проживання та забезпечити робочі місця через розвиток місцевого бізнесу й відновлення зруйнованої інфраструктури.

6. Покращувати умови праці та заробітної плати. Для підвищення мотивації до праці необхідно вдосконалити умови роботи, зокрема забезпечити працівникам належний рівень заробітної плати та соціальних гарантій. Це включає впровадження системи додаткових пільг та підтримки для тих, хто працює у важких умовах або в постраждалих регіонах.

7. Здійснювати розробку довгострокової стратегії розвитку ринку праці. Необхідно розробити національну стратегію розвитку ринку праці, яка враховуватиме довгострокові наслідки війни та включатиме заходи для стабілізації зайнятості, розвитку економіки та інтеграції нових робочих місць. Ця стратегія має бути гнучкою та враховувати можливі майбутні виклики, такі як зміни в технологіях, глобальні економічні тренди та нові кризи.

8. Фокусуватися на відновленні інфраструктури. Важливо приділити увагу відновленню інфраструктурних об'єктів, оскільки це створить додаткові робочі місця та поліпшить умови для розвитку економіки. Відновлення зруйнованих підприємств і промислових об'єктів сприятиме відновленню регіонів і надасть можливість для реінтеграції внутрішньо переміщених осіб на ринок праці.

Ці заходи допоможуть стабілізувати ринок праці України, сприятимуть відновленню економіки та створять підґрунтя для довгострокового економічного зростання в умовах післявоєнної відбудови.

Висновки. Ситуація на ринку праці України зазнала суттєвих змін через кризові явища, спричинені пандемією та війною. Війна не тільки спричинила масову міграцію та втрати робочих місць, але й змінила структуру зайнятості, зменшивши попит на високоосвічених працівників та збільшивши потребу в робітничих спеціальностях. Довгострокові наслідки цих трансформацій вимагатимуть від держави активних дій, спрямованих на відновлення економіки, створення нових робочих місць, підтримку малих та середніх підприємств і стимулювання професійної перепідготовки населення для адаптації до нових реалій ринку праці.

Довгострокові наслідки війни й далі впливатимуть на ринок праці, і навіть після завершення активних бойових дій очікується, що безробіття залишатиметься на високому рівні. Відновлення зарплат і економічної активності буде поступовим і залежатиме від багатьох факторів, включаючи ефективність державної політики та інвестицій у відновлення країни.

Таким чином, для стабілізації ринку праці в Україні необхідні комплексні заходи з боку держави, які включають стимулювання економіки, створення нових робочих місць, підтримку підприємств, розвиток професійної перепідготовки та реабілітації інфраструктури. Важливими є також міжнародна допомога та інвестиції, які сприятимуть відновленню економіки й поступовому поверненню ринку праці до довоєнних показників.

Література:

1. Войтик О.Є., Мазій Н.Г. Ринок праці в кризових умовах та напрямки удосконалення його державного регулювання. Демократичне врядування. Вип. 2 (30). 2022. С. 144-157. DOI: <https://doi.org/10.23939/dg2022.02.144>
2. Дяченко М.І., Василенко О.П. Державне управління зайнятості населення регіону. Державне управління, удосконалення та розвиток. 2018. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1183> (дата звернення 18.10.2024).
3. Економіка добробуту: регулювання доходів населення та розвиток ринку праці [Текст]: монографія / Наталія Володимирівна Павліха, Ірина Олександрівна Цимбалюк, Олег Вікторович Уніга, Лілія Миколаївна Коцан, Анастасія Юріївна Савчук. Луцьк : ВежаДрук, 2022. 212 с.

4. Публічне управління у сфері зайнятості в Україні у контексті євроінтеграції: проблеми, ефективність, інноваційність, результативність: колективна монографія / за наук. ред. д. держ. упр. Р.В. Войтович та К.В. Дубич. Київ, 2020. 480 с.

5. Супрун К. В. Механізми публічного управління інноваційним розвитком сфери зайнятості населення України. Вісник післядипломної освіти. Вип. 17(46) «Серія «Соціальні та поведінкові науки» (психол. 053, економічні 051, держ. управління 281). 2021.С. 236-266

6. Офіційний сайт Міністерства економіки України. URL: <https://me.gov.ua/?lang=uk-UA> (дата звернення 23.10.2024)

7. Офіційний сайт Державної служби статистики. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua> (дата звернення 23.10.2024)

References:

1. Voytyk O.YE., Mazyi N.H. (2022). Rynok pratsi v kryzovykh umovakh ta napryamky udoskonalennya yoho derzhavnoho rehulyuvannya [The labor market in crisis conditions and directions for improving its state regulation]. *Demokratychnе vryaduvannya – Democratic governance*. Vyp. 2 (30).P. 144-157. DOI: <https://doi.org/10.23939/dg2022.02.144> [in Ukraine]

2. Dyachenko M.I., Vasylenko O.P. (2018). Derzhavne upravlinnya zaynyatosti naseleennya rehionu [State Department of Employment of the Population of the Region]. *Derzhavne upravlinnya, udoskonalennya ta rozvytok – Public administration, improvement and development*. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1183> [in Ukraine]

3. Ekonomika dobrobutu: rehulyuvannya dokhodiv naseleennya ta rozvytok rynku pratsi (2022). [Welfare economics: regulation of population incomes and development of the labor market]: monohrafiya / Nataliya Volodymyrivna Pavlikha, Iryna Oleksandrivna Tsymbalyuk, Oleh Viktorovych Uniha, Liliya Mykolayivna Kotsan, Anastasiya Yuriyivna Savchuk. Luts'k: VezhaDruk,. 212 p. [in Ukraine]

4. Publichne upravlinnya u sferi zaynyatosti v Ukrayini u konteksti yevrointehratsiyi: problemy, efektyvnist', innovatsiynist', rezul'tatyvnist' (2020) [Public administration in the field of employment in Ukraine in the context of European integration]: kolektyvna monohrafiya / za nauk. red. d. derzh. upr. R.V. Voytovych ta K.V. Dubych. Kyiv,. 480 p. [in Ukraine]

5. Suprun K. V. (2021). Mekhanizmy publichnoho upravlinnya innovatsiynym rozvytkom sfery zaynyatosti naseleennya Ukrayiny [Mechanisms of public management of innovative development of the sphere of employment of the population of Ukraine]. *Visnyk pisyadyplomnoyi osvity - Bulletin of postgraduate education*. Vyp. 17(46) «Seriya «Sotsial'ni ta povedinkovi nauky» (psykhol. 053, ekonomichni 051, derzh. upravlinnya 281). P. 236-266 [in Ukraine]

6. Ofitsiyyny sayt Ministerstva ekonomiky Ukrayiny [Official website of the Ministry of Economy of Ukraine]. URL: <https://me.gov.ua/?lang=uk-UA> [in Ukraine]

7. Ofitsiyyny sayt Derzhavnoyi sluzhby statystyky [Official website of the State Statistics Service]. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua> [in Ukraine]

УДК 35.082

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-532-538](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-532-538)

Матохнюк Анна Юрївна аспірантка спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування», Комунальний заклад вищої освіти, «Вінницька академія безперервної освіти», вул. Грушевського, 13, м. Вінниця, 21050, тел.: (093) 957-84-72, <https://orcid.org/0009-0005-6889-8253>

ГОТОВНІСТЬ ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Анотація. Зміни у політичному та економічному середовищі, а також розвиток цифрових технологій вимагають від службовців здатності швидко адаптуватися, оновлювати знання та вдосконалювати свої професійні навички. У статті здійснено аналіз і систематизацію основних факторів з позиції філософської, психологічної та педагогічної літератури, щодо дефініції феномену готовності публічних службовців до професійної діяльності. Аналіз наукової літератури свідчить про те, що поняття готовності в сучасних наукових дослідженнях має широкий спектр тлумачень. В контексті нашого дослідження важливо конкретизувати це поняття, виділяючи ті блоки, показники, які є ключовими для діяльності публічного службовця, зокрема професійні якості, що мають суттєве значення для ефективності їх професійної діяльності.

На основі аналізу, порівняння, узагальнення, систематизації наукової літератури охарактеризовано готовність публічного службовця до діяльності — як інтегративну психологічну властивість, яка забезпечує здатність ефективно виконувати завдання, адаптуватися до нових викликів і долати нестандартні ситуації та включає мобілізацію внутрішніх ресурсів (знання, навички, емоційний стан) та створення оптимальних умов для досягнення цілей впродовж професійного життя.

Встановлено, що готовність державних службовців до професійної діяльності є складною особистісною властивістю, єдністю таких взаємопов'язаних компонентів, як когнітивний, мотиваційний, емоційний та діяльнісний. Когнітивний компонент пов'язаний із знаннями, розумінням процесів, аналітичними здібностями та навичками, які дозволяють службовцю розуміти і виконувати професійні завдання. Мотиваційний компонент визначає силу та напрямок прагнень службовця, тобто його внутрішню готовність працювати на досягнення професійних цілей. Емоційний компонент відображає здатність керувати своїми емоціями, витримувати стреси і підтримувати емоційну стабільність. Діяльнісний компонент охоплює практичні навички, уміння виконувати робочі завдання, організовувати та реалізовувати діяльність.

Опираючись на дослідження науковців, які надають рекомендації щодо підвищення ефективності державного управління в Україні, зокрема в умовах євроінтеграції, встановлено теоретичну відповідність рекомендацій кожному компоненту.

Ключові слова: готовність, професійна діяльність, професіоналізм, публічний службовець, професійна діяльність, компоненти.

Matokhniuk Anna Yuriivna graduate student of specialty 281 «Public management and administration», Public higher educational establishment «Vinnytsia academy of continuing education», St. Hrushevskoho, 13, Vinnytsia, 21050, tel.: (093) 957-84-72, <https://orcid.org/0009-0005-6889-8253>

READINESS OF PUBLIC SERVANTS FOR PROFESSIONAL ACTIVITIES

Abstract. Changes in the political and economic environment, as well as the development of digital technologies, require employees to be able to quickly adapt, update their knowledge and improve their professional skills. The article analyzes and systematizes the main factors from the

standpoint of philosophical, psychological, and pedagogical literature regarding the definition of the phenomenon of public servants' readiness for professional activity. The analysis of scientific literature shows that the concept of readiness in modern scientific research has a wide range of interpretations. In the context of our research, it is important to specify this concept, highlighting those blocks, indicators that are key to the activity of a public servant, in particular, professional qualities that are essential for the effectiveness of their professional activity.

On the basis of the analysis, comparison, generalization, systematization of scientific literature, the readiness of a public servant for activity is characterized as an integrative psychological property that provides the ability to effectively perform tasks, adapt to new challenges and overcome non-standard situations and includes the mobilization of internal resources (knowledge, skills, emotional state) and creating optimal conditions for achieving goals throughout professional life.

It was established that the readiness of civil servants for professional activity is a complex personal property, the unity of such interrelated components as cognitive, motivational, emotional and activity. The cognitive component is related to knowledge, understanding of processes, analytical abilities and skills that allow the employee to understand and perform professional tasks. The motivational component determines the strength and direction of the employee's aspirations, that is, his internal readiness to work to achieve professional goals. The emotional component reflects the ability to manage one's emotions, withstand stress and maintain emotional stability. The activity component covers practical skills, the ability to perform work tasks, organize and implement activities.

Based on the research of scientists who provide recommendations for improving the efficiency of public administration in Ukraine, in particular in the conditions of European integration, the theoretical correspondence of the recommendations to each component has been established.

Keywords: readiness, professional activity, professionalism, public servant, professional activity, components.

Постановка проблеми. Сучасні виклики, що постають перед публічними службовцями, включають посилення вимог до компетентності, етичності та ефективності їхньої роботи. Зміни у політичному та економічному середовищі, а також розвиток цифрових технологій вимагають від службовців здатності швидко адаптуватися, оновлювати знання та вдосконалювати свої професійні навички. Однак, рівень готовності до цих вимог часто виявляється недостатнім, що позначається на якості надання державних послуг і громадській довірі до державних установ. Важливо визначити основні критерії готовності публічних службовців до виконання професійних обов'язків та ефективні шляхи її підвищення.

Вдосконалення якості підготовки спеціалістів передбачає нові критерії оцінки їхньої готовності до професійної діяльності. Зазвичай вважається, що висока оцінка на іспитах свідчить про найвищий рівень підготовки. Однак, сучасні дослідження показують, що успіх на 15% залежить від професійних знань і на 85% – від особистісних якостей і здібностей [1]. Практика свідчить, що кар'єрний успіх частіше досягається не випускниками з відзнакою, а тими, хто проявляє активність і реалізує себе в різних видах діяльності: навчальній, громадській, науковій тощо. Оцінка підготовки за результатами іспитів не завжди відображає справжній рівень готовності до професійної діяльності.

Останні дослідження зосереджуються на вивченні професійних компетенцій публічних службовців та факторів, що впливають на їхню готовність до виконання службових обов'язків. У світовій практиці розроблені численні програми для підвищення компетентності та адаптації до нових вимог, зокрема курси з лідерства, управління проектами, міжкультурної комунікації та цифрової грамотності. Однак в Україні ці програми ще недостатньо розвинені, а дослідження часто зосереджуються на окремих аспектах професійної готовності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз філософської, психологічної та педагогічної літератури показує, що феномен психологічної готовності до професійної діяльності досліджується на трьох рівнях: особистісному, функціональному та особистісно-діяльнісному. На особистісному рівні готовність пов'язана з індивідуальними якостями,

відповідними характеру майбутньої діяльності (Акімов О. О., Загороднюк С. В., Коновалова М., Матюхнюк Л. О., Плецан Х. В., Пашко Л. А. та ін.). На функціональному рівні готовність включає тимчасову активізацію психічних функцій, здатність мобілізувати ресурси для виконання діяльності (Погребняк Ю. В., Селіванов С. В., Улунова Г. Є. та ін.). Особистісно-діяльнісний рівень розглядає готовність як цілісний прояв усіх аспектів особистості, що виконує професійні функції (Зінькова І. І., Кузьмінський А. І., Литвиненко С. А. та ін.).

В переважній більшості дослідження цього феномену проводяться у різних напрямках: психологічному, акмеологічному, психолого-педагогічному та педагогічному.

Метою статті є аналіз і систематизація основних факторів, що складають дефініцію поняття готовність публічних службовців до професійної діяльності.

Методи дослідження. Для вирішення поставлених завдань використано теоретичні методи: аналіз, порівняння, узагальнення, систематизація теоретичних даних.

Викладення основного матеріалу. Дефініція «готовність» широко розглядається у психологічній літературі, однак учені дещо по-різному тлумачать це поняття.

В академічному словнику української мови «готовність» тлумачиться як стан готового; бажання зробити що-небудь. А поняття «Бути готовим» означає той який вже склався, набув досвіду, досяг високої майстерності [2].

Готовність до певного виду діяльності – це багатогранний стан особистості, який об'єднує її переконання, погляди, ставлення, мотиви, емоції, а також вольові та інтелектуальні якості. У готовності також присутні знання, навички, установки та внутрішня налаштованість на конкретну поведінку. Це означає, що для успішного виконання діяльності людина повинна бути не просто обізнаною, але й мотивованою та налаштованою діяти певним чином, керуючись власними цінностями, знаннями та досвідом.

Пасько О. М. розглядає готовність на рівні особистісних якостей [3]. На його думку, питання готовності має психолого-педагогічний характер, оскільки стосується психологічних аспектів і водночас методів формування, що належать до педагогіки. Вивчаючи структуру готовності, він виділяє комплекс ключових характеристик: вольові якості, спрямованість мислення, здатність до уважного спостереження, творча уява, оптимальний рівень позитивних емоцій, гнучкість уваги, здатність до самоконтролю тощо. Такий підхід дозволяє розглядати готовність як комплекс особистісних якостей, пов'язаних із вимогами майбутньої професійної діяльності.

Юдзіонук Н. М. визначає готовність як психологічний стан студента, що відображає його внутрішню налаштованість на певну поведінку при виконанні як навчальних, так і робочих завдань [4]. Це налаштованість на активні та цілеспрямовані дії як під час навчання, так і на початку професійної діяльності після завершення навчання. Основною метою формування готовності у студентів є полегшення процесу адаптації до умов сучасного виробництва і досягнення професійного успіху. Для цього студентам необхідно оволодіти практичними, моральними, психічними й організаторськими аспектами своєї обраної професії.

У наукових дослідженнях Пащенко Т. зазначає, що «професійна готовність – це суб'єктивний стан особистості, яка є здатною і підготовленою до виконання певної професійної діяльності та прагне її виконувати» [5].

Вербинович Ю. І. вивчаючи питання формування готовності майбутнього педагога до професійної діяльності приходять до висновку «професійна готовність науково-педагогічного працівника до педагогічної діяльності передбачає його професійну кваліфікацію та певну сукупність особистісних якостей і властивостей» [6].

На основі аналізу наукової літератури приходимо до висновку, що готовність розглядають як комплексний особистісний стан, який включає внутрішню налаштованість, цінності, установки, переконання, знання та навички, необхідні для виконання певної діяльності. Готовність характеризується як психологічний стан, що об'єднує емоційні, вольові, інтелектуальні якості, а також прагнення до успіху і внутрішнє налаштування на конкретну поведінку. Вона забезпечує здатність особистості адаптуватися, саморегулюватися та успішно

діяти, відповідно до вимог обраної професії, що особливо важливо на початку професійної діяльності.

У філософії готовність особистості до діяльності визначається як певний стан свідомості: «будь-яка діяльність програмується й скеровується свідомістю, що виступає причиною людської діяльності» [7]. Тобто, можемо зазначити, що діяльність — це активність людини або систем, що веде до змін у світі. Ці зміни можуть впливати на фізичні об'єкти чи інформацію, якою ми користуємося. Основна суть діяльності — це перетворення зовнішніх впливів у внутрішні відчуття та ідеї, а також створення сенсу, який визначає, як і навіщо ми діємо. Коли ми займаємося діяльністю, то робимо вибір із доступних можливостей, приймаємо рішення і втілюємо свої наміри в реальність. Цей процес розкриває людські якості та наш внутрішній світ.

Діяльність може мати глибокий зміст і бути пов'язаною з ідеалами, цінностями та цілями. У ситуаціях, коли вона досягає рівня самопожертви, люди прагнуть досягти вищих ідеалів — того, що їх надихає і додає сенс їхньому життю. Така діяльність стає не просто практичною, а відображає дух і сутність людини. Коли діяльність об'єднує прагнення до мети та творчість, вона перетворюється на життєдіяльність. Це охоплює такі форми, як робота, гра і самостійна активність, які мають спільний елемент — творчість. Розуміння цього підходу до діяльності дозволяє людині поєднати об'єктивний світ та свої внутрішні ідеї, спрямовуючи свою діяльність на досягнення цілей і реалізацію задуманого.

Багато дослідників Каверіна О. Г. [8], Костюченко Л. [9], Полюк В. С. [10] та інші зазначають, що ключовою особливістю готовності особистості до професійної діяльності є її здатність до інтеграції. Це означає, що внутрішні структури особистості організовані і узгоджені, основні риси та компоненти гармонійно взаємодіють між собою. Така організованість забезпечує психологічну єдність і цілісність професіонала, що, у свою чергу, сприяє його ефективній та продуктивній роботі.

Абдюкова Н. В. наголошує на важливості психологічної підготовки як ключової складової усього професійного виховання. Вона порівнює психологічну готовність до діяльності зі станом, схожим на бойову чи передстартову готовність, коли людина мобілізує всі свої сили, вміння та навички для успішного виконання завдань. На думку Абдюкової Н. В. психологічна готовність — це не лише внутрішній стан зібраності, але й оптимальні емоційні умови для креативного підходу до виконання роботи або втілення певного задуму [11].

Готовність у певній діяльності можна розглядати як процес удосконалення професіоналізму людини, що відображає її прагнення до підвищення майстерності, зазначає Мазоха Д. С. [12]. Вона є характеристикою психологічних можливостей, що розвиваються, і визначає конкретний етап психічного розвитку, показуючи різноманітність, масштаб і широту цих можливостей. Незалежно від типу діяльності, готовність формується протягом усього професійного становлення. Вона стає важливою умовою й ресурсом, що сприяє організації внутрішнього потенціалу особистості та є результатом професійного досвіду або підготовки до нього.

Аналіз наукової літератури свідчить про те, що поняття готовності в сучасних наукових дослідженнях має широкий спектр тлумачень. В контексті нашого дослідження важливо конкретизувати це поняття, виділяючи ті блоки, показники, які є ключовими для діяльності публічного службовця, зокрема професійні якості, що мають суттєве значення для ефективності їх професійної діяльності.

Мельниченко А. А. та Шабаш І. Р. досліджували питання професійної готовності публічних службовців до роботи в умовах цифрової трансформації управлінських відносин [13]. Вони підкреслили важливість готовності публічних службовців діяти в нестандартних і критичних ситуаціях. Попри наявність національних особливостей, автори зазначили, що існує ряд спільних факторів успіху та бар'єрів, які впливають на формування готовності публічних службовців до роботи в умовах цифрових трансформацій у всіх країнах.

На думку Акімова О. О. психологічну готовність публічних службовців до професійної діяльності в умовах євроінтеграції України необхідно визначати як інтегративну психологічну

властивість у системі їх компетенцій [14]. Це поняття відображає здатність службовців ефективно виконувати завдання євроінтеграції, підвищуючи при цьому свою соціально-психологічну активність.

Теоретична модель психологічної готовності публічних службовців до професійної діяльності в умовах євроінтеграції за Акімовим О. О. складається з трьох основних компонентів, які взаємодіють і формують цілісне розуміння готовності до роботи: соціально-психолого-індивідуальний, діяльнісний і генетичний компоненти особистості [14]. Зазначені компоненти формують психологічну готовність публічних службовців до професійної діяльності в умовах євроінтеграції, забезпечуючи їх здатність адаптуватися до нових викликів і ефективно виконувати свої обов'язки.

Афонін Е. А. і Балакірева О. М. у своєму дослідженні вказують на важливість визначення дієздатності державних службовців, яка залежить від їхньої підготовки в різних сферах, таких як економіка, право та політологія. Вони стверджують, що для успішної діяльності держслужбовців необхідно мати: ґрунтовну підготовку (службовці повинні добре знати теорію і практику публічного адміністрування, мати інноваційний потенціал та бути стратегічно мислячими); соціальні якості (важливо, щоб службовці могли переконувати та мотивувати людей до співпраці. Керівники повинні демонструвати відповідальність, діловитість і прагнення до нестандартних рішень); довіру суспільства (необхідно, щоб службовці мали чесність, принциповість і незалежність, адже ці якості формують довіру суспільства до влади) [15].

Науковці надають рекомендації які сприятимуть підвищенню ефективності державного управління в Україні, зокрема в умовах євроінтеграції. По-перше, методологія оцінки службовців повинна базуватися на міждисциплінарних знаннях, що враховують психологічний аспект їхньої діяльності, а також оцінюватися за сукупністю зовнішніх і внутрішніх факторів, які впливають на їхню поведінку. По-друге, враховуючи, що нинішній рівень сформованості управлінських компетенцій складає лише 19%, необхідно посилити освітнє наповнення підготовки державних службовців. По-третє, введення нормативів, які надавали б переваги кандидатам з магістерською підготовкою під час конкурсів на вакантні посади в державній службі. По-четверте, доцільно переглянути існуючі стандарти публічного адміністрування, особливо зосереджуючи увагу на комунікативних, контрольних та мотиваційних функціях, що дозволить суттєво покращити професійний досвід публічних службовців [15].

Висновки та перспективи подальших досліджень. Отже, узагальнюючи вищезазначене, приходимо до висновку, що готовність публічного службовця до діяльності — це інтегративна психологічна властивість, яка забезпечує здатність ефективно виконувати завдання, адаптуватися до нових викликів і долати нестандартні ситуації та включає мобілізацію внутрішніх ресурсів (знання, навички, емоційний стан) та створення оптимальних умов для досягнення цілей впродовж професійного життя. Ця готовність формується протягом професійного становлення, є відображенням професіоналізму і спрямована на підвищення майстерності й соціально-психологічної активності.

Готовність публічних службовців до професійної діяльності є складною особистісною властивістю, єдністю таких взаємопов'язаних компонентів, як когнітивний, мотиваційний, емоційний та діяльнісний.

Когнітивний компонент пов'язаний із знаннями, розумінням процесів, аналітичними здібностями та навичками, які дозволяють службовцю розуміти і виконувати професійні завдання. Це знання законодавства, стратегій та конкретних процедур, які допомагають вирішувати професійні завдання, сприйняття змін. Для його покращення варто використовувати методологію оцінки, що базується на міждисциплінарних знаннях і враховує психологічний аспект діяльності службовців. Це сприятиме комплексному аналізу їхніх когнітивних можливостей і надасть більш цілісну оцінку професійної підготовки.

Мотиваційний компонент визначає силу та напрямок прагнень службовця, тобто його внутрішню готовність працювати на досягнення професійних цілей. Це мотивація до саморозвитку, готовність долати труднощі і бажання бути корисним суспільству, відповідальність,

добросесність. Для підвищення мотивації досягати професійних цілей на державній службі важливим є впровадження нормативів, які б надавали переваги кандидатам із магістерською підготовкою. Це стимулюватиме службовців підвищувати свою кваліфікацію та сприятиме розвитку мотивації до самовдосконалення.

Емоційний компонент відображає здатність керувати своїми емоціями, витримувати стреси і підтримувати емоційну стабільність. У державній службі важливо зберігати спокій і витримку, навіть під тиском чи в складних ситуаціях. Його ефективність можна покращити шляхом вдосконалення освітнього наповнення підготовки, щоб посилити навички емоційної саморегуляції і зменшення стресових факторів. Важливо, щоб навчальні програми включали тренінги з емоційної стійкості та адаптивності.

Діяльнісний компонент охоплює практичні навички, уміння виконувати робочі завдання, організовувати та реалізовувати діяльність. Це конкретні дії та рішення, які службовець приймає в процесі роботи, вміння ефективно співпрацювати, комунікувати та вирішувати проблеми. Для підвищення ефективності публічного управління необхідно здійснити перегляд існуючих стандартів публічного адміністрування, зокрема з фокусом на комунікативні, контрольні та мотиваційні функції.

Література:

1. Дегтярьова Г. С. Теоретичні та методичні основи розвитку комунікативної компетентності майбутніх фахівців сфери обслуговування : навч.-метод. посібник / Г. С. Дегтярьова, Л. А. Руденко. — К. : Педагогічна думка, 2010. — 192 с.
2. Паламарчук, Л. С. Академічний тлумачний словник української мови — К.: Наук. думка, С. 4-22 [Електронний ресурс]. — URL: <http://sum.in.ua/>
3. Пасько О. М. Готовність як підґрунтя компетентності майбутніх працівників ОВС. Наука і освіта. 2013. № 5. С. 15-20.
4. Юдзіонук, Н. М. Формування професійної компетентності майбутнього вчителя в музично-інтерпретаційній діяльності : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.04 / Наталія Михайлівна Юдзіонук; наук. кер. Н. В. Кічук; Ізмаїл. держ. гуманіт. ун-т. — Ізмаїл, 2011. — 216 с.
5. Пащенко Т. Готовність педагогічних працівників до стандартизації підготовки молодших спеціалістів. Вісник Глухівського національного педагогічного університету. 2018. № 2 (2). С.10–16.
6. Вербиненко, Ю. І. Професійна готовність до педагогічної діяльності / Ю. І. Вербиненко // Професійна підготовка педагога в контексті європейських інтеграційних процесів: збірник наукових праць Дрогобицького державного педагогічного університету. - Дрогобич, 2013. — С. 119–124. URL: <https://dspace.nuft.edu.ua/handle/123456789/12274>
7. Філософський енциклопедичний словник / НАН України, Ін-т філософії імені Г. С. Сковороди; [редкол.: В. І. Шинкарук (голова) та ін.]. — Київ: Абрис, 2002. — VI, 742 с.
8. Каверіна О. Г. Інтегративний підхід до формування готовності студентів вищих технічних навчальних закладів до професійної комунікації : автореф. дис. ... д-ра. пед. наук : 13.00.04. Київ, 2010. 46 с.
9. Костюченко Л. Готовність майбутніх вчителів початкових класів до професійної діяльності. Психолого-педагогічні проблеми сільської школи : наук. зб. Уман. держ. пед. ун-т ім. Павла Тичини / ред. Н. С. Побірченко та ін. Умань : О. О. Жовтий, 2011. Вип. 39, Ч. 1. С. 65–66.
10. Полук В. С. Інтегративна модель професійної готовності майбутніх офіцерів // Зб-к наук. пр. Хмельницького інституту соціальних технологій Університету «Україна». — 2013. — № 1(7). — С. 185–188.
11. Абдюкова Н.В. Психологічні особливості соціалізації сучасного підлітка: Автореф. дис... канд. психол. наук: 19.00.05 / Київський національний ун-т ім. Тараса Шевченка. — К., 2000. — 16 с.
12. Мазоха Д. С. Інноваційні технології формування професіоналізму вчителя в системі безперервної освіти/ Д. С. Мазоха Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. — 2005. — №25. — С. 23–26
13. Мельниченко, А. А., & Шабаш, І. Р. (2023). ПРОФЕСІЙНА ГОТОВНІСТЬ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ ДО ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ УПРАВЛІНСЬКИХ ВІДНОСИН. *Експерт: парадигми юридичних наук і державного управління*, (4(22)), 156-172. URL: [https://doi.org/10.32689/2617-9660-2022-4\(22\)-156-172](https://doi.org/10.32689/2617-9660-2022-4(22)-156-172)
14. Акімов О. О. Психологічна готовність державних службовців до професійної діяльності в умовах євроінтеграції: проблеми визначення й формування. Державне управління теорія та практика. URL: <http://www/academy.gov.ua/ej3/txts/DERJAVNA%20SLUJBA/02-AKIMOV.pdf>
15. Афонін Е.А., Балакірева О.М. Функціональна і компетентнісна готовність державних службовців України до здійснення публічного адміністрування в умовах демократії. Український соціум. 2015. № 1 (52). С. 7-22.

References:

1. Dehtiarova, H. S., & Rudenko, L. A. (2010). Teoretychni ta metodychni osnovy rozvytku komunikatyvnoi kompetentnosti maibutnikh fakhivtsiv sfery obsluhovuvannya [Theoretical and methodological foundations of the development of communicative competence of future specialists in the field of service]: navch.-metod. posibnyk. Kyiv: Pedahohichna dumka. [in Ukrainian].
2. Palamarchuk, L. S. (1980). Akademichnyi tлумachnyi slovnyk ukrainskoi movy [Academic explanatory dictionary of the Ukrainian language]. Slovo i frazeologizm u slovnyku.–K.: Nauk. dumka, 4-22. [in Ukrainian].
3. Pasko, O. M. (2013). Hotovnist yak pidgruntia kompetentnosti maibutnikh pratsivnykiv OVS [Readiness as a basis for the competence of future employees of the OBS] [in Ukrainian].
4. Yudzionok, N. M., & Yudzyonok, N. M. (2011). Formuvannya profesiinoi kompetentnosti maibutnoho vchytelia u muzychno-interpretatsiini diialnosti [Formation of professional competence of the future teacher in music-interpretation activity]: dys. kand. ped. nauk (Doctoral dissertation, Izmailskyi derzhavnyi humanitarnyi universytet) [in Ukrainian].
5. Pashchenko, T. M. (2018). Hotovnist pedahohichnykh pratsivnykiv do standartyzatsii pidhotovky molodshykh spetsialistiv [Readiness of pedagogical workers to standardize the training of junior specialists]. Visnyk Hlukhivskoho natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni Oleksandra Dovzhenka.: Pedahohichni nauky, (2 (2)), 10-16. [in Ukrainian].
6. Verbynenko, Yu. I. (2013). Profesiina hotovnist do pedahohichnoi diialnosti [Professional readiness for pedagogical activity] [in Ukrainian].
7. Maltus, T. R. (2002). Filosofskyi entsyklopedychnyi slovnyk [Philosophical encyclopedic dictionary] /NAN Ukrainy, In-t filosofii imeni HS Skovorody;[redkol.: V. I. Shynkaruk (holova) ta in.]. Kyiv: Abrys. [in Ukrainian].
8. Kaverina, O. H. (2009). Intehrativnyi pidkhid do formuvannya hotovnosti studentiv vyshchykh tekhnichnykh navchalnykh zakladiv do profesiinoi komunikatsii [Integrative approach to formation of readiness of students of higher technical educational institutions for professional communication]. MON Ukrainy. APN Ukrainy. Instytut pedahohichnoi osvity i osvity doroslykh.-D. [in Ukrainian].
9. Kostiuchenko, L. (2011). Hotovnist maibutnikh vchyteliv pochatkovykh klasiv do profesiinoi diialnosti/ Psykholoho-pedahohichni problemy silskoi shkoly, [Readiness of future primary school teachers for professional activity. Psychological-pedagogical problems of the rural school] (39 (1)), 61-66. [in Ukrainian].
10. Poliuk, V. S. (2013). Intehrativna model profesiinoi hotovnosti maibutnikh ofitseriv [Integrative model of professional readiness of future officers]. Zbirnyk naukovykh prats Khmelnytskoho instytutu sotsialnykh tekhnolohii Universytetu Ukraina, (1), 185-188. [in Ukrainian].
11. Abdiukova, N. V. (2000). Psykholohichni osoblyvosti sotsializatsii suchasnoho pidlitka [Psychological features of the socialization of a modern teenager] (Doctoral dissertation, Ivano-Frankivsk, 2000). [in Ukrainian].
12. Mazokha, D. S. (2005). Innovatsiini tekhnolohii formuvannya profesionalizmu vchytelia v systemi bezperervnoi osvity [Innovative technologies for the formation of teacher professionalism in the system of continuous education]. VISNYK Zhytomyrskoho derzhavnoho universytetu imeni Ivana Franka, (25), 23-26. [in Ukrainian].
13. Melnychenko, A. A., & Shabash, I. R. (2022). PROFESIINA HOTOVNIST DERZHAVNYKH SLUZHBOVTSIV DO DIIALNOSTI V UM OVAKH TSYFROVOI TRANSFORMATSII UPRAVLINSKYKH VIDNOSYN. [PROFESSIONAL READINESS OF CIVIL SERVANTS FOR ACTIVITIES IN THE CONDITIONS OF DIGITAL TRANSFORMATION OF ADMINISTRATIVE RELATIONS.]. Ekspert: paradyhmy yurydychnykh nauk i derzhavnoho upravlinnia, (4 (22)), 156-172. [in Ukrainian].
14. Akimov, O. O. (2006). Psykholohichna hotovnist derzhavnykh sluzhbovtsiv do profesiinoi diialnosti v umovakh yevrointehratsii: problemy vyznachennia y formuvannya [Psychological readiness of civil servants for professional activity in the conditions of European integration: problems of definition and formation]. [Elektronnyi resurs]. Derzhavne upravlinnia teorii ta praktyka, (1). [in Ukrainian].
15. Afonin, E. A., & Balakirieva, O. M. (2015). Funktsionalna i kompetentnisna hotovnist derzhavnykh sluzhbovtsiv Ukrainy do zdiisnennia publichnoho administruvannya v umovakh demokratii.[Functional and competent readiness of civil servants of Ukraine to carry out public administration in conditions of democracy]. Ukrainskyi sotsium, (1), 7-22. [in Ukrainian].

УДК 35.08:35.082.4+159.923/355(045)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-539-549](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-539-549)

Павелко Ірина Іванівна кандидат психологічних наук, старший дослідник, доцент кафедри управління повсякденною діяльністю підрозділів, Військова академія (м. Одеса), вул. Фонтанська дорога, 10, м. Одеса, 65009, <https://orcid.org/0000-0002-3933-6949>

Моторний Володимир Олександрович кандидат наук з державного управління, заступник начальника кафедри управління повсякденною діяльністю підрозділів, Військова академія (м. Одеса), вул. Фонтанська дорога, 10, м. Одеса, 65009, <https://orcid.org/0000-0003-0243-8666>

Норчук Юрій Володимирович кандидат психологічних наук, доцент кафедри управління повсякденною діяльністю підрозділів, Військова академія (м. Одеса), вул. Фонтанська дорога, 10, м. Одеса, 65009, <https://orcid.org/0000-0003-0850-2278>

ДО ПИТАННЯ ПРОФЕСІОГРАФІЧНОГО ПІДХОДУ ПРИ АТЕСТУВАННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ТАКТИЧНОГО РІВНЯ ПІДГОТОВКИ

Анотація. Актуальність вивчення проблеми атестації військовослужбовців для обіймання посади обумовлено тим, що ця процедура є обов'язковою, а результати атестування є основою для прийняття кадрових рішень. У статті проаналізовано системи оцінювання військовослужбовців в арміях інших держав для подальшої адаптації і використання їх досвіду в системі управління персоналом Збройних Сил України. Наведено основні критерії оцінювання, що використовуються для здійснення оцінки службової діяльності військовослужбовців в збройних силах цих країн. Представлено основні законодавчі документи та рекомендації з порядку організації і проведення атестування військовослужбовців Збройних Сил України. Метою статті є обґрунтування доцільності використання професіографічного підходу при атестуванні військовослужбовців. Констатовано, що необхідною умовою для визначення професійної придатності фахівців є дослідження їх здібностей у структурі професійно важливих якостей, а також врахування підсистеми професійно важливих якостей військовослужбовців. Обґрунтовано доцільність доповнення процедури оцінювання військовослужбовців тактичного рівня розробленням та врахуванням професіограм та психограм військових спеціальностей, тобто кваліфікаційних вимог та необхідних професійно-важливих якостей для певної спеціальності. Визначено домінуючі види діяльності військовослужбовців, здібності, що забезпечують успішність виконання професійної службової діяльності, області застосування професійних знань та особистісні якості військовослужбовця, що забезпечують успішність виконання професійної діяльності. Конкретизовано феномен психологічної культури праці, яка є основною складовою загальної культури професіонала. Наголошено, що вирішення протиріччя між стандартами підготовки та індивідуальним розвитком особистості офіцера лежить на шляху гуманізації навчання та виховання, що створює можливості для кожного військовослужбовця розвиватися як особистість на основі вибору особисто значущих цілей та завдань.

Ключові слова: здібності, професіограма, психограма, військовослужбовці, процедури атестування.

Pavelko Iryna Ivanovna PhD in Psychology, Senior Researcher, Associate Professor department of units daily activities management, Military Academy (Odesa), Fontanska doroga, 10, Odesa, 65009, <https://orcid.org/0000-0002-3933-6949>

Motorny Vladimir Oleksandrovich PhD in science of administration, Deputy head of Department of units daily activities management, Military Academy (Odesa), Fontanska doroga, 10, Odesa, 65009, <https://orcid.org/0000-0003-0243-8666>

Norchuk Yurii Volodymyrovych PhD in Psychology, Associate Professor department of units daily activities management, Military Academy (Odesa), Fontanska doroga, 10, Odesa, 65009, <https://orcid.org/0000-0003-0850-2278>

TO THE ISSUE OF THE PROFESSIONAL APPROACH IN THE CERTIFICATION OF MILITARY OFFICERS OF THE TACTICAL LEVEL OF TRAINING

Abstract. The relevance of studying the problem of certification of military personnel for employment is due to the fact that this procedure is mandatory, and the results of the certification are the basis for making personnel decisions. The article analyzes the evaluation systems of servicemen in the armies of other states for further adaptation and use of their experience in the personnel management system of the Armed Forces of Ukraine. The main evaluation criteria used to evaluate the service activities of servicemen in the armed forces of these countries are given. The main legislative documents and recommendations on the order of organization and certification of servicemen of the Armed Forces of Ukraine are presented. The purpose of the article is to substantiate the expediency of using a professional approach when certifying military personnel. It was established that a necessary condition for determining the professional suitability of specialists is the study of their abilities in the structure of professionally important qualities, as well as taking into account the subsystem of professionally important qualities of military personnel. The expediency of supplementing the procedure for evaluating military personnel at the tactical level by developing and taking into account professional and psychograms of military specialties, i.e. qualification requirements and necessary professional and important qualities for a certain specialty, is substantiated. The dominant types of servicemen's activities, abilities that ensure the success of professional service activities, areas of application of professional knowledge and personal qualities of a serviceman that ensure the success of professional activities are determined. The phenomenon of the psychological culture of work, which is the main component of the general culture of a professional, has been concretized. It is emphasized that the resolution of the contradiction between training standards and the individual development of an officer's personality lies in the way of humanizing training and education, which creates opportunities for each serviceman to develop as a person based on the selection of personally significant goals and tasks.

Keywords: abilities, professionogram, psychogram, military personnel, certification procedures.

Постановка проблеми. Атестація військовослужбовців для обіймання посади в Україні є обов'язковою процедурою, яка проводиться для оцінки професійної компетентності, знань і навичок військових кадрів. Ця процедура необхідна для ефективного управління військовослужбовцями, тому вимагає періодичного їх оцінювання та атестування для вирішення наступних завдань: правильного добору, розстановки, планування потреб у залученні нових військовослужбовців та переміщення наявних всередині установи; підвищення кваліфікації персоналу, планування професійних кар'єр, створення резерву кадрів; забезпечення виховання і вдосконалення підготовки військових кадрів шляхом об'єктивного оцінювання професійного рівня, ділових та моральних якостей військовослужбовців, їх відповідності займаним посадам; оптимізації обміну інформацією між керівниками і підлеглими; здійснення обґрунтованих кадрових заходів. Результати атестування є основою для прийняття кадрових рішень. Особливо важливо це в умовах воєнного стану, коли потреба в ефективному управлінні кадрами зростає.

Основна мета атестації – перевірка відповідності військовослужбовця займаній посаді або можливості підвищення.

Найважливішою вимогою до системи оцінювання результатів діяльності військовослужбовців є її дієвість, тобто результати її застосування повинні забезпечити чіткий зв'язок результатів виконання службових обов'язків, високого рівня мотивації і максимальну віддачу від військовослужбовців.

Оцінювання результатів діяльності військовослужбовців – це обов’язковий, безперервний, а в окремих випадках нормативно врегульований процес визначення їх ділових, професійних та особистих якостей, освітньо-кваліфікаційного рівня, професійної підготовки за результатами якого робиться висновок про відповідність його діяльності встановленим вимогам функціонування установи. Враховуючи викладене вище доцільно проаналізувати системи оцінювання військовослужбовців в арміях інших держав для подальшої адаптації і використання їх досвіду в системі управління персоналом Збройних Сил України.

Допомогу при проведенні атестуванні військовослужбовців може надати використання професіографічного підходу. Цей підхід може використовуватися як метод оцінки, який базується на чіткому описі вимог до професійних якостей і навичок військових, виходячи з конкретних посадових обов’язків. Цей підхід дозволяє систематизувати процес атестації та підвищити його ефективність.

Основними аспектами професіографічного підходу є: *аналіз професійних вимог* (чітка характеристика вимог до знань, умінь та особистісних психологічних якостей військовослужбовця необхідні для виконання службових обов’язків у різних умовах на певній військовій посаді); *опис робочого місця* (детальний опис умов служби, відповідних навантажень та рівня відповідальності, що дозволяє створити адекватну систему оцінки під час атестації); *систематична оцінка* (відповідність військовослужбовців займаній посаді або можливість їхнього переведення на інші посади на основі професіографічних характеристик). Це допомагає об’єктивно оцінити їх готовність до виконання складніших завдань або службового підвищення; *планування кар’єри* (такий підхід сприяє управлінню кар’єрою військовослужбовців, оскільки дозволяє виявляти їхні сильні сторони та області для розвитку, що важливо для ефективного підвищення по службі).

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Управління кадрами у Збройних Силах України здійснюється за моделлю «посада-особа», яка передбачає початкове визначення професійно-кваліфікаційних вимог, а після цього пошук особи, яка якнайбільше відповідає цим вимогам. Для здійснення управління кар’єрою військовослужбовця розроблено типові алгоритми управління кар’єрою в межах окремої спеціальності виду (роду) Збройних Сил України. Важливими факторами, які враховуються під час розроблення алгоритмів управління кар’єрою є, у тому числі, система оцінювання військовослужбовців їх командирами [3, с. 29].

У провідних країнах світу важливим елементом кадрового управління також є атестація. Тому для вдосконалення цієї процедури доцільно розглянути досвід інших країн.

У науковій літературі досвід кадрового управління, зокрема, підходи щодо організації оцінювання кадрової політики в арміях провідних країн світу розглянуто у низці публікацій. Так, дослідниками О.В. Кінь та О.Б. Захаров проаналізував систему оцінювання та просування військовослужбовців у збройних силах США, дійшли до висновку, що вона побудована на культивуванні духу змагальності за принципом: чим вище військове звання і посада, тим жорсткішими мають бути критерії відбору [4]. Автори зазначають, що система управління кар’єрою та оцінювання військовослужбовців базується на дотриманні наступних принципів: призначення здійснюється на основі відповідності кваліфікації, освіти (підготовки), набутого досвіду, відповідності вимогам посади; забезпечення справедливого (конкурсного) підходу до розподілу посад на основі рівних можливостей для усіх військовослужбовців.

За даними А. Рибидайло, О. Прокопенко & І. Цимбал [14] оцінювання військовослужбовців проводиться відповідними комісіями два рази на рік. До складу комісії входять до 20 офіцерів з високим рейтингом, рівнем освіти та досвідом роботи на командних посадах в збройних силах Сполучених Штатів Америки. Автори вказують, що звання голови комісії повинно бути на два ступеня вищим ніж звання військовослужбовців, що розглядаються. Спілкування членів комісії між собою заборонено, особові справи військовослужбовців, що розглядаються, є конфіденціальними та членам комісії не видаються. Для цього передбачено складання електронних виписок з особових справ [6, 14].

С.А. Крилов зазначає, що реалізація кар’єри осіб офіцерського складу збройних сил залежить від: відповідності освітнього рівня (цивільна, військова освіта) кваліфікаційним вимогам посади; наявності та якості практичного досвіду виконання функцій за посадами;

наявності потенціалу для кар'єрного росту; обов'язкової фахової підготовки перед зайняттям нової посади (курсова підготовка); врахування віку офіцера при управлінні його кар'єрою. Основою для реалізації кар'єри є оцінка діяльності офіцера і його особисті претензії на зайняття посад більш високого рівня [6].

Авторами А. Рибидайло, О. Прокопенко, Т. Уварової, Г. Руденської, І. Цимбалом проаналізовано систему існуючих систем оцінювання військовослужбовців в армії *Великобританії*, де основою є ідея поетапної кар'єрної структури. Система оцінювання офіцерів сухопутних військ базується більше на досвіді військової служби, ніж на їх віковому цензі, та використовує політику послідовного збільшення повноважень і підвищення посади. Тобто її різні кадрові дії (ротації, призначення на посади, присвоєння звань, тощо) проводиться не на підставі вікових показників, а на підставі вислуги (термінів) проходження військової служби [14].

Призначення на посади (присвоєння військових звань) здійснюють комісії з призначення, які складаються з позаштатних членів, які не входять до складу кадрового центру. Ці комісії формуються з офіцерів різних військових профілів діяльності та спеціальностей (командири, інженери, штабні офіцери, юристи, тощо). Головою Комісії є представник кадрового центру. Офіцери кадрового центру постійно уточнюють ротаційні схеми у відповідності до основних принципів формування кар'єри офіцерів, побажань військовослужбовців, врахування комплексу соціальних та психологічних чинників, а саме головне – принципу доцільності в інтересах збройних сил [6, 14].

За даними тих же авторів у збройних силах *Франції* процес оцінювання військовослужбовців збройних сил Франції автоматизований у рамках стандартної процедури оцінювання. У результаті щорічного оцінювання офіцер отримує алфавітно-цифрову оцінку, яка налічує 29 критеріїв оцінювання, які в свою чергу поділяються на 3 основні групи: якість служби протягом року, відповідно до поставлених завдань (офіцер як професіонал); оцінка потенціалу офіцера в якості лідера і керівника; особиста поведінка [4, 14].

Основними критеріями оцінювання, що використовуються для здійснення оцінки службової діяльності військовослужбовців в збройних силах Франції, є: якість несення служби; виконання щоденних завдань; відповідність займаній посаді; результати виконання завдань, поставлених цілей; зовнішній вигляд; здатність працювати в колективі; моральні якості; кмітливість; мотивація на службу; здатність до ризику; авторитетність; самоконтроль.

Є.І. Брижатим розкрито механізм оцінювання військовослужбовців з погляду специфіки військової служби та в інтересах професійної придатності. За думкою автора процес оцінювання носить розвивальний і виховний характер та охоплює усі напрями професійної діяльності [1].

Дослідниками І.І. Приходько, Н.В. Юр'євої, А.А. Лиман розроблено професіограму військовослужбовця за контрактом управлінського складу Національної гвардії України (від командира відділення до головного старшини батальйону), де детально визначені зміст службово-бойової діяльності, санітарно-гігієнічні умови та безпека праці, вимоги професії до військовослужбовця, його загальноосвітньої і спеціальної підготовленості

Розроблена авторами психограма вказаної категорії військовослужбовців окреслює психологічні вимоги професії до індивідуально-психологічних та професійно важливих якостей військовослужбовця, а також вказує, за допомогою яких психодіагностичних методик їх можна визначити [9].

Що стосується оцінювання військовослужбовців у Збройних силах України, то проведення атестації проводиться у відповідності з вимогами наказу Міністра оборони України від 10 квітня 2009 року № 170 «Про затвердження Інструкції про організацію виконання Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України» (зі змінами) з метою надання практичної допомоги командирам (начальникам) у здійсненні заходів комплексного та періодичного оцінювання військовослужбовців Збройних Сил України всіх категорій як у мирний час так і в особливий період [11, 12].

Для допомоги у проведенні процедури атестування, Науково-методичним центром кадрової політики створено «Методичні рекомендації з порядку організації і проведення атестування військовослужбовців Збройних Сил України», які затверджені директором Департаменту кадрової політики Міністерства оборони України від 19.04.2017 № 328 [7].

Постійний розвиток та вдосконалення системи управління Збройними Силами України, їх трансформація та перехід на відповідні J (G, A, N) структури управління з урахуванням досвіду держав-членів НАТО спонукає до пошуку нового підходу до атестування військовослужбовців. У зв'язку з цим, робочою групою офіцерів Головного управління персоналу Генерального штабу ЗС України та Кадрового центру ЗС України розроблено Порадник «З порядку організації і проведення атестування військовослужбовців Збройних Сил України» [10], де розглядаються питаннях управління кар'єрою військовослужбовців, реалізація заходів комплексного вирішення завдань кадрового забезпечення, концентрації та якісного використання фінансових та матеріально-технічних ресурсів, комплектування професійно підготовленими військовослужбовцями з потенціалом та перспективами подальшого службового зростання.

Мета статті - обґрунтування доцільності використання професіографічного підходу при атестування військовослужбовців. Реалізація поставленої мети передбачає виконання таких **завдань**:

- аналіз підходів щодо організації оцінювання кадрової політики в арміях провідних країн світу;

- аналіз підходів щодо організації атестування військовослужбовців у ЗС України;

- розгляд основних аспектів професіографічного підходу при оцінюванні особового складу;

- обґрунтування необхідності дослідження військово-професійних здібностей військово-службовців при атестуванні особового складу як умови для визначення професійної придатності фахівців;

- пропозицій щодо оцінювання професійно-важливих якостей при атестуванні військовослужбовців.

Виклад основного матеріалу. У процесі атестації військовослужбовців проводиться інвентаризація відповідних компетенцій, необхідних для виконання вимог, передбачених посадою. Військовослужбовці, які «накопили» значно більше компетенцій, ніж необхідно на їх посаді, в результаті атестації отримують найвищу оцінку і стають кандидатами до кадрового резерву.

Дуже корисним у цієї процедури може стати врахування підсистеми професійно важливих якостей військовослужбовців, які у науковій літературі виділяються, описуються та інтерпретуються різними вченими як психологічні «одиниці» професійної придатності у системі: «здібності» – «професійно важливі якості» – «компетентність» – «потенціал» – «майстерність». Тому дослідження здібностей у структурі професійно важливих якостей є необхідною умовою для визначення професійної придатності фахівців.

Поняття «здібність» було введено в науку Платоном, який говорив, що «не всі люди однаково здатні до одних і тих же обов'язків, тому що люди за своїми здібностями дуже різні: одні народжені для управління, інші – для допомоги, а решта – для землеробства і ремісництва» [16].

Теорії, які стверджують вродженість, обумовленість тієї чи іншої якості або властивості, зазвичай називають теоріями преформізму. Прихильником теорії преформізму прийнято вважати Ф. Гальтона, який висловлював ідею про те, що необхідно поліпшити британську расу, підвищувати розумові здібності шляхом спеціального відбору (євгеніки).

На противагу теорії преформізму існують інші теорії, які можна об'єднати під назвою теорії чистої дошки (tabula rasa). Відповідно до теорії tabula rasa провідну роль в походженні здібностей відіграє виховання: джерело розвитку знаходиться поза людиною, в тій соціальному середовищі, в якій вона росте і розвивається (Дж. Локк, Т. Гоббс). Ці теорії використовують поняття «джерело розвитку», щоб виявити природу походження здібностей.

А ось у теорії конвергенції двох факторів вводиться поняття «умова розвитку». Відповідно до даної теорії джерелом розвитку є спадковість, а умовою розвитку – середовище. Носіями даної точки зору можна вважати Р. Кеттелла, Г. Айзенка, К. Платонова [16].

Л.С. Виготський в якості джерела розвитку пропонує використовувати метафору «зерно і ґрунт», де «зерно» – це елемент соціокультурного коду, а «ґрунт» – це задатки. Зерно потрапляє на ґрунт задатків.

Здібності військовослужбовця – це сукупність індивідуально-психічних особливостей воїна, які забезпечують успіх у військовій діяльності, легкість і швидкість оволодіння нею. При цьому не кожна психічна особливість є здібністю, а тільки така, яка має безпосереднє відношення до успішної бойової діяльності. Крім того, здібності – це не просто знання і вміння, а й можливості, сприятливі передумови успішного досягнення результатів у військовій діяльності.

Кожен воїн має певні здібності, але різні види здібностей у різних воїнів розвинені неоднаково. Це залежить: по-перше, від природних задатків, різноманітність яких визначено генетично; по-друге, від типу вищої нервової діяльності; по-третє, від того, які задатки розвиває в собі конкретний воїн.

В.В. Ягупов [17] під загальними здібностями розуміє такі якості воїна, що забезпечують відносну легкість в оволодінні знаннями, навичками, уміннями і ефективністю у різних видах військової діяльності. Спеціальні здібності воїна свідчать про його здатність до успішного виконання певної спеціальної діяльності; вони формуються і розвиваються у процесі підготовки до виконання цієї діяльності та в процесі цілеспрямованого діяння.

І.І. Павелко запропоновано проводити оцінку здатності військовослужбовців ЗС України виконувати службові завдання в екстремальних умовах за допомогою психологічного діагностичного інструментарію на підставі створеної Концептуальної моделі професійно-важливих якостей військовослужбовців ВР, ССО та ДШВ ЗС України до діяльності в екстремальних умовах (психограма) [8, с. 397-406, 18].

Про здібності свого підлеглого офіцер може судити, спостерігаючи за процесом виконання ним нових завдань, за інших умов – за планом оволодіння бойовою спеціальністю. На практиці судити про здібності підлеглого можна за сукупністю таких показників, як швидкість його просування в оволодінні відповідною військовою спеціальністю, якість його досягнень, схильність до заняття цією діяльністю, співвідношення результатів і зусиль, що докладаються для досягнення цих результатів.

Тобто взаємодія людини з професією пронизує всі рівні індивідуальності – починаючи з духовно-світоглядної сфери, інтересів і цілей людини, зачіпаючи риси особистості і здібності та спираючись на природні задатки.

Вивчаючи професійні здібності воїна, офіцер має з'ясувати:

наскільки у воїна розвинуті такі риси характеру, як працьовитість, організованість, зосередженість, витримка, самоконтроль, необхідні для досягнення стійких успіхів у військовій діяльності;

які професійні інтереси та схильності у воїна; наскільки у нього розвинуті необхідні для даного фаху спеціальні елементарні здібності.

Ця робота допомагає офіцерові в цілеспрямованій роботі з формування і розвитку здібностей у підлеглих. Існують різні методи вдосконалення здібностей. Але головне в усіх цих методах – систематичне тренування.

Для проектування та організації навчання військових фахівців, а також визначення форм і методів оцінки рівнів кваліфікації військовослужбовців доцільно розробляти професіограми, тобто кваліфікаційні вимоги для певної спеціальності та психограми (результат вивчення).

Професіограма включає цілу сукупність характеристик про даному виду праці: техніко-економічні характеристики; соціальні, соціально-психологічні та санітарно-гігієнічні характеристики умов праці.

Професіограма військової спеціальності розробляється і використовується як її кваліфікаційна характеристика. Зокрема, дослідником Є.С. Романовою розроблено професіограму «військовий», де визначені області базових знань цієї професії, зокрема, це – військова справа, безпека, (рівень 3, високий), а також політика, економіка, (рівень 2 середній). Професійна область застосування цих знань – військова справа та адміністрування. Міжособистісна взаємодія – часта на кшталт «разом». Домінуючий інтерес – конвенційний [15].

Домінуючі видами діяльності військовослужбовця тактичного рівня є: вміння приймати рішення про необхідну для здійснення операцій з утримання або захисту території кількість техніки та людських ресурсів; керувати та робити прогноз майбутньої потреби в людських ресурсах; здійснювати керівництво та надавати технічну та організаційну допомогу своїм співробітникам; представляти свій підрозділ під час офіційних заходів; аналізувати факти та

кон'юнктуру, щоб передбачити можливу небезпеку; приймати рішення та віддавати накази підлеглим; виявляти потенційну небезпеку; неухильно дотримується закону та статуту в усіх операціях.

Здібності, що забезпечують успішність виконання професійної діяльності військовослужбовця – це: здатність швидко організовувати себе та інших на виконання завдання; високий рівень розвитку волі; здатність аналізувати та зіставляти факти; розвинене дедуктивне мислення (уміння мислити від загального до часткового); здатність швидко приймати рішення, залежно від ситуації; швидкість реакції; фізична витривалість, сила; здатність до вольового саморегулювання; висока психічна та емоційна стійкість; здатність зосереджувати увагу до необхідному об'єкті необхідну кількість часу (стійкість уваги); вміння швидко перемикає увагу на інший об'єкт; вербальні можливості; комунікативні можливості; організаторські здібності; вміння переконувати.

Області застосування професійних знань: військові організації; науково-дослідні інститути; викладацька діяльність; військові гарнізони, частини, підрозділи тощо; робота у миротворчих військах, «гарячі» точки [15].

Дуже важливими є особистісні якості військовослужбовця, що забезпечують успішність виконання професійної діяльності: порядність, моральність, патріотизм, організованість, спостережливість, рішучість, вміння прогнозувати ситуацію, вимогливість до себе та до людей, гарна інтуїція, вміння розбиратися в людях, справедливість, ініціативність, вміння швидко орієнтуватися у обстановці, хороша фізична та психічна витривалість, емоційна стійкість, витриманість.

Військова професія – необхідний для збройного захисту Вітчизни рід трудової діяльності, що вимагає спеціальної військово-теоретичної та практичної підготовленості, визначених індивідуально-психологічних якостей.

Корисним, на наш погляд, буде розробка професіограм різних військових посад. Наприклад, розробка методики оцінювання (професіограми) офіцерів тактичного рівня (Рота. Батальйон. Бригада) може розглядатися як наближений зразок, «нормативний» еталон підготовки та оцінювання офіцерів. У ній буде показано важливі діяльні ознаки професій, які зафіксовані накопиченим досвідом та відповідають заданим вимогам бойової діяльності.

Структура цільової професіограми містить: *соціально-економічну характеристику професії* (галузь народного господарства; потребу у кадрах; географія професії; тип підприємства або організації; тип первинного колективу) *виробничу характеристику професії* (місце роботи; знаряддя праці; об'єкт праці; предмет праці; мета праці; професійні знання, вміння, навички); *санітарно-гігієнічну характеристику професії* (ступінь важкості і напруженості праці; обмеження за статтю і віком; режим праці і відпочинку; замінність; завантаженість аналізаторів; функціональних систем; несприятливі фактори; медичні протипоказання); *підготовку кадрів* (тип навчального закладу, термін навчання; необхідні знання по загальноосвітнім предметам; перспективи росту) [13].

Психограма – це психологічний «портрет» професії, представлений комплексом психічних якостей особистості, необхідних для ефективного виконання своїх службових обов'язків. Сюди відносяться види індивідуально-психологічних якостей, які значущі для успішного оволодіння людиною професією, тобто вимоги професії до індивідуально-психологічних особливостей спеціалістів:

індивідуально-типологічні властивості (сила, рухливість, динамічність і лабільність нервової системи), які у разі несприятливих для професії показників можуть компенсуватися за допомогою вироблення індивідуального стилю діяльності;

сенсорні і перцептивні властивості, головним серед яких є рівень чутливості аналізаторів;

увага людини, або її атенційні властивості, серед яких найістотнішими виявляються іноді розподіл і перемикання, іноді – стійкість

психомоторні властивості, завдяки яким людина вибирає або виробляє систему операцій, що приводять до досягнення мети (до цих якостей відносять особливості статичності, наприклад професійний тремор, а також швидкість реакцій);

мнемічні якості (професійна пам'ять, професійна мотивації й активізація матеріалу, що запам'ятовується, у діяльності);

імажинітивні (властивості уяви);

розумові (включене у трудову діяльність мислення);

вольові якості, що сприяють умінню долати внутрішні і зовнішні складнощі в процесі праці.

Становлення професійно важливих якостей починається з виникнення професійної мотивації – стійкої системи мотивів, що діють в різних ситуаціях.

Професійні установки – це життєві установки людини які відображають основні потреби людини й пов'язані з розвитком ідентичності (вибір способу життя, що пов'язаний з Я-концепцією людини).

З розвитком психологічних якостей особистості військовослужбовця тісно пов'язан феномен *психологічної культури праці*, яка є основною складовою загальної культури професіонала. Як зазначає академік С.У. Гончаренко поняття «культура» (від лат. виховання, освіта, розвиток) означає «сукупність практичних, матеріальних і духовних надбань суспільства, які відображають історично досягнутий рівень розвитку суспільства й людини і втілюються в результатах продуктивної діяльності... У більш вузькому розумінні культура – це сфера духовного життя суспільства, що охоплює насамперед систему виховання, освіти, духовної творчості. Водночас під культурою розуміють рівень освіченості, вихованості людей, а також рівень оволодіння якоюсь галуззю знань або діяльності» [2, с. 182].

Академіком В.В. Рибалка запропоновано особистісний підхід, за яким психологічна культура розуміється як соціально та внутрішньо детермінований рівень свідомого засвоєння і використання психологічних цінностей, в якості яких виступають ефективні психологічні знання, вміння, навички та здібності до високопрофесійної психологічної діяльності. За цим підходом існує шість рівнів психологічної культури, починаючи з рівня психологічного безкультур'я, який характеризується відсутністю у працівника наукових психологічних знань, умінь та здібностей до їх розвитку на найвищому рівні психологічної культури, що є передумовою і проявом ефективної діяльності професіонала, видатних діячів науки і техніки, майстра своєї справи [13, с. 52-54].

Слід підкреслити визначальну роль психологічної культури у здійсненні професійної діяльності, де вона виступає як інтегруючий щабель загальної і професійної культури, який базується на свідомому засвоєнні та реалізації спеціальних психологічних знань, умінь, навичок, здібностей, тобто психологічної діяльності в ситуаціях, що потребують мобілізації глибинних особистісних ресурсів фахівця. Найбільш очевидною така перевага спеціально організованої, особистісно значущої психологічної підготовки фахівця над спонтанною, стихійною позапсихологічною його підготовкою стає очевидною саме в проблемних, кризових, екстремальних ситуаціях, сукупністю яких за суттю і є військова служба, як у мирний, так і у особливий період.

І навпаки, феномен психологічної культури тісно пов'язаний із розвитком психологічних якостей особистості. Тому що людські, психологічні, особистісні якості набувають все більшої цінності, саме вони постають як провідні по відношенню до інших, похідних від них психологічних якостей, таких як матеріальні, економічні, естетичні тощо.

Саме на вищі психічні якості своїх найкращих представників може розраховувати людство у розв'язуванні гострих конфліктів, на що вказав у своїй відомій книзі «Людські якості» член Римського клубу Ауреліо Печчеї «При всій тій важливій ролі, яку відіграють у житті сучасного суспільства питання його соціальної організації, його інституту, законодавства і договори, при всій могутності створеної людиною техніки не вони в кінцевому рахунку визначають долю людства... Проблема у підсумку зводиться до людських якостей і шляхів їх удосконалення. Бо лише через розвиток людських якостей і людських здібностей можна досягти зміни усієї орієнтованої на матеріальні цінності цивілізації й використати увесь її величезний потенціал для благих цілей» [13, с. 14].

Таким чином, професіограма – це перелік науково обґрунтованих норм та вимог професії до видів професійної діяльності та якостей особистості спеціаліста, які дозволяють йому ефективно виконувати вимоги професії.

Психограма, своєю чергою, є частиною професіограми певної професії, у якій дана характеристика вимог, що ставляться професією до психіки людини, перелік психологічних здібностей до професійної діяльності та в який особливу увагу приділено психологічним протипоказанням до цієї професії.

Вважаємо за доцільне, щоб застосування професіографічного підходу підчас кадрових рішень було розроблено та регламентовано низкою методичних рекомендацій Міністерства оборони України та впроваджувалося для оцінки військових кадрів у Збройних Силах України. Це дозволило би значно підвищити якість кадрових рішень, у тому числі в особливий період

Професіограма є науковою основою для визначення та уточнення переліку військово-облікових спеціальностей, розроблення штатно-організаційних структур, формулювання функціональних обов'язків та посадових інструкцій. Вона ніколи не може вважатися закінченою, оскільки професії не залишаються незмінними.

Висновки.

1. Процес атестації військовослужбовців в Україні є обов'язковою процедурою, яка проводиться для оцінки професійної компетентності, знань і навичок військових кадрів для зайняття посади.

2. Аналіз існуючих систем оцінювання військовослужбовців в арміях передових країн світу свідчить, що оцінювання особового складу є невід'ємною процедурою та основою для здійснення організаційно-штатних заходів. Вплив командира на кар'єру офіцера здійснюється через систему оцінки діяльності підлеглого. Порушення процедури оцінки, необ'єктивність мають негативні службові наслідки для тих командирів, які провели необ'єктивне оцінювання.

3. Командир та кадрові менеджери (відділ персоналу та стройовий) несуть сумісну відповідальність за кар'єру військовослужбовця при оцінюванні військовослужбовців тактичного рівня.

4. У вітчизняній військово-психологічній та педагогічній літературі існують спроби побудови моделі фахівців різного профілю або складання їхнього кваліфікаційного паспорта. По суті, спроби створити «модель фахівця», «кваліфікаційну характеристику», «паспорт офіцера» зводяться до складання професіограми, під якою розуміється сукупність основних соціально-політичних, службових, психологічних та інших вимог, які пред'являються людині, як професіоналу, у тому чи іншому виді діяльності.

5. Науково обґрунтована класифікація військових спеціальностей тактичного рівня – одна з головних умов більш продуктивного вирішення завдань, пов'язаних, зокрема, з удосконаленням системи формування професійної придатності військовослужбовців, з плануванням і проведенням заходів з підтримання необхідного рівня боєздатності фахівців різного профілю, з комплексної раціоналізацією режиму та умов праці, з проектуванням нових професій відповідно до тенденцій науково-технічного прогресу у військовій справі.

6. Розробка методики оцінювання (професіограми) офіцерів тактичного рівня (Рота. Батальйон. Бригада) може розглядатися як наближений зразок, «нормативний» еталон підготовки та оцінювання офіцерів. У ній буде показано важливі діяльні ознаки професій, які зафіксовані накопиченим досвідом та відповідають заданим вимогам бойової діяльності.

7. При складанні такої «професіограми» (якої би повної вона не була) не може і не повинна абсолютно точно відтворюватися вся система проєктованих якостей, згідно з якими надалі буде відтворюватися і оцінюватися кожний військовий професіонал. Така модель не може претендувати на абсолют та придатність для кожної людини. Вирішення протиріччя між стандартами підготовки та індивідуальним розвитком особистості офіцера лежить на шляху гуманізації навчання та виховання, що створює можливості для кожного військовослужбовця розвиватися як особистість на основі вибору особисто значущих цілей та завдань.

8. Якісні методики оцінювання дозволять підвищити ефективність виконання службово-бойових завдань унаслідок якісного професійно-психологічного відбору, раціонального розподілу на відповідні посади, а також професійної та психологічної підготовки військовослужбовців для виконання завдань за призначенням.

Література:

1. Брижатиї Є. Оцінка професійних здібностей військовослужбовців в інтересах професійної придатності // Військова освіта № 1(31) 2015, С. 34-41.
2. Гончаренко С.У. Український педагогічний словник. Київ: Либідь, 1997. 376 с.
3. Доктрина «Об'єднана підтримка персоналу» ВД 2.01.1.021 [Військова керівна публікація військовим організаційним структурам з порядку підтримки персоналу] / Головне управління персоналу ГШ ЗС України [Київ 2020]. У вих. дан.: Липень 2020. 51 с.
4. Кінь О.В., Захаров О.Б. Аналіз підходів щодо організації оцінювання кадрової політики в арміях провідних країн світу / О.В. Кінь, О.Б. Захаров / Зб. наук. пр. Х. : ХУПС, 2010. № 1(23). С. 25–29.
5. Калинин А.Е. Порядок прохождения военной службы в зарубежных государствах (США, Великобритания, Франция, ФРГ и др.) // Военно-правовое обозрение. 2002. № 2. URL: <https://studfile.net/preview/6283813/> (дата звернення: 20.10.2024).
6. Крилов С.А. Аналіз системи кадрового менеджменту централізованого типу збройних сил США// Збірник наукових праць Національної академії оборони України. К.: НАОУ, 2008. С. 320-332.
7. Методичні рекомендації з порядку організації і проведення атестування військовослужбовців Збройних Сил України / затверджено директором Департаменту кадрової політики Міністерства оборони України від 19.04.2017 № 328 (зі змінами). Київ: Науково-методичний центр кадрової політики, 2017. 141 с. URL: https://www.mil.gov.ua/content/dkp/mrk%20_01_2016.pdf (дата звернення: 07.10.2024).
8. Підготовка військовослужбовців до дій в екстремальних умовах: навчальний посібник / І.І. Павелко, І.Ф. Беловодов, Н.А. Башавець [та ін.]; за ред. І.І. Павелко, І.Ф. Беловодова. Одеса: Військова академія, 2018. 426 с.
9. Приходько І., Юр'єва Н., Лиман А. Професіографічний опис діяльності військовослужбовців за контрактом Національної гвардії України управлінського складу // Честь і закон № 1 (76). 2021. С. 116-124. DOI: <https://doi.org/10.33405/2078-7480/2021/1/76/229735>
10. Порадник «З порядку організації та проведення атестування військовослужбовців Збройних Сил України» ТКП 1-00(163)03.01 [Військова публікація військовим організаційним структурам з кадрової роботи] / Головне управління персоналу Генерального штабу Збройних Сил України [Київ 2021]. У вих. дан.: Липень 2021.
11. Про затвердження Інструкції про організацію виконання Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України (зі змінами) Наказ Міністра оборони України від 10 квітня 2009 року № 170. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0438-09#Text> (дата звернення: 21.10.2024).
12. Про затвердження Положення про атестаційні комісії у Збройних Силах України : Наказ Міністра оборони України від 25.05.2009 № 246. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0482-96#Text> (дата звернення: 25.10.2024).
13. Рибалка В.В. Психологія праці особистості: навчально-методичний посібник. Київ: КМПУ імені Б.Г. Гринченка, 2006. 60 с. (Серія «Психологічна наука – працівникам професійно-технічної освіти»).
14. Рибидайло А., Прокопенко О., Уварова Т., Руденська Г., Цимбал І. Аналіз існуючих систем оцінювання військовослужбовців в арміях Франції, Великобританії, США // Військова освіта 1 (45), 2022. С. 219-233.
15. Романова, Е.С. 99 популярных профессий: психологический анализ и профессиограммы / Е. С. Романова. СПб. : Питер, 2003. С. 92-95.
16. Палій А.А. Диференціальна психологія: курс лекцій. 2-е вид, виправ, допов. Київ, 2010. 954 с.
17. Ягупов В. Військова психологія: підручник. Київ: Тандем, 2004. 656 с.
18. Pavelko I. Pacek B. Study of professionally important personal qualities of cadets majoring in physical culture and sports // Science and education, 2017. № 11. С. 160-164.

References:

1. Bryzhatyi Ye. (2015) Otsinka profesiinykh zdibnostei viiskovosluzhbovtziv v interesakh profesiinoi prydatnosti [Assessment of professional abilities of military personnel in the interests of professional suitability] // Viiskova osvita № 1(31), P. 34-41. [in Ukrainian].
2. Honcharenko S.U. (1997) Ukrainskyi pedahohichnyi slovnyk [Ukrainian pedagogical dictionary]. Kyiv: Lybid. 376 p. [in Ukrainian].
3. Doktryna «Obiednana pidtrymka personalu». (2020) [United staff support] VD 2.01.1.021 [Viiskova kerivna publikatsiia viiskovym orhanizatsiinym strukturam z poriadku pidtrymky personalu] / Holovne upravlinnia personalu HSh ZS Ukrainy. U vykh. dan.: Kyiv, Lypen 2020. 51 p. [in Ukrainian].
4. Kin O.V., Zakharov O.B. (2010). Analiz pidkhodiv shchodo orhanizatsii otsiniuvannia kadrovoi polityky v armiiakh providnykh krain svitu [Analysis of approaches to the organization of personnel policy evaluation in the armies of the world's leading countries] Zb. nauk. pr. Kh.: KhUPS, № 1(23). P. 25–29. [in Ukrainian].

5. Kalynyn A.E. (2002). Poriadok prokhozheniya voennoi sluzhby v zarubezhnykh hosudarstvakh (SShA, Velykobrytaniya, Frantsiya, FRH y dr.) [*The procedure for completing military service in foreign countries (USA, Great Britain, France, Germany, etc.)*] // *Voenno-pravovoe obozrenye*. № 2. URL: <https://studfile.net/preview/6283813/> (data zvernennia: 20.10.2024).
6. Krylov S.A. (2008). Analiz systemy kadrovoho menedzhmentu tsentralizovanoho typu zbroinykh syl SShA [*Analysis of the personnel management system of the centralized type of the US armed forces*] Zbirnyk naukovykh prats Natsionalnoi akademii oborony Ukrainy. K.: NAOU. P. 320-332. [in Ukrainian].
7. Metodychni rekomendatsii z poriadku orhanizatsii i provedennia atestuvannia viiskovosluzhbovtziv Zbroinykh Syl Ukrainy (2017) [*Methodological recommendations on the order of organization and certification of servicemen of the Armed Forces of Ukraine*] / zatverdzheno dyrektorom Departamentu kadrovoy polityky Ministerstva oborony Ukrainy vid 19.04.2017 № 328 (zi zminamy). Kyiv: Naukovo-metodychnyi tsentr kadrovoy polityky, 141 p. URL: https://www.mil.gov.ua/content/dkp/mrk%20_01_2016.pdf (data zvernennia: 07.10.2024). [in Ukrainian].
8. Pidhotovka viiskovosluzhbovtziv do dii v ekstremalnykh umovakh: navchalnyi posibnyk (2018) [*Training of military personnel for actions in extreme conditions*] / I.I. Pavelko, I.F. Bielovodov, N.A. Bashavets [ta in.]; za red. I.I. Pavelko, I.F. Bielovodova. Odesa: Viiskova akademiia. 426 p. [in Ukrainian].
9. Prykhodko I., Yurieva N., Lyman A. (2021). Profesiografichniy opys diialnosti viiskovosluzhbovtziv za kontraktom Natsionalnoi hvardii Ukrainy upravlinskoho sklad [*Professional description of the activities of servicemen under the contract of the National Guard of Ukraine of the management staff*] // *Chest i zakon* № 1 (76). P. 116-124. DOI: <https://doi.org/10.33405/2078-7480/2021/1/76/229735> [in Ukrainian].
10. Poradnyk «Z poriadku orhanizatsii ta provedennia atestuvannia viiskovosluzhbovtziv Zbroinykh Syl Ukrainy» (2021). [*On the order of organization and certification of servicemen of the Armed Forces of Ukraine*] TKP 1-00(163)03.01 [Viiskova publikatsiia viiskovym orhanizatsiinym strukturam z kadrovoy roboty] / Holovne upravlinnia personalu Heneralnogo shtabu Zbroinykh Syl Ukrainy. U vykh. dan.: Kyiv, Lypen.
11. Pro zatverdzhennia Instruksii pro orhanizatsiiu vykonannia Polozhennia pro prokhozhdennia hromadianamy Ukrainy viiskovoi sluzhby u Zbroinykh Sylakh Ukrainy (2009) [*On the approval of the Instructions on the Organization of the Provisions on the Completion of Age Service by Citizens of Ukraine in the Armed Forces of Ukraine*] (zi zminamy) : Nakaz Ministra oborony Ukrainy vid 10 kvitnia 2009 roku № 170. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0438-09#Text> (data zvernennia: 21.10.2024). [in Ukrainian].
12. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro atestatsiini komisii u Zbroinykh Sylakh Ukrainy [On the approval of the Regulation on attestation commissions in the Armed Forces of Ukraine] : Nakaz Ministra oborony Ukrainy vid 25.05.2009 № 246. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0482-96#Text> (data zvernennia: 25.10.2024). [in Ukrainian].
13. Rybalka V.V. (2006). Psykholohiia pratsi osobystosti [*Psychology of individual work*]: navchalno-metodychnyi posibnyk. Kyiv: KMPU imeni B.H. Hrynenka, 60 p. (Seriiia «Psykholohichna nauka – pratsivnykam profesiitsno- tekhnichnoi osvity»). [in Ukrainian].
14. Rybydailo A., Prokopenko O., Uvarova T., Rudenska H., Tsymbal I. (2022). Analiz isnuichykh system otsiniuvannia viiskovosluzhbovtziv v armiiakh Frantsii, Velykobrytanii, SShA [*Analiz isnuichykh system otsiniuvannia viiskovosluzhbovtziv v armiiakh Frantsii, Velykobrytanii, SShA*] // *Viiskova osvita* 1 (45), P. 219-233. [in Ukrainian].
15. Romanova, E.S. (2003). 99 populyarnykh professii: psihologicheskij analiz i profesiogrammy [99 popular professions: psychological analysis and professionograms]. SPb. : Piter, P. 92-95. [in Ukrainian].
16. Palii A.A. (2010). Dyferentsialna psykholohiia [*Differential psychology*]: kurs lektsii. 2-e vyd, vyprav, dopov. Kyiv, 954 p.
17. Yahupov V. (2004.) Viiskova psykholohiia [*Military psychology*]: pidruchnyk. Kyiv: Tandem, 656 p. [in Ukrainian].
18. Pavelko I. Pacek B. (2017). Study of professionally importan personal qualities of cadets majoring in physical culture and sports // *Science and education*. № 11. P. 160-164. [in Ukrainian].

УДК 330.341

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-550-557](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-550-557)

Панчишин Богдан Ігорович аспірант кафедри регіонального та місцевого розвитку Інституту адміністрування, державного управління та професійного розвитку, Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79000, <https://orcid.org/0010-0002-7078-1557>

СИСТЕМА УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ РЕСУРСАМИ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ

Анотація. У статті розглянуто сучасні аспекти системи управління фінансовими ресурсами територіальної громади та окреслено основні напрями її вдосконалення. Система управління фінансовими ресурсами територіальної громади відіграє вирішальну роль у забезпеченні її фінансової стійкості та ефективному використанні наявних ресурсів. Процес децентралізації в Україні значно розширив повноваження територіальних громад у сфері фінансового управління, проте водночас поставив перед ними нові виклики, пов'язані з ефективним плануванням, розподілом коштів та залученням додаткових ресурсів. Бюджет територіальної громади є ключовим інструментом для фінансового планування та реалізації місцевих програм.

Загальний стан системи управління фінансовими ресурсами територіальних громад України свідчить про наявність як позитивних тенденцій, так і суттєвих викликів. Поступове впровадження програмно-цільового методу, розвиток інструментів прозорості та збільшення участі в міжнародних грантових програмах вказують на позитивну динаміку. Водночас недостатнє фінансування, регіональна диспропорція в бюджетах, брак кваліфікованих кадрів і недостатній контроль за витратами залишаються головними проблемами.

В статті проведено аналіз, який показує, що, незважаючи на прогрес у процесі децентралізації та наданні більших повноважень громадам, існує низка проблем, які стримують їхній фінансовий розвиток. Виділено основні проблеми в управлінні фінансовими ресурсами територіальних громад, розв'язання яких потребує комплексного підходу та впровадження сучасних інструментів управління. Відповідно до цього обґрунтовано основні напрями вдосконалення системи управління фінансовими ресурсами територіальної громади. Підсумовано, що комплексне вдосконалення системи управління фінансовими ресурсами територіальних громад дозволить підвищити їхню фінансову стійкість, забезпечити збалансоване використання ресурсів та сприяти сталому соціально-економічному розвитку на місцевому рівні. Це, у свою чергу, сприятиме поліпшенню якості життя мешканців громад та зміцненню їхньої автономії у фінансових питаннях.

Ключові слова: управління, фінансові ресурси, територіальні громади, бюджети, система, держава, фінанси, розвиток, місцевий рівень.

Panchyshyn Bohdan Ihorovych graduate student of Regional and Local Development, Institute of Administration, Public Administration and Professional Development, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandera, 12, Lviv, 79000, <https://orcid.org/0009-0003-8077-5234>

TERRITORIAL COMMUNITY FINANCIAL RESOURCES MANAGEMENT SYSTEM

Abstract. The article examines the modern aspects of the territorial community's financial resources management system and outlines the main directions for its improvement. The system of managing the financial resources of the territorial community plays a decisive role in ensuring its

financial stability and effective use of available resources. The process of decentralization in Ukraine significantly expanded the powers of territorial communities in the field of financial management, but at the same time presented them with new challenges related to effective planning, allocation of funds and attraction of additional resources. The budget of the territorial community is a key tool for financial planning and implementation of local programs.

The general state of the financial resources management system of territorial communities of Ukraine indicates the presence of both positive trends and significant challenges. The gradual implementation of the program-target method, the development of transparency tools and the increase in participation in international grant programs indicate positive dynamics. At the same time, insufficient funding, regional disparity in budgets, lack of qualified personnel and insufficient control over costs remain the main problems.

The article provides an analysis that shows that, despite progress in the process of decentralization and giving greater powers to communities, there are a number of problems that hold back their financial development. The main problems in the management of financial resources of territorial communities are identified, the solution of which requires a comprehensive approach and the implementation of modern management tools. In accordance with this, the main directions of improving the system of managing the financial resources of the territorial community are substantiated. It is concluded that comprehensive improvement of the system of management of financial resources of territorial communities will increase their financial stability, ensure balanced use of resources and promote sustainable socio-economic development at the local level. This, in turn, will help improve the quality of life of community residents and strengthen their autonomy in financial matters.

Keywords: management, financial resources, territorial communities, budgets, system, state, finance, development, local level.

Постановка проблеми. Управління фінансовими ресурсами територіальної громади є однією з ключових складових її сталого розвитку та фінансової незалежності. В умовах децентралізації, яка активно здійснюється в Україні, територіальні громади отримали більше повноважень та відповідальності за управління власними ресурсами. Це стало важливим кроком до посилення їхньої автономії. Однак одночасно децентралізація привела до виникнення ряду проблем, що обмежують ефективне використання фінансів громади.

Серед основних викликів можна виділити неефективне використання фінансових ресурсів, недостатня прозорість бюджетних процесів, обмежені можливості залучення додаткових джерел фінансування та недостатня фінансова спроможність багатьох громад. Усе це ускладнює забезпечення стабільного функціонування і створює додаткові бар'єри на шляху до сталого розвитку.

З огляду на вказані проблеми виникає необхідність у вдосконаленні підходів до фінансового управління на місцевому рівні, що дозволить громадам ефективніше розподіляти наявні ресурси, залучати інвестиції та підвищувати якість життя населення. Тому в сучасних умовах актуальним є вдосконалення системи управління фінансами територіальних громад, що підвищить їхню фінансову спроможність і сприятиме сталому розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Особливості фінансового забезпечення територіальних громад вивчає багато науковців, зокрема, Богач М. [6], Варцаба В. [7], Галько І. [1], Дегтяр А. [2], Качула С. [3], Коробчук Т. [4], Лисяк Л. [3], Подзізей О. [4], Сенищ П. [5], Синявська Л. [6], Соболь Р. [2], Фугело П. [5], Шолудько О. [6] та інші. Їх наукові публікації присвячені дослідженню теоретичних аспектів цієї проблематики в умовах децентралізації, вивченню особливостей фінансового забезпечення відновлення конкурентоспроможності територіальних громад в Україні, розгляду економічних передумов й аналізу стану фінансової децентралізації, фінансово-бюджетної підтримки соціально-економічного розвитку територіальних громад в умовах війни. Водночас, для ефективного фінансування розвитку територіальних громад надзвичайно важливе значення має дослідження системи управління фінансовими ресурсами територіальної громади та її особливостей,

Метою статті є дослідження особливостей системи управління фінансовими ресурсами територіальних громад та визначення основних напрямів її вдосконалення.

Виклад основного матеріалу. Система управління фінансовими ресурсами територіальної громади відіграє ключову роль у забезпеченні її фінансової стійкості та ефективному використанні наявних ресурсів. Процес децентралізації в Україні значно розширив повноваження громад у сфері фінансового управління, поставивши перед ними нові виклики, пов'язані з плануванням, розподілом і залученням ресурсів.

Бюджет територіальної громади є ключовим інструментом для фінансового планування та реалізації місцевих програм. Станом на 2023 рік, більшість територіальних громад України мали проблеми недостатності власних доходів. За даними Державної служби статистики України, податкові надходження громад становили приблизно 60% їхнього загального бюджету, а інші 40% – це державні трансферти (субвенції та дотації). Найбільшу частку власних надходжень складають податки на доходи фізичних осіб (ПДФО) – 62-65% місцевих бюджетів [8].

Залежність місцевих бюджетів від державних трансфертів свідчить про обмежену фінансову автономію громад. У сільських громадах частка субвенцій досягає 70-80% бюджету, що робить їх особливо вразливими до змін у державній фінансовій політиці. Це підкреслює необхідність збалансованого планування та активного пошуку нових джерел фінансування.

Програмно-цільовий метод управління фінансами є важливим підходом, що передбачає планування та витрачання ресурсів на основі чітко визначених цілей і завдань. В Україні цей метод запроваджується поступово, однак його ефективність поки що обмежена через недостатню інституційну підтримку. Так, у 2022 році лише 35% громад впровадили повний програмно-цільовий підхід, тоді як 65% продовжували використовувати традиційне кошторисне бюджетування, що стримує можливості для більш ефективного розподілу коштів.

Недостатній моніторинг ефективності використання фінансових ресурсів призводить до того, що громади часто не мають чіткого уявлення про досягнуті результати. Унаслідок цього значна частина коштів витрачається на поточні потреби, замість інвестицій у довгостроковий розвиток.

Фінансова незалежність територіальних громад залежить від їхньої здатності залучати додаткові джерела фінансування. Одним із перспективних шляхів є участь у міжнародних грантових програмах. За даними Міністерства розвитку громад і територій, у 2023 році понад 200 громад України взяли участь у міжнародних проектах, залучивши понад 100 мільйонів євро інвестицій у розвиток місцевої інфраструктури та фінансування соціальних програм [9].

Однак більшість громад стикаються з проблемою браку досвіду та знань для успішного залучення інвестицій. Відсутність спеціалістів із проектного менеджменту та грантового фінансування в багатьох громадах обмежує їхні можливості для залучення коштів, що створює потребу в додатковій освіті та підготовці кадрів.

Прозорість і підзвітність у фінансових процесах є важливими чинниками для підвищення довіри громадян до місцевої влади та залучення інвесторів. Цьому сприяють такі сучасні інструменти, як електронний бюджет. Наприклад, платформа "Відкритий бюджет" дає можливість громадянам в реальному часі відстежувати рух коштів у місцевому бюджеті.

Попри це, рівень прозорості в багатьох громадах залишається низьким. За оцінкою Асоціації міст України, у 2023 році лише 30% громад забезпечили повну відкритість своїх бюджетів для громадян, тоді як 70% громад не надали доступу до детальних даних про витрати та доходи [10]. Це знижує довіру населення та перешкоджає ефективному контролю за виконанням бюджетних коштів.

Моніторинг і контроль за виконанням бюджету є ключовими елементами для забезпечення фінансової дисципліни та ефективного використання коштів. Однак система внутрішнього контролю у багатьох громадах залишається нерозвиненою. За даними Рахункової палати України, у 2023 році понад 40% громад мали суттєві недоліки у внутрішньому аудиті та контролі за виконанням бюджету [11]. Це веде до неефективного використання коштів та підвищення ризику корупції.

Для підвищення якості фінансового контролю необхідно запроваджувати сучасні методи внутрішнього аудиту, автоматизовані системи обліку та регулярний зовнішній аудит, що допоможе виявляти і виправляти проблеми на ранніх стадіях.

Один із найбільших викликів у системі управління фінансовими ресурсами громади – це недостатній рівень професійної підготовки кадрів. У багатьох громадах фінансові фахівці не мають належної освіти або досвіду для ефективного управління бюджетом і фінансовими процесами. За оцінками Міністерства фінансів, близько 50% фінансових працівників у місцевих громадах потребують додаткового навчання та підвищення кваліфікації [12].

Інвестування в розвиток кадрового потенціалу, проведення тренінгів та семінарів, а також залучення фахівців з інших секторів можуть суттєво підвищити ефективність управління фінансовими ресурсами громад.

Стан системи управління фінансовими ресурсами громад України свідчить про наявність позитивних зрушень, а також суттєвих викликів. Серед позитивів можна виділити поступове впровадження програмно-цільового методу, розвиток прозорості та залучення до міжнародних грантових програм. Однак обмежене фінансування, бюджетні диспропорції між регіонами, нестача кваліфікованих кадрів та недостатній контроль за витратами залишаються проблемними питаннями.

Зокрема, слід звернути увагу на основні проблеми в управлінні фінансовими ресурсами територіальних громад, подані в табл. 1.

Таблиця 1.

Основні проблеми в управлінні фінансовими ресурсами територіальних громад

№ п/п	Проблема	Опис
1	Низька фінансова спроможність багатьох громад	Багато громад, особливо у сільських та віддалених районах, стикаються з обмеженими доходами і не мають достатніх фінансових ресурсів для виконання всіх своїх функцій та розвитку інфраструктури. Це призводить до дефіциту бюджету та залежності від державних субвенцій
2	Неефективне бюджетне планування та використання коштів	Громади часто стикаються з проблемами щодо ефективного розподілу коштів і їх цільовому використанні. Недосконалість програмно-цільового методу та відсутність чіткого моніторингу витрат призводять до нераціонального використання фінансів
3	Недостатня прозорість та підзвітність у фінансовому управлінні	Низька прозорість бюджетного процесу та використання фінансових ресурсів знижує довіру населення та інвесторів, що обмежує можливості залучення додаткових фінансових ресурсів
4	Обмежений доступ до зовнішніх джерел фінансування	Багато громад не мають достатньої компетенції або ресурсів для залучення інвестицій та гранів, що могло б сприяти розвитку інфраструктури та реалізації соціально-економічних проектів
5	Недостатній рівень професійної підготовки кадрів	Управлінські команди у громадах часто не володіють сучасними методами фінансового менеджменту, що ускладнює ефективне управління фінансами

Джерело: власні узагальнення

Для розв'язання наявних проблем необхідний комплексний підхід і впровадження сучасних інструментів управління. Це включає розвиток фінансової інфраструктури, залучення нових джерел фінансування, а також запровадження сучасних інструментів контролю й

моніторингу. Лише системний підхід до цих завдань дозволить громадам підвищити фінансову спроможність і забезпечити сталий розвиток.

Основні напрями вдосконалення системи управління фінансовими ресурсами територіальної громади представлені на рис. 1.

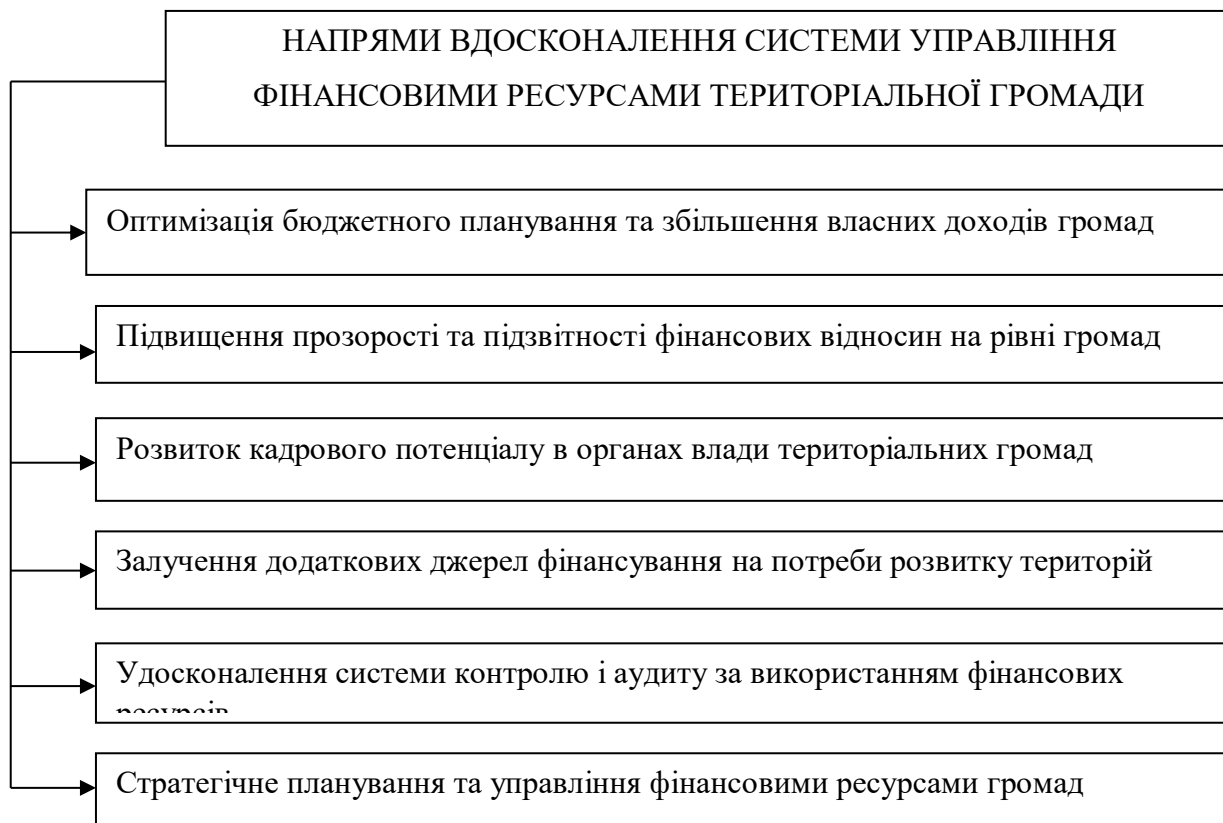

Рис. 1 Основні напрями вдосконалення системи управління фінансовими ресурсами територіальної громади в Україні

Джерело: власні узагальнення

Одним із пріоритетних напрямів вдосконалення системи управління фінансовими ресурсами територіальної громади в Україні є оптимізація бюджетного планування. Застосування програмно-цільового методу на всіх рівнях громади дозволить ефективніше розподіляти кошти на пріоритетні напрями розвитку, забезпечуючи досягнення конкретних результатів. Також необхідно шукати нові джерела для збільшення власних доходів. Це можна досягти через розвиток комунальних підприємств, ефективне управління місцевими активами (землями, будівлями), а також залучення інвестицій у проєкти з високим економічним потенціалом.

Зокрема, вдосконалення податкової політики на місцевому рівні, включаючи покращення адміністрування місцевих податків та зборів, може сприяти підвищенню доходів громади. Це допоможе зменшити залежність від державних субвенцій і зробить громади фінансово більш незалежними.

Для підвищення прозорості та підзвітності управління важливо впроваджувати сучасні технології електронного урядування. Використання систем електронного бюджету та платформ для електронних закупівель, таких як Prozorro, сприяє зниженню корупційних ризиків і забезпечує громадянам відкритий доступ до фінансової інформації.

Залучення громадськості до контролю за бюджетними витратами шляхом проведення громадських слухань, консультацій та оприлюднення звітів також сприятиме підвищенню підзвітності органів місцевого самоврядування.

Інвестування в кадровий потенціал – ще один важливий аспект. Багато територіальних громад мають кадровий дефіцит або недостатній рівень кваліфікації фінансових фахівців, що ускладнює ефективне управління бюджетними процесами. Вдосконалення системи навчання та підвищення кваліфікації працівників, відповідальних за фінансове управління, є пріоритетним завданням. Це може включати як внутрішні тренінги, так і співпрацю з міжнародними організаціями, які пропонують програми з управління фінансами для громад.

Залучення зовнішніх консультантів або експертів у сфері фінансового управління може бути корисним для впровадження сучасних практик бюджетування та контролю. Це допоможе громадам використовувати найкращі практики у сфері управління фінансами.

Для підвищення фінансової спроможності громадам потрібно активніше використовувати можливості міжнародної фінансової підтримки. Європейський Союз, Світовий банк, USAID та інші надають гранти та інвестиції для розвитку місцевих інфраструктурних, енергетичних проєктів, соціальних програм. Варто підвищити обізнаність про ці можливості та створити в адміністраціях спеціалізовані відділи або посади для розробки проєктів і залучення грантів.

Також необхідно заохочувати приватний сектор до інвестування у місцеві проєкти через механізми державно-приватного партнерства. Це дозволить розширити інвестиційні можливості та зменшити фінансовий тиск на бюджет громади.

Ефективний фінансовий контроль є критичним для покращення управління фінансовими ресурсами громади. Потрібно запровадити чіткі механізми внутрішнього і зовнішнього аудиту для моніторингу бюджетних процесів та оцінки ефективності витрат. Це можна досягти шляхом розробки стандартів внутрішнього фінансового контролю, які б відповідали міжнародним практикам.

Проведення регулярного зовнішнього аудиту незалежними організаціями або державними структурами дозволить підвищити прозорість бюджетних процесів і виявляти можливі недоліки в управлінні фінансами. Крім того, ефективний аудит може сприяти кращій оцінці інвестиційних проєктів і пріоритетних напрямків витрат громади.

Для довгострокового розвитку громадам необхідно впроваджувати стратегічне фінансове планування. Це передбачає розробку фінансових стратегій на середньо- та довгострокову перспективу, що дозволить ефективно прогнозувати доходи та витрати, а також планувати інвестиційні проєкти. Завдяки цьому можна уникнути кризових ситуацій, забезпечити сталість фінансової системи громади та сприяти її сталому розвитку.

Зокрема, стратегічне планування має враховувати демографічні, економічні та соціальні фактори, що впливають на фінансовий стан громади. Розробка та впровадження комплексних стратегій розвитку дозволить громаді адаптуватися до нових викликів і ефективно використовувати свої ресурси.

Загалом, вдосконалення системи управління фінансовими ресурсами територіальної громади є багатогранним процесом, що охоплює як організаційні, так і технологічні аспекти. Оптимізація бюджетного планування, підвищення прозорості, розвиток кадрового потенціалу та залучення додаткових джерел фінансування дозволять громадам ефективніше використовувати наявні ресурси та досягати сталого розвитку. Впровадження сучасних методів управління фінансами, а також стратегічне планування на основі програмно-цільового методу, сприятимуть підвищенню фінансової стійкості територіальних громад та забезпеченню фінансової незалежності в майбутньому.

Висновки. Отже, у статті розглянуто сучасні аспекти системи управління фінансовими ресурсами територіальних громад та окреслено основні напрями її вдосконалення. Проведений аналіз показує, що, незважаючи на прогрес у процесі децентралізації та наданні більших повноважень громадам, існує низка проблем, які стримують їхній фінансовий розвиток. Основними викликами залишаються недостатня фінансова спроможність багатьох громад, низький рівень прозорості бюджетних процесів, недостатня підготовка кадрового складу та обмеженість у залученні зовнішніх джерел фінансування.

Для ефективного управління фінансовими ресурсами необхідно впроваджувати програмно-цільовий методу бюджетування на всіх рівнях, що дозволить покращити планування та контроль використання коштів. Крім того, розвиток комунальних підприємств, оптимізація місцевих податків та активне залучення міжнародних грантів і інвестицій є важливими кроками для збільшення власних доходів громад і зменшення їхньої залежності від субвенцій.

Важливим напрямом також є підвищення прозорості бюджетних процесів через впровадження електронних систем управління фінансами та залучення громадськості до контролю за використанням ресурсів. Крім того, розвиток кадрового потенціалу через постійне навчання та підвищення кваліфікації фахівців, відповідальних за управління фінансами, є необхідною умовою для підвищення ефективності бюджетних процесів.

Загалом, комплексне вдосконалення системи управління фінансовими ресурсами територіальних громад підвищить їхню фінансову стійкість, забезпечить збалансоване використання ресурсів та сприятиме сталому соціально-економічному розвитку на місцевому рівні. Це, в свою чергу, призведе до покращення якості життя мешканців громад і зміцнення фінансової автономії самих громад.

Література:

1. Галько І.М. Теоретичні аспекти фінансового забезпечення розвитку територіальних громад в умовах децентралізації. Соціально-економічні проблеми сучасного періоду України. Випуск 6 (128). 2017. С. 127-131.
2. Дегтяр А. О., Соболев Р. Г. Фінансове забезпечення розвитку ОТГ. Теорія та практика державного управління і місцевого самоврядування. 2019. №1. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILA=&2_S21STR=Ttpdu_2019_1_40 (дата звернення 28.06.2024 р.).
3. Лисяк Л.В., Качула С.В. Фінансове забезпечення розвитку територій в умовах децентралізації. Теоретичні та практичні питання узгодження інтересів розвитку територіальної системи. Матеріали Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції (31 жовтня 2020 року). Харків. 2020. С. 147-149.
4. Подзізей О.О., Коробчук Т.І. Фінансове забезпечення відновлення конкурентоспроможності територіальних громад в Україні. Економіка та суспільство. Випуск 48/2023. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/2188> (дата звернення 28.06.2024). DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-48-11>.
5. Сениш П., Фугело П. Фінансово-бюджетна підтримка соціально-економічного розвитку територіальних громад в умовах війни. Економіка та суспільство. 2022. №39. С.45-52.
6. Синявська Л., Шолудько О., Богач М. Фінансова децентралізація: економічні передумови та сучасний стан. Вісник ЛНАУ. Економіка АПК, 2021. 28. С. 57–62.
7. Фінансове забезпечення регіонального розвитку в умовах децентралізаційних та євроінтеграційних процесів: колективна монографія / за заг. ред. д.е.н., доц. Варцаби В.І. Ужгород: Видавництво УжНУ "Говерла", 2018. – 431 с.
8. Офіційний сайт Державної служби статистики України. URL: <https://www.ukrstat.gov.ua/> (дата звернення 24.10.2024 р.)
9. Офіційний сайт Міністерства розвитку громад і територій України. URL: <https://mtu.gov.ua/> (дата звернення 24.10.2024 р.)
10. Офіційний сайт Асоціації міст України. URL: <https://auc.org.ua/> (дата звернення 24.10.2024р.)
11. Офіційний сайт Рахункової палати України. URL: <https://rp.gov.ua/> (дата звернення 24.10.2024 р.)
12. Офіційний сайт Міністерства фінансів України. URL: <https://mof.gov.ua/uk/> (дата звернення 24.10.2024 р.)

References:

1. Hal'ko I.M. (2017). Teoretychni aspekty finansovoho zabezpechennya rozvytku terytorial'nykh hromad v umovakh detsentralizatsiyi [Theoretical aspects of financial support for the development of territorial communities in conditions of decentralization]. *Sotsial'no-ekonomichni problemy suchasnoho periodu Ukrayiny – Socio-economic problems of the modern period of Ukraine*. Issue 6 (128).. Pp. 127-131. [in Ukrainian]
2. Dyehtyar A. O., Sobol' R. H. (2019). Finansove zabezpechennya rozvytku OTH [Financial support for the development of OTG]. *Teoriya ta praktyka derzhavnoho upravlinnya i mistsevoho samovryaduvannya – Theory and practice of state administration and local self-government*. №1. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILA=&2_S21STR=Ttpdu_2019_1_40 [in Ukrainian].

3. Lysyak L.V., Kachula S.V. (2020). Finansove zabezpechennya rozvytku terytoriy v umovakh detsentralizatsiyi [Financial support for the development of territories in conditions of decentralization]. *Teoretychni ta praktychni pytannya uz-hodzhennya interesiv rozvytku terytorial'noyi systemy – Theoretical and practical issues of coordinating the interests of the development of the territorial system*. Materialy Vseukrayins'koyi naukovo-praktychnoyi internet-konferentsiyi (31 zhovtnya 2020 roku). Kharkiv. P. 147-149. [in Ukrainian]
4. Podzizey O.O., Korobchuk T.I. (2023). Finansove zabezpechennya vidnovlennya konkurentospromozhnosti terytorial'nykh hromad v Ukraini [Financial support for restoring the competitiveness of territorial communities in Ukraine.]. *Ekonomika ta suspil'stvo – Economy and society*. Issue 48. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/2188> DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-48-11>. [in Ukrainian]
5. Senyshch P., Fuhelo P. (2022). Finansovo-byudzhetna pidtrymka sotsial'no-ekonomichnoho rozvytku terytorial'nykh hromad v umovakh viyny [Financial and budgetary support for the socio-economic development of territorial communities in the conditions of war]. *Ekonomika ta suspil'stvo – Economy and society*. № 39. Pp. 45-52. [in Ukrainian]
6. Sinyavska L., Sholudko O., Bogach M. (2021). Finansova detsentralizatsiya: ekonomichni peredumovy ta suchasnyy stan. Visnyk LNAU [Financial decentralization: economic prerequisites and current state]. *Bulletin of LNAU. Economy of agro-industrial complex – Bulletin of LNAU. Economy of agro-industrial complex*. 28. Pp. 57–62. [in Ukrainian]
7. Finansove zabezpechennya rehional'noho rozvytku v umovakh detsentralizatsiynykh ta yevrointehratsiynykh protsesiv [Financial provision of regional development in the conditions of decentralization and European integration processes]: kolektyvna monohrafiya / za zah. red. d.e.n., dots. Vartsaby V.I. Uzhhorod: Vydavnytstvo UzhNU “Hoverla”. 2018. – 431 p. [in Ukrainian]
8. Official website of the State Statistics Service of Ukraine. URL: <https://www.ukrstat.gov.ua/> [in Ukrainian]
9. The official website of the Ministry of Development of Communities and Territories of Ukraine. URL: <https://mtu.gov.ua/> [in Ukrainian]
10. Official website of the Association of Cities of Ukraine. URL: <https://auc.org.ua/> [in Ukrainian]
11. Official website of the Accounting Chamber of Ukraine. URL: <https://rp.gov.ua/> [in Ukrainian]
12. Official website of the Ministry of Finance of Ukraine. URL: <https://mof.gov.ua/uk/> [in Ukrainian]

УДК 338.47:334.012.74(477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-558-563](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-558-563)

Прокопів Іван Ількович аспірант кафедри публічного врядування Інституту адміністрування, державного управління та професійного розвитку, Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79000, <https://orcid.org/0009-0006-8517-2072>

МЕХАНІЗМ УПРАВЛІННЯ ДОРОЖНІМ ГОСПОДАРСТВОМ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

Анотація. В умовах децентралізації управління дорожнім господарством набуває особливого значення для забезпечення сталого розвитку регіонів, підвищення якості дорожньої інфраструктури та поліпшення транспортного сполучення між населеними пунктами. Однією з головних проблем є необхідність розробки чітких механізмів управління дорожнім господарством, які б дозволили забезпечити ефективне планування, розподіл ресурсів та контроль за виконанням дорожніх робіт.

Аналіз сучасного стану дорожньої інфраструктури в регіонах вказує на наявність численних проблем. Зокрема, ситуація в дорожньому господарстві України вказує на те, що децентралізація має позитивний вплив на швидкість прийняття рішень і ефективність управління, але відсутність стабільного фінансування залишається значним бар'єром. Тому ефективне управління дорожнім господарством потребує оптимізації розподілу повноважень між центральними і місцевими органами влади.

Центральні органи мають забезпечувати нормативно-правове регулювання, визначати єдині стандарти і контроль якості, а місцеві органи повинні безпосередньо відповідати за реалізацію інфраструктурних проєктів на своїй території. Також доцільно створити регіональні центри підтримки місцевих органів управління дорожнім господарством, які надаватимуть методичну та технічну допомогу, організовуватимуть тренінги та консалтингові послуги для покращення компетентності місцевих фахівців.

Контроль якості є важливою частиною системи управління дорожнім господарством. Впровадження незалежного моніторингу, залучення громадськості та експертів для проведення аудиту та оцінки ефективності є важливим для підвищення прозорості та запобігання корупції.

Розробка та впровадження механізмів управління дорожнім господарством в умовах децентралізації є важливим кроком на шляху до створення якісної транспортної інфраструктури, яка відповідає б потребам суспільства. Основні завдання включають забезпечення фінансування, чіткий розподіл повноважень, впровадження інноваційних рішень та створення ефективної системи моніторингу і контролю.

Ключові слова: дорожнє господарство, децентралізація, механізм, управління, дорожня інфраструктура, центральні та місцеві органи влади

Prokopiv Ivan Ilkovych graduate student of the Department of Public Administration, Institute of Administration, Public Administration and Professional Development, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandera, 12, Lviv, 79000, <https://orcid.org/0009-0006-8517-2072>

ROAD MANAGEMENT MECHANISM UNDER DECENTRALIZATION CONDITIONS

Abstract. In the conditions of decentralization, the management of road management acquires special importance for ensuring the sustainable development of regions, improving the quality of road infrastructure and improving transport connections between settlements. One of the main problems is the need to develop clear road management mechanisms that would allow for effective planning, allocation of resources and control over road works.

Analysis of the current state of road infrastructure in the regions indicates the presence of numerous problems. In particular, the situation in the road industry of Ukraine indicates that decentralization has a positive effect on the speed of decision-making and management efficiency, but the lack of stable funding remains a significant barrier. Therefore, effective management of road management requires optimization of the distribution of powers between central and local authorities.

Central bodies should provide regulatory and legal regulation, determine uniform standards and quality control, and local bodies should be directly responsible for the implementation of infrastructure projects on their territory. It is also advisable to create regional support centers for local road management bodies that will provide methodical and technical assistance, organize trainings and consulting services to improve the competence of local specialists.

Quality control is an important part of the road management system. Implementation of independent monitoring, involvement of the public and experts for auditing and performance evaluation is important for increasing transparency and preventing corruption.

The development and implementation of road management mechanisms in conditions of decentralization is an important step on the way to creating a high-quality transport infrastructure that would meet the needs of society. The main tasks include ensuring funding, clear distribution of powers, implementation of innovative solutions and creation of an effective monitoring and control system.

Keywords: road management, decentralization, mechanism, management, road infrastructure, central and local authorities.

Постановка проблеми. В умовах децентралізації управління дорожнім господарством набуває особливого значення для забезпечення сталого розвитку регіонів, підвищення якості дорожньої інфраструктури та поліпшення транспортного сполучення між населеними пунктами. Передача повноважень з управління дорогами на місцевий рівень створює нові можливості для громад, але водночас породжує низку складних проблем, які потребують ефективного вирішення. Зокрема, громади часто стикаються з недостатністю фінансування, браком технічної експертизи, відсутністю усталених процедур і механізмів контролю за якістю ремонту та будівництва доріг.

Однією з головних проблем є необхідність розробки чітких механізмів управління дорожнім господарством, які б дозволили забезпечити ефективне планування, розподіл ресурсів та контроль за виконанням дорожніх робіт. Актуальність цієї проблеми зумовлена як зростаючими потребами місцевих громад у якісних дорогах, так і зобов'язаннями держави перед громадянами щодо створення безпечної та надійної транспортної інфраструктури.

У даній статті ставиться завдання розглянути існуючі механізми управління дорожнім господарством у контексті децентралізації, виявити їхні недоліки та визначити ключові напрями вдосконалення цих механізмів. Основна увага буде приділена питанням формування фінансових ресурсів, розподілу повноважень та відповідальності між центральними та місцевими органами влади, а також впровадженню інноваційних технологій для підвищення ефективності дорожнього господарства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика функціонування сфери дорожнього будівництва, її реконструкції та ремонту, в також публічного управління нею досліджується у працях багатьох науковців. Зокрема, варто згадати таких вчених як Безуглий А. [1], Захарова Т. [1], Іванченко В. [1], Іщенко Н. [4; 6], Краснюк В. [2], Непомнящий О. [3], Новаковська І. [4], Середя Ю. [5], Стасюк Б. [1], Стецюк М. [6], Янчук М. [1] та багато інших.

У своїх працях дослідники аналізують актуальність впровадження європейського досвіду управління безпекою автомобільних доріг в системі публічного управління України, вивчають особливості управління безпекою автомобільних доріг з позиції міжнародного досвіду та вітчизняної практики, здійснюють комплексну оцінку показників ефективності інвестицій будівництва, реконструкції та ремонтів автомобільних доріг, обґрунтовують еколого-економічні засади землекористування автомобільного транспорту та дорожнього господарства і вивчають особливості державного управління дорожнім будівництвом та еколого-економічні аспекти зміни правового статусу земель для потреб автомобільного транспорту.

Проте на даний час відсутні наукові дослідження, які стосуються комплексної оцінки механізму управління дорожнім господарством в умовах децентралізації, зважаючи на специфіку функціонування українського суспільства та ті трансформації, які відбуваються у ньому протягом останніх років.

Мета статті полягає в дослідженні особливостей механізму управління дорожнім господарством в умовах децентралізації.

Виклад основного матеріалу. Децентралізація в Україні відкрила нові можливості для розвитку територіальних громад і регіонів загалом, передавши значну частину повноважень на місцевий рівень. У дорожньому господарстві цей процес мав на меті підвищення якості управління, оперативності прийняття рішень і розширення можливостей для залучення додаткових ресурсів. Однак, аналіз сучасного стану дорожньої інфраструктури в регіонах вказує на наявність численних проблем. По-перше, місцеві громади не завжди мають достатній фінансовий потенціал для належного утримання та розвитку дорожньої мережі. По-друге, децентралізація потребує розвиненої нормативно-правової бази, яка регламентувала б всі етапи управління, від планування до контролю. Відсутність чітких інструкцій та стандартів ускладнює координацію дій між різними рівнями влади і спричиняє проблеми в якості реалізації дорожніх проектів.

Крім того, багато місцевих громад відчувають дефіцит кваліфікованих спеціалістів, здатних управляти проектами з будівництва, ремонту та обслуговування доріг. Відсутність належної технічної експертизи ускладнює забезпечення якісного виконання робіт і моніторинг їхньої ефективності. З огляду на це, існує гостра потреба у розробці комплексної методики для навчання місцевих фахівців та їх професійної підтримки.

Фінансування дорожнього господарства – одна з ключових умов успішного розвитку інфраструктури. Проблеми, пов'язані з недостатністю фінансування, є типовими для багатьох місцевих громад, особливо в сільських районах, де місцеві бюджети часто обмежені, а наявні ресурси спрямовані на вирішення більш пріоритетних соціальних питань. Згідно з дослідженнями, громади потребують стабільних і достатніх джерел фінансування для будівництва та утримання доріг.

Бюджет дорожнього господарства формується в основному за рахунок Дорожнього фонду, що акумулює кошти від акцизів на паливо та транспорт. Згідно з даними Міністерства фінансів України за 2022-2023 роки загальний бюджет Дорожнього фонду становив близько 70 млрд грн на рік, із яких частка на дороги місцевого значення була лише 20-25% [7]. Однак, згідно з оцінками Світового банку, для приведення українських доріг у задовільний стан щорічно необхідно виділяти не менше 150 млрд грн протягом наступних 10-15 років [8]. Залучення коштів через державно-приватне партнерство поки що обмежене, і лише близько 5% від загальних інвестицій у дороги надходить із приватних джерел.

Місцеві органи можуть використовувати декілька підходів до формування ресурсної бази для фінансування дорожнього господарства:

1. Державно-приватне партнерство. Залучення приватних інвесторів дозволяє громадам реалізовувати масштабні інфраструктурні проекти без значного навантаження на місцеві бюджети. ДПП може бути ефективним інструментом для реалізації як капітальних ремонтів, так і будівництва нових доріг, при цьому підвищуючи рівень відповідальності за якість робіт.
2. Цільові субвенції та державні програми. Важливим джерелом коштів залишаються субвенції та програми підтримки з боку держави, що дозволяють громадам отримувати фінансування для реалізації важливих проектів. Потрібно створити прозорі механізми розподілу субвенцій, щоб підвищити їх ефективність.
3. Гранти та міжнародна підтримка. Залучення ресурсів міжнародних організацій, які готові інвестувати в дорожню інфраструктуру, є перспективним напрямом. Це особливо важливо для регіонів, де потреби в фінансуванні значно перевищують можливості місцевих бюджетів.

Децентралізація, яка стартувала в 2014 році, змінила розподіл відповідальності за дороги, розділивши їх на:

- державні дороги (міжнародні, національні, регіональні), які залишаються під управлінням центральних органів;

– місцеві дороги, що передані у відання органів місцевого самоврядування (близько 120 тис. км).

За даними Укравтодору, загальна протяжність автомобільних доріг в Україні на 2023 рік становить близько 169 тисяч кілометрів, із яких понад 90% потребують капітального ремонту або відновлення. Близько 39% доріг державного значення перебувають у незадовільному стані, що потребує регулярного ремонту. Щороку в Україні проводиться ремонт приблизно 8-10 тисяч км доріг, але цей обсяг є недостатнім, щоб у короткі терміни поліпшити загальний стан дорожнього покриття [9].

З початком децентралізації було створено нові територіальні громади, що отримали більше автономії в управлінні дорогами. Згідно з дослідженням Міжнародної фінансової корпорації, децентралізація дозволила на 20-25% скоротити час прийняття рішень щодо проведення ремонту на місцевому рівні [10]. За даними Асоціації міст України, близько 45% громад змогли самостійно визначити пріоритети ремонту доріг, виходячи з власних потреб, що підвищило ефективність використання коштів [11]. Однак через нерівномірний розподіл фінансових ресурсів близько 30% територіальних громад все ще не мають достатніх фінансових можливостей для належного утримання доріг.

Впровадження технологічних рішень на державному та місцевому рівнях значно покращує контроль якості виконання дорожніх робіт. Сучасні інструменти моніторингу дозволяють оперативно виявляти недоліки та уникати додаткових витрат. Геоінформаційні системи активно використовуються для планування і картографування доріг. Наприклад, Укравтодор повідомляє, що у 2022 році було створено базу даних для 75% доріг державного значення [9].

Застосування дронів зросло на 30% за останні три роки, що знижує витрати на перевірку якості доріг на 15-20% порівняно з традиційними методами. Автоматизовані платформи управління проектами дозволяють місцевим громадам проводити аудит і надавати звіти. Впровадження таких платформ дозволило підвищити прозорість на 25%, а також скоротити час на підготовку звітності на 30%.

Поліпшення стану доріг має значний вплив на зниження аварійності. За даними Національної поліції України на 2022 рік близько 40% ДТП стаються через незадовільний стан дорожнього покриття, а кількість загиблих та травмованих зросла через недостатню якість доріг [12]. Впровадження програм безпеки на основі міжнародних стандартів, таких як Vision Zero, дозволило скоротити кількість серйозних ДТП на 10-15% на відремонтованих ділянках. Відновлення дорожніх знаків, маркувань та встановлення бар'єрів безпеки знизило аварійність на 20% на дорогах державного значення.

Загалом, ситуація в дорожньому господарстві України вказує на те, що децентралізація має позитивний вплив на швидкість прийняття рішень і ефективність управління, але відсутність стабільного фінансування залишається значним бар'єром. Децентралізація дала можливість громадам краще розподіляти ресурси, планувати ремонт доріг відповідно до потреб, однак через нерівномірний фінансовий потенціал не всі громади можуть ефективно вирішувати ці питання. Впровадження інноваційних технологій і розвиток партнерства із приватним сектором – важливі кроки, що можуть підвищити загальну якість дорожньої інфраструктури.

Втім, ефективне управління дорожнім господарством потребує оптимізації розподілу повноважень між центральними і місцевими органами влади. Децентралізація означає не тільки передачу відповідальності, але і розмежування компетенцій, щоб уникнути дублювання функцій та підвищити ефективність взаємодії між рівнями управління.

Центральні органи мають забезпечувати нормативно-правове регулювання, визначати єдині стандарти і контроль якості, а місцеві органи повинні безпосередньо відповідати за реалізацію інфраструктурних проектів на своїй території. Ефективною може бути розробка єдиної платформи або методики, яка б включала стандарти для всіх етапів управління дорожніми проектами: від планування та проектування до реалізації та моніторингу.

Також доцільно створити регіональні центри підтримки місцевих органів управління дорожнім господарством, які надаватимуть методичну та технічну допомогу, організовуватимуть тренінги та консалтингові послуги для покращення компетентності місцевих фахівців.

Інноваційні технології значно підвищують ефективність управління дорожнім господарством. Зокрема, використання геоінформаційних систем допомагає створювати інтерактивні карти стану доріг, що полегшує планування та моніторинг. Також перспективним є застосування безпілотних літальних апаратів (дронів) для оцінки якості дорожнього покриття та виявлення дефектів, що дозволяє проводити інспекції з мінімальними витратами часу і ресурсів.

Додатково, автоматизовані системи управління дорожнім господарством дозволяють інтегрувати всі етапи проекту: планування, виділення фінансування, виконання робіт, контроль якості та звітність. Використання таких платформ підвищує прозорість управління і сприяє своєчасному реагуванню на проблеми, що виникають під час виконання робіт.

Контроль якості є важливою частиною системи управління дорожнім господарством. Впровадження незалежного моніторингу, залучення громадськості та експертів для проведення аудиту та оцінки ефективності є важливим для підвищення прозорості та запобігання корупції. Окремо варто виділити важливість регулярної звітності перед громадою та встановлення системи зворотного зв'язку для моніторингу задоволеності мешканців якістю доріг.

Регулярні аудити та оцінка ефективності дозволяють швидко виявляти та усувати недоліки, що сприяє підвищенню якості інфраструктури. Системи автоматичного збору даних і цифрові платформи можуть значно спростити процес контролю, дозволяючи оперативно виявляти проблеми та коригувати хід проектів.

Отже, розробка та впровадження механізмів управління дорожнім господарством в умовах децентралізації є важливим кроком на шляху до створення якісної транспортної інфраструктури, яка відповідає б потребам суспільства. Основні завдання включають забезпечення фінансування, чіткий розподіл повноважень, впровадження інноваційних рішень та створення ефективної системи моніторингу і контролю. Тільки за умови комплексного підходу можливо досягти значного прогресу в управлінні дорожнім господарством та підвищити якість життя населення за рахунок покращення транспортного сполучення.

Висновки. Децентралізація створила умови для більш гнучкого управління дорожньою інфраструктурою на місцях, надавши громадам більше повноважень і відповідальності. Це дозволило значно скоротити час прийняття рішень щодо ремонту та утримання доріг, сприяючи швидшому реагуванню на місцеві потреби. Основною проблемою залишається недостатнє фінансування дорожнього господарства, особливо на рівні місцевих громад. Існуючі бюджети часто не покривають потреби в ремонті та будівництві доріг, що вимагає пошуку додаткових джерел фінансування. Залучення державно-приватного партнерства, міжнародних грантів та субвенцій із державного бюджету є перспективними шляхами для покращення ситуації.

Успішне управління дорожнім господарством в умовах децентралізації потребує єдиної нормативно-правової бази, що регулюватиме процеси управління та контролю на всіх рівнях. Центральні органи влади повинні забезпечити методичну підтримку місцевих органів шляхом розробки єдиних стандартів, навчання та надання консультаційних послуг. Впровадження сучасних технологій, таких як геоінформаційні системи, дрони для моніторингу доріг та автоматизовані платформи управління проектами, позитивно впливає на ефективність і прозорість дорожнього господарства. Такі інструменти дозволяють громадам краще контролювати якість робіт, знижувати витрати на аудит та підвищувати прозорість звітності. Інвестиції у дорожню інфраструктуру та безпеку призводять до зниження аварійності на дорогах, особливо в місцях, де було впроваджено сучасні стандарти безпеки. Відновлення дорожньої розмітки, знаків та бар'єрів безпеки значно знижує ризик аварій і підвищує рівень захисту користувачів доріг.

Для успішного розвитку дорожнього господарства в умовах децентралізації необхідний комплексний підхід, що включатиме належне фінансування, інституційну підтримку, впровадження сучасних технологій та контроль якості. Спільні зусилля центральних і місцевих органів влади можуть створити ефективну та безпечну дорожню інфраструктуру, яка сприятиме економічному розвитку та підвищенню якості життя населення.

Література:

1. Безуглий А. О., Янчук М. Б., Іванченко В. О., Стасюк Б. О., Захарова Т. В. Комплексна оцінка показників ефективності інвестицій будівництва, реконструкції та ремонтів автомобільних доріг: науково-методичний аспект. *Дороги і мости*. Київ, 2022. Вип. 25. С. 17–30.
2. Краснюк В. Актуальність впровадження європейського досвіду управління безпекою автомобільних доріг в системі публічного управління України. *Наукові перспективи*. 2021. №12 (18). С. 63–77
3. Непомнящий О. М. Управління безпекою автомобільних доріг: міжнародний досвід та вітчизняна практика. *Вчені записки ТНУ ім. В. І. Вернадського. Серія: Державне управління*. 2021. Т. 32(71). № 5. С. 7–12. DOI: <https://doi.org/10.32838/TNU-2663-6468/2021.5/02>
4. Новаковська І. О., Іщенко Н. Ф., Стецюк М. П. Еколого-економічні засади землекористування автомобільного транспорту та дорожнього господарства: монографія. Київ: НАУ, 2020. С. 232.
5. Серeda Ю.В. Особливості державного управління дорожнім будівництвом. *Право та державне управління*. 2022. №1. С. 197–202. DOI <https://doi.org/10.32840/pdu.2022.1.29>
6. Стецюк М. П., Іщенко Н. Ф. Еколого-економічні аспекти зміни правового статусу земель для потреб автомобільного транспорту. *Землеустрій, кадастр і моніторинг земель*. 2019. № 1. С. 30–40. DOI: dx.doi.org/10.31548/zemleustriy2019.01.04
7. Офіційний сайт Міністерства фінансів України. URL: <https://mof.gov.ua/uk/> (дата звернення 28.10.2024р.)
8. Офіційний сайт Світового Банку. URL: <https://www.worldbank.org/uk/country/ukraine> (дата звернення 28.10.2024р.)
9. Офіційний сайт Державного агентства автомобільних доріг України. URL: <https://mtu.gov.ua/timeline/Derzhavne-agenstvo-avtomobilnih-dorig-Ukraini-Ukravtodor.html> (дата звернення 28.10.2024р.)
10. Офіційний сайт Міжнародної фінансової корпорації. URL: <https://latifundist.com/kompanii/791-ifc> (дата звернення 28.10.2024р.)
11. Офіційний сайт Асоціації міст України. URL: <https://auc.org.ua/> (дата звернення 29.10.2024р.)
12. Офіційний сайт Національної поліції України. URL <https://www.npu.gov.ua/> (дата звернення 29.10.2024р.)

References:

1. Bezuglyi A., Yanchuk M., Ivanchenko V., Stasiuk B., Zakharova T. (2022). Kompleksna otsinka pokaznykiv efektyvnosti investytsiy budivnytstva, rekonstruktsiyi ta remontiv avtomobilnyh dorig: naukovometodychnyy aspekt [Comprehensive evaluation of investment efficiency indicators of construction, reconstruction and repairing of roads: scientific-methodical aspect]. *Dorogi i mosti – Roads and bridges*. Kyiv. 25. 17–30 [in Ukrainian].
2. Krasnyuk V. (2021). Aktualnist vprovadzennya yevropeyskogo dosvidu upravlinnya bezpekoyu avtomobilnyh dorig v systemi publichnogo upravlinnya Ukrainy [The relevance of implementing the European experience of road safety management in the public administration system of Ukraine]. *Naukovi perspektyvy – Scientific perspectives*. 12 (18). 63–77 [in Ukraine]
3. Nepomnyaschyy O.M. (2021). Upravlinnya bezprkoyu avtomobilnyh dorig: miznarodnyy dosvid ta vitchyznyana praktyka [Road safety management: international experience and domestic practice]. *Vcheni zapysky TNU im. V.I.Vernadskogo. Seriya: Derzhavne upravlinnya – Scientific notes of TNU named after V. I. Vernadskyi. Series: Public administration*. 32(71). 5. 7–12. DOI: <https://doi.org/10.32838/TNU-2663-6468/2021.5/02> [in Ukraine]
4. Novakovska I. O., Ishchenko N. F., Stetsyuk M. P. (2020). Ekologo-ekonomichni zasady zemlekorystuvannya avtomobilnogo transportu ta doroznyogo gospodarstva [Ecological and economic principles of land use for road transport and road management]. Monograph. Kyiv: NAU. 232. [in Ukraine]
5. Sereda Yu. (2022). Osoblyvosti derzhavnogo upravlinnya doroznim budivnytstvom [The peculiarities of the state management of road construction]. *Pravo ta derzhavne upravlinnya – Law and public administration*. 1. 197–202. DOI <https://doi.org/10.32840/pdu.2022.1.29> [in Ukraine]
6. Stetsyuk M. P., Ishchenko N. F. (2019). Ekologo-ekonomichni aspekty zminy pravovogo statusu zemel dlya potreb avtomobilnogo transportu [Ecologist-economic aspects of changing the legal status of land for the needs of road transport]. *Zemleustriy, radastr i monitoring zemel – Land management, cadastre and land monitoring*. 1. 30–40. DOI: <https://dx.doi.org/10.31548/zemleustriy2019.01.04> [in Ukraine]
7. Official website of the Ministry of Finance of Ukraine. URL: <https://mof.gov.ua/uk/> [in Ukrainian]
8. Official website of the World Bank. URL: <https://www.worldbank.org/uk/country/ukraine> [in Ukrainian]
9. Official website of the State Highway Agency of Ukraine. URL: <https://mtu.gov.ua/timeline/Derzhavne-agenstvo-avtomobilnih-dorig-Ukraini-Ukravtodor.html> [in Ukrainian]
10. Official website of the International Finance Corporation. URL: <https://latifundist.com/kompanii/791-ifc> [in Ukrainian]
11. Official website of the Association of Cities of Ukraine. URL: <https://auc.org.ua/> [in Ukrainian]
12. Official website of the National Police of Ukraine. URL <https://www.npu.gov.ua/> [in Ukrainian]

УДК 353

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-564-573](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-564-573)

Самойленко Лариса Яківна кандидат наук з державного управління, доцент кафедри менеджменту та державної служби, Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького, бульвар Шевченка, буд. 81, м. Черкаси, 18000, тел.: (0472) 37-21-42, <https://orcid.org/0000-0002-0335-3077>

Стасько Сергій Вікторович магістрант кафедри менеджменту та державної служби, Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького, бульвар Шевченка, буд. 81, м. Черкаси, 18000, тел.: (0472) 37-21-42, <https://orcid.org/0009-0002-7992-8276>

ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ТА ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ В УМОВАХ ВІЙНИ

Анотація. У період повномасштабної війни в Україні ефективна взаємодія органів місцевого самоврядування та засобів масової інформації набуває критичного значення для забезпечення інформаційної стабільності та комунікації з населенням. Стаття присвячена дослідженню основних механізмів, форм та особливостей цієї взаємодії в умовах військового конфлікту. Автори підкреслюють, що змінене війною інформаційне середовище вимагає від органів місцевого самоврядування розробки нових стратегій співпраці з медіа, адаптації до підвищеного рівня інформаційної напруженості та ефективної протидії дезінформації.

У дослідженні аналізується роль засобів масової інформації як стратегічного інструменту інформаційної безпеки, який впливає на поведінку, психологічний стан та готовність населення дотримуватися рекомендацій влади. Підкреслюється важливість принципів відкритості, оперативності та об'єктивності у взаємодії органів місцевого самоврядування та засобів масової інформації. Особлива увага приділяється розробці ефективної інформаційної політики органів місцевого самоврядування в умовах війни, що сприяє підвищенню стійкості громад та захисту суспільства від негативного інформаційного впливу.

В статті аналізуються адаптовані методологічні підходи до вивчення комунікаційної взаємодії в умовах війни, такі як кризовий контент-аналіз та експертний аналіз із залученням фахівців з кризових комунікацій. Обговорюються специфічні виклики, зокрема обмежений доступ до інформації та підвищена небезпека для життя працівників засобів масової інформації, що ускладнюють процес комунікації та вимагають особливих підходів у координації між державними структурами та медіа. Розглядається роль законодавчої бази, яка регулює інформаційну політику в умовах надзвичайних ситуацій та воєнного стану, забезпечуючи баланс між необхідністю інформування населення та вимогами національної безпеки.

У висновках наголошується на необхідності зміцнення взаємодії між органами місцевого самоврядування та засобами місцевого самоврядування через ретельне планування інформаційної політики, впровадження сучасних інформаційних технологій, адаптацію комунікаційних моделей та підвищення медіаграмотності населення. Розроблені в рамках дослідження рекомендації мають практичне значення для покращення комунікаційної роботи органів місцевого самоврядування та засобів масової інформації, що є важливим кроком у забезпеченні стійкості України перед сучасними викликами.

Ключові слова: органи місцевого самоврядування, засоби масової інформації, інформаційна політика, військовий конфлікт, комунікаційна взаємодія, дезінформація, інформаційна безпека.

Samoylenko Larysa Yakivna Ph.D. in Public Administration, Associate Professor at the Department of Management and Public Service, Bohdan Khmelnytsky National University of Cherkasy, Blvd. Shevchenko, 81, Cherkasy, 18000, tel.: (0472) 37-21-42, <https://orcid.org/0000-0002-0335-3077>

Stasko Serhii Viktorovych Master's Student at the Department of Management and Public Service, Bohdan Khmelnytsky National University of Cherkasy, Blvrd. Shevchenko, 81, Cherkasy, 18000, tel.: (0472) 37-21-42, <https://orcid.org/0009-0002-7992-8276>

INTERACTION BETWEEN LOCAL SELF-GOVERNMENT BODIES AND MASS MEDIA IN WARTIME CONDITIONS

Abstract. During the period of full-scale war in Ukraine, effective interaction between local self-government bodies and mass media acquires critical importance for ensuring informational stability and communication with the population. The article is devoted to the study of the main mechanisms, forms, and features of this interaction under conditions of military conflict. The authors emphasize that the information environment altered by the war requires local self-government bodies to develop new strategies of cooperation with the media, adapt to the heightened level of informational tension, and effectively counteract disinformation.

The study analyzes the role of mass media as a strategic instrument of information security that influences the behavior, psychological state, and readiness of the population to follow government recommendations. The importance of the principles of openness, promptness, and objectivity in the interaction between local self-government bodies and mass media is emphasized. Special attention is paid to the development of effective information policy of local self-government bodies in wartime conditions, which contributes to enhancing community resilience and protecting society from negative informational influence.

The article examines adapted methodological approaches to studying communicative interaction in wartime conditions, such as crisis content analysis and expert analysis involving specialists in crisis communications. Specific challenges are discussed, including limited access to information and increased danger to the lives of mass media workers, which complicate the communication process and require special approaches in coordination between state structures and media. The role of the legislative framework regulating information policy in emergency situations and martial law is considered, ensuring a balance between the need to inform the population and national security requirements.

In the conclusions, the necessity to strengthen the interaction between local self-government bodies and mass media is emphasized through careful planning of information policy, implementation of modern information technologies, adaptation of communication models, and enhancement of media literacy among the population. The recommendations developed within the framework of the study have practical significance for improving the communication work of local self-government bodies and mass media, which is an important step in ensuring Ukraine's resilience in the face of modern challenges.

Keywords: local self-government bodies, mass media, information policy, military conflict, communicative interaction, disinformation, information security.

Постановка проблеми. Під час повномасштабної війни питання ефективної взаємодії органів місцевого самоврядування та засобів масової інформації набуває особливої значущості, оскільки саме інформаційне середовище визначає, як громадяни сприймають і реагують на безпрецедентні виклики сьогодення. В умовах злочинної військової агресії, яка триває на території України, органи місцевого самоврядування стикаються з надзвичайними завданнями щодо забезпечення інформаційної стабільності та комунікації з населенням. Від оперативності та достовірності комунікації залежить не лише обізнаність громадян про стан безпеки та порядок дій, але й загальний рівень стійкості та згуртованості суспільства.

Інформаційне середовище, суттєво змінене війною, вимагає від органів місцевого самоврядування (ОМС) розробки нових стратегій взаємодії з медіа, адаптації до підвищеного рівня інформаційної напруженості та необхідності ефективної протидії дезінформації. Зокрема, актуальність представленого дослідження зумовлена необхідністю виявлення оптимальних

методів комунікації між ОМС та засобів масової інформації (ЗМІ), які б відповідали сучасним умовам війни і сприяли подоланню деструктивного інформаційного впливу з боку ворога. В умовах повномасштабної війни роль інформаційної безпеки значно зростає, а отже, і роль ЗМІ як засобу формування громадської думки та підтримки морального духу населення стає особливо важливою.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання взаємодії органів публічного управління та засобів масової інформації досить часто розкриваються в наукових працях дослідників. Не применшуючи цінність існуючих досліджень, особливої уваги, на наш погляд, заслуговують праці Ковриги О., Кравціва І., Марченка Р., Гнатенка Д., Котукова О., Семьоркіна О., Андрієнка М., Слюсара А., Пронози І., Гордійчука О., Дідковського В. та багатьох інших. Однак, в сучасних умовах місцевому самоврядуванню в контексті співпраці із засобами масової інформації уваги приділено недостатньо, що потребує додаткових досліджень і узагальнень.

Формулювання цілей статті. Метою цього дослідження є визначення основних механізмів, форм та особливостей взаємодії органів місцевого самоврядування з засобами масової інформації в умовах воєнного конфлікту.

Виклад основного матеріалу. Взаємодія між ОМС та ЗМІ у демократичному суспільстві є ключовим елементом публічного управління, спрямованого на забезпечення прозорості, підзвітності та ефективної комунікації з громадянами. Наукова література та практика управлінських комунікацій свідчать, що взаємодія ОМС і ЗМІ має багатовимірний характер, охоплюючи як інформаційно-просвітницьку, так і соціально-психологічну функції, сприяючи формуванню позитивного іміджу влади, залученню населення до прийняття рішень та створенню стабільного інформаційного середовища [1].

У сучасних дослідженнях сутність взаємодії ОМС та ЗМІ в умовах кризових ситуацій розглядається як критичний компонент комунікаційної стратегії держави, спрямований на попередження дезінформації, уникнення паніки та підтримку суспільної згуртованості. Зокрема, за умов повномасштабної війни така взаємодія набуває особливої ваги, оскільки ЗМІ стають основним каналом передачі оперативної та життєво необхідної інформації до громадян, що впливає на їхню поведінку, психологічний стан та готовність дотримуватися рекомендацій влади [2].

Взаємодія між ОМС і ЗМІ у публічному управлінні характеризується такими основними принципами, як відкритість, оперативність, об'єктивність і спрямованість на максимальне інформування населення про діяльність органів влади. На думку дослідників, ця взаємодія виконує важливу соціальну функцію, що полягає у формуванні суспільної довіри до місцевої влади, особливо в умовах, коли населення стикається з постійними загрозами для життя і добробуту [3].

У контексті повномасштабної війни, що триває в Україні, взаємодія між ОМС та ЗМІ виступає не просто як канал комунікації, а як стратегічний інструмент інформаційної безпеки. Вплив інформаційного середовища на суспільну свідомість під час кризових ситуацій є надзвичайно сильним, і будь-яка нестача офіційної інформації може призвести до поширення панічних настроїв, зростання соціальної напруги та дезорієнтації населення. Отже, ефективна взаємодія між ОМС та ЗМІ стає запорукою підтримання громадського порядку та стабільності [4].

У науковій літературі зазначається, що стратегічна комунікація органів влади з медіа включає не лише передачу інформації, але й активне управління контентом, який формується для суспільства в умовах надзвичайних ситуацій. Наприклад, у дослідженні, проведеному Національним інститутом стратегічних досліджень, підкреслюється важливість того, щоб органи місцевого самоврядування активно використовували свої медіа-ресурси та соціальні мережі, надаючи населенню перевірену та оперативну інформацію щодо ситуації в регіоні, заходів безпеки, можливостей евакуації та надання допомоги постраждалим [5].

Також варто зазначити, що комунікаційна стратегія взаємодії ОМС із ЗМІ повинна враховувати такі принципи, як гнучкість та адаптивність, що дозволяє швидко реагувати на

зміни інформаційного середовища та оперативно коригувати повідомлення відповідно до актуальної ситуації. Зокрема, використання геолокаційних технологій у мобільних додатках або системах оповіщення сприяє швидкому інформуванню громадян про загрози в реальному часі, а також дозволяє залучати населення до дій, спрямованих на зменшення ризиків.

Таким чином, наукове дослідження взаємодії ОМС та ЗМІ в умовах війни вказує на важливість комунікаційної стратегії як ефективного інструменту управління в кризових ситуаціях. Взаємодія цих структур є надзвичайно важливою для підтримання громадського порядку, формування єдиного інформаційного поля та забезпечення високого рівня довіри населення до влади в умовах повномасштабної війни. Інтеграція сучасних комунікаційних засобів, таких як цифрові платформи, соціальні мережі та інструменти антикризового управління, є необхідною умовою для забезпечення стабільності в умовах нестабільного інформаційного середовища та високих загроз.

Розробка ефективної інформаційної політики ОМС в умовах військових конфліктів є надзвичайно важливим елементом публічного управління, що сприяє підвищенню стійкості громад та забезпечує захист суспільства від негативного інформаційного впливу. Одним із ключових принципів інформаційної політики в умовах війни є достовірність інформації, яка є базовою умовою для забезпечення громадської підтримки. В умовах інформаційної війни, коли агресор активно застосовує методи пропаганди, фальсифікації та маніпуляції, ОМС мають гарантувати точність і правдивість повідомлень, забезпечуючи населення тільки перевіреними фактами. Це сприяє зміцненню суспільної стабільності та перешкоджає поширенню панічних настроїв [6].

Особливості інформаційного простору під час військового конфлікту обумовлені високим рівнем напруженості, постійною загрозою поширення дезінформації з боку агресора та необхідністю швидкого реагування на зміни ситуації. Військові конфлікти, як правило, характеризуються посиленими спробами впливу на інформаційний простір з боку противника через дезінформацію, кібернетичні атаки, маніпуляції у соціальних мережах та пропаганду. Ці загрози вимагають від ОМС розробки спеціальних комунікаційних стратегій, які дозволяють ефективно протистояти інформаційним атакам і забезпечувати суспільство достовірною інформацією. Відповідно, інформаційна політика ОМС повинна враховувати специфіку інформаційної агресії та передбачати механізми швидкої перевірки фактів, оперативного розповсюдження правдивої інформації та організації антипропагандистської діяльності.

Зокрема, однією з особливостей інформаційного простору під час війни є його багаторівневність: інформація повинна передаватися як для загальнонаціонального охоплення, так і для цільових локальних аудиторій, враховуючи різні рівні загрози та умови для кожного регіону. Це вимагає від ОМС адаптації інформаційних повідомлень, щоб врахувати особливості різних аудиторій. Наприклад, населенню на прифронтових територіях потрібна оперативна інформація про шляхи евакуації та місця укриття, у той час як жителям тиллових областей важливо отримувати вказівки щодо волонтерської підтримки або збору гуманітарної допомоги.

Крім того, інформаційна політика в умовах війни передбачає активне використання цифрових технологій, зокрема, таких як платформи для масового інформування населення, системи оповіщення, соціальні мережі та мобільні додатки. Цифрові технології дозволяють значно розширити інформаційне охоплення та оперативно реагувати на запити населення. Наприклад, мобільні додатки для оповіщення можуть миттєво інформувати громадян про небезпеку або нові розпорядження влади.

В умовах військових дій методологічні підходи до вивчення комунікаційної взаємодії ОМС та ЗМІ потребують адаптації, що забезпечить їхню актуальність та надійність у специфічних обставинах. Одним із адаптованих інструментів є кризовий контент-аналіз, що дозволяє зосередитися на аналізі медіаповідомлень, пов'язаних з військовими діями, і відстежити, яким чином медіа передають інформацію, пов'язану з безпекою, заходами евакуації, гуманітарною допомогою тощо. Кризовий контент-аналіз акцентує увагу на емоційній забарвленості інформації, фокусуючись на формуванні меседжів, здатних зменшити панічні настрої та підтримати моральний дух населення [7].

Додатковим інструментом є адаптований експертний аналіз, який передбачає залучення фахівців з кризових комунікацій, зокрема військових психологів, спеціалістів з кібербезпеки та експертів з управління інформаційними потоками. Цей інструмент дозволяє врахувати специфіку кризових ситуацій, враховуючи необхідність миттєвого реагування на інформаційні атаки та збереження високого рівня довіри населення. Особливо цінною є думка фахівців, які мають досвід роботи в умовах бойових дій або підготовки населення до можливих надзвичайних ситуацій. Загалом, адаптація методів та інструментів дослідження для умов війни дозволяє підвищити їхню ефективність та актуальність в аналізі взаємодії ОМС та ЗМІ.

Досвід країн, що зазнали військових конфліктів, свідчить про значну роль ефективної взаємодії між органами місцевого самоврядування (ОМС) та засобами масової інформації (ЗМІ) у підтриманні суспільної стабільності, інформаційної безпеки та довіри до влади. У таких умовах міжнародна практика демонструє різні підходи до формування інформаційної політики, які сприяють посиленню громадського порядку, своєчасній передачі життєво важливої інформації та зниженню негативного впливу ворожої пропаганди. Зокрема, країни Балканського регіону, Ізраїль, Грузія та інші держави з досвідом військових конфліктів розробили специфічні моделі взаємодії ОМС та ЗМІ, які можуть бути корисними для України в контексті формування сучасної інформаційної політики [8].

Одним із ключових підходів до комунікаційної взаємодії в умовах конфлікту є ізраїльська модель, що передбачає створення централізованих інформаційних центрів. Ці центри відповідають за розповсюдження чіткої та достовірної інформації, яка узгоджується між різними органами влади, перш ніж передається у ЗМІ. Ізраїльська практика також включає активне використання соціальних мереж для оперативного інформування населення, що особливо важливо в умовах, коли швидкість отримання інформації визначає рівень громадської безпеки. Крім того, в Ізраїлі великого значення надають інтеграції місцевих громад у комунікаційні процеси, залучаючи їх до поширення інформації та організації громадської підтримки [8].

Схожий підхід демонструє досвід Грузії під час збройного конфлікту з Росією у 2008 році. Влада Грузії зробила акцент на тісній співпраці з місцевими ЗМІ, що дозволило поширювати інформацію, необхідну для захисту мирного населення, попередження паніки та протидії дезінформації. ОМС та ЗМІ у Грузії забезпечили чітку координацію в умовах кризи, зокрема через регулярні брифінги, на яких влада інформувала громадян про ситуацію та заходи безпеки. Крім того, для підтримки єдності суспільства та підвищення довіри до влади використовувалися спеціальні просвітницькі програми, які роз'яснювали ситуацію та підкреслювали спільність національних інтересів [9].

Загалом міжнародний досвід вказує на кілька ефективних практик, які можуть бути адаптовані для потреб України. По-перше, забезпечення оперативної, прозорої та узгодженої інформації з боку ОМС є критичним чинником у побудові довіри громадян до влади в умовах конфлікту. Для цього важливо створити систему щоденних брифінгів та інформаційних зведень, що дозволить громадянам отримувати актуальну інформацію та уникати паніки. По-друге, досвід Ізраїлю та Грузії свідчить про доцільність створення інформаційних центрів, які б відповідали за збір, обробку та координацію інформації, що передається у ЗМІ [8, 9].

У свою чергу, досвід країн Балканського регіону свідчить, що в умовах конфлікту особливо важливо розробити антикризові комунікаційні стратегії, які передбачають план реагування на інформаційні атаки та протидію дезінформації. Важливою складовою таких стратегій є підготовка місцевих журналістів та представників влади до роботи в умовах інформаційної війни. Зокрема, у Боснії та Герцеговині була запроваджена програма підготовки для журналістів, яка дозволила забезпечити ефективну та відповідальну роботу медіа в кризовій ситуації [10].

Таким чином, міжнародний досвід свідчить, що ефективна взаємодія ОМС та ЗМІ в умовах війни має базуватися на принципах оперативності, прозорості, координації інформаційних потоків та залучення населення до комунікаційних процесів. Інтеграція цих

принципів в українську інформаційну політику може сприяти підвищенню рівня суспільної довіри, запобіганню дезінформації та підтриманню громадського порядку під час збройного конфлікту.

Один з ключових методів боротьби з дезінформацією в регіонах України полягає у створенні так званих «інформаційних щитів», які є своєрідними фільтрами для відбору та розповсюдження лише перевіреної інформації. ОМС і ЗМІ в умовах війни зобов'язані вдаватися до активної антипропагандистської діяльності, використовуючи соціальні мережі, інтернет-платформи та телебачення для виявлення та спростування фейкових новин, які поширюються ворогом. Наприклад, у ситуації загрози дезінформації на тему евакуації або бойових дій ЗМІ в координації з владою повинні миттєво реагувати, публікуючи спростування та уточнюючи актуальну інформацію, що дозволяє громадянам діяти відповідно до реальних умов [11].

Українська практика свідчить про необхідність зміцнення інформаційної культури серед населення, оскільки основною аудиторією ворожих інформаційних атак є громадяни, які не завжди можуть розрізнити правдиву інформацію від маніпуляційної. Саме тому українські ЗМІ у співпраці з державними органами започаткували програми з медіаграмотності, які спрямовані на навчання населення розпізнавати фейки та перевіряти джерела інформації. Зокрема, такі програми були запущені Міністерством інформаційної політики України, яке активно співпрацює з провідними медіакомпаніями для підвищення інформаційної стійкості громадян [11].

Специфічні виклики, зокрема обмежений доступ до інформації та підвищена небезпека для життя працівників ЗМІ, суттєво ускладнюють цей процес, що вимагає особливих підходів у комунікації та координації між державними структурами та медіа. У таких обставинах ОМС повинні забезпечити функціонування інформаційного поля, яке відповідатиме потребам населення та допоможе уникнути паніки і непорозумінь. Обмежений доступ до інформації, обумовлений воєнною таємницею, вимогами національної безпеки та необхідністю захисту критично важливої інфраструктури, зумовлює додаткові виклики для забезпечення прозорості влади. Одним із важливих завдань стає розробка стратегії вибіркової передачі інформації, яка забезпечує громадян необхідними відомостями, але не порушує вимог конфіденційності, що є ключовим принципом під час військового конфлікту.

Підвищена небезпека, пов'язана з військовими діями, також впливає на роботу журналістів, які взаємодіють з ОМС. Для ЗМІ, які висвітлюють події на місцевому рівні, існує ризик потрапити під обстріли або інші небезпечні ситуації, що робить доступ до місць подій обмеженим та вимагає використання дистанційних методів комунікації. Це обмеження змушує журналістів покладатися на офіційні джерела інформації, що збільшує роль ОМС як основного постачальника даних для висвітлення подій [11].

У відповідь на ці виклики деякі регіони України впровадили практики кризового менеджменту, що передбачають навчання представників ОМС та ЗМІ основам безпеки роботи в умовах конфлікту. Зокрема, створюються тренінги для журналістів з основ виживання під час бойових дій, взаємодії з військовими формуваннями та розпізнавання дезінформаційних атак. ОМС, зі свого боку, здійснюють координацію із ЗМІ щодо основних правил розкриття інформації, яка не повинна загрожувати безпеці військових операцій або персоналу.

Законодавство, яке регулює інформаційну політику в умовах надзвичайних ситуацій, воєнного стану чи збройного конфлікту, передбачає певні обмеження та вимоги щодо доступу до інформації та її поширення, що допомагають зберегти стабільність та забезпечити безпеку громадян. Основними нормативними актами, що визначають інформаційну політику під час війни, є Конституція України, Закони «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації» та «Про правовий режим воєнного стану».

З точки зору ОМС, нормативно-правова база зобов'язує органи влади надавати громадянам своєчасну та достовірну інформацію, що сприяє підтриманню громадської довіри. Закони України передбачають, що ОМС повинні розробляти стратегії інформаційної політики, які включають регулярні брифінги, повідомлення через офіційні канали, а також співпрацю із ЗМІ, щоб забезпечити громадян оперативними даними. Крім того, у період воєнного стану

передбачається координація між центральними та місцевими органами влади для забезпечення єдності інформаційної політики, що допомагає уникнути суперечливої інформації та запобігти можливим інформаційним атакам з боку противника [12].

Серед найбільш поширених, достовірних та ефективних каналів комунікації можна виділити офіційні вебсайти ОМС, сторінки в соціальних мережах, радіо та телебачення, а також місцеві інформаційні платформи та мобільні додатки. Радіо та телебачення, зокрема державні та місцеві телеканали, відіграють особливу роль у забезпеченні доступу до інформації, оскільки вони дозволяють охопити широку аудиторію, зокрема людей, які не мають доступу до інтернету або соціальних мереж. Українські телеканали, що об'єдналися в «Єдиний марафон» та регіональні радіостанції надають можливість транслювати офіційні повідомлення, що підвищує рівень обізнаності населення та допомагає уникнути панічних настроїв [12].

Крім того, важливим каналом є мобільні додатки, такі як «Дія» та «Повітряна тривога», через які державні органи можуть оперативно інформувати громадян. Мобільний додаток «Дія» було адаптовано для надання інформації про евакуаційні коридори, гуманітарну допомогу та інші критично важливі послуги. У співпраці з ОМС ця платформа стала важливим інструментом для передачі офіційної інформації, що забезпечує високу швидкість поширення повідомлень та полегшує доступ громадян до державних послуг [13].

Одним із прикладів успішної комунікаційної кампанії, що проводилася під час війни, є кампанія з підвищення обізнаності про необхідність укриттів та місць евакуації, яку проводили ОМС спільно з регіональними та національними ЗМІ. Використання мультимедійних матеріалів, інфографік та інструкцій в соціальних мережах та на вебсайтах місцевих органів влади сприяло інформуванню населення про місцезнаходження укриттів, евакуаційні маршрути та правила безпеки. Іншим прикладом є інформаційна кампанія «RAZOM», яка була спрямована на об'єднання зусиль громадян у підтримці українських військових. Кампанія передбачала розповсюдження інформації про можливості волонтерства, збору гуманітарної допомоги, а також підтримку військовослужбовців. Використовуючи соціальні мережі та місцеві ЗМІ, ОМС змогли мобілізувати населення та забезпечити значний рівень підтримки з боку громадськості, що позитивно вплинуло на моральний стан та забезпечення армії [14].

Отже, український досвід показує, що ефективна взаємодія між ОМС та ЗМІ можлива за умов використання різноманітних комунікаційних каналів та методів, які відповідають специфіці умов воєнного стану. Завдяки інтеграції інтернет-платформ, соціальних мереж, радіо, телебачення та мобільних додатків українські ОМС та ЗМІ досягли високого рівня оперативності та ефективності в передачі інформації, що сприяло підвищенню довіри населення до місцевої влади та забезпечило координацію дій громадян у кризових ситуаціях.

ЗМІ також сприяють соціальній мобілізації та залученню громадян до волонтерських і благодійних ініціатив. Завдяки інформаційній підтримці численні проекти зі збору коштів на потреби армії, допомоги внутрішньо переміщеним особам та інших громадських акцій отримали широку популярність та підтримку серед громадян. Участь ЗМІ у висвітленні таких ініціатив підсилює згуртованість суспільства, сприяє формуванню почуття патріотизму та єдності перед спільною загрозою.

Таким чином, зміни у взаємодії ОМС та ЗМІ з початком війни, зокрема посилення співпраці та швидке адаптування комунікаційних стратегій, значно вплинули на інформаційне середовище України. Війна не лише змінила характер і спрямування комунікацій між ОМС та ЗМІ, але й надала медіа нову роль у зміцненні морального духу населення, захисті інформаційного простору та забезпеченні стійкості суспільства. Цей досвід вказує на необхідність подальшої інтеграції зусиль державних інституцій та ЗМІ задля формування ефективного механізму інформаційної політики в кризових умовах.

Зміцнення взаємодії між ОМС та ЗМІ в умовах війни вимагає ретельного планування інформаційної політики, спрямованої на оперативне та ефективне інформування громадян, підтримання суспільної стабільності та запобігання поширенню дезінформації. Основним напрямом розвитку інформаційної політики має стати створення єдиного інформаційного

простору на базі співпраці ОМС та ЗМІ, який дозволить підвищити довіру населення до офіційних джерел інформації. Для цього необхідно забезпечити регулярні комунікаційні сесії між представниками місцевої влади та журналістами, що дозволить налагодити координацію дій і обговорити спільні пріоритети.

Ключовим механізмом реалізації інформаційної політики є впровадження інституційного інструментарію, зокрема спеціалізованих інформаційних центрів, де представники ОМС та ЗМІ можуть обмінюватися важливою інформацією та оперативно реагувати на інциденти. Такі центри допоможуть уникнути подвійних стандартів у поданні інформації та забезпечать єдине тлумачення подій для населення. Успішна практика таких центрів демонструється в міжнародному досвіді, коли спеціалізовані інформаційні платформи забезпечували злагоджену комунікацію між владою та громадянами навіть у кризових умовах [15].

З метою покращення комунікаційної роботи між ОМС та ЗМІ в Україні доцільно впровадити кілька ключових ініціатив. По-перше, слід удосконалити механізми взаємодії на базі цифрових технологій, які забезпечують швидку передачу інформації між ОМС і ЗМІ. Наприклад, створення спеціальних онлайн-платформ для обміну інформацією дозволить пришвидшити комунікацію, спростити процес доступу журналістів до офіційних джерел та забезпечити контроль за достовірністю інформації. Такі платформи також можуть функціонувати як архіви перевірених даних, що забезпечить можливість для ЗМІ швидко знаходити потрібну інформацію [15].

Важливим кроком є формування медіапланів, які передбачають обов'язкові протоколи реагування на надзвичайні події. Це дозволить ОМС швидко інформувати ЗМІ у разі екстрених ситуацій, а також чітко визначить послідовність дій для журналістів, що сприятиме уникненню хаосу та поширенню неперевіреної інформації. Медіаплани мають включати чітко прописані правила і обов'язки всіх сторін, залучених до процесу комунікації під час кризи, що забезпечить більш структурований підхід до передачі інформації.

Загалом, запропоновані рекомендації щодо вдосконалення інформаційної політики та оптимізації комунікаційної роботи спрямовані на підвищення ефективності взаємодії між ОМС та ЗМІ в умовах військового конфлікту. Інтеграція сучасних технологій, навчання спеціалістів та підвищення медіаграмотності населення є критично важливими кроками для забезпечення стабільності та довіри до інформаційного середовища України в умовах війни.

Висновки. У процесі проведеного дослідження було визначено, що взаємодія ОМС та ЗМІ в умовах військового конфлікту є одним із ключових чинників забезпечення суспільної стабільності, підтримання інформаційної безпеки та зміцнення довіри громадян до офіційних джерел. Війна в Україні створила безпрецедентні виклики для комунікаційної діяльності, зокрема у сфері публічного управління, що вимагає розробки нових підходів до інформаційної політики та формування ефективного комунікаційного середовища.

Ключові результати дослідження свідчать, що однією з основних передумов ефективної комунікації між ОМС та ЗМІ є створення єдиного інформаційного простору, який забезпечує злагоджене та узгоджене подання інформації. Це дозволяє уникнути поширення суперечливих даних і запобігати негативному впливу дезінформації, яка активно використовується ворогом як інструмент ведення інформаційної війни. Ключовим аспектом ефективної взаємодії ОМС та ЗМІ є побудова комунікаційної політики на принципах прозорості, доступності та оперативності. Запровадження моделей «єдиного інформаційного центру», «децентралізованої координації» та «регіонального представництва» сприятиме злагодженій передачі інформації з урахуванням регіональних особливостей і забезпечить адаптацію офіційних повідомлень до потреб місцевого населення. Водночас забезпечення технічної підтримки, зокрема розвиток інфраструктури цифрових платформ та мобільних додатків, дозволить створити надійні канали передачі інформації, що є особливо важливим у прифронтових регіонах.

Отже, забезпечення стабільної та ефективної взаємодії між ОМС та ЗМІ є критично важливим завданням у контексті публічного управління в Україні в умовах війни. Інтеграція сучасних інформаційних технологій, адаптація моделей комунікації та підвищення медіагра-

мотності населення дозволять зміцнити інформаційну безпеку та сприяти стабільності суспільства в умовах військового конфлікту. Розроблені у рамках дослідження рекомендації мають практичне значення для покращення комунікаційної роботи ОМС та ЗМІ, що є важливим кроком у забезпеченні стійкості України перед сучасними викликами.

Література:

1. Коврига О.С. Взаємодія органів державної влади з громадськістю в системі державного управління України. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Державне управління*. Том 31 (70) № 2. 2020. С. 109-114. DOI : <https://doi.org/10.32838/2663-6468/2020.2/18>
2. Кравців І. Взаємодія органів місцевого самоврядування із цифровими ЗМІ. Матеріали XI Міжнародної науково-практичної конференції «Формування механізму зміцнення конкурентних позицій національних економічних систем у глобальному, регіональному та локальному вимірах» № (2023): 34-35. URL: https://elartu.tntu.edu.ua/bitstream/lib/42901/2/MNPK_2023_Kravtsiv_I-Interaction_of_local_governments_34-35.pdf
3. Марченко Р.В. Особливості стану та проблематики взаємодії органів публічної влади і засобів масової інформації у системі державного управління в Україні. *Успіхи і досягнення у науці*. №3 (3). Том 1. 2024. С. 322-330. DOI : [https://doi.org/10.52058/3041-1254-2024-3\(3\)-322-330](https://doi.org/10.52058/3041-1254-2024-3(3)-322-330)
4. Гнатенко, Д. В. Теоретико-правові засади взаємодії між органами публічного управління та засобами масової інформації. *Вісник студентського наукового товариства «ВАТРА» Вінницького торговельно-економічного інституту ДТЕУ*. С. 90-98. URL : http://vtei.com.ua/doc/2023/vatra2004/zb11_166.pdf#page=90
5. Котуков О.А. Шляхи удосконалення взаємодії органів місцевого самоврядування, державних та громадських організацій в умовах воєнного стану. *Наукові перспективи*, № 9(51), 2024. С. 177-192. DOI : [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2024-9\(51\)-177-192](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2024-9(51)-177-192)
6. Семьоркіна О.М. Взаємодія держави та інститутів громадянського суспільства. Міністерство юстиції України, 2023. URL: https://minjust.gov.ua/m/str_33679
7. Андрієнко М., Слюсар А., Гаман П., Фомін А., Стрюк М. Напрями оптимізації механізму взаємодії інститутів громадянського суспільства з органами державної влади. *Вчені записки Університету «КРОК»*. № 4(68) 2022, с. 63–74.
8. Як ЄС підтримує засоби масової інформації в Азербайджані, Білорусі, Вірменії, Грузії, Молдові та Україні? NeighboursEast. 06.05.2020. URL : <https://euneighbourseast.eu/uk/news/explainers/yak-yes-pidtrymuje-zasoby-masovoyi-informacziyi-v-azerbajdzhani-bilorusi-virmeniyi-gruziyi-moldovi-ta-ukrayini/>
9. Проноза І.І. Засоби масової інформації і комунікації в інформаційній війні як сучасна політична практика. *Науковий журнал «Політикус»*. Вип. 3. 2020. С. 65-69. DOI : <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2020-3.10>
10. Дезінформація на західних Балканах. *NatoReview*. 21.12.2020. URL : <https://www.nato.int/docu/review/uk/articles/2020/12/21/deznformatsya-na-zahdnh-balkanah/index.html>
11. Гордійчук О., Дідковський В. Протидія пропаганді в умовах війни. Соціально-гуманітарні студії: інновації, виклики та перспективи: матеріали II Міжнародної наукової конференції, м. Житомир, 16-17 травня 2024 р. / Ред. кол.: О. А. Черниш, В. М. Слюсар, Л. М. Червона [та ін.]. Житомир : Житомирська політехніка, 2024. С. 142-144. URL : <https://conf.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2024/06/povnyj-tekst.pdf#page=142>
12. Інструмент інформування чи впливу: навіщо Банковій телемарафон та що влада планує робити з ним далі? *Радіо Свобода*. 14.05.2024. URL : <https://www.radiosvoboda.org/a/navishcho-bankovyy-telemarafon-ta-shcho-vlada-planuye-robyty-z-nym-dali/32944114.html>
13. Додаток “Дія”: чим корисна програма під час війни. *Kashtan Media*. 05.04.2022. URL : <https://kashtan.media/diia/>
14. Razom for Ukraine. URL : https://www.razomforukraine.org/ua/home_ua/
15. Доробалюк, Владислав Олександрович, and Ліна Григорівна Стороженко. Взаємодія органів місцевого самоврядування з громадськістю, як ефективний інструмент протидії інформаційним загрозам. *Публічне управління XXI століття: нові виклики і трансформації*. С. 153-156. URL : https://lib.lntu.edu.ua/sites/default/files/2024-08/%D0%97%D0%B1%D1%96%D1%80%D0%BD%D0%B8%D0%BA_%D0%9A%D0%BE%D0%BD%D0%B3%D1%80%D0%B5%D1%81_2024.pdf#page=154

References:

1. Kovryha, O.S. (2020). Vzaiemodiia orhaniv derzhavnoi vlady z hromadskistiu v systemi derzhavnoho upravlinnia Ukrainy [Interaction of State Authorities with the Public in the System of Public Administration in Ukraine]. *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernadskoho. Serii: Derzhavne upravlinnia*, 31(70)(2), 109-114. <https://doi.org/10.32838/2663-6468/2020.2/18>
2. Kravtsiv, I. (2023). Vzaiemodiia orhaniv mistsevoho samovriaduvannia iz tsyfrovymy ZMI [Interaction of Local Government Bodies with Digital Media]. In *Materialy XI Mizhnarodnoi nauково-praktychnoi konferentsii "Formuvannia mekhanizmu zmitsnennia konkurentnykh pozytsii natsionalnykh ekonomichnykh system u hlobalnomu, rehionalnomu ta lokalnomu vymirakh"*, 34-35. Retrieved from https://elartu.tntu.edu.ua/bitstream/lib/42901/2/MNPK_2023_Kravtsiv_I-Interaction_of_local_governments_34-35.pdf

3. Marchenko, R.V. (2024). Osoblyvosti stanu ta problematyky vzaiemodii orhaniv publichnoi vlady i zasobiv masovoi informatsii u systemi derzhavnoho upravlinnia v Ukraini [Features of the State and Issues of Interaction between Public Authorities and Mass Media in the Public Administration System in Ukraine]. *Uspikhy i dosiahnennia u nautsi*, 3(3)(1), 322-330. [https://doi.org/10.52058/3041-1254-2024-3\(3\)-322-330](https://doi.org/10.52058/3041-1254-2024-3(3)-322-330)
4. Hnatenko, D.V. (2023). Teoretyko-pravovi zasady vzaiemodii mizh orhanamy publichnoho upravlinnia ta zasobamy masovoi informatsii [Theoretical and Legal Foundations of Interaction between Public Administration Bodies and Mass Media]. *Visnyk studentskoho naukovoho tovarystva "VATRA" Vinnytskoho torhovelno-ekonomichnoho instytutu DTEU*, 90-98. Retrieved from http://vtei.com.ua/doc/2023/vatra2004/zb11_166.pdf#page=90
5. Kotukov, O.A. (2024). Shliakhy udoskonalennia vzaiemodii orhaniv mistsevoho samovriaduvannia, derzhavnykh ta hromadskykh orhanizatsii v umovakh voiennoho stanu [Ways to Improve Interaction between Local Government Bodies, State, and Public Organizations under Martial Law Conditions]. *Naukovi perspektyvy*, 9(51), 177-192. [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2024-9\(51\)-177-192](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2024-9(51)-177-192)
6. Semorkina, O.M. (2023). Vzaiemodiia derzhavy ta instytutiv hromadianskoho suspilstva [Interaction between the State and Civil Society Institutions]. Ministry of Justice of Ukraine. Retrieved from https://minjust.gov.ua/m/str_33679
7. Andriienko, M., Sliusar, A., Haman, P., Fomin, A., & Striuk, M. (2022). Napriamy optymizatsii mekhanizmu vzaiemodii instytutiv hromadianskoho suspilstva z orhanamy derzhavnoi vlady [Directions for Optimizing the Mechanism of Interaction between Civil Society Institutions and State Authorities]. *Vcheni zapysky Universytetu "KROK"*, 4(68), 63-74.
8. Yak Yevropeyskyi Soiuz pidtrymuie zasoby masovoi informatsii v Azerbajdzhani, Bilorusi, Virmenii, Hruzii, Moldovi ta Ukraini? [How the EU Supports Mass Media in Azerbaijan, Belarus, Armenia, Georgia, Moldova, and Ukraine?]. (2020, May 6). NeighboursEast. Retrieved from <https://euneighbourseast.eu/uk/news/explainers/yak-yes-pidtrymuye-zasoby-masovoyi-informacziyi-v-azerbajdzhani-bilorusi-virmeniyi-gruziyi-moldovi-ta-ukrayini/>
9. Pronoza, I.I. (2020). Zasoby masovoi informatsii i komunikatsii v informatsiinii viini yak suchasna politychna praktyka [Mass Media and Communications in the Information War as Modern Political Practice]. *Naukovyi zhurnal "Politykus"*, 3, 65-69. <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2020-3.10>
10. Dezinformatsiia na zakhidnykh Balkanakh [Disinformation in the Western Balkans]. (2020, December 21). NatoReview. Retrieved from <https://www.nato.int/docu/review/uk/articles/2020/12/21/deznformatsya-na-zahdni-balkanah/index.html>
11. Hordiichuk, O., & Didkovskiy, V. (2024). Protydiia propahandi v umovakh viiny [Counteracting Propaganda in Wartime Conditions]. In *Sotsialno-humanitarni studii: innovatsii, vyklyky ta perspektyvy: materialy II Mizhnarodnoi naukovoï konferentsii, m. Zhytomyr, 16-17 travnia 2024 r.* (pp. 142-144). Zhytomyr: Zhytomyrska politekhnika. Retrieved from <https://conf.ztu.edu.ua/wp-content/uploads/2024/06/povnyj-tekst.pdf#page=142>
12. Instrument informuvannia chy vplyvu: navishcho Bankovii telemarafon ta shcho vlada planuie robyty z nym dali? [Information Tool or Influence: Why the President's Office Needs a TV Marathon and What the Government Plans to Do with It Next?]. (2024, May 14). Radio Svoboda. Retrieved from <https://www.radiosvoboda.org/a/navishcho-bankovyy-telemarafon-ta-shcho-vlada-planuye-robyty-z-nym-dali/32944114.html>
13. Dodatok "Diia": chym korysna prohrama pid chas viiny [The "Diia" App: How the Program is Useful During War]. (2022, April 5). Kashtan Media. Retrieved from <https://kashtan.media/diia/>
14. Razom for Ukraine. (n.d.). Retrieved from https://www.razomforukraine.org/ua/home_ua/
15. Dorobaliuk, V.O., & Storozhenko, L.H. (2024). Vzaiemodiia orhaniv mistsevoho samovriaduvannia z hromadskistiu, yak efektyvnyi instrument protydii informatsiiny'm zahrozam [Interaction of Local Government Bodies with the Public as an Effective Tool for Counteracting Information Threats]. In *Publichne upravlinnia XXI stolittia: novi vyklyky i transformatsii* (pp. 153-156). Retrieved from https://lib.lntu.edu.ua/sites/default/files/2024-08/%D0%97%D0%B1%D1%96%D1%80%D0%BD%D0%B8%D0%BA_%D0%9A%D0%BE%D0%BD%D0%B3%D1%80%D0%B5%D1%81_2024.pdf#page=154

УДК 351.342

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-574-582](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-574-582)

Сидорчук Орестлава Григорівна доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри регіонального та місцевого розвитку, Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79000, <https://orcid.org/0000-0002-7078-1557>

Соловій Маркіян Богданович кандидат медичних наук, доцент кафедри хірургії №2, Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького, вул. Пекарська, 69, м. Львів, 79010, <https://orcid.org/0000-0002-4758-8791>

Гуга Ярослав Андрійович лікар-інтерн, Комунальне некомерційне підприємство "Ужгородська міська багатопрофільна клінічна лікарня" Ужгородської міської ради, вул. Минайська, 71, м. Ужгород, 88000, <https://orcid.org/0009-0000-2471-3986>

УДОСКОНАЛЕННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ НАДАННЯ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ В ЗАКЛАДАХ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Анотація. У сучасних умовах розвитку системи охорони здоров'я України ключовим завданням є підвищення якості та доступності медичних послуг. Актуальність удосконалення публічного управління наданням медичних послуг обумовлена необхідністю покращення якості обслуговування населення, підвищення ефективності використання ресурсів, зокрема бюджетних, та формуванням стійкої моделі управління, що відповідає потребам сучасної медичної галузі.

Медична реформа, що проводиться в системі охорони здоров'я України на сучасному етапі, офіційно стартувала 1 січня 2018 року після набрання чинності Законом України «Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення». На першому етапі реформи зміни були зосереджені на первинній ланці медичної допомоги. Другий етап реформи передбачав впровадження нових підходів до фінансування медичних закладів вторинного і третинного рівня. Відбулося впровадження моделі, за якою держава спрямовує кошти на кожного пацієнта, а лікарні отримують ці кошти за надані послуги. Ще одним важливим елементом реформи стало надання медичним закладам автономії через перетворення їх на комунальні підприємства. Запровадження воєнного стану в Україні спричинило радикальні зміни у функціонуванні системи охорони здоров'я.

В статті розглянуто рівні доступу до первинної медичної допомоги. Як приклад медичного закладу, який адаптувався в умовах воєнного стану до нових умов і активно надає медичні послуги воєнним, представлено Львівський обласний госпіталь ветеранів війн та репресованих імені Юрія Липи. Проаналізовано проблеми, які існують у сфері публічного управління надання медичних послуг в закладах охорони здоров'я. Запропоновано шляхи удосконалення публічного управління наданням медичних послуг в закладах охорони здоров'я.

Підсумовано, що удосконалення публічного управління надання медичних послуг у воєнних умовах є критично важливим завданням, від успішного вирішення якого залежить не лише ефективність функціонування системи охорони здоров'я, але й життя та здоров'я мільйонів громадян. Реалізація запропонованих в статті заходів дозволить підвищити стійкість медичних закладів та забезпечити своєчасне та якісне надання медичної допомоги в умовах надзвичайних ситуацій.

Ключові слова: медичні послуги, охорона здоров'я, реформування медичної сфери, публічне управління, управління закладами охорони здоров'я.

Sydorchuk Orystlava Grygorivna Doctor of Economics, Professor, Head of the Department of Regional and Local Development Lviv Polytechnic National University, St. Stepan Bandera, 12, Lviv, 79000, <https://orcid.org/0000-0002-7078-1557>

Soloviy Markiyan Bogdanovych Candidate of Medical Sciences, Associate Professor of the Department of Surgery No. 2 of Danylo Halytsky Lviv National Medical University, St. Pekarska, 69, Lviv, 79010, <https://orcid.org/0000-0002-4758-8791>

Huha Yaroslav Andriyovych intern doctor of the Communal non-profit enterprise "Uzhgorod City Multidisciplinary Clinical Hospital" of the Uzhgorod City Council, St. Minayska, 71, Uzhhorod, 88000, <https://orcid.org/0009-0000-2471-3986>.

IMPROVEMENT OF THE PUBLIC MANAGEMENT OF THE PROVISION OF MEDICAL SERVICES IN HEALTH CARE INSTITUTIONS

Abstract. In the modern conditions of the development of the health care system of Ukraine, the key task is to improve the quality and availability of medical services. The urgency of improving public management of the provision of medical services is due to the need to improve the quality of public service, increase the efficiency of the use of resources, in particular budget resources, and the formation of a sustainable management model that meets the needs of the modern medical industry.

The medical reform carried out in the health care system of Ukraine at the current stage officially started on January 1, 2018, after the Law of Ukraine "On State Financial Guarantees of Medical Services of the Population" entered into force. At the first stage of the reform, the changes were focused on the primary chain of medical care. The second stage of the reform provided for the introduction of new approaches to the financing of secondary and tertiary medical institutions. A model was introduced, according to which the state allocates funds for each patient, and hospitals receive these funds for the services provided. Another important element of the reform was the granting of autonomy to medical institutions through their transformation into communal enterprises. The introduction of martial law in Ukraine caused radical changes in the functioning of the health care system.

The article examines the levels of access to primary medical care. As an example of a medical institution that adapted to new conditions under martial law and actively provides medical services to military personnel, the Lviv Regional Hospital for War Veterans and Repressed People named after Yuri Lypa is presented. The problems that exist in the field of public management of the provision of medical services in health care institutions are analyzed. Ways to improve public management of the provision of medical services in health care institutions are proposed.

It is concluded that the improvement of the public management of the provision of medical services in wartime conditions is a critically important task, the successful solution of which depends not only on the effectiveness of the functioning of the health care system, but also on the lives and health of millions of citizens. Implementation of the measures proposed in the article will increase the stability of medical institutions and ensure timely and high-quality provision of medical care in emergency situations.

Keywords: medical services, health care, reforming the medical field, public administration, management of health care institutions.

Постановка проблеми. У сучасних умовах розвитку системи охорони здоров'я України ключовим завданням є підвищення якості та доступності медичних послуг. Реформування медичної сфери, що відбувається на фоні децентралізації та інтеграції європейських стандартів, вимагає нових підходів до публічного управління закладами охорони здоров'я. Проте на практиці спостерігаються проблеми, пов'язані з недостатнім рівнем фінансування, недостатньою координацією між державними органами та місцевими громадами, а також низькою ефективністю управлінських процесів у медичних закладах. Важливим є також питання цифровізації управлінських процедур та забезпечення прозорості прийняття рішень.

Актуальність удосконалення публічного управління наданням медичних послуг обумовлена необхідністю покращення якості обслуговування населення, підвищення ефективності використання ресурсів, зокрема бюджетних, та формуванням стійкої моделі управління, що відповідає потребам сучасної медичної галузі. Важливу роль у вирішенні цих завдань відіграє розробка інноваційних підходів до управління, що включають застосування новітніх інформаційних технологій, запровадження механізмів публічно-приватного партнерства та розвиток системи контролю якості медичних послуг.

Стаття спрямована на аналіз поточного стану публічного управління у сфері надання медичних послуг в закладах охорони здоров'я, визначення проблем та перспектив їх удосконалення, а також пропозиції конкретних заходів для підвищення ефективності управлінських процесів у медичній галузі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вивченням особливостей надання медичної допомоги та її доступності для населення займаються такі дослідники як Барзилович А. [1], Гавриченко Д. [2], Желюк Т. [3], Іжа М. [4], Карпенко Л. [4], Корнілова О. [5], Корчовий Д. [4], Кузик Є. [8], Матвій В. [6], Муляр Г. [7], Чигур О. [3] та інші.

Вони досліджують теоретичні підходи реформування механізмів публічного управління у сфері охорони здоров'я, вивчають особливості дії механізмів державного регулювання надання медичних послуг в Україні, аналізують регіональні ринки медичних послуг в контексті специфіки їх формування та надання в умовах проведення медичної реформи, розглядають концептуальні засади розвитку механізмів публічного управління стратегічним потенціалом у галузі охорони здоров'я, оцінюють надання медичних послуг населенню лікарями первинної медичної допомоги в умовах реформування системи охорони здоров'я тощо. Проте в сучасних умовах надання медичних послуг потребує посиленої уваги, зважаючи на кризові умови, що потребує глибоких наукових досліджень у зазначеному напрямку.

Мета статті полягає в дослідженні особливостей публічного управління надання медичних послуг в закладах охорони здоров'я та обґрунтуванні напрямів його удосконалення.

Виклад основного матеріалу. Медична реформа, що проводиться в системі охорони здоров'я України на сучасному етапі, офіційно стартувала 1 січня 2018 року після набрання чинності Законом України «Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення» [9]. Відповідно до цього Закону, відбувся перехід від традиційної системи бюджетного утримання медичних закладів до моделі закупівлі медичних послуг, що докорінно змінило взаємини між державою, лікарями та пацієнтами. Впроваджено принцип «гроші йдуть за пацієнтом», за яким держава більше не утримує медичні установи з бюджету, а купує в них певні медичні послуги.

Зазначена реформа проходила в Україні у декілька етапів. На першому етапі основні зміни були в основному зосереджені на первинній ланці медичної допомоги. Основним завданням цього етапу було запобігання захворюванням на ранніх стадіях через звернення пацієнтів до сімейних лікарів для профілактичних оглядів та консультацій. Такий підхід дозволяв уникати пізньої діагностики захворювань, коли лікування стає значно дорожчим або менш ефективним. Тому на цьому етапі реформи було важливо зміцнити первинну ланку для ефективного попередження масових захворювань за допомогою превентивних заходів, що мінімізують поширення небезпечних хвороб у суспільстві.

Другий етап реформи передбачав впровадження нових підходів до фінансування медичних закладів вторинного і третинного рівня. Відбулося впровадження моделі, за якою держава спрямовує кошти на кожного пацієнта, а лікарні отримують ці кошти за надані послуги. Це мало сприяти підвищенню ефективності роботи медичних закладів та якості медичних послуг, оскільки заклади, які обирають пацієнти, мали можливість отримати більше фінансування. Окрім покращення доступності та якості медичних послуг, реформа відкривала можливості для підвищення заробітної плати медичним працівникам, які надають послуги на високому рівні.

Ще одним важливим елементом реформи стало надання медичним закладам автономії через перетворення їх на комунальні підприємства. Це дало можливість медичним установам самостійно управляти своїми фінансовими ресурсами та розподіляти їх на свій розсуд. Завдяки автономії заклади стали повноцінними учасниками ринку медичних послуг і отримали можливість конкурувати за пацієнтів.

Для прикладу візьмемо медичні заклади Львівської міської територіальної громади. Так, Львів став першим містом в Україні, яке провело медичну реформу щодо об'єднання лікарень, які надають спеціалізовану стаціонарну медичну допомогу. Робочою групою при Львівській міській раді була напрацьована Концепція розвитку галузі охорони здоров'я на території Львівської міської територіальної громади та створено три територіальні медичні об'єднання:

- КНП «Львівське територіальне медичне об'єднання «Багатопрофільна клінічна лікарня інтенсивних методів лікування та швидкої медичної допомоги», в яке об'єдналися такі медичні заклади як КНП «КЛШМД м. Львова», КНП «8 МКЛ м. Львова» та КНП «МДКЛ м. Львова»;

• КНП «Львівське територіальне медичне об'єднання «Клінічна лікарня планового лікування, реабілітації та паліативної допомоги», в яке об'єдналися - КНП «1-а ЛМКЛ ім. Кн. Лева», КНП «4 МКЛ м. Львова», КНП «5 МКЛ м. Львова» та КНП «Лікарня «Госпіс» м. Львова»;

• КНП «Львівське клінічне територіальне медичне об'єднання акушерства та гінекології» в яке об'єдналися - КНП «ЛКБ №1 м. Львова» та КНП «3-я МКЛ м. Львова» [10].

Запровадження воєнного стану в Україні спричинило радикальні зміни у функціонуванні системи охорони здоров'я. Потреба в наданні невідкладної медичної допомоги зросла внаслідок збройних конфліктів, що супроводжуються численними пораненнями, зокрема серед цивільного населення. Заклади охорони здоров'я опинилися під значним навантаженням через збільшення кількості поранених, військових та цивільних, а також через значну кількість внутрішньо переміщених осіб, які потребують медичних послуг. Крім того, руйнування медичної інфраструктури, проблеми з постачанням медикаментів та обладнання, мобілізація медичних працівників суттєво ускладнили надання якісної медичної допомоги.

Бюро Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ) в Україні провело кількісне серійне крос-секційне дослідження, яке мало на меті оцінити потреби в охороні здоров'я та рівень доступу до медичних послуг серед дорослого населення країни, спираючись на дані, надані самими респондентами [11]. Згідно з результатами дослідження, головними перешкодами для отримання медичної допомоги під час воєнного стану стали вартість медичних послуг, а також часові та транспортні обмеження. Однак причини обмеженого доступу до медичних послуг різнилися залежно від типу допомоги.

Зокрема, для отримання первинної медичної допомоги та лікування хронічних захворювань основними проблемами були відмова з боку медичних установ або їх недоступність. Висока вартість медикаментів і лікування стала головною перешкодою для отримання допомоги при травмах. Відмова в наданні послуг також залишалася основною причиною обмеженого доступу до невідкладної медичної допомоги. Водночас покращився доступ до закладів первинної медичної допомоги, а кількість людей, які відкладали звернення за медичною допомогою, зменшилася. Хоча доступ до лікарських засобів покращився, зростання їхньої вартості все ще є серйозним викликом для багатьох домогосподарств. Також такі проблеми, як дефіцит медикаментів, закриття аптек і питання безпеки, стають менш поширеними [11].

У квітні 2023 року значно збільшилася кількість домогосподарств, які мають можливість купувати ліки та отримувати платні медичні послуги, а також зменшилася частка тих, хто не може цього дозволити. Це свідчить про продовження раніше поміченої позитивної динаміки. У регіонах, де раніше тривали активні бойові дії, доступ до медичної допомоги вже відновлено, і ситуація там мало відрізняється від регіонів, які не зазнали активних бойових дій. А мешканці територій, де досі тривають бойові дії, а також тих областей, частина яких перебуває під контролем окупаційних сил, мають гірший доступ до сімейних лікарів і медикаментів порівняно з рештою України [11].

Попри деякі покращення, внутрішньо переміщені особи залишаються більш вразливою групою порівняно з тими, хто залишився у своїх рідних громадах. Рівень доступу до первинної медичної допомоги та сімейних лікарів у переміщених осіб є нижчим, ніж у тих, хто залишився на місці проживання. Крім того, після початку повномасштабної війни багато внутрішньо переміщених осіб були змушені змінити свого сімейного лікаря після переїзду до нового місця тимчасового проживання [11].

Основні перешкоди, які заважали домогосподарствам отримати медичні послуги, відрізнялися від тих проблем, з якими вони стикалися. Найбільш поширеною причиною обмеженого доступу до первинної медичної допомоги була недоступність необхідних медичних послуг або відсутність фахівців у сфері охорони здоров'я.

Домогосподарства, що проживають у зонах активних бойових дій, повідомляли про найнижчу потребу в первинній медичній допомозі. Респонденти з регіонів, де раніше тривали бойові дії, дещо частіше зверталися по допомогу, ніж у зонах активних бойових дій, але значно рідше порівняно з іншими регіонами України (табл. 1).

Таблиця 1.

Рівень доступу до первинної медичної допомоги за регіонами

Показники		Зверталися по медичну допомогу	Стикалися принаймні з однією проблемою при зверненні по допомогу	Були в ситуаціях, коли не могли отримати потрібних їм послуг	Не отримали потрібних їм послуг із охорони здоров'я
Зони активних бойових дій	Вересень 2022 р.	27%	-	-	7%
	Грудень 2022 р.	23%	72%	6%	1%
	Квітень 2023 р.	20%	61%	9%	4%
Зони, де раніше велися бойові дії	Вересень 2022 р.	34%	-	-	5%
	Грудень 2022 р.	27%	70%	8%	5%
	Квітень 2023 р.	26%	67%	8%	3%
Місто Київ	Вересень 2022 р.	41%	-	-	5%
	Грудень 2022 р.	28%	62%	10%	4%
	Квітень 2023 р.	35%	58%	8%	3%
Решта країни	Вересень 2022 р.	38%	-	-	4%
	Грудень 2022 р.	33%	62%	7%	3%
	Квітень 2023 р.	31%	58%	6%	3%

Джерело: [11]

Прикладом медичного закладу, який адаптувався в умовах воєнного стану до нових умов і активно надає медичні послуги воєнним, є Львівський обласний госпіталь ветеранів війн та репресованих імені Юрія Липи. Цей госпіталь є багатопрофільним медичним закладом, в якому надається допомога за більш ніж тридцятьма напрямками (в тому числі інтенсивна терапія в невідкладних станах, хірургія, ендопротезування, щелепно-лицьова хірургія). А з початку вторгнення російської федерації в госпіталі надається медична допомога постраждалим внаслідок військових дій, в тому числі внутрішньопереміщеним особам. Зокрема, в госпіталі за сприяння провідних українських та закордонних хірургів проводяться безкоштовні пластичні та щелепно-лицьові хірургічні втручання з метою корекції найскладніших вад обличчя і шиї після мінно-вибухових поранень наших захисників.

З метою покращення своєї діяльності та вдосконалення надання медичних послуг лікарі зазначеного закладу активно беруть участь у міжнародних обмінних програмах, спрямованих на підвищення рівня медичних послуг та обмін найкращими практиками. Так, в рамках проекту Collaborative Healthcare Projects фахівці госпіталю відвідали Чехію, де мали унікальну можливість ознайомитися з роботою провідних медичних установ та компаній. Програма включала відвідини:

- Rehabilitation center Beroun, де лікарі ознайомилися з сучасними методами фізичної та психологічної реабілітації пацієнтів різного профілю.
- National Institute of Mental Health, Klecany Center for Mental Health Care Development, Prague) — наші фахівці обмінялися досвідом у сфері лікування ментальних розпадів та впровадження нових методик у цій галузі.
- Central Military Hospital — особлива увага була приділена роботі з пацієнтами, які постраждали під час бойових дій, що є актуальним для ваших лікарів у теперішніх умовах.
- BTL Prague CUBE, LINET, Slany — ознайомлення з новітніми технологіями у сфері виробництва медичного обладнання дозволить нам впроваджувати інновації в нашій практиці.

Цей досвід є неоціненним для подальшого розвитку госпіталю та підвищення якості надання медичних послуг як для населення, так і для військових [12]. Окрім цього, це дає імпульс і заохочення іншим медичним закладам постійно зростати та вдосконалювати надання медичних послуг пацієнтам.

В умовах сьогодення система охорони здоров'я стикається з численними управлінськими проблемами, які потребують вирішення для забезпечення належного функціонування (табл. 2).

Таблиця 2.

Проблеми, які існують у сфері публічного управління надання медичних послуг в закладах охорони здоров'я

№ п/п	Проблеми	Їх характеристика
1	Недостатнє фінансування	Бюджет охорони здоров'я зазнав значного тиску через збільшення потреб, зокрема в умовах воєнних дій, що вимагає перегляду пріоритетів та ефективного використання наявних ресурсів
2	Дефіцит медичних кадрів	Велика кількість медичних працівників була мобілізована або евакуйована, що призвело до дефіциту кваліфікованих фахівців у багатьох медичних закладах, особливо в прифронтових регіонах
3	Логістичні труднощі	Постачання медичного обладнання та ліків у воєнних умовах ускладнюється через пошкодження транспортної інфраструктури та блокаду окремих регіонів
4	Зруйнована інфраструктура	Ракетні удари та бойові дії пошкодили або зруйнували багато лікарень, поліклінік та медичних центрів, що створює додаткові перешкоди для надання медичної допомоги
5	Проблеми психологічної підтримки	Потреба у психосоціальній допомозі значно зросла, оскільки військові дії викликають серйозні психічні травми у цивільного населення та військовослужбовців

Джерело: власні узагальнення

Виходячи з інформації, представленої в табл. 2, можна стверджувати, що однією з головних проблем є недостатнє фінансування медичних закладів, яке ускладнюється зростаючими потребами через війну. Бюджетні кошти часто перенаправляються на оборонні потреби, що призводить до дефіциту фінансування системи охорони здоров'я. Це знижує можливість медичних установ оновлювати обладнання, закуповувати медикаменти та виплачувати конкурентну заробітну плату працівникам, особливо у регіонах, що постраждали від воєнних дій.

Через мобілізацію, що відбувається на даний час, значна кількість медичних працівників була залучена до військових частин, а деякі медики були змушені виїхати з країни через небезпеку. Це створило критичний дефіцит медичного персоналу, особливо в прифронтових та тимчасово окупованих регіонах. Навантаження на медичних працівників, які залишилися, значно збільшилося, що негативно впливає на якість надання медичних послуг та моральний стан медиків.

Управління медичними закладами в умовах війни потребує тісної координації з міжнародними організаціями, які надають гуманітарну допомогу населенню, та між різними державними структурами. Проте нерідко спостерігається недостатня скоординованість дій між цими організаціями, що призводить до затримок у постачанні необхідних ресурсів або дублювання зусиль. Це знижує загальну ефективність використання доступних ресурсів і підтримки.

Однією з критичних проблем є недостатній рівень розвитку цифрових систем управління в охороні здоров'я. Відсутність єдиної інтегрованої інформаційної системи для управління медичними закладами ускладнює швидку обробку та аналіз даних, що необхідно для прийняття рішень у кризових ситуаціях. Це стосується як управління кадрами, так і контролю за наданням послуг та розподілом медичних ресурсів.

Внутрішньо переміщені особи створюють додаткове навантаження на медичні заклади, оскільки вони потребують доступу до базових медичних послуг, включаючи вакцинацію, лікування хронічних захворювань та психосоціальну підтримку. Це збільшує тиск на медичні установи, які і так обмежені у ресурсах через воєнні дії.

У деяких медичних закладах відсутні чіткі протоколи дій в умовах надзвичайних ситуацій, таких як масові поранення або раптові обстріли. Це ускладнює координацію роботи персоналу і часто призводить до невідповідності в діях при наданні невідкладної медичної допомоги. Потреба у стандартизації процедур і навчанні персоналу є важливою складовою для покращення роботи медичних закладів у таких умовах.

Ці проблеми потребують комплексного підходу до їх вирішення, що включає реформування управлінських механізмів, покращення фінансування, залучення міжнародної допомоги та впровадження інноваційних технологій для забезпечення стійкості та ефективності системи охорони здоров'я під час воєнних дій.

Виходячи із ситуації, що склалася в сучасних умовах в медичній сфері української держави, і зумовлена як об'єктивними проблемами її розвитку та негативними впливами з боку суспільства і держави, так і воєнним станом в країні, потрібно шукати шляхи виходу із цього становища. Оскільки удосконалення публічного управління надання медичних послуг медичними закладами в умовах війни потребує застосування новітніх підходів, то пропонуємо шляхи удосконалення публічного управління наданням медичних послуг, які представлені на рис. 1.

Поряд із шляхами, зазначеними на рис. 1, перспективним напрямом удосконалення досліджуваного питання є розвиток гнучкої моделі управління медичними закладами, яка дозволить оперативно адаптуватися до змінних умов. Розширення можливостей для публічно-приватного партнерства, активне залучення громадянського суспільства та міжнародної спільноти також сприятимуть підвищенню стійкості системи охорони здоров'я. Особливо важливим є забезпечення прозорості управлінських процесів та відповідальності перед суспільством, що підвищить довіру до системи охорони здоров'я в цілому.

Ці заходи дозволять посилити ефективність публічного управління в медичній сфері та створити умови для подолання поточних викликів, пов'язаних з воєнними діями, зокрема в галузі охорони здоров'я.

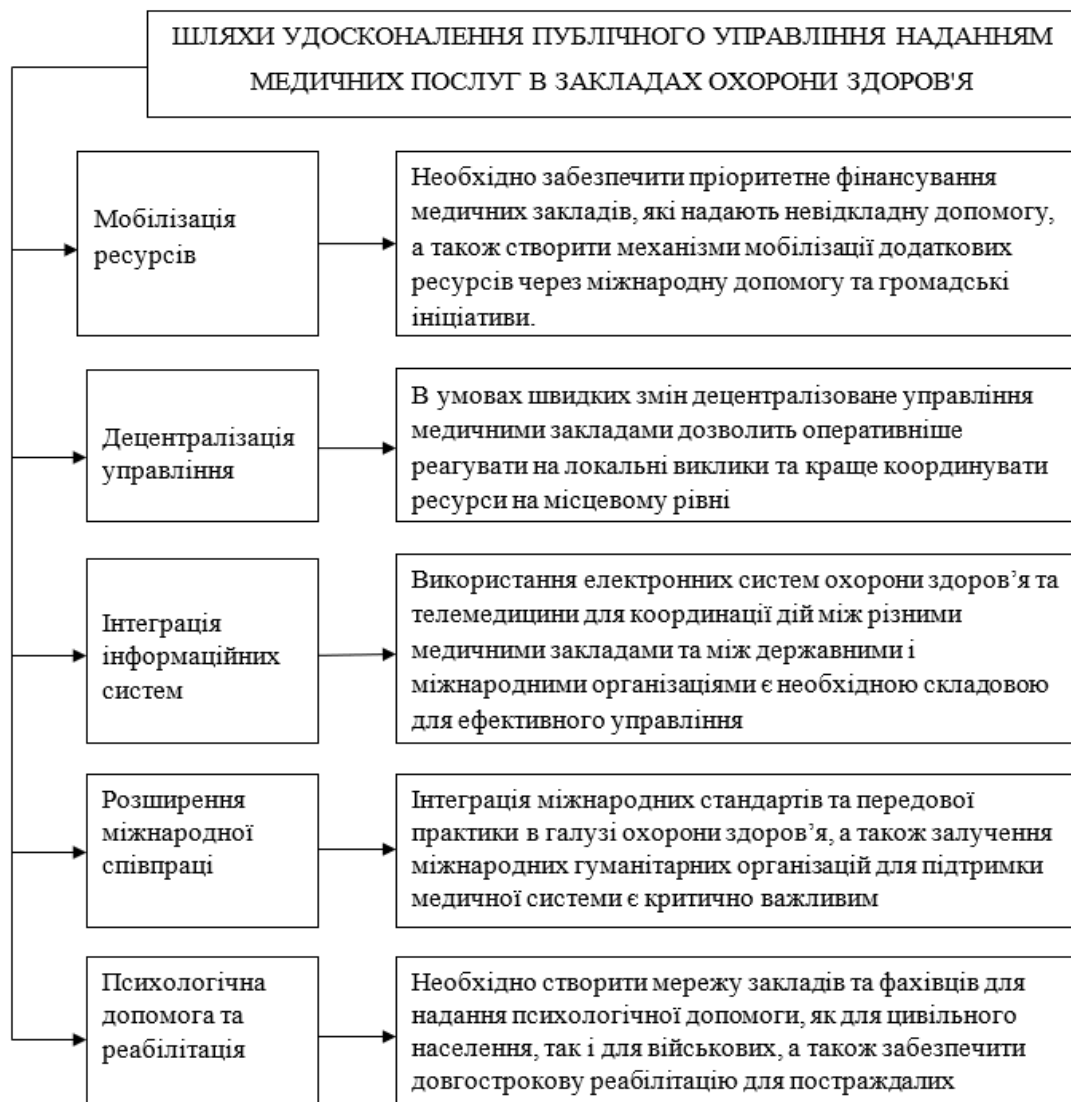

Рис. 1 Шляхи удосконалення публічного управління наданням медичних послуг в закладах охорони здоров'я

Джерело: власні узагальнення

Висновки. Отже в сучасних умовах система охорони здоров'я України стикається з безпрецедентними викликами, які вимагають термінового вдосконалення публічного управління надання медичних послуг в закладах охорони здоров'я. Проблеми, пов'язані з фінансуванням, кадровим дефіцитом, логістичними труднощами та руйнуванням інфраструктури, суттєво впливають на якість та доступність медичних послуг. Водночас, адаптація до нових умов вимагає гнучкості та ефективності управлінських процесів на всіх рівнях.

Для покращення ситуації необхідно впроваджувати інноваційні підходи до управління, такі як децентралізація, інтеграція інформаційних систем, залучення міжнародної допомоги та розвиток публічно-приватного партнерства. Особливу увагу слід приділяти розвитку програм реабілітації та психосоціальної допомоги постраждалим, як військовим, так і цивільним.

Загалом, удосконалення публічного управління надання медичних послуг у воєнних умовах є критично важливим завданням, від успішного вирішення якого залежить не лише ефективність функціонування системи охорони здоров'я, але й життя та здоров'я мільйонів громадян. Реалізація запропонованих заходів дозволить підвищити стійкість медичних закладів та забезпечити своєчасне та якісне надання медичної допомоги в умовах надзвичайних ситуацій.

Перспективою подальших наукових досліджень в даному напрямку є вивчення зарубіжного досвіду публічного управління надання медичних послуг в закладах охорони здоров'я з метою впровадження кращих надбань розвинених країн в українських реаліях, особливо в умовах дії воєнного стану на території України.

Література:

1. Барзилович А.Д. Механізми державного регулювання надання медичних послуг в Україні. Публічне управління та митне адміністрування. № 1 (24), 2020. С. 86–90.
2. Гавриченко Д.Г. Теоретичні підходи реформування механізмів публічного управління у сфері охорони здоров'я. Публічне управління та регіональний розвиток. 2022. №1. С.68-85
3. Желюк Т., Чигур О. Регіональні ринки медичних послуг: специфіка формування та надання в умовах проведення медичної реформи. Регіональні аспекти розвитку продуктивних сил України. 2020. Вип. 25. С. 13-22
4. Карпенко Л.М., Іжа М.М., Корчовий Д.В. Концептуальні засади розвитку механізмів публічного управління стратегічним потенціалом у галузі охорони здоров'я. Наукові перспективи (Серія «Державне управління»). 2023. №2(32). С.33-48.
5. Корнілова О.В. Поняття та основні ознаки третинної (високоспеціалізованої) медичної допомоги. Право і суспільство. 2019. № 6. С. 61–164.
6. Матвіїв В. В. Аналіз надання медичних послуг населенню лікарями первинної медичної допомоги в умовах реформування системи охорони здоров'я: регіональний рівень. Економічний простір, 164, 2020. С. 147-151. <https://doi.org/10.32782/2224-6282/164-27>
7. Муляр Г.В. Реформа сфери охорони здоров'я: адміністративно- правовий аспект. Юридичний вісник. 2020. № 1. С. 51–57.
8. Кузик Є. Медичні програми Львова: хто і як може скористатися? Zaxid.Net. 16 квітня 2024. URL: https://zaxid.net/blogi_tag50977/https://zaxid.net/medichni_programi_lvova_ho_i_yak_mozhe_skoristatsiya_n1583758 (дата звернення 15.09.2024)
9. Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення: Закон України. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2018, № 5, ст.31
10. Концепція розвитку галузі охорони здоров'я на території Львівської міської територіальної громади. Ухвала № 907 від 17.06.2021.URL: <https://www8.city-adm.lviv.ua/inteam/uhvaly.nsf/91c21bb29b2b4f47c22571340037f910/de7f1bcb85f21410c22586fd003e17fc?OpenDocument> (дата звернення 21.10.2024р)
11. Оцінювання потреб дорослого населення України у сфері охорони здоров'я. Звіт за результатами опитування. Квітень 2023 р. URL: <https://iris.who.int/handle/10665/373652> (дата звернення 21.10.2024р)
12. Львівський обласний госпіталь ветеранів війн та репресованих імені Юрія Липи. Офіційний сайт. URL: <https://hospital-veterans.lviv.ua/> (дата звернення 21.10.2024р)

References:

1. Barzylovych A.D. (2020). Mekhanizmy derzhavnoho rehulyuvannya nadannya medychnykh posluh v Ukraini [Mechanisms of state regulation of the provision of medical services in Ukraine]. *Public administration and customs administration – Public administration and customs administration*. №1 (24). P. 86–90 [in Ukraine]
2. Havrychenko D.H. (2022). Teoretychni pidkhody reformuvannya mekhanizmiv publicnoho upravlinnya u sferi okhorony zdorov'ya [Theoretical approaches to reforming mechanisms of public management in the field of health care]. *Publichne upravlinnya ta rehional'nyy rozvytok - Public administration and regional development*. №1. P.68-85 [in Ukraine]

3. Zhelyuk T., Chyhur O. (2020). Rehional'ni rynky medychnykh posluh: spetsyfika formuvannya ta nadannya v umovakh provedennya medychnoyi reformy [Regional markets of medical services: specifics of formation and provision in the conditions of medical reform]. *Rehional'ni aspekty rozvytku produktyvnykh syl Ukrayiny – Regional aspects of the development of productive forces of Ukraine*. Vyp. 25. P. 13-22 [in Ukraine]
4. Karpenko L.M., Izha M.M., Korchovyy D.V. (2023). Kontseptual'ni zasady rozvytku mekhanizmiv publichnoho upravlinnya stratehichnym potentsialom u haluzi okhorony zdorov'ya [Conceptual foundations of the development of mechanisms of public management of strategic potential in the field of health care]. *Naukovi perspektyvy (Seriya «Derzhavne upravlinnya») - Scientific perspectives (Public Administration Series)*. №2(32). P.33-48. [in Ukraine]
5. Kornilova O.V. (2019). Ponyattya ta osnovni oznaky tretynnoyi (vysokospetsializovanoyi) medychnoyi dopomohy [Concepts and main features of tertiary (highly specialized) medical care]. *Pravo i suspil'stvo – Law and society*. № 6. S. 61–164. [in Ukraine]
6. Matviyiv V. V. (2020). Analiz nadannya medychnykh posluh naselennyu likaryamy pervynnoyi medychnoyi dopomohy v umovakh reformuvannya systemy okhorony zdorov'ya: rehional'nyy riven' [Analysis of the provision of medical services to the population by primary care physicians in the conditions of reforming the health care system: regional level]. *Ekonomichnyy prostir – Economic space*, 164. P. 147-151. <https://doi.org/10.32782/2224-6282/164-27> [in Ukraine]
7. Mulyar H.V. (2020). Reforma sfery okhorony zdorov'ya: administratyvno- pravovyy aspekt [Health care reform: administrative and legal aspect]. *Yurydychnyy visnyk – Legal Bulletin*. № 1. P. 51–57. [in Ukraine]
8. Kuzyk Ye. Medychni prohramy L'vova: khto i yak mozhe skorystatysya? [Medical programs of Lviv: who can use them and how?] Zaxid.Net. 16 kvitnya 2024. [in Ukraine]
9. Pro derzhavni finansovi harantiyi medychnoho obsluhovuvannya naselennya [On state financial guarantees of medical care for the population]: Law of Ukraine. Information of the Verkhovna Rada (VVR), 2018, No. 5, Article 31 [in Ukraine]
10. Kontseptsiya rozvytku haluzi okhorony zdorov'ya na terytoriyi L'vivs'koyi mis'koyi terytorial'noyi hromady [The concept of the development of the health care industry in the territory of the Lviv urban territorial community]. Resolution No. 907 dated June 17, 2021. URL: <https://www8.city-adm.lviv.ua/inteam/uhvaly.nsf/91c21bb29b2b4f47c22571340037f910/de7f1bcb85f21410c22586fd003e17fc?OpenDocument> [in Ukraine]
11. Otsinyuvannya potreb dorosloho naselennya Ukrayiny u sferi okhorony zdorov'ya [Assessing the needs of the adult population of Ukraine in the field of health care]. Survey report. April 2023. URL: <https://iris.who.int/handle/10665/373652> [in Ukraine]
12. L'vivs'kyy oblasnyy hospital' veteraniv viyn ta represovanykh imeni Yuriya Lypy [Lviv regional hospital for veterans of wars and repressed people named after Yuri Lypa]. Official site. URL: <https://hospital-veterans.lviv.ua/> [in Ukraine]

УДК 614.842

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-583-590](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-583-590)

Тарасюк Олександр Ігорович старший офіцер відділу пожежної профілактики та бойової підготовки пожежно-рятувальних підрозділів управління пожежної безпеки Центрального управління безпеки військової служби Збройних Сил України, аспірант кафедри публічного управління та публічної служби Навчально-науковий інститут державного управління, Національний університет “Львівська політехніка”, вул. Степана Бандери, 12, Львів, 79013, тел.: (032) 258-31-67, <https://orcid.org/0009-0003-3182-8476>

ВІЙСЬКОВА ПОЖЕЖНА ОХОРОНА УКРАЇНИ. ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Анотація. Досліджено проблеми державного управління у сфері пожежної безпеки в Україні, а саме: проблеми Військової пожежної охорони, а також проблеми Військової пожежної охорони в умовах правового режиму воєнного стану. Проведено аналіз механізмів державного управління Військової пожежної охорони. Досліджено проблематику державного управління у сфері Військової пожежної охорони.

Встановлено, що пожежна безпека відіграє дуже важливу роль у забезпеченні національної безпеки держави.

Визначено і охарактеризовано поняття Військова пожежна охорона.

Проаналізовано нормативно-правові акти щодо організації і забезпечення пожежної безпеки в системі Міністерства оборони України.

У системі Міністерства оборони України функціонує управління пожежної безпеки Центрального управління безпеки військової служби Збройних Сил України, яке відповідає за організацію і забезпечення пожежної безпеки на військових об'єктах.

Досліджено і охарактеризовано військові пожежно-рятувальні підрозділи, які утворені з метою протидії пожежам та ліквідації наслідкам надзвичайних ситуацій на військових об'єктах Міністерства оборони України та Збройних Сил України.

Встановлено, що на даний час в Україні триває повномасштабна війна, яку розпочала росія проти України. Щодня росія завдає атак по об'єктах і території України підступними ракетно-бомбовими ударами, знищуючи критичну інфраструктуру, заклади освіти, медичні заклади, лікарні, житлові будинки і громадські будинки, а також військові об'єкти на всій території України.

В результаті нанесених ракетно-бомбових ударів і застосування противником безпілотних літальних апаратів, збільшилася кількість пожеж на об'єктах і території України, а також почастишали випадки пожеж в природних екосистемах.

Встановлено, військові пожежники – це мужні люди і професіонали своєї справи, які вміють гасити небезпечні пожежі на цивільних і військових об'єктах, забезпечують пожежну безпеку військових аеродромів, складів із пально-мастильними матеріалами, складів із ракетами і боєприпасами та інших військових об'єктів. Для успішного виконання завдання військові пожежники повинні бути навчені і мати відповідну спеціальну підготовку.

Встановлено, що забезпечення пожежної безпеки на військових об'єктах вимагає якісної підготовки і навчання особового складу пожежно-рятувальних підрозділів, забезпечення сучасною пожежною технікою і оснащенням, розробки нових методів і технологій пожежогасіння.

Запропоновано напрямки подальших розробок і досліджень, щодо удосконалення державного управління з питань пожежної безпеки в системі Міністерства оборони України.

Ключові слова: механізми державного управління, пожежна безпека, Військова пожежна охорона, захист життя та здоров'я населення, воєнний стан, гасіння пожеж.

Tarasiuk Oleksandr Igorovich senior officer of the department of fire prevention and combat training of fire and rescue brigades Fire Safety Department of the Central Security Department of the Military Service of the Armed Forces of Ukraine, postgraduate student of the Department of Public Administration and Public Service, Institute of Public Administration, Governance and Professional Development, Lviv Polytechnic National University, St. Stepan Bandera, 12, Lviv, 79013, tel.: (032) 258-31-67, <https://orcid.org/0009-0003-3182-8476>

MILITARY FIRE PROTECTION OF UKRAINE. PROBLEMS AND PROSPECTS OF DEVELOPMENT

Abstract. The problems of public administration in the field of fire safety in Ukraine, namely: the problems of the Military Fire Protection, as well as the problems of the Military Fire Protection in the conditions of the legal regime of martial law. An analysis of the mechanisms of public administration of the Military Fire Department was conducted. The problems of state management in the field of Military Fire Protection are investigated.

It is established that fire safety plays a very important role in ensuring the national security of the state.

Defined and characterized the concept of Military Fire Protection.

The normative legal acts on organization and ensuring fire safety in the system of the Ministry of Defense of Ukraine are analyzed.

The Fire Safety Department of the Central Security Department of the Military Service of the Armed Forces of Ukraine operates in the system of the Ministry of Defense of Ukraine, which is responsible for organizing and ensuring fire safety at military facilities.

Researched and characterized military fire and rescue brigades, which are formed in order to firefighting and eliminate the consequences of emergencies at military facilities of the Ministry of Defense of Ukraine and the Armed Forces of Ukraine.

It is established that a full-scale war is currently ongoing in Ukraine, which began russia against Ukraine.

Every day russia inflicts on objects and territory of Ukraine insidious attacks with missiles and bombs, destroying critical infrastructure, educational institutions, medical institutions, hospitals, residential buildings and public buildings, as well as military facilities throughout Ukraine

As a result of missile and bomb strikes and the use of unmanned aerial vehicles by the enemy, the number of fires at objects and territory of Ukraine increased.

Captivated, military firefighters are courageous people and professionals in their field, who know how to firefighting dangerous fires at civilian and military facilities, provide fire safety of military airfields, warehouses with petrol, warehouses with missiles and ammunition and other military facilities.

To successfully perform the task, military firefighters must be trained and have appropriate special training.

It was established that ensuring fire safety at military facilities requires high-quality training and training of personnel of fire and rescue brigades, providing modern fire trucks and fire equipment, developing new methods and technologies of fire extinguishing.

Directions of further development and research are proposed, on improving the public administration on fire safety in the system of the Ministry of Defense of Ukraine.

Keywords: mechanisms of public administration, fire safety, Military Fire Protection, protection of life and health of the population, state of war, firefighting.

Постановка проблеми. В сучасних умовах повномасштабної російсько - Української війни, під час постійних ракетно-бомбових ударів, а також враховуючи загострення обстановки в наслідок активних бойових (штурмових) дій противника, яка склалася в операційних зонах з оборони України, та враховуючи те, що на території України почастішали випадки масштабних

пожеж в природних екосистемах, а також збільшилася кількість пожеж в результаті надзвичайних подій воєнного характеру на військових об'єктах зберігання боезапасу, вимагає від нас системного пошуку, вивчення і впровадження сучасних механізмів державного управління з метою забезпечення пожежної безпеки, пошуку новітніх науково-технічних розробок і технологій, вивчення і впровадження нових методів і засобів гасіння пожеж.

Між пожежно-рятувальними підрозділами Державної служби України з надзвичайних ситуацій (далі - ДСНС України) і пожежно-рятувальними підрозділами Збройних Сил України (далі - ПРП), а також між відповідними органами управління відсутня чітка взаємодія, координація, розподіл обов'язків і визначений алгоритм дій між аварійно-рятувальними, пожежно-рятувальними та іншими спеціалізованими службами при ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій і пожеж, як на військових об'єктах так і цивільних об'єктах.

Щодня Збройні Сили України (далі – ЗСУ) проводять заходи по звільненні території України від противника.

Військові пожежники Збройних Сил України мужньо борються з наслідками війни, беруть участь у ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій спричинених ракетно-бомбовими ударами, гасять пожежі та надають невідкладну допомогу потерпілим.

На військових об'єктах функціонують штатні військові пожежно-рятувальні підрозділи, які забезпечують заходи пожежної безпеки, в тому числі ліквідацію наслідків надзвичайних ситуацій і гасіння пожеж.

Разом з тим військові ПРП приймають участь у гасінні пожеж цивільного сектору, в тому числі і об'єктів критичної інфраструктури.

На даний момент існує дефіцит кадрів військових фахівців в галузі пожежної безпеки, для потреб оборони України. Разом з тим існує і ряд супутніх проблем таких, як відсутність професійного розвитку військових пожежників, відсутність курсів з підвищення кваліфікації для керівного складу, слабка навченість і фахова підготовка як солдатського і сержантського складу так і офіцерського складу, а також відсутність досвіду і низький рівень підготовки у новоприбулих військовослужбовців-випускників вищих військових навчальних закладів і військових навчальних підрозділів закладів вищої освіти.

Для військових ПРП, а також для посадових осіб служб (відділів) пожежної безпеки, управління пожежної безпеки Збройних Сил України, не існує нормативно-правового акту, який регламентує безпеку праці в управлінні (відділі), в службах пожежної безпеки і пожежно-рятувальних підрозділах ЗСУ, а також нормативно-правового акту з організації роботи газодимозахисної служби ЗСУ. У військових Статутах ЗСУ, повною мірою не визначені права і обов'язки військовослужбовця під час проведення заходів по гасінню пожеж та ліквідації наслідків надзвичайної ситуації, також не враховано проведення заходів по гасінню пожеж спричинених ракетно-бомбовими ударами. Чітко не визначено алгоритм дій пожежно-рятувальних підрозділів під час оголошеної повітряної тривоги і здійснення заходів з метою ліквідації пожеж і надзвичайних ситуацій на військових об'єктах, порядок проведення пошуково-рятувальної роботи, порядок роботи в киснево-ізолюючих апаратах захисту у задимленому, непридатному для дихання середовищі. В порівнянні в органах і підрозділах ДСНС України є чинні нормативно-правові акти, які поширюється лише на органи і підрозділи ДСНС України.

Штатні нормативи особового складу військовослужбовців військових пожежників і штат пожежної техніки не відповідають вимогам сучасних викликів і загроз, з якими щодня доводиться працювати військовим вогнеборцям. Пожежна техніка яка стоїть на озброєнні у військових частинах і використовується ПРП працює понад встановлені терміни експлуатації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасні виклики та загрози у галузі пожежної безпеки були і є сферою професійної роботи в наукових роботах, дослідженнях і дослідницьких проєктах багатьох вчених України і світу. Вивченням і дослідженням питань державного управління у сфері пожежної безпеки в Україні займається велика кількість науковців і вчених, С.О. Андреев, М.В. Андрієнко, А.С. Беліков, Б.В. Болібрух, В.В. Бегун,

Б.М. Гамалюк, С.В. Говорун, Ю.М. Горбаченко, Г.С. Грибенюк, В.М. Довгаль, Л.А. Жукова, П.І. Заїка, А.М. Капля, І.Я. Кріса, М.А. Кришталь, Т.М. Михайлюк, А.П. Рожков, В.В. Семенихин, О.М. Тищенко, та інші науковці і вчені.

Багато наукових праць і досліджень розробив Рожков А.П., який у своїх працях визначив: “все що складає економічний потенціал країни, являється здобутком народу та потребує надійної охорони та забезпечення безпеки”. Тому для пожежної безпеки надано першочергове значення в державі. Пожежна безпека є складовою національної безпеки і оборони України. Пожежна безпека забезпечується шляхом проведення організаційних, інженерно – технічних та інших заходів, спрямованих на попередження пожеж, забезпечення безпеки людей, зниження можливих майнових втрат і зменшення негативних екологічних наслідків у разі їх виникнення, а також створення умов для швидкого виклику пожежних підрозділів та успішного гасіння [4, с.2-6].

Ми поділяємо думку сучасних вчених: Горбаченко Ю.М., Грибенюк Г.С., Капля А.М., Кришталь Т.А., у своїх працях зазначили, що державне управління потрібно розглядати комплексно, як цілеспрямований вплив органів держави. Визначили, що управління діяльності органів та підрозділів пожежної безпеки - це різновид державного управління, яке забезпечує взаємодію систем, підрозділів і служб як єдиного цілого з метою виконання поставлених перед ними завдань у сфері цивільного захисту України [3, с.8-14].

Однак вивченням питань забезпечення пожежної безпеки і протипожежного захисту у військовій сфері повною мірою є не вивченим, актуальним і пріоритетним. Вивченням питань військової пожежної охорони займалася мала кількість науковців і вчених. Про військову пожежну охорону згадується лише в окремих статтях і тезах науковців і вчених України, зокрема таких як: Ю.А. Абрамов, О.Є. Безуглов, В.В. Дурдас, А.В. Катещенок, М.М. Кулешов, Е.А. Тищенко та інші.

Мета статті - аналіз проблем механізму державного управління Військової пожежної охорони в умовах війни. Визначення завдань щодо розробки спеціалізованих нормативно-правових актів для військової пожежної охорони, адаптованих до умов воєнного стану. Визначення завдань щодо покращення і удосконалення системи підготовки особового складу пожежно-рятувальних підрозділів Збройних Сил України.

Виклад основного матеріалу. Пожежна безпека є одним із основних і важливих питань забезпечення національної безпеки держави, як в умовах війни, так і у звичайному функціонуванні.

Відповідно до Кодексу цивільного захисту України, термін пожежна безпека трактується, як відсутність неприпустимого ризику виникнення і розвитку пожеж та пов’язаної з ними можливості завдання шкоди живим істотам, матеріальним цінностям і довкіллю [7, с.66-70].

Пожежна охорона – вид діяльності, який полягає у запобіганні виникненню пожеж і захисті життя та здоров’я населення, матеріальних цінностей, навколишнього природного середовища від впливу небезпечних чинників пожежі [7, с.66-68].

Забезпечення пожежної безпеки є невід’ємною складовою діяльності держави щодо захисту життя та здоров’я людини, природи та екологічного середовища.

Пожежна безпека в системі Міністерства оборони України, забезпечується шляхом проведення комплексних організаційно-технічних, інженерних та інших заходів, спрямованих на запобігання виникнення пожеж на військових об’єктах, мінімізації наслідків, зниження можливих майнових втрат і зменшення негативних екологічних наслідків у разі їх виникнення, створення сприятливих умов для гасіння пожеж, а також створення безпечних умов несення військової служби для військовослужбовців та повсякденної діяльності цивільного населення.

Діяльність органів пожежної безпеки в системі Міністерства оборони України (далі – МО України) спрямована на реалізацію державної політики у сфері пожежної безпеки. На підвищення ефективності пожежно-профілактичної роботи, покращення всебічного забезпечення з питань пожежної безпеки, проведенні тактико - спеціальних навчань на військових об’єктах, реалізацію завдань визначених Головнокомандувачем Збройних Сил

України, щодо розвитку органів пожежної безпеки ЗСУ та набуття ними спроможностей виконувати завдання за призначенням, а також нарощування оперативних спроможностей щодо застосування сил і засобів пожежної безпеки ЗСУ, а також здійснювання оперативного керівництва відповідними силами і засобами [8].

Головним органом управління із забезпечення і реалізації державної політики щодо забезпечення пожежної безпеки в Міністерстві оборони України і Збройних Сил України, є – Центральне управління безпеки військової служби Збройних Сил України (далі – ЦУБВС ЗСУ), яке призначене для забезпечення пожежної безпеки, здійснення контролю за додержанням законодавства у сфері пожежної безпеки на підконтрольних об'єктах і території [8].

Управління пожежної безпеки ЦУБВС ЗСУ є підсистемою Центрального управління безпеки військової служби ЗСУ, що значно зменшує самостійність органу військового управління, щодо реалізації пожежної безпеки і протипожежного захисту на військових об'єктах. Крім того унеможлиблює застосування запобіжних заходів і сфери впливу на військові органи управління, установи і організації, військові навчальні підрозділи закладів вищої освіти, військові частини і підрозділи, які підконтрольні МО України і ЗСУ.

Відповідно до статті 60 Кодексу цивільного захисту України, в системі Міністерства оборони України створена відомча пожежна охорона.

Основними нормативно-правовим актами, щодо забезпечення діяльності відомчої пожежної охорони в системі Міністерства оборони України є: Кодекс цивільного захисту України, (Відомості Верховної Ради, 2013 рік, № 34-35, ст.458), зі змінами; Закон України “Про Статут внутрішньої служби Збройних Сил України” (Відомості Верховної Ради України, 1999 рік, № 22-23, ст.194), зі змінами; наказ МВС України “Про затвердження Правил пожежної безпеки в Україні” від 30.12.2014 № 1417, зі змінами; наказ Міністерства оборони України від 29.09.2014 року № 685 “Про затвердження Положення про пожежну безпеку в Міністерстві оборони України і Збройних Силах України”, зі змінами; наказ МО України від 02.04.2019 року № 143 “Про затвердження Правил забезпечення пожежної безпеки в системі Міністерства оборони України”.

Проаналізувавши зарубіжні і міжнародні нормативно-правові акти Військова пожежна охорона – це орган, який виконує функцію організації пожежної безпеки, забезпечення і контролю в системі Міністерства оборони.

З 24 лютого 2022 року російська федерація без оголошення війни наносить ракетно-бомбові удари по цивільному сектору і військовим об'єктам, а також по об'єктам критичної інфраструктури, по житловим, громадським та іншим цивільним будівлям, спорудам і об'єктам на всій території України. Повномасштабна війна триває й досі. Органи державної влади і місцевого самоврядування на всіх рівнях і у сферах управління зіткнулися з катастрофічними наслідками надзвичайних подій і надзвичайних ситуацій спричиненими внаслідок бойових дій на території України.

На даний час є реальні проблеми в надзвичайних умовах війни в пожежно-рятувальних підрозділах, а саме: низький рівень укомплектованості посад пожежно-рятувальних підрозділів; недостатнє фінансування щодо забезпечення заходів пожежної безпеки на військових об'єктах, а також відсутність належного фінансування з боку держави, щодо закупівлі новітніх зразків пожежної техніки, спеціального пожежного спорядження, пожежних рукавів та засобів пожежогасіння; пожежна техніка яка надходить у вигляді гуманітарної допомоги від країн-партнерів переважно є недостатньо укомплектована пожежно-технічним озброєнням і спеціальним спорядженням, а також має ряд технічних несправностей, дані проблемні питання доводиться вирішувати на рівні командирів військових частин з допомогою і підтримкою волонтерських і громадських організацій України та країн-партнерів, так як кошти на проведення зазначених заходів не передбачено державними програмами фінансування.

В результаті ракетно-бомбових ударів по військовим об'єктам, ПРП зіткнулася з новими методами і тактикою проведення заходів, щодо ліквідації пожеж та надзвичайних ситуацій, які до початку повномасштабних бойових дій в Україні не знала жодна країна світу.

Дана методика і тактика проведення гасіння пожеж в наслідок надзвичайних подій воєнного характеру у спеціалізованих навчальних закладах повною мірою не розглядалася і не вивчалася. Механізми державного управління з ліквідації наслідків надзвичайних подій воєнного характеру, на початкових етапах не працювали. На об'єктах ліквідації наслідків надзвичайних подій керівники гасіння пожеж, помилково обирали не вірні, вирішальні напрямки на пожежі, при цьому не оцінюючи в повному обсязі небезпеку і в більшості випадках нехтуючи заходами безпеки з безпеки праці, що в результаті спричинило більший масштаб розвитку пожежі на об'єкті та на превеликий жаль привило до травмування і загибелі серед особового складу пожежно – рятувальних підрозділів і інших спеціалізованих екстрених служб, а також значних матеріальних збитків, які звичайно не порівняти із ціною життя населення.

Аналіз функціонування механізмів державного управління виявив проблеми із функціонуванням пожежної безпеки в системі Міністерства оборони України. Такими є проблеми функціонування взаємодії і координації між відомствами і службами, зокрема між пожежно-рятувальними підрозділами Державної служби України з надзвичайних ситуацій і пожежно-рятувальними підрозділами Збройних Сил України.

Щодня від країн партнерів до України надходять сучасні зразки пожежної техніки, пожежно – технічного озброєння і оснащення, що в свою чергу вимагає від нас розробки, вивчення, пошуку, аналізу, синтезу і адаптації сучасних методів підготовки військових пожежників відповідно до сучасних викликів і загроз на сучасній пожежно-рятувальній техніці із застосуванням новітніх засобів і методів гасіння пожеж, пошуку і рятування потерпілих.

Мала хто задумується що поставка Україні міжнародної гуманітарної допомоги у вигляді сучасних зразків озброєння і військової техніки, зокрема і літальних апаратів типу F-16 вимагає від нас виконання вимог безпеки польотів та зокрема забезпечення сучасними системами і засобами пожежогасіння сучасною пожежною технікою, що в свою чергу передувє проведення спеціального навчання пожежників на закордонних військових базах за стандартами та методами підготовки країн НАТО, та підготовки комплексної системи організації безпеки польотів на військових аеродромах України.

Військові пожежники відіграють дуже важливу роль у обороні великих, могутніх, провідних зарубіжних країн, таких, як США, Канада, Велика Британія, Німеччина, Польща та інші.

Військові пожежники працюють в бойових умовах з небезпечними матеріалами та унікальним середовищем у всьому світі не залежно чи проводяться бойові дії на території держави, це фахівці які проводять бойову роботу у мирний і військовий час, також вони беруть участь у плануванні бойових операцій військ (сил), військових контингентах, щодо забезпечення миру і безпеки у всьому світі, залучаються в райони проведення бойових дій та антитерористичної операції [12, с.1-3].

Військові пожежники - це спеціалісти з протипожежного захисту, які мають справу з усіма типами пожеж, від пожеж в екосистемах, до пожеж на вибухо-пожежонебезпечних об'єктах, радіоактивних і хімічних речовин і матеріалів, пожеж на літальних апаратах, військового озброєння та військової техніки. Дотримуючись місії по забезпечення миру і безпеки військові пожежники діють не лише на військових об'єктах, а й також виконують завдання спільно з цивільними професійними пожежним підрозділам та в ходять в загальну систему національної служби порятунку. Вони забезпечують безпеку військових аеродромів, кораблів, полігонів і навчальних центрів. Військові пожежні підрозділи постійно перебувають на чергуванні, як і цивільні пожежні підрозділи, та за необхідністю залучаються в територіальній приналежності, на ліквідацію можливих аварій, пожеж, повеней, землетрусів, дорожньо-транспортних пригод та інших надзвичайних подій. Військовий пожежник повинен бути завжди наготові, не тільки до гасіння пожеж і місій цивільного захисту населення, а й бути готовим до залучення під час проведення бойових дій в складі військових підрозділів [13, с.7].

Забезпечення пожежної безпеки на військових об'єктах вимагає від нас вивчення ініціювання проведення нових розробок, пошуку, аналізу, синтезу і адаптації сучасних методів

і засобів пожежогасіння із застосуванням сучасних зразків пожежної техніки і пожежно-технічного оснащення. Проведення державних і національних заходів щодо обговорення і вивчення проблемних питань функціонування військової пожежної охорони України, проведення робочих зустрічей, конференцій, круглих столів, щодо організації пожежної безпеки у системі міністерства оборони України під час проведення оборонної операції на території України, із залученням до проведення аналогічних фахівців військової пожежної охорони країн-партнерів НАТО. Підписання меморандуму про співпрацю і обмін інформацією з питань гасіння пожеж, ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій, навчанні і підготовки пожежників для протидії пожежам під час застосуванням противником ракетно-бомбових ударів та безпілотних літальних апаратів, в частині що стосується, із аналогічними управліннями та іншими органами виконавчої влади країн-партнерів та України. Розробити план-стратегію розвитку військової пожежної охорони. Направлення у відрядження військових фахівців пожежної охорони Збройних Сил України, на період від трьох до шести місяців, для проведення стажування і підготовки у аналогічних управліннях (відділах, службах) пожежної безпеки, а також закладах підготовки вищої освіти за напрямком пожежна безпека, до військових баз і військових навчальних закладів країн-партнерів НАТО.

Висновки. Таким чином в даному дослідженні розглянуто ключові аспекти державного управління у сфері пожежної безпеки, зокрема Військової пожежної охорони в умовах правового режиму воєнного стану в Україні. Визначено, що повномасштабна війна з росією супроводжується збільшеною великою кількістю пожеж на військових об'єктах та у природних екосистемах. Що в свою чергу негативно впливає на проведення оборонної операції і на стан навколишнього природного середовища в Україні. Військова пожежна охорона України зіткнулася з великою кількістю серйозних викликів і загроз, зокрема таких як, нестачею кваліфікованого персоналу, обмеженими мобілізаційними ресурсами, відтоком кваліфікованих фахівців у зв'язку із переведенням на інші військові спеціальності у інші військові частини, відсутністю чіткої взаємодії між підрозділами ДСНС України та ЗСУ, застарілим обладнанням і невідповідною навчальною матеріально-технічною базою. Також відсутні нормативно-правові акти, що регламентують діяльність військової пожежної безпеки в умовах воєнного стану, особливо під час ліквідації пожеж, спричинених бойовими діями. Нестача нормативних документів і системної підготовки особового складу призводить до зниження ефективності виконання завдань і підвищення ризику для військових пожежників.

Напрями подальших досліджень:

1. Розробка і впровадження спеціалізованих нормативно-правових актів для військової пожежної охорони, адаптованих до умов воєнного стану;
2. Впровадження сучасних технологій і науково-технічних розробок для підвищення ефективності пожежогасіння та мінімізації наслідків надзвичайних ситуацій.
3. Вивчення міжнародного досвіду в управлінні пожежною безпекою на військових об'єктах з подальшим адаптуванням його до умов України;
4. Розробка комплексних механізмів з координації та взаємодії між ДСНС України, Збройних Сил України та іншими державними органами виконавчої влади в умовах надзвичайних ситуацій і правового режиму воєнного стану.

Запропоновані напрями досліджень допоможуть удосконалити систему державного управління військовою пожежною охороною, зробити її більш адаптованою до сучасних викликів і загроз.

Література:

1. Андрієнко М. В. Механізми державного управління пожежною безпекою в Україні: дис. докт. держ. упр. : 25.00.02 / Андрієнко М. В. - Київ, 2015. - 347 с.
2. Беліков А. С., Пилипенко О. В., Довгаль В. М., Болібрех Б. В./ Пожежна безпека: підручник / під загальн. ред.д.т.н., професора А.С. Белікова.-Дніпро, 2019. - 508 с.
3. Горбаченко Ю.М., Грибенюк Г.С., Кришталь Т.М., Основи державного управління у сфері пожежної безпеки: навч.- метод. посібник. Черкаси: АПБ, 2012. - 191 с.

4. Рожков А.П. Пожежна безпека. Навчальний посібник. - Київ. : Пожінформтехніка, 1999.-256с.
5. Guzowski P., Wroblewski D. Czerwona kniega pozarow, CNBOP-PIB, Jozefow, 2016, p. 624.
6. Закон “Про державну пожежну охорону Польщі” від 24 серпня 1991 р. №68 (Законодавчий журнал 2009 р., зі змінами). - Електронний ресурс. Режим доступу: <https://iwp.wp.mil.pl.pliwp.wp.mil.pl/bip/j-strona-glowna/eon5-strona-glowna>.
7. Кодекс цивільного захисту України від 02.10.2012 року № 5403-17 (зі змінами).
8. Наказ Міністерства оборони України від 29.09.2014 року № 685 “Про затвердження Положення про пожежну безпеку в Міністерстві оборони України і Збройних Силах України”, зі змінами.
9. Наказ МО України від 02.04.2019 року № 143 “Про затвердження Правил забезпечення пожежної безпеки в системі Міністерства оборони України”.
10. Положення міністра національної оборони та внутрішніх справ Польщі “Про вогнеборців Державної пожежної охорони, призначених на службу до Військової пожежної охорони” від 29 липня 1992 року №88, - Електронний ресурс. Режим доступу: <https://iwp.wp.mil.pl>.
11. Офіційний сайт. Forces CA. <https://forces.ca/en/career/firefighter>.
12. Офіційний сайт. Military firefighterher. [https:// www.militaryfirefighterheritage.com](https://www.militaryfirefighterheritage.com).
13. Офіційний сайт.US Defense Department firefighters <https://wiki/U.S.Defense.Department>.

References:

1. Andrienko M.V. (2015) Mekhanizmy derzhavnoho upravlinnya pozhezhnoyu bezpekoyu v Ukrayini [Mechanisms of state management of fire safety in Ukraine]. Kyiv: dis. doc. State: 25.00.02/Andrienko M.V. [in Ukrainian].
2. Belikov A.S., Pilipenko O.V., Dovgal V.M., Bolibrukh B.V. (2019) Pozhezhna bezpeka [Fire safety]. Dnipro: textbook/under general. red. professor Belikov A.S.[in Ukrainian].
3. Horbachenko Y.M., Hrybenyuk G.S., Kryshal T.M. (2012) Osnovy derzhavnoho upravlinnya u sferi pozhezhnoyi bezpeky [Fundamentals of public administration in the field of fire safety]. Cherkasy. AFS: Method. manual. [in Ukrainian].
4. Rozhkov A.P. (1999) Pozhezhna bezpeka [Fire safety]. Kyiv. Pozhinformtehnika.
5. Guzowski P., Wroblewski D., Maloziec D. (2016). Czerwona kniega pozarow [Red book of fires]. Jozefow, CNBOP-PIB. [in Poland].
6. Zakon “Pro derzhavnu pozhezhnu okhoronu Pol'shchi” [Law “On State Fire Department of Poland”]. (n.d.). <https://iwp.wp.mil.pl>. Retrieved from <https://iwp.wp.mil.pliwp.wp.mil.pl/bip/j-strona-glowna/eon5-strona-glowna>.
7. Kodeks tsyvil'noho zakhystu Ukrayiny [Code of Civil Protection of Ukraine]. (n.d.). <https://zakon.rada.gov.ua>. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5403-17#Text>.
8. Nakaz Ministerstva oborony Ukrayiny “Pro zatverdzhennya Polozhennya pro pozhezhnu bezpeku v Ministerstvi oborony Ukrayiny i Zbroynykh syl Ukrayiny” [Order of the Ministry of Defense of Ukraine of 29.09.2014 №685 “On Approval of the Regulations on Fire Safety in the Ministry of Defense of Ukraine and the Armed Forces of Ukraine”]. (n.d.). <https://zakon.rada.gov>. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1537-14#Text>.
9. Nakaz Ministerstva oborony Ukrayiny “Pro zatverdzhennya Pravyl zabezpechennya pozhezhnoyi bezpeky v systemi Ministerstva oborony Ukrayiny”. [Order of the Ministry of Defense of Ukraine of 02.04.2019 №143 "On Approval of the Rules for Ensuring Fire Safety in the System of the Ministry of Defense of Ukraine"]. (n.d.). <https://zakon.rada.gov.ua>. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0764-19#Text>.
10. Polozhennya Ministerstva natsional'noyi oborony ta vnutrishnikh sprav Pol'shchi of 29.07.1992 №88 “Pro vohnebootsiv Derzhavnoyi pozhezhnoyi okhorony, pryznachenykh na sluzhbu do Viys'kovoyi pozhezhnoyi okhorony”. [Regulation of the Minister of National Defense and Internal Affairs of Poland of 29.07.1992 №88 "On fire fighters of the State Fire Department appointed to serve in the Military Fire Department"]. (n.d.). <https://iwp.wp.mil.pl>. Retrieved from <https://iwp.wp.mil.pliwp.wp.mil.pl/bip/j-strona-glowna/eon5-strona-glowna>.
11. Official website. Forces CA. (n.d.). <https://forces.ca>. Retrieved from <https://forces.ca/en/career/firefighter>.
12. Official website. Military firefighterher. (n.d.). [https:// www.militaryfirefighterheritage.com](https://www.militaryfirefighterheritage.com). Retrieved from www.militaryfirefighterheritage.com.
13. Official website. US Defense Department firefighters. (n.d.). <https://wiki/U.S.Defense>. Retrieved from <https://wiki/U.S.Defense.Department>.

УДК 351:355.01:061.1ЄС

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-591-597](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-591-597)

Харчун Андрій Миколайович аспірант кафедри публічного врядування Інституту адміністрування, державного управління та професійного розвитку, Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79000, <https://orcid.org/0009-0004-7309-2804>

ОЦІНКА ВНУТРІШНІХ ФАКТОРІВ РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

Анотація. В статті представлена оцінка внутрішніх факторів реформування публічного управління в контексті європейської інтеграції. Актуальність дослідження зумовлена тим, що недостатня увага до внутрішніх факторів може значно ускладнити впровадження необхідних реформ, затримати процес адаптації до європейських стандартів і негативно вплинути на сприйняття цих змін населенням. Оцінка внутрішніх факторів реформування надає можливість виявити ключові перешкоди та фактори сприяння, що дозволяє розробити більш адаптовані й ефективні стратегії управлінських змін.

Розглянуто комплекс чинників, що впливають на реформування системи управління в тих країнах, які прагнуть до інтеграції в Європейський Союз, із метою виявлення перешкод та можливостей, які ці фактори можуть створювати для успішного впровадження реформ. Обговорено основні документи, які відіграють значну роль у регулюванні та розвитку системи публічного управління в країнах, що стоять на впевненому шляху до євроінтеграції. Відзначено, що аналіз внутрішніх факторів реформування публічного управління в умовах європейської інтеграції, досліджуваних в статті, демонструє, що їх врахування є необхідною умовою для успіху змін. Політична воля, інституційна спроможність, компетентність держслужбовців, суспільна підтримка та фінансове забезпечення є базовими елементами, від яких залежить як швидкість впровадження реформ, так і їх сталість.

Підсумовано, що успішне реформування системи публічного управління в рамках європейської інтеграції значною мірою залежить від низки внутрішніх факторів, таких як політична воля, інституційна спроможність, компетентність державних службовців, суспільна підтримка та належне ресурсне забезпечення. Відповідність цим ключовим критеріям дозволяє забезпечити стабільне впровадження змін, адаптованих до стандартів ЄС, а також сприяє побудові більш ефективної та прозорої системи управління. Тому для досягнення сталих результатів реформування публічного управління необхідно забезпечити комплексний підхід, що враховує визначені в статті внутрішні фактори.

Ключові слова: публічне управління, внутрішні фактори, реформування, європейська інтеграція, держава, реформи.

Kharchun Andriy Mykolayovych graduate student of the Department of Public Administration, Institute of Administration, Public Administration and Professional Development, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandera, 12, Lviv, 79000, <https://orcid.org/0009-0004-7309-2804>

ASSESSMENT OF INTERNAL FACTORS OF PUBLIC ADMINISTRATION REFORM IN THE CONTEXT OF EUROPEAN INTEGRATION

Abstract. The article presents an assessment of the internal factors of reforming public administration in the context of European integration. The relevance of the study is due to the fact that insufficient attention to internal factors can significantly complicate the implementation of necessary reforms, delay the process of adaptation to European standards and negatively affect the perception of

these changes by the population. Assessment of the internal factors of reform provides an opportunity to identify key obstacles and facilitating factors, which allows for the development of more adapted and effective management change strategies.

The set of factors affecting the reform of the management system in those countries that strive for integration into the European Union is considered, with the aim of identifying obstacles and opportunities that these factors can create for the successful implementation of reforms. The main documents that play a significant role in the regulation and development of the public administration system in countries that are on a sure path to European integration are discussed. It is noted that the analysis of the internal factors of reforming public administration in the conditions of European integration, studied in the article, demonstrates that their consideration is a necessary condition for the success of changes. Political will, institutional capacity, competence of civil servants, public support and financial support are the basic elements on which both the speed of implementation of reforms and their sustainability depend.

It is concluded that the successful reform of the public administration system within the framework of European integration largely depends on a number of internal factors, such as political will, institutional capacity, competence of civil servants, public support and adequate resource provision. Compliance with these key criteria allows for stable implementation of changes adapted to EU standards, and also contributes to building a more efficient and transparent management system. Therefore, in order to achieve sustainable results of public administration reform, it is necessary to provide a comprehensive approach that takes into account the internal factors identified in the article.

Keywords: public administration, internal factors, reformation, European integration, state, reforms.

Постановка проблеми. Реформування системи публічного управління є одним із ключових завдань для країн, які прагнуть до інтеграції в Європейський Союз. Європейська інтеграція вимагає від держав-учасниць відповідності високим стандартам управління, демократичності та ефективності, що висуває особливі вимоги до організації публічного управління. Разом із зовнішніми факторами, такими як вимоги євроінтеграційного процесу, значну роль у визначенні успіху або невдач реформ відіграють внутрішні чинники. Вони включають політичну волю керівництва, рівень розвитку адміністративних структур, готовність до змін серед держслужбовців, а також суспільну підтримку реформ.

Актуальність дослідження зумовлена тим, що недостатня увага до внутрішніх факторів може значно ускладнити впровадження необхідних реформ, затримати процес адаптації до європейських стандартів і негативно вплинути на сприйняття цих змін населенням. Оцінка внутрішніх факторів реформування надає можливість виявити ключові перешкоди та фактори сприяння, що дозволяє розробити більш адаптовані й ефективні стратегії управлінських змін. Водночас, це сприяє усвідомленню того, які саме елементи слід удосконалити для досягнення оптимальних результатів у процесі євроінтеграції.

Це дослідження має на меті системно розглянути та оцінити внутрішні фактори реформування публічного управління, що є актуальним кроком на шляху до європейської інтеграції, а також запропонувати рекомендації для підвищення їх ефективності. Аналіз зазначених факторів сприятиме поглибленому розумінню можливостей і викликів, які стоять перед системою публічного управління в умовах інтеграційних процесів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Фундаментальні дослідження проблематики публічного управління в країнах Європейського Союзу представлені у працях вчених, які внесли важливий здобуток в науку державного управління, зокрема: Авер'янов В. Б., Бакуменко В. Д., Киричук О. С., Кодіс Є. І., Когут П. В., Красівський О. Я., Лахижа М. І., Михненко А. М., Ніколюк О. В., Нижник Н. Р., Савченко І. О., Сурмін Ю. П. та інші визначні українські науковці. Зусилля теоретиків та практиків зосереджені на розробці універсальної парадигми публічного управління, яка передбачає адаптацію світових концепцій до українських реалій, вдосконалення невдалого досвіду реформ та застосування нових ідей для покращення адміністративної діяльності.

Разом з тим, існує низка факторів, які супроводжують процеси реформування публічного управління, тому важливо дослідити їх в контексті європейської інтеграції української держави.

Мета статті полягає в оцінці внутрішніх факторів реформування публічного управління в контексті європейської інтеграції.

Виклад основного матеріалу. Процес реформування публічного управління в умовах європейської інтеграції – це не лише відповідність формальним критеріям та стандартам, але й необхідність зміни підходів до управління, структурних перетворень та модернізації. Це зумовлено потребою адаптувати національні системи управління до рівня демократичних і правових стандартів ЄС. Водночас, при проведенні таких реформ слід зважати на внутрішні фактори, які значною мірою визначають їх ефективність та сталість.

Розглянемо комплекс чинників, що впливають на реформування системи управління в країнах, які прагнуть до інтеграції в Європейський Союз, із метою виявлення перешкод та можливостей, які ці фактори можуть створювати для успішного впровадження реформ.

1. Політична воля та підтримка реформ. Політична воля є рушійною силою будь-яких реформ, зокрема й реформування публічного управління. Саме від рішучості керівництва країни залежить, наскільки ефективно та послідовно будуть здійснюватися зміни. У випадку реформ, спрямованих на інтеграцію в ЄС, політична воля також відображає ступінь готовності країни дотримуватися європейських норм та стандартів управління. Політична підтримка реформ важлива для подолання адміністративного опору, а також для сприяння консолідації зусиль між різними гілками влади. Відсутність політичної волі або її коливання можуть стати перешкодою для ефективного реформування, спричиняючи затримки або навіть зупинку процесу.

Прикладом успішного реформування може слугувати досвід Польщі та країн Балтії, де сильна політична воля керівництва сприяла швидкому та успішному наближенню до стандартів ЄС, чого не скажеш про багато інших країн, де нестача підтримки реформ на вищому рівні призвела до їх невдачі.

2. Інституційна спроможність та адміністративний потенціал. Важливою складовою реформування є здатність інституцій на практиці впроваджувати зміни, адже успіх реформ залежить від того, наскільки готові державні установи виконувати нові функції. Інституційна спроможність включає ефективність адміністративних процедур, рівень компетенцій персоналу, а також наявність організаційної культури, яка підтримує зміни. У країнах з високим рівнем бюрократизації та низькою організаційною культурою реформи зустрічають серйозний опір через адміністративну інертність і традиційний підхід до роботи.

Країни з розвинутою інституційною спроможністю можуть швидше та ефективніше адаптуватися до нових стандартів і процедур, тоді як інші потребують значного часу для зміни адміністративних підходів, розробки стратегічних планів і вдосконалення інфраструктури. Досягнення високої інституційної спроможності є критичним завданням, яке потребує додаткових ресурсів, а також стратегічного планування на всіх рівнях державного управління.

3. Підготовка та професійна компетентність держслужбовців. З огляду на складність та обсяги реформ, для їх успішного впровадження необхідно, щоб державні службовці мали високий рівень професійної компетентності, необхідні знання та навички, які відповідають європейським стандартам. Підвищення кваліфікації, спеціалізовані тренінги, а також регулярне навчання є невід'ємними компонентами реформування, адже нововведення потребують нових підходів до роботи.

Компетентність держслужбовців є ключовим фактором, оскільки саме вони є виконавцями реформ. Без належної підготовки службовці можуть не лише стикнутися зі складнощами під час виконання нових завдань, але й чинити активний або пасивний опір, що знижує ефективність змін. Наприклад, впровадження електронного урядування потребує спеціальних технічних знань, а також навичок у сфері інформаційної безпеки, тому підготовка кадрів є критично важливою для реалізації цього процесу.

4. Суспільна підтримка та готовність до змін. Суспільне сприйняття та підтримка реформ мають не менш важливе значення для їх успіху. Громадяни, розуміючи потребу реформ та їх значення, більш схильні підтримувати нововведення та співпрацювати з органами влади. Це особливо важливо в контексті євроінтеграційних реформ, які можуть вимагати суттєвих змін у правовій та економічній системах країни.

Суспільна підтримка може формуватися шляхом залучення громадян до процесу прийняття рішень, відкритого обговорення реформ, проведення інформаційних кампаній та прозорого інформування населення про необхідність і наслідки змін. Зокрема, прозорість і доступність інформації про цілі, плани та результати реформ сприяє побудові довіри між владою та громадянами, що підвищує стабільність змін і зменшує ризик соціальної напруженості.

5. Ресурсне забезпечення реформ. Фінансове та матеріальне забезпечення є необхідною умовою для успішного впровадження змін. Реформи вимагають значних ресурсів, оскільки потребують не тільки підготовки кадрів, а й технічного та організаційного переоснащення установ, введення нових технологій, а іноді – значних капіталовкладень. Наприклад, для впровадження європейських стандартів якості послуг або електронного документообігу потрібне сучасне технічне обладнання, а також програмне забезпечення, що вимагає відповідного фінансування.

Недостатнє фінансування призводить до незавершеності або часткової реалізації реформ, що знижує їх ефективність і довгострокову стійкість. Країни, які ефективно залучають міжнародну допомогу або створюють фонди підтримки реформ, досягають значно кращих результатів у процесі модернізації. Отже, для забезпечення успішності реформування необхідно передбачити фінансове планування на кожному етапі змін.

Поряд із цим розглянемо основні документи, які відіграють значну роль у регулюванні та розвитку системи публічного управління в країнах, що прагнуть до інтеграції з Європейським Союзом.

1. Конституція України. Конституція є основним законом, що регулює принципи публічного управління, зокрема принципи законності, прозорості та відповідальності державної влади перед громадянами. Окремі статті, зокрема, розділ II (права, свободи та обов'язки людини і громадянина) і розділ IX (місцеве самоврядування), закладають фундаментальні основи для реформування та модернізації публічного управління [1].

2. Закон України "Про Кабінет Міністрів України". Цей закон визначає організацію діяльності уряду, його повноваження, порядок взаємодії з іншими органами виконавчої влади та місцевого самоврядування. Важливим аспектом є встановлення механізмів підзвітності та прозорості, які є однією з вимог європейських стандартів управління [2].

3. Закон України "Про державну службу". Закон "Про державну службу" встановлює правові та організаційні основи функціонування державної служби, зокрема питання підбору кадрів, професійної етики, підвищення кваліфікації, а також вимоги до службовців відповідно до європейських стандартів. Закон сприяє створенню ефективної, прозорої та відповідальної державної служби, яка є основою реформ у публічному управлінні [3].

4. Закон України "Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія)". Цей закон спрямований на зменшення рівня корупції в органах державної влади, що є однією з основних вимог до країн, які прагнуть інтеграції з ЄС. Він визначає основи антикорупційної політики, механізми її впровадження та обов'язки державних службовців щодо запобігання корупційним ризикам [4].

5. Закон України "Про доступ до публічної інформації". Цей закон забезпечує відкритість та прозорість роботи органів влади, що сприяє підвищенню довіри громадян до державного управління. Прозорість є важливою умовою для підвищення ефективності реформування та формування позитивного ставлення громадян до публічних установ [5].

6. Указ Президента України "Про стратегію реформування державного управління України". Цей указ окреслює основні напрямки та цілі реформування публічного управління в

Україні на певний період. Стратегія зазвичай розробляється з урахуванням європейських вимог і стандартів та є важливим орієнтиром для змін у системі державного управління [6].

7. Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом. Угода про асоціацію є основним документом, що визначає напрямки та вимоги до реформ, зокрема в частині публічного управління. Вона передбачає імплементацію низки європейських стандартів управління, включаючи прозорість, підзвітність, боротьбу з корупцією та розвиток громадянського суспільства. Угода визначає конкретні зобов'язання щодо реформування, які мають сприяти інтеграції України до європейського простору [7].

8. Європейська хартія місцевого самоврядування. Цей міжнародний договір, підписаний і ратифікований Україною, регулює питання місцевого самоврядування та забезпечення автономії органів місцевої влади. Хартія закладає принципи децентралізації, підзвітності та ефективного управління, що є важливими елементами в процесі реформування публічного управління [8].

9. Закон України "Про адміністративні послуги". Цей закон регулює надання адміністративних послуг громадянам і визначає основи створення сучасних центрів надання адміністративних послуг (ЦНАПів), які підвищують доступність та якість послуг для громадян. Відповідно до стандартів ЄС, ефективне надання послуг є важливим показником результативності державного управління [9].

10. Закон України "Про електронні довірчі послуги". Впровадження електронного урядування та цифрових послуг є важливим компонентом реформування публічного управління відповідно до європейських стандартів. Цей закон регулює діяльність у сфері електронних послуг і визначає процедури взаємодії громадян із державними органами через електронні системи, що сприяє підвищенню ефективності управління та доступності послуг [10].

Також в контексті досліджуваного питання потрібно згадати міжнародні документи та рекомендації:

- Рекомендації ОЕСР щодо публічного управління та прозорості – основні рекомендації з питань підвищення прозорості, підзвітності та ефективності органів державної влади [11];
- Копенгагенські критерії ЄС – визначають вимоги для країн, що бажають приєднатися до ЄС, включаючи відповідність стандартам у сфері державного управління, боротьби з корупцією та верховенства права [12].

Дотримання зазначених нормативних актів і стандартів забезпечує гармонізацію системи управління з європейськими вимогами, що є важливою умовою для успішного реформування і розвитку публічного управління.

Загалом, аналіз внутрішніх факторів реформування публічного управління в умовах європейської інтеграції демонструє, що їх врахування є необхідною умовою для успіху змін. Політична воля, інституційна спроможність, компетентність держслужбовців, суспільна підтримка та фінансове забезпечення є базовими елементами, від яких залежить як швидкість впровадження реформ, так і їх сталість. За умови врахування зазначених чинників можливо створити ефективну та стійку систему публічного управління, яка буде відповідати стандартам Європейського Союзу.

Враховуючи значення цих факторів, необхідно рекомендувати подальші дослідження з метою вдосконалення механізмів їх підтримки. Це включає пошук додаткових джерел фінансування, розробку програм навчання, посилення комунікації з населенням і залучення громадян до процесів прийняття рішень. Такий підхід дозволить підвищити ефективність реформ та пришвидшити інтеграцію до європейського простору.

Висновки. Проведене дослідження показало, що успішне реформування системи публічного управління в рамках європейської інтеграції значною мірою залежить від низки внутрішніх факторів, таких як політична воля, інституційна спроможність, компетентність державних службовців, суспільна підтримка та належне ресурсне забезпечення. Відповідність цим ключовим критеріям дозволяє забезпечити стабільне впровадження змін, адаптованих до стандартів ЄС, а також сприяє побудові більш ефективної та прозорої системи управління.

Політична воля є рушійною силою процесу реформ, і її стабільність є критично важливою для забезпечення цілеспрямованого і послідовного підходу до модернізації управління. Інституційна спроможність органів державної влади впливає на ефективність реалізації реформ та здатність адаптуватися до нових умов управління. Успіх реформ безпосередньо залежить від адміністративної готовності та функціональної спроможності державних інституцій. Професійна компетентність державних службовців виступає необхідною умовою для практичної реалізації змін. Інвестиції у навчання, тренінги та підвищення кваліфікації персоналу є ключовими для забезпечення відповідності новим стандартам і вимогам. Суспільна підтримка реформ значно підвищує їхню результативність. Прозорість та відкритість у процесі прийняття рішень допомагають громадянам краще розуміти цілі та значення реформ, що знижує ймовірність соціального опору та сприяє стабільності змін. Ресурсне забезпечення є критичним для успішного впровадження реформ. Недостатність фінансування чи матеріальних ресурсів може призвести до незавершеності або часткової реалізації змін, що знижує їх ефективність і сталість.

Таким чином, для досягнення сталих результатів реформування публічного управління необхідно забезпечити комплексний підхід, що враховує зазначені внутрішні фактори. Рекомендовано також проводити подальші дослідження механізмів підтримки та розвитку цих факторів, а також вивчати міжнародний досвід, який може бути адаптований до конкретних умов країни. Це сприятиме не лише прискоренню євроінтеграційних процесів, а й побудові стабільної, прозорої та ефективної системи управління, яка відповідає європейським стандартам і потребам громадян.

Література:

1. Конституція України. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141.
2. Закон України "Про Кабінет Міністрів України" від 27 лютого 2014 р. № 794-VII. Відомості Верховної Ради України, 2014, № 13, ст. 222.
3. Закон України "Про державну службу" від 10 грудня 2015 р. № 889-VIII. Відомості Верховної Ради України, 2016, № 4, ст. 43.
4. Закон України "Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія)" від 14 жовтня 2014 р. № 1699-VII. Відомості Верховної Ради України, 2014, № 46, ст. 2047.
5. Закон України "Про доступ до публічної інформації" від 13 січня 2011 р. № 2939-VI. Відомості Верховної Ради України, 2011, № 32, ст. 314.
6. Указ Президента України "Про Стратегію реформування державного управління України на 2022–2025 роки" від 21 липня 2021 р. № 286/2021. Офіційний вісник Президента України, 2021, № 18.
7. Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами від 27 червня 2014 р. Офіційний вісник України, 2014, № 75, ст. 2125.
8. Європейська хартія місцевого самоврядування від 15 жовтня 1985 р. Ратифікована Законом України № 452/97-ВР від 15 липня 1997 р. Офіційний вісник України, 1997, № 38.
9. Закон України "Про адміністративні послуги" від 6 вересня 2012 р. № 5203-VI. Відомості Верховної Ради України, 2013, № 32, ст. 409.
10. Закон України "Про електронні довірчі послуги" від 5 жовтня 2017 р. № 2155-VIII. Відомості Верховної Ради України, 2017, № 45, ст. 206.
11. Рекомендації ОЕСР щодо публічного управління та прозорості (OECD Guidelines on Public Governance and Transparency). OECD Publishing, 2017.
12. Копенгагенські критерії ЄС (Copenhagen Criteria), Європейський Союз, 1993.

References:

1. Konstitucija Ukraïni. [Constitution of Ukraine]. (1996). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of Verkhovna Rada of Ukraine*. Kyiv: Parlam. vyd-vo [in Ukrainian].
2. Zakon Ukraïni "Pro Kabinet Ministriv Ukraïni" [The Law of Ukraine "On the Cabinet of Ministers of Ukraine"]. (2014, February 27). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of Verkhovna Rada of Ukraine*. Kyiv: Parlam. vyd-vo [in Ukrainian].
3. Zakon Ukraïni "Pro derzhavnu sluzhbu" [The Law of Ukraine "On Civil Service"]. (2015, December 10). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of Verkhovna Rada of Ukraine*. Kyiv: Parlam. vyd-vo [in Ukrainian].
4. Zakon Ukraïni "Pro zasadi derzhavnoi antikorpucijnoi politiki v Ukraïni (Antikorpucijna strategija)" [The Law of Ukraine "On the principles of state anti-corruption policy in Ukraine (Anti-corruption strategy)"]. (2014, October 14). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of Verkhovna Rada of Ukraine*. Kyiv: Parlam. vyd-vo [in Ukrainian].

5. Закон України "Pro dostup do publichnoï informacii" [The Law of Ukraine "On Access to Public Information"]. (2011, January 13). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of Verkhovna Rada of Ukraine*. Kyiv: Parlam. vyd-vo [in Ukrainian].

6. Ukaz Prezidenta Ukraini "Pro Strategiju reformuvannja derzhavnogo upravlinnja Ukraini na 2022–2025 roki" [The Decree of the President of Ukraine "On the State Administration Reform Strategy of Ukraine for 2022-2025"]. (2021, July 21). *Oficijnij visnik Prezidenta Ukraini – Official Gazette of the President of Ukraine*. Kyiv: Parlam. vyd-vo [in Ukrainian].

7. Ugoda pro asociaciju mizh Ukraïnoju ta Ėvropejs'kim Sojuzom, Ėvropejs'kim spivtovaristvom z atomnoï energii ta iĥnimi derzhavami-chlenami [Association Agreement between Ukraine and the European Union, the European Atomic Energy Community and their member states]. (2017, June 27). *Oficijnij visnik Ukraini – Official Gazette of Ukraine*. Kyiv: Parlam. vyd-vo [in Ukrainian].

8. Ėvropejs'ka hartija miscevogo samovrjaduvannja [European Charter of Local Self-Government]. (1997, July 15). *Oficijnij visnik Ukraini – Official Gazette of Ukraine*. Kyiv: Parlam. vyd-vo [in Ukrainian].

9. Zakon Ukraini "Pro administrativni poslugi" [The Law of Ukraine "On Administrative Services"]. (2012, September 6). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of Verkhovna Rada of Ukraine*. Kyiv: Parlam. vyd-vo [in Ukrainian].

10. Zakon Ukraini "Pro elektronni dovirchi poslugi" [The Law of Ukraine "On Electronic Trust Services"]. (2017, October 5). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of Verkhovna Rada of Ukraine*. Kyiv: Parlam. vyd-vo [in Ukrainian].

11. *Rekomendacii OESR shhodo publichnogo upravlinnja ta prozorosti (OECD Guidelines on Public Governance and Transparency) [OECD Guidelines on Public Governance and Transparency]*. OECD Publishing [in Ukrainian].

12. *Kopengagens'ki kriterii ĖS (Copenhagen Criteria) [Copenhagen Criteria of the EU (Copenhagen Criteria)]*. [in Ukrainian].

УДК 351.853:355.01(477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-598-604](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-598-604)

Цюк Назарій Володимирович аспірант кафедри публічного врядування Інституту адміністрування, державного управління та професійного розвитку Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79000, <https://orcid.org/0009-0006-72025-6419>

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ЗАХИСТУ ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВІЙНИ

Анотація. Збереження історико-культурної спадщини є одним із стратегічних завдань кожної держави, оскільки культурні пам'ятки формують національну ідентичність, зв'язок поколінь і культурну унікальність народу. В умовах війни питання захисту історичних та культурних об'єктів набуває особливої значущості, оскільки виникає ризик знищення або пошкодження пам'яток, що є носіями культурних цінностей.

Організаційно-правова система управління охороною культурної спадщини в Україні включає центральні та місцеві органи влади, зокрема Міністерство культури та інформаційної політики України, Державну службу охорони культурної спадщини, а також органи місцевого самоврядування, на які покладено безпосереднє здійснення заходів з охорони та збереження культурних об'єктів. Проблеми з правовим регулюванням захисту культурної спадщини в Україні ускладнюються через недосконалу законодавчу базу щодо управління та консервації культурних об'єктів в умовах війни. Існуючі норми не передбачають чітких інструкцій щодо дій у разі прямої загрози, як-от необхідність проведення швидкої евакуації, переселення цінностей у безпечні місця, організація фізичної охорони об'єктів на тимчасово окупованих територіях.

В статті наголошено на необхідності вдосконалення норм щодо притягнення до відповідальності осіб та організацій, які пошкоджують або знищують культурні пам'ятки, особливо в умовах, коли збиток завдається навмисно для порушення культурної ідентичності та моралі населення. Представлено рекомендації для вдосконалення публічного управління у сфері захисту історико-культурної спадщини України в умовах війни. Підсумовано, що захист історико-культурної спадщини України в умовах війни є комплексним завданням, яке потребує злагодженої співпраці держави, громадськості та міжнародних партнерів. Публічне управління у цій сфері має трансформуватися, адаптуючи як організаційні структури, так і правові норми до викликів, спричинених військовою агресією. Дотримання міжнародних стандартів, впровадження інноваційних підходів та залучення громадських ресурсів можуть забезпечити збереження національної культурної спадщини для майбутніх поколінь.

Ключові слова: публічне управління, історико-культурна спадщина, культурні пам'ятки, війна, організаційно-правові засади, держава

Tsyuk Nazariy Volodymyrovych graduate student of the Department of Public Administration, Institute of Administration, Public Administration and Professional Development, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandera, 12, Lviv, 79000, <https://orcid.org/0009-0003-8077-5234>

ORGANIZATIONAL AND LEGAL PRINCIPLES OF PUBLIC ADMINISTRATION IN THE FIELD OF PROTECTION OF THE HISTORICAL AND CULTURAL HERITAGE OF UKRAINE DURING THE CONDITIONS OF WAR

Abstract. Preservation of historical and cultural heritage is one of the strategic tasks of every state, as cultural monuments form national identity, the connection of generations and the cultural

uniqueness of the people. In the conditions of war, the issue of protection of historical and cultural objects becomes particularly important, as there is a risk of destruction or damage to monuments that are carriers of cultural values.

The organizational and legal system of managing the protection of cultural heritage in Ukraine includes central and local authorities, in particular the Ministry of Culture and Information Policy of Ukraine, the State Service for the Protection of Cultural Heritage, as well as local self-government bodies, which are entrusted with the direct implementation of measures for the protection and preservation of cultural objects. Problems with the legal regulation of the protection of cultural heritage in Ukraine are complicated by the imperfect legal framework for the management and conservation of cultural objects in wartime conditions. Existing regulations do not provide clear instructions for actions in the event of a direct threat, such as the need for rapid evacuation, relocation of valuables to safe places, organization of physical protection of objects in temporarily occupied territories.

The article emphasizes the need to improve the norms for bringing to justice persons and organizations that damage or destroy cultural monuments, especially in conditions where the damage is caused intentionally to violate the cultural identity and morals of the population. Recommendations for improving public administration in the field of protection of the historical and cultural heritage of Ukraine in the conditions of war are presented. It was concluded that the protection of the historical and cultural heritage of Ukraine in the conditions of war is a complex task that requires coordinated cooperation of the state, the public, and international partners. Public administration in this area must be transformed, adapting both organizational structures and legal norms to the challenges caused by military aggression. Compliance with international standards, implementation of innovative approaches and involvement of public resources can ensure the preservation of national cultural heritage for future generations.

Keywords: public administration, historical and cultural heritage, cultural monuments, war, organizational and legal foundations, state.

Постановка проблеми. В умовах сучасної військової агресії, що триває на території України, перед державою постали нові виклики щодо захисту історико-культурної спадщини. Ця спадщина є невід'ємною частиною національної ідентичності та культурного надбання України, а також має значення для світової культури, тому її збереження в умовах воєнних дій набуває особливої актуальності. Проблема захисту культурних пам'яток, історичних артефактів та об'єктів, що мають значення для української нації, стає критичною через високий ризик їх пошкодження, знищення або незаконного вивезення.

З огляду на це, особливої уваги потребують організаційно-правові аспекти діяльності державних інституцій, що займаються охороною історико-культурної спадщини, зокрема, в умовах обмежених ресурсів та постійної загрози з боку збройних сил агресора. Дана проблема включає такі питання, як ефективність законодавчої бази, дотримання міжнародних норм захисту культурної спадщини, координація між різними органами влади та громадськими організаціями, а також впровадження нових методів і технологій для збереження та захисту пам'яток.

Необхідність наукового дослідження цієї тематики зумовлена недостатністю актуальних практичних і теоретичних напрацювань щодо організаційно-правових основ функціонування публічного управління у сфері захисту культурної спадщини в умовах війни. Стаття спрямована на аналіз поточного стану правового регулювання, виявлення існуючих проблем у системі публічного управління та формування рекомендацій щодо вдосконалення організаційно-правових засад захисту культурної спадщини в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання збереження та захисту історико-культурної спадщини та публічне управління процесами у цій сфері є предметом дослідження багатьох науковців. Зокрема, мова йде про таких науковців як Архипова Є.О. [1], Валевський О.Л. [2], Клевчук О.О. [1], Корчак Н.М. [3], Литвиненко О.М. [4], Мазур Т.В. [5], Мерзляк А.В. [6],

Огнар'ов Є.С. [6], Підбережник Н.П. [7], Чорновол К. [8] та багато інших, які вивчають особливості державного регулювання у сфері охорони культурної спадщини України, представляють історико- й теоретико-правові дослідження охорони культурної спадщини в Україні, досліджують вітчизняний і зарубіжний досвід управління процесами у сфері історико-культурної спадщини, обґрунтовують напрями вдосконалення правових та інституційних механізмів збереження культурної спадщини, вивчають те, яким чином Україна захищає свою культурну спадщину від посягань росії.

В той же час сучасні умови розвитку українського суспільства свідчать про існування великих небезпек для історико-культурної спадщини українського народу, що зумовлює потребу розвитку проблематики організаційно-правових засад публічного управління у сфері захисту історико-культурної спадщини України в умовах війни.

Мета статті полягає в дослідженні особливостей організаційно-правових засад публічного управління у сфері захисту історико-культурної спадщини України в умовах війни.

Виклад основного матеріалу. Збереження історико-культурної спадщини є одним із стратегічних завдань кожної держави, оскільки культурні пам'ятки формують національну ідентичність, зв'язок поколінь і культурну унікальність народу. В умовах війни питання захисту історичних та культурних об'єктів набуває особливої значущості, оскільки виникає ризик знищення або пошкодження пам'яток, що є носіями культурних цінностей. В Україні, де бойові дії поширилися на значну територію, організаційно-правові механізми для збереження спадщини постали перед серйозними випробуваннями та необхідністю швидкої адаптації до нових викликів.

Станом на сьогоднішній день багато об'єктів культурної спадщини зазнали ушкоджень, частина з них виявилася під загрозою повного знищення. Це підштовхує до удосконалення та адаптації законодавства, до розробки нових стратегій управління в надзвичайних ситуаціях, а також до тісної співпраці з міжнародними організаціями для координації дій з охорони і відновлення.

В основі правового регулювання охорони культурної спадщини в Україні лежать національні та міжнародні акти. Серед них:

- Закон України "Про охорону культурної спадщини", що визначає основи захисту та збереження об'єктів, статус пам'яток, порядок реставрації та інші аспекти, пов'язані з управлінням культурними об'єктами.
- Гаазька конвенція 1954 року про захист культурних цінностей під час збройних конфліктів, що включає основоположні положення щодо запобігання руйнуванню та розкраданню культурних об'єктів.
- Конвенція ЮНЕСКО про охорону всесвітньої культурної і природної спадщини 1972 року, яка окреслює міжнародний захист культурних цінностей, а також можливість внесення українських об'єктів до списку всесвітньої спадщини для їх захисту.

Ці документи формують базис для дій органів публічного управління і міжнародного співробітництва. Проте вони виявилися частково неадаптованими до воєнних умов, що викликає потребу в їхній модернізації для швидкого реагування на загрози.

Організаційно-правова система управління охороною культурної спадщини в Україні включає центральні та місцеві органи влади, зокрема Міністерство культури та інформаційної політики України, Державну службу охорони культурної спадщини, а також органи місцевого самоврядування, на які покладено безпосереднє здійснення заходів з охорони та збереження культурних об'єктів. Проте структура взаємодії між органами влади потребує вдосконалення, зокрема щодо розподілу повноважень в екстрених умовах.

Особливо актуальним є питання надання ширших повноважень місцевим органам влади для можливості прийняття оперативних рішень на місцях у разі загрози об'єктам культурної спадщини. Місцева влада, маючи більший доступ до ресурсів і швидше реагуючи на зміну ситуації, може ефективніше здійснювати евакуаційні заходи та забезпечувати збереження пам'яток, що перебувають під загрозою руйнування.

За даними Міністерства культури та інформаційної політики України, з початку широкомасштабної агресії Росії у лютому 2022 року було зафіксовано численні випадки руйнування та пошкодження культурних об'єктів. Станом на середину 2023 року зруйновано або пошкоджено більше ніж 500 об'єктів культурної спадщини по всій Україні. Із них понад 100 об'єктів внесені до Державного реєстру нерухомих пам'яток України, серед яких національні пам'ятки, зокрема архітектурні та археологічні комплекси, що мають особливу культурну цінність. Основні регіони, що зазнали втрат, — це Харківська, Київська, Чернігівська, Сумська, Луганська, Донецька, Запорізька області та місто Маріуполь [9].

В умовах воєнної загрози було прийнято рішення про евакуацію значної частини музейних експонатів. Протягом 2022 року з небезпечних регіонів було евакуйовано близько 50 000 музейних експонатів, що належать до категорії особливо цінних. Це скульптури, картини, історичні документи та предмети побуту, які становлять значну цінність для національної культурної спадщини. Станом на 2023 рік близько 70% найбільш цінних експонатів із 35 музеїв у східних та південних регіонах були евакуйовані до безпечніших регіонів країни або в спеціально підготовлені укриття.

На захист та евакуацію культурних об'єктів держава та міжнародні донори виділяють значні кошти. У 2022 році державний бюджет України виділив близько 150 мільйонів гривень на захист, збереження та евакуацію культурних цінностей. Однак, цієї суми було недостатньо через значні масштаби руйнувань.

Міжнародні організації, такі як ЮНЕСКО, Європейський Союз, а також культурні фонди країн ЄС, надали фінансову підтримку в розмірі понад 20 мільйонів євро на відновлення та консервацію культурних пам'яток. Так, у травні 2023 року ЮНЕСКО спрямувала 1,5 мільйона доларів на екстрену підтримку української культурної спадщини, що включає фінансування евакуаційних заходів, цифрову архівацію та 3D-сканування об'єктів [10]. Європейський Союз оголосив про виділення понад 5 мільйонів євро на відновлення українських культурних об'єктів, що охоплює відбудову музеїв, церков і бібліотек.

За оцінками експертів Міністерства культури України, загальні витрати на відновлення культурної спадщини можуть перевищити 10 мільярдів гривень, що потребує тривалого часу і значного фінансування як з державного, так і міжнародного бюджетів [9].

Важливу роль у захисті культурної спадщини відіграють волонтери та громадські організації, що активно долучилися до зусиль з охорони пам'яток. Згідно з даними Української волонтерської служби, на початок 2023 року у проектах з охорони культурної спадщини було задіяно понад 2 000 волонтерів. Волонтерські організації та громадські ініціативи зібрали понад 50 мільйонів гривень на збереження історико-культурної спадщини, включаючи матеріали для консервації, транспортування експонатів і реставраційні роботи [11].

Цифрові технології стали важливим інструментом для збереження інформації про культурні об'єкти. Протягом 2022–2023 років було створено цифрові копії для понад 10 000 експонатів і пам'яток національного значення. Це зокрема було зроблено завдяки проектам цифровізації, які підтримувалися як державними, так і міжнародними організаціями, зокрема Фондом культури та історичної спадщини ЄС.

У рамках державної програми цифровізації культурної спадщини Міністерством культури було розпочато процес створення єдиного національного реєстру цифрових копій пам'яток, що дозволить зберегти історичну інформацію та сприяти їхній подальшій реставрації. Це є частиною стратегічного плану із забезпечення збереження національної спадщини. Зокрема, проект "Save Ukrainian Culture" в рамках ініціативи ICOM залучив більше 200 волонтерів для документування стану об'єктів культурної спадщини, зокрема в районах, що потерпають від бойових дій [11].

Отже, завдяки наведеним цифрам стає зрозумілим, наскільки значними є масштаби проблеми захисту культурної спадщини, а також скільки ресурсів і зусиль вже було витрачено на її збереження. Але також ці дані показують, що зусилля мають бути посилені як на рівні національної політики, так і за допомогою міжнародної спільноти, адже витрати на відновлення будуть ще більшими в майбутньому.

Загалом, проблеми з правовим регулюванням захисту культурної спадщини в Україні ускладнюються через недосконалу законодавчу базу щодо управління та консервації культурних об'єктів в умовах війни. Існуючі норми не передбачають чітких інструкцій щодо дій у разі прямої загрози, як-от необхідність проведення швидкої евакуації, переселення цінностей у безпечні місця, організація фізичної охорони об'єктів на тимчасово окупованих територіях.

Також необхідне вдосконалення норм щодо притягнення до відповідальності осіб та організацій, які пошкоджують або знищують культурні пам'ятки, особливо в умовах, коли збиток завдається навмисно для порушення культурної ідентичності та моралі населення. Це включає як національні законодавчі зміни, так і внесення пропозицій на рівень міжнародних судових інституцій.

Фінансовий аспект є одним із найбільш гострих у контексті захисту культурної спадщини в умовах війни. Національний бюджет зазнає великого навантаження, а потреби для збереження культурних пам'яток значно перевищують наявні ресурси. За умов обмежених державних фінансів, критично важливим стає залучення міжнародної фінансової допомоги від держав, фондів і благодійних організацій.

Проте для ефективного використання коштів потрібна розробка прозорих і надійних механізмів контролю їх розподілу, щоб уникнути корупції та неправомірного використання ресурсів. Це включає публічну звітність і відкритий доступ до даних про витрати на реставрацію, консервацію та евакуацію пам'яток.

Цифрові технології, зокрема 3D-сканування і створення віртуальних копій культурних об'єктів, є перспективним інструментом збереження спадщини в умовах військової загрози. Це дозволяє фіксувати стан об'єктів і створювати їхню віртуальну копію, що може стати основою для їх відновлення у разі пошкодження. Окрім цього, така цифровізація дозволяє створити публічно доступну базу даних, що стане надійним джерелом інформації про культурну спадщину України, а також підвищить обізнаність міжнародної спільноти про ситуацію з пам'ятками.

Одним із новаторських підходів є застосування мобільних сховищ, що забезпечують швидке транспортування цінностей у разі загрози. Евакуаційні кейси для зберігання дрібних та середніх об'єктів культурної спадщини з системами проти вібрацій і контролю мікроклімату можуть суттєво зменшити ризики при перевезенні та зберіганні об'єктів у надзвичайних ситуаціях.

Громадські організації відіграють значну роль у захисті культурної спадщини, допомагаючи державі у фіксації ушкоджень, моніторингу об'єктів, а також забезпечуючи безпеку збереження об'єктів на місцях. Волонтери активно займаються реставраційними роботами, документуванням руйнувань і організацією евакуації. Налагодження ефективного партнерства між державою та громадськими організаціями, зокрема через надання їм законодавчої підтримки, дозволить максимально залучити ресурси суспільства до цієї важливої діяльності.

Виходячи із сказаного, можна запропонувати наступні рекомендації для вдосконалення публічного управління у сфері захисту історико-культурної спадщини України в умовах війни:

1. Розробка екстрених протоколів захисту для оперативного реагування на загрози культурним об'єктам, включаючи інструкції з евакуації та консервації об'єктів.
2. Зміцнення повноважень місцевих органів для швидкого прийняття рішень на місцях та підвищення їх відповідальності за збереження культурних пам'яток.
3. Посилення міжнародного співробітництва, зокрема у питаннях фінансування, експертної підтримки та обміну технологіями, а також для залучення міжнародного правового захисту.
4. Розширення цифрового архівування об'єктів для забезпечення їх віртуального збереження і доступності у глобальному інформаційному просторі.
5. Залучення громадськості до процесів моніторингу, охорони та реставрації пам'яток, що підвищить ефективність управління та зменшить навантаження на державні ресурси.

Отже, захист історико-культурної спадщини України в умовах війни є комплексним завданням, яке потребує злагодженої співпраці держави, громадськості та міжнародних партнерів. Публічне управління у цій сфері має трансформуватися, адаптуючи як організаційні структури, так і правові норми до викликів, спричинених військовою агресією. Дотримання міжнародних стандартів, впровадження інноваційних підходів та залучення громадських ресурсів можуть забезпечити збереження національної культурної спадщини для майбутніх поколінь.

Висновки. У статті розглядаються ключові організаційно-правові засади публічного управління у сфері захисту історико-культурної спадщини України в умовах війни, акцентуючи увагу на нормативно-правовому забезпеченні, необхідному для збереження культурних об'єктів. Військові дії суттєво ускладнюють завдання з охорони культурної спадщини, що ставить перед державою і суспільством низку викликів: від оперативної організації захисних заходів до залучення міжнародної допомоги та ресурсів. У цьому контексті важливим стає перегляд та адаптація чинної нормативної бази для створення юридично обґрунтованих механізмів, що дозволяють ефективно зберігати національні культурні цінності, зокрема через посилення кримінальної відповідальності за порушення в сфері охорони спадщини.

Однією з важливих умов ефективного захисту культурних об'єктів є налагодження координації між державними структурами та громадськими і міжнародними організаціями. Зокрема, співпраця з такими організаціями, як ЮНЕСКО, дозволяє отримати експертну та фінансову підтримку, що сприяє швидкому реагуванню на потенційні загрози для культурної спадщини в умовах збройного конфлікту. Організаційно важливими є також злагоджені дії регіональних органів управління, що можуть оперативно реагувати на локальні виклики, водночас дотримуючись загальнонаціональної стратегії. Це дозволяє ефективніше реалізувати заходи консервації та реставрації культурних об'єктів, підвищуючи загальний рівень захисту спадщини.

З огляду на світовий досвід, інтеграція міжнародних підходів до захисту історико-культурної спадщини в умовах конфліктів може значно посилити національні інституційні механізми. Адаптація цих практик допоможе підвищити ефективність публічного управління у сфері збереження культурних цінностей, особливо в умовах воєнної загрози. Вдосконалення національної законодавчої бази з урахуванням кращих світових практик є необхідною умовою для довгострокового захисту культурної спадщини України та її збереження для майбутніх поколінь.

Література:

1. Архипова Є.О., Клевчук О.О. Державне регулювання у сфері охорони культурної спадщини України. Інвестиції: практика та досвід. 2021. № 13-14. С. 51–57. DOI: 10.32702/2306-6814.2021.13-14.51
2. Валевський О.Л. Актуальність розвитку державно-приватного партнерства у сфері культурної політики. Національний інститут стратегічних досліджень. 28.10.2020. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/gumanitarniy-rozvitok/aktualnist-rozvitku-derzhavno-privatnogo-partnerstva-u-sferi> (дата звернення: 29.10.2024).
3. Корчак Н.М. Антикорупційні цифрові рішення в сфері публічного управління та адміністрування та їх вплив на охорону культурної спадщини України. Наукові перспективи № 11(41) 2023. С. 166-180. [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2023-11\(41\)-](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2023-11(41)-)
4. Литвиненко О.М. Напрями вдосконалення правових та інституційних механізмів збереження культурної спадщини. Національний інститут стратегічних досліджень, 15.04.2020. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/socialna-politika/napryami-vdoskonalennya-pravovikh-ta-instituciynikh-mekhanizmv> (дата звернення: 30.10.2024).
5. Мазур Т.В. Охорона культурної спадщини в Україні: історико- й теоретико-правове дослідження: дис. ... д-ра юр. наук: 12.00.01 / Національна академія внутрішніх справ Міністерства внутрішніх справ України. Київ, 2021. 423 с.
6. Мерзляк А.В., Огнар'єв Є.С. Державне управління сферою культури: вітчизняний та зарубіжний досвід. Публічне адміністрування: теорія та практика. 2017. Вип. 1 (17). URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Patr_2017_1_4 (дата звернення: 30.10.2024)
7. Підберезник Н.П. Роль неурядових організацій у збереженні історико-культурної спадщини України в умовах війни. Актуальні питання у сучасній науці № 11(17) 2023. С. 413-425. [https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-11\(17\)-](https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-11(17)-)

8. Чорновол К. Війна за історію: як Україна захищає свою культурну спадщину від посягань Росії. Апостроф. TV. 2022. URL: <https://apostrophe.ua/ua/news/kyiv/cultura/2022-06-27/voyna-za-istoriyu-kak-ukraina-zaschischaetsvoe-kulturnoe-nasledie-ot-posyagatelstv-rossii/272822> (дата звернення: 30.10.2024).

9. Офіційний сайт Міністерства культури та інформаційної політики України. URL: <https://www.mcip.gov.ua/> (дата звернення: 29.10.2024)

10. Офіційний сайт ЮНЕСКО. URL: <https://www.ukrainer.net/thread/pamyatky/> (дата звернення: 29.10.2024)

11. Офіційний сайт Української волонтерської служби. URL: <https://volunteer.country/> (дата звернення: 29.10.2024)

References:

1. Arkhypova YE.O., Klevchuk O.O. (2021). Derzhavne rehulyuvannya u sferi okhorony kul'turnoyi spadshchyny Ukrayiny [State regulation in the field of cultural heritage protection of Ukraine]. *Investytsiyi: praktyka ta dosvid – Investments: practice and experience..* № 13-14. P. 51–57. DOI: 10.32702/2306-6814.2021.13-14.51 [in Ukraine]

2. Valevs'kyi O.L. Aktual'nist' rozvytku derzhavno-privatnoho partnerstva u sferi kul'turnoyi polityky [The relevance of the development of public-private partnership in the field of cultural policy]. *Natsional'nyy instytut stratehichnykh doslidzhen' – National Institute of Strategic Studies*. 28.10.2020. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/gumanitarniy-rozvitok/aktualnist-rozvitku-derzhavno-privatnogo-partnerstva-u-sferi> [in Ukraine]

3. Korchak N.M. (2023). Antykoruptsiyni tsyfrovi rishennya v sferi publichnoho upravlinnya ta administruvannya ta yikh vplyv na okhoronu kul'turnoyi spadshchyny Ukrayiny [Anti-corruption digital solutions in the field of public management and administration and their impact on the protection of the cultural heritage of Ukraine]. *Naukovi perspektyvy – Scientific perspectives*. № 11(41). P. 166-180. [in Ukraine]

4. Lytvynenko O.M. Napryamy vdoskonalennya pravovykh ta instytutsiynykh mekhanizmv zberezheniya kul'turnoyi spadshchyny [Directions for improvement of legal and institutional mechanisms of preservation of cultural heritage]. *Natsional'nyy instytut stratehichnykh doslidzhen' – National Institute of Strategic Studies*. 15.04.2020. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/socialna-politika/napryami-vdoskonalennya-pravovykh-ta-instituciynykh-mekhanizmv> [in Ukraine]

5. Mazur T.V. (2021). Okhorona kul'turnoyi spadshchyny v Ukrayini: istoryko- y teoretyko-pravove doslidzhennya [Protection of cultural heritage in Ukraine: historical, theoretical and legal research]: dys. ... d-ra yur. nauk: 12.00.01 / Natsional'na akademiya vnutrishnikh sprav Ministerstva vnutrishnikh sprav Ukrayiny. Kyiv. 423 p. [in Ukraine]

6. Merzlyak A.V., Ohnar'ov YE.S. (2017). Derzhavne upravlinnya sferoyu kul'tury: vitchyznyanyy ta zarubizhnyy dosvid [State management of the sphere of culture: domestic and foreign experience]. *Publichne administruvannya: teoriya ta praktyka – Public administration: theory and practice*. Vyp. 1 (17). URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Patp_2017_1_4 [in Ukraine]

7. Pidberezhenyuk N.P. (2023). Rol' neuryadovykh orhanizatsiy u zberezheni istoryko-kul'turnoyi spadshchyny Ukrayiny v umovakh viyny [The role of non-governmental organizations in preserving the historical and cultural heritage of Ukraine during the war]. *Aktual'ni pytannya u suchasniy nautsi – Current issues in modern science*. № 11(17). P. 413-425. [https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-11\(17\)-](https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-11(17)-) [in Ukraine]

8. Chornovol K. (2022). Viyna za istoriyu: yak Ukrayina zakhyshchaye svoyu kul'turnu spadshchynu vid posyahan' Rosiyi [War for History: How Ukraine Protects Its Cultural Heritage from Russian Encroachments]. *Apostrof – Apostrophe*. TV. URL: <https://apostrophe.ua/ua/news/kyiv/cultura/2022-06-27/voyna-za-istoriyu-kak-ukraina-zaschischaetsvoe-kulturnoe-nasledie-ot-posyagatelstv-rossii/272822> [in Ukraine]

9. Ofitsiynyy sayt Ministerstva kul'tury ta informatsiynoyi polityky Ukrayiny [Official website of the Ministry of Culture and Information Policy of Ukraine]. URL: <https://www.mcip.gov.ua/> [in Ukraine]

10. Ofitsiynyy sayt YUNESKO [Official site of UNESCO]. URL: <https://www.ukrainer.net/thread/pamyatky/> [in Ukraine]

11. Ofitsiynyy sayt Ukrayins'koyi volonters'koyi sluzhby [The official website of the Ukrainian Volunteer Service]. URL: <https://volunteer.country/> [in Ukraine]

УДК 351.77

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-605-611](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-605-611)

Черніховський Роман Іванович аспірант кафедри публічного врядування Інституту адміністрування, державного управління та професійного розвитку, Національний університет «Львівська політехніка», вул. Степана Бандери, 12, м. Львів, 79000, <https://orcid.org/0009-0002-8925-8384>

ОСОБЛИВОСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ МЕДИЧНОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ В КРИЗОВИХ УМОВАХ

Анотація. Публічне управління у сфері медичного обслуговування є одним із ключових механізмів забезпечення життєдіяльності суспільства, особливо в умовах кризових ситуацій. Ефективність такої системи залежить від здатності державних інституцій оперативно реагувати на виклики, з якими стикається система охорони здоров'я, зокрема в умовах епідемій, військових конфліктів, економічних криз чи природних катастроф. Аналіз, проведений у статті, засвідчив значні трансформаційні зміни в сфері охорони здоров'я, які є негативними і значним чином зумовлені як кризою в державі, пандемічними тенденціями та воєнними діями, що привели до руйнування медичних закладів, міграції населення та лікарів за кордон.

Відзначено, що однією з основних проблем публічного управління у сфері охорони здоров'я в кризових умовах в Україні є відсутність інтегрованого підходу до координації дій між різними рівнями державної влади. Акцентовано увагу на нестабільності та недостатності фінансування в умовах кризи, нестачі кваліфікованих кадрів, що часто стає особливо помітно під час надзвичайних ситуацій. Підкреслено, що в умовах кризи впровадження цифрових технологій стає необхідним інструментом для оптимізації управління.

Підсумовано, що аналіз особливостей публічного управління у сфері медичного обслуговування в кризових умовах в Україні виявив низку проблем, що стосуються організаційної координації, фінансового забезпечення, кадрового потенціалу та використання інноваційних технологій. Для покращення управління у сфері охорони здоров'я під час кризи необхідно розробити комплексну стратегію, що включає інтеграцію новітніх технологій, підвищення рівня підготовки кадрів, оптимізацію бюджетного процесу та створення ефективних інституційних механізмів координації дій між усіма рівнями влади.

Зокрема, в статті зроблено акцент на потребі вжиття таких заходів як необхідність удосконалення координації між різними рівнями державної влади та медичними установами; фінансова гнучкість системи охорони здоров'я; кадрове забезпечення та підготовка до кризових ситуацій; використання інноваційних технологій та розробка стратегічних планів на випадок кризових ситуацій.

Ключові слова: публічне управління, медичне обслуговування, кризові умови, охорона здоров'я, держава, населення

Chernikhovs'kyi Roman Ivanovych graduate student of the Department of Public Administration, Institute of Administration, Public Administration and Professional Development, Lviv Polytechnic National University, St. Stepana Bandera, 12, Lviv, 79000, <https://orcid.org/0009-0002-8925-8384>

FEATURES OF PUBLIC ADMINISTRATION IN THE FIELD OF MEDICAL CARE IN CRISIS CONDITIONS

Анотація. Public administration in the field of medical care is one of the key mechanisms for ensuring the vital activities of society, especially in crisis situations. The effectiveness of such a system depends on the ability of state institutions to quickly respond to challenges faced by the health care system, in particular, in conditions of epidemics, military conflicts, economic crises or natural

disasters. The analysis carried out in the article testified to significant transformational changes in the field of health care, which are negative and significantly caused by the crisis in the state, pandemic trends and military actions, which led to the destruction of medical facilities, the migration of the population and doctors abroad.

It was noted that one of the main problems of public management in the field of health care in crisis conditions in Ukraine is the lack of an integrated approach to the coordination of actions between different levels of state power. Attention is focused on the instability and insufficient funding in crisis conditions, the lack of qualified personnel, which often becomes especially noticeable during emergency situations. It is emphasized that in the conditions of the crisis, the introduction of digital technologies becomes a necessary tool for optimizing management.

It was concluded that the analysis of the peculiarities of public management in the field of medical care in crisis conditions in Ukraine revealed a number of problems related to organizational coordination, financial support, personnel potential and the use of innovative technologies. To improve management in the field of health care during a crisis, it is necessary to develop a comprehensive strategy that includes the integration of the latest technologies, increasing the level of personnel training, optimizing the budget process, and creating effective institutional mechanisms for coordinating actions between all levels of government.

In particular, the article emphasizes the need to take such measures as the need to improve coordination between different levels of state power and medical institutions; financial flexibility of the health care system; staff support and preparation for crisis situations; use of innovative technologies and development of strategic plans in case of crisis situations.

Keywords: public administration, medical care, crisis conditions, health care, state, population

Постановка проблеми. У сучасних умовах суспільства, що характеризуються високою динамікою соціально-економічних змін та зростаючою частотою різноманітних кризових ситуацій, роль ефективного публічного управління у сфері медичного обслуговування стає надзвичайно важливою. Кризи можуть мати різний характер: від епідеміологічних та еко-середовищних до економічних та соціальних, і кожна з них висуває унікальні вимоги до системи охорони здоров'я та механізмів управління нею.

Однією з ключових проблем є недостатня гнучкість та адаптивність існуючих структур публічного управління у сфері медицини до умов швидкоплинних криз. Це проявляється у затримках прийняття рішень, неефективному розподілі ресурсів, недостатній координації між різними рівнями владних інстанцій та відсутності належної комунікації з населенням. Крім того, існують проблеми, пов'язані з фінансуванням медичних установ, недостатньою підготовкою кадрів до дій у надзвичайних ситуаціях та браком сучасних технологій для моніторингу та управління кризовими ситуаціями.

Дослідження особливостей публічного управління у сфері медичного обслуговування в кризових умовах є актуальним та необхідним для розробки ефективних стратегій реагування на надзвичайні ситуації. Особливо актуальним це є для України, криза в якій зумовлена активними бойовими діями на її території. Відсутність комплексного аналізу існуючих механізмів управління та їх адаптації до кризових умов обмежує можливості держави у забезпеченні стабільної роботи системи охорони здоров'я, що, у свою чергу, впливає на загальний рівень здоров'я населення та соціальну стабільність країни.

Таким чином, доцільно провести глибокий аналіз специфічних особливостей публічного управління в медичній сфері під час кризи в українській державі, визначити основні виклики та розробити рекомендації щодо їх подолання. Це дозволить підвищити ефективність системи охорони здоров'я, забезпечити своєчасну та адекватну реакцію на кризові ситуації в Україні та зміцнити довіру населення до публічних інституцій у сфері медицини.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання, пов'язані із публічним управлінням сфери охорони здоров'я, піднімаються в працях багатьох науковців, таких як Бондар В. [2], Бутковська Н. [4], Карлаш В. [1], Мельник І. [3], Ніколюк О. [2], Цветкова Н. [2], Чурпій І. [3], Чурпій Н. [3], Шевченко С. [4], Шелеміна Н. [5] та інші. Вони вивчають теоретико-правові аспекти реформування системи охорони здоров'я, розглядають особливості реформування системи охорони здоров'я України в умовах децентралізації та особливості фінансування сис-

теми охорони здоров'я з позиції вітчизняного та закордонного досвіду, досліджують механізми державного регулювання охорони здоров'я населення України, обґрунтовують напрями удосконалення системи публічного управління розвитком у сфері охорони здоров'я України.

Проте медичне обслуговування в кризових умовах, в яких перебуває на даний час Україна потребує глибоких і ґрунтовних наукових досліджень з метою вирішення нагальних проблем досліджуваній сфері. Важливість даного питання вимагає постійних досліджень у зазначеній сфері.

Мета статті полягає в дослідженні особливості публічного управління у сфері медичного обслуговування в кризових умовах.

Виклад основного матеріалу. Публічне управління у сфері медичного обслуговування є одним із ключових механізмів забезпечення життєдіяльності суспільства, особливо в умовах кризових ситуацій. Ефективність такої системи залежить від здатності державних інституцій оперативно реагувати на виклики, з якими стикається система охорони здоров'я, зокрема в умовах епідемій, військових конфліктів, економічних криз чи природних катастроф.

Оцінка публічного управління у сфері медичного обслуговування протягом останніх п'яти років передбачає аналіз основних показників, які характеризують стан охорони здоров'я (табл. 1).

Таблиця 1.

Основні показники охорони здоров'я, тис. одиниць

Показники	2018р.	2019р.	2020р.	2021р.	2022р.	Відхилення 2022р. від 2018р., +/-
Кількість лікарняних закладів	1,7	1,6	1,6	1,2	1,4	-0,3
Кількість лікарів усіх спеціальностей	186	185	180	144	163	-23
Кількість лікарняних ліжок	302	295	275	245	252	-50
Кількість середнього медичного персоналу	345	330	309	261	268	-77
Кількість лікарських амбулаторно-поліклінічних закладів	10,5	10,6	10,6	8,2	9,5	-1,0
Планова ємність амбулаторно-поліклінічних закладів, відвідувань за зміну	926	920	929	831	853	-73

Джерело: за даними Міністерства охорони здоров'я України [6]

Дані табл. 1 свідчать про те, що по усіх основних показниках, які характеризують сферу охорони здоров'я України, протягом п'яти останніх років спостерігалось зменшення. Так, у 2022 році кількість лікарів усіх спеціальностей в країні зменшилася на 23 тисячі порівняно з 2018 роком, кількість середнього медичного персоналу скоротилася на 77 тисяч, кількість лікарняних закладів стала меншою у минулому році порівняно з 2018 роком на 0,3 тисячі, кількість лікарняних ліжок скоротилася на 50 тисяч, кількість лікарських амбулаторно-поліклінічних закладів зменшилася на 1 тисячу, а планова ємність амбулаторно-поліклінічних закладів, відвідувань за зміну у 2022 році стала меншою порівняно з 2018 роком на 73 тисячі.

Ця інформація є свідченням значних трансформаційних змін в сфері охорони здоров'я, які є негативними і значним чином зумовлені як кризою в державі, пандемічними тенденціями та воєнними діями, що привели до руйнування медичних закладів, міграції населення та лікарів за кордон.

На регіональному рівні публічне управління у сфері медичного обслуговування має свої особливості, які розглянемо на прикладі Львівської області. Проаналізуємо основні показники охорони здоров'я Львівщини протягом останніх п'яти років та зробимо порівняльний аналіз із загальнодержавними даними. Зокрема, здійснимо оцінку такого показника як кількість лікарняних закладів та лікарняних ліжок, які функціонували у Львівській області протягом 2018-2022рр. (табл. 2.).

Таблиця 2.

Заклади охорони здоров'я у Львівській області, тис. одиниць

Показник	2018р.	2019р.	2020р.	2021р.	2022р.
Лікарняні ліжка	19649	18941	17899	16948	15944
Лікарняні заклади	112	113	106	81	75
Лікарські амбулаторно-поліклінічні заклади	398	382	467	474	499
Лікарняних ліжок на 10 тис. населення	78	76	72	69	...
Відвідувань за зміну лікарських амбулаторно-поліклінічних закладів на 10 тис. населення	203	204	202	199	...
Планова ємність лікарських амбулаторно-поліклінічних закладів, відвідувань за зміну	50925	50865	49982	48841	46668
Фельдшерсько-акушерські пункти	756	699	663	600	545

Джерело: за даними Головного управління статистики у Львівській області [7]

Дані табл. 2 свідчать, що як і в Україні, так і у Львівській області протягом п'яти останніх років спостерігалось скорочення лікарняних закладів та лікарняних ліжок, а також планової ємності лікарських амбулаторно-поліклінічних закладів (відвідувань за зміну). Проте на відміну від України, у Львівській області все ж відбулося збільшення кількості лікарських амбулаторно-поліклінічних закладів протягом 2018-2022рр.

У наступній табл. 3 представлена інформація про медичні кадри закладів охорони здоров'я Львівської області в динаміці протягом 2018-2022рр.

Таблиця 3.

Медичні кадри закладів Львівської області (осіб)

Показник	2018р.	2019р.	2020р.	2021р.	2022р.
Лікарі усіх спеціальностей	13309	13401	13240	12754	12575
Лікарів на 10 тис. населення	53	54	53	52	...
Середній медичний персонал	24224	23166	21667	19922	18799
Середнього медперсоналу на 10 тис. населення	97	93	87	81	...

Джерело: за даними Головного управління статистики у Львівській області [7]

Отже, в табл. 3 показано, що кількість лікарів усіх спеціальностей у Львівській області протягом п'яти останніх років була відносно незмінною, так само як і кількість середнього медичного персоналу. Це свідчить про доволі стабільну ситуацію у сфері діяльності медичних кадрів закладів Львівської області.

Загалом, воєнний стан, який зумовив кризову ситуацію в Україні, призвів до наступних результатів. Так, у 2023 році бюджет на охорону здоров'я України становив приблизно 227 мільярдів гривень, що на 13% більше, ніж у попередньому році. Це включало фінансування програм боротьби з пандеміями, військовими та кризовими ситуаціями. Однак навіть із цим збільшенням, фінансування охорони здоров'я в Україні залишалося на рівні близько 7% ВВП, що є нижчим за середній показник країн ЄС. За даними Національної служби здоров'я України (НСЗУ), на 2023 рік 46,8 мільярда гривень було виділено на спеціалізовану медичну допомогу, зокрема для забезпечення лікування пацієнтів у стаціонарах та спеціалізованих центрах [8].

У 2023 році кількість лікарів в Україні становила близько 140 тисяч, що на 5% менше, ніж у 2022 році. Це пов'язано як із військовими діями, так і з еміграцією кадрів. На 10 тисяч

населення припадало приблизно 30 лікарів, що є нижчим за європейські стандарти (середній показник у країнах ЄС – 35-40 лікарів) [6]. Крім того, значна частина медичних працівників продовжує працювати в умовах стресу та перенавантаження через зростаючий попит на медичні послуги у зв'язку з військовими конфліктами та кризами.

У 2023 році, за даними Міністерства охорони здоров'я, через військові дії постраждали понад 600 медичних закладів, із яких понад 100 були повністю зруйновані [6]. Це значно обмежило доступ до медичної допомоги в окремих регіонах, особливо на сході та півдні України. За звітами НСЗУ, у 2023 році було надано понад 100 мільйонів медичних послуг у рамках програми медичних гарантій, що свідчить про високий рівень попиту на медичні послуги навіть в умовах кризи [8].

У 2023 році служба екстреної медичної допомоги в Україні здійснила понад 5 мільйонів виїздів, що пов'язано як з ескалацією військових дій, так і з погіршенням загального рівня здоров'я населення через кризові умови [6].

Ці дані ілюструють основні виклики, з якими стикалася система охорони здоров'я України у 2023 році, та підкреслюють необхідність посилення публічного управління в цій сфері.

Однією з основних проблем публічного управління у сфері охорони здоров'я в кризових умовах в Україні є відсутність інтегрованого підходу до координації дій між різними рівнями державної влади. Під час кризи часто виявляється, що існуючі адміністративні структури не готові до оперативного вирішення невідкладних завдань через бюрократичні бар'єри, недостатню комунікацію між державними органами та відсутність чітких протоколів дій.

Ще в період пандемії COVID-19 оголилися вади системи координації між центральними та місцевими органами влади в Україні, де недостатньо продумана вертикаль управління спричинила затримки у прийнятті ключових рішень та нестачу необхідних ресурсів на місцях. Ці проблеми загострилися в умовах дії воєнного стану.

Виходячи із сказаного, стратегічними напрямками удосконалення публічного управління в кризових умовах в Україні є:

1. Створення єдиних центрів кризового управління на національному рівні з чіткою вертикаллю прийняття рішень.
2. Впровадження інтегрованих інформаційних систем для забезпечення прозорості та оперативності обміну даними між різними рівнями влади.
3. Розробка та впровадження протоколів дій для кризових ситуацій, які б регулювали процеси взаємодії між органами охорони здоров'я, громадськими організаціями та населенням.

Фінансові ресурси відіграють вирішальну роль у здатності системи охорони здоров'я функціонувати під час кризи. Однією з проблем є нестабільність та недостатність фінансування в умовах кризи, що призводить до дефіциту медикаментів, засобів індивідуального захисту, апаратури та інших життєво важливих ресурсів.

В умовах кризи фінансування має бути переглянуте з акцентом на мобільність та гнучкість бюджетного процесу. Це включає можливість швидкого перерозподілу ресурсів у межах державного та місцевих бюджетів, а також залучення додаткових коштів від міжнародних організацій та донорів. Крім того, потрібно розробляти механізми громадсько-приватного партнерства, які дозволять залучати бізнес до вирішення кризових питань у сфері охорони здоров'я.

Кадровий потенціал є критично важливим фактором у забезпеченні стабільної роботи системи охорони здоров'я в умовах кризи. Однією з ключових проблем є нестача кваліфікованих кадрів, що часто стає особливо помітно під час надзвичайних ситуацій.

Для подолання цієї проблеми необхідно:

1. Впроваджувати програми підвищення кваліфікації та перепідготовки кадрів, орієнтовані на роботу в умовах кризових ситуацій.
2. Розширювати можливості дистанційної освіти для медичних працівників з акцентом на інноваційні підходи в кризовому менеджменті.

3. Залучати до медичних установ волонтерів та студентів медичних закладів освіти, створюючи для них належні умови для навчання та практики під час криз.

Криза в українському суспільстві стимулює розвиток нових підходів у сфері управління медичними послугами. У сучасному світі технології відіграють вирішальну роль у швидкому реагуванні на виклики, які постають перед системою охорони здоров'я. Це стосується як організації дистанційної медицини, так і впровадження електронних систем моніторингу здоров'я населення, які дозволяють оперативно виявляти загрози.

В умовах кризи впровадження цифрових технологій стає необхідним інструментом для оптимізації управління. Наприклад, розробка і впровадження єдиних електронних медичних карток пацієнтів, використання телемедичних платформ для консультування та моніторингу, а також застосування великих даних для прогнозування і управління ресурсами системи охорони здоров'я можуть значно підвищити ефективність роботи під час криз.

Отже, аналіз особливостей публічного управління у сфері медичного обслуговування в кризових умовах в Україні виявив низку проблем, що стосуються організаційної координації, фінансового забезпечення, кадрового потенціалу та використання інноваційних технологій. Для покращення управління у сфері охорони здоров'я під час кризи необхідно розробити комплексну стратегію, що включає інтеграцію новітніх технологій, підвищення рівня підготовки кадрів, оптимізацію бюджетного процесу та створення ефективних інституційних механізмів координації дій між усіма рівнями влади.

Висновки. У контексті кризових умов, в яких перебуває на даний час українське суспільство, ефективне публічне управління у сфері медичного обслуговування є критичним для забезпечення стабільної роботи системи охорони здоров'я та належного рівня медичної допомоги населенню. На основі проведеного аналізу зроблено акцент на потребі вжиття таких заходів як необхідність удосконалення координації між різними рівнями державної влади та медичними установами; фінансова гнучкість системи охорони здоров'я, яка є важливою умовою її стійкості під час криз; кадрове забезпечення та підготовка до кризових ситуацій має бути одним із пріоритетних напрямків публічної політики у сфері медицини; використання інноваційних технологій є необхідним для ефективного управління медичними послугами під час криз; розробка стратегічних планів на випадок кризових ситуацій повинна стати постійною практикою у сфері охорони здоров'я.

Так, під час криз важливо мати чіткі механізми взаємодії та координації дій, що дозволить швидко реагувати на надзвичайні ситуації та оптимально використовувати наявні ресурси. Потрібно розробляти механізми швидкого перерозподілу ресурсів та залучення додаткового фінансування як з державних, так і з міжнародних джерел. Слід зосередитися на впровадженні програм перепідготовки, навчання волонтерів та студентів, а також створенні умов для безпечної і ефективної роботи медичних працівників. Поряд із цим, впровадження електронних систем моніторингу здоров'я, телемедицини та аналізу великих даних може значно покращити швидкість і якість реагування на кризові виклики.

Таким чином, забезпечення стабільної та ефективної роботи системи охорони здоров'я в умовах криз вимагає комплексного підходу, який включає посилення інституційної спроможності, фінансової стабільності, кадрового потенціалу та технологічних інновацій.

Література:

1. Карлаш В.В. Механізми державного регулювання охорони здоров'я населення України. Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата наук з державного управління за спеціальністю 25.00.02 – механізми державного управління. Національний університет цивільного захисту України, Харків, 2020. С. 102
2. Ніколюк, О., Бондар, В., Цветкова, Н. Напрями удосконалення системи публічного управління розвитком у сфері охорони здоров'я України. Food Industry Economics. 2021.13(3). URL: <https://doi.org/10.15673/fie.v13i3.2137>
3. Чурпій І.К., Мельник І.В., Чурпій Н.В. Теоретико-правові аспекти реформування системи охорони здоров'я. Art of Medicine. 1(13) січень - березень, 2020. С. 179-174
4. Шевченко С.О., Бутковська Н.М. Особливості реформування системи охорони здоров'я України в умовах децентралізації. Проблеми формування громадянського суспільства в Україні: виклики та колізії. Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (ДДУВС, 15.05.2020. С. 284-288

5. Шелєміна Н. Особливості фінансування системи охорони здоров'я: вітчизняний та закордонний досвід. Економіка та суспільство, 2023, №53. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-53-80>
6. Міністерство охорони здоров'я України. Офіційний сайт. URL: <https://moz.gov.ua/> (дата звернення 21.10.2024р.)
7. Головне управління статистики у Львівській області. Офіційний сайт. URL: https://www.lv.ukrstat.gov.ua/ukr/themes/23/theme_23.php (дата звернення 21.10.2024р.)
8. Національна служба здоров'я України. Офіційний сайт. URL: <https://ukc.gov.ua/knowledge/ofitsijnyj-sajt-natsionalnoyi-sluzhby-zdorov-ya-ukrayiny/> (дата звернення 21.10.2024р.)

References:

1. Karlash V.V. (2020). Mekhanizmy derzhavnoho rehulyuvannya okhorony zdorov'ya naselennya Ukrainy [Mechanisms of state regulation of health care of the population of Ukraine]. Dysertatsiya na здобuttya naukovooho stupenya kandydata nauk z derzhavnoho upravlinnya za spetsial'nisty 25.00.02 – mekhanizmy derzhavnoho upravlinnya. Natsional'nyy universytet tsyvil'noho zakhystu Ukrainy, Kharkiv. P. 102 [in Ukraine]
2. Nikolyyuk, O., Bondar, V., Tsvyetskova, N. (2021). Napryamy udoskonalennya systemy publichnoho upravlinnya rozvytkom u sferi okhorony zdorov'ya Ukrainy [Directions for improving the system of public management of development in the sphere of health care of Ukraine]. Food Industry Economics. 13(3). URL: <https://doi.org/10.15673/fie.v13i3.2137> [in Ukraine]
3. Churpiy I.K., Mel'nyk I.V., Churpiy N.V. (2020). Teoretyko-pravovi aspekty reformuvannya systemy okhorony zdorov'ya [Theoretical and legal aspects of reforming the health care system]. Art of Medicine. 1(13) sichen' - berezen'. S. 179-174 [in Ukraine]
4. Shevchenko S.O., Butkovs'ka N.M. Osoblyvosti reformuvannya systemy okhorony zdorov'ya Ukrainy v umovakh detsentralizatsiyi [Peculiarities of reforming the health care system of Ukraine in conditions of decentralization]. Problemy formuvannya hromadyans'koho suspil'stva v Ukraini: vyklyky ta koliziyi. Materialy Vseukrayins'koyi naukovy-praktychnoyi konferentsiyi (DDUVS, 15.05.2020. P. 284-288 [in Ukraine]
5. Shelyemina N. (2023). Osoblyvosti finansuvannya systemy okhorony zdorov'ya: vitchyznyanyy ta zakordonnyy dosvid [Peculiarities of financing the health care system: domestic and foreign experience]. Ekonomika ta suspil'stvo – Economy and society. №53. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-53-80> [in Ukraine]
6. Ministry of Health of Ukraine. Official site. URL: <https://moz.gov.ua/> [in Ukraine]
7. Main Department of Statistics in Lviv Region. Official site. URL: https://www.lv.ukrstat.gov.ua/ukr/themes/23/theme_23.php [in Ukraine]
8. National Health Service of Ukraine. Official site. URL: <https://ukc.gov.ua/knowledge/ofitsijnyj-sajt-natsionalnoyi-sluzhby-zdorov-ya-ukrayiny/> [in Ukraine]

УДК 351.12:004.942

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-612-623](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-612-623)

Чумакова Ганна Володимирівна кандидат наук з державного управління, доцент кафедри публічного управління та адміністрування, Одеський національний технологічний університет, вул. Канатна, 112, м. Одеса, 65039, тел.: (066) 718-54-26, <https://orcid.org/0000-0003-4134-8209>

Столецький Андрій Володимирович здобувач другого рівня вищої освіти, Одеський національний технологічний університет, вул. Канатна, 112, м. Одеса, 65039, тел.: (097) 653-84-69

Пасічник Віталій Володимирович заступник голови громадської організації “Територіальні ініціативи” з проєктів та інновацій, м. Київ, тел.: (093) 980 40 30, <https://orcid.org/0009-0006-2625-7594>

ОПТИМІЗАЦІЯ ІНСТРУМЕНТІВ ЗАХИСТУ ІНФОРМАЦІЇ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ В УМОВАХ ЗРОСТАННЯ КІБЕРЗАГРОЗ

Анотація. В умовах воєнного стану Україна стикається з безпрецедентними кібератаками, які ставлять під загрозу безпеку державних інформаційних ресурсів. Це вимагає модернізації національних інструментів кіберзахисту та їх адаптації до нових викликів.

Стаття пропонує комплексний аналіз ефективності сучасних засобів захисту, що застосовуються для збереження конфіденційності, цілісності та доступності інформаційних систем державних органів. Оцінюються виклики, спричинені зростанням кількості та складності кібератак, які переважно спрямовані на державні інформаційні системи та об'єкти критичної інфраструктури.

Значну увагу приділено нормативно-правовій базі та поточній інституційній структурі кібербезпеки в Україні, зокрема ролі Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації, Служби безпеки України, Національної поліції та Міністерства оборони України. Важливою умовою ефективного захисту є інтеграція зусиль між відомствами для забезпечення належної координації у сфері запобігання, виявлення та нейтралізації кіберзагроз.

Також досліджено сучасні технологічні рішення, які є ключовими для захисту інформаційних ресурсів державного сектору. Розглянуто системи моніторингу загроз, антивірусне програмне забезпечення, системи виявлення та запобігання вторгненням (IDS/IPS), багатофакторну аутентифікацію та методи криптографічного захисту даних. Акцентовано на тому, що ці засоби сприяють підвищенню ефективності протидії кібератакам та зменшенню ризику несанкціонованого доступу до конфіденційної інформації.

Особлива увага приділена міжнародному співробітництву в галузі кібербезпеки державного сектору України. Досліджено досвід співпраці з НАТО, Європейським Союзом та іншими міжнародними організаціями, а також його вплив на підвищення стійкості національної кіберінфраструктури. Інтеграція міжнародних стандартів, таких як ISO/IEC 27001, у національне законодавство є важливим кроком на шляху до підвищення рівня кібербезпеки та гармонізації з європейськими та глобальними вимогами.

У статті зроблено висновок, що лише комплексний підхід, що включає модернізацію технологічної бази, підвищення професійного рівня спеціалістів і міжнародну кооперацію, дозволить Україні належним чином захистити державні інформаційні ресурси від сучасних кіберзагроз.

Ключові слова: кібербезпека, інформаційна безпека, державні органи, кіберзахист, Україна, кібератаки, моніторинг загроз, міжнародне співробітництво.

Chumakova Hanna Volodymyrivna candidate of sciences in public administration, associate professor of the Department of public management and administration, Odesa national technological university, St. Kanatnaya, 112, Odesa, 65039, tel.: (066) 718-54-26, <https://orcid.org/0000-0003-4134-8209>

Stolets'kyi Andrii Volodymyrovych applicant for the second level of higher education, Odesa national technological university, St. Kanatnaya, 112, Odesa, 65039, tel.: (097) 653-84-69

Pasichniuk Vitaliy Volodymyrovych Deputy Chairman of the public organization "Territorial Initiatives" for projects and innovations, Kyiv, tel.: (093) 980 40 30, <https://orcid.org/0009-0006-2625-7594>

OPTIMIZATION OF INFORMATION SECURITY TOOLS FOR GOVERNMENT AGENCIES IN THE FACE OF GROWING CYBER THREATS

Abstract. Under martial law, Ukraine faces unprecedented cyber attacks that threaten the security of state information resources. This requires modernizing national cyber defence tools and adapting them to new challenges.

The article offers a comprehensive analysis of the effectiveness of modern means of protection used to preserve the confidentiality, integrity and accessibility of information systems of state bodies. Challenges caused by the growing number and complexity of cyber attacks, which are mainly aimed at state information systems and critical infrastructure facilities, are assessed.

Considerable attention is paid to the current institutional structure of cybersecurity in Ukraine, in particular the role of the State Service for Special Communications and Information Protection, the Security Service of Ukraine, the National Police and the Ministry of Defense of Ukraine. An important condition for effective protection is the integration of efforts between departments to ensure proper coordination in the prevention, detection and neutralization of cyber threats.

Modern technological solutions that are key for the protection of information resources of the public sector are also investigated. Threat monitoring systems, antivirus software, intrusion detection and prevention systems (IDS/IPS), multifactor authentication and methods of cryptographic data protection are considered. It has been demonstrated that these tools help to increase the effectiveness of countering cyber attacks and reduce the risk of unauthorized access to confidential information.

Particular attention is paid to international cooperation in the field of cybersecurity of the public sector of Ukraine. The article studies the experience of cooperation with NATO, the European Union and other international organizations, as well as its impact on improving the stability of the national cyber infrastructure. The integration of international standards such as ISO/IEC 27001 into national legislation is an important step towards increasing cybersecurity and harmonization with European and global requirements.

The article concludes that only an integrated approach, including the modernization of the technological base, raising the professional level of specialists and international cooperation, will allow Ukraine to properly protect state information resources from modern cyber threats.

Keywords: cybersecurity, information security, government bodies, cyber defense, Ukraine, cyber attacks, threat monitoring, international cooperation.

Постановка проблеми. Зростання кількості та складності кіберзагроз для державних органів України створює критичну потребу в удосконаленні інструментів захисту інформації. У контексті постійних атак на державні системи, викликаних як зовнішніми, так і внутрішніми чинниками, забезпечення ефективного захисту інформаційної інфраструктури стає невід'ємною складовою національної безпеки. Недостатня координація між органами, обмежене фінансування, воєнний стан та брак кваліфікованих кадрів створюють бар'єри для ефективного захисту державних інформаційних систем. У зв'язку з цим постає питання необхідності оптимізації існуючих інструментів кіберзахисту, впровадження новітніх технологій і посилення міжнародної співпраці.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання забезпечення кібербезпеки державних органів України та розвиток інструментів захисту інформації широко висвітлюються в наукових дослідженнях та публікаціях. Значний внесок у вивчення правових аспектів кібербезпеки здійснили такі українські науковці, як В. Беяков, Д. Дубов, В. Івасько,

Ю. Шемшученко та інші. У своїх роботах вони розглядають інституційні засади кіберзахисту, нормативно-правове регулювання та організаційні механізми забезпечення інформаційної безпеки, що є ключовими для формування стратегії державного кіберзахисту. Значну роль у розвитку системи кібербезпеки відіграють також нормативно-правові акти. Одночасно, важливими джерелами для вдосконалення національних практик є рекомендації та дослідження міжнародних організацій, таких як Європейський Союз та НАТО, які пропонують інноваційні підходи до моніторингу та реагування на кібератаки, що є актуальними для України в контексті інтеграції у світовий простір кібербезпеки. Водночас залишається актуальним питання гармонізації національного законодавства з міжнародними стандартами, такими як ISO/IEC 27001, та впровадження комплексної системи управління кіберризиками. Синхронізація з міжнародними вимогами сприяє підвищенню стійкості інформаційних систем держави, що особливо важливо в умовах інтенсивного розвитку кіберзагроз.

Метою статті є обґрунтування шляхів оптимізації інструментів кіберзахисту державних органів України в умовах зростання кіберзагроз. Дослідження охоплює аналіз сучасних викликів кібербезпеки, оцінку ефективності наявних заходів захисту та рекомендації щодо підвищення стійкості інформаційних систем державного сектору.

Виклад основного матеріалу. Зростання кіберзагроз для державних органів України, особливо в умовах воєнного стану, обумовлює необхідність посилення заходів кібербезпеки для захисту національних інформаційних ресурсів. Кібероперації, що здійснюються з метою економічного чи політичного впливу, набули нових форм і масштабів, які становлять серйозну загрозу для безпеки державного сектору.

Кіберзагрози для української держави та суспільства умовно поділяються на два основні рівні [1]. Перший рівень охоплює «класичні» кіберзлочини, такі як шахрайство, здирництво, несанкціонований доступ до персональних даних, поширення шкідливого контенту та інші правопорушення, що зазвичай мають фінансову або злочинну мотивацію. Вони можуть реалізовуватися через застосування сучасних інформаційних технологій, зокрема фішингових методів, шкідливого програмного забезпечення та інших інструментів кібератак.

Другий рівень становлять кіберзагрози, що мають геополітичний характер та спрямовані на дестабілізацію держави. Це, зокрема, хактивізм, кібершпигунство та кібердиверсії, які здатні впливати на політичну ситуацію в країні. Такі атаки часто використовуються для збору конфіденційної інформації, порушення роботи державних інфраструктур чи підризу громадської безпеки. Варто зазначити, що методи атак у обох випадках можуть бути схожими — наприклад, фішинг може використовуватися як для фінансового шахрайства, так і для викрадення даних з метою шпигунства.

В умовах воєнного стану в Україні кібератаки, пов'язані з геополітичним протистоянням, стали значно інтенсивнішими і спрямовані не лише на державні інформаційні системи, але й на критичні об'єкти інфраструктури. Це посилює необхідність розвитку національної системи кіберзахисту, оскільки країна стикається з комплексом загроз, що поєднують як «класичні» кіберзлочини, так і кібероперації, спрямовані на підлив державної безпеки. Незважаючи на різні мотиви та кінцеві цілі, обидва типи загроз вимагають інтегрованого підходу до кібербезпеки та вдосконалення існуючих технологічних і правових механізмів протидії.

Національною системою кібербезпеки України є комплекс суб'єктів та заходів, спрямованих на захист національних інформаційних ресурсів і критичної інформаційної інфраструктури. Вона об'єднує різні політичні, науково-технічні, правові, оборонні та криптографічні заходи, а також містить заходи щодо захисту інформації від кіберзагроз. Система охоплює дії з запобігання, виявлення та реагування на кібератаки, а також захист від несанкціонованого доступу [2].

На сьогодні чітко окреслено коло ключових учасників даної системи: Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України, Національна поліція, Служба безпеки України, Міністерство оборони України, Генеральний штаб, розвідувальні органи, Національний

банк України. Вони забезпечують реалізацію державної політики у сфері кіберзахисту, проводять операції з протидії кіберзлочинності, здійснюють кіберзахист об'єктів критичної інфраструктури та запобігають кібертероризму.

Функціонування системи кібербезпеки забезпечується через оновлення нормативної бази, відповідність стандартам ЄС і НАТО, навчання кадрів, розвиток центрів реагування на кіберінциденти та активне державно-приватне партнерство. Державний центр кіберзахисту координує функціонування мережі реагування на комп'ютерні надзвичайні події (CERT-UA) та проводить аудит кіберзахисту об'єктів критичної інфраструктури [3]. У його структурі Створено Кіберцентр UA30, де організовуються навчальні тренінги для компаній, побудовані дата-центри для збереження державних електронних інформаційних ресурсів [4].

За останнє десятиліття в Україні розроблено й впроваджено комплекс нормативно-правових актів для зміцнення кібербезпеки в умовах зростаючих загроз. Особлива увага приділялася гармонізації національного законодавства з міжнародними стандартами, що є важливим кроком для інтеграції України в європейський безпековий простір та зміцнення її стійкості в кіберпросторі.

1. Закон України “Про основні засади забезпечення кібербезпеки України” (2017) — фундаментальний закон, який визначає правові та організаційні засади кібербезпеки держави, зокрема суб'єкти забезпечення кібербезпеки та їх функції, роль приватного сектора й громадських організацій. Закон визначає порядок захисту критичної інформаційної інфраструктури та заходи реагування на кіберзагрози [2].

2. Національна стратегія кібербезпеки (2016, оновлена у 2021 році) — ключовий стратегічний документ, що визначав пріоритети державної політики у сфері кібербезпеки, серед яких — зміцнення кіберстійкості критичної інфраструктури, розвиток кібероборони, міжнародне співробітництво та забезпечення кіберосвіти.

3. У серпні 2021 року Указом Президента України затверджено оновлену Стратегію кібербезпеки України [5]. Даний документ визначає ключові напрямки розвитку національної системи захисту в кіберпросторі. Так, основними пріоритетами є зміцнення кіберстійкості державних установ та критичної інфраструктури, розвиток правової бази для узгодження з міжнародними стандартами, а також поглиблення співпраці з партнерами, такими як ЄС і НАТО. Особлива увага приділяється підвищенню рівня кіберосвіти та підготовці кадрів, а також інформаційно-просвітницькій роботі для зростання кіберобізнаності серед населення. Стратегія передбачає заходи для протидії кіберзлочинності через посилення координації між державними органами та впровадження єдиної системи управління кіберризиками. Загальний підхід спрямований на підвищення кіберстійкості України та адаптацію до сучасних кіберзагроз.

4. Закон України «Про національну безпеку України» (2018) — регулює основи національної безпеки, включаючи кібербезпеку як важливу складову державної безпеки, а також визначає ролі та відповідальність державних органів у протидії кіберзагрозам [6].

5. У вересні 2020 року було затверджено нову Стратегію національної безпеки України [7], яка визначає ключові напрями державної політики для захисту національних інтересів та протидії сучасним загрозам. Основним пріоритетом її є посилення можливостей національної системи кібербезпеки, щоб забезпечити ефективний захист від кіберзагроз у нинішніх умовах. У розділі, що стосується кібербезпеки, Стратегія наголошує на необхідності активної участі України у міжнародних ініціативах протидії кіберзагрозам, розвитку оборонного потенціалу Збройних Сил України для стримування агресії та протидії підривній діяльності з боку інших держав. Пріоритетом також є забезпечення кіберстійкості критичної інфраструктури, побудова національної системи стійкості до кризових ситуацій і надзвичайних подій. Серед основних заходів: оцінка ризиків, ефективне стратегічне планування, кризовий менеджмент за рекомендаціями НАТО, посилення координації між органами сектору безпеки, місцевими громадами, бізнесом і суспільством, а також створення надійних каналів комунікації з громадськістю. Стратегія підкреслює значення державно-приватного партнерства та чіткого розподілу відповідальності в управлінні критичною інфраструктурою. Основним завданням у

сфері кібербезпеки визначено забезпечення кіберстійкості національної інформаційної інфраструктури, включаючи цифрову трансформацію, а також завершення формування сучасної системи кібероборони України.

6. Розпорядження Кабінету Міністрів України щодо захисту критичної інфраструктури [8] (2023) — затверджує заходи захисту об'єктів критичної інфраструктури, зокрема вимоги до кібербезпеки для важливих об'єктів та інфраструктури, а також систему управління кіберризиками.

Крім того, Розпорядженням Кабінету Міністрів “Про затвердження плану заходів з реалізації Концепції реформування Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України на 2024-2025 роки” [9] (2024) передбачено:

- розробку та вдосконалення нормативно-правових актів у сфері кібербезпеки з урахуванням міжнародних стандартів, що забезпечить підвищення рівня захисту об'єктів критичної інфраструктури;

- створення системи оцінки відповідності та сертифікації продуктів, що використовуються для кіберзахисту інформаційно-комунікаційних систем;

- модернізацію системи виявлення вразливостей, реагування на кіберінциденти та кібератаки, а також забезпечення безперебійного доступу державних органів до Інтернету;

- створення інфраструктури для надійного зберігання, резервного копіювання та захисту національних інформаційних ресурсів, що забезпечить стабільну роботу критично важливих систем;

- утворення команд реагування на кіберінциденти (CSIRT) на базі дослідницьких установ та закладів освіти для підвищення оперативності у реагуванні на загрози та забезпечення ефективності підготовки кадрів у сфері кібербезпеки;

- організацію кібернавчачь для підвищення компетентностей співробітників державних установ, відповідальних за кібербезпеку, що сприятиме ефективній протидії технічним розвідкам у сфері безпеки та оборони.

- впровадження програмного забезпечення для державного контролю кіберзахисту інформаційних ресурсів та модернізація систем моніторингу захисту інформації для покращення її безпеки.

- розвиток освітніх програм у сфері кібербезпеки, що відповідають міжнародним стандартам, а також впровадження інноваційних методів навчання для підготовки висококваліфікованих фахівців.

- укладання меморандумів між Адміністрацією Держспецзв'язку та структурами сектору безпеки для підготовки бакалаврів і магістрів за державним замовленням для задоволення потреб у спеціалістах у сфері безпеки.

7. Постанови та накази Кабінету Міністрів України та Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації (Держспецзв'язку) — розроблені для регулювання вимог до кіберзахисту, управління інцидентами, організації національної команди реагування на комп'ютерні надзвичайні події CERT-UA та впровадження систем аудиту кібербезпеки. Так, наприклад, постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження концепції розвитку кіберзахисту державного сектору» (2024), спрямована на посилення захисту інформаційних ресурсів, обмеження доступу до конфіденційних даних та розвиток національної інфраструктури кібербезпеки. Документ передбачає модернізацію систем державного сектору для забезпечення їхньої стійкості до кіберзагроз. Окрім цього, розроблено 94 індикатори виконання стратегії кібербезпеки України.

8. Законодавчі зміни в кримінальному праві — зокрема, в частині протидії кіберзлочинності, передбачають посилення відповідальності за кіберзлочини та введення нових норм для боротьби з кібершахрайством, кібершпигунством та кібератаками.

9. Сучасні вимоги до захисту даних у державному секторі також відображені в рекомендаціях щодо безпеки хмарних рішень, розроблених у межах міжнародного співробітництва, зокрема рекомендаціях KPMG для захисту хмарних середовищ [10]. Ці

рекомендації забезпечують державним органам керівництво з питань безпеки при впровадженні хмарних технологій, що особливо важливо в умовах переходу до цифрових сервісів. Зокрема, акцент зроблено на використанні багатофакторної аутентифікації, шифрування даних та заходах контролю доступу для захисту конфіденційної інформації.

Оскільки Україна прагне інтегруватися в європейську кібербезпекову систему, важливим завданням є гармонізація її законодавства із законодавством ЄС та впровадження новітніх стандартів захисту інформації. Зокрема, важливим орієнтиром є Директива ЄС NIS (Network and Information Security Directive) 2016/1148 [11], яка встановлює високі вимоги до кібербезпеки для основних секторів, таких як енергетика, транспорт, банківська справа та охорона здоров'я. Наближення до цих стандартів дозволить Україні забезпечити вищий рівень захисту критичної інфраструктури та поступово інтегруватися в європейський кіберпростір.

На виконання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, Україна зобов'язалася посилювати кібербезпеку відповідно до європейських норм. У рамках цієї співпраці ЄС надає технічну допомогу для розвитку національної кіберінфраструктури, підтримує розробку політик і проведення спільних навчань, зокрема в межах програм Європейської агенції з кібербезпеки (ENISA). Участь у програмах ENISA сприяє обміну досвідом, підвищенню рівня кіберосвіти та впровадженню кращих практик у сфері кіберзахисту. Одним із прикладів такої взаємодії є регулярні навчання «Cyber Europe», де Україна мала змогу підвищувати готовність до кіберзагроз через моделювання кризових ситуацій у кіберпросторі.

Крім ЄС, важливим партнером України у сфері кібербезпеки є НАТО. Взаємодія з Північноатлантичним альянсом охоплює спільні навчання, технічну підтримку та обмін інформацією. Участь України в програмі НАТО «Партнерство заради миру» передбачає підтримку у впровадженні сучасних технологій для моніторингу та захисту від кібератак. Зокрема, співпраця з Центром кібероборони НАТО в Таллінні надає доступ до передових досліджень і симуляцій кіберінцидентів, що дозволяє вдосконалювати захист національної критичної інфраструктури. Наприклад, українські фахівці брали участь у навчаннях «Cyber Coalition», спрямованих на відпрацювання механізмів реагування на масштабні кібератаки [12].

Україна також активно співпрацює з ООН, ОБСЄ та Інтерполом для протидії кіберзлочинності й кібертероризму. Завдяки участі в програмах Інтерполу українські правоохоронні органи отримують доступ до міжнародних баз даних і можуть оперативно обмінюватися інформацією про кіберзагрози, що допомагає розслідувати кібератаки з глобальними наслідками. Наприклад, під час розслідування масштабної атаки вірусу NotPetya у 2017 році Україна тісно співпрацювала з міжнародними організаціями, що допомогло зібрати та проаналізувати дані про джерела атаки.

У липні 2022 року підписано «Меморандум про взаєморозуміння між Держспецзв'язку та Урядовим офісом Республіки Словенія з інформаційної безпеки у сфері кіберзахисту» [13]. Ще один документ створено для співпраці з Агентством з кібербезпеки та безпеки інфраструктури Департаменту національної безпеки США. У серпні 2022 року Україна уклала «Меморандум про взаєморозуміння у сфері кіберзахисту» з Республікою Польща [14].

Впровадження міжнародних стандартів є важливим кроком для підвищення ефективності кібербезпеки України. Один із ключових стандартів, до якого прагне Україна, — ISO/IEC 27001, що визначає вимоги до системи управління інформаційною безпекою. Цей стандарт включає підходи до управління ризиками, постійного моніторингу та контролю доступу до критичних даних, що забезпечує комплексний захист інформаційних активів країни. Крім того, цей стандарт обов'язковий для об'єктів критичної інфраструктури, що підвищує стійкість до кібератак у ключових секторах.

Однак, незважаючи на наявність розвиненої нормативно-правової бази та системи державних інституцій у сфері кібербезпеки, виклики та ризики для державних органів України в кіберпросторі продовжують зростати. Стрімкий розвиток технологій, збільшення кількості кібератак та вдосконалення методів здійснення атак створюють нові загрози, з якими важко ефективно боротися, спираючись лише на чинні нормативні та технічні заходи.

Серед найбільших викликів можна виділити постійне вдосконалення методів атак з боку кіберзлочинців, розвиток шкідливого програмного забезпечення, зокрема з використанням

штучного інтелекту, а також збільшення масштабів і частоти кібератак, спрямованих на критичну інфраструктуру та державні інформаційні системи.

За офіційною статистикою Офісу Генерального прокурора України [15], за останні вісім років кількість виявлених кіберзлочинів зросла майже в 7,5 разів, не враховуючи класичні правопорушення із застосуванням комп'ютерної техніки та прихований рівень такої злочинності. Фіксується також значна трансформація у застосуванні кібератак.

За офіційними даними Держспецзв'язку, у 2022 році противник зосередив зусилля на атаках, спрямованих на знищення ІТ-інфраструктури об'єктів критичної інфраструктури та отримання доступу до баз даних і списків. Були проведені також кампанії проти медіа та приватних компаній, які, однак, не спричинили паніки серед цивільного населення і не вплинули на ситуацію на полі бою. Попри інформаційні кампанії щодо «кіберперемог», довготривалого ефекту вони не мали, оскільки українські ІТ-системи швидко відновлювали свою роботу. Противник обирає напрямки з очевидними вразливостями, які можна було легко використати [16].

У 2023 році стратегія поступово змістилася з фізичного знищення інфраструктури установ, провайдерів Інтернету, міністерств і державних органів на приховане закріплення доступу до інформації, а також на використання кібератак для отримання зворотного зв'язку щодо ефективності кінетичних ударів. ІТ-сфера продемонструвала здатність до швидкого відновлення і подальшого посилення захисту після зламів.

У 2024 році основна увага зосереджена на атаках, що пов'язані безпосередньо з воєнними операціями та постачальниками послуг. Мета полягає в тривалому залишенні непоміченими та підтримці присутності в системах, що мають зв'язок з військовими чи політичними подіями. Хакери тепер націлюються на ті об'єкти, що важливі для успіху їхніх військових дій.

Згідно зі статистикою Держспецзв'язку за 2024 рік, державні установи України продовжують залишатися головною мішенню для кіберзлочинців. У порівнянні з попередніми роками зафіксовано суттєве збільшення кількості кібератак на державні органи, що свідчить про зростання інтересу зловмисників до інформаційних ресурсів, які містять конфіденційні дані громадян та державні таємниці.

Упродовж 2024 року кількість випадків несанкціонованого доступу до державних інформаційних систем збільшилася на 30% порівняно з попереднім роком. Понад 40% усіх зареєстрованих інцидентів становили DDoS-атаки, спрямовані на вебсайти та інфраструктуру державних установ. Це значно ускладнювало роботу державних онлайн-сервісів, особливо під час пікових навантажень у критично важливі для громадян моменти.

Фішингові атаки також набули масштабнішого характеру: їх кількість зросла на 25% порівняно з 2023 роком. Основна мета таких атак полягала у викраденні конфіденційних даних, зокрема облікових записів користувачів, що значно збільшило ризики компрометації державних систем.

Частіше стало використовуватися зловмисне програмне забезпечення, зокрема шифрувальні програми (ransomware), кількість випадків застосування яких зросла на 20%. Такі програми використовуються для блокування доступу до важливих даних з метою вимагання викупу, що ставить під загрозу захист державної інформації.

Також державні установи України у 2024 році зіткнулися з різким зростанням нових кіберзагроз, що потребують гнучких підходів до захисту інформації та швидкої адаптації до постійно змінюваних умов. Так, кількість цільових атак типу APT (Advanced Persistent Threats), що передбачають тривалий доступ до державних систем для збору стратегічних даних, зросла на 18%. Такі атаки створюють серйозні загрози для національної безпеки, підкреслюючи необхідність розвитку систем моніторингу та швидкого реагування на інциденти.

Особливої уваги заслуговує проблема кібершпигунства, яке активізувалося в умовах міжнародної напруги. У 2024 році було виявлено понад 50 спроб несанкціонованого доступу до даних критично важливих державних установ. Ці випадки демонструють необхідність

застосування надійних засобів шифрування та жорсткого контролю доступу до конфіденційної інформації, зокрема у сферах національної безпеки та енергетики, що є стратегічно важливими для держави.

Загалом у 2024 році було зафіксовано понад 1000 інцидентів, пов'язаних із кібербезпекою державних ресурсів. Це вказує на важливість посилення захисту інформаційної інфраструктури, впровадження сучасних засобів виявлення та запобігання вторгненням, а також необхідність постійного вдосконалення технологій захисту для запобігання подібним загрозам у майбутньому.

Серед поширених методів кібератак, які хакери застосовують проти державних ресурсів України, виділяються такі: злам офіційних сайтів для поширення пропаганди та дезінформації; перехоплення телевізійних і радіоефірів; дестабілізація роботи електронних державних сервісів; спроби зламу мереж з метою оприлюднення баз даних та особистої інформації українських громадян; атаки на фінансову сферу для викрадення коштів і порушення функціонування фінансових систем; DDOS-атаки на стратегічно важливі онлайн-сервіси; фішингові атаки; атаки на ланцюги постачання (Supply Chain Attacks), що націлені на компанії критичної інфраструктури.

Урядова команда реагування на комп'ютерні надзвичайні події CERT-UA неодноразово виявляла численні спроби компрометації через фішинг, коли на електронні пошти держслужбовців надсилалися вірусні файли. Такі файли часто виглядали як легітимні документи і надходили з раніше зламаних імейлів державних установ. Наприклад: 28 квітня 2022 року розсилалися листи з темою «Указ Президента України № 576/22 про безпекові заходи» з вкладенням файлу «Указ Президента України № 151 про безпрецедентні заходи безпеки.iso»; 6 червня 2022 року було виявлено вірусний файл «Зміни оплата праці з нарахуваннями.docx»; 11 липня 2022 року розсилалися листи з темою «Офіційний звіт про гуманітарну ситуацію» з вкладенням «Гуманітарна катастрофа України з 24 лютого 2022 року.xls»; 20 липня 2022 року — шкідливий файл під назвою «Доповідь_050722_4.ppt».

Зловмисники часто використовують назви, які виглядають як реальні й важливі документи, щоб спонукати одержувачів до їх відкриття. Зважаючи на зазначене актуальним є системне проведення навчань співробітників державних органів щодо кібергігієни, створення систем внутрішнього контролю, захист робочих пристроїв та серверного обладнання, а також ретельна перевірка підрядників на відповідність сучасним вимогам кібербезпеки. Використання новітніх технологічних рішень також сприяє посиленню загального рівня захисту від кіберзагроз.

Впродовж першого півріччя 2024 року було зафіксовано значну активність восьми кластерів кіберзагроз, які активно моніторяться з кінця минулого або початку цього року. Деякі з цих угруповань відомі вже тривалий час, проте їх діяльність не проявлялася певний період: UAC-0184 – кіберрозвідка, пов'язана з РФ; UAC-0027 – кіберрозвідка з Китаю; UAC-0195 – викрадення облікових записів у месенджерах; UAC-0020 – кіберрозвідка, так званий «Луганськ»; UAC-0149 – кіберрозвідка рф; UAC-0188 – атаки на фінансові та страхові установи в ЄС, США та Україні; UAC-0063 – можливий підкластер UAC-0001, пов'язаний із кіберрозвідкою; UAC-0180 – діяльність у сфері кібершпionaжу.

Усі ці угруповання характеризуються чіткими цілями, серед яких – збори розвідувальних даних, проведення деструктивних кібероперацій на початку війни, а також спроби довготривалого утримання доступу для стратегічної переваги. Починаючи з 2024 року, основний акцент змістився на кібершпигунство та приховану присутність у критичних системах. У першій половині 2024 року найбільша кількість фішингових атак за допомогою шкідливих вкладень спостерігалася з боку хакерської групи UAC-0050 з рф. Кількість таких інцидентів сягала до 5 на тиждень. Однак з березня їх активність значно знизилася, а у квітні вже не було зафіксовано жодного подібного інциденту. Замість них активізувалися угруповання UAC-0149 та UAC-0184, які використовують більш витончені методи і спрямовують атаки на окремих представників сил оборони України. Водночас атаки з боку UAC-0010 (ФСБ РФ) тривають з 2014 року і донині.

Слід також зазначити, що деякі угруповання, залучені до атак в рамках так званої «СВО», ще не мають підтвердженої атрибуції, проте ймовірно пов'язані з такими російськими структурами, як: росгвардія; мвс рф; спецзв'язок фсо рф; генштаб рф.

Для ефективної протидії кіберзагрозам держава має використовувати сучасні технологічні рішення. Так, наприклад, у нинішніх умовах війни Київстар надає державним органам широкий спектр кіберзахисних інструментів, спрямованих на зміцнення безпеки їхньої ІТ-інфраструктури [17].

Комплексні рішення від провідних компаній з кібербезпеки — Fortinet, Barracuda та Commvault. Ці інструменти забезпечують всебічний захист інфраструктури державних установ і можуть використовуватися як окремо, так і в поєднанні, що покращує їхню ефективність у періоди масованих атак. Комплексна система містить такі сервіси:

- захист і резервне копіювання критичної інформації (Backup and Recovery);
- оптимізація сховища для зниження ризиків та витрат на зберігання даних (File Storage Optimization);
- повний захист даних (Complete Data Protection);
- автоматизований збір даних для виявлення потрібних електронних документів та іншої інформації (eDiscovery & Compliance);
- захист електронної пошти від вірусів, спаму та фішингових атак (Email Security);
- міжмережевий екран нового покоління для блокування багаторівневих атак (Next Generation Firewall);
- захист вебдодатків від небезпечного трафіку з інтернету (Web Application Firewall);
- контроль доступу до мережі для захисту від несанкціонованого доступу (Network Access Control);
- аналіз поведінки користувачів для виявлення аномалій (User and Entity Behavioral Analytics);
- безпека кінцевих точок (Endpoint Security) для захисту серверів, ПК, ноутбуків та інших пристроїв.
- antiDDoS для захисту від DDoS-атак. Цей інструмент, заснований на технологіях FortiDDoS від компанії Fortinet, сертифікований Держспецзв'язку України і забезпечує захист від розподілених атак. При виявленні аномалій або шкідливого трафіку AntiDDoS автоматично перенаправляє його на фільтрацію, дозволяючи лише «чистий» трафік надавати до початкової мережі.

Ці та інші інструменти, разом із регулярним навчанням персоналу з кібергігієни, є ключовими для підвищення кіберзахисту державних установ України.

До основних компонентів сучасного кіберзахисту включають також антивірусне програмне забезпечення, системи виявлення та запобігання вторгнень (IDS/IPS), міжмережеві екрани, шифрування даних, багатофакторну автентифікацію і політики контролю доступу.

Антивірусне програмне забезпечення забезпечує моніторинг та блокування загроз від шкідливих програм, таких як віруси, трояни і програми-шифрувальники. Постійне оновлення антивірусних баз дозволяє оперативно реагувати на нові кіберзагрози, зменшуючи ймовірність зараження системи.

Системи виявлення та запобігання вторгненням (IDS/IPS) контролюють мережевий трафік, виявляючи аномалії, що можуть вказувати на підозрілу активність або спроби несанкціонованого проникнення, зокрема DDoS-атаки. IDS/IPS також можуть блокувати підозрілу активність у режимі реального часу, зменшуючи ризики атак на державні інформаційні ресурси.

Міжмережеві екрани забезпечують бар'єр для захисту від несанкціонованих з'єднань з мережами державних установ. Вони обмежують доступ з ненадійних джерел, знижуючи ризик зовнішніх атак.

Шифрування даних є ключовим методом забезпечення конфіденційності переданої та збереженої інформації. Використання сучасних криптографічних алгоритмів мінімізує ймовірність несанкціонованого доступу і допомагає зберегти цілісність даних навіть у разі витоку або компрометації.

Багатофакторна автентифікація (MFA) створює додатковий рівень захисту облікових записів від несанкціонованого доступу, ефективно протидіючи фішинговим атакам, які становлять значну загрозу для конфіденційної інформації державних органів.

Контроль доступу за допомогою політик управління доступом забезпечує обмежений доступ до конфіденційної інформації, дозволяючи його лише тим працівникам, яким це необхідно для виконання службових обов'язків. Використання рольових і атрибутивних моделей керування доступом знижує ризик витоку інформації.

Таким чином, комплексний підхід до кібербезпеки, який впроваджують у державному секторі України, підвищує стійкість до кіберзагроз, сприяє захищеності інформаційної інфраструктури та мінімізує ризики успішних атак.

Враховуючи все вищезгадане, оптимізація інструментів захисту інформації державних органів в умовах зростаючих кіберзагроз в Україні може здійснюватися через наступні ключові заходи:

1. Аудит поточних засобів безпеки, що дозволяє виявляти слабкі місця у системах та забезпечувати відповідність сучасним стандартам кібербезпеки. Це включає аналіз мережевої безпеки, програмного забезпечення та процедур доступу, що забезпечує своєчасну реакцію на вразливості.

2. Впровадження засобів штучного інтелекту та машинного навчання для виявлення аномальної активності та поведінкових аномалій, що дозволяє швидше і точніше виявляти нові та невідомі кіберзагрози. ШІ може автоматично аналізувати великі обсяги трафіку, виявляючи потенційні загрози до їх реалізації.

3. Системи моніторингу та реагування у режимі реального часу (SIEM), що дозволяють державним органам забезпечувати централізоване спостереження за всіма подіями у мережі. Це сприяє вчасному виявленню загроз і прискорює реагування на них.

4. Підвищення рівня кіберграмотності співробітників. Більшість кібератак успішні через людський фактор, як-от фішинг або соціальна інженерія. Навчання співробітників правилам кібергігієни та періодичне проведення навчальних тестувань з моделюванням атак значно знижує ризики несанкціонованого доступу.

5. Модернізація програмного забезпечення та апаратних засобів, що дозволяє уникати вразливостей, які можуть бути використані зловмисниками. Це стосується і антивірусних програм, і систем IDS/IPS (виявлення та запобігання вторгнень).

6. Запровадження багатофакторної автентифікації (MFA), що забезпечує додатковий рівень безпеки, знижуючи ризик несанкціонованого доступу до облікових записів державних співробітників навіть у випадку компрометації паролів.

7. Удосконалення системи шифрування даних як під час передачі, так і в стані зберігання, що є критичним для захисту конфіденційних даних. Використання сучасних алгоритмів шифрування мінімізує ймовірність несанкціонованого доступу навіть у разі витоку інформації.

8. Застосування політик мінімального привілею і розмежування доступу, що дозволяє обмежити ризики витоку інформації. Це передбачає надання доступу лише до необхідних для виконання завдань даних і систем.

9. Розширення співпраці з міжнародними партнерами, такими як НАТО та ЄС, а також участь у програмі обміну інформацією про кіберзагрози, що може забезпечити доступ до кращих практик і дозволить ефективніше протистояти новим загрозам.

10. Регулярне проведення імітаційних тестів і стрес-тестів систем державних органів (penetration testing), що дозволяє перевірити готовність систем до відбиття атак. Це сприяє виявленню слабких місць і оперативному підвищенню їх захищеності.

Застосування цих заходів підвищить загальну стійкість систем державних органів до кіберзагроз, а також дозволить швидше реагувати на нові виклики у сфері інформаційної безпеки.

Висновки. В умовах стрімкого зростання кіберзагроз оптимізація інструментів захисту інформації державних органів України є критично важливим завданням. Проведений аналіз

показав, що для забезпечення надійного кіберзахисту необхідно впроваджувати багаторівневі підходи, які включають регулярний аудит захисних систем, інтеграцію новітніх технологій на основі штучного інтелекту, забезпечення ефективного моніторингу та оперативного реагування на інциденти. Ключовим аспектом залишається розвиток кіберграмотності співробітників, що знижує ризики, пов'язані з людським фактором. Крім того, важливими елементами є модернізація існуючих інструментів, впровадження багатофакторної автентифікації та надійного шифрування, а також дотримання принципу мінімального привілею.

Комплексне застосування зазначених заходів підвищує рівень інформаційної безпеки, робить державні установи більш стійкими до кіберзагроз та забезпечує ефективне функціонування критичних систем в умовах постійного розвитку кіберзагроз. Розбудова захищеної інформаційної інфраструктури держави сприятиме її стабільності, зниженню ймовірності успішних атак і підвищенню національної безпеки України загалом.

Література:

1. Дубов Д. В. Кіберпростір як новий вимір геополітичного суперництва : монографія / Д. В. Дубов. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.niss.gov.ua/sites/default/files/2015-02/Dubov_mon-89e8e.pdf
2. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України : Закон України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19#Text>
3. Державний центр кіберзахисту. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://scpc.gov.ua/uk>
4. Кіберцентр. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://cip.gov.ua/ua/news/kibercentr-ua30-praktichna-pidgotovka-fakhivciv-iz-kiberzakhistu-trivaye>
5. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 травня 2021 року "Про Стратегію кібербезпеки України" : Указ Президента України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/447/2021#Text>
6. Про національну безпеку України : Закон України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text>
7. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року "Про Стратегію національної безпеки України" : Указ Президента України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020#Text>
8. Про затвердження Національного плану захисту та забезпечення безпеки та стійкості критичної інфраструктури : Розпорядження Кабінету Міністрів України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/825-2023-%D1%80#Text>
9. Про затвердження плану заходів з реалізації Концепції реформування Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України на 2024-2025 роки : Розпорядження Кабінету Міністрів України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1021-2024-%D1%80#Text>
10. Як органи державної влади можуть безпечно перейти до використання хмарних технологій. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://kpmg.com/ua/uk/home/insights/2024/03/securing-the-cloud.html>
11. Directive (EU) 2016/1148 of the European Parliament and of the Council of 6 July 2016 on Measures for a High Common Level of Security of Network and Information Systems across the Union. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_013-16#Text
12. В Естонії відбуваються масштабні кібернавчання НАТО Cyber Coalition. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://armyinform.com.ua/2022/11/30/v-estoniyi-vidbuvayutsya-masshtabni-kibernavchannya-nato-cyber-coalition/>
13. Україна та Словенія посилюють співробітництво у сфері кіберзахисту. Урядовий портал. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.kmu.gov.ua/news/ukraina-ta-sloveniya-posyliuiut-spivrobitnytstvo-u-sferi-kiberzakhystu>
14. Уряди України та Польщі підписали меморандум про співпрацю у сфері кіберзахисту. Урядовий портал. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.kmu.gov.ua/news/uriady-ukrainy-ta-polshchi-pidpysaly-memorandum-pro-spivpratsiu-u-sferi-kiberzakhystu>
15. Про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-zareyestrovani-kriminalni-pravoporushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2>
16. Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України. Російські кібероперації: аналітика за I півріччя 2024 року. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://docs.google.com/viewer?url=https://cip.gov.ua/services/cm/api/attachment/download?id=65897&embedded=true&a=bi>
17. Кібербезпека у державному секторі. Сучасні рішення. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://hub.kyivstar.ua/articles/kiberbezpeka-u-derzhavnomu-sektori-suchasni-rishennya>

References:

1. Dubov, D. V. (n.d.). Kyberprostir yak novyi vymir heopolitychnoho supernytstva: Monohrafiia [Cyberspace as a New Dimension of Geopolitical Rivalry: Monograph]. Retrieved from https://www.niss.gov.ua/sites/default/files/2015-02/Dubov_mon-89e8e.pdf [in Ukrainian].
2. Pro osnovni zasady zabezpechennia kiberbezpeky Ukrainy: Zakon Ukrainy [On the Basic Principles of Cybersecurity in Ukraine: Law of Ukraine]. (n.d.). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19#Text> [in Ukrainian].
3. Derzhavnyi tsentr kiberzakhystu [State Cyber Defense Center]. (n.d.). Retrieved from <https://scpc.gov.ua/uk> [in Ukrainian].
4. Kibercentr [Cyber Center]. (n.d.). Retrieved from <https://cip.gov.ua/ua/news/kibercentr-ua30-praktichna-pidgotovka-fakhivciv-iz-kiberzakhystu-trivaye> [in Ukrainian].
5. Pro rishennia Rady natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy vid 14 travnia 2021 roku "Pro Stratehiu kiberbezpeky Ukrainy": Ukaz Prezydenta Ukrainy [On the Decision of the National Security and Defense Council of Ukraine dated May 14, 2021, "On the Cybersecurity Strategy of Ukraine": Decree of the President of Ukraine]. (n.d.). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/447/2021#Text> [in Ukrainian].
6. Pro natsionalnu bezpeku Ukrainy: Zakon Ukrainy [On National Security of Ukraine: Law of Ukraine]. (n.d.). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text> [in Ukrainian].
7. Pro rishennia Rady natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy vid 14 veresnia 2020 roku "Pro Stratehiu natsionalnoi bezpeky Ukrainy": Ukaz Prezydenta Ukrainy [On the Decision of the National Security and Defense Council of Ukraine dated September 14, 2020, "On the National Security Strategy of Ukraine": Decree of the President of Ukraine]. (n.d.). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020#Text> [in Ukrainian].
8. Pro zatverdzhennia Natsionalnogo planu zakhystu ta zabezpechennia bezpeky ta stiiosti krytychnoi infrastruktury: Rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy [On the Approval of the National Plan for the Protection, Security, and Resilience of Critical Infrastructure: Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine]. (n.d.). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/825-2023-%D1%80#Text> [in Ukrainian].
9. Pro zatverdzhennia planu zakhodiv z realizatsii Kontseptsii reformuvannia Derzhavnoi sluzhby spetsialnogo zviazku ta zakhystu informatsii Ukrainy na 2024-2025 roky: Rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy [On the Approval of the Plan for Implementing the Concept of Reforming the State Service of Special Communications and Information Protection of Ukraine for 2024-2025: Order of the Cabinet of Ministers of Ukraine]. (n.d.). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1021-2024-%D1%80#Text> [in Ukrainian].
10. Yak orhany derzhavnoi vlady mozhut bezpechno pereity do vykorystannia khmarnykh tekhnolohii [How State Authorities Can Safely Transition to Using Cloud Technologies]. (2024, March). Retrieved from <https://kpmg.com/ua/uk/home/insights/2024/03/securing-the-cloud.html> [in Ukrainian].
11. Directive (EU) 2016/1148 of the European Parliament and of the Council of 6 July 2016 on Measures for a High Common Level of Security of Network and Information Systems across the Union. (2016). Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_013-16#Text [in European Union].
12. V Estonii vidbuvaiutsia masshtabni kibervchannia NATO Cyber Coalition [Large-Scale NATO Cyber Coalition Exercises Taking Place in Estonia]. (2022, November 30). Retrieved from <https://armyinform.com.ua/2022/11/30/v-estoniyi-vidbuvayutsya-masshtabni-kibernavchannya-nato-cyber-coalition/> [in Ukrainian].
13. Ukraina ta Sloveniia posyliuut spivrobitnytstvo u sferi kiberzakhystu [Ukraine and Slovenia Strengthen Cooperation in Cybersecurity]. (n.d.). Government Portal. Retrieved from <https://www.kmu.gov.ua/news/ukraina-ta-sloveniia-posyliuut-spivrobitnytstvo-u-sferi-kiberzakhystu> [in Ukrainian].
14. Uriady Ukrainy ta Polshchi pidpysaly memorandum pro spivpratsiu u sferi kiberzakhystu [Governments of Ukraine and Poland Signed a Memorandum on Cooperation in Cybersecurity]. (n.d.). Government Portal. Retrieved from <https://www.kmu.gov.ua/news/uriady-ukrainy-ta-polshchi-pidpysaly-memorandum-pro-spivpratsiu-u-sferi-kiberzakhystu> [in Ukrainian].
15. Pro zareistrovani kryminalni pravoporushennia ta rezultaty yikh dosudovoho rozsliduvannia [On Registered Criminal Offenses and the Results of Their Pre-trial Investigation]. (n.d.). Retrieved from <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-zareystrovani-kryminalni-pravoporushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2> [in Ukrainian].
16. Derzhavna sluzhba spetsialnogo zviazku ta zakhystu informatsii Ukrainy. Rosiiski kiberoperatsii: analityka za I pivrichchia 2024 roku [State Service of Special Communications and Information Protection of Ukraine. Russian Cyber Operations: Analysis for the First Half of 2024]. (2024). Retrieved from <https://docs.google.com/viewer?url=https://cip.gov.ua/services/cm/api/attachment/download?id=65897&embedded=true&a=bi> [in Ukrainian].
17. Kiberbezpeka u derzhavnomu sektori. Suchasni rishennia [Cybersecurity in the Public Sector. Modern Solutions]. (n.d.). Retrieved from <https://hub.kyivstar.ua/articles/kiberbezpeka-u-derzhavnomu-sektori-suchasni-rishennia> [in Ukrainian].

РОЗДІЛ «Політологія»

УДК 321.7

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-624-629](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-624-629)

Богаченко Микола Миколайович аспірант кафедри парламентаризму Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, вул. Володимирська, 60, Київ, 02000, <https://orcid.org/0000-0002-1902-6126>

ПРОБЛЕМАТИКА ТА ВИКЛИКИ ПОЛІТИЧНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В УМОВАХ РИНКОВОЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Анотація. У статті розглядаються проблематика та виклики політичного менеджменту в умовах ринкової економіки України. Основна увага приділяється аналізу впливу політичних рішень на економічний розвиток країни, а також визначенню ключових чинників, що сприяють або перешкоджають ефективному управлінню. Дослідження показує, що політичний менеджмент відіграє вирішальну роль у формуванні економічної політики, яка впливає на стабільність та зростання ринкової економіки. В умовах України, де ринкові механізми ще не повністю сформовані, політичні рішення можуть мати як позитивний, так і негативний вплив на економічний розвиток. Проаналізовано основні проблеми політичного менеджменту в Україні, включаючи корупцію, недостатню прозорість та підзвітність, а також вплив зовнішніх чинників, таких як міжнародні економічні кризи та політичний тиск з боку інших держав. Також розглядаються виклики, пов'язані з впровадженням реформ, спрямованих на покращення економічного середовища та підвищення ефективності державного управління. Приділено увагу питанням децентралізації, розвитку місцевого самоврядування та залучення громадян до процесу прийняття рішень.

Методологія дослідження включає аналіз законодавчих актів, урядових документів, звітів міжнародних організацій, а також порівняння досвіду інших країн, що проходили через подібні етапи економічного розвитку.

Результати дослідження можуть бути корисними для політиків, державних службовців, науковців та всіх, хто цікавиться питаннями політичного менеджменту та економічного розвитку. Вони підкреслюють важливість комплексного підходу до управління, що враховує як внутрішні, так і зовнішні фактори, а також необхідність постійного вдосконалення управлінських практик для досягнення сталого розвитку.

Висновки поглиблюють розуміння складних взаємозв'язків між політичним менеджментом та ринковою економікою в Україні, пропонуючи шляхи подолання існуючих проблем та викликів.

Ключові слова: управління ресурсами, політичний менеджмент, Україна, державні активи, реформи, ефективність, прозорість, відповідальність, стратегічне планування, соціально-економічний розвиток, міжнародна інтеграція.

Bohachenko Mykola Mykolaiiovych Ph.D student Department of Parliamentarism, Educational and Scientific Institute of Public Administration and Civil Service, Taras Shevchenko National University of Kyiv, St. Volodymyrska, 60, Kyiv, 02000, <https://orcid.org/0000-0002-1902-6126>

ISSUES AND CHALLENGES OF POLITICAL MANAGEMENT IN THE CONTEXT OF UKRAINE'S MARKET ECONOMY

Abstract. This article examines the issues and challenges of political management in the context of Ukraine's market economy. The primary focus is on analyzing the impact of political

decisions on the country's economic development and identifying key factors that either facilitate or hinder effective governance. The research demonstrates that political management plays a crucial role in shaping economic policy, which affects the stability and growth of the market economy. In Ukraine, where market mechanisms are not yet fully developed, political decisions can have both positive and negative impacts on economic development. The main problems of political management in Ukraine are analyzed, including corruption, lack of transparency and accountability, as well as the influence of external factors such as international economic crises and political pressure from other states. The challenges associated with implementing reforms aimed at improving the economic environment and increasing the efficiency of public administration are also considered. Attention is given to issues of decentralization, the development of local self-government, and the involvement of citizens in the decision-making process.

The research methodology includes the analysis of legislative acts, government documents, reports of international organizations, as well as a comparison of the experiences of other countries that have undergone similar stages of economic development.

The research findings can be useful for politicians, public officials, scholars, and anyone interested in political management and economic development. They emphasize the importance of a comprehensive approach to governance that takes into account both internal and external factors, as well as the need for continuous improvement of management practices to achieve sustainable development.

The conclusions deepen the understanding of the complex interrelationships between political management and the market economy in Ukraine, offering ways to overcome existing problems and challenges.

Keywords: resource management, political management, Ukraine, public assets, reforms, efficiency, transparency, accountability, strategic planning, socio-economic development, international integration.

Постановка проблеми. В умовах ринкової економіки України виникають численні виклики, пов'язані з політичним менеджментом, що впливають на ефективність управління державними ресурсами. Ці виклики мають значний вплив на розвиток країни та якість життя її громадян. Сучасний політичний менеджмент повинен розробити стратегії для оптимізації використання ресурсів та забезпечення сталого розвитку. Державні ресурси, такі як фінанси, людські ресурси, природні багатства та інфраструктура, є ключовими для розвитку країни. Ефективне управління цими ресурсами визначає економічний потенціал України. Політично відповідальне управління ресурсами потребує координації між органами влади та відповідальності перед громадянами. Недостатнє управління може викликати невдоволення громадян та втрату довіри до влади. Україна прагне досягти європейських стандартів управління, а реформування державного управління є необхідною умовою для інтеграції в європейський простір. Глобальні виклики, такі як пандемія, зміни клімату та кібербезпека, потребують ефективного управління ресурсами для забезпечення сталого розвитку та реагування на кризові ситуації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз останніх досліджень показує, що політичний менеджмент в умовах ринкової економіки є важливим чинником стабільного розвитку держави. Вітчизняні дослідники, як М. Андрієнко та П. Гаман [1]; А. Брегеда [2]; О. Зубчик, М. Ковальчук, А. Магеррамов, Є. Венгер-Рущенко [3]; Ф. Кирилюк [4]; В. Ревенко [5]; М. Хилько [6]; М. Шульга [7], та зарубіжні, як Г. Вілсон, Дж. Шелдрок, П. Ньюман, А. Гідденс та Р. Дарендорф [8-9], вивчали різні аспекти політичного менеджменту, включаючи управління людськими ресурсами, фінансовий менеджмент та соціальні зміни. Ці дослідження підкреслюють важливість інтеграції ринкових механізмів з ефективним політичним управлінням для досягнення економічної стабільності та соціального прогресу. Вони також акцентують на необхідності прозорості та підзвітності в управлінських процесах, що сприяє підвищенню довіри громадян до державних інституцій. Таким чином, поєднання ринкових принципів з ефективним політичним менеджментом є ключовим для забезпечення сталого розвитку та підвищення якості життя населення.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Основна мета дослідження полягає у тому, щоб показати вплив політичного менеджменту на розвиток ринкової економіки в Україні. Для цього потрібно розглянути, як політичний менеджмент впливає на формування та реалізацію економічних стратегій, а також дослідити, які політичні чинники можуть сприяти або заважати ефективному функціонуванню ринкових механізмів. Методологія дослідження - аналіз існуючих економічних стратегій в Україні та за кордоном, їхнє порівняння. Вивчення законодавчих актів, документів, звітів та інших джерел, що стосуються економічного управління. Дослідження конкретних випадків успішної або неефективної реалізації економічних стратегій в умовах ринкової економіки. У цьому нам допоміг галузево-функціональний підхід досліджувати політичний менеджмент через призму різних галузей та функцій, таких як кадровий політичний менеджмент, інтелектуальний політичний менеджмент тощо. Інтегративний підхід використовується для аналізу політичного менеджменту в контексті його взаємодії з економічною, соціальною та інформаційно-комунікаційною сферами. Практико-орієнтований підхід зосереджений на аналізі конкретних практик та методів політичного менеджменту, їх ефективності та можливостях застосування. Ці підходи дозволяють глибше зрозуміти та аналізувати складність політичного менеджменту, його взаємодію з різними сферами суспільства та вплив на політичні процеси.

Виклад основного матеріалу. На сьогодні можна визначити кілька основних проблем політичного менеджменту в Україні в умовах ринкової економіки. На нашу думку, до таких належать сутність та управлінська специфіка політичного менеджменту, політична соціалізація як засіб формування політичної культури, проблеми ефективності політичного менеджменту, криза державності та втрата політичного управління, криза національної ідентичності, відсутність системи підготовки політичних лідерів. На цих проблемах у різний час наголошували також О.А. Зубчик [10], А.Ю. Брегеда [11], В.С. Ревенко [12].

Існує думка, що прикладні проблеми політичного менеджменту мають глибоке теоретичне підґрунтя, а також мають тісний зв'язок з процесами глобалізації, як наголошують М. Андрієнко та П. Гаман [13]. Тож, існує потреба в глибшому розумінні та істинному трактуванні політичного менеджменту як науки про ефективне управління людськими ресурсами та політики як мистецтва управління різними суспільними групами, а також необхідність розвитку політичної соціалізації для створення міцної політичної культури, яка б сприяла ефективному політичному менеджменту. Це стосується як державного рівня, так і місцевого самоврядування, де необхідно моделювати політичні процеси та вдосконалювати технологічні інструменти політичного менеджменту. Ці явища характерні для сучасної політичної ситуації в Україні і вимагають переосмислення ролі особи та її внеску у політичний процес. Як на загальнонаціональному, так і на регіональному рівні, існує необхідність створення цілісної системи підготовки політичних лідерів. Ці проблеми вимагають комплексного підходу та стратегічного планування для їх вирішення, а також активної участі всіх секторів суспільства. Важливо також враховувати досвід інших країн та адаптувати кращі практики до українських реалій.

Підтримуємо думки вітчизняних дослідників про те, що виклики, які стоять перед політичним менеджментом в контексті ринкової економіки України, є багатограними та вимагають комплексного підходу до їх вирішення [14]. Додамо, зокрема, про те, що необхідність адаптації системи менеджменту до принципів демократичної меритократії передбачає відбір та призначення на посади лідерів з найвищими здібностями та чеснотами.

Наразі Україна зазнає суттєвих економічних втрат через війну. Війна спричинила значні економічні втрати, що вплинули на всі сфери економіки, включаючи зменшення ВВП, руйнування потужностей та інфраструктури, логістичні обмеження, зокрема для експорту, та скорочення внутрішнього споживчого та інвестиційного попиту. Крім того, нестабільність та недосконалість правової бази спричинює незбалансований розподіл повноважень між гілками влади та несформованість механізмів, які забезпечують їх взаємодію. До цього ж слабка інституціоналізація партійних структур, недостатня розвиненість інститутів громадянського

суспільства та відсутність демократичних традицій. Політичний менеджмент повинен сприяти сталому соціально-економічному зростанню, створенню інноваційного потенціалу та результативних форм його використання. Ці виклики вимагають від політичного менеджменту не лише реактивності, а й прогностичної здатності, а також здібності до швидкої адаптації до змінюваних умов та впровадження інноваційних підходів у вирішенні проблем. Важливо також забезпечити відкритість та прозорість у процесах прийняття рішень, щоб підвищити довіру громадян та інвесторів до політичної системи країни.

У процесі дослідження виявлено чинники, які найбільше впливають на ефективність політичного менеджменту в Україні. Пропонуємо їх класифікувати на кілька основних груп. До першої групи відносимо розуміння та трактування політичного менеджменту. Ефективність політичного менеджменту значною мірою залежить від правильного розуміння його сутності як науки про управління людськими ресурсами та політики як мистецтва управління різними суспільними групами. До другої групи чинників належить політична соціалізація та культура. Формування міцної політичної культури через політичну соціалізацію є ключовим для створення ефективної системи політичного менеджменту. Наступна третя група - це інституційна стабільність. Стабільність та ефективність інституцій, включаючи правову систему та інституції громадянського суспільства, є важливими для забезпечення ефективного політичного менеджменту. Четверта група - це економічні умови. Стан економіки, включаючи економічні втрати через війну, впливає на можливості політичного менеджменту в реалізації політичних рішень та стратегій. Також, технологічний розвиток. Впровадження сучасних технологій, таких як можливість дистанційної роботи державних службовців, спрощення процедури найму нових спеціалістів, може підвищити ефективність політичного менеджменту. Враховуємо також і кадрове забезпечення, адже наявність кваліфікованих фахівців та ефективна система їх підготовки та навчання є важливими для забезпечення ефективності політичного менеджменту. Насамкінець, легітимність та авторитет влади. Легітимність влади та її авторитет серед населення є важливими чинниками, які впливають на ефективність політичного менеджменту. Усі ці чинники взаємопов'язані та взаємозалежні, і їх врахування та оптимізація можуть значно підвищити ефективність політичного менеджменту в Україні в умовах ринкової економіки.

Надалі розглянемо стратегії для подолання існуючих проблем у політичному менеджменті в умовах ринку. По-перше, розробка чіткої ідеології та спільної національної мети може сприяти об'єднанню суспільства та забезпечити стабільність, що забезпечить формування сучасної ідеології та об'єднавчої національної ідеї. Аналіз результатів соціологічних опитувань упродовж двох десятиліть показує, що партії повинні активно розробляти програми та ідеологію, які відповідають потребам суспільства, отже, програмно-ідеологічна діяльність політичних партій має бути більш активною. Надалі, взаємодія між партіями може сприяти знаходженню спільних рішень та підтримці важливих ініціатив, таким чином посиливши міжпартійний діалог для пошуку політичного консенсусу. До того ж, розвиток ефективних комунікаційних стратегій допоможе залучити громадян до політичного життя. Чіткі стратегії політичних партій на підтримку комунікаційних процесів поки відсутні. Це унеможливує створення ідеологічного та організаційного підґрунтя для об'єднання опозиційних сил. Об'єднання опозиційних сил може зміцнити демократію та забезпечити більш ефективний політичний менеджмент. Отже, ці стратегії можуть сприяти подоланню проблем у політичному менеджменті та сприяти стабільному розвитку України в умовах ринку в умовах повоєнної відбудови.

Разом з тим, у контексті глобальних економічних тенденцій перспективи розвитку політичного менеджменту можуть бути досить різноманітними. Глобалізація та регіональна інтеграція, яку варто розглядати як можливість для розширення міжнародної співпраці, залучення інвестицій та інтеграції в світову економіку України в складний період повоєнної відбудови. Цифрові технології відкривають нові можливості для політичного менеджменту, включаючи ефективнішу комунікацію з громадянами та оптимізацію управлінських процесів. У цьому зв'язку, політичний менеджмент повинен адаптуватися до змінних економічних умов, таких як коливання цін на сировину, зміни в торговельних угодах та фінансові кризи. Політичний менеджмент може використовувати стратегії сталого розвитку та соціальної відповідальності для підвищення довіри громадян та покращення іміджу країни на міжнародній

арені. Зміни в демографічній структурі, такі як старіння населення та міграційні потоки, вимагають від політичного менеджменту розробки нових політик та програм. Зміна клімату та екологічні проблеми вимагають від політичного менеджменту впровадження ефективних екологічних політик та ініціатив. Ці перспективи вимагають від політичного менеджменту гнучкості, інноваційного підходу та здатності швидко реагувати на зміни в глобальному економічному середовищі.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Політичний менеджмент відіграє вирішальну роль у формуванні ефективних стратегій управління державними ресурсами в умовах ринкової економіки України. Це включає аналіз тенденцій розвитку, прогнозування наслідків та вироблення рекомендацій для політичного керівництва. Управління державними ресурсами вимагає інтегрованого підходу, який поєднує стратегічне планування, координацію політики, управління людськими ресурсами, підзвітність, надання адміністративних послуг та електронне урядування. Реформування системи державного управління є ключовим для підвищення ефективності управління ресурсами в умовах ринку в повоєнній відбудові України. Важливим аспектом управління державними ресурсами є забезпечення прозорості та відкритості у процесах прийняття рішень, а також активне залучення громадськості та зацікавлених сторін. Ефективне управління державними ресурсами потребує регулярного моніторингу та оцінки впроваджених стратегій та політик, щоб вчасно корегувати та адаптуватися до змінюваних умов. В Україні відсутня система підготовки політичних лідерів на загальнонаціональному та регіональному рівнях. Це створює потребу у розвитку системи підготовки кваліфікованих кадрів, які розуміють ринкові процеси та можуть реалізовувати ефективні стратегії. Впровадження сучасних технологій, таких як електронне голосування та електронні платформи, може покращити ефективність політичного менеджменту. Розробка довгострокових стратегій, враховуючи ринкові тенденції, є важливим завданням для забезпечення сталого розвитку. Відкритість для громадськості та діалог з експертами може сприяти вирішенню ринкових проблем. Активне залучення громадських організацій, експертів та активістів допоможе підвищити довіру до політичної системи. Систематичний моніторинг політичних рішень та їх впливу на ринок допоможе виявити проблеми та вдосконалити стратегії, що забезпечить своєчасне корегування політик та адаптацію до змінюваних умов.

Література:

1. Андрієнко, М., & Гаман, П. Проблеми та перспективи державного управління України в умовах глобалізації економіки. Науковий вісник: Державне управління. 2021. № 1(1(7)). С. 6–25. DOI: [https://doi.org/10.32689/2618-0065-2021-1\(7\)-6-25](https://doi.org/10.32689/2618-0065-2021-1(7)-6-25)
2. Брегеда, А. Ю. Глобальний політичний менеджмент: поняття, типологія, методологія. *Політика*, № 12, 2020, с. 89–95. URL: <http://politics.ellib.org.ua/pages-125.html>
3. Зубчик О.А., Ковальчук М.М., Магеррамов А., Венгер-Руценко Є.В. Проектне управління як спосіб підвищення ефективності системи публічного управління в умовах складності та невизначеності. *Наукові інновації та передові технології (Серія «Управління та адміністрування», Серія «Право», Серія «Економіка», Серія «Психологія», Серія «Педагогіка»)*. № 14(28) 2023. С. 85–102. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-14\(28\)-85-101](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-14(28)-85-101)
4. Кирилюк, Ф. М. Поняття, функції та види політичного менеджменту. *Мегаліб*, № 5, 2019, с. 123–130. URL: http://megalib.com.ua/content/5163_Ponyattya_funkcii_ta_vidi_politichnogo_menedjmenty.html
5. Ревенко, В. С. Політичний менеджмент в сучасній Україні. *Вісник Вінницького національного технічного університету*, № 3, 2018, с. 45–52. URL: <https://ir.lib.vntu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/10414/226.pdf>
6. Хилько, М. І. Політичний менеджмент як наукова дисципліна та як інструмент управління. *Політика*, № 22, 2021, с. 101–108. URL: <http://politics.ellib.org.ua/pages-2222.html>
7. Шульга М., Зубчик О. Політичний менеджмент. Київ: Академвидав, 2013. 160 с.
8. Sheldrake, J. Modern Political Management: Concepts and Practices. *Political Studies Review*, Vol. 18, 2019, pp. 56–63.
9. Wilson, G. Political Management in Democratic Societies. *Journal of Political Science*, Vol. 15, 2017, pp. 34–42.
10. Зубчик О.А., Ковальчук М.М., Магеррамов А., Венгер-Руценко Є.В. Проектне управління як спосіб підвищення ефективності системи публічного управління в умовах складності та невизначеності. *Наукові інновації та передові технології (Серія «Управління та адміністрування», Серія «Право», Серія «Економіка», Серія «Психологія», Серія «Педагогіка»)*. № 14(28) 2023. С. 85–102. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-14\(28\)-85-101](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-14(28)-85-101)

11. Брегеда, А. Ю. Глобальний політичний менеджмент: поняття, типологія, методологія. *Політика*, № 12, 2020, с. 89-95. URL: <http://politics.ellib.org.ua/pages-125.html>.
12. Ревенко, В. С. Політичний менеджмент в сучасній Україні. *Вісник Вінницького національного технічного університету*, № 3, 2018, с. 45-52. URL: <https://ir.lib.vntu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/10414/226.pdf>.
13. Андрієнко, М., & Гаман, П. Проблеми та перспективи державного управління України в умовах глобалізації економіки. *Науковий вісник: Державне управління*. 2021. № 1(1(7)). С. 6–25. DOI: [https://doi.org/10.32689/2618-0065-2021-1\(7\)-6-25](https://doi.org/10.32689/2618-0065-2021-1(7)-6-25)
14. Політичний менеджмент в сучасній Україні. URL: <https://ir.lib.vntu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/10414/226.pdf>

References:

1. Andriienko, M., & Haman, P. (2021). Problemy ta perspektyvy derzhavnoho upravlinnia Ukrainy v umovakh hlobalizatsii ekonomiky [Problems and prospects of public administration in Ukraine in the context of economic globalization]. *Nauk. visnyk: Derzhavne upravlinnia – Scientific Bulletin: Public Administration*, 1(1(7)), 6–25. [https://doi.org/10.32689/2618-0065-2021-1\(7\)-6-25](https://doi.org/10.32689/2618-0065-2021-1(7)-6-25) [in Ukrainian].
2. Brehada, A.Yu. (2020). Hlobalnyi politychnyi menedzhment: poniattia, typolohiia, metodolohiia [Global political management: concepts, typology, methodology]. *Polityka – Politics*, (12), 89-95. Retrieved from <http://politics.ellib.org.ua/pages-125.html> [in Ukrainian].
3. Zubchuk, O.A., Kovalchuk, M.M., Maherramov, A., & Venger-Rushchenko, Ye. V. (2023). Proiektne upravlinnia yak sposib pidvyshchennia efektyvnosti systemy publichnoho upravlinnia v umovakh skladnosti ta nevyznachenosti [Project management as a way to increase the efficiency of the public administration system in conditions of complexity and uncertainty]. *Naukovi innovatsii ta peredovi tekhnolohii*, 14(28), 85-102. [https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-14\(28\)](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-14(28)) [in Ukrainian].
4. Kyrlyuk, F.M. (2019). Poniattia, funktsii ta vydy politychnoho menedzhmentu [Concepts, functions, and types of political management]. *Megalib*, (5), 123-130. Retrieved from http://megalib.com.ua/content/5163_Ponyattya_funkcii_ta_vidi_politichnogo_menedzhmenty.html [in Ukrainian].
5. Revenko, V.S. (2018). Politychnyi menedzhment v suchasni Ukraini [Political management in modern Ukraine]. *Visnyk Vinnytskoho natsionalnoho tekhnichnoho universytetu – Bulletin of Vinnytsia National Technical University*, (3), 45-52. Retrieved from <https://ir.lib.vntu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/10414/226.pdf> [in Ukrainian].
6. Khylo, M.I. (2021). Politychnyi menedzhment yak naukova dystsyplina ta yak instrument upravlinnia [Political management as a scientific discipline and as a management tool]. *Polityka – Politics*, (22), 101-108. Retrieved from <http://politics.ellib.org.ua/pages-2222.html> [in Ukrainian].
7. Shulha, M., & Zubchuk, O. (2013). *Politychnyi menedzhment [Political management]*. Kyiv, Ukraine: Akademvydav [in Ukrainian].
8. Wilson, G. (2017). Political management in democratic societies. *Journal of Political Science*, 15, 34-42 [in English].
9. Sheldrake, J. (2019). Modern political management: Concepts and practices. *Political Studies Review*, 18, 56-63 [in English].
10. Zubchuk, O.A., Kovalchuk, M.M., Maherramov, A., & Venger-Rushchenko, Ye. V. (2023). Proiektne upravlinnia yak sposib pidvyshchennia efektyvnosti systemy publichnoho upravlinnia v umovakh skladnosti ta nevyznachenosti [Project management as a way to increase the efficiency of the public administration system in conditions of complexity and uncertainty]. *Naukovi innovatsii ta peredovi tekhnolohii*, 14(28), 85-102. [https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-14\(28\)](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-14(28)) [in Ukrainian].
11. Brehada, A.Yu. (2020). Hlobalnyi politychnyi menedzhment: poniattia, typolohiia, metodolohiia [Global political management: concepts, typology, methodology]. *Polityka – Politics*, (12), 89-95. Retrieved from <http://politics.ellib.org.ua/pages-125.html> [in Ukrainian].
12. Revenko, V.S. (2018). Politychnyi menedzhment v suchasni Ukraini [Political management in modern Ukraine]. *Visnyk Vinnytskoho natsionalnoho tekhnichnoho universytetu – Bulletin of Vinnytsia National Technical University*, (3), 45-52. Retrieved from <https://ir.lib.vntu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/10414/226.pdf> [in Ukrainian].
13. Andriienko, M., & Haman, P. (2021). Problemy ta perspektyvy derzhavnoho upravlinnia Ukrainy v umovakh hlobalizatsii ekonomiky [Problems and prospects of public administration in Ukraine in the context of economic globalization]. *Nauk. visnyk: Derzhavne upravlinnia – Scientific Bulletin: Public Administration*, 1(1(7)), 6–25. [https://doi.org/10.32689/2618-0065-2021-1\(7\)-6-25](https://doi.org/10.32689/2618-0065-2021-1(7)-6-25) [in Ukrainian].
14. Politychnyi menedzhment v suchasni Ukraini [Political management in modern Ukraine]. Retrieved from <https://ir.lib.vntu.edu.ua/bitstream/handle/123456789/10414/226.pdf> [in Ukrainian].

УДК 328.1(477):316.3:004

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-630-638](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-630-638)

Даниленко Лідія Іванівна доктор педагогічних наук, професор, професор кафедри парламентаризму Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, вул. Ромоданова, 12/2, м. Київ, 01033, тел.: (050) 383-45-68, <https://orcid.org/0000-0002-4524-8347>

Гачков Андрій Миколайович здобувач ступеня доктора філософії з політології Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби, Київський національний університет імені Тараса Шевченка (кафедра парламентаризму), вул. Ромоданова, 12/2, м. Київ, 01033, тел.: (050) 312 37 77, <https://orcid.org/0000-0002-0445-7679>

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ПАРЛАМЕНТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ЦИФРОВІЗАЦІЇ

Анотація. Розвиток інформаційного суспільства актуалізував проблему інформатизації та цифровізації парламентської діяльності, як особливого виду політико-управлінської діяльності, що ґрунтується на засадах народовладдя, демократії, транспарентності (прозорості та підзвітності). Її суб'єктами є парламентарі, обрані громадянами держави на загально-національних (парламент) чи місцевих виборах (обласні, міські ради, ради автономій тощо); її об'єктами – парламентські процеси та процедури (розроблення й ухвалення політико-управлінських рішень).

З'ясовано, що інформаційні та цифрові технології виникли внаслідок розвитку математичних й алгоритмічних технологій, які активно використовувались у всіх сферах життя людини з кінця XIX ст., трансформувались в інформаційні та телекомунікаційні технології - у XX ст. та цифрові – у XXI ст. Їхня швидка еволюція передбачена розвитком інженерії у сфері розроблення автоматизованих (машинних), робототехнічних та кіберфізичних технологій, технологій штучного інтелекту, які успішно впроваджуються, зокрема, у політико-соціальних системах (політологія, публічне управління та адміністрування, соціологія тощо).

Зазначено, що інформаційні, телекомунікаційні, цифрові технології є інноваційними, тобто такими, які суттєво змінюють попередній стан системи чи процесу. У парламентській діяльності вони якісно змінюють суспільні відносини у системі «представницькі органи влади – громадянське суспільство - виборці» та поведінку парламентарів і виборців шляхом активного застосування інформаційних інновацій, таких як електронне урядування, електронний парламент, цифровізація (діджиталізація).

Наголошено, що в сучасних умовах глобальних викликів та повномасштабного вторгнення РФ в Україну зазначені політико-управлінські технології набули значного прогресу і потребують подальшого розвитку.

Рекомендовано активізувати процеси діджиталізації у парламентській діяльності в Україні на основі аналізу досвіду провідних парламентів демократичних держав світу.

Ключові слова: парламентська діяльність, політико-управлінська діяльність, інформаційне суспільство, інформаційно-комп'ютерні технології, публічне управління, публічна політика, публічна влада, вибори, інновації, парламентські процеси та процедури, представницькі органи влади, цифровізація, штучний інтелект.

Danylenko Lidiya Ivanivna Doctor of Pedagogical Sciences, Professor, Professor of the Department of Parliamentarianism of the Educational and Scientific Institute of Public Administration and Civil Service, Taras Shevchenko Kyiv National University, St. Romodanova, 12/2, Kyiv, 01033, tel.: (050) 383-45-68, <https://orcid.org/0000-0002-4524-8347>

Gachkov Andriy Mykolayovych Ph.D. in political science, Educational and Scientific Institute of Public Administration and Civil Service, Taras Shevchenko Kyiv National University (Department of Parliamentarism), St. Romodanova, 12/2, Kyiv, 01033, tel.: (050) 312 37 77, <https://orcid.org/0000-0002-0445-7679>

PROBLEMS OF THE DEVELOPMENT OF PARLIAMENTARY ACTIVITIES IN UKRAINE UNDER THE CONDITIONS OF DIGITALIZATION

Abstract. The development of the information society actualized the problem of informatization and digitization of parliamentary activity, as a special type of political and administrative activity based on the principles of people's power, democracy, transparency (transparency and accountability). Its subjects are parliamentarians elected by citizens of the state at national (parliament) or local elections (regional, city councils, councils of autonomy, etc.); its objects are parliamentary processes and procedures (development and adoption of political-management decisions).

It was found that information and digital technologies arose as a result of the development of mathematical and algorithmic technologies, which were actively used in all spheres of human life from the end of the 19th century, transformed into information and telecommunication technologies - in the 20th century. and digital - in the 21st century. Their rapid evolution is foreseen by the development of engineering in the field of development of automated (machine), robotic and cyber-physical technologies, artificial intelligence technologies, which are successfully implemented, in particular, in political and social systems (political science, public management and administration, sociology, etc.).

It is noted that information, telecommunications, and digital technologies are innovative, that is, those that significantly change the previous state of the system or process. In parliamentary activity, they qualitatively change social relations in the system "representative authorities - civil society - voters" and the behavior of parliamentarians and voters through the active use of information innovations, such as e-government, e-parliament, digitization (digitalization).

It is emphasized that in the modern conditions of global challenges and the full-scale invasion of the Russian Federation into Ukraine, these political and management technologies have made significant progress and need further development.

It is recommended to intensify digitalization processes in parliamentary activity in Ukraine based on the analysis of the experience of the leading parliaments of the world's democratic states.

Keywords: parliamentary activity, political and managerial activity, information society, information and computer technologies, public administration, public policy, public power, elections, innovations, parliamentary processes and procedures, representative authorities, digitalization, artificial intelligence.

Постановка проблеми. Активний розвиток інформаційного суспільства у ХХІ столітті спонукає Верховну Раду України (парламент), як представницький орган влади, застосовувати інноваційні форми, методи, технології у своїй діяльності під час виконання основних функцій (законодавча, представницька, установча, контрольна) [10], що сприяє досягненню найбільш ефективного результату в державі і суспільстві. Адже, конкурентоспроможність та дієздатність держави характеризується відповідними показниками її інноваційного розвитку, що забезпечується активним застосуванням інновацій, зокрема інформаційних, у політиці, економіці, соціальній сферах і у *парламентській діяльності*, яка характеризується особливим видом політико-управлінської діяльності, що здійснюється парламентарями на загальнонаціональному та місцевому рівнях публічної влади і публічного управління з вироблення і впровадження публічної політики.

Особливість парламентської діяльності пояснюється тим, що її здійснюють не звичайні особи чи фахівці з політології, публічного управління, соціології, філософії тощо, а особи різного професійного спрямування, але яких обирають громадяни на парламентських та

місцевих виборах, отримуючи від них кредит довіри на виконання завдань державного рівня. Саме тому вони мають відповідати сучасним вимогам і викликам держави та суспільства, зокрема в умовах цифровізації суспільно-політичних й управлінських процесів та систем.

Для досягнення успішних ініціатив з цифровізації, парламенти й уряди мають упроваджувати нові способи роботи з зацікавленими сторонами, впроваджувати нові практики надання парламентських послуг (законодавчої і законотворчої діяльності), створювати ефективні стратегії взаємодії, формувати цифрові екосистеми.

Зростаюча роль соціальних мереж, онлайн-платформ і цифрових засобів комунікації створює нові можливості для спілкування з виборцями і одночасно викликає необхідність у більш ефективних стратегіях, вносить нові етичні та правові виклики у сферу політичного управління.

Сучасні виклики інформаційного суспільства в Україні в основному пов'язані з війною з рф. І тому парламентська діяльність має максимально використовувати інноваційні технології у сфері інформації. У цьому плані існує відповідний прогрес. Він спостерігається у розвитку електронного урядування, як «способу організації державної влади за допомогою систем локальних інформаційних мереж та сегментів глобальної інформаційної мережі, що забезпечує функціонування органів влади в режимі реального часу та робить максимально простим і доступним щоденне спілкування з ними громадян, юридичних осіб, неурядових організацій» [4].

«За даними ООН «E-Government Survey 2020» Україна зайняла 69-е місце у рейтингу країн із найбільш розвиненим електронним урядуванням, що на 13 позицій вище, ніж у 2018» [12], тоді як «у 2014 році за рівнем розвитку електронного урядування Україна посідала 87 місце серед 193 держав членів ООН» [8].

Як стверджують науковці, якщо абсолютне значення Індексу розвитку електронного урядування збільшується на 1 одиницю, то значення Глобального Індексу конкурентоспроможності зростає на 94,175 одиниць [8]. Тому цей напрям розвитку України є важливим з точки зору не лише економічного зростання держави, а й забезпечення активної позиції влади і суспільства. Вважаємо, що він потребує посиленої уваги українського парламенту, діяльність якого має бути спрямована на розвиток технології електронного парламенту і діджиталізації парламентської діяльності в цілому.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Не зважаючи на переважну більшість наукових досліджень у цій сфері іноземних вчених, все ж у вітчизняній науці також питанням інформатизації, цифровізації, діджиталізації приділено достатньо уваги. Для парламентаризму і парламентської діяльності [9] це стосується, в першу чергу, праць представників Наукової школи вітчизняного парламентаризму,

Наприклад, В.Гошовська – засновниця і керівниця цієї наукової школи, наприклад, розглядає «парламентаризм як одну з форм представницької демократії, а представництво – як основу сучасної парламентської системи; підтримку ідей народного представництва – як шлях формування відповідної інформаційно-комунікаційної платформи» [1, с.12]; Л. Даниленко розглядає окремо дві групи інновацій у публічному управлінні: «соціальні – ті, що якісно змінюють ступінь соціально-економічної обґрунтованості прийняття політико-управлінських рішень та інформаційні – ті, що забезпечують підвищення інформаційної прозорості діяльності організації» [3, с. 146–149.]; Т. Запорожець обґрунтовує формування та реалізацію механізмів запровадження інтелектуального управління у діяльності органів державної влади [5]; О. Кравчук аналізує соціальні впливи впровадження штучного інтелекту у публічне управління та зміни у відносинах між державою і громадянами, рівень довіри до політичних інститутів держави та їх політико-управлінських рішень, загальну соціальну справедливість [7].

Ці та інші наукові праці в цілому розширюють діапазон науково-прикладних досліджень щодо розвитку публічного управління в умовах цифровізації, зокрема парламентської діяльності. Втім, це свідчить про доцільність здійснення подальших наукових розвідок з метою виявлення їх впливу на парламентську діяльність в сучасній Україні, яка перебуває у воєнному стані з 2022 року і має стратегічні цілі щодо входження до складу держав-учасниць ЄС та повоєнного відновлення незалежної демократичної соціальної держави.

Мета статті – визначити стан парламентської діяльності в Україні в умовах цифровізації та надати рекомендації парламентарям і виборцям щодо її подальшого розвитку.

Виклад основного матеріалу. Парламентська діяльність як особливий вид діяльності у сфері публічної влади цілеспрямовано досліджується вітчизняними вченими, починаючи з утвердження незалежності України, які внесли відповідні уточнення у понятійне поле політико-соціальних наук, розглядаючи її, зокрема, як :

- «особливий вид політичної діяльності вищого законодавчого органу держави, спрямованої на створення правової та законодавчої бази для здійснення повноважень усіма політико-правовими інститутами шляхом забезпечення прав, свобод та інтересів громадян, виразником волі яких є парламентарій» [9];

- «особливий вид політичної діяльності вищого законодавчого органу влади в державі, в якому здійснюється активна взаємодія її суб'єктів та об'єктів шляхом забезпечення прав, свобод та інтересів громадян, виразником волі яких є парламентар» [11].

Уточнюючи поняття «парламентська діяльність» ми вважаємо, що це є особливий вид політико-управлінської діяльності, який здійснюється парламентарями і виборцями не лише на загальнонаціональному, а й на місцевому рівнях публічної влади і публічного управління з вироблення і реалізації публічної політики в державі (*авторське визначення*).

Таке уточнення щодо сутності парламентської діяльності свідчить про її проактивність, адже в ній суб'єктами виступають такі інститути громадянського суспільства як парламент, політичні партії, громадські об'єднання, які, апріорі, є суттю народовладдя і тому їхня головна ціль полягає у задоволенні інтересів людини і громадянина.

Після того, як Україна подала заявку на вступ до ЄС з особливою увагою ми аналізуємо Хартію фундаментальних прав і свобод громадян ЄС , якою визначено ці інтереси, як їхні цінності. Це - свобода, гідність, правова держава, демократія, громадянськість, толерантність, справедливість. Вони об'єднані у чотири групи - фундаментальні, політико-правові, соціальні та культурні права і свободи, що розвивались у державах-учасниках ЄС поетапно. До фундаментальних прав і свобод громадян ЄС віднесено право на життя, на власність, на власні переконання; до політико-правових – право на участь у політичному житті та її територій; до соціальних - право на працю та на справедливі, безпечні її умови, на справедливую винагороду за працю, на належну державну соціальну допомогу; до культурних – рівні права і свободи представників різних національних, мовних, релігійних меншин та запобігання їх дискримінації.

Всі ці права і свободи має гарантувати й Україна, яка як держава, яка у 2021 році конституційно визначила європейський вектор розвитку, а у 2022 році отримала статус кандидата на вступ до ЄС разом із відповідним «домашнім» завданням, яке успішно виконала і станом на кінець 2022 року розпочала переговори про вступу України до ЄС.

До переліку основних («домашніх») завдань ЄС для України були віднесені такі:

- «законодавчо удосконалити процедуру відбору та призначення членів Конституційного суду;

- завершити формування оновленого складу Вищої ради юстиції та Вищої кваліфікаційної комісії суддів;

- призначити керівників та запустити повноцінну роботу Спеціалізованої антикорупційної прокуратури та Національного антикорупційного бюро України;

- привести законодавство у сфері боротьби з відмиванням грошей у відповідність до міжнародних стандартів FATF та прийняти комплексний стратегічний план реформування правоохоронного сектору;

- провадити антиолігархічне законодавство;

- привести законодавство у сфері ЗМІ до вимог директив ЄС та посилити повноваження регулятора ЗМІ;

- завершити реформу законодавства щодо національних меншин згідно з рекомендаціями Венеціанської комісії» [6].

Як бачимо, серед основних вимог ЄС до України як країни-кандидатки до ЄС є завдання щодо *приведення законодавства у сфері засобів масової інформації до вимог директив ЄС та посилення повноважень їхнього регулятора*. Саме це питання є для нас особливо важливим, адже ЗМІ в умовах цифровізації парламентської діяльності набуває нових форм, стає посередником між владою, зокрема парламентом, та іншими представницькими органами влади, і громадянами країни та мешканцями її територій. В таких умовах ЗМІ (засоби масової інформації) перетворюються в ЗМК (засоби масової комунікації), що пов'язані з ІКТ (інформаційно-комунікаційні технології), які стрімко розвиваються в усьому світі, як *інноваційні*, тобто такі, що суттєво змінюють попередній стан системи чи процесу. У парламентській діяльності вони якісно змінюють суспільні відносини у системі «представницькі органи влади – громадянське суспільство - виборці» та поведінку парламентарів і виборців шляхом активного застосування інформаційних інновацій, таких, як електронне урядування, електронний парламент, цифровізація (діджиталізація).

Електронне урядування забезпечується інформаційно-комуніційними технологіями в усіх сферах життєдіяльності країни, тому його вважають «ключем» до всіх реформ, адже в жодній сфері неможливо досягти високих темпів перетворень без впровадження цифрових технологій. Як факт, підтверджуючий цю думку, зазначаємо, що на Урядовому порталі (<https://www.kmu.gov.ua/news/e-uryaduvannya-klyuch-do-reform-v-ukrayini>) доступні більше сотні електронних послуг.

Електронний парламент в Україні забезпечується доступними інтерфейсами взаємодії, онлайн контролем роботи парламенту і депутатів, створенням умов для безпосереднього впливу на рішення парламенту через е-петиції, е-звернення, е-обговорення. Як підтверджуючий факт, на офіційному порталі Верховної Ради України (<https://www.rada.gov.ua/uploads/documents/36112.pdf>) розміщено історію його створення з 2016 року і розкриття основних завдань, серед яких розвиток ІТ-інфраструктури й імплементація різноманітних ІКТ в усі види внутрішньо-парламентської і зовнішньо-парламентської діяльності.

Ми порівняли Індекс державного управління та стійкості до дезінформації України й інших держав світу за допомогою технології кластерного аналізу і виявили, що у 2018 – 2021 роках всі країни були розділені на три групи. Україна за ці роки, на жаль, не змінила своєї групи, але суттєво покращила результати у діджиталізації парламентських та публічно-управлінських процесів [15].

Нами з'ясовано, що до першої групи країн в обох проаналізованих періодах увійшли Угорщина, Польща, Чехія, Словаччина, Грузія, у яких виявився відносно високий рівень державного управління; дотримується принцип безперешкодної участі у виборчому процесі; досить високий рівень політичної стабільності та діяльності органів державної влади; досить ефективно законодавство у сфері боротьби з політичною корупцією; високий рівень опону суспільства проти дезінформації, а заходи протидії неправдивій інформації включають суворі санкції та відповідальність. Натомість ці країни мають досить низький рівень інституційної та правової стійкості та посередній рівень захисту в медіа і цифровій стійкості.

До другої групи віднесено такі країни, як Азербайджан, Естонія, Латвія, Литва та Білорусь. У них рівень ефективності державного управління характеризується як посередня. Про наявність політичних проблем свідчать численні факти фальсифікації результатів виборів, політичної корупції та низький рівень довіри до законодавства. У свою чергу, стійкість до дезінформації недостатня, потребує покращення підтримка політичної безпеки у сфері інформації і комунікації.

До третьої групи країн входять Україна, Вірменія, Молдова, Румунія, які мають низький рівень ефективності державного управління та значні розбіжності за всіма субіндексами. Це доводить, що існують проблемні аспекти політичної безпеки, стійкості до дезінформації. Це, в свою чергу, вимагає вжиття відповідних заходів для розвитку ефективних механізмів інформаційного забезпечення політичної безпеки та захисту інформаційних потоків /там само/.

Зазначений аналіз емпіричних даних дослідження проблематики інформаційного забезпечення політичної безпеки України підтвердив наявність проблем і необхідність і їх вирішення.

Висновок один – пришвидшення процесів діджиталізації не лише в бізнесі, а й у парламентській діяльності, яка пов'язана з виборчим процесом. Тому цифровізація парламентської діяльності – є сучасним завданням України, яка разом з іншими цивілізованими державами світу проходить доволі швидко еволюцію від математичних й алгоритмічних технологій, які активно вкорінилися в життя людини з кінця XIX ст. і трансформувалися в інформаційні та телекомунікаційні технології - у XX ст. та цифрові – у XXI ст. Така швидка їх еволюція передбачена розвитком інженерії у сфері розроблення автоматизованих (машинних), робототехнічних та кіберфізичних технологій, технологій штучного інтелекту, які успішно впроваджуються, зокрема, у політико-соціальних системах, таких як політологія, публічне управління та адміністрування, соціологія тощо.

На прикладі ініціативи ЄС «Цифрове десятиліття» продемонструємо цілі, які визначені для цифрової трансформації до 2030 року. «У 2023 році Євростат представив статистику щодо рівня запровадження інформаційно-комунікаційних технологій та визначив основні способи використання цифрових технологій в публічному управлінні. Згідно з ціллю ЄС, до 2030 року щонайменше 80% усіх дорослих повинні мати мінімальні базові цифрові навички. У той час як майже 90% людей у ЄС користуються Інтернетом раз на тиждень, у 2021 році лише 54% мали базові або вищі базові цифрові навички. Серед країн ЄС частка людей з базовими або вищими за базові цифрові навички у 2021 році була найвищою у Фінляндії та Нідерландах (обидві 79%), випереджаючи Ірландію (70%) та Данію (69%)» [16].

Науковці стверджують, що успіх держав і суспільств в епоху цифровізації безпосередньо залежить від зусиль і ресурсів, якими наділений орган державного сектору щодо виконання законів та термінів їх упровадження. Це означає, що цифрові компетенції державних службовців на всіх рівнях влади виступають тим фактором, який суттєво впливає на створення макроінституційних, мікроінституційних та технічних умов для державного управління одночасно [17].

Тому, у контексті нашого дослідження пропонується:

- розширити пошук нових практик позитивного використання цифрових технологій в органах державної влади, зокрема, в парламенті та місцевих радах та їх розповсюдження через ЗМК;
- виокремити зайві функції державних службовців за допомогою електронних інформаційних платформ;
- запровадити продуктивний онлайн-діалог між усіма зацікавленими сторонами, спрямований на підвищення конкурентоспроможності посадових осіб;
- створити дієву систему підтримки зворотного зв'язку в діяльності державних органів влади та онлайн критеріїв об'єктивності, повноти, своєчасного інформування населення про проблеми;
- завчасно усувати появу можливих негативних тенденцій у взаємодії органів влади з населенням.

Адже, використання інформаційних технологій в державному управлінні істотно економить час, витрачений на вирішення різних проблем; сприяє динаміці розвитку держави і прозорості діяльності її менеджерів [14]. Особливо важливими є сучасні ІКТ, пов'язані зі штучним інтелектом (ШІ), зокрема генеративним, який «сприяє більш інклюзивному управлінню, гарантуючи, що потреби всіх громадян будуть враховані під час формулювання державної політики» [2].

«По-новому здійснюється комунікативна взаємодія, простежується динаміка політичної системи, систем освіти та охорони здоров'я, трудових та пов'язаних з ними відносин, цивільного обігу» [2, с. 366].

Все ж вітчизняні науковці розглядають перелік ризиків (загроз) у публічному управлінні у зв'язку із запровадженням ШІ. Вони наголошують на: «неминучому скороченні робочих

місць, зростанні безробіття; зростанні кіберзлочинності та появі її нових форм; правових проблемах відповідальності (у тому числі змін сучасного деліктного та контрактного законодавства); певному ступені недовіри та етичних проблемах інтегрування ІІІ у суспільне життя; підвищенні ступеня нерівності; «конфлікту з алгоритмом» та екзистенційній загрозі людству» [2, с. 368]. До позитивних переваг - «можливість прийняття раціональних та оперативних рішень, заснованих на конкретних даних з мінімальною суб'єктивністю при їх винесенні; конкретних даних з мінімальною суб'єктивністю при їх винесенні; реорганізацію, оптимізацію застарілих бюрократичних структур, систем та процедур; створення нових та інноваційних робочих місць; зниження залежності від енергоносіїв; нові досягнення у охороні здоров'я, промисловості, державній управлінні та інших сферах» [2, с. 368].

Ці факти підтверджують, що ІІІ вже більше не є футуристичною концепцією на сучасному ринку, що базується на даних. Вона розглядається як стратегічна перевага, яка не обмежується аналізом існуючих даних, оскільки має здатність створювати контент оригінальним та творчим способом.

Висновки. Незважаючи на значні темпи розвитку цифрових й інформаційних технологій, у парламентській діяльності все ще особливої уваги заслуговує розроблення й обґрунтування технології електронного парламенту, яка розширює діапазон активності її учасників (суб'єктів) - парламентарів, обраних на загальнонаціональних виборів, та місцевих виборах, зокрема, аспекти їхньої участі у парламентських процесах і процедурах, пов'язаних із розробленням й ухваленням політико-управлінських рішень. Також важливим залишається проблема підвищення Індексу державного управління та стійкості до дезінформації в Україні, який вказує на недостатній рівень розвитку цифрових технологій в державі, зокрема, у сфері стійкості до цифрових війн. А в умовах війни України з РФ важливим залишається аналіз досвіду провідних парламентів демократичних держав світу.

Література:

1. Гошовська В. А. Сучасні тренди і проблеми розвитку парламентаризму в Україні. *30 років незалежності України: досягнення, виклики, перспективи* : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., Київ, 10 верес. 2021 р. / за заг. ред. Л. Г. Комахи, О. М. Андреевої, В. А. Гошовської. Київ : ННІ ПУДС КНУ, 2021. 335 с. URL: <https://ipacs.knu.ua/pages/dop/273/files/5e2f5bc9-7e3f-4bb1-8017-18758fd31148.pdf> (дата звернення: 02.09.2024).
2. Гошовська В. А., Кравчук О. Ю. Штучний інтелект в публічному управлінні: вектори сучасних досліджень. *Національні інтереси України*: наук.-практ. журн. 2024. № 2(2). С. 362–370. URL: <http://perspectives.pp.ua/index.php/niu/article/view/13305> (дата звернення: 02.09.2024).
3. Даниленко Л. Соціальні інновації у публічному управлінні та їх вплив на забезпечення сталого розвитку України. *Україна 2030: публічне управління для сталого розвитку* : матеріали щоріч. Міжнар. наук.-практ. конф., Київ, 2020 р.: у 3 т. / за заг. ред. А. П. Савкова, М. М. Білинської, О. М. Петрос. Київ : НАДУ, 2020. Т. 2. 252 с. С. 146–149.
4. Електронне урядування. *Вікіпедія – вільна енциклопедія*. URL: <https://is.gd/Gxdmhz> (дата звернення: 02.09.2024).
5. Запорожець Т. В. Формування та реалізація механізмів запровадження інтелектуального управління у діяльності органів державної влади : дис. ... д-ра наук з держ. упр. за спец. : 25.00.02 – механізми державного управління; Національний ун-т цивільного захисту України. Харків, 2021. 532 с.
6. Конституційний вектор європейської перспективи України. URL: <https://nubip.edu.ua/node/117993> (дата звернення: 02.09.2024).
7. Кравчук О. Ю. Штучний інтелект у фокусі стратегічного планування публічного управління. *Суспільство та національні інтереси*. 2024. № 4(4). С. 1077–1083. URL: <http://perspectives.pp.ua/index.php/spi/issue/view/263/361> (дата звернення: 02.09.2024).
8. Лозинська Т. М., Якубенко О. П. Запровадження інформаційно-комунікаційних технологій в Україні: проблеми правового регулювання. *The XXIII International scientific and practical conference «Theoretical and practical foundations of social process management»*, 29–30 June, 2020. San Francisco, USA 2020. 321 p. . 226–229. URL: <https://isg-konf.com/wp-content/uploads/2020/06/XXIII-Conference-29-30-San-Francisco-USA-book.pdf#page=227/> (дата звернення: 02.09.2024).
9. *Парламентаризм та парламентська діяльність* : словник-довідник / уклад.: В. А. Гошовська, Н. Г. Протасова, М. М. Газізов та ін.; за заг. ред. В. А. Гошовської. Київ : НАДУ, 2012. 228 с.
10. Про Регламент Верховної Ради України: *Закон України від 10 лютого 2010 року № 1861-VI*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1861-17#Text> (дата звернення: 02.09.2024).

11. Твердохлеб М. Ю. Понятійне поле дослідження проблем аксіології парламентської діяльності в теорії державного управління. *Публічне управління: ціннісні орієнтири, стандарти якості та оцінка ефективності*: матеріали щоріч. Всеукр. наук.-практ. конф. за міжнар. участю, Київ, 26 трав. 2017 р.: у 5 ч. / за заг. ред. В. С. Куйбіди, А. П. Савкова, С. В. Загороднюка. Київ : НАДУ, 2017. Ч. 2: Децентралізація публічного управління. С. 123–126.

12. Україна піднялася на 13 місць у рейтингу готовності до запровадження електронного уряду URL: <https://everlegal.ua/ukrayina-pidnyalasya-na-13-mists-u-reytingu-gotovnosti-do-zaprovadzhennya-elektronnogo-uryadu/> (дата звернення: 02.09.2024).

13. *Цифрова трансформація публічного управління* : кол. монографія / О. В. Карпенко, І. Й. Малий, Г. В. Муравицька та ін. Київ : НАДУ, 2020. 256 с.

14. Goshovska V., Danylenko L., Hachkov A., Paladiiichuk S., Dzeha V. Problems of Applying Information Technologies in Public Governance. *IJCSNS International Journal of Computer Science and Network Security*. 2021. Vol. 21. No. 8. P. 71–78. URL: http://paper.ijcsns.org/07_book/202108/20210810.pdf (дата звернення: 02.09.2024).

15. Goshovska V., Gandziuk A., Danylenko L., Shemchuk A., Hachkov A. Problems of information provision of political security of Ukraine. *AD ALTA: Journal of interdisciplinary research*, 2022. Vol. 12. Is. 2. P. 134–139. (Special issue XXXI). URL: <http://www.magnanimitas.cz/ADALTA/120231/PDF/120231.pdf> (дата звернення: 02.09.2024).

16. Digitalisation in Europe – 2023 edition. *Eurostat*. 2023. URL: <https://ec.europa.eu/eurostat/web/interactive-publications/digitalisation-2023> (дата звернення: 22.06.2024)

17. Likhtin, A. Transformation of Public Administration in the Digital Era. *Administrative Consulting*, 1, 18-26. (2021). <https://doi.org/10.22394/1726-1139-2021-4-18-26> (дата звернення: 22.06.2024).

References:

1. Hoshovska, V. A. (2021). Suchasni trendy i problemy rozvytku parlamentaryzmu v Ukraini [Modern trends and problems of the development of parliamentarism in Ukraine]. *30 rokiv nezalezhnosti Ukrainy: dosiahnennia, vyklyky, perspektyvy : materialy Mizhnar. nauk.-prakt. konf. – 30 years of Ukraine's independence: achievements, challenges, prospects: materials of the International Scientific and Practical Conference*. (335 s.). Kyiv : NNI PUDES KNU. Retrieved from <https://ipacs.knu.ua/pages/dop/273/files/5e2f5bc9-7e3f-4bb1-8017-18758fd31148.pdf> [in Ukraine].

2. Hoshovska, V. A., Kravchuk, O. Yu. (2024). Shtuchnyi intelekt v publichnomu upravlinni: vektory suchasnykh doslidzhen [Artificial intelligence in public administration: vectors of modern research]. *Natsionalni interesy Ukrainy – National interests of Ukraine*, 2(2), 362–370. Retrieved from <http://perspectives.pp.ua/index.php/niu/article/view/13305> [in Ukraine].

3. Danylenko, L. (2020). Sotsialni innovatsii u publichnomu upravlinni ta yikh vplyv na zabezpechennia staloho rozvytku Ukrainy [Social innovations in public administration and their impact on ensuring the sustainable development of Ukraine]. *Ukraina 2030: publichne upravlinnia dlia staloho rozvytku : materialy shchorich. Mizhnar. nauk.-prakt. konf. – Ukraine 2030: public administration for sustainable development: materials of the annual International Scientific and Practical Conference*, 2, (146–149). Kyiv : NADU. [in Ukraine].

4. Elektronne uriaduvannia [Electronic governance]. *Vikipediia – vilna entsyklopediia – Wikipedia is a free encyclopedia*. Retrieved from <https://is.gd/Gxdmzn> [in Ukraine].

5. Zaporozhets, T. V. (2021). Formuvannia ta realizatsiia mekhanizmiv zaprovadzhennia intelektualnoho upravlinnia u diialnosti orhaniv derzhavnoi vlady [Formation and implementation of mechanisms for the introduction of intelligent management in the activities of state authorities]. *Doctoral thesis*. Kharkiv: Natsionalnyi un-t tsyvilnoho zakhystu Ukrainy. [in Ukraine].

6. Konstytutsiinyi vektor yevropeiskoi perspektyvy Ukrainy [Constitutional vector of the European perspective of Ukraine]. Retrieved from <https://nubip.edu.ua/node/117993> [in Ukraine].

7. Kravchuk, O. Yu. (2024). Shtuchnyi intelekt u fokusi stratehichnoho planuvannia publichnoho upravlinnia [Artificial intelligence in the focus of strategic planning of public administration]. *Suspilstvo ta natsionalni interesy – Society and national interests*, 4(4), 1077–1083. Retrieved from <http://perspectives.pp.ua/index.php/sni/issue/view/263/361> [in Ukraine].

8. Lozynska, T. M., Yakubenko, O. P. (2020). Zaprovadzhennia informatsiino-komunikatsiinykh tekhnolohii v Ukraini: problemy pravovoho rehuliuвання [Introduction of information and communication technologies in Ukraine: problems of legal regulation]. *The XXIII the International scientific and practical conference «Theoretical and practical foundations of social process management»*, (pp. 226–229). San Francisco, USA. Retrieved from <https://isg-konf.com/wp-content/uploads/2020/06/XXIII-Conference-29-30-San-Francisco-USA-book.pdf#page=227/> [in Ukraine].

9. Hoshovska, V. A., Protasova, N. H., Hazizov, M. M. ta in. (2012). *Parlamentaryzm ta parlamentska diialnist [Parliamentarism and parliamentary activity]*; V. A. Hoshovskoi (Red.). Kyiv : NADU. [in Ukraine].

10. Pro Rehlement Verkhovnoi Rady Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 10 liutoho 2010 roku № 1861-VI [About the Regulations of the Verkhovna Rada of Ukraine: Law of Ukraine dated February 10, 2010 No. 1861-VI]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1861-17#Text> [in Ukraine].

11. Tverdokhlieb, M. Yu. (2017). Poniatiiine pole doslidzhennia problem aksiolohii parlamentskoi diialnosti v teorii derzhavnoho upravlinnia [Conceptual field of research of problems of axiology of parliamentary activity in the theory of public administration]. *Publichne upravlinnia: tsinnisni oriientyry, standarty yakosti ta otsinka efektyvnosti: materialy shchorich. Vseukr. nauk.-prakt. konf. za mizhnar. uchastiu – Public administration: value guidelines, quality standards and efficiency assessment: materials of the annual All-Ukrainian scientific and practical conference with international participation*, 2, (123–126). Kyiv : NADU. [in Ukraine].
12. *Ukraina pidnialasia na 13 mist u reitynhu hotovnosti do zaprovadzhennia elektronnoho uriadu [Ukraine rose 13 places in the rating of readiness for the introduction of electronic government]*. Retrieved from <https://everlegal.ua/ukrayina-pidnyalasya-na-13-mists-u-reityngu-gotovnosti-do-zaprovadzhennya-elektronnogo-uryadu/> [in Ukraine].
13. Karpenko, O. V., Malyi, I. Y., Muravytska, H. V. ta in. (2020). *Tsyfrova transformatsiia publichnoho upravlinnia [Digital transformation of public administration]*. Kyiv : NADU. [in Ukraine].
14. Goshovska V., Danylenko L., Hachkov A., Paladiiichuk S., Dzeha V. (2021). Problems of Applying Information Technologies in Public Governance. *IJCSNS International Journal of Computer Science and Network Security*, 21(8), 71–78. Retrieved from http://paper.ijcsns.org/07_book/202108/20210810.pdf [in English].
15. Goshovska V., Gandziuk A., Danylenko L., Shemchuk A., Hachkov. A. (2022). Problems of information provision of political security of Ukraine. *AD ALTA: Journal of interdisc iiplinary research*, 12(2), 134–139. (Special issue XXXI). Retrieved from <http://www.magnanimitas.cz/ADALTA/120231/PDF/120231.pdf> [in English].
16. Digitalisation in Europe – 2023 edition (2023). *Eurostat*. Retrieved from <https://ec.europa.eu/eurostat/web/interactive-publications/digitalisation-2023> [in English].
17. Likhtin, A. Transformation of Public Administration in the Digital Era. *Administrative Consulting*, 1, 18-26. (2021). <https://doi.org/10.22394/1726-1139-2021-4-18-26> [in English].

УДК 321 (438)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-639-647](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-639-647)

Лесняк Віталій Юрійович кандидат політичних наук, доцент кафедри політології та міжнародних відносин, Рівненський державний гуманітарний університет, вул. С. Бандери, 12, Рівне, 33028, тел.: (0362) 62-03-56, <https://orcid.org/0000-0003-3489-6119>

ПОЛІТИЧНІ ЧИННИКИ СТАНОВЛЕННЯ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В ПОЛЬЩІ В УМОВАХ ПЕРЕХОДУ ДО ДЕМОКРАТІЇ

Анотація. У статті проаналізовано політичні чинники становлення громадянського суспільства в Польщі в умовах переходу до демократії. Особлива увага приділена виокремленню етапів польського демократичного транзиту. З'ясовано особливості розвитку громадянського суспільства в Польщі в умовах функціонування соціалістичного режиму та становлення демократичної системи. У рамках демократичного транзиту виділено етапи: лібералізації старого режиму, демократизації та консолідації нового режиму.

Встановлено, що на етапі лібералізації соціалістичної Польщі відбувався поступовий демонтаж польського соціалізму на основі активної діяльності “Солідарності”, реалізації умов Круглого столу. На етапі демократизації відбувалась легалізація політичних партій, проводились демократичні вибори, реалізовувались системні політичні перетворення і економічні реформи. На етапі консолідації демократії у Польщі здійснювалося зміцнення нових політичних інститутів, забезпечувався стабільний економічний розвиток, проводилась організація демократичних парламентських виборів, впроваджувалась реформа територіального устрою. На фоні політичних трансформацій відбувалося становлення інститутів громадянського суспільства та збільшувався їх вплив на процес прийняття політичних рішень. Системна трансформація в Польщі стала істотною подією в житті не лише її громадян, але й у політичній історії інших країн Центральної та Східної Європи.

На даний час третій сектор в Польщі є суттєвим елементом загального розвитку держави. Функціонування та розвиток недержавних організацій порушують державну монополію на політичну діяльність та інформацію, активізують змагальність і конкуренцію у політичній системі як Польщі, так і країн Центрально-Східної Європи.

Ключові слова: перехід до демократії, громадянське суспільство, демократична консолідація, Польща.

Lesnyak Vitaliy Yuriyovych PhD in Political Science, Associate Professor of The Department of Political Science and International Relations, Rivne State University of Humanities, St. S. Bandery, 12, Rivne, 33028, tel. (0362) 62-03-56, <https://orcid.org/0000-0003-3489-6119>

POLITICAL FACTORS OF THE FORMATION OF CIVIL SOCIETY IN POLAND IN THE CONDITIONS OF TRANSITION TO DEMOCRACY

Abstract. The article analyzes the political factors of the formation of civil society in Poland in the conditions of transition to democracy. Special attention is paid to the isolation of the stages of the Polish democratic transit. The features of the development of civil society in Poland in the conditions of the functioning of the socialist regime and the formation of a democratic system are clarified. Within the framework of the democratic transit, the following stages are distinguished: liberalization of the old regime, democratization and consolidation of the new regime.

At the stage of liberalization of socialist Poland, the gradual dismantling of Polish socialism took place on the basis of the active activities of “Solidarity” and the implementation of the conditions of the Round Table. At the stage of democratization, political parties were legalized, democratic

elections were held, systemic political transformations and economic reforms were implemented. At the stage of consolidation of democracy in Poland, new political institutions were strengthened, stable economic development was ensured, democratic parliamentary elections were organized, and territorial reform was implemented. Against the background of political transformations, civil society institutions were formed and their influence on the political decision-making process increased. Systemic transformation in Poland became a significant event not only in the lives of its citizens, but also in the political history of other countries of Central and Eastern Europe.

Currently, the third sector in Poland is an essential element of the overall development of the state. The functioning and development of non-governmental organizations violate the state monopoly on political activity and information, intensify competition and rivalry in the political system of both Poland and the countries of Central and Eastern Europe.

Keywords: transition to democracy, civil society, democratic consolidation, Poland.

Постановка проблеми. Історія концепції громадянського суспільства сягає епохи Стародавніх Греції та Риму. Свій розвиток вона отримала в працях мислителів періоду Просвітництва в Європі. Проте, не зважаючи на своє подальше згадування у творах різних авторів XIX-XX ст., концепція громадянського суспільства поступова відходить на задній план у політичній та суспільній думці. Стрімке ж повернення ідеї громадянського суспільства розпочинається з розвитком дисидентських рухів в країнах соціалістичного блоку в 70-х та 80-х роках XX ст. Георг Вейгель в праці «Остання революція» висловив думку про те, що не було б занепаду комунізму без морального заангажування самих громадян, без «повернення до добра, до того, що є справжнім і людським, та без супротиву культурі брехні» [33, s.12]. Дослідження становлення громадянського суспільства у країнах Центрально-Східної Європи в умовах переходу від соціалізму до демократії викликають вагомий науковий інтерес, оскільки дають змогу зрозуміти успіхи та труднощі становлення громадянського суспільства у пострадянських країнах, з'ясувати масштаби загрози становлення розвиненого громадянського суспільства для пострадянських авторитарних та гібридних режимів, пояснити потенційну «небезпечність» успішних демократичних зрушень та революцій в Україні для консолідованих пострадянських автократій, котрі спотворюють об'єктивну оцінку політичної реальності маніпулятивною пропагандою та відвертою брехнею, що охоплює керований інформаційний простір цих держав.

Сучасна політична дійсність зумовлює необхідність проведення наукових досліджень проблеми демократизації, пояснення її сутності та механізмів реалізації в рамках напрямку, котрий отримав назву транзитології (Theory of Transition). Враховуючи усю складність системних перетворень у постсоціалістичних державах Центрально-Східної Європи, демократична трансформація та розвиток громадянського суспільства постають головними факторами демократичного транзиту в країнах цього регіону.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Хоча й загальні теоретичні базиси переходу до демократії досліджувались в працях відомих науковців, таких як: Д.Растоу [5], Ф.Шміттєра [7; 22], Г.О'Доннела [24], Т.Карла [21], Х.Лінца, А.Степана [2], А.Пшеворського [27], проте більш конкретизовані форми вивчення демократичних перетворень у постсоціалістичній Польщі здійснювались А.Антошевським [10], В.Бонуськом [11], М.Гульчинським [17], Х.Лісцькою [22], В.Петрасем та Я.Сельським [25], В.Жебровським [38], Е.Желінським [37]. Надзвичайний науковий інтерес у цьому контексті представляє спільна праця польських та українських дослідників "Трансформація в Польщі та Україні" (під ред. А.Антошевського, А.Колодій, К.Ковальчика) [32], в якій ґрунтовно проаналізовані різноманітні політичні, соціальні та культурні чинники польського трансформаційного досвіду на основі зіставлення з досягненнями української демократизації. Значення громадянського суспільства в демократичних процесах є предметом досліджень багатьох українських учених: М. Марчука [3], Л. Чекаленка [8], В. Бусленка [1], Ю. Окуньовської [4], проте проблематика політичних чинників формування громадянського суспільства в умовах демократичного транзиту в Польщі потребує більш чіткого аналізу, узагальнення та порівняння.

Мета статті – проаналізувати політичні чинники становлення громадянського суспільства у Польщі в умовах переходу до демократії. Дослідницькі завдання передбачали узагальнення характерних рис польської трансформації, виділення етапів демократичного транзиту та виявлення особливостей розвитку третього сектору, аналіз факторів, що впливали на динаміку розвитку громадянського суспільства в Польщі.

Виклад основного матеріалу. В умовах демократичного транзиту відбувається демонтаж попередньої недемократичної політичної системи та поява нової демократичної системи. Цей складний процес, згідно транзитологічних досліджень, передбачає різні етапи: лібералізацію недемократичного режиму, безпосередню інституційну демократизацію та консолідацію навколо створеної системи демократичних правил.

Лібералізація, розпочинаючись з кризи легітимності авторитарного режиму та наростання суперечностей у правлячій еліті, супроводжується ослабленням політичної цензури, розширенням свободи слова, примирливим ставленням до опозиційних настроїв та неконтрольованих державою структур. На етапі демократизації відбуваються інституційні перетворення політичної системи – з'являються політичні партії та виборчі демократичні процедури, здійснюється демонтаж старого політичного режиму. На етапі демократичної консолідації завершується процес зміцнення демократичних процедур та інститутів.

Вчені-транзитологи представляють в своїх публікаціях різні концепції переходу, які характеризуються множинністю фаз та етапів процесу демократичного переходу. Основною вимогою для більшості концепцій демократичних змін є досягнення консолідованого суспільства, що базувалося б на демократичних ідеалах. Як підкреслює А.Антошевський, незважаючи на велику кількість присвяченої проблематиці переходу від авторитарного режиму до демократії літератури, важко говорити про формування хоча би чітких меж посткомуністичної демократизації [10, s.47], тим не менше, цілком очевидним є факт досягнення рівня консолідації демократії в більшості постсоціалістичних держав Центрально-Східної Європи. Наприклад, демократизаційний досвід Польщі Г.Ерме окреслив терміном “полюбовна демократизація” [20, p.279], особливою рисою якої була насамперед еволюційна, мирна зміна устрою без елементів насилля і радикалізму, згідно з правовими нормами.

Нинішній стан громадянського суспільства в Польщі значною мірою визначається політичними та історичними чинниками розвитку держави. Комуністична влада не заохочувала стихійні форми самоорганізації людей, але сприяла появі організацій, підконтрольних правлячій партії. У таких умовах, під впливом зростаючого суспільного невдоволення, почалося будівництво незалежних інституцій, переважно об'єднань, що захищали громадянські права та інтереси трудящих. Поява «Солідарності» в Польщі в 1980 році стала сильним поштовхом для дослідників демократії ближче розглянути роль громадянського суспільства як такого, а особливо його значення в процесі демократизації авторитарних держав. Рух «Солідарності» відіграв одну з найважливіших ролей у пробудженні польського громадянського суспільства. Після Круглого столу 1989 року почало формуватися бачення нового демократичного суспільства. Політичні зміни відкрили польській державі шлях до інтеграції з Європейським Союзом.

Дослідниця Інка Слодковська пропонує для поглибленого аналізу розвитку громадянського суспільства в контексті суспільно-політичних процесів у Польщі 1980-х років таку його типологію: 1) функціональне громадянське суспільство; 2) революційне громадянське суспільство; 3) етичне громадянське суспільство [31, s.49]. Ліберально-демократична система створює найсприятливіші умови для виникнення і розвитку громадянського суспільства; у цьому випадку з'являється його функціональний тип, який зміцнює демократію через залучення громадян і характеризується такими елементами, як [31, s.73]: верховенство права, рівність громадянських і політичних прав; плюралізм; наявність публічного простору, де можна обговорювати такі різноманітні інтереси. Революційне громадянське суспільство виступає проти недемократичної держави і мобілізує свої дії для системних змін. Висуваючи вимоги змін, революційне суспільство протистоїть державі, стаючи рушійною силою здійснення та

зміцнення демократичних змін. Однак етичне громадянське суспільство діє за межами держави, і його діяльність часто приймає символічні форми протесту чи бунту [31, s.51-54]. Отже, між ліберально-демократичною державою та функціональним громадянським суспільством існує позитивний зв'язок. У разі недемократичної політичної системи існує негативний зв'язок між державою та громадянським суспільством [29, s.30].

Наявність процедурної демократії є необхідною, але недостатньою умовою для становлення зрілого громадянського суспільства. Окрім формальних політичних принципів, які становлять основу сучасного громадянського суспільства, має бути воля та бажання брати участь у політичному та суспільному житті [34, s.47]. Крім того, засадничим елементом громадянського суспільства є активна автономна особистість, яка самореалізується, шукаючи схвалення серед інших собі подібних особистостей, бере участь в економічній, культурній, громадській та інших формах суспільного життя, які виникають і розвиваються в місцевому середовищі. Це дає підстави вважати, що громадянське суспільство розглядається як «сфера реалізації громадянської участі, спосіб для людей брати участь у спільній діяльності задля досягнення загального блага, а з іншого боку, як сфера визначених громадянських чеснот і бажаних відносин між громадянами, суспільством і державою» [30, s.11-12].

У цьому контексті можна виділити чотири основні функції громадянського суспільства: захист від державного свавілля; спостереження та контроль за державною владою; демократична соціалізація громадян; і створення публічної сфери та генерування лідерів, які діють у цій сфері [35, s.313].

На думку польської дослідниці Беати Войни, польський перехід розпочався в 1989 р. і закінчився у 1997 р., ставши прикладом політичної, економічної трансформації від соціалістичної держави з централізованою економікою до демократичної держави з ринковою економікою [36, p.35]. Г.Ерме за початок польського демократичного переходу вбачав серпневі події 1980 року. А тривалий процес переговорів між владою та робітниками був, на його думку, ключовим чинником лібералізації старого недемократичного режиму та зумовив у подальшому процес розпаду системи реального соціалізму, що завершився в 1989 році [20, p.279]. Скажімо, В.Петрась і Я.Сельський в рамках переходу до демократії виділили три етапи: 1989 рік – падіння авторитарної системи; 1989-1991 роки – встановлення демократичних інституцій і процедур; з 1991 року – консолідацію демократії [25, s.235-236].

Узагальнюючи досягнення польського демократизаційного процесу з інтеграційними успіхами держави на зовнішньополітичній арені демократичний транзит в Польщі варто окреслювати періодом від 1980-х років (часу масових виступів проти недемократичного уряду В. Ярузельського) до 2004 року (часу вступу Польщі до Європейського Союзу і звершення консолідації польського суспільства навколо європейських демократичних цінностей). В рамках цього широкого періоду чітко виокремлюються відповідні етапи демократичного переходу: лібералізація соціалістичної Польщі (80-ті – 1989); демократизація постсоціалістичної Польщі (1989-1997) і консолідація демократії у Польщі (1997 – 2004).

На етапі лібералізації соціалістичної Польщі (1980-ті – 1989) відбувалась еволюційна «ерозія» польського соціалізму на основі появи масових суспільних невдоволь, активізації підпільної діяльності політичної опозиції режимові, активної діяльності “Солідарності”, появи нових суспільних лідерів, поступового відходу від політики репресій щодо противників устрою, впровадженню умов Круглого столу. На етапі демократизації постсоціалістичної Польщі (1989 – 1997) відбувались процеси: модифікації постсоціалістичної системи, легалізації політичних партій, ліквідації Польської об'єднаної робітничої партії, організації демократичних виборів президента, системних політичних перетворень і економічних реформ. На етапі консолідації демократії у Польщі (1997 - 2004) здійснювалося зміцнення політичних перетворень, забезпечувався стабільний економічний розвиток, забезпечувалась інтеграція до НАТО та ЄС.

На даний час третій сектор в Польщі є суттєвим елементом загального розвитку держави. Скажімо, у сучасному польському суспільстві нараховується більше 143 тис. неурядових організацій – близько 17 тис. фондів та 117 тис. товариств [12, s. 9], що в цілому

не гарантує, що саме така кількість є фактично діючими організаціями. На основі результатів досліджень товариства «Klon/Jawor» встановлено, що лише близько 70% зареєстрованих організацій діють активно [9, s. 4]. Якщо вести мову про динаміку розвитку неурядових організацій, то, скажімо, у 1997 році кількість структур третього сектору становила 27,4 тис., у 2005 р. – 67,5 тис., у 2010 р. – 80,4 тис., а в 2012 р. їх нараховувалося 83,5 тис. (69,6 тис. товариств, 8,5 тис. фондаций, 3,6 тис. професійних спілок та організацій працедавців, 1,8 тис. громадських релігійних структур [18]. Вказані дані доводять факт поступового росту неурядових організацій та третього сектору. Щодо регіональних особливостей розвитку третього сектору можна виокремити найбільш активні воєводства за кількістю громадських організацій. Так, у 2012 році найбільше організацій (16%) було зареєстровано в Мазовецькому воєводстві, понад половина з яких розташовувалася у Варшаві. Найменше структур існувало натомість в воєводствах: Любуському, Опольському, Підляському та Свентокшиському (по 3%) [26, s. 2]. Головними сферами діяльності громадських об'єднань є: спорт, туризм, рекреація, хобі (34%), навчання та виховання (15%), культура і мистецтво (13%), суспільні послуги та соціальна допомога (8%), охорона здоров'я (7%), місцевий розвиток (6 %) [18, s. 5].

Проте польські громадські організації значно слабші, ніж в інших розвинених країнах. За даними Європейського соціодослідження, Польща знаходиться в кінці групи європейських країн з дуже низькою соціальною активністю та довірою до державних інституцій [27].

За словами проф. В. Мішталя, найбільше занепокоєння викликає низький рівень громадської активності неурядових організацій в публічній сфері. Залучення до неурядових організацій залишається низьким [23, s.132]. Найпоширеніші обмеження та труднощі, з якими в різній мірі стикаються неурядові організації, включають: недостатні ресурси; розчарування в неуспішних проєктах; непомітність у суспільному житті; конкуренція та фрагментація; відсутність політичного чуття; залежність від конкретних людей, дефіцит кадрів, у тому числі керівників, учасників та волонтерів [23, s.139]. До внутрішніх проблем третього сектору також належать: неспроможність створити сучасну членську базу; труднощі зі створенням спільного неурядового представництва; часте порушення стандартів саморегулювання та етики третього сектору, відносно низька організаційна культура; феномен «олігархізації» секторальних еліт або тенденція до встановлення клієнтелістських відносин з інституційним та політичним середовищем; та, врешті, комерціалізація та бюрократизація сектору [16, s.239].

Слабкість польських неурядових організацій зумовлена також несприйняттям їх як повноцінного партнера з боку політичної (державної та місцевої влади), ділової, культурної, медійної та інтелектуальної еліт, окремих неформальних груп інтересів, а також значної частини суспільства [13, s.233].

Близько 70-80% польських неурядових організацій не мають власних активів, і лише 20% мають фінансові резерви, 73% скаржаться на труднощі з отриманням коштів [19, s.19-21]. Фінансова слабкість громадських організацій не дозволяє їм реалізувати багато необхідних соціальних проєктів, що часто стає причиною безповоротного зникнення багатьох цінних громадських ініціатив [14, s.236-237]. У зв'язку з «європеїзацією» третього сектору [15, s.40], появою доступу до фондів Європейського Союзу поглиблюється диспропорція між найбільшими та меншими організаціями.

Таким чином, третій сектор відіграє стратегічно важливу роль у становленні консолідованої демократії. Враховуючи роль громадянського суспільства у різних сферах суспільного життя, створення сприятливих умов для його розвитку та налагодження взаємодії з його інститутами є важливим завданням для політичних еліт в цілому.

Висновки. Відродження громадянського суспільства в Польщі відбувалося в період боротьби проти соціалістичної держави. Громадська активність була важливим елементом тиску на недемократичну владу, яка, зрештою, погодилася на переговори з представниками опозиції. У результаті системної трансформації були створені необхідні умови для розвитку громадянського суспільства. Однак багато факторів ускладнюють створення розвиненого громадянського суспільства й по сьогоднішній день. Це історичні, соціально-економічні та

політичні чинники. Адже у післявоєнний час формувалася громадянська пасивність. Комуністична влада фактично контролювала всі сфери діяльності громадян та формувала особливий тип покiрного громадянина, підпорядкованого партійній владі. Тому значна частина громадян продовжує й надалі слабко проявляти суспільний інтерес до діяльності неурядових інституцій. Щоб подолати ці негативні наслідки історичного минулого необхідно надати більше можливостей громадянам здійснювати соціальні ініціативи без зайвих бюрократичних процедур.

Отже, завдяки розвитку третього сектора суспільство набуло більш відкритих рис, а діяльність урядових, регіональних та місцевих структур стала більш прозорою, що сприяло появі нових механізмів покращення легітимності політичних рішень, розширенню громадського контролю за реалізацією цих рішень.

Література:

1. Бусленко В.В. Тенденції взаємодії влади та опозиції в Польщі в контексті процесів демократизації // Політичне життя. 2020. №1. С.5-12.
2. Лінц Х. Дж., Степан А. На шляху до консолідованих демократій // У пошуках правильної парадигми: Концептуальні перспективи посткомуністичного переходу у країнах Східної Європи: пер. з англ./ За ред. Д.Гузіню; гол. ред. серії і автор передм. Дж.Перлін; наук. ред. О.Кокорська. К.: Видавництво "Ай-Бі", 2003. С.195-213.
3. Марчук М. Основні еволюційні етапи польської демократії // Вісник ХНУВС. 2021. №2(93).С.68-91.
4. Окуньовська Ю.В. Діяльність громадських організацій Польщі в контексті її європейської інтеграції : автореф. дис. ... канд. політ. наук: 23.00.02. Вінниця, 2018. 19 с.
5. Растоу Д.А. Переходы к демократии: попытка динамической модели // Полис. 1996. №5. С.5-15.
6. Романюк О. Транзитивні демократії (про визначення характеру політичних режимів перехідних суспільств) // Людина і політика. 2004. №2 (32). С.23-30.
7. Шмиттер Ф. Размышления о гражданском обществе и консолидации демократии / Ф.Шмиттер // Полис. 1996. №5. С.16-27.
8. Чекаленко Л.Д. Специфіка формування громадянського суспільства в Республіці Польща // Історичний досвід становлення громадянського суспільства в країнах Європи. 2012. С.261-272.
9. Adamiak P., Charycka B., Gumkowska M. Polskie organizacje pozarządowe / P.Adamiak, B.Charycka, M.Gumkowska. Warszawa: Stowarzyszenie Klon/Jowór, 2015. 20 s.
10. Antoszewski A. Przejście ku demokracji: analiza przypadku Polski / A.Antoszewski // Transformacja w Polsce i na Ukrainie. Wybrane aspekty. Pod red. A.Antoszewskiego, A.Kolodij, K.Kowalczyka. Wrocław: Atut, 2010. S.11-21.
11. Bonusiak W. Trzecia Rzeczpospolita (1989-2007). Rzeszów: Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, 2008. 299s.
12. Charycka B., Gumkowska M. Kondycja sektora organizacji pozarządowych / B.Charycka, M.Gumkowska. Warszawa: Stowarzyszenie Klon/Jawor, 2018. 78 s.
13. Gliński P. Aktywność aktorów społecznych – deficyt obywatelstwa wobec codziennej zaradności Polaków (w:) Wesołowski Włodzimierz, Włodarek Jan (red.). Kręgi integracji i rodzaje tożsamości. Warszawa. Scholar i PTS. 2005.
14. Gliński P. Bariery samoorganizacji obywatelskiej (w:) Domański Henryk, Antonina Ostrowska i Andrzej Rychard (red.). Niepokoje polskie. Warszawa. IFiS PAN. 2004. s.236-237.
15. Gliński P. Dwadzieścia lat społeczeństwa obywatelskiego w Polsce. Maszynopis. 2010. 40 s.
16. Gliński P. Style działań organizacji po,zarządowych w Polsce. Grupy interesu czy pożytku publicznego?, Warszawa. IFIS PAN. 2006. 287 s.
17. Gulczyński M. Trzy fazy przemian ustrojowych w Polsce: inicjacja-transformacja-konsolidacja // Szanse i zagrożenia procesu konsolidacji systemu politycznego III Rzeczypospolitej Polskiej, J.Kuciński (red.). Warszawa: Wyższa szkoła Ekonomiczna w Warszawie, 2005. S.13-46.
18. GUS: rośnie liczba organizacji pozarządowych / Główny Urząd Statystyczny, 2014 // Режим доступу: <http://wiadomosci.onet.pl/kraj/gus-rosnie-liczba-organizacji-pozarządowych/1lq6t>.
19. Gumkowska M., Herbst J. Podstawowe fakty o organizacjach pozarządowych – raport z badania, Warszawa, 2006, s.19-21
20. Hermet G. La démocratisation à l'amiable: de l'Espagne à la Pologne // Commentaire. n° 50. 1990. P.279-286.
21. Karl T. L., Schmitter P. Ch. Modos de transición en America Latina, Europa del Sur y Europa del Este // Revista Internacional de Ciencias Sociales. n° 128. junio 1991. P.283-300.
22. Lisicka H. Ewolucja reżimu politycznego w Polsce po 1989 // Demokratyzacja w III Rzeczypospolitej. Pod. Red. A.Antoszewskiego. – Wrocław: Wydawnicwo Uniwersytetu Wrocławskiego, 2002. S.27-50.

23. Misztal Wojciech, *Dialog obywatelski we współczesnej Polsce*, Lublin, Wydaw. UMCS, 2011, 246 s.
24. O'Donnell G., Schmitter P.C. *Transitions from Authoritarian Rule: Tentative Conclusions About Uncertain Democracies*. Baltimore and London: The Johns Hopkins University Press, 1986. 96p.
25. Pietras W., Sielski J. *Polska // Systemy polityczne państw Europy Środkowej i Wschodniej. Ustrój, organy władzy, partie polityczne*. Pod red. M. Barańskiego. Katowice: Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, 2005. S.234-264.
26. Podstawowe dane o wybranych organizacjach trzeciego sektora w 2012 / Główny Urząd Statystyczny. Warszawa: Główny Urząd Statystyczny, 2015. 32 s.
27. Polska-Europa. Wyniki Europejskiego Sądu Społecznego 2002-2012, pod red. Pawła B.Sztabińskiego i Franciszka Sztabińskiego, Warszawa, IFIS PAN, 2014, 90 s.
28. Przeworski A. *Democracy and the Market, Political and Economic Reforms in Eastern Europe and Latin America*, Cambridge: Cambridge University Press. 1991. 209 p.
29. Rachwał M. Współczesna demokracja a społeczeństwo obywatelskie na przykładzie Polski, *Środkowoeuropejskie Studia Polityczne*, Poznań, Wydział Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM w Poznaniu, 2011, N2, S.21-40.
30. Sidor M., Kuć-Czajkowska K. Społeczeństwo obywatelskie – słowem wstępu (w:) *Społeczeństwo obywatelskie Lublina i Wrocławia – studia przypadków*, red. Katarzyna Kuć-Czajkowska, Katarzyna Efner, Lublin, Wydaw. UMCS, 2013, s.11-20.
31. Słodkowska I. Społeczeństwo obywatelskie na tle historycznego przełomu : Polska 1980-1989, Warszawa, Instytut Studiów Politycznych Polskiej Akademii Nauk, 2006, 329 s.
32. Transformacja w Polsce i na Ukrainie. Wybrane aspekty. Pod red. A.Antoszewskiego, A.Kolodij, K.Kowalczyka. Wrocław: Atut, 2010. 743s.
33. Weigel G. *Ostateczna rewolucja: Kościół sprzeciwu a upadek komunizmu*, [tł. z niem.] Wojciech Buchner. – Poznań, W Drodze, 1995.
34. Wiśniewski J., Żoź K., *Społeczeństwo obywatelskie a społeczeństwo Unii Europejskiej (w:) Unia Europejska a społeczeństwo obywatelskie: praca zbiorowa*, pod red. Ryszarda Paradowskiego, Poznań, Wydawnictwo Naukowe Instytutu Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, 2005, 254 s.
35. Wnuk-Lipiński Edmund. *Społeczeństwo obywatelskie a demokratyzacja (w:) Zachowania polityczne*, T.2, red. R. J. Daltona, D. Klingemanna, Warszawa, Wyd. Naukowe PWN, 2010.
36. Wojna B. *El camino de España y Polonia hacia la Alianza Atlántica*. – Madrid: Ediciones Gondo, 2006. – 186p.
37. Zieliński E. *Przekształcenia ustrojowo-polityczne w Polsce // Transformacja ustrojowa państw Europy Środkowej i Wschodniej*. Pod red. E. Zielińskiego. – Warszawa: Dom Wydawniczy Elipsa, 1996. S.21-42.
38. Żebrowski W. *Ewolucja systemu politycznego Polski w latach 1918-2007 / W.Żebrowski*. Olsztyn: OSW im. Rusińskiego, 2008. 473s.

References:

1. Buslenko V. (2020) *Tendentsii vzaiemodii vlady ta opozytzii v Polshchi v konteksti protsesiv demokratyzatsii [Trends in the interaction of the government and the opposition in Poland in the context of democratization processes]* Politychne zhyttia. 2020. №1. S.5-12. [In Ukrainian]
2. Lints Kh. Dzh., Stepan A. (2003). *Na shliakhu do konsolidovanykh demokratii [On the way to consolidated democracies // In search of the right paradigm: Conceptual perspectives of the post-communist transition in Eastern European countries]*. U poshukakh pravylnoi paradyhmy: Kontseptualni perspektyvy postkomunistychnoho perekhodu u krainakh Skhidnoi Yevropy: per. z anhl. / Za red. D.Huziny; hol. red. serii i avtor peredm. Dzh.Perlin; nauk. red. O.Kokorska. K.: Vydavnytstvo "Ai-Bi", 2003. S.195-213.
3. Marchuk M. (2021) *Osnovni evoliutsiini etapy polskoï demokratii [The main evolutionary stages of Polish democracy]* // Visnyk KhNUVS. 2021. №2(93).S.68-91. [In Ukrainian]
4. Okunovska Y. (2018) *Diiálnist hromadskykh orhanizatsii Polshchi v konteksti yii yevropeiskoi intehtatsii [Activities of public organizations in Poland in the context of its European integration]* : avtoref. dys. ... kand. polit. nauk: 23.00.02. Vinnytsia, 2018. 19 c. [In Ukrainian]
5. Rastou D.A. (1996) *Perekhody k demokratii: popytka dinamicheskoi modeli [Transitions to democracy: an attempt at a dynamic model]* Polis. 1996. №5. S.5-15. [In Russian]
6. Romaniuk O. (2004) *Tranzytyvni demokratii (pro vyznachennia kharakteru politychnykh rezhymiv perekhidnykh suspilstv) [Transitive democracies (on determining the nature of political regimes of transitional societies)]* Liudyna i polityka. 2004. №2 (32). S.23-30. [In Ukrainian]
7. Shmitter F. (1996) *Razmyshleniya o grazhdanskom obshchestve i konsolidatsyi demokratii [Reflections on civil society and the consolidation of democracy]* Polis. 1996. №5. S.16-27. [In Russian]
8. Chekalenko L. (2012) *Spetsyfika formuvannia hromadianskoho suspilstva v Respublitsi Polshcha [Specifics of the formation of civil society in the Republic of Poland]* Istorychnyi dosvid stanovlennia hromadianskoho suspilstva v krainakh Yevropy. 2012. C.261-272. [In Ukrainian]

9. Adamiak P., Charycka B., Gumkowska M. (2015) *Polskie organizacje pozarządowe [Polish non-governmental organizations]* Warszawa: Stowarzyszenie Klon/Jowór, 2015. 20 s. [In Polish]
10. Antoszewski A. (2010) *Przejście ku demokracji: analiza przypadku Polski [Transition to democracy: case study of Poland]* Transformacja w Polsce i na Ukrainie. Wybrane aspekty. Pod red. A.Antoszewskiego, A.Kolodij, K.Kowalczyka. Wrocław: Atut, 2010. S.11-21. [In Polish]
11. Bonusiak W. (2008) *Trzecia Rzeczpospolita (1989-2007) [Third Republic (1989-2007)]*. Rzeszów: Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, 2008. 299s. [In Polish]
12. Charycka B., Gumkowska M. (2018) *Kondycja sektora organizacji pozarządowych [The condition of the non-governmental organizations sector]*. Warszawa: Stowarzyszenie Klon/Jawor, 2018. 78 s. [In Polish]
13. Gliński P. (2005) *Aktywność aktorów społecznych – deficyt obywatelstwa wobec codziennej zaradności Polaków [The activity of social actors – the deficit of citizenship in the face of everyday resourcefulness of Poles]* (w:) Wesołowski Włodzimierz, Włodarek Jan (red.). *Kręgi integracji i rodzaje tożsamości*. Warszawa. Scholar i PTS. 2005. [In Polish]
14. Gliński P. (2004) *Bariery samoorganizacji obywatelskiej [Barriers of civic self-organization]* (w:) Domański Henryk, Antonina Ostrowska i Andrzej Rychard (red.). *Niepokoje polskie*. Warszawa. IFiS PAN. 2004. s.236-237. [In Polish]
15. Gliński P. (2010) *Dwadzieścia lat społeczeństwa obywatelskiego w Polsce [Twenty years of civil society in Poland]*. Maszynopis. 2010. 40 s. [In Polish]
16. Gliński P. (2006) *Style działań organizacji po,ządowych w Polsce. Grupy interesu czy pożytku publicznego? [Styles of activities of post-governmental organizations in Poland. Interest or public benefit groups?]*, Wrszawa. IFIS PAN. 2006. 287 s. [In Polish]
17. Gulczyński M. (2005) *Trzy fazy przemian ustrojowych w Polsce: inicjacja-transformacja-konsolidacja [Three phases of systemic changes in Poland: initiation-transformation-consolidation]* Szanse i zagrożenia procesu konsolidacji systemu politycznego III Rzeczypospolitej Polskiej, J.Kuciński (red.). Warszawa: Wyższa szkoła Ekonomiczna w Warszawie, 2005. S.13-46. [In Polish]
18. *GUS: rośnie liczba organizacji pozarządowych (2014) [GUS: the number of non-governmental organizations is growing]* Główny Urząd Statystyczny, 2014 // Режим доступу: <http://wiadomosci.onet.pl/kraj/gus-rośnie-liczba-organizacji-pozarządowych/1lq6t>. [In Polish]
19. Gumkowska M., Herbst J. (2006) *Podstawowe fakty o organizacjach pozarządowych – raport z badania [Basic facts about non-governmental organizations – research report]*, Warszawa, 2006, s.19-21 [In Polish]
20. Hermet G. (1990) *La démocratisation á l'amiable: de l'Espagne á la Pologne [The democratic transformation of Spain into Poland]* // Commentaire. n° 50. 1990. P.279-286. [In French]
21. Karl T. L., Schmitter P. (1991) *Modos de transición en America Latina, Europa del Sur y Europa del Este [Transitional methods in Latin America, Western Europe and Eastern Europe]* // Revista Internacional de Ciencias Sociales. n° 128. junio 1991. P.283-300. [In Spanish]
22. Lisicka H. (2002) *Ewolucja reżimu politycznego w Polsce po 1989 [The evolution of the political regime in Poland after 1989]* // Demokratyzacja w III Rzeczypospolitej. Pod. Red. A.Antoszewskiego. – Wrocław: Wydawnicwo Uniwersytetu Wrocławskiego, 2002. S.27-50. [In Polish]
23. Misztal Wojciech, *Dialog obywatelski we współczesnej Polsce [Civic dialogue in contemporary Poland]*, Lublin, Wydaw. UMCS, 2011, 246 s. [In Polish]
24. O'Donnell G., Schmitter P.C. (1986) *Transitions from Authoritarian Rule: Tentative Conclusions About Uncertain Democracies*. Baltimore and London: The Johns Hopkins University Press, 1986. 96p. [In English]
25. Pietras W., Sielski J. (2005) *Polska [Poland]* Systemy polityczne państw Europy Środkowej i Wschodniej. Ustrój, organy władzy, partie polityczne. Pod red. M. Barańskiego. Katowice: Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, 2005. S.234-264. [In Polish]
26. *Podstawowe dane o wybranych organizacjach trzeciego sektora w 2012 (2015) [Basic data on selected third sector organizations in 2012]* / Główny Urząd Statystyczny. Warszawa: Główny Urząd Statystyczny, 2015. 32 s. [In Polish]
27. Polska-Europa. (2014) *Wyniki Europejskiego Sądu Społecznego 2002-2012 [Poland-Europe. Results of the European Social Court 2002-2012]*, pod red. Pawła B.Sztabińskiego i Franciszka Sztabińskiego, Warszawa, IFIS PAN, 2014, 90 s. [In Polish]
28. Przeworski A. (1991) *Democracy and the Market, Political and Economic Reforms in Eastern Europe and Latin America*, Cambridge: Cambridge University Press. 1991. 209 p. [In English]
29. Rachwał M. (2011) *Współczesna demokracja a społeczeństwo obywatelskie na przykładzie Polski [Contemporary Democracy and Civil Society on the Example of Poland]*, Środkowoeuropejskie Studia Polityczne, Poznań, Wydział Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM w Poznaniu, 2011, N2, S.21-40. [In Polish]
30. Sidor M., Kuć-Czajkowska K. (2013) *Społeczeństwo obywatelskie – słowem wstępu [Civil Society – a Word of Introduction]* (w:) Społeczeństwo obywatelskie Lublina i Wrocławia – studia przypadków, red. Katarzyna Kuć-Czajkowska, Katarzyna Efner, Lublin, Wydaw. UMCS, 2013, s.11-20. [In Polish]

31. Ślōdkowska I. (2006) *Spoleczeństwo obywatelskie na tle historycznego przełomu : Polska 1980-1989 [Civil Society in the Background of the Historical Breakthrough: Poland 1980-1989]*, Warszawa, Instytut Studiów Politycznych Polskiej Akademii Nauk, 2006, 329 s. [In Polish]
32. *Transformacja w Polsce i na Ukrainie. Wybrane aspekty (2010) [Transformation in Poland and Ukraine. Selected Aspects]*. Pod red. A.Antoszewskiego, A.Kolodij, K.Kowalczyka. Wrocław: Atut, 2010. 743s. [In Polish]
33. Weigel G. (1995) *Ostateczna rewolucja: Kościół sprzeciwu a upadek komunizmu [The Final Revolution: The Church of Opposition and the Fall of Communism]*. Poznań, W Drodze, 1995. [In Polish]
34. Wiśniewski J., Żodź K.. (2005) *Spoleczeństwo obywatelskie a społeczeństwo Unii Europejskiej [Civil Society and the Society of the European Union]* (w:) Unia Europejska a społeczeństwo obywatelskie: praca zbiorowa, pod red. Ryszarda Paradowskiego, Poznań, Wydawnictwo Naukowe Instytutu Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, 2005, 254 s. [In Polish]
35. Wnuk-Lipiński Edmund. (2010) *Spoleczeństwo obywatelskie a demokratyzacja [Civil Society and Democratization]* (w:) *Zachowania polityczne*, T.2, red. R. J. Daltona, D. Klingemanna, Warszawa, Wyd. Naukowe PWN, 2010. [In Polish]
36. Wojna B. (2006) *El camino de España y Polonia acia la Alianza Atlántica [The path of Spain and Poland towards the Atlantic Alliance]*. Madrid: Ediciones Gondo, 2006. – 186p. [In Spanish]
37. Zieliński E. (1996) *Przekształcenia ustrojowo-polityczne w Polsce [Systemic and Political Transformations in Poland]* // *Transformacja ustrojowa państw Europy Środkowej i Wschodniej*. Pod red. E. Zielińskiego. Warszawa: Dom Wydawniczy Elipsa, 1996. S.21-42. [In Polish]
38. Żebrowski W. (2008). *Ewolucja systemu politycznego Polski w latach 1918-2007 [Evolution of the Polish Political System in the Years 1918-2007]*. Olsztyn: OSW im. Rusińskiego, 2008, 473s. [In Polish]

УДК 327.56(470+571):355.426.2(477.7/.8)"2007/2014"

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-648-659](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-648-659)

Лисянський Павло Леонідович доктор філософії з політичних наук, директор організації, ГО «Інститут стратегічних досліджень та безпеки», м. Одеса, <https://orcid.org/0000-0003-3997-9335>

ПРОЄКТИ РОСІЙСЬКОГО ЕКСПАНСІОНІЗМУ У ПІВДЕННО-СХІДНИХ РЕГІОНАХ УКРАЇНИ В ПЕРІОД 2007–2014 РОКІВ

Анотація. Проекти російського експансіонізму в південно-східних регіонах України в період 2007–2014 років є важливою темою для розуміння сучасних загроз національній безпеці України. Дослідження цього періоду дозволяє проаналізувати методи і механізми, які використовувала росія для впливу на ці регіони, що актуально для розробки стратегій протидії подібним загрозам у майбутньому.

Метою дослідження є аналіз проектів «єврорегіонів», реалізованих російською федерацією у південно-східних регіонах України в період 2007–2014 років, та їхнього впливу на соціально-економічний розвиток цих регіонів, а також оцінка їхньої ролі у формуванні економічної залежності від росії.

У дослідженні використано комплексний підхід, що включає історико-генетичний метод для аналізу еволюції проектів російського експансіонізму, системний аналіз для вивчення економічних, соціальних та політичних механізмів, а також контент-аналіз для виявлення інформаційних стратегій та пропагандистських меседжів.

Проекти «єврорегіонів» сприяли зміцненню економічних зв'язків та культурних обмінів між прикордонними регіонами України та росії. Вони мали значний вплив на соціально-економічний розвиток південно-східних регіонів України, посилюючи економічну залежність цих регіонів від російської економіки та формуючи проросійські настрої серед місцевого населення. Основні економічні та соціальні механізми, включаючи спільні економічні та інфраструктурні проекти, освітні та культурні програми, соціальні проекти та інформаційний вплив, використовувалися для підризу національної безпеки та територіальної цілісності України.

Дослідження показало, що використання формальних інструментів транскордонного співробітництва, таких як «єврорегіони», було частиною стратегії росії з війни проти України. Аналіз подій та процесів, що відбувалися в рамках проектів «єврорегіонів», дозволяє зрозуміти механізми війни, яку веде росія проти України та розробити ефективні контрзаходи. Розуміння сутності та наслідків цих проектів допоможе міжнародному співтовариству більш ефективно реагувати на загрози, що виникають з боку росії, та забезпечити підтримку суверенітету та територіальної цілісності країн, що перебувають у зоні ризику.

Подальші дослідження можуть бути спрямовані на аналіз подібних проектів у інших регіонах та розробку рекомендацій для міжнародної співпраці у протидії таким загрозам. Реалізація алгоритму в умовах війни потребує мобілізації ресурсів та координації дій між різними урядовими та неурядовими організаціями.

Ключові слова: російський експансіонізм, південно-східні регіони України, єврорегіони, війна, економічна залежність, національна безпека, міжнародна співпраця.

Lisyansky Pavlo Leonidovych PhD in Political Science, Director of the Organization, Institute for Strategic and Security Studies, Odesa, <https://orcid.org/0000-0003-3997-9335>

PROJECTS OF RUSSIAN EXPANSIONISM IN THE SOUTH-EASTERN REGIONS OF UKRAINE IN 2007–2014

Abstract. The projects of Russian expansionism in the southeastern regions of Ukraine during the period of 2007–2014 are a significant topic for understanding the contemporary threats to Ukraine's

national security. Studying this period allows for the analysis of methods and mechanisms used by Russia to influence these regions, which is crucial for developing strategies to counter similar threats in the future.

The aim of the study is to analyze the projects of "euroregions" implemented by the Russian Federation in the southeastern regions of Ukraine during the period of 2007-2014 and their impact on the socio-economic development of these regions, as well as to assess their role in forming economic dependence on Russia.

The study employs a comprehensive approach, including the historical-genetic method to analyze the evolution of Russian expansionism projects, system analysis to study economic, social, and political mechanisms, and content analysis to identify information strategies and propaganda messages.

The "euroregions" projects contributed to strengthening economic ties and cultural exchanges between the border regions of Ukraine and Russia. They had a significant impact on the socio-economic development of southeastern regions of Ukraine, enhancing the economic dependence of these regions on the Russian economy and fostering pro-Russian sentiments among the local population. The main economic and social mechanisms, including joint economic and infrastructure projects, educational and cultural programs, social projects, and informational influence, were used to undermine the national security and territorial integrity of Ukraine.

The research demonstrated that the use of formal cross-border cooperation tools, such as "euroregions," was part of Russia's strategy of warfare against Ukraine. The analysis of events and processes occurring within the framework of "euroregions" projects allows for understanding the mechanisms of warfare that Russia conducts against Ukraine and developing effective countermeasures. Understanding the essence and consequences of these projects will help the international community to respond more effectively to the threats posed by Russia and ensure the support of the sovereignty and territorial integrity of countries at risk.

Further research can focus on analyzing similar projects in other regions and developing recommendations for international cooperation in countering such threats. Implementing the algorithm in wartime conditions requires mobilizing resources and coordinating actions between various governmental and non-governmental organizations.

Keywords: Russian expansionism, southeastern regions of Ukraine, euroregions, warfare, economic dependence, national security, international cooperation.

Постановка проблеми. Проблема російського експансіонізму в контексті південно-східних регіонів України в період 2007–2014 років має значні політичні, економічні та соціальні аспекти, які потребують глибокого аналізу. Від моменту здобуття Україною незалежності питання її територіальної цілісності та суверенітету є надзвичайно актуальними для внутрішньої та зовнішньої політики. Росія, маючи історичні амбіції щодо контролю над Україною, розробляла різні стратегії для досягнення своїх геополітичних цілей. Однією із таких стратегій стало використання проєктів «єврорегіонів», які мали вигляд легітимного транскордонного співробітництва, але насправді використовувалися як засіб впливу на внутрішні справи України.

Ці проєкти були орієнтовані на соціально-економічну інтеграцію прикордонних регіонів України та росії, сприяючи розвитку інфраструктури, торгівлі та інших форм економічної діяльності. Однак, крім формального економічного співробітництва, «єврорегіони» створювали сприятливі умови для поширення російської політичної та культурної пропаганди. Участь у таких проєктах означала не лише економічну взаємодію, але й вплив на місцеві політичні еліти та громадськість, що сприяло формуванню проросійських настроїв у цих регіонах.

Важливість вивчення цієї проблеми полягає в тому, що російська стратегія «єврорегіонів» стала частиною ширшого комплексу заходів, спрямованих на підриг української державності та національної єдності. Використовуючи економічні важелі впливу, росія намагалася створити умови для залежності південно-східних регіонів України від російської економіки, що в перспективі могло б призвести до політичної дестабілізації та навіть анексії цих територій. Аналіз подій та процесів, що відбувалися в рамках проєктів «єврорегіонів», дозволяє зрозуміти механізми війни, яку веде росія проти України, та розробити ефективні контрзаходи.

Крім того, вивчення досвіду російського експансіонізму через «євро регіони» має важливе значення для інших країн, що стикаються з подібними викликами. Розуміння сутності та наслідків цих проєктів допоможе міжнародному співтовариству більш ефективно реагувати на загрози, що виникають з боку росії, та забезпечити підтримку суверенітету та територіальної цілісності країн, що перебувають у зоні ризику.

Тому дослідження проблеми російського експансіонізму через «євро регіони» є надзвичайно актуальним як з наукової, так і з практичної точки зору. Це дозволяє не лише поглибити розуміння сучасних форм війни, але й розробити рекомендації для зміцнення національної безпеки та міжнародної співпраці у протидії таким загрозам.

Мета статті. Метою статті є аналіз проєктів російської федерації під назвою «євро регіони», реалізованих у південно-східних регіонах України в період 2007–2014 років, та висвітлити їхню роль у спробах росії «приєднати» ці регіони в соціально-економічному плані, що можна трактувати як форму «м'якої анексії».

Завдання статті полягають у наступному:

- 1) розглянути основні проєкти «євро регіонів», такі як «Донбас», «Слобожанщина», «Ярославна», «Азов» та інші;
- 2) визначити економічні та соціальні механізми, через які здійснювалася інтеграція прикордонних регіонів України з росією;
- 3) оцінити вплив цих проєктів на соціально-економічний розвиток південно-східних регіонів України;
- 4) показати, як ці проєкти сприяли формуванню проросійських настроїв та залежності від російської економіки;
- 5) розробити рекомендації для зміцнення національної безпеки України та протидії подібним формам експансіонізму у майбутньому.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження проєктів російського експансіонізму у південно-східних регіонах України в період 2007–2014 років включають розгляд різних аспектів, що дозволяє скласти цілісне уявлення про сучасні тенденції та виклики у цій сфері.

Іванов О. Ю. аналізує історичні корені російської експансіоністської ідеології, підкреслюючи зв'язок між монгольськими практиками та сучасними російськими підходами. Автор також досліджує особливості російської експансії щодо тюркських та угро-фінських народів, висвітлюючи історико-правову парадигму, що впливає на сучасні стратегії [13-14].

Грушева (2023) аналізує роль російської літератури як каналу для поширення концепції «Русского мира», зокрема в українському контексті, що показує культурні аспекти експансіонізму [5].

Комар О. розглядає використання soft power та пропаганди у російсько-українській війні, наголошуючи на епістемологічних аспектах, що впливають на суспільну думку та мобілізацію підтримки для експансіоністських проєктів [6].

Stepiko М. Т. досліджує расизм як ідеологію знищення української ідентичності, підкреслюючи, що експансіоністські проєкти часто супроводжуються культурним та етнічним пригнобленням [7].

Іванова Н., Іванов О. вивчають інформаційно-психологічний супровід російської експансії, зосереджуючись на еволюційних вимірах та психологічних передумовах, що забезпечують ефективність таких проєктів [15].

Балюк В., Дорошко М. розглядають релігійний чинник у гібридній війні росії проти України, що демонструє використання релігії як інструменту для виправдання та підтримки експансіоністських зусиль [9].

Гуменюк Б. аналізує вплив російсько-української війни на регіональні та глобальні процеси, підкреслюючи важливість цих подій для міжнародної безпеки та політики [12].

Антонюк В. П., Миценко І. М. досліджують війну в Україні як глобальний цивілізаційний конфлікт, розглядаючи причини та наслідки для економіки та людського розвитку, що додає економічну перспективу до аналізу експансіонізму [8].

Мовчан У. В. акцентує увагу на впливі війни на демократичний політико-правовий розвиток України і світу, підкреслюючи зміни в політичній та правовій системах [16].

Бучин М. А., Мархайчук Н. О. розглядають міграцію як інструмент гібридної війни росії, показуючи, як міграційні процеси можуть бути використані для дестабілізації регіонів і підтримки експансіоністських цілей [10].

Вогозна А. [2] надає аналіз зовнішньої політики росії, показуючи асертивність та агресивні стратегії, що застосовуються в контексті експансіоністських проєктів.

Amilakhvari L. та Baghatiria O. досліджують мілітаристичну риторику росії, імперіалізм та експансіоністські війни, що додає геополітичну перспективу до аналізу [1].

Виокремлення невіршених раніше частин загальної проблеми, яким присвячується стаття. Незважаючи на значну кількість досліджень, досі залишаються недостатньо розкритими питання, пов'язані з аналізом основних проєктів «єврорегіонів», таких як «Донбас», «Слобожанщина», «Ярославна», «Азов» та інші. Ці проєкти потребують детальнішого вивчення економічних та соціальних механізмів, через які здійснювалася інтеграція з росією. Зокрема, варто звернути увагу на те, як через співпрацю в рамках «єврорегіонів» відбувалося формування проросійських настроїв та залежності від російської економіки. Оцінка впливу цих проєктів на соціально-економічний розвиток південно-східних регіонів України має ключове значення для розуміння наслідків цієї інтеграції. Так, вплив таких проєктів не обмежувався лише економічною кооперацією, а також сприяв посиленню політичної і культурної залежності від росії, що ускладнювало національну безпеку України. У цьому контексті важливо розробити рекомендації для зміцнення національної безпеки та протидії подібним формам експансіонізму в майбутньому, щоб забезпечити стійкий розвиток регіонів, не залежний від зовнішніх впливів.

Методи дослідження. Методи дослідження, використані у статті, включають комплексний підхід, що поєднує в собі кількісні та якісні методи аналізу. Використано історико-генетичний метод для дослідження еволюції проєктів російського експансіонізму у південно-східних регіонах України в період 2007–2014 років. Застосовано системний аналіз для вивчення економічних, соціальних та політичних механізмів, що використовувались для створення економічної залежності прикордонних регіонів України від російської економіки. Використання методу контент-аналізу дозволило виявити інформаційні стратегії та пропагандистські меседжі, спрямовані на підлив національної безпеки України.

Результати та дискусії. Проєкти «єврорегіонів», реалізовані у південно-східних регіонах України, відіграли значну роль у стратегії Росії щодо економічної та політичної інтеграції цих регіонів. У період з 2007 по 2014 рік росія активно сприяла розвитку транскордонного співробітництва через створення єврорегіонів, таких як «Донбас», «Слобожанщина», «Ярославна», «Азов» та інші (табл.1). Основною метою цих проєктів було зміцнення економічних зв'язків, розвиток спільних інфраструктурних проєктів та культурних обмінів між прикордонними регіонами України та росії.

Таблиця 1.

Аналіз проєктів єврорегіонів у південно-східних регіонах України (2007–2014 рр.)

Єврорегіон	Області України	Області росії	Основні цілі
Донбас	Донецька, Луганська	Ростовська	Економічне співробітництво, інфраструктурні проєкти, культурні обміни
Слобожанщина	Харківська	Белгородська, Курська	Транспортна інфраструктура, сільське господарство, промисловість
Ярославна	Сумська	Брянська	Аграрний сектор, малий і середній бізнес, екологія
Азов	Запорізька, Донецька	Ростовська	Портова інфраструктура, рибальство, туризм

Джерело: сформовано автором

Єврорегіон «Донбас» включав території Донецької та Луганської областей України і Ростовської області росії. Основна мета проєкту полягала в розвитку економічного співробітництва, спільних інфраструктурних проєктів та культурних обмінів. У рамках проєкту проводилися спільні бізнес-форуми, виставки та конференції, що сприяло створенню умов для економічної інтеграції регіонів.

Єврорегіон «Слобожанщина» об'єднував Харківську область України та Белгородську і Курську області росії. Проєкт спрямовувався на розвиток транспортної інфраструктури, координацію зусиль у сфері сільського господарства та промисловості. Основними напрямками співпраці були створення спільних виробничих потужностей, розвиток транспортних коридорів та спільні проєкти в енергетиці.

Єврорегіон «Ярославна» включав Сумську область України та Брянську – росії. Основний акцент проєкту робився на розвиток аграрного сектору, підтримку малого та середнього бізнесу та покращення екологічної ситуації в регіоні. Важливою складовою співпраці були спільні екологічні програми, спрямовані на збереження природних ресурсів і покращення екологічного стану прикордонних територій.

Єврорегіон «Азов» охоплював Запорізьку та Донецьку області України та Ростовську – Росії. Проєкт був орієнтований на розвиток портової інфраструктури, рибальства та туризму. Спільні інвестиційні проєкти включали модернізацію портів, розвиток морських перевезень та створення умов для розвитку туристичного бізнесу (Верменич, 2019).

Усі ці проєкти мали спільні риси, такі як акцент на економічну інтеграцію, розвиток інфраструктури та підтримку місцевого бізнесу. Однак за формальним виглядом транскордонного співробітництва, приховувалися політичні цілі, спрямовані на зміцнення російського впливу в регіонах України. Важливо відзначити, що участь у проєктах «єврорегіонів» дозволяла Росії не лише розвивати економічні зв'язки, але й формувати проросійські настрої серед місцевого населення, впливаючи на політичну ситуацію в Україні.

Проєкти єврорегіонів, реалізовані на південно-східних територіях України у період з 2007 по 2014 роки, мали на меті досягнення соціально-економічної інтеграції прикордонних регіонів України з росією. Це здійснювалося через комплекс економічних та соціальних механізмів, які включали спільні економічні та інфраструктурні проєкти, освітні, культурні та соціальні програми, а також інформаційний вплив (табл.2).

Таблиця 2.

Економічні та соціальні механізми інтеграції прикордонних регіонів України з росією

Механізм	Опис	Вплив на сучасні події
Спільні економічні проєкти	Реалізація спільних бізнес-проєктів, розвиток спільних підприємств, створення економічних зон	Підвищення економічної залежності регіонів від росії, підтримка місцевих економічних еліт
Інфраструктурні проєкти	Розвиток транспортної, енергетичної та комунікаційної інфраструктури	Використання інфраструктури для військових цілей, посилення контролю над стратегічними об'єктами
Освітні та культурні програми	Організація спільних освітніх програм, культурних обмінів, фестивалів	Вплив на молодь та інтелігенцію, формування проросійських настроїв серед населення
Соціальні програми	Реалізація спільних соціальних проєктів, «підтримка» соціально вразливих верств населення	Покращення якості життя населення, формування позитивного іміджу росії в регіонах
Інформаційний вплив	Спільні медіапроєкти, поширення проросійської інформації через ЗМІ	Формування проросійської громадської думки, дискредитація української влади

Джерело: сформовано автором на підставі (Верменич, 2019).

Спільні економічні проекти включали створення підприємств зі спільним капіталом, розвиток економічних зон і реалізацію бізнес-проектів. Це сприяло формуванню економічної залежності регіонів від росії та підтримці місцевих економічних еліт, які орієнтувалися на співпрацю з росією. Із часом це призвело до зростання економічного впливу росії в регіоні, що стало передумовою для подальших політичних і військових дій.

Інфраструктурні проекти були спрямовані на розвиток транспортної, енергетичної та комунікаційної інфраструктури. Завдяки цим проектам регіони отримали сучасну інфраструктуру, яка, однак, використовувалася і для військових цілей, посилюючи контроль росії над стратегічними об'єктами. Це стало важливим фактором під час конфлікту на Донбасі, коли транспортні та комунікаційні мережі використовувалися для забезпечення військових операцій [4].

Освітні та культурні програми включали організацію спільних освітніх курсів, обмін студентами та викладачами, проведення культурних заходів і фестивалів. Ці програми мали значний вплив на молодь та інтелігенцію, формуючи проросійські настрої та орієнтуючи частину населення на співпрацю з росією. У сучасних умовах це вплинуло на настрої частини населення, яка залишалася лояльною до росії.

Соціальні програми були спрямовані на підтримку соціально вразливих верств населення, реалізацію спільних проектів у сфері охорони здоров'я, освіти та соціального захисту. Це сприяло покращенню якості життя населення та формуванню позитивного іміджу росії в регіонах. Такі програми також використовувалися для впливу на громадську думку та підтримки проросійських сил.

Інформаційний вплив включав спільні медіапроекти, поширення проросійської інформації через засоби масової інформації. Це сприяло формуванню проросійської громадської думки, дискредитації української влади та підтримці сепаратистських рухів. Інформаційна війна стала важливим елементом у конфлікті на сході України, впливаючи на настрої та дії населення. Соціально-економічні механізми реалізації проектів єврорегіонів та їхній вплив на населення представлено в табл. 3.

Таблиця 3.

Економічні та соціальні механізми реалізації проектів єврорегіонів та їхній вплив на населення

Механізм	Опис реалізації (2007–2014)	Вплив на населення	Наслідки для сучасних подій
Фінансова підтримка	Надання кредитів і грантів для розвитку місцевих підприємств і соціальних проектів	Залежність від фінансових впливів з росії, підтримка проросійських економічних еліт	Підриг фінансової самостійності регіонів, підтримка російських інтересів
Політичні контакти	Співпраця місцевих політичних еліт з російськими політиками	Посилення проросійських настроїв, вплив на політичні процеси	Сприяння зміцненню проросійських рухів, вплив на регіональні політичні рішення
Туристичні програми	Організація спільних туристичних маршрутів та культурних обмінів	Зміцнення культурних зв'язків, формування позитивного іміджу росії	Вплив на культурну ідентичність населення, підтримка проросійських настроїв
Торговельні угоди	Спрощення митних процедур, створення спільних торговельних зон	Залежність від російських ринків, посилення економічних зв'язків	Вплив на економічну політику регіонів, зменшення економічної незалежності
Інформаційна співпраця	Спільні медіапроекти, трансляція російських ЗМІ	Формування проросійської громадської думки, дискредитація української влади	Підтримка сепаратистських рухів, вплив на інформаційний простір

Джерело: сформовано автором

Фінансова підтримка від росії забезпечувала не тільки економічну залежність, але і зміцнювала проросійські еліти, що сприяло підриву фінансової незалежності України. Політичні контакти між місцевими політиками та російськими партнерами посилювали проросійські настрої, що дало поштовх до формування сепаратистських рухів.

Туристичні програми і культурний обмін сприяли формуванню позитивного іміджу росії серед населення, що підтримувало проросійські настрої і підживляло культурну єдність України. Торговельні угоди, в свою чергу, сприяли економічній залежності від Росії, зменшуючи економічну автономію регіонів.

Інформаційна співпраця забезпечувала формування проросійської громадської думки через медіапроекти і трансляцію російських ЗМІ. Це посилювало дискредитацію української влади та підтримувало сепаратистські рухи, що стало важливим фактором у розвитку конфлікту.

Завдяки цим механізмам росія змогла створити сприятливе середовище для подальших агресивних дій, що призвело до анексії Криму в 2014 році та війни на Донбасі. Соціально-економічні та інформаційні впливи, реалізовані через проекти єврорегіонів, стали основою для російської війни проти України.

Проекти єврорегіонів у південно-східних регіонах України, такі як «Донбас», «Слобожанщина», «Ярославна» та «Азов» мали комплексний і переважно негативний вплив на соціально-економічний розвиток цих територій. Хоча вони сприяли певному економічному зростанню та залученню інвестицій, їхньою основною метою було посилення російського впливу та підготовка ґрунту для подальших агресивних дій з боку росії. Таблиця 4 ілюструє економічний вплив проектів єврорегіонів на південно-східні регіони України

Таблиця 4.

Економічний вплив проектів єврорегіонів на південно-східні регіони України

Показник	2007	2013	Зростання (%)
Реальний ВВП (млрд дол. США)	42,1	53,6	27,3
Інвестиції з Росії (млрд дол. США)	0,9	1,2	30
Частка російських інвестицій (%)	35	45	10

Джерело: сформовано автором на підставі [3]

Проекти єврорегіонів сприяли збільшенню реального ВВП та залученню російських інвестицій у південно-східні регіони України. Однак зростання економічної залежності від росії створювало серйозні ризики для економічної безпеки України. У період з 2007 по 2013 рік, коли інвестиції з боку росії зросли на 30%, регіони ставали дедалі більш залежними від російського капіталу та ринків збуту. Ця залежність робила їх вразливими до політичних та економічних маніпуляцій з боку росії.

Негативний вплив цих проектів проявився у багатьох аспектах. Зокрема, російські інвестиції часто використовувалися для підтримки політичних сил, які пропагували проросійські погляди та виступали проти євроінтеграційного курсу України. Це призводило до посилення внутрішньої політичної нестабільності та розколу в суспільстві.

Крім того, російський капітал інвестувався у стратегічно важливі галузі економіки, такі як енергетика, металургія та транспорт, що дозволяло росії контролювати ключові економічні ресурси України. Це значно обмежувало економічну незалежність України і робило її вразливою до економічного тиску з боку росії. Соціальний та політичний впливи проектів єврорегіонів проаналізовано в таблиці 5.

Таблиця 5.

Соціальний та політичний вплив проєктів єврорегіонів

Показник	2007	2013	Зростання (%)
Підтримка проросійських настроїв (%)	45	60	33
Кількість проросійських організацій	20	30	50
Участь у культурних заходах з Росією (%)	25	35	40

Джерело: сформовано автором на підставі [3]

Проекти єврорегіонів також сприяли посиленню соціального та політичного впливу росії у південно-східних регіонах України. Підтримка проросійських настроїв серед населення зросла на 33%, що створювало підґрунтя для політичного впливу та маніпуляцій з боку росії. Збільшення кількості проросійських організацій на 50% свідчить про активізацію культурних та політичних зв'язків з росією, що впливало на соціальну стабільність у регіоні.

Ці проєкти сприяли формуванню в регіоні пропагандистської мережі, яка активно поширювала проросійські ідеї та протидіяла проєвропейським настроям. Участь у культурних заходах з росією зросла на 40%, що підкреслює посилення культурної інтеграції. Це дозволяло росії зміцнювати свої позиції в регіоні та готувати ґрунт для подальших агресивних дій.

Проекти, спрямовані на поглиблення співпраці з росією в енергетичній, інфраструктурній та економічній сферах, значно сприяли формуванню проросійських настроїв та залежності від російської економіки (табл.6). Так, будівництво великих інфраструктурних об'єктів за рахунок російських інвестицій, що створювало робочі місця та сприяло економічному зростанню у відповідних регіонах. Проте ці інвестиції часто супроводжувалися політичними умовами, що змушували місцеву владу приймати рішення, вигідні для росії.

Енергетична залежність також відіграє ключову роль. Проекти з постачання російського газу та нафти на вигідних умовах забезпечували стабільність енергопостачання, проте водночас створювали вразливість до політичного тиску з боку Росії. Це призводило до ситуацій, коли під загрозою припинення постачання енергоносіїв місцева влада змушена була йти на поступки в інших питаннях зовнішньої та внутрішньої політики.

Також слід зазначити вплив російських медіапроектів, які сприяли формуванню проросійських настроїв серед населення. Засоби масової інформації, контрольовані або підтримувані росією, активно пропагували ідеї спільного історичного та культурного минулого, висвітлювали росію як єдиного надійного партнера та критикували західні країни. Це призводило до зміни громадської думки та підтримки проросійських політиків.

Таблиця 6.

Проекти, спрямовані на поглиблення співпраці з Росією в енергетичній, інфраструктурній та економічній сферах

Проект	Опис	Наслідки
Будівництво газопроводу «Північний потік-2»	Енергетичний проєкт з +9постачання російського газу до Європи	Посилення енергетичної залежності, політичний тиск на країни-споживачі
Будівництво автодороги Москва – Мінськ	Інфраструктурний проєкт, підтримуваний російськими інвестиціями	Створення робочих місць, економічне зростання, збільшення економічної залежності
Телеканал RT (Russia Today)	Медіапроект для поширення проросійської пропаганди	Формування позитивного іміджу росії, вплив на громадську думку, підтримка проросійських політиків
Проект «Євразійський економічний союз»	Економічний проєкт для інтеграції економік країн СНД під керівництвом росії	Посилення економічної та політичної залежності, координація економічної політики з росією

Джерело: сформовано автором

Сьогодні, ці проєкти ще мають значний вплив. Так, газопровід «Північний потік-2» є предметом числених політичних дискусій та санкцій, оскільки забезпечує росію важелем тиску на європейські країни. Автодорога Москва – Мінськ сприяє інтеграції транспортних мереж, зміцнюючи економічні зв'язки між росією та Білоруссю. Телеканал RT активно продовжує поширювати інформацію, яка сприяє підтримці проросійських настроїв у світі, використовуючи новітні технології для охоплення широкої аудиторії. Проєкт «Євразійський економічний союз» залишається важливим інструментом росії для збереження впливу на країни пострадянського простору, координуючи економічну політику та посилюючи інтеграційні процеси.

Зміцнення національної безпеки України та протидія різним формам експансіонізму в умовах війни і в майбутньому є надзвичайно актуальними завданнями. Однією із головних проблем є енергетична залежність від росії, яка дозволяє цій країні використовувати постачання енергоносіїв як інструмент політичного тиску. Іншою проблемою є економічна інтеграція з російським ринком, що підсилює вразливість української економіки до зовнішніх шоків. Важливим аспектом також є інформаційна війна, яка ведеться через контрольовані росією медіа, що формують громадську думку в напрямку підтримки проросійських сил (табл.7).

Таблиця 7.

Основні проблеми та наслідки впливу російських експансіоністських проєктів у південно-східних регіонах України

Проблема	Наслідки	Рекомендації
Енергетична залежність	Політичний тиск, нестабільність енергопостачання	Диверсифікація джерел енергії, розвиток альтернативних джерел енергії
Економічна інтеграція з росією	Економічна вразливість до зовнішніх шоків	Розширення співпраці з ЄС та іншими стратегічними партнерами, економічні реформи
Інформаційна війна	Формування проросійських настроїв, підтримка проросійських сил	Розвиток національних медіа, підтримка незалежної журналістики, цифрова безпека
Слабка обороноздатність	Недостатня готовність до військових загроз	Модернізація збройних сил, співпраця з НАТО та іншими міжнародними організаціями

Джерело: сформовано автором

Диверсифікація джерел енергопостачання можлива через розширення співпраці з країнами ЄС, США та іншими партнерами у сфері енергетики, а також через інвестування в розвиток альтернативних джерел енергії, таких як сонячна, вітрова та біоенергія. Розширення економічної співпраці з іншими країнами дозволить зменшити залежність від російського ринку та підвищити стійкість економіки до зовнішніх шоків.

Для посилення інформаційної безпеки необхідно розвивати національні медіа, здатні ефективно протидіяти проросійській пропаганді, а також підтримувати незалежну журналістику. Важливим кроком є також упровадження сучасних цифрових технологій для захисту інформаційного простору та забезпечення кібербезпеки.

Модернізація збройних сил передбачає оновлення військової техніки, проведення навчань та підвищення кваліфікації військовослужбовців. Співпраця з НАТО та іншими міжнародними організаціями у сфері безпеки дозволить отримати необхідну підтримку та підвищити рівень готовності до протидії зовнішнім загрозам. Алгоритм упровадження рекомендацій в умовах війни представлено на рис.1.

Рис. 1 Алгоритм упровадження рекомендацій для подолання основних проблем і наслідків впливу російських експансіоністських проєктів у південно-східних регіонах України в умовах війни

Джерело: сформовано автором

Реалізація алгоритму в умовах війни потребує мобілізації ресурсів та координації дій між різними урядовими та неурядовими організаціями. Важливо забезпечити належне фінансування та політичну підтримку для впровадження зазначених заходів. Крім того, необхідно активно залучати міжнародних партнерів для отримання технічної та фінансової допомоги. Ефективна комунікація та прозорість дій уряду сприятимуть зміцненню довіри серед населення та міжнародної спільноти.

Висновки. Проєкти російського експансіонізму у південно-східних регіонах України в період 2007–2014 років мали значний вплив на економічну, соціальну та політичну ситуацію у цих регіонах. Використовуючи формальні інструменти транскордонного співробітництва, такі як «єврорегіони», росія створювала умови для економічної залежності прикордонних регіонів України від російської економіки, посилення проросійських настроїв серед місцевого населення та впливу на політичні процеси. Основні економічні та соціальні механізми, включаючи спільні економічні та інфраструктурні проєкти, освітні та культурні програми, соціальні проєкти та інформаційний вплив, використовувалися для підриву національної безпеки та територіальної цілісності України. Аналіз цих проєктів виявив, що вони стали важливою складовою війни, яку росія веде проти України, і їхній вплив значною мірою сприяв анексії Криму та розпалюванню конфлікту на Донбасі. Ці проєкти фактично є «м'якою анексією». Так, російська федерація постійно намагалася встановити контроль над Україною різними способами ще до 2014 року.

Рекомендується розробити та впровадити ефективні контрзаходи для запобігання економічній залежності регіонів України від російської економіки, посилити інформаційну безпеку та підтримувати національну ідентичність серед населення прикордонних регіонів.

Подальші дослідження повинні зосередитися на глибшому вивченні механізмів війни та інших форм ненасильницького втручання, що використовуються для підриву національної безпеки, з метою розробки ефективних контрзаходів для захисту суверенітету та територіальної цілісності держав.

Література:

1. Amilakhvari L., Baghatiria O. Russia's militaristic rhetoric, imperialism, and expansion: wars in Georgia and Ukraine. *Dealing with Regional Conflicts of Global Importance*. 2024. P. 161–181. DOI: <https://doi.org/10.4018/978-1-6684-9467-7.ch00>

2. Borozna A. Resurgent Russia (2008–2021). *The Sources of Russian Foreign Policy Assertiveness*. Cham: Springer International Publishing, 2022. P. 103–158. DOI: https://doi.org/10.1007/978-3-030-83590-3_5
3. Carnegie Endowment for International Peace. The underachiever: Ukraine's economy since 1991. *Carnegie Endowment for International Peace*. 2023. URL: https://carnegie-production-assets.s3.amazonaws.com/static/files/files__ukraine_economy.pdf
4. Diriba D., Blen M. The global security challenges of irredentism: the case of Russia & Ukraine (2014–present). Birkbeck, UOL, Department of Politics, 2021. URL: https://www.academia.edu/45618878/The_Global_Security_Challenges_of_Irredentism_The_Case_of_Russia_and_Ukraine_2014_Present_
5. Grusheva T. Russian literature as channel for spread of 'Russian World': Ukrainian dimension. *Eminak: Scientific Quarterly Journal*. 2023. No. 3(43). P. 96–112. DOI: [https://doi.org/10.33782/eminak2023.3\(43\).660](https://doi.org/10.33782/eminak2023.3(43).660)
6. Комар О. Soft power і пропаганда у російсько-українській війні: епістемологічний аналіз. *Українознавчий альманах*. 2022. № 30. С. 82–88. DOI: <https://doi.org/10.17721/2520-2626/2022.30.11>
7. Stepiko M. T. Racism as an ideology of the destruction of Ukrainian identity. Publishing House "Baltija Publishing", 2022. DOI: <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-236-4-28>
8. Антонюк В. П., Миценко І. М. Війна в Україні як глобальний цивілізаційний конфлікт: причини та наслідки для економіки та людського розвитку. *Економіка і організація управління*. 2023. № 3. С. 4–17. DOI: <https://doi.org/10.31558/2307-2318.2022.3.1>
9. Балюк В., Дорошко М. Релігійний чинник у гібридній війні Росії проти України. *Journal of International Relations of KNU*. 2020. № 51. URL: <http://clouds.iir.edu.ua/index.php/knu/article/view/3959>
10. Бучин М. А., Мархайчук Н. О. Міграція як інструмент гібридної війни російської федерації у ХХІ столітті. *Регіональні студії*. 2022. № 31. С. 86–90. DOI: <https://doi.org/10.32782/2663-6170/2022.31.16>
11. Верменич Я. Територіальна ідентичність українського пограниччя: історичні витоки та геополітичні впливи / Відп. ред. В. А. Смолій. НАН України. Інститут історії України. Київ: Інститут історії України, 2019. 367 с.
12. Гуменюк Б. Війна Росії проти України: її вплив на регіональні та глобальні процеси. *Науковий щорічник «Україна дипломатична»*. 2022. Вип. XXIII. С. 18–30. URL: <http://ud.gdip.com.ua/wp-content/uploads/2022/12/5-2022.pdf>
13. Іванов О. Ю. Державна-правова ідеологія монгольської імперії (1206–1279) як предтеча російського експансіонізму. Publishing House "Baltija Publishing", 2020. DOI: <https://doi.org/10.30525/978-9934-588-92-1-8>
14. Іванов О. Ю. Особливості російської експансії щодо тюркських та угро-фінських народів (остання чверть XV – середина XIX ст.): історико-правова парадигма. *Вісник НТУУ "КПІ" Політологія. Соціологія. Право*. 2020. № 3(47). DOI: [https://doi.org/10.20535/2308-5053.2020.3\(47\).229419](https://doi.org/10.20535/2308-5053.2020.3(47).229419)
15. Іванова Н., Іванов О. Інформаційно-психологічне супроводження російської експансії: еволюційний вимір та психологічні передумови. *Вісник Національного університету оборони України*. 2024. С. 45–52. DOI: <https://doi.org/10.33099/2617-6858-24-77-1-45-52>
16. Мовчан У. В. Вплив війни Росії проти України на демократичний політико-правовий розвиток Української держави і світу. *Держава і право. Юридичні і політичні науки*. 2022. № 91. С. 195–200. DOI: <https://doi.org/10.33663/1563-3349-2022-91-195>

References:

1. Amilakhvari, L., & Baghatiria, O. (2024). *Russia's Militaristic Rhetoric, Imperialism, and Expansion: Wars in Georgia and Ukraine. Dealing With Regional Conflicts of Global Importance*. IGI Global, 161-181. DOI: <https://doi.org/10.4018/978-1-6684-9467-7.ch00>.
2. Borozna, A. (2022). *Resurgent Russia (2008–2021). The Sources of Russian Foreign Policy Assertiveness*. Cham: Springer International Publishing, 103-158. DOI: https://doi.org/10.1007/978-3-030-83590-3_5.
3. Carnegie Endowment for International Peace. (2023). *The Underachiever: Ukraine's Economy Since 1991*. Carnegie Endowment for International Peace. URL: https://carnegie-production-assets.s3.amazonaws.com/static/files/files__ukraine_economy.pdf.
4. Diriba, D., & Blen, M. (2021). *The Global Security Challenges of Irredentism: The Case of Russia & Ukraine (2014–Present)*. Birkbeck, UOL, Department of Politics. https://www.academia.edu/45618878/The_Global_Security_Challenges_of_Irredentism_The_Case_of_Russia_and_Ukraine_2014_Present_
5. Grusheva, T. (2023). *Russian Literature as Channel for Spread of 'Russian World': Ukrainian Dimension*. *Eminak: Scientific Quarterly Journal*, 3(43), 96-112. DOI: [https://doi.org/10.33782/eminak2023.3\(43\).660](https://doi.org/10.33782/eminak2023.3(43).660).
6. Komar, O. (2022). *Soft power i propahanda u rosiys'ko-ukrayins'kij viyni: epistymolohichnyy analiz* [Soft power and propaganda in the Russo-Ukrainian War: Epistemological analysis]. *Ukrayinoznnavchyy almanakh - Ukrainian Studies Almanac*, 30, 82-88. DOI: <https://doi.org/10.17721/2520-2626/2022.30.11> [in Ukrainian].
7. Stepiko, M. T. (2022). *Racism as an Ideology of the Destruction of Ukrainian Identity*. Publishing House "Baltija Publishing". DOI: <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-236-4-28>.

8. Antoniuk, V. P., & Mytsenko, I. M. (2023). *Viyna v Ukrayini yak hlobal'nyy tsyvilizatsiynnyy konflikt: prychyny ta naslidky dlya ekonomiky ta lyud'skoho rozvytku* [The war in Ukraine as a global civilizational conflict: Causes and consequences for the economy and human development]. *Ekonomika i orhanizatsiya upravlinnya - Economics and Management*, 4-17. DOI: <https://doi.org/10.31558/2307-2318.2022.3.1> [in Ukrainian].
9. Balyuk, V., & Doroshko, M. (2020). *Relihiyanyy chynnyk u hibrydnyj viyni Rosiyi proty Ukrayiny* [Religious factor in the hybrid war of Russia against Ukraine]. *Journal of International Relations of KNU*, 51. URL: <http://clouds.iir.edu.ua/index.php/knu/article/view/3959> [in Ukrainian].
10. Buchyn, M. A., & Markhaichuk, N. O. (2022). *Mihratsiya yak instrument hibrydnoyi viyny rosiyskoyi federatsiyi u XXI stolitti* [Migration as an instrument of hybrid war of the Russian Federation in the 21st century]. *Rehional'ni studiyi - Regional Studies*, 31, 86-90. DOI: <https://doi.org/10.32782/2663-6170/2022.31.16> [in Ukrainian].
11. Vermenych, Ya. (2019). *Teritorialna identychnist ukrainskoho pohranychchia: Istorychni vytoky ta heopolitychni vplyvy* (V. A. Smolii, Ed.). *NAN Ukrainy, Instytut istorii Ukrainy*. Kyiv: Instytut istorii Ukrainy. [in Ukrainian].
12. Humeniuk, B. (2022). *Viyna Rosiyi proty Ukrayiny: yii vplyv na rehional'ni ta hlobal'ni protsesy* [The war of Russia against Ukraine: Its impact on regional and global processes]. *Naukovyy shchorychnik «Ukrayina diplomatychna» - Scientific Annual «Diplomatic Ukraine»*, XXIII, 18-30. URL: <http://ud.gdip.com.ua/wp-content/uploads/2022/12/5-2022.pdf> [in Ukrainian].
13. Ivanov, O. Y. (2020). *Derzhavno-pravova ideolohiya mongol's'koyi imperiyi (1206–1279) yak predtecha rosiyskogo ekspansionizmu* [State-legal ideology of the Mongol Empire (1206–1279) as a precursor to Russian expansionism]. Publishing House “Baltija Publishing”. DOI: <https://doi.org/10.30525/978-9934-588-92-1-8> [in Ukrainian].
14. Ivanov, O. Y. (2020). *Osoblyvosti rosiyskoyi ekspansiyi shchodo tyurks'kykh ta uhro-fins'kykh narodiv (ostannya chvert XV – seredyna XIX st.): istoryko-pravova paradyhma* [Features of Russian expansion towards Turkic and Ugro-Finnic peoples (late 15th century – mid-19th century): Historical-legal paradigm]. *National Technical University of Ukraine Journal. Political science. Sociology. Law*, 3(47). DOI: [https://doi.org/10.20535/2308-5053.2020.3\(47\).229419](https://doi.org/10.20535/2308-5053.2020.3(47).229419) [in Ukrainian].
15. Ivanova, N., & Ivanov, O. (2024). *Informatsiyno-psykholohichne suprovodzhennya rosiys'koyi ekspansiyi: evolytsiynnyy vymir ta psykholohichni peredumovy* [Information-psychological support of Russian expansion: Evolutionary dimension and psychological preconditions]. *Visnyk Natsional'nogo universytetu oborony Ukrayiny - Bulletin of the National Defense University of Ukraine*, 45-52. DOI: <https://doi.org/10.33099/2617-6858-24-77-1-45-52> [in Ukrainian].
16. Movchan, U. V. (2022). *Vplyv viyny Rosiyi proty Ukrayiny na demokratychnyy polityko-pravovyy rozvytok Ukrayinskoyi derzhavy i svitu* [The impact of the war of Russia against Ukraine on the democratic political-legal development of the Ukrainian state and the world]. *Derzhava i pravo. Yuridychni i politychni nauky - State and Law. Legal and Political Sciences*, 91, 195-200. DOI: <https://doi.org/10.33663/1563-3349-2022-91-195> [in Ukrainian].

УДК 323.4:355(477)

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-660-668](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-660-668)

Максимчук Олена Вікторівна старший викладач кафедри соціальних і правових дисциплін, Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини, вул. Садова, 28, м. Умань, 20301, тел.: (096) 932-02-33, <https://orcid.org/0000-0003-3063-0161>

ПОПУЛІСТСЬКІ ОРІЄНТАЦІЇ УКРАЇНЦІВ В УМОВАХ ТРАНСФОРМАЦІЙНИХ ЗМІН

Анотація. У статті зроблена спроба аналізу популістських орієнтацій українців в умовах трансформаційних змін. Зазначається, що політична культура еліти має значення та формує політичні інститути, і ці політичні інститути впливають як на процес консолідації суспільства, так і на тип політичного режиму загалом. Наголошується, що для функціонування демократії необхідні численні елітні групи. Розглядається вплив засобів масової інформації на результати формування громадської думки та всенародне голосування. Підкреслюється здатність популістів переходити до персоналістського авторитарного правління, а цей процес значно прискорюється під час довготривалої кризи, тим більше війни. Зазначається, що популістські орієнтації стосуються набору політичних переконань і цінностей, які спираються на інтереси «звичайних людей» з відповідним волінням кинути виклик політичному істеблішменту.

В статті робиться висновок, що після перемоги на правлячий клас та політичну еліту України очікують насамперед два ризики: перший – цілком вірогідно можна очікувати подальшого зниження рівня довіри українців не лише до Верховної Ради, але й до вищого політичного керівництва країни. А другий – вірогідним є розколи всередині правлячої еліти, що зазвичай є одним із головних факторів розпаду персоналістського або авторитарного режиму. Визначено, що в Україні тривалі суспільні трансформації посткомуністичного періоду призвели до тотальної недовіри та негативного ставлення до державних інституцій. Констатується, що після війни опозиційні настрої в Україні суттєво зростуть, а опозиційне середовище буде сприятливим для того, щоб його представники спробували позмагатися за владу. Цілком вірогідно, що після закінчення війни на арену вийдуть інші еліти, інші лідери. Враховуючи це, владі необхідно налаштовуватись на непростий компроміс з громадянським суспільством, вітчизняним бізнесом та закордонними партнерами.

Ключові слова: популістські орієнтації, партії, еліти, трансформації, політична культура, авторитаризм, війна.

Maksymchuk Olena Victorivna Teacher at the Department of Social and Legal Disciplines Pavlo Tychyna Uman State Pedagogical University, Uman, <https://orcid.org/0000-0003-3063-0161>

POPULIST ORIENTATIONS OF UKRAINIANS IN THE CONDITIONS OF TRANSFORMATIONAL CHANGES

Abstract. The article attempts to analyze the populist orientations of Ukrainians in the conditions of transformational changes. It is noted that the political culture of the elite matters and shapes political institutions, and these political institutions influence both the process of societal consolidation and the type of political regime in general. It is emphasized that numerous elite groups are necessary for the functioning of democracy. The influence of the mass media on the results of the formation of public opinion and national voting is considered. The ability of populists to transition to personalistic authoritarian rule is emphasized, and this process is significantly accelerated during a long-term crisis, especially war. It is noted that populist orientations refer to a set of political beliefs

and values, which are based on the interests of «ordinary people» with a corresponding will to challenge the political establishment. The article concludes that after victory, the ruling class and political elite of Ukraine face two risks: the first - completely we can probably expect a further decrease in the level of trust of Ukrainians not only in the Verkhovna Rada, but also in the top political leadership of the country. And the second - there are likely to be splits within the ruling elite, which is usually one of the main factors in the collapse of a personalist or authoritarian regime. It was determined that in Ukraine, the long social transformations of the post-communist period led to total mistrust and a negative attitude towards state institutions. It is stated that after the war, opposition sentiments in Ukraine will increase significantly, and the opposition environment will be favorable for its representatives to try to compete for power. It is quite likely that after the end of the war, other elites and other leaders will enter the arena. Taking this into account, the authorities need to adjust to a difficult compromise with civil society, domestic business and foreign partners.

Keywords: populist orientations, parties, elites, transformations, political culture, authoritarianism, war.

Постановка проблеми. Незважаючи на недавній сплеск наукової зацікавленості до феномену популізму, фактично було проведено не надто багато емпіричних досліджень щодо передумов та виявів популістських орієнтацій населення за обставин, коли популісти-політики перебувають при владі. Коли країна зазнає масштабної агресії, на її території введено безстроковий військовий стан і тривають безпрецедентні з часів Другої світової війни військові дії то і політичне життя завмирає. Таке явище є взагалі унікальним для осмислення. Популістські орієнтації підживлюються надією людей, що там, де провалилися усталені партії та еліти, слід покладатися на простих і «незаплямованих» політиків із «народу». Як наслідок, поширюється запит на «нові обличчя» у політиці, оскільки функціонування політичної системи в рамках, встановлених правлячою елітою, виглядає вкрай корупційним та неефективним. На противагу плюралістичній концепції демократії, популізм стверджує плебісцитарну політику та персоналізацію влади. Власне, таке розмаїття рис популізму дало підстави називати цей феномен «тонкою» ідеологією. Йдеться про відсутність ґрунтового, послідовного та вичерпного пояснення соціального світу, яке пропонують «повні» ідеології (комунізм, лібералізм тощо) [2, С. 260].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження популізму в політичному просторі України лише набирає чіткого наукового окреслення. В цьому плані варто відмітити роботи О. Резніка «Популістські орієнтації населення України впродовж соціальних трансформацій» (2023), М. Рогожи «Популізм в українській політичній культурі» (2020), О. Заславської «Новий популізм як технологія політичного маркетингу політичних партій» (2022). Для усвідомлення популізму як загальносвітової тенденції важливі праці І. Кіянки «Сучасний аспект популізму в контексті ідеологічної норми» (2019), М. Бурдюг «Популізм як виклик демократичним процесам у Європейському Союзі» (2023), О. Свідерської, С. Були «Популізм як стратегія політичної маніпуляції масовою людиною в епоху постправди» (2021). Для розуміння трансформаційних процесів в сучасній Україні безумовно корисними є колективні монографії «Політична система України: конституційна модель та політичні практики» (2023), «Соборність України: історія та сучасність» (2023) та «Аналіз загроз національній безпеці у сфері внутрішньої політики (експертне опитування)» (2023).

Метою статті є аналіз суспільних трансформацій, спричинених популізмом. Дослідження еліт та взаємодії між різними елітними групами, з наголосом на тому, що при популізмі групова приналежність, особисті зв'язки всередині еліти визначають політичну рівновагу в державі.

Виклад основного матеріалу. Популістські орієнтації стосуються набору політичних переконань і цінностей, які спираються на інтереси «звичайних людей» з відповідним волінням кинути виклик політичному істеблішменту. Популістські орієнтації (атитюди) можна визначити як сукупність уявлень про політичне представництво, котрі є відображенням

протестної соціальної мобілізації на соціальні зміни і структурують політичний простір, поділяючи його між уявним однорідним блоком «звичайних людей» та усталеною елітою. Однак за умов війни перебіг подій на фронті та в тилу може зумовлювати варіативність сприйняття політичної ситуації від всезагального єднання народу та еліти до нових настроїв. Так чи інакше, популістські орієнтації є результатом взаємодії різних факторів на багатьох рівнях, причому або економічні чинники, або соціокультурні можуть переважати залежно від контексту загострення певної депривації [1].

популістських політичних партій та їхнє лідерство в демократичних суспільствах, а тим більше в державах з нестійкою демократією, може призвести до глибокої трансформації політичних еліт. Демократичний відкат через обрання політиків-популістів характеризується відсутністю послідовної та передбачуваної зміни політичних партій на чергових виборах. При цьому «популістське захоплення влади не є революційним у тому сенсі, що воно руйнує панівний інституційний порядок. Саме демократичний інституційний порядок дозволяє популістам розпочати захоплення ключових інститутів і ресурсів держави».

Популістські орієнтації у строгому академічному трактуванні прийнято розглядати як підтримку громадянами сукупності ідей про існування антагонізму між двома однорідними групами – «доброчесним народом» та «корумпованою правлячою елітою», у зв'язку з чим бажане політичне життя повинно бути вираженням волі «народу» й остаточним джерелом легітимності. Однак у широкому значенні сюди можна віднести також різні елементи спрощеного відображення політичного життя, зневіри у демократичних представницьких процедурах, зневажливого ставлення до опозиції (якщо популісти вже при владі), схильність до прямого урядування та авторитаризму, ксенофобії, конспірології, суперечливого ставлення до різних аспектів економічного життя тощо.

У західних країнах з розвинутою демократією популізм стимулюється певними верствами населення, які відчують себе позбавленими прав через соціально-економічні та культурні розшарування і чутливі до наративів про зраду з боку чинних еліт. Надмірне наголошування популістами-політиками на уявних загрозах культурній ідентичності з боку мігрантів створює особливо сприятливий ґрунт для популістських орієнтацій населення.

У перехідних демократіях популісти апелюють до економічного невдоволення, спричиненого тривалими ринковими реформами, а також роз'ятрюють рани національної гордості, спекулюючи на релігійних чи етнічних відмінностях. Саме ця, мінлива природа популізму, його здатність формувати різноманітні вимоги від ксенофобії до перерозподілу власності, робить популістські аргументи такими привабливими та переконливими для багатьох прихильників, створюючи низку загроз та ризиків для демократичного розвитку суспільства, яке зазвичай має свої вразливості.

У молодих демократіях з надлишком викликів ці вразливості набагато глибші. Ці ризики особливо зростають, коли популісти вже перебувають при владі. Популістські орієнтації (атитюди) можна визначити як сукупність уявлень про політичне представництво, які відображають протестну соціальну мобілізацію на соціальні зміни і структурують політичний простір, розділяючи його між уявним однорідним блоком «звичайних людей» та усталеною елітою.

Після проголошення незалежності в Україні спостерігалися сплески зростання популістських настроїв серед населення, пов'язаних із кризою суспільної свідомості в результаті соціальних трансформацій, нездатністю політичного істеблішменту ефективно реагувати на подолання труднощів економічних і політичних реформ. Антиелітистські настрої були зумовлені тим, що після краху радянської системи кадрові зміни серед політичного керівництва всіх рівнів мали декоративний характер. Все це, безумовно, позначалося на масовій свідомості населення. У громадській думці антиелітарні орієнтації поєднувалися з критичними поглядами на олігархію.

За іронією долі, українські популістські сили фінансувалися переважно олігархами і при цьому найбільше експлуатували популярну у народі антиістеблішментську риторику проти «корумпованої» влади та олігархів [3, С. 40].

До Революції Гідності існував певний баланс між прозахідними та проросійськими силами. Поляризація суспільства у ставленні до чинної влади проходила по лініях історичної пам'яті, ідеології, етнокультурної ідентичності та геополітичних орієнтаціях. Тому виборець хоч і негативно ставився до представників правлячого класу, він все ж був схильний підтримати хоч і «старого» політика, але «свого, перевіреного», тобто того, хто справді відстоював би певний шлях розвитку України.

Натомість після Євромайдану геополітичні погляди населення стали тяжіти в бік євроінтеграції та навіть зросла підтримка вступу України до НАТО. Суспільство почало визначатися не лише з напрямком зовнішньополітичного розвитку, але й у питаннях національної ідентичності, мовної політики, історичної пам'яті тощо. Водночас слід зазначити, що протягом цих років підтримка європейської інтеграції коливалася на позначці понад половини населення, а підтримка приєднання країни до північноатлантичного альянсу – близько 45%.

Після початку війни з Росією у 2014 року частина населення, яка раніше не сприймала євроатлантичну інтеграцію і схилилася до проросійських орієнтацій, вже не могла артикулювати себе як прихильників інтеграції з країною-агресоркою, тому була змушена визначатися поза дихотомічною шкалою «проєвропейський напрям – проросійський напрям». Такими орієнтирами стали ідеї політики позаблоковості до будь-якого союзу (близько чверті населення) та позаблокового статусу у сфері безпеки (близько третини населення) [4]. Зникнення чіткої поляризації суспільства за геополітичними орієнтаціями для значної частини населення позбавило сенсу підхоплювати есхатологічні заклики політичних сил, які представляли традиційний істеблішмент, підтримати їх на виборах. Іншими словами, зник той чинник, який «заважав» популістським орієнтаціям повністю «розкритися» через їхнє втілення в електоральній поведінці.

Водночас популісти в Україні та Європі схожі: вони виступають з антиглобалістськими та авторитаристськими гаслами, спрямовуючи свою критику на МВФ, використовуючи радикальну риторику проти корумпованих еліт, «ліберального істеблішменту».

Популісти мало підтримують реформи, які, на їхню думку, несправедливо нав'язують сторонні сили. Популісти в Україні, Європі та США схильні використовувати неправду, перебільшення, маніпуляції та є ідеологічними хамелеонами. Нарешті, популісти використовують кризи для мобілізації виборців [1].

Важкий період російсько-української війни, економічне зuboжіння населення, проведення болючих реформ впродовж 2014–2024 років створили суспільний запит популістського характеру. На цьому тлі фіксувалася низька довіра до владних інститутів та істеблішменту, зростання негативного балансу недовіри до відомих політиків. Водночас, виявилося, що високий суспільний запит на альтернативну політику не задовольнявся активним громадянським суспільством, яке не могло тоді конкурувати з потужними телеканалами, контрольованими олігархами [2, с. 262].

Під час повномасштабної російсько-української війни відбулася радикальна переоцінка власної держави та державних інститутів, тож антагонізм між населенням та елітою тимчасово втратив актуальність. Однак високий рівень підтримки популістських ідей серед українців навіть під час війни несе в собі ризики у післявоєнному відновленні конкурентного політичного життя, коли вже чинний політичний істеблішмент буде вважатися «традиційним» і «корумпованим». Після початку війни з Росією у 2014 року частина населення, яка раніше не сприймала євроатлантичну інтеграцію і схилилася до проросійських орієнтацій, вже не могла артикулювати себе як прихильників інтеграції з країною-агресоркою, тому була змушена визначатися поза дихотомічною шкалою «проєвропейський напрям – проросійський напрям» [3, С. 41].

Зникнення чіткої поляризації суспільства за геополітичними орієнтаціями для значної частини населення позбавило сенсу підхоплювати есхатологічні заклики політичних сил, які представляли традиційний істеблішмент, підтримати їх на виборах. Іншими словами, зник той

чинник, який «заважав» популістським орієнтаціям повністю «розкритися» через їхнє втілення в електоральній поведінці. К. Еш і М. Шаповалов звертають увагу, що саме на антиполяризаційній популістській риторикі В. Зеленському та партії «Слуга народу» вдалося здобути перемогу в 2019 році. Адже за наявності сильних поляризаційних брендів із відчутною підтримкою населення популісти змушені приєднуватися до одного з них, як це зробив свого часу Д. Трамп у США. Однак за умов слабких партійних брендів популісти можуть провадити власну гру. Саме наявність достатньої кількості виборців, які не поділяють категоричних тверджень, ставляться байдуже або мають амбівалентне сприйняття проблем, за яким поляризуються основні політичні сили, може привести до перемоги антисистемних популістів з антиполяризаційною риторикою [4].

Припускаємо, що в умовах повномасштабної війни відбувається зменшення підтримки популістських ідей. Щоб перевірити цю гіпотезу, ми застосували методику вимірювання популістських орієнтацій в рамках всеукраїнського опитування «Суспільно-політичні настрої населення України», яке проводилося КМІС на замовлення Фонду «Демократичні ініціативи» ім. І. Кучеріва у липні 2023 року методом особистих інтерв'ю з використанням планшета [5].

Загалом було проведено 2011 інтерв'ю з респондентами, які проживають у 135 населених пунктах України. Вибірка стратифікована, триступенева, випадкова з квотним відбором на останньому ступені. Стратифікація та квотне завдання формувалися на основі агрегованих масивів опитувань КМІС «Омнібус», проведених у період з вересня 2022 року до лютого 2023 року. Респондентам було запропоновано погодитись або не погодитись з низкою тверджень, які відтворюють основні популістські ідеї. Дослідження показало, що більшість українців погоджується з популістськими ідеями народоцентризму. Так, із твердженням «народ набагато мудріший за політиків, тому політики повинні слідувати тільки волі народу» у цілому погодилося 69,6% респондентів, тоді як не погодилося лише 17,1%. Так само більшість населення (60,9%) погодилися з тим, що «часто думка простих людей важливіша, ніж думка професійних політиків та експертів», і тільки п'ята частина респондентів (21%) не погодилося з цим твердженням [5].

Натомість ставлення українців до антиелітарних ідей виявило певні суперечності. Частина антиелітарних ідей знайшла майже абсолютну підтримку серед населення. Так, із твердженням «люди, які довгий час перебувають у політиці, не можуть бути чесними та принциповими» погодилося 72,5% респондентів, і лише 15,2% – не погодилося. Аналогічний ступінь підтримки було зафіксовано і щодо твердження «нашою країною повинні керувати люди з народу, а не представники правлячої еліти» – 69,5%, і лише 12,3 – не погодилося [5].

Такий вияв популізму, як маніхейська безкомпромісність у тлумаченні політики, простежується менш виразно в українському суспільстві. Хоча майже половина населення (49%) погодилося з твердженням «компроміс у політиці – це насправді торгівля власними принципами» і лише 21% не погодилося, та все ж значна частка населення (30%) не змогла визначитися щодо цього. Натомість не знайшло підтримки популістське твердження «у політиці важливішим є результат, навіть якщо він отриманий з порушенням законодавства»: лише чверть (25,5%) населення підтримало його, натомість більше половини (56,3%) українців не погодилося з цим. Очевидно, що, як і за результатами опитувань, які ініціювала Школа політичної аналітики НаУКМА у 2019–2020 роках, моральний аспект порушення процедури законодавства не викликає ентузіазму навіть попри необхідність досягнення результату [6].

Отже, в Україні тривалі суспільні трансформації посткомуністичного періоду призвели до тотальної недовіри та негативного ставлення до державних інституцій. Внаслідок незмінюваності політичного істеблішменту у масовій свідомості сформувалися стійкі антиелітарні настрої. Проте існування поляризації в українському суспільстві за геополітичними орієнтаціями та соціальними ідентичностями тривалий час призводило до того, що громадяни у своїй електоральній поведінці покладалися на традиційні політичні сили. Десятиліттями політичні уподобання населення базувалися на поділі політиків залежно від геополітичних орієнтацій та етнокультурних уподобань. Це не давало популістам повною

мірою проявитися в ролі реальної антиістеблішментської сили. Лише після того, як ця поляризація значно послабилася, популістські орієнтації стали електоральним феноменом у 2019 році, коли до влади прийшли позасистемні політики.

Зараз в Україні утворився своєрідний консенсус навколо спільної мети – перемоги над російським агресором. Цей консенсус дещо пригальмував відкритий політичний конфлікт всередині політичного класу в перші місяці після повномасштабного вторгнення. Проте з часом війна дала нові приводи для суперечок, взаємних звинувачень, динаміка яких хоча і не критично, але помітно посилюється. Ситуація ускладнюється тим, що під час воєнного стану заборонені масові акції протесту та виступи, а це ускладнює виявлення внутрішніх конфліктів і не дає можливості знайти вихід соціальному невдоволенню.

Напруга зростає через надмірну централізацію влади в Офісі Президента та РБНО, які де-факто відсувають інші державні органи та інституції, залишаючи їм допоміжну та адміністративну роль. Крім того, парламент, а фактично президентська більшість, майже повністю перебрав на себе законодавчу ініціативу. Лише кожен п'ятий закон був ініційований урядом. Для порівняння: кількість прийнятих законів (відсоток від загальної кількості прийнятих) від фракції «Слуга народу» складає 63 (56,7%), а від Кабінету Міністрів України – 21 (18,9%) [5].

Спільним для демократичних інститутів і процесів є те, що вони мають механізми стримування та противаг щодо влади та гарантію ротації обраних політиків. Визначивши п'ять характеристик демократії, Дж.Дж. Лінц та А. Степан, серед інших ознак, зокрема, зазначили «вільне та жваве суспільство, у якому люди можуть створювати асоціації, товариства, контролювати державу та пропонувати політичні альтернативи» та «відносно незалежне політичне суспільство, в якому політичні групи змагаються за законне право конкурувати» [6]. Ці характеристики є необхідними для демократії, оскільки вони гарантують, що влада може бути легітимно оскаржена та що вона може переходити від правлячої групи до іншої конкуруючої політичної групи. І навпаки, статичність еліти в демократичному суспільстві може призвести до авторитарного режиму, тобто «конфігурація елітних груп у суспільстві є важливим провісником структури управління» [7].

В умовах, коли в більшості країн світу триває концентрація власності на ЗМІ, важливо оцінити детермінанти щодо розвитку мережі Інтернет як нового середовища політичного самовираження та організації колективної політичної дії. Інституційні тенденції комерціалізації спостерігаються й в телекомунікаційних мережах, однак їх масштаб не дозволяє окремим акторам (або ж групі акторів) здійснювати контроль над потоками політичної комунікації. Це стосується саме інституційних рамок нових технологій, а не технічних факторів. Слід також зазначити, що й саме розуміння ЗМІ дуже змінилося за останній час, саме завдяки блогам.

В даний час серед представників владних структур спостерігається недостатнє розуміння специфіки мережевої взаємодії та принципів будування взаємин з мережами громадських об'єднань. Подібна ситуація, зокрема, є результатом відсутності повноцінної системи моніторингу діяльності органів влади з боку суспільства та різних спільнот і, як наслідок, прогнозування їх розвитку. Даний факт знаходить своє відображення в низькій ефективності використовуваних владними структурами механізмів взаємодії, наприклад, з мережами громадських об'єднань та авторами популярних політичних блогів. Отже, в Україні існує серйозна загроза такої трансформації. Дослідники описують п'ять передумов реалізації такого сценарію: 1. Політичний успіх однієї групи чи фракції. 2. Створення внутрішнього оточення та зміцнення влади. 3. Заміна найближчого кола слабшими членами, якими можна керувати. 4. Самоізоляція лідера. 5. Контроль влади над опозицією та придушення інакомислення. На жаль, всі ці ознаки спостерігаються останнім часом в Україні і можуть серйозно загрожувати державній незалежності.

Ще однією з ознак наростаючого авторитаризму є зменшення прав та впливу регіонів та регіональної політичної еліти. Прикладом є відсутність консенсусу центральної та місцевих органів влади щодо законопроекту 5655, проти якого в Україні виступили органи місцевого

самоврядування, Асоціація міст України, громадські організації. Такі дії центральної влади розглядаються як утиски на місцеву владу не лише всередині країни. Так, послы держав G7 у липні 2023 р. провели зустріч із представниками Асоціації міст України, де наголосили, що успішне відновлення України має спиратися на результати реформи децентралізації і проводитися у співпраці з місцевим самоврядуванням. До того ж в червні 2023 р.

Європейський парламент ухвалив резолюцію щодо сталої реконструкції та інтеграції України до євроатлантичної спільноти, де в пункті 15 «Закликає український уряд продовжувати зміцнювати місцеве самоврядування та впроваджувати успіх реформи децентралізації в загальну архітектуру процесів ремонту, відновлення та реконструкції України шляхом, зокрема, надання місцевій владі помітної ролі у прийнятті рішень – складання проєктів реконструкції; звертає увагу на Асоціацію міст України та Європейський альянс міст і регіонів для відновлення України, останній з яких був запущений 30 червня 2022 року як механізм для картографування місцевих і регіональних потреб в Україні» [8].

Отже, для функціонування демократії необхідні численні елітні групи. Натомість в Україні новітній правлячий клас створює, а фактично – призначає, нову єдину еліту з відповідними морально-етичними якостями, культурою та світоглядом. Перенесення уваги суспільства зі справжніх героїв, які віддіють своє життя за Україну на вигаданих та реальних псевдопатріотів викликає нерозуміння, обурення і врешті посилює розкол між владою та народом.

Враховуючи широкомасштабну війну в Україні і формування політичної нації українців у надзвичайних умовах, «ефект Mediaset» не буде мати стовідсоткового результату. До того ж згідно з опитуваннями, проведеними Громадянською мережею ОПОРА у травні 2022 р. та з 11 травня до 12 червня 2023 р., за останній рік українці стали менше користуватися телебаченням: у 2022 році його використовували як основне джерело інформації 66,7% опитаних, а у 2023 – 62,5%. Найбільше воно втратило позиції серед українців до 40 років: за останній рік 11% цієї вікової категорії відмовились від перегляду новин через телевізор [8].

Дослідники політичної культури стверджують, що демократизація потребує більшого, ніж добре розроблені офіційні інституції або досконала конституція, що між цінностями самовираження та демократією існує причинно-наслідковий зв'язок, який йде переважно від культури до демократії, а не навпаки [7]. Тобто, політична культура еліти має значення та формує політичні інститути, і ці політичні інститути справді впливають як на процес консолідації, так і на тип політичного режиму загалом.

Велика кількість досліджень підкреслює важливість політичних еліт у формуванні поглядів суспільства на війну. Вони підтверджують, що консенсус еліти лежить в основі народної підтримки військових зусиль, так само як розбрат еліти породжує розбрат у суспільстві [8].

Так, не можна недооцінювати роль засобів масової інформації під час війни. Вони мають виконувати надзвичайно важливі місії – це і підтримка бойового духу, мобілізація нації, протидія ворожій пропаганді тощо. Наприклад, в Ізраїлі існує жорсткий фільтр у вигляді військової цензури, існують так звані військові цензори. Натомість в Україні фактично військова цензура була замінена на політичну.

Владі варто звернути на це увагу, адже «62% опитаних журналістів однією із форм цензури вважають єдиний телемарафон, створений на початку повномасштабного вторгнення. 2/3 також переконані, що єдиний марафон повинен бути припинений і всі мовники можуть почати мовлення самостійно» [7].

Невирішення питання зі свободою слова призведе до зростання протестних настроїв, які після перемоги мають шанси перерости в неконвенційні дії. Баланс сил між елітними групами та рештою суспільства має ризики зазнати суттєвих змін. Адже «популістський» період розвитку, коли приватні інтереси переважають над суспільними, наближаючи інтереси бізнесу до центру політичної влади, може завершитись послабленням демократії, особливо, коли такі тенденції виправдовуються доцільністю воєнного часу. Після перемоги на правлячий клас та

політичну еліту України очікують насамперед два ризики: перший – цілком вірогідно можна очікувати подальшого зниження рівня довіри українців не лише до Верховної Ради, але й до вищого політичного керівництва країни. А другий – вірогідним є розколи всередині правлячої еліти, що зазвичай є одним із головних факторів розпаду персоналістського або авторитарного режиму.

Лояльність є нагальним питанням для існування такої еліти. Авторитарні політичні еліти, прагнучи подальшого кар'єрного росту, одночасно повинні залишатись лояльними до вищого керівництва. Це породжує конкуренцію всередині таких груп. Якщо провладна еліта/партія переконається у подальшому зниженні підтримки суспільства, то можна очікувати створення нових груп, партій та коаліцій. Адже «Основні загрози виживанню автократичного лідерства походять з їхнього найближчого оточення» [5]. Перехід до персоналістського авторитарного правління становить загрозу не лише для широких верств населення, а й для еліти.

Популісти при владі не можуть обійтися без підтримки еліти, особливо на початковому етапі свого правління, коли вони найбільш залежні від усталеної політичної, технократичної, безпекової та бізнес-еліти, ніж інші політичні лідери. Здатність популістів переходити до персоналістського авторитарного правління залежить від успіху у підкоренні існуючих еліт, або створенні нової. Проте, враховуючи центральну роль армії та інших збройних сил у встановленні та підтримці авторитарного правління, перехід від популізму до персоналістської диктатури неможливий без контролю над цією групою еліт. Тому, очевидно, що на майбутніх виборах особливо актуальним буде залучення до політичних партій військовослужбовців. Можна констатувати, що після війни опозиційні настрої в Україні суттєво зростуть, а опозиційне середовище буде сприятливим для того, щоб його представники спробували позмагатися за владу. Цілком вірогідно, що після закінчення війни на арену вийдуть інші еліти, інші лідери. Враховуючи це, владі необхідно налаштовуватись на непростий компроміс з громадянським суспільством, вітчизняним бізнесом та закордонними партнерами. Майбутні вибори дадуть, на мій погляд, реальний шанс рекрутування кращих представників громадянського суспільства в окрему елітну групу.

Висновки. Отже, створюються умови для відродження справжньої еліти та високофункціонального політичного класу завдяки формуванню міцного громадянського суспільства й активного середнього класу та зростання їхньої ролі в політичному житті країни. Для закріплення цього процесу необхідно здійснити декілька кроків – це, по-перше, впровадження системної освіти в галузі демократії, виховання критичного мислення та медіа-грамотності. Ці складові повинні стати частиною навчальної програми як середньої, так і вищої школи. По-друге, формування ідеї необхідності виховання політичної культури як складової загальної культури суспільства. Адже після президентських виборів 2019 р. українська політична культура набула яскравих нових характеристик, які часто є антиподами самому поняттю «культура». По-третє, надзвичайно важливим є відповідальність та інформаційна гігієна засобів масової інформації та належна комунікація між владою та громадянським суспільством.

Література:

1. Ведернікова, І. Війна і вибори. Яка перемога важливіша? ZN.UA. 18 травня 2023 р. URL: <https://zn.ua/ukr/war/vijna-i-vibori-jaka-peremoha-vazhlivisha.html>
2. Резнік, О., Козловський, О. Уявлення про державні інститути України у масовій свідомості населення. *Українське суспільство: моніторинг соціальних змін. 30 років незалежності*, Випуск 8 (22), Київ, 2021, С. 259–267.
3. Резнік, О., Козловський, О. Особливості вимірювання популістських орієнтацій громадян у соціальних науках. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*, Київ, 2022, С. 40–58.
4. Фонд «Демократичні ініціативи». Реформи в Україні: громадська думка населення–2016. 11 липня 2016 року. URL: <https://dif.org.ua/article/reformi-v-ukraini-gromadska-dumka-naselennya>.
5. Фонд «Демократичні ініціативи». Європейська інтеграція у вимірі громадської думки. 28 вересня 2023 року. URL: <https://dif.org.ua/article/evropeyska-integratsiya-u-vimiri-gromadskoi-dumki>.

6. Newson A., Trebbi F. Authoritarian elites. URL: https://www.nber.org/system/files/working_papers/w24966/w24966.pdf

7. Pakulski J. Populism and political elites. URL: https://fileview.fwdcdn.com/?url=https://mail.ukr.net/api/public/file_view/list%3Ftoken%3DyZ00e3g_yqRQ1MZOrETQg6ogltfscB8uA10adZrlrXmtoMtbNKhfF9HiJfXoCFlyvs_a3omxyl2uSocvznpOmsfLEP4J42V2qtLCMhWQ:TUvwr5kBbloL86bl%26r%3D1695043176463&default_mode=view&lang=uk#start=3

8. Haran, O., Burkovskiy, P. (2019). Ambivalence of public opinion as the base for populism in the 2019 presidential campaign. В: Л. Й. Зубрицька (ред.), Популізм і громадянське суспільство: межі перетину. *Тези виступів наукової конференції, 24 березня 2019 р.* (сс. 13–14). Київ: Кафедра політології НаУКМА.

References:

1. Vedernikova, I. (2023). Viina i vybory. Yaka peremoha vazhlyvisha?, [War and elections. Which victory is more important?]. ZN.UA. 18 travnia 2023 r. Retrieved from <https://zn.ua/ukr/war/vijna-i-vibori-jaka-peremoha-vazhlyvisha.html/> [in Ukrainian].

2. Reznik, O., Kozlovskiy, O. (2021). Uivlennia pro derzhavni instytuty Ukrainy u masovii svidomosti naselennia. [Perceptions of state institutions of Ukraine in the mass consciousness of the population]. *Ukrainske suspilstvo: monitorynh sotsialnyh zmin. 30 rokiv nezalezhnosti, Vypusk 8 (22)*, Kyiv, S. 259–267. [in Ukrainian].

3. Reznik, O., Kozlovskiy, O. (2022). Osoblyvosti vymiriuvannia populistyskykh oriantatsii hromadian u sotsialnykh naukakh. [Peculiarities of measuring citizens' populist orientations in the social sciences]. *Sotsiologhiia: teoriia, metody, marketynh*, Kyiv, S. 40–58. [in Ukrainian].

4. Fond «Demokratychni initsiatyvy» (2016). Reformy v Ukraini: hromadska dumka naselennia/ [«Democratic Initiatives» Foundation. Reforms in Ukraine: public opinion of the population], 2016. 11 lypnia 2016 roku. Retrieved from <https://dif.org.ua/article/reformy-v-ukraini-gromadska-dumka-naselennya>. [in Ukrainian].

5. Fond «Demokratychni initsiatyvy». (2019). Yevropeiska intehtratsiia u vymiri hromadskoi dumky. [«Democratic Initiatives» Foundation. European integration in the dimension of public opinion]. 28 veresnia 2023 roku. Retrieved from <https://dif.org.ua/article/evropeyska-integratsiya-u-vimiri-gromadskoi-dumki>. [in Ukrainian].

6. Newson A., Trebbi F. Authoritarian elites. Retrieved from https://www.nber.org/system/files/working_papers/w24966/w24966.pdf [in English].

7. Pakulski J. Populism and political elites. Retrieved from https://fileview.fwdcdn.com/?url=https://mail.ukr.net/api/public/file_view/list%3Ftoken%3DyZ00e3g_yqRQ1MZOrETQg6ogltfscB8uA10adZrlrXmtoMtbNKhfF9HiJfXoCFlyvs_a3omxyl2uSocvznpOmsfLEP4J42V2qtLCMhWQ:TUvwr5kBbloL86bl%26r%3D1695043176463&default_mode=view&lang=uk#start=3/ [in English].

8. Haran, O., Burkovskiy, P. (2019). Ambivalence of public opinion as the base for populism in the 2019 presidential campaign. В: Л. Й. Зубрицька (ред.), Популізм і громадянське суспільство: межі перетину. [Populism and civil society: boundaries of intersection]. *Tezy vystupiv naukovoї konferentsii, 24 bereznia 2019 r.* (сс. 13–14). Kyiv: Kafedra politolohii NaUKMA [in Ukrainian].

УДК 323.39:314

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-669-680](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-669-680)

Назарчук Олександр Миколайович кандидат історичних наук, доцент, кафедра політології, філософський факультет, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, м. Київ, <https://orcid.org/0000-0002-2616-6020>

ПОЛІТИЧНІ ЕЛІТИ ЯК КЛЮЧОВІ ГРАВЦІ В СИСТЕМІ «ДЕРЖАВНА ВЛАДА–БІЗНЕС–ГРОМАДЯНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО» В УКРАЇНІ

Анотація. Актуальність дослідження полягає у визначенні впливу політичних еліт на формування державної політики в Україні, зокрема через олігархічний контроль над медіаресурсами та фінансовими потоками. Визначено, що олігархічні групи залишаються ключовими гравцями в політичній системі, використовуючи лобіювання та економічний вплив для досягнення своїх цілей. Водночас розвиток громадянського суспільства та його активність створюють певну противагу впливу політичних еліт, однак цей процес потребує подальшого зміцнення інституційної спроможності.

Метою статті є дослідження механізмів впливу політичних еліт на державну політику в Україні, вивчення їх взаємозв'язків із бізнесом та громадянським суспільством, а також установлення ролі олігархічного капіталу в цих процесах. Особливу увагу приділено питанням прозорості фінансування політичних партій та контролю за конфліктами інтересів.

У процесі дослідження використано комплексний підхід, що включає аналіз наукових джерел, документів і даних про діяльність політичних еліт, а також методи кількісного та якісного оцінювання. Проведено порівняльний аналіз впливу різних груп на політичні процеси та їх взаємодію з медіа і бізнесом.

За результатами дослідження встановлено, що олігархічні структури в Україні активно впливають на прийняття політичних рішень через контроль над медіаресурсами і фінансування політичних партій. Виявлено недостатню прозорість у цих процесах та відсутність дієвих механізмів контролю за конфліктами інтересів у державних органах. Незважаючи на активізацію громадянського суспільства, олігархічний вплив залишається суттєвим чинником у формуванні політичних рішень.

У висновках запропоновано низку заходів для підвищення прозорості процесів ухвалення політичних рішень, включаючи обов'язкову онлайн-звітність для політичних партій, розкриття кінцевих бенефіціарів медіакомпаній та створення механізмів контролю конфліктів інтересів. Перспективи подальших досліджень охоплюють розроблення механізмів підвищення прозорості державного управління та посилення ролі громадянського суспільства в зниженні впливу олігархічних структур.

Ключові слова: олігархічний вплив, політична система, соціальна мобілізація, економічне лобіювання, громадські ініціативи, політичні еліти.

Nazarchuk Oleksandr Mykolayovych Ph.D. in Historical Sciences, Associate Professor, Department of Political Science, Faculty of Philosophy, Taras Shevchenko Kyiv National University, Kyiv, <https://orcid.org/0000-0002-2616-6020>

POLITICAL ELITES AS KEY PLAYERS IN THE “STATE POWER-BUSINESS-CIVIL SOCIETY” SYSTEM IN UKRAINE

Abstract. The relevance of the study lies in determining the influence of political elites on state policy formation in Ukraine, particularly through oligarchic control over media resources and financial flows. It has been established that oligarchic groups remain key players in the political system, utilizing

lobbying and economic influence to achieve their goals. Simultaneously, the development and activity of civil society serve as a counterbalance to the influence of political elites, though this process requires further strengthening of institutional capacity.

The aim of the article is to explore the mechanisms of political elites' influence on state policy in Ukraine, examine their interactions with business and civil society, and determine the role of oligarchic capital in these processes. Special attention is given to the transparency of political party financing and the control of conflicts of interest.

A comprehensive approach has been used in the research, which includes the analysis of scientific sources, documents, and data on the activities of political elites, as well as quantitative and qualitative assessment methods. A comparative analysis of various groups' influence on political processes and their interactions with media and business has been conducted.

The results of the study reveal that oligarchic structures actively influence decision-making through control over media resources and political party financing. A lack of transparency in these processes and the absence of effective mechanisms to control conflicts of interest in government bodies have been identified. Despite the growing activity of civil society, oligarchic influence remains a significant factor.

The conclusions propose several measures to enhance transparency in decision-making processes, including mandatory online reporting for political parties, disclosure of media company beneficiaries, and the creation of mechanisms to control conflicts of interest. Future research perspectives include the development of mechanisms to increase transparency in governance and strengthen the role of civil society in reducing oligarchic influence.

Keywords: oligarchic influence, political system, social mobilization, economic lobbying, civic initiatives, political elites.

Постановка проблеми. Політичні еліти відіграють вирішальну роль у формуванні та функціонуванні системи «державна влада–бізнес–громадянське суспільство» в Україні, що зумовлено складністю взаємовідносин між цими складниками. Динаміка політичних еліт впливає на стійкість політичної системи, ефективність економічної політики та рівень залученості громадянського суспільства. Олігархічний вплив залишається значним чинником у формуванні політичних рішень, що визначає характер політичної системи та її функціонування. Непрозорість процесів ухвалення рішень, тісні зв'язки між політиками та бізнесом, а також економічне лобіювання призводять до послаблення інституційної спроможності держави, що ускладнює ефективне функціонування демократичних інститутів. Політичні еліти, контролюючи значну частину ресурсів та медіа, здатні впливати на процес соціальної мобілізації, направляючи її в бажаному для себе напрямі, що призводить до маніпуляції громадською думкою. Водночас громадські ініціативи та рухи, зокрема під час кризових ситуацій, демонструють здатність протистояти впливу політичної та економічної еліти, що виявляється в зростанні активності громадянського суспільства. Важливим аспектом залишається питання економічного лобіювання, яке впливає на процеси прийняття рішень, адже великі бізнес-структури мають можливість формувати політичний порядок денний через свої зв'язки з владними колами. Це створює нерівність між великим бізнесом і громадянськими ініціативами, що негативно позначається на рівні довіри до інститутів влади та демократичних процесів. Водночас розвиток громадянського суспільства та його активна участь у політичних процесах сприяє посиленню соціальної відповідальності еліт та підвищенню рівня прозорості влади.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз наукових праць, присвячених політичним елітам в Україні, висвітлює низку важливих аспектів їх взаємодії з бізнесом та громадянським суспільством. Значна увага приділяється питанням того, як політичні еліти формуються та як їх вплив визначає соціально-політичну трансформацію. Так, у дослідженні Дж. Кертцера і Дж. Реншона йдеться про важливість експериментів і опитувань для розуміння поведінки політичних еліт і їхнього впливу на державні інститути [13]. Це питання

продовжується в роботі Г. Мазеппуса та співавторів, які аналізують взаємозв'язки між бізнесом і політикою в Україні та вказують на те, що місцеві мережі значно впливають на політичні та соціальні трансформації [16].

М. Мінаков у своїй праці наголошує на тому, що політична система України переживає тривалу еволюцію, яку можна розглядати через призму кланової структури. Він підкреслює, що такі структури є основним фактором у політичних процесах [14]. Цю думку підтримує Г. Плейнес, який розглядає роль бізнесових магнатів у конкурентних авторитарних режимах і показує, як вони можуть впливати на політику [15].

О. Балацька у своєму дослідженні акцентує увагу на політичних елітах та їх лідерстві, зокрема на регіональному рівні. Вона наголошує на тому, що взаємодія між елітами та громадянським суспільством є ключовою для реформування державного управління [1].

О. Березовська-Чміль і О. Приймак зосереджуються на формуванні регіональних політичних еліт і підкреслюють специфіку їх впливу на місцеву політику та економічні процеси [2].

М. Волківський і Н. Грушинська продовжують розглядати питання взаємодії політичних еліт та громадянського суспільства, підкреслюючи роль модернізації державного управління в цьому процесі. М. Волківський аналізує особливості формування громадянського суспільства в Україні та його роль у державотворенні [3], а Н. Грушинська зосереджується на модернізації політико-адміністративної системи, яка сприяє розвитку громадянського суспільства [4].

Д. Дроботун і А. Ключко розглядають вплив медіа на політичні еліти та їх взаємодію з громадянським суспільством. Вони акцентують увагу на важливості масмедіа як інструменту для впливу на громадську думку та для контролю політичних процесів [5; 7]. Крім того, А. Ключко в одній зі своїх праць розвиває цю тему, аналізуючи механізми взаємодії між політичними елітами та громадянським суспільством у контексті модернізації публічного управління в Україні [8].

Також важливо відзначити працю М. Кельмана і М. Кристиняка, які розглядають теоретичні засади взаємодії між елітами та громадянським суспільством, що є важливим для розуміння політичних процесів у контексті демократизації [6].

Загальний аналіз робіт показує, що політичні еліти в Україні відіграють ключову роль у системі «державна–бізнес–громадянське суспільство», впливаючи на розвиток політичних, соціальних та економічних процесів.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується означена стаття. Незважаючи на значну увагу науковців до вивчення впливу політичних еліт на формування державної політики в Україні, залишається необхідність більш глибокого аналізу їх ролі в сучасних умовах політичних трансформацій. Механізми олігархічного впливу на прийняття рішень потребують подальшого дослідження, особливо щодо структурних змін у політичній системі, які могли би зменшити цей вплив. Участь громадянського суспільства в протидії політичному домінуванню еліт та бізнесу залишається недостатньо дослідженою, зокрема щодо ефективних моделей такої протидії. Важливо також розглянути роль громадських ініціатив у сприянні соціальній мобілізації та впливу на політичні процеси. Розроблення рекомендацій для підвищення прозорості політичних рішень з метою мінімізації олігархічного тиску залишається актуальним і вимагає подальшого вивчення.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є дослідження ролі політичних еліт у системі «державна влада–бізнес–громадянське суспільство» в Україні та визначення основних механізмів їх впливу на формування державної політики, економічних процесів та соціальної мобілізації. Завданнями дослідження є:

- 1) Проаналізувати вплив політичних еліт на формування державної політики в Україні;
- 2) Вивчити механізми олігархічного впливу на політичну систему та прийняття рішень;
- 3) Дослідити участь громадянського суспільства в протидії політичному впливу еліт і бізнесу;
- 4) Розглянути вплив громадських ініціатив на соціальну мобілізацію та політичні процеси;

5) Розробити рекомендації щодо підвищення прозорості процесів ухвалення рішень у політичній системі з метою зменшення олігархічного впливу.

Виклад основного матеріалу. В Україні вплив політичних еліт на формування державної політики пройшов складний шлях, особливо в умовах незалежності, що почалася в 1991 році. Історично політичні еліти сформувалися з різних груп, серед яких були представники колишньої комуністичної партії, нові бізнесмени та активісти. Цей період характеризувався трансформацією суспільства, де олігархи зуміли швидко адаптуватися до нових економічних умов, що створило сприятливий ґрунт для їх впливу на політичні процеси.

Протягом 1990-х і 2000-х років олігархи здобули значний контроль над політичною ареною, зокрема через приватизацію державного майна, що дозволило їм зміцнити свої позиції у владі (Дроботун, 2022). Однак важливо зазначити, що цей вплив не завжди мав негативні наслідки (Мінаков, 2019). Деякі представники політичних еліт намагалися знайти баланс між бізнес-інтересами та потребами суспільства, що свідчить про наявність певної соціальної відповідальності.

З початком війни на сході України у 2014 році ситуація змінилася. Політичні еліти знову зазнали трансформації, оскільки на передній план вийшли нові актори, які прагнули стабільності та розвитку країни в умовах зовнішньої агресії. Війна підштовхнула еліти до розгляду стратегій, які забезпечують не лише власні інтереси, а й національну безпеку [2; 10].

У таблиці 1 узагальнено основні аспекти впливу політичних еліт на формування державної політики в Україні.

Таблиця 1.

Основні аспекти впливу політичних еліт на формування державної політики в Україні

Аспект впливу	Опис
Олігархічний вплив	Контроль ресурсів та можливість впливу на політичні рішення через економічні інтереси
Лобіювання	Використання фінансових ресурсів для формування вигідного законодавства та політики
Соціальна мобілізація	Активність громадянських ініціатив у протистоянні олігархічним впливам на політику
Взаємодія з медіа	Формування громадської думки через контроль над інформаційними ресурсами
Прозорість процесів	Відсутність відкритості у прийнятті рішень, що підриває довіру до державних інститутів

Джерело: сформовано автором на підставі [1;4;7; 11]

У сучасних умовах вплив політичних еліт залишається значущим, однак він адаптується до нових викликів. Війна стала каталізатором для змін у підходах до державного управління [9]. Політичні еліти все більше усвідомлюють важливість соціальної відповідальності та прозорості у своїй діяльності. Наприклад, в умовах війни з'явилися нові ініціативи, які покликані сприяти розвитку волонтерського руху та активізації громадянського суспільства.

Окремі політичні діячі почали активно підтримувати громадські ініціативи, які зосереджуються на гуманітарній допомозі та соціальному розвитку, що свідчить про позитивні зрушення в розумінні їх ролі в суспільстві. Загалом, сучасний контекст в Україні відкриває нові можливості для конструктивного діалогу між політичними елітами, бізнесом і громадськістю,

що може сприяти більшому врахуванню інтересів різних верств населення та підвищенню довіри до державних інститутів.

Однак олігархічний вплив на політичну систему України залишається суттєвим чинником, що визначає розвиток державних інституцій, економічної політики та суспільної взаємодії. Цей вплив формувався протягом усієї незалежності України та, попри численні спроби політичних реформ, продовжує чинити значний тиск на процеси прийняття рішень на всіх рівнях влади. Сутність олігархічного впливу полягає у використанні фінансових та медійних ресурсів для досягнення політичних та економічних цілей, що своєю чергою створює специфічну політичну культуру, де ключові рішення ухвалюються з огляду на економічну вигоду вузького кола осіб, а не з урахуванням потреб суспільства.

Одним із головних механізмів олігархічного впливу є фінансування політичних партій та окремих кандидатів. Більшість виборчих кампаній у країні здійснюються за підтримки великих фінансово-промислових груп, що дозволяє бізнесу мати значний вплив на подальшу діяльність політичних сил у парламенті та виконавчих органах. Наприклад, фінансування виборчих кампаній провідних партій на парламентських виборах 2019 року з боку декількох великих бізнесменів демонструє тісний зв'язок між політичними структурами та олігархічними групами. Це зумовлює лояльність депутатів до тих чи інших економічних ініціатив, що можуть надавати бізнесу податкові пільги, змінювати правила регуляції в певних секторах економіки або впливати на призначення на ключові посади у виконавчій владі.

Іншим важливим чинником впливу є контроль над медіаресурсами. Олігархи, володіючи провідними телеканалами, друкованими виданнями та онлайн-ресурсами, мають можливість формувати суспільну думку, створюючи вигідний для себе інформаційний фон. Такі медіакампанії дозволяють не лише посилювати імідж певних політичних сил, але й дискредитувати конкурентів, маніпулюючи інформацією на користь тих чи інших політичних та бізнесових угруповань. Зокрема, протистояння між медійними групами, підконтрольними Ігорю Коломойському та Петру Порошенку у 2019–2020 роках, яскраво ілюструє ситуацію, коли конфлікт між бізнес-інтересами двох олігархів переростає в масштабне політичне протистояння з використанням медійних платформ [16].

Олігархічний вплив також проявляється через економічне лобіювання, яке полягає у просуванні вигідних для бізнесу законодавчих ініціатив або адміністративних рішень. Лобіювання часто здійснюється не напряму, а через третіх осіб – народних депутатів, експертів чи громадських активістів, які публічно обстоюють позиції, що відповідають інтересам певних економічних груп. Прикладом може бути прийняття Закону про зниження тарифів на електроенергію для металургійної промисловості у 2020 році, що було ініційоване після тиску з боку бізнес-структур, пов'язаних з енергетичним сектором. Відповідні зміни призвели до значного зниження собівартості продукції окремих підприємств, тоді як інші галузі економіки не отримали подібних преференцій.

Корупційні практики, що використовуються для забезпечення впливу олігархів на політичну систему, включають підкуп високопосадовців, неофіційні домовленості під час призначень на державні посади та маніпуляції з використанням державних ресурсів. Корупція сприяє утворенню замкненого кола впливу, де олігархи, отримуючи преференції від державних структур, фінансово підтримують лояльних до себе політиків, забезпечуючи збереження їх влади та домінування на ринку.

Водночас в умовах сучасних геополітичних викликів, зокрема війни на сході України та зростання економічної невизначеності, олігархічні групи адаптують свої стратегії, концентруючись на збереженні контролю над ключовими ресурсами. Наприклад, після початку повномасштабної війни у 2022 році Рінат Ахметов, який контролює значну частину енергетичного сектору країни, зміг зберегти свій вплив через активну підтримку гуманітарних ініціатив, фінансування соціальних проєктів на сході країни та сприяння енергетичній стабільності, що дозволило йому залишатися вагомим економічним та політичним гравцем, незважаючи на втрати активів у зоні бойових дій [16].

Таким чином, олігархічний вплив на політичну систему України характеризується як усталеною практикою, так і певною адаптивністю до змін у внутрішньо- та зовнішньополітичному середовищі. Незважаючи на окремі спроби зменшення цього впливу, олігархічні групи продовжують утримувати значну роль у політичних процесах, зберігаючи можливості для контролю над державними структурами через економічні та медійні важелі.

Громадянське суспільство в Україні є важливим учасником політичного процесу, який сприяє формуванню демократичних принципів та забезпеченню прозорості в діяльності державних інституцій [16]. В умовах нестабільної політичної системи та значного впливу олігархічних груп громадянське суспільство виступає протипагою політичним елітам, захищаючи інтереси громадян та сприяючи утвердженню верховенства права (табл. 2). Після подій 2014 року активність громадянського суспільства значно зросла, а його здатність впливати на політичні процеси набула більш системного характеру. Водночас, попри позитивні зрушення, громадянське суспільство зіштовхується з викликами, зокрема з обмеженим доступом до ресурсів, тиском із боку політичних груп та спробами дискредитації.

Таблиця 2.

Механізми протидії політичному впливу еліт і бізнесу з боку громадянського суспільства в Україні

Механізм впливу	Опис механізму	Приклади реалізації в Україні
Незалежний моніторинг	Здійснення громадськими організаціями контролю за діяльністю державних органів з метою виявлення порушень, корупційних практик та неефективного управління	Ініціатива «ЧЕСНО» публікує аналіз декларацій депутатів, виявляючи конфлікти інтересів; антикорупційні звіти організації «Transparency International»
Адвокаційні кампанії	Просування законодавчих змін через залучення суспільної підтримки, медіакампанії та публічні консультації з владою з метою змінити політику або нормативно-правову базу	Лобіювання ухвалення Закону про запобігання корупції (2015), адвокація створення НАБУ та НАЗК
Масові акції протесту	Організація громадських акцій, протестів та кампаній із залученням населення для протидії непрозорим політичним рішенням або змінам у законодавстві	Протести проти судової реформи (2021), акції на підтримку антикорупційних органів та прозорості призначення суддів
Інформаційно-просвітницька діяльність	Підвищення рівня поінформованості населення про діяльність державних органів, виявлення корупційних схем, зв'язків між політикою та бізнесом	Розслідування журналістів програми «Схеми» та інших незалежних ЗМІ про корупційні зв'язки чиновників із бізнесом
Міжнародна співпраця	Залучення міжнародних партнерів до надання технічної допомоги, фінансування, а також посилення тиску на українську владу з метою впровадження реформ	Участь громадянських організацій у міжнародних конференціях, співпраця з міжнародними донорами, як-от ЄС, USAID, UNDP тощо

Джерело: сформовано автором на підставі [12]

У сучасних умовах громадянське суспільство продовжує відігравати важливу роль у протидії політичному впливу еліт та бізнесу, використовуючи різні механізми. Так, незалежний

моніторинг є одним з основних інструментів виявлення порушень і тиску на владу з метою забезпечення належної підзвітності. Наприклад, ініціатива «ЧЕСНО» регулярно публікує звіти про фінансові декларації депутатів, виявляючи випадки невідповідності доходів і видатків [12], що дозволяє громадськості та міжнародним партнерам здійснювати тиск на владу для притягнення винних до відповідальності.

Адвокаційні кампанії громадських організацій є ще одним ефективним механізмом протидії політичному впливу еліт. У 2015 році Центр протидії корупції спільно з іншими громадськими організаціями домогся ухвалення Закону про запобігання корупції та створення незалежних антикорупційних органів, як-от НАБУ та НАЗК [12]. Завдяки адвокаційним кампаніям були створені нові інститути для боротьби з корупцією на найвищому рівні, що обмежило вплив олігархічних груп на прийняття рішень.

Масові акції протесту є важливим елементом громадського впливу на політику, зокрема у випадках, коли законодавчі ініціативи або дії влади суперечать інтересам суспільства. Прикладом є демонстрації проти спроб зупинити судову реформу у 2021 році. Активісти та громадські організації вийшли на акції протесту, вимагаючи прозорих призначень суддів та недопущення політичного впливу на судову систему. Ці дії привернули увагу міжнародних організацій та сприяли тимчасовому відступу влади від деяких суперечливих законодавчих ініціатив.

Інформаційно-просвітницька діяльність громадських організацій та незалежних медіа, як-от програма «Схеми», забезпечує широку поінформованість суспільства про корупційні зв'язки між бізнесом і політикою, сприяючи формуванню суспільного тиску на владу. Такі розслідування стають поштовхом до проведення офіційних розслідувань і змін у законодавчій базі, що обмежує можливості олігархічних груп впливати на політику.

Міжнародна співпраця громадянського суспільства з іноземними донорами та організаціями також відіграє важливу роль у зменшенні політичного впливу еліт [15]. За останні роки багато громадських організацій отримали фінансову та експертну підтримку від Європейського Союзу, USAID, UNDP та інших міжнародних організацій, що дозволило їм зберегти незалежність від внутрішнього політичного тиску та ефективніше впливати на процеси державотворення. Наприклад, підтримка з боку міжнародних партнерів стала важливим фактором у проведенні прозорих конкурсів на призначення нових суддів та прокурорів, що дозволило зменшити рівень корупції в системі правосуддя [3].

Таким чином, громадянське суспільство в Україні, незважаючи на значні виклики, залишається важливою силою в протидії політичному впливу еліт та бізнесу, використовуючи різноманітні механізми для захисту демократичних цінностей та забезпечення прозорості державної політики.

Вплив громадських ініціатив на соціальну мобілізацію та політичні процеси в Україні є унікальним феноменом, що відображає еволюцію громадянського суспільства на тлі трансформацій державної влади та соціально-економічних умов. Зокрема, в постмайданний період громадські рухи набули більшої інституціоналізації та професіоналізації, що дозволило їм ефективніше діяти як незалежні суб'єкти суспільно-політичної взаємодії. Однак основна специфіка їх впливу полягає в здатності стимулювати активну участь громадян у політичному житті та мобілізувати суспільство для досягнення спільних цілей, не дублюючи функцій політичних партій чи державних структур.

Громадські ініціативи в Україні, на відміну від класичних політичних структур, діють не з позиції формування політичної програми чи участі у виборчому процесі, а шляхом реалізації конкретних соціальних проєктів, кампаній, протестних акцій та адвокаційних заходів. Наприклад, такі рухи, як «АвтоМайдан», що зародився під час Революції Гідності, або «Рух нових сил», створюють умови для активізації громадянської діяльності, розширюючи можливості населення впливати на ухвалення державних рішень через непрямі форми політичної участі [12]. Завдяки цьому соціальна мобілізація набуває нових форматів, як-от електронні петиції, онлайн-акції протесту, громадські слухання, а також моніторинг діяльності органів влади на місцевому та національному рівнях.

Соціальна мобілізація через громадські ініціативи є важливою, оскільки дозволяє подолати традиційні бар'єри у взаємодії громадян з державою та сприяє підвищенню рівня довіри до суспільних процесів. Наприклад, проекти, які мають на меті підвищення прозорості діяльності органів влади, як-от ініціатива «Dozorro» у сфері державних закупівель, створюють інструменти для залучення громадськості до контролю та виявлення порушень, що не тільки підвищує ефективність витрачання бюджетних коштів, але й стимулює громадян брати активну участь у протидії корупції. Такі проекти об'єднують громадські організації, журналістів, активістів та експертів, формуючи мережі підтримки і взаємодії, що у свою чергу сприяє соціальній мобілізації та створює передумови для більш відповідального політичного процесу [12].

У сучасних умовах громадські ініціативи значною мірою формують не лише горизонтальні зв'язки між громадянами, але й вертикальні – між громадянами та владою. У межах цього процесу з'являються нові форми взаємодії, які використовують сучасні технології, наприклад, платформи електронної демократії, що дозволяють громадянам долучатися до процесу прийняття рішень, ініціювати зміни та здійснювати контроль за діяльністю органів влади. Це також сприяє соціальній мобілізації, оскільки забезпечує ширший доступ громадськості до інформації та можливість впливати на політичні процеси без необхідності бути безпосередньо залученими до політичних партій чи рухів.

Прикладом успішного впливу громадських ініціатив на політичні процеси в Україні є, зокрема, проєкт «Реанімаційний пакет реформ» (РПР), який відіграв важливу роль у розробленні та просуванні таких реформ, як децентралізація чи антикорупційне законодавство. Завдяки активній участі громадськості вдалося суттєво вплинути на політичний порядок денний та забезпечити підтримку з боку міжнародних партнерів [12]. Це свідчить про здатність громадянського суспільства формувати коаліції, залучати експертів та інші ресурси, що підвищують ефективність соціальної мобілізації та посилюють спроможність впливати на політичні процеси навіть за умов тиску з боку політичних еліт.

У сучасних умовах, коли Україна зіткнулася з викликами війни та внутрішньої політичної нестабільності, громадські ініціативи залишаються ключовими агентами соціальної мобілізації, формуючи нові соціальні рухи та підтримуючи процеси децентралізації. Такі ініціативи, як «Волонтерська сотня» або «Повернись живим», забезпечують не лише матеріальну та моральну підтримку військовим і цивільним, але й консолідують суспільство навколо ідеї спільної відповідальності за долю країни. Це мобілізує громадян до активної участі в суспільно-політичних процесах та сприяє формуванню нових механізмів контролю за діями влади [8]. Таким чином, вплив громадських ініціатив на соціальну мобілізацію та політичні процеси в Україні виявляється в здатності адаптуватися до нових викликів та створювати умови для стабільного розвитку демократичних цінностей, навіть в умовах підвищеної соціально-політичної напруги.

Однією з головних перешкод для побудови ефективної та демократичної системи управління в Україні є значний вплив олігархічних груп на політичні процеси, що обмежує прозорість процесів ухвалення рішень та знижує підзвітність державних органів. Недостатня прозорість фінансування політичних партій і відсутність дієвих механізмів для контролю за джерелами надходжень призводить до домінування фінансово-промислових груп у політичній системі. Багато партій не розкривають реальні джерела свого фінансування, що дозволяє олігархам здійснювати контроль над політичними процесами, підтримуючи залежні партійні структури. Як наслідок, такі партії відстоюють інтереси своїх спонсорів замість того, щоби працювати в інтересах суспільства.

Не менш важливою проблемою є контроль над медіапростором, що дозволяє олігархам впливати на громадську думку та формувати позитивний імідж для політиків, лояльних до їхніх інтересів. Відсутність прозорості щодо кінцевих власників медіакомпаній, значна концентрація ЗМІ в руках декількох осіб та маніпуляції у висвітленні інформації призводять до деформації демократичних принципів і обмежують суспільний доступ до об'єктивних фактів.

Крім того, брак механізмів контролю за конфліктами інтересів у державних органах дозволяє високопосадовцям ухвалювати рішення на користь своїх бізнес-партнерів або споріднених компаній, що підриває довіру до органів влади та знижує ефективність державної політики. Відсутність дієвого нагляду за етикою державних службовців створює умови для зловживань службовим становищем та привласнення ресурсів, що мали би слугувати суспільним інтересам.

На цьому тлі обмежений доступ громадськості до інформації про діяльність органів влади та брак механізмів залучення громадян до процесів ухвалення рішень ускладнюють громадський контроль і посилюють відчуження громадян від державних інституцій, що сприяє зростанню апатії та пасивності серед населення, знижуючи рівень участі в політичному житті країни.

Для розв'язання цих проблем необхідно розробити комплекс заходів, спрямованих на підвищення прозорості та підзвітності процесів ухвалення рішень, зниження рівня олігархічного впливу і забезпечення участі громадян у політичному процесі (табл. 3).

Таблиця 3.

Рекомендації щодо підвищення прозорості процесів ухвалення рішень у політичній системі України

Проблема	Рекомендації	Очікуваний результат
Недостатня прозорість фінансування політичних партій	Запровадження обов'язкової онлайн-звітності для політичних партій щодо джерел фінансування та витрат на передвиборчі кампанії. Створення єдиного реєстру фінансової звітності з вільним доступом для громадськості	Підвищення прозорості партійних фінансів, зниження ризиків впливу тіньових коштів, підвищення довіри суспільства до політичних партій
Контроль медіаресурсів з боку олігархів	Запровадження вимоги розкриття кінцевих бенефіціарів медіакомпаній та створення наглядових органів, що контролюють медійний контент на предмет маніпуляцій	Зменшення маніпулятивного впливу медіа на суспільну думку, забезпечення плюралізму поглядів та підвищення відповідальності медіавласників
Відсутність механізмів контролю за конфліктами інтересів	Створення спеціалізованого органу з питань етики, який буде моніторити конфлікти інтересів у державних органах та впроваджувати систему санкцій за їх порушення	Зниження ризику використання державних ресурсів у приватних цілях, підвищення відповідальності держслужбовців за дотримання етичних стандартів
Обмежений доступ громадськості до інформації	Розширення програм електронної демократії та залучення громадян до процесу прийняття рішень через онлайн-опитування, консультації та публічні слухання	Залучення громадськості до політичного процесу, підвищення легітимності прийнятих рішень та зниження рівня недовіри до органів влади

Джерело: сформовано автором

У разі впровадження цих рекомендацій очікуються позитивні зміни у функціонуванні політичної системи України. Наприклад, підвищення прозорості фінансування політичних партій шляхом запровадження онлайн-звітності забезпечить громадський контроль за джере-

лами та обсягами коштів, що надходять до партій, і зменшить можливість для олігархічних груп впливати на політичні процеси через приховане фінансування. Це сприятиме формуванню конкурентного політичного середовища, де партії будуть змушені дотримуватися високих стандартів фінансової прозорості та підзвітності.

Розкриття інформації про кінцевих бенефіціарів медіакомпаній та створення органів моніторингу контенту значно зменшить можливості для маніпуляцій громадською думкою з боку олігархів, що дозволить сформувати більш незалежний і збалансований медіапростір. Впровадження санкцій за порушення етичних норм та конфліктів інтересів серед державних службовців підвищить їх відповідальність за прийняті рішення, а також знизить рівень корупції в державному апараті.

Розширення програм електронної демократії дозволить активніше залучати громадян до політичного процесу та враховувати їхні думки під час ухвалення важливих рішень, що сприятиме формуванню більш відкритої і підзвітної влади та зниженню рівня суспільної недовіри.

Висновки та перспективи подальших досліджень у цьому напрямі. Дослідження показало значний вплив політичних еліт на формування державної політики в Україні через використання фінансових і медійних ресурсів. Олігархи активно контролюють політичні процеси, що призводить до викривлень у державному управлінні та зниження довіри громадян до політичних інститутів. Хоча громадянське суспільство стало активнішим, олігархічний вплив через економічне лобіювання і медіаманіпуляції залишається суттєвим. Відсутність прозорості у фінансуванні партій та контролю за конфліктами інтересів поглиблює проблему, обмежуючи доступ громадян до інформації та належного контролю за політичними процесами.

Рекомендується запровадити онлайн-звітність для політичних партій і розкриття кінцевих власників медіакомпаній, а також створити наглядові органи для контролю конфліктів інтересів у державних структурах. Це підвищить прозорість і зменшить маніпулятивний вплив на політичну систему. Подальші дослідження мають бути зосереджені на підвищенні прозорості державного управління, розробленні механізмів контролю за елітами та посиленні ролі громадянського суспільства.

Література:

1. Балацька О. Політичні еліти та лідерство: навчальний посібник. Сєвєродонецьк: вид-во СНУ ім. В. Даля. 2020. 136 с. URL: <https://dspace.snu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/dc4e46bd-be04-4ef7-8ab1-08d5a7d30006/content> (дата звернення: 28.09.2024)].
2. Березовська-Чміль О., Приймак О. Специфіка формування регіональних політичних еліт в Україні. *Вісник Прикарпатського університету. Політологія*. 2019. Вип. 13. URL: <https://journals.pnu.edu.ua/index.php/politics/article/view/5402/5746> (дата звернення: 27.09.2024).
3. Волківський М. Громадянське суспільство в Україні: особливості формування і роль у становленні держави. *Політичне життя*. 2024. № 4. С. 12-20. URL: <https://doi.org/10.31558/2519-2949.2023.4.2> (дата звернення: 27.09.2024).
4. Грушинська Н. Модернізація системи політико-адміністративного управління та розвитку громадянського суспільства в Україні. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Публічне управління та адміністрування*. 2022. Т. 33 (72). № 3. URL: <https://doi.org/10.32838/TNU-2663-6468/2022.3/01> (дата звернення: 27.09.2024)].
5. Дроботун Д. Періодизація формування політичної еліти в Україні у контексті дії медіачинника. *Держава і право. Юридичні і політичні науки*. 2022. Вип. 91. С. 182-194. URL: <https://derzhava-i-pravo.com.ua/files/issues/State%20and%20Law.%20Issue%2091.pdf#page=182> (дата звернення: 20.09.2024).
6. Кельман М., Кристиняк М. Теоретичні засади взаємодії еліти та громадянського суспільства. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: *Юридичні науки*. 2020. Вип. 2 (26). С. 62-65. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/teoretichni-zasadi-vzaemodiyi-eliti-ta-gromadyanskogo-susplstva/viewer> (дата звернення: 20.09.2024).
7. Ключко А. Особливості становлення сучасної політико-управлінської еліти в контексті модернізації публічного управління в Україні. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2020. Вип. 12. URL: <https://doi.org/10.32702/2307-2156-2020.12.100>
8. Ключко А. Розвиток механізму взаємодії політико-управлінської еліти і громадянського суспільства у процесі модернізації публічного управління в Україні. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2021. Вип. 2. URL: <https://doi.org/10.32702/2307-2156-2021.2.100> (дата звернення: 24.09.2024)

9. Ляшенко Т. Відбір політичної еліти: демократичний процес чи фактор нестабільності. *Актуальні проблеми гуманітарних наук*. 2022. Вип. 55. URL: http://apfs.nuoua.od.ua/archive/39_2022/26.pdf (дата звернення: 20.09.2024).
10. Маргулов А. Регіональні політичні еліти: пострадянський устрій української політики. *Українознавство*. 2023. Вип. 4 (89). URL: [https://doi.org/10.30840/2413-7065.4\(89\).2023.293365](https://doi.org/10.30840/2413-7065.4(89).2023.293365) (дата звернення: 24.09.2024).
11. Степаненко О. Політична еліта в Україні в добу трансформаційних змін: кризові явища та перспективи їх подолання. *Hileya: Scientific Bulletin/Gileya*. 2020. Вип. 156. URL: <https://openurl.ebsco.com/EPDB%3Aagcd%3A1%3A20389153/detailv2?sid=ebsco%3Aplink%3Ascholar&id=ebsco%3Aagcd%3A144513514&crl=c> (дата звернення: 20.09.2024).
12. Центр політико-правових реформ. Путівник щодо проведення громадських слухань в місцевих громадах, 2024. URL: https://pravo.org.ua/wp-content/uploads/old/img/zstored/files/Pytivnuk_for_web_pages.pdf (дата звернення: 20.09.2024).
13. Kertzer J., & Renshon J. Experiments and surveys on political elites. *Annual Review of Political Science*. 2022. T. 25.1. С. 529-550. URL: <https://doi.org/10.1146/annurev-polisci-051120-013649> (date of access: 11.10.2024).
14. Minakov M. Republic of Clans: The evolution of the Ukrainian political system. *Stubborn Structures*. 2019. P. 217–246. URL: <https://doi.org/10.1515/9789633862155-009> (date of access: 11.10.2024).
15. Pleines H. The Political Role of Business Magnates in Competitive Authoritarian Regimes. *Jahrbuch für Wirtschaftsgeschichte / Economic History Yearbook*. 2019. Vol. 60, no. 2. P. 299–334. URL: <https://doi.org/10.1515/jbwg-2019-3001> (date of access: 11.10.2024).
16. When Business and Politics Mix: Local Networks and Socio-political Transformations in Ukraine / H. Mazepus et al. *East European Politics and Societies: and Cultures*. 2020. P. 088832542090714. URL: <https://doi.org/10.1177/0888325420907143> (date of access: 11.10.2024).

References:

1. Balatska O. (2020). Politychni elity ta liderstvo: navchal'nyy posibnyk [Political Elites and Leadership: A Textbook]. Vyd-vo SNU im. V. Dalya – Publishing House of SNU Named After V. Dal. 136 s. URL: <https://dspace.snu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/dc4e46bd-be04-4ef7-8ab1-08d5a7d30006/content>. [in Ukrainian].
2. Berezovska-Chmil' O., Pryymak O. (2019). Spetsyfika formuvannya rehional'nykh politychnykh elity v Ukraini [Specifics of Forming Regional Political Elites in Ukraine]. *Visnyk Prykarpats'koho universytetu. Politolohiya – Bulletin of the Precarpathian University. Political Science*, 13. URL: <https://journals.pnu.edu.ua/index.php/politics/article/view/5402/5746>. [in Ukrainian].
3. Volkivskyi M. (2024). Hromadyans'ke suspil'stvo v Ukraini: osoblyvosti formuvannya i rol' u stanovlenni derzhavy [Civil Society in Ukraine: Formation Features and Role in State Building]. *Politychne zhyttya – Political Life*, 4, 12-20. URL: <https://doi.org/10.31558/2519-2949.2023.4.2>. [in Ukrainian].
4. Hrushchyn'ska N. (2022). Modernizatsiya systemy polityko-administratyvnoho upravlinnya ta rozvytku hromadyans'koho suspil'stva v Ukraini [Modernization of the Political and Administrative Management System and the Development of Civil Society in Ukraine]. *Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernads'koho. Seriya: Publichne upravlinnya ta administruvannya – Scientific Notes of TNU Named After V. I. Vernadsky. Series: Public Administration*, 33(72), 3. URL: <https://doi.org/10.32838/TNU-2663-6468/2022.3/01>. [in Ukrainian].
5. Drobotun D. (2022). Periodyzatsiya formuvannya politychnoyi elity v Ukraini u konteksti diyi mediachynnyka [Periodization of the Formation of Political Elite in Ukraine in the Context of Media Influence]. *Derzhava i pravo. Yurydychni i politychni nauky – State and Law. Legal and Political Sciences*, 91, 182-194. URL: <https://derzhava-i-pravo.com.ua/files/issues/State%20and%20Law.%20Issue%2091.pdf#page=182>. [in Ukrainian].
6. Kel'man M., Krystyniak M. (2020). Teoretychni zasady vzayemodiyi elity ta hromadyans'koho suspil'stva [Theoretical Principles of Interaction between the Elite and Civil Society]. *Visnyk Natsional'noho universytetu "L'viv'ska politekhnika". Seriya: Yurydychni nauky – Bulletin of Lviv Polytechnic National University. Series: Legal Sciences*, 2(26), 62-65. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/teoretichni-zasadi-vzaemodiyi-eliti-ta-gromadyanskogo-suspilstva/viewer>. [in Ukrainian].
7. Klochko A. (2020). Osoblyvosti stanovlennya suchasnoyi polityko-upravlins'koyi elity v konteksti modernizatsiyi publichnoho upravlinnya v Ukraini [Features of the Formation of the Modern Political-Administrative Elite in the Context of Public Administration Modernization in Ukraine]. *Derzhavne upravlinnya: udoskonalennya ta rozvytok – Public Administration: Improvement and Development*, 12. URL: <https://doi.org/10.32702/2307-2156-2020.12.100>. [in Ukrainian].
8. Klochko A. (2021). Rozvytok mekhanizmu vzayemodiyi polityko-upravlins'koyi elity i hromadyans'koho suspil'stva u protsesi modernizatsiyi publichnoho upravlinnya v Ukraini [Development of the Mechanism of Interaction Between Political-Administrative Elite and Civil Society in the Process of Public Administration Modernization in Ukraine]. *Derzhavne upravlinnya: udoskonalennya ta rozvytok – Public Administration: Improvement and Development*, 2. URL: <https://doi.org/10.32702/2307-2156-2021.2.100>. [in Ukrainian].
9. Lyashenko T. (2022). Vidbir politychnoyi elity: demokratychnyy protses chy faktor nestabil'nosti [Selection of Political Elite: Democratic Process or a Factor of Instability]. *Aktual'ni problemy humanitarnykh nauk – Topical Issues of Humanities*, 55. URL: http://apfs.nuoua.od.ua/archive/39_2022/26.pdf. [in Ukrainian].

10. Margulov A. (2023). Rehional'ni politychni elity: postradyans'kyy ustriy ukrayins'koyi polityky [Regional Political Elites: Post-Soviet Structure of Ukrainian Politics]. *Ukrayinoznavstvo – Ukrainian Studies*, 4(89). URL: [https://doi.org/10.30840/2413-7065.4\(89\).2023.293365](https://doi.org/10.30840/2413-7065.4(89).2023.293365). [in Ukrainian].
11. Stepanenko O. (2020). Politychna elita v Ukrayini v dobu transformatsiynykh zmin: kryzovi yavlyshcha ta perspektyvy yikh podolannya [Political Elite in Ukraine in the Era of Transformational Changes: Crisis Phenomena and Prospects for Their Overcoming]. *Hileya: Scientific Bulletin/Gileya – Hileya: Scientific Bulletin*, 156. URL: <https://openurl.ebsco.com/EPDB%3Agcd%3A1%3A20389153/detailv2?sid=ebsco%3Aplink%3Ascholar&id=ebsco%3Agcd%3A144513514&crl=c>. [in Ukrainian].
12. Tsentri polityko-pravovykh reform. (2024). Putivnyk shchodo provedennya hromads'kykh slukhan' v mistsevykh hromadakh [Guide to Conducting Public Hearings in Local Communities]. URL: https://pravo.org.ua/wp-content/uploads/old/img/zstored/files/Pytivnuk_for_web_pages.pdf. [in Ukrainian].
13. Kertzer, J. D., & Renshon, J. (2022). Experiments and Surveys on Political Elites. *Annual Review of Political Science*, 25(1). <https://doi.org/10.1146/annurev-polisci-051120-013649>
14. Minakov, M. (2019). Republic of Clans: The evolution of the Ukrainian political system. *Y Stubborn Structures* (c. 217–246). Central European University Press. <https://doi.org/10.1515/9789633862155-009>
15. Pleines, H. (2019). The Political Role of Business Magnates in Competitive Authoritarian Regimes. *Jahrbuch für Wirtschaftsgeschichte / Economic History Yearbook*, 60(2), 299–334. <https://doi.org/10.1515/jbwg-2019-3001>
16. Mazepus, H., Dimitrova, A., Frear, M., Toshkov, D., & Onopriychuk, N. (2020). When Business and Politics Mix: Local Networks and Socio-political Transformations in Ukraine. *East European Politics and Societies: and Cultures*, 088832542090714. <https://doi.org/10.1177/0888325420907143>

УДК 323.39; 323.4

[https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4\(4\)-681-688](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-4(4)-681-688)

Синюченко Артем Михайлович доктор філософії за спеціальністю 052 «Політологія», асистент кафедри філософії, соціології та політології, Державний торговельно-економічний університет, вул. Кіото, 19, м. Київ, 02156, <https://orcid.org/0000-0001-9850-2823>

АЛЬТЕР-ПОЛІТИКА ЩОДО ЗАХИСТУ ПРАВ ПРЕКАРІАТУ: ВІД РАДИКАЛІЗМУ ДО КОНСТРУКТИВНОГО ДІАЛОГУ

Анотація. У статті представлено еволюцію концепту альтернативної політики в контексті підходів та інструментарію захисту політичних прав прекарних прошарків у ХХІ столітті. Метою дослідження є розкриття змісту та особливостей трансформації концепту альтер-політики стосовно проблематики прекаризації, а також ролі держави й політичних партій у її вирішенні. Виявлено, що альтернативна політика як політичний концепт зазнала певної еволюції: від радикальних підходів італійського автономізму до збалансованого бачення можливостей захисту прав прекарних прошарків через механізми координації та мережевої співпраці. Аналіз показав, що поширення «інших» підходів до змісту та інструментарію ведення політики зумовлене слабкостями традиційної демократичної моделі в здатності своєчасно та всебічно реагувати на нові виклики постіндустріальної епохи.

Автором акцентовано увагу на тому, що за своїм змістом і наповненням альтер-політика істотно відрізняється від підходів традиційних партій і рухів. Якщо останні орієнтуються на представницьку демократію та ієрархічні структури, то альтер-політика фокусується на безпосередній демократії, горизонтальних відносинах та інклюзивності.

Ознайомлення з положеннями та підходами альтернативної політики показало значні труднощі в їх реалізації. Автор доходить висновку, що спроби розширити сферу впливу альтер-політичного управління через інкорпорацію принципів співробітництва, рівності, різноманітності, відкритості та участі на практиці часто ускладнені. Ці перешкоди є наслідком як спадку індустріальної доби (індивідуалізм, соціальна фрагментація, боротьба за статус), так і викликів сучасної постіндустріальної епохи (прекаризація, неефективність соціальної політики держави, поглиблення економічної та соціальної нерівності, домінування концепту неоліберальної держави, посилення політичного популізму).

Перспективи подальших досліджень полягають у вивченні форм міжнародної політичної координації як на рівні традиційної, так і альтернативної політики щодо викликів прекаризації, з урахуванням наслідків реалізації національних стратегій технологічного лідерства, загострення проблем транскордонної міграції та посилення геополітичних конфліктів.

Ключові слова: альтер-політика, прекаріат, пряма демократія, політичний концепт, інклюзивність, соціальна фрагментація.

Syniuchenko Artem Mykhailovych Doctor of Philosophy (specialty 052 “Political Science”), Assistant of the Department of Philosophy, Sociology and Political Science, State University of Trade and Economics, St. Kyoto, 19, Kyiv, 02156, <https://orcid.org/0000-0001-9850-2823>

AN ALTERNATIVE POLITICS FOR THE PROTECTION OF PRECARIAT RIGHTS: FROM RADICALISM TO CONSTRUCTIVE DIALOGUE

Abstract. The article presents the evolution of the concept of alternative politics in the context of approaches and tools for protecting the political rights of precarized populations in the 21st century. The aim of the study is to reveal the content and peculiarities of transformation of the alternative

politics concept in connection with the problem of precarization, as well as the role of the State and political parties in its solution. It is found that alternative politics as a political concept has undergone a certain evolution: from the radical approaches of Italian autonomy to a balanced vision of the possibilities of protecting the rights of precarious groups through coordination and networking mechanisms. The analysis shows that the spread of “alternative” approaches to the content and tools of politics is due to the weakness of the traditional democratic model in its ability to respond in a timely and comprehensive manner to the new challenges of the post-industrial era. The author emphasizes that alternative politics is fundamentally different in its content and orientation from the approaches of traditional parties and movements. Whereas the latter are focused on representative democracy and hierarchical structures, alternative politics emphasizes direct democracy, horizontal connections and inclusiveness.

An examination of the principles and approaches of alternative politics reveals significant challenges to their implementation. The author concludes that attempts to expand the impact of alternative political governance by incorporating the principles of cooperation, equality, diversity, openness and participation are often complicated in practice. These obstacles are the result of both the legacy of the industrial era (individualism, social fragmentation, status competition) and the challenges of the modern post-industrial era (precarization, ineffective state social policy, deepening economic and social inequality, dominance of the neoliberal concept of the state, and the rise of political populism).

Prospects for further research are to study the forms of international political coordination at both traditional and alternative political levels in response to the challenges of precarization, taking into account the consequences of the implementation of national strategies of technological leadership, the aggravation of cross-border migration and the intensification of geopolitical conflicts.

Keywords: alternative politics, precariat, direct democracy, political concept, inclusiveness, social fragmentation.

Постановка проблеми. Кінець XX – початок XXI століття вирізняється глибинними трансформаціями в економічному, технологічному, соціальному середовищі різних груп країн світової спільноти, особливо тих, які знаходяться в епіцентрі технологічних змін. Технологічні інновації, зокрема, через розвиток Індустрії 4.0, суттєво впливають не лише на структуру світової економіки, але й на політичні та соціальні відносини в державах.

Автоматизація виробництва та зростання продуктивності праці дійсно призводять до позитивних наслідків, разом з тим ці вочевидь прогресивні зміни супроводжуються і низкою негативних проявів, таких як ризики нестабільної зайнятості, збільшення частки нестандартних форм зайнятості, зростання структурного безробіття, ослаблення систем соціального захисту через зниження ролі профспілок як посередника в перемовинах між роботодавцями та представниками найманої праці. Вразливими в умовах швидких технологічних змін виявляються не лише низькокваліфіковані працівники та представники маргіналізованих груп населення, але й фахівці, чий статус донедавна можна було визначати як стабільний. За таких умов можна спостерігати трансформацію класової структури сучасних демократій, за якої традиційний пролетаріат та середній клас поступово наповнює лави представників так званих прекарних прошарків (від англ. precarious – «нестабільний», «нестійкий» і proletariat – «пролетаріат»), які ідентифікуються в якості новітнього соціально-політичного феномену - прекаріату[1, с. 56]

Міжнародний досвід засвідчує, що процеси прекаризації відбивають довгостроковий тренд розвитку держав, зокрема тих, які в першу чергу опинилися під впливом Індустрії 4.0 та глобалізації, як додаткового драйвера цих трансформацій. Відтак серед політикуму та експертів все більше утверджується розуміння щодо необхідності релевантного реагування на окреслені процеси, адже їх ігнорування лише поглиблюватиме проблеми економічної нестабільності, соціальної напруженості та політичної турбулентності.

Для подолання негативних наслідків окреслених змін як в рамках традиційної політики сучасних демократій, так і альтернативних політичних концептів, пропонуються широкий спектр підходів: від превентивних на упередження до реактивних, орієнтованих на пом'якшення наслідків. Особливу увагу привертають увагу підходи прибічників альтерполітики, які першочергово зводилися здебільшого до радикальної версії італійського автономізму. Наразі серед носіїв альтернативних (щодо традиційної демократичної практики) політичних пропозицій можна бачити представників різних країн та політичних течій. Коло прихильників лише шириться, відтак нехтування увагою ідей та напрацювання сучасної альтерполітики могло б істотно обмежити практичний політичний інструментарій боротьби із проблемою, масштаби якої будуть лише зростати.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика витоків та еволюції наукових напрацювань з питань прекарізації в контексті традиції радикальної альтернативної політики знайшла своє відображення в публікаціях представників сучасної версії італійського автономізму. У своїх працях А. Негрі, М. Тронті, П. Вірно та М. Хардт аналізують, як зміна технологічного укладу та перехід до постіндустріального суспільства трансформують соціальні та економічні відносини. Особливу увагу автори приділяють розробці концепції "соціальної множинності", яка дозволяє зрозуміти, як ці зміни впливають на політичні процеси та соціальну структуру сучасного суспільства [2-5].

Мережеві транзакції були ідентифіковані ними в якості відображення механізму суспільної взаємодії в умовах глобалізації. Дослідження демонструють, що мережеві структури надають індивідам, незалежно від їхнього соціально-економічного статусу, нові можливості для самовираження та самореалізації, одночасно підриваючи традиційні владні структури.

Цей процес яскраво відображено у А. Фоті, який у своїй роботі 2017 року "Загальна теорія прекаріату" досліджує феномен прекаріату в контексті глобальних соціальних змін." [6]. Цікаво, що назва книги А. Фоті співзвучна з назвою твору Дж. Мейнарда Кейнса «Загальна теорія грошей, відсотка та зайнятості», в якому було запропоновано принципово нове бачення ролі державної політики як інструменту подолання ризиків та наслідків Великої депресії 1929-1933 рр. Цей новий на той історичний період погляд фактично перекреслювала домінування усталеного в неокласичній економічній теорії бачення бездоганності ринку як механізму сталого суспільного розвитку.

У свою чергу, А. Фоті, відомий своїм крайнім радикалізмом серед представників автономізму, пропонує в своїй праці "Загальна теорія прекаріату" не менш радикальний (на кшталт кейнсіанського) новий погляд на феномен прекаріату. Автор поєднує інструменти марксистської класової теорії, аналіз соціальних рухів та ідеї радикальної демократії, що дозволяє йому розглядати прекаріат не лише як економічну категорію, але й як суб'єкта політичних трансформацій.

А. Фоті заперечує поширену думку інших дослідників, зокрема із Великобританії, про те, що прекаріат є «найбільш знедоленим класом з усіх»[7]. Вказуючи на його соціальну базу, А. Фоті зауважує, що вона досить широка, не зводиться до окремих видів зайнятості і, відповідно, прекаріат формується завдяки «працівникам сфери послуг, що лишень зароджується, і низькооплачуваного прекаріату сфери торгівлі, і зайнятих, що мають нестабільний стан із державного сектору та промисловості» [6, С. 20].

До інших розробників проблематики змісту та інструментів політичної протидії процесам прекарізації варто віднести публікації радикальних демократів Е. Лаклау та Ш. Муффа, чийі ідеї знаходять розголос в сучасній Італії. Зокрема, в книзі Ш. Муффа 2018 року «За лівий популізм», зазначається, що формула «народ проти істеблішменту» є інструментом, за допомогою якого прибічники лівих сил можуть радикалізувати існуючу демократію, щоб досягти більш відчутних успіхів у питаннях добробуту [8].

Окреслені дослідження презентують альтернативні погляди щодо механізмів вирішення проблем прекарізації, поглиблення прірви між багатими та бідними, посилення проявів соціальної та політичної ексклюзії в сучасну постіндустріальну добу. Разом з тим потребують

більш поглибленого дослідження питання змісту та логіки трансформації їх пропозицій, адже еволюція впродовж кількох десятиліть вказує на істотні зміни у баченні концепту взаємодії соціуму та держави саме у вимірі розгортання процесів прекаризації.

Метою даного дослідження є розкриття змісту та особливостей трансформації концепту альтер-політики з проблематики прекаризації та ролі держави й політичних партій у її вирішенні.

Виклад основного матеріалу. Як вже зазначалось, важливу роль в розкритті природи, соціальної бази прекаріату в рамках теорії класів відіграли праці представника італійського автономізму А. Фоті. Ним створено своєрідний політичний маніфест прекаріату як нового суспільно-політичного феномену ХІ століття в рамках домінуючого концепту неоліберальної економіки та політики[6, С. 52].

Дослідження А. Фоті можна розглядати як спробу синтезувати класичну політекономію та сучасні теорії соціальних рухів. Автор розкриває генеалогію боротьби прекаріату в інтерпретації загальної економічної теорії, тим самим надаючи їй більш широкого теоретичного обґрунтування." [6, С. 40]

Як і його ідеологічні однодумці, А. Фоті стоїть на позиції щодо значимості ролі суспільної енергії та дій, яка лежить в основі концепту «множинності» М. Хардта та А. Негрі: громадські рухи становлять потенціал живої праці. І більше того, на відміну від багатьох інших песимістичних прогнозів щодо перманентного погіршення становища прекаріату, А. Фоті навпаки, розглядає у цій новій соціальній групі потенціал для політичної мобілізації. Адже попри зростаючу автоматизацію виробництва, низка сфер діяльності, зокрема сфера послуг, не можуть бути позбавленими живої праці. Прекаріат здатен охопити ці частки ринку праці, хоча й за умов нестабільних трудових відносин.

Взагалі варто підкреслити, що поширення альтернативної політики як політичного концепту багато в чому пов'язано із бажанням старих політичних еліт зберегти свій статус навіть під тиском новітніх викликів, навіть за рахунок ідеологічної корекції, з одного боку. В цьому контексті, альтер-політику варто розглядати як радикальний відхід від традиційних форм політичної діяльності.

На відміну від традиційних партій та рухів, які орієнтуються на представницьку демократію та ієрархічні структури, альтер-політика робить акцент на безпосередній демократії, горизонтальних відносинах та інклюзивності. Цей новий політичний підхід підкреслює важливість процесуальних аспектів політики, а також взаємодії з усталеними інститутами з метою їх трансформації.

З іншого боку, радикалізм італійської політичної традиції, який на початках взагалі виключав будь яку інтеграцію представників людей праці в існуючу політичну матрицю, також на кінець ХХ століття не виглядав як ефективний інструментарій для подолання нових викликів.

Всі ці очевидні вади традиційної неоліберальної політики та войовничого автономізму італійської політичної теорії та практики і призвели, в якійсь мірі, до формування нового політичного концепту – альтер-політики.

Витоки «іншої політики», або «альтерполітики», якщо використовувати термін, поширений антропологом Г. Хейджем [9] відносяться до 90-х років ХХ ст. саме в умовах домінування неоліберальної теорії та політичної практики.

Активізація в цей період масових рухів та громадянських ініціатив, таких як іспанський "новий муніципалізм", свідчить про затребуваність нових моделей політичної участі. Ці рухи відходять від традиційних ієрархічних структур та ідеологічних догм, пропонують задіювати більш горизонтальні та інклюзивні форми політичної діяльності. На відміну від типового італійського активізму, який часто орієнтувався на жорсткий протест та конфронтацію з державою, альтер-політика виступає в якості інструменту класової боротьби з більш конструктивною взаємодією з інститутами влади.

Альтерполітику, за оцінками науковців С. Лінда та А. Грубачича, формують «глобальні» (глобальні та локальні) зв'язки та заперечення успадкованих історичних дилем на кшталт «реформа або революція», «організація або спонтанність», «захоплення держави або повна автономія від держави», «опозиція або правляча партія»[10, С. 157]. Натомість на зміну догматичним та жорстким антитезам прийшли нові композиції.

Демократична альтер-політика реалізує, за словами професора Р. Коулза, «дальновидний прагматизм», що має поєднувати:

- (а) зовнішню політику та протести;
- (б) взаємодією з установленими інститутами для вирішення нагальних проблем (борги, криза в галузі охорони здоров'я, нестабільне становище мігрантів тощо),
- (с) довгострокові стратегії перетворення суспільства в цілому, які створюють інфраструктуру іншого світу[11].

Насправді ж, альтер-політика, за словами іншого дослідника, А. Кіупкіоліса, відомого своїми радикальними поглядами щодо дисфункціональності демократії у її сформованих проявах, є прагненням знайти потужну демократичну відповідь на політичні кризи та глухі кути справжнього «виснаження» ліберальної демократії та піднесення олігархії, патріархальне насильство, зростання націоналізму та ксенофобії, обмеження та зростаючу нерівність[12].

Креативна, так звана «інша» політика, за визначенням К. Діксона, науковця-дослідника та активіста громадських рухів, «поєднує префігурацію - встановлення нових соціальних відносин і політики тут і зараз - з масовими діями, прагненням побудувати широкомасштабні організації, стійкі рухи та альтернативні інститути, орієнтовані на системні зміни [13, С. 115]

Варто вказати на цю достатньо чітку відмінність сучасної версії альтер-політики щодо її витоків в особі італійського активізму: вона не заперечує можливість знайти відповіді в межах демократичної політичної традиції, хоча і вказує на очевидні слабкості останньої.

А яка ж власне сучасна позиція колись войовничого та вкрай категоричного за своїми поглядами автономізму? Ідеї активізму зазнають значних трансформацій. Видатні теоретики, такі як М. Хардт та А. Негрі, пропонують нові стратегії політичної дії, які наближаються до концепції альтер-політики. Вони закликають до розширення колективного самоуправління та залучення до політичного процесу груп, які традиційно були маргіналізовані, зокрема прекаріату. Вже нині автори фактично відходять від класичного революційного підходу, пропонуючи синтез опозиції та конструктивних пропозицій, що дозволяє розробляти нові моделі соціальної організації. Аналіз їхніх ідей може допомогти виявити нові шляхи для оновлення політичної системи [5].

М. Хардт і А. Негрі виділяють три основні стратегії досягнення егалітарної демократії. Перша, стратегія «виходу», полягає у створенні альтернативних інститутів та практик поза межами держави. Ця стратегія передбачає формування експериментальних спільнот, які демонструють нові способи життя, виробництва та соціальних взаємин. Прикладами такої стратегії є сучасні утопічні проекти та практики префігуративної політики [5, С. 274–276].

На протигагу стратегії «виходу», Хардт і Негрі пропонують «антагоністичний реформізм». Цей *другий підхід* передбачає не відхід від існуючих інститутів, а їхню трансформацію зсередини. Реформатори прагнуть проникнути в державні структури, політичні партії та корпорації, щоб змінити їхню діяльність зсередини. Однак, цей шлях пов'язаний зі значними труднощами, оскільки існуючі інститути часто мають сильну інерцію, яка протидіє змінам [5, С. 276–277].

Третьою ключовою *стратегією*, за М. Хардтом і А. Негрі, пропонується «гегемонія», яка передбачає фундаментальну трансформацію суспільства. Ця стратегія спрямована на повну заміну існуючих інститутів новими, які будуть відповідати потребам егалітарної демократії. Гегемонія передбачає радикальну перебудову суспільства на всіх рівнях [5, С. 279]. Хардт і Негрі стверджують, що будь-яка державна влада, навіть та, що претендує на суверенітет, неминуче веде до нерівності та панування. Вони пропонують, що замість того, щоб захоплювати та переформатовувати існуючу владу, необхідно модернізувати її саму, зробити її

більш демократичною та інклюзивною. Однак, вони також зазначають, що сучасна глобалізація та інші зовнішні сили обмежують можливості для таких змін [5, С. 25–26; 277– 278].

Таким чином, можна спостерігати очевидну трансформацію італійського автономізму та його поступове визнання можливостей імплементації політичних рухів, що захищають права працівників. В існуючу інституційну матрицю. Якщо ж апелювати до сучасної позиції А. Фоті, то він, висловлює значні сумніви щодо можливості та доцільності інтеграції прекарних спільнот в існуючі політичні системи. Його аргументація, швидше за все, базується на таких ключових моментах.

По-перше, прекарні спільноти мають ряд особливостей, які відрізняють їх від традиційних соціальних груп. Це, зокрема, високий рівень нестабільності зайнятості, низька соціальна захищеність, розпорошеність і відсутність чіткої ідентичності. Ці особливості ускладнюють організацію і мобілізацію прекарних працівників для політичної дії.

По-друге, існуючі політичні інститути, такі як партії, профспілки та громадські організації, часто не в змозі адекватно представляти інтереси прекарних працівників. Ці інститути часто орієнтовані на захист інтересів традиційних робочих класів і можуть не мати достатнього досвіду роботи з більш гнучкими і фрагментованими формами зайнятості.

По-третє, існує ризик, що прекарні спільноти будуть використані політичними елітами для досягнення власних цілей. Наприклад, їх можуть залучати до мітингів і демонстрацій, щоб створити видимість масової підтримки, або ж використовувати як дешеву робочу силу для реалізації неоліберальних реформ [6, С. 112].

Той факт, що сучасні політичні реакції потребують нових рішень на ризики, що виникають, є очевидним. Так, зокрема, пандемія COVID-19 виявила слабку здатність неоліберальної моделі ефективно реагувати на цей безпрецедентний за масштабами та глибиною виклик, особливо щодо захисту вразливих верств населення. В роботі А. Саад-Фільо «Від COVID-19 до кінця неолібералізму» ці висновки виглядають досить сміливо: внаслідок неефективності політичного концепту неолібералізму, який продемонстрував безпорадність та вразливість щодо глобальних викликів, він буде замінений на політичну модель, де втручання держави буде суттєво більше. [14, С. 478].

Неоліберальні еліти, бажаючи зберегти свій статус, змушені були відмовитися від частини своїх догм і вдатися до державного регулювання. Пандемія стала своєрідним експериментальним майданчиком, який продемонстрував, що ідеологія вільного ринку та мінімального державного втручання в умовах першої чверті ХХІ століття все таки. має свої межі Криза виявила, що ринкові механізми не завжди здатні забезпечити ефективне розподілення ресурсів і соціальну справедливість. Зростання ролі держави внаслідок пандемії може мати довгострокові наслідки для будь-якої політичної системи сучасних держав. Можливо, ми спостерігаємо початок ери постнеолібералізму, де держава буде відігравати більш активну роль у регулюванні економіки та соціальних відносин.

Перед дослідниками як радикального спрямування, так і центристів цілком логічним виникає питання щодо найкращих можливостей знаходження релевантної політичної відповіді на проблему подальшої інтенсифікації прекаризації та запиту на соціальне убезпечення на тлі нестабільності та турбулентності економічного розвитку пі впливом глобалізації, технічного прогресу, пандемій тощо. І зауважимо, що це не є проблемою окремих держав чи регіонів. Це виклик, який все очевидніше, в силу можливо різних детермінант, постане перед більшістю держав вже найближчі десятиліття.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямі.

Альтернативна політика як політичний концепт пройшла певну еволюцію в перебігу свого започаткування та подальшого розвитку: від радикалізму представників італійського автономізму до більш конструктивного збалансованого бачення можливостей захисту прав прекарних прошарків через механізми координації та мережевої співпраці.

Разом з тим альтер-політика істотно дистанціюється і від традиційних форм політичної діяльності, навіть за умови її глибокої ідеологічної корекції. За своїм змістом та наповненістю,

на протидію традиційним партіям та рухам, які орієнтуються на представницьку демократію та ієрархічні структури, альтер-політика фокусується на безпосередній демократії, горизонтальних відносинах та інклюзивності.

Впродовж останніх двадцяти років спостерігається глобальне поширення «інших» підходів до змісту та інструментарію ведення політики демократичної традиції старого зразка та реконструкції в контексті нових викликів та вимог. Нові парадигми трансформаційної політики, що виникають на стику традиційних і сучасних політичних моделей західних демократій, стикаються зі значними бар'єрами. Спроби розширити сфери альтер-політичного конструювання через інкорпорацію принципів співробітництва, рівності, різноманітності, відкритості та участі виявляються суттєво ускладненими. Ці перешкоди є наслідком як спадку індустріально-капіталістичної доби (індивідуалізм, соціальна фрагментація, боротьба за статус), так і викликів постіндустріальної епохи (прекаризація, заборгованість, нерівність, глобальна конкуренція, неоліберальні держави, домінування одноманітних дискурсів, слабкість опозиції)[15-17].

Перспективи подальших досліджень вбачаються в розкритті форм міжнародної політичної координації як на рівні традиційної, так і альтернативної політики, щодо викликів прекаризації з урахуванням наслідків реалізації національних стратегій технологічного лідерства, загострення проблем транскордонної міграції, посилення ескалації геополітичних конфліктів.

Література:

1. Синюченко А. Пріоритетні напрями дослідження проблематики прекарності. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія "Питання політології"*, 2021. №39. <https://doi.org/10.26565/2220-8089-2021-39-07>
2. Hardt M., Negri A. *Multitude. War and Democracy in the Age of Empire*. London: Penguin, 2004.
3. Hardt M., Negri A. *Commonwealth*. Cambridge, MA: Belknap Press of Harvard University Press, 2009.
4. Hardt M., Negri A. *Declaration*. New York: Argo Navis Author Services, 2012.
5. Hardt M., Negri A. *Assembly*. New York: Oxford University Press, 2017. 368 p.
6. Foti A. *General Theory of the Precariat: Great Recession, Revolution, Reaction*. Institute of Network Cultures. 2017. 156 p
7. Devine F., Savage M. BBC Great British Class Survey, 2011-2013[data collection]. UK Data Service. SN: 7616, 2015 <https://doi.org/10.5255/UKDA-SN-7616-1>
8. Mouffe Ch. *For a Left Populism*. Publisher: Verso, 2018. 112 p
9. Hage G. *Alter-politics: Critical anthropology and the radical imagination*. Melbourne Univ. Publishing, 2015.
10. Lynd S., Grubačić A. *Wobblies and Zapatistas: Conversations on anarchism, Marxism, and radical history*. PM Press, 2008. 288p.
11. Coles R. *Visionary Pragmatism: Radical and Ecological Democracy in Neoliberal Times*. Durham, NC: Duke University Press, 2016. 240 p. <https://doi.org/10.1215/9780822374664>
12. Kioupkiolis A. Counter-hegemonic leadership for democratic alter-politics in our times. *Politics*, 2021. №0(0). <https://doi.org/10.1177/02633957211063428>
13. Dixon C. *Another Politics: Talking across Today's Transformative Movements*. Berkeley: University of California Press, 2014. <https://doi.org/10.1525/9780520958845>
14. Saad-Filho A. From COVID-19 to the End of Neoliberalism. *Critical Sociology*, 2020. №46(4-5). P. 477-485. <https://doi.org/10.1177/0896920520929966>
15. Berlant L. *Cruel Optimism*. Durham, NC: Duke University Press, 2011. <https://doi.org/10.1215/9780822394716>
16. Brown W. *Undoing the Demos: Neoliberalism's Stealth Revolution*. Zone Books, 2015. <https://doi.org/10.2307/j.ctt17kk9p8>
17. Dardot P., Laval C. *Commun: essai sur la révolution au XXIe siècle*. La découverte, 2015.

References:

1. Syniuchenko, A. (2021). Priorytetni napriamy doslidzhennia problematyky prekarnosti [Priority areas of research on precarity issues] *Visnyk Kharkivskoho natsionalnoho universytetu imeni V.N. Karazina. Seriiia "Pytannia politolohii"*; 39. <https://doi.org/10.26565/2220-8089-2021-39-07> [in Ukrainian]
2. Hardt, M., Negri, A. (2004) *Multitude. War and Democracy in the Age of Empire*. London: Penguin.
3. Hardt, M., Negri, A. (2009) *Commonwealth*. Cambridge, MA: Belknap Press of Harvard University Press. Retrieved from: https://selforganizedseminar.files.wordpress.com/2011/08/hardt_negri_commonwealth.pdf

4. Hardt, M., Negri, A. (2012). *Declaration*. New York: Argo Navis Author Services.
5. Hardt, M., Negri, A. (2017). *Assembly*. New York: Oxford University Press.
6. Foti, A. (2017). *General Theory of the Precariat: Great Recession, Revolution, Reaction*. Institute of Network Cultures.
7. Devine, F., Savage, M. (2015). BBC Great British Class Survey, 2011-2013[data collection]. UK Data Service. SN: 7616. <https://doi.org/10.5255/UKDA-SN-7616-1>
8. Mouffe, Ch. (2018) *For a Left Populism*. Publisher: Verso.
9. Hage, G. (2015). *Alter-politics: Critical anthropology and the radical imagination*. Melbourne Univ. Publishing
10. Lynd, S., & Grubačić, A. (2008). *Wobblies and Zapatistas: Conversations on anarchism, Marxism, and radical history*. PM Press.
11. Coles, R. (2016) *Visionary Pragmatism: Radical and Ecological Democracy in Neoliberal Times*. Durham, NC: Duke University Press. <https://doi.org/10.1215/9780822374664>
12. Kioupiolis, A. (2021). Counter-hegemonic leadership for democratic alter-politics in our times. *Politics*, 0(0). <https://doi.org/10.1177/02633957211063428>
13. Dixon, C. (2014). *Another Politics: Talking across Today's Transformative Movements*. Berkeley: University of California Press. <https://doi.org/10.1525/9780520958845>
14. Saad-Filho, A. (2020). From COVID-19 to the End of Neoliberalism. *Critical Sociology*, 46(4–5), 477–485. <https://doi.org/10.1177/0896920520929966>
15. Berlant, L. (2011) *Cruel Optimism*. Durham, NC: Duke University Press. <https://doi.org/10.1215/9780822394716>
16. Brown, W. (2015). *Undoing the Demos: Neoliberalism's Stealth Revolution*. Zone Books. <https://doi.org/10.2307/j.ctt17kk9p8>
17. Dardot, P., & Laval, C. (2015). *Commun: essai sur la révolution au XXIe siècle*. La découverte.

Науково-практичний журнал

«Національні інтереси України»

№ 4(4) 2024

*Формат 60х90/8. Папір офсетний.
Гарнітура Times New Roman.
Ум. друк. арк. 8,2.*

*Видавець:
ФОП «Жукова Ірина Віталіївна», Свідоцтво серія ДК № 7425 від 09.08.2021 р.*